

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REHİNE

Bir nefes borcu güçlü bir aklı beraberinde götürür mü?

SÜMEYYE AKARÇAY

SOKAK KİTAPLARI

Sosyetenin Asi Gül'ü olarak bilinen Esma Hazine, herkesin dikkatini çekebilecek doğal güzellerdendir.

Hayatının rutin işleriyle uğraştığı bir gün, siyah tül elbise içindeki adamlar tarafından zorla arabaya bindirilerek Malye'nin hiç bilmediği bir yöresine götürülecektir. Başına geleni bilmeden, gözlerini hiç tanımadığı bir evde, farklı bir hayata açılır. Malya kılığındaki yakışıklı Patron'la tanışınca, asi kalbine söz geçirip ondan nefret edecektir. Ama nefretinin aşkından büyük olduğunu sanırken aşkın daha büyük olduğunu çok geçmeden fark edecektir.

Adam kaçırmadan başının belaya gireceğini bilen ama maalesef yapmak zorunda kalan Baran Gökdağ ise, hayatının bu asi kız ile renkleneceğini tahmin bile edememiştir. Durumunun tadını çıkarmayı amaçlayıp, bu aksi güzele ders vermek için kendince oyun başlatan Baran, ilerleyen zamanlar da avcıyken av olmanın nasıl bir duygu olduğunu öğrenecektir.

Ama unutulmuş bir Nişanlı, bütün planları mahvedecektir. Aşklarını ne kadar içlerinde yaşasalar o kadar büyük bir girdaba girecek ve en sonunda oyunu Aşk kazanacaktır..!

Tabi... eski nişanlının başlarına bela olacağını bilmeden...

**TILSIMI GÜÇLÜ OLAN KOLYENİN YARATTIĞI AŞK DOLU
MACERAYA VAR MISINIZ?**

ISBN 978-605-5303-82-2

9781605530382

SOKAK KİTAPLARI YAYINLARI

*Senin bakığına herkes bakar; ama senin onda görebildiğini
herkes göremez. Herkes âşık olabilir; ama hiç kimse senin gibi
sevemez. Tek fark sensin.*

ŞEMS-İ TEBRİZ

Hayriye Özaslan anısına ithafen...

PROLOG

Yaşlı adam elindeki bastonu sallayarak kapısı açık olan çalışma odasına girdi. Masasında oturup kafasını kâğıtlara gömen gence şöyle bir baktı. İlk gördüğü andan beri ondaki çevik zekâyı hep takdir etmişti. Çalışkandı. Girdiği her işten başarıyla çıkıyor, olumsuz sonuçlarda moralini bozmuyor ve doğru yol için çalışıyordu. Yavaş adımlarla masaya yaklaşıırken genç başını kaldırdı.

"Hoş geldin amca. Neden haber vermedin? Seni karşıladım." diyerek söze başladı genç, yerinden kalkmıştı. Yaşlı adam gülümseyerek ona sarıldı. Sonra masanın önündeki karşılıklı koltuklara oturdular.

"Seni meşgul etmek istemedim."

"Meşgul etmek, durumuna göre değişir. Seni burada gördüğüm için çok sevindim."

Yaşlı adam tekrar gülümsedi. Açık camdan içeri giren temiz havayı içine çekti. Gözlerini karşısındaki gence çevirirken plancı bir kişilikle sırtıyordu.

"Buraya gelmemin bir sebebi var." Genç adam oturduğu yerde öne doğru kaydı. Kaşlarını çatmıştı.

"Seni dinliyorum amca."

"Senden bir isteğim olacak."

"Emrin başım üstüne."

Genç adamın cevabı ile tekrar gülümsedi. Planlarındaki en büyük yardımcısı, karşısındaki adamın sıcaklığı ve iyiliği olacaktı.

"Senden birini kaçırmamı istiyorum." Genç adam geri doğru çekildi. Bir şeyler yapmak için hazırda bekliyordu ama bu kadar büyük bir şey beklemiyordu.

"Anlayamadım?"

"Açık konuşmak gerekirse... Senden güzel bir bayanı kaçırmamı ve bir süre bu çiftlikte misafir etmeni istiyorum."

"Ben..." diye söze başlayacak oldu genç, ama yaşlı adam elini kaldırdı.

"Bu zamana kadar sana bir sürü iyiliğim dokundu. Senden hiç bir şey istemedim ki istemek için bir nedenim de yoktu. Şimdi zengin ve akıllısın. Gerek yurtiçinde gerekse yurtdışında birçok şirketin var." Yaşlı adam yerinden kalkarak kendisine şaşkın bakan gencin omzuna dokundu.

"Yapacak mısın?" Genç olumsuz anlamda başını salladı.

"Bunu yapamam! Adam kaçırmak büyük suç!"

Yaşlı adam elini çekti. Sesi biraz sertleşmişti.

"Zamanında her türlü pislige bulaşmış olan adam mı söylüyor bunu?"

"Amca biliyorsun, ben..." Yaşlı adam omzuna hafifçe vurup onu susturdu.

Genç adam bir şey söyleyemiyordu. Yutkundu. İhtimalleri düşünüyordu. Yapamazdı!

"Yılların vefa borcunu bana bu iyiliği yaparak ödeyeceğini umuyordum. Yanılmışım!"

Yaşlı adam hareketlenip odadan çıkarken, genç ayağa kalktı.

"Amca dur! Peki, kimi kaçıracağım?"

Yaşlı adam arkası dönük olarak gülümsedi. Sandığından da kolay olacaktı!

O gün her şey normaldi. Gökyüzü yazın gelişini kutlar gibi ferah, güneş etkileyici ışınları dünyaya yayacak kadar güçlüydü. Genç kız, camdan içeri giren bahar havasıyla erken kalkıp ılık duşunu aldı. Her zaman giymekten hoşlandığı kotunu ve marka tişörtünü giyerek aynada kendisine baktı. Küçük vücudu kıyafetlere hemen uyum sağlıyordu. 20 yaşının vermiş olduğu diri vücudu, az yemesine bağlı olarak zayıf kalsa da o halinden memnundu. Fazla kilo almayı her zaman sağlıklı buluyordu. Ama annesi ve çevresi her fırsatta 'biraz kilo alsan fena olmaz' diyerek kızın üzerine geliyordu. Esmâ, bu durumdan sıkılsa da artık söylenenleri kulak arkası etmeyi öğrenmişti. Kendisiyle yaşıt sosyetik kızların kilo almamak uğruna giriştikleri çabaları görüyordu ne de olsa.

Kıyafetlerinin uyum sağladığını görünce, saçlarını atkuyruğu yapmaya girişti. Saçlarını salmayı ne kadar sevse de bir yere giderken rüzgârda uçuşmasını veya yemek yerken ağzına girmesini sevmiyordu. Sosyetedeki kadınların neredeyse hepsi saçlarını serbest bırakıyordu ve yemek yerken ağızlarına girmiyordu. Esmâ kibar davranışları nedense kendine yakıştıramadığından onlar kadar hareketlerine dikkat etmiyordu. Hâl-buki kendisi Hazne Holding'in genç veliahdıydı.

Esmâ, saçını yapıp yatağın üzerinden çantasını alarak odasından çıktı. Aşağı indiğinde babasını gördü. Babası Ahmet Bey, Hazne Holding'in sahibiydi. Takı tasarımıyla uğraşmanın yanı sıra, birçok ortak olduğunu şirketi vardı. Kendisi kırklı yaşlarının sonuna yaklaşırken, kızının iyi bir üniversite okuyup işlerinin başına geçmesini bekliyordu. Aslında ona göre hayaldi ama umut ediyordu. Esmâ'dan başka bir de büyük oğlu vardı. Tolga. 29 yaşında, yakışıklılığının tam oturmaya başladığı karizmatik bir erkekti. İngiltere'deki şirketin başındaydı. Babası Türkiye'deki holdingin başına geçmesini istemişti ama Tolga İngiltere'de okuyup oraya yerleşmeye karar verince, istemese de şirketin başına geçirmişti. Tek tesellisi işleri üstün zekâsıyla ilerletmesiydi.

Ahmet Bey, eşi Behiye Hanım'la beraber veranılarda sabah çayını yudumluyordu.

"Günaydın" dedi genç kız ailesine gülümseyerek. Annesi Behiye Hanım da kızına gülümsedi ve yanağına ona uzattı. Ema da annesine muzurluk yapıp yanağına sesli ve bir o kadar şapırtılı öpücük kondurdu.

"Ben kuskandım ama..." dedi babası kırılmış gibi yaparak. Ema sırtarak babasına döndü. Kollarını uzatıp boynuna dolağıktan sonra ona da güzel, şapırtılı bir öpücük verdi. Babası kaşlarını çatı ve eline peçeteyi alıp yanağını sildi.

"Ben kurusundan istemişim."

"Bende ayırım yok, anneme nasılsa sana da öyle babacığım" diyerek takıldı.

"Öyle olsun bakalım. Bugün okulun var değil mi?" diye sordu Ahmet Bey. Aslında cevabı biliyordu ama her baba gibi dile getirip bilmüyormuş gibi davranmak daha kolayına geliyordu.

"Evet, bugüne ek ders koydular." Çantasının ön gözüne bakarak telefonunu kontrol etti. Yerde görünce başını kaldırdı. "Bugün şoför yok değil mi?"

"Aslında var." dedi Ahmet Bey, sesi biraz sıkıntılı çıkıyordu. "Bu aralar yanında şoförle gitsen daha sağlıklı."

"Ama baba..." Genç kız itiraza kalkışmıştı ki babası Ahmet Bey elini dur der gibi kaldırdı.

"İtiraz etme. Senin iyiliğin için." Ema gözlerini kısarak babasına baktı. "Bu aralar çok titizsin bu konularda... Yoksa kötü bir şey mi var?" diye sordu şüpheli bir şekilde. Ahmet Bey, başını iki yana salladı.

"Ema, çok film izliyorsun sen. Hayır, güzelim hiç bir sorun yok. Şimdi çantanı da alıp arabaya yürü... Mustafa Bey'e seni bırakmasını söyle, ben daha önce haber vermişim ama sen yine de dersin." Ahmet Bey başını çevirip masanın üzerindeki çay fincanını aldı.

Ema, babasına kırgın bir bakış atarak annesine öpücük yolladı ve dönüp evin etrafını dolaştığı gibi ön kapiya ilerledi. Mustafa Bey, aracın yanında hazır olarak Ema'yı bekliyordu. Genç kız acele etmeden aracın arka kapısına ilerledi. Mustafa

Bey o gelmeden koşarak kapıyı açmış, genç kızın binmesini bekliyordu.

"Okula." diye adamı bilgilendirdi. Mustafa Bey, Ema'nın kapısını tutarak binmesini bekledi. Genç kız binince kapıyı kapadı ve hızlı hareketlerle ilerleyip şoför koltuğuna oturdu.

Yarın saat sonra okula varmışlardı. Mustafa Bey aracı durdurup arabanın etrafını dolaşarak Ema'nın oturduğu koltuğun kapısını açtı. Ema araçtan inerken babasına inat olsun diye Mustafa Bey'e dönerek "Mustafa Bey, bugün çıkışta isim yazacak ve arkadaşımın şoförü bizi bırakacak. Bu yüzden çıkışa gelmenize gerek yok" dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Mustafa Bey bir iki saniye duraksadıktan sonra "Ahmet Bey'den böyle bir bilgi almadım ben!" dedi. Ema, hafif kaşlarını çatı.

"Mustafa Bey, babamdan söz ediyoruz. Ben ona söyledim. Size de haber vermemi istemişti" dedi biraz patroniçe edasıyla. Yaşlı adamın alını kırıştı sonra başını salladı.

"Peki efendim!" dedikten sonra kapıyı kapatıp araca bindiği gibi uzaklaştı. Ema kampusun kapısının önünde şeytanca sırıyordu. Bir süre öyle kaldıktan sonra dönüp içeri girdi.

Ema, her zengin çocuğu gibi liseden sonra yurtdışında okumak istemedi. Aksine Türkiye'de okuyup meslek sahibi olmak için büyük bir istek duyuyordu. Annesi kızından uzaklaşmak istemediği için bu fikrini desteklese de babası iyi bir eğitim alması için onu yurtdışına göndermekten yanaydı. Ema'nın inatçılığı, babasının inadını kırarak kendi dediğini yaptırmış, çok çalışıp ülkesinde okumaya karar vermişti. İlk senesinde özel bir üniversitede işletme bölümünü kazanmıştı. Ne de olsa okul bittikten sonra holdingin başına geçmesi bekleniyordu.

Ema, ders bitimine kadar her anlatılanı canla başla dinledi, not aldı. Son dersin çıkış zilini, masasının üzerinden aldığı küçük zille çalan Kerem Hoca, etrafa sırtarak bakıyordu. Ema da adamın bu haline gülümseyip toparlandığı gibi arkadaşı Begüm ile binanın çıkış kapısına indi.

"Bugün de bitti. Yarın pazar, tatiliz." dedi Begüm ferahlanmış bir şekilde.

Begüm, Esma'nın babası kadar zengin birinin kızı değildi. Okulu %50 bursla kazanmıştı. Esma onun zenginliğine veya fakirliğine bakmadan sıkı arkadaşlık kuracak kadar yüce gönüllüydü. Begüm de onun zengin bir züppe olmamasından çok mutluydu. Tabii arada sosyete ve magazinde kullanılan 'Ası Gül' lakabını söyleyerek ona takılıyordu. Begüm'ün sarışın, dalgalı saçlarını Esma her zaman beğenir, kendisinde olmadığını için hayıflanırdı ama bunu arkadaşlıklarını bozacak kadar kıskançlık haline getirmez, arada o da ona takılırdı. Kendi saçları suradan kumral, ama gözleri ormanın canlılığı gibi yemyeşildi. Bu da ona çekici bir görüntü veriyordu.

"Evet, aslında benim için sorun değildi. Daha ders olsa giderdim. Bugüne ek ders koymaları güzel olmuş. Ah, bu arada yeni gelen Maliye Hocasını gördün mü? Çok tatlı bir suratı vardı." Begüm'ün gözleri kocaman açıldı.

"Esma? Doğru mu duyuyorum yoksa sen bir hocaya göz mü koydun?" Şaşkınlığı geçecek gibi durmuyordu.

"Neden, benim gözüm yok mu? İstedğim yere koyarım!" dedi genç kız sahte şımarık tavrıyla.

"Öyle ama sen genelde hocalara bakanlara şöyle bir yukarıdan bakarsın ve 'Erkek mi bulamamışlar da hocalara asılıyorlar' dersin..."

"Evet dedim, derim, diyeceğim!" Burnunu havaya kaldırdı. Sonra sırtarak kimselerin dymasını istemiyormuş gibi kulığına eğildi. "Ama bu Maliye Hocası deşet bir şeydi. Maliye Hocası ama Fizik Hocası olacak adam..." Dudaklarını yaladı ve arkadaşına göz kırptı. "Fiziği de tam yerinde yani."

Begüm bir kahkaha attı. "Älem kızsın Esma. Senin böyle konuştuğunu duyan, seni sosyetenin en gözde güzeli değil de normal bir genç kız sanacak."

"Ben de insanım Begüm" diyerek genç kıızı tersledi Esma. Sonra omuz silktilti. "Aman neyse, dün sen gelmediğin için bilmiyorsun tabii. Son derse kadar salyalarımı akıttım ama tam çıkarken parmağındaki yüzüğü gördüm."

"Ah şansına... Nişanlı mı?"

"Sanırım. Neyse ya, bir anda kendimi çok yorgun hissettim. Eve gidip biraz dinleneceğim."

"Yarın için plan yapmıyor muyuz?" diye sordu Begüm.

"Sen yaparsan bana da haber ver, duruma göre bakarım tamam mı?"

"Tamam. Yarın görüşürüz." İki kız o an için birbirlerine sarılıp vedalaştılar.

Cumartesi günleri bazı bölümlerin dersi olurdu. Esma'nın bölümü ise ek derslere yeni başlamıştı. Genç kız bundan şikâyet etmese de hafta sonunu ders ile harcıyordu. Begüm ile ayaküstü konuşması onu gerçekten yormuştu. Hâlbuki sabah ne kadar enerjik kalkmıştı. Etrafına bir baktıktan sonra yürüyerek kampusun yeşil bahçesinden geçti ve çıkışa vardı. İşlek cadde olduğu için arabalar vızır vızır geçiyordu. Bursluların, arabaları olmadığı için köşedeki otobüs durağında beklemelemlerini izledi bir süre. Kendisi Haznelerin biricik kıızıydı. Arabası tabii ki de vardı ama babası evden çıkarken şoförü peşine taktığı için şu an o burslulardan farksızdı. Taksiyle gidebilirdi ama nedense bugün değişik bir şey yapmak istiyordu. Halsizdi ama aksiyondan eksik kalmama gibi bir huyu vardı. Tekrar etrafına bir bakış attıktan sonra otobüs durağına doğru ilerlemeye başladı. Bir keresinde hizmetçilerinin konuşmalarına misafir olmuş ve otobüs sefer sayısını öğrenmişti. Karıştırmadığını umarak o aracı bekleyecekti. Durağı doğru yürürken yanına simsiyah bir BMW yanaştı. Esma ilk olarak görmezlikten geldi. Kaldırımından ayrılmadan yirmi metre ilerdeki durağı adımlarını sürdürdü. Ama bir aracın Esma ile beraber yavaş ilerlemesi sinir bozucu bir şeydi. Sabrının sonuna gelen Esma durdu. Bir adım yaklaşarak aracın içini doğru baktı. Ama tek görebildiği kendi yansımasıydı. Camların filmli olması nedeniyle içini göremiyordu. Arabanın içindekinden de bir hareket göremeyince en sonunda eğilerek camı tıklattı.

"Pardon! Siz... Adınız Esma Hazne mi?" Ses arkasından geliyordu. Esma dönüp soruyu soran kişiyi incelemeye başladı. Siyah takımının içinde, mavi gözleri beklenti dolu bir şekilde Esma'ya bakıyordu. İri yarı cüssesiyle göz korkutacak bir nitelikle ydi. Adamın cevap beklediğini anlayan Esma doğrularak karşısındaki bu gizemli adama döndü.

"Kim soruyor?" Gözlerini kıstı. Sağ tarafında bir hareketlenme hissedip başını çevirdiğinde yanına yaklaşan takım elbiseli bir adam daha gördü. O da diğeri gibi uzun boylu ve iri

yapılıydı. Esmâ içten içe korkmaya başlamıştı. Bu adamların çok tehlikeli olduğu belli oluyordu. Ceketlerin içinde silah olduğunda neredeyse emindi. Neden adını soruyorlardı, merak etmeden duramadı. Başının belaya gireceği apaçık ortadaydı. Şoförü göndermesini söyleyen aklına, içinden lanet etti!

Esmâ hızla etrafına bir göz attı. Biraz önce otobüs gelmiş olmalıydı ki durakta kimse yoktu. Okul çevresindeki insanlar da bir anda yok olmuşlardı sanki.

"Esmâ Hanım, lütfen bizimle araca biner misiniz?" dedi biraz önce konuşan iri yapılı adam. Esmâ tekrar adama baktığında ne yapacağını düşünüyordu.

"Bana kim olduğunuzu söylemezseniz şuradan şuraya gitmem! Hatta sizinle hiçbir yere gitmem..."

"Esmâ Hanım, bizden korkmayın. Size bir zarar gelmeyecek. Sadece bizimle beraber arabaya binmeniz gerekiyor. Zorluk çıkartmayın."

Esmâ'nın aklı karışmaya başlamıştı. Kötü niyetleri olsaydı asla bu kadar kibar konuşmazlardı. Direkt arabanın kapısını açar ve ağzını kapadıktan sonra arabaya attıkları gibi buradan götürülürlerdi. Ama Esmâ onlara güvenmiyordu. 'Bu zamanda babana bile güvenme' lafının ne kadar gerçekçi olduğunu birkaç kere acı tecrübeyle öğrenmişti.

"Bakın! Sizinle neden gelmem gerektiğini bana açıklamanız gerekiyor."

"Böyle bir yetkimiz yok, patron size her şeyi açıklayacak. Lütfen araca binin." Adam hâlâ sakinliğini koruyarak, Esmâ ile yumuşak konuşuyordu. Ama bu adamların sakinliğinin altında ki canavar ruhunu biliyordu. Yeterince polisiye roman okumuş ve film izlemişti. Kötü adamların bitmediği bir ülkede yaşaması da cabasıydı. Kim bilir ne için götürüleceklerdi? Esmâ arkasını arabaya dayadığında şaşırdı. Farkında olmadan gerilediğinden haberi yoktu. Bir anda paniklelemeye başladı. Başını çevirince diğer adamın sağını, konuşan adamın da solunu kapattığını gördü. Buraya sıkışmıştı. Nabızı son sürat atarken elleri buz kesti. Buradan gitmeliydi. Kötü şeyler olacaktı, biliyordu!

"Çekilin. Sizinle hiçbir yere gelmiyorum!" diyerek çıkıştı ve tam ortalarından kaçmak için hamle yaptı. Ama kendisinden

yirmi metre uzun olan adam kolunu uzatarak geçmesine engel oldu.

"Faruk kapıyı aç..." dedi konuşan adam. Öteki hemen emri yerine getirirken Esmâ adam ile boğuşmaya başladı.

"İmdat... Adam kaçırıyorlar..."

"Esmâ Hanım, sizi sadece misafir edeceğiz bir süre. Lütfen bağırmayın!" diye dışlerinin arasından tıslayarak kaslı kollarını kızın vücuduna doladı ve ağzını kapadı.

Esmâ içinden, aynı filmlerdeki gibi diye geçiriyordu. İşte götürüyorlardı. Öldüreceklerdi ya da babasından fidye isteyeceklerdi. Neden etrafı kimse ona yardım etmiyordu?

Adamlar nazik davranmaya dikkat ederek arka koltuğa oturtularak Esmâ'yı. Ama Esmâ rahat durmayarak diğer kapıya gitti. Açmak için kırarcasına kapı kolunu tuttu. Çekiyor ama açılmıyordu.

"Esmâ Hanım, kapı kilitli. Lütfen korkmayın. Size bir şey yapmayacağız." diyerek rahatlatmaya çalıştı aracın şoförü. Dikiz aynasından arkaya bakıyordu.

"İmdat! Açın kapıları... Resmen adam kaçırıyorlar, dağ başını burası? Yardım edin..." Esmâ arabanın camlarını yumrukluyordu. Sakinleşmek gibi bir isteği yoktu. Kalbi deli gibi atıyordu. Elleri ise camı yumruklamaktan acımaya başlamıştı. Yanına oturan iri yarı adam kollarını sıkıca tutup koltuğa bastırdı.

"Lütfen, Esmâ Hanım. Eğer rahat durmazsanız sizi uyutmak zorunda kalacağız." Adamın yüzü ciddiye. Doğru söyleyip söylemediğini anlayamadı ama tehdit işe yarayış olacağı arkasına yaslanıp uslu bir kız gibi oturmaya başladı. Göğsü bir inip bir kalkıyordu. Çok fazla efor harcamıştı. Gücünü tekrar kazanmayı amaçlıyordu. Bu adamların zararsız olduğunu, o sakinleşir sakinleşmez önlerine bakmalarından anlamıştı. Bir tanesi bile yan gözle bakmaya çalışmamıştı. Şoför bile dikiz aynasını hafifçe eğmiş, kızı görüş alanından çıkarmıştı. Esmâ, derin bir nefes alarak gidecekleri yeri sabırsızlıkla bekledi. Bu adamların sadece bir piyon olduğu belliydi. Şah'ın uzaktan işini görmek için gidiyorlardı anlaşılan. Başını çevirip camdan dışarı baktı. Tam olarak ne tarafa gittiklerini anlayamamıştı.

Adamlara sorup sormamak arasında kaldı. Sorsa acaba cevap verirler miydi?

"Şey... Tamam, bana zarar vermeyeceksiniz. Ama en azından nereye gidiyoruz bunu söyler misiniz?" dedi genç kız en tatlı sesiyle. Yanında oturan adam başını bile çevirmeden cevap verdi.

"Antakya'ya gidiyoruz."

Esmâ adamin başka bir şey anlayarak cevap verdiğini sandı ve soruyu yineledi.

"Nereye gittiğimizi sormuştum. Yanlış anladınız sanırım?"

Adam yavaşça başını çevirip Esmâ'ya kısa bir bakış attuktan sonra tekrar önüne döndü.

"Doğru söyledim Esmâ Hanım! Antakya'ya gidiyoruz." Aynı cevabı yineledi adam da. Esmâ ise tüm bedeninin donduğunu hissediyordu, hem de tüm hücrelerine kadar! Nedense aklı algılamada sorun yaşıyordu. Kötü bir şaka olmasını umdu. Ama adamin şaka yapacak biri olmadığı belliydi. Ayrıca neden böyle bir şey yapacaktı ki?

"Antakya!" Tekrar etti. Coğrafyası her zaman iyi olmuştu. Düşündü. "Hani şu diğer adı Hatay olan? Akdeniz'deki?" Adamin yüzüne aptal gibi bakıyordu. İstanbul'dan oraya gidemezdi. Uzak olduğu kadar, anlamsızdı da. Orada ne işi vardı ki? Sadece isimden bildiği ve hayatı boyunca hiç gitmediği bir çehirdi. Adamin tepkisiz kalışı Esmâ'yı daha fazla sinirlendiriyordu. Şaşkın kusminin öfke ile yer değiştirmesi fazla uzun sürmedi. Tekrar cama dönerek yandan geçen arabalardan yarım istemeye başladı.

"İmdat... Bakın buraya... Kurtarın beni..." Bağırıp, camı yumruklaması bir şeyi değiştirmede. Yine elleri acımış ve yine kimsenin duymamıştı. Camı açmak için düğmeye bastı ama kilitleli olmalıydı ki açılmadı. Yanındaki adam uzanıp tekrar kızı durdurmak istedi. Fakat bu sefer Esmâ sırtını cama vererek ayaklarıyla adama tekme attı. Adamin atakları nazik olduğu kadar sertti de. Esmâ adamları savaşını sürdürürken manikürlü tırnaklarıyla adamin yüzünü çizmeye başladı.

"Esmâ Hanım, yeter artık durun. Beni çok... Zorluyorsunuz ama..." diyerek sertçe çıkıştı. Esmâ, adamin yüzünün belli bir

bölgesini ve ellerini tırnak izi içinde bırakmıştı. Ama Esmâ'nın durmak gibi bir amacı yoktu.

"Beni bırakın gideyim. Para için mi kaçınıyorsunuz? Size istediğiniz kadar para veririm. Bırakın beni! Antakya da işim yok gidemem hen oraya!" Fryat etmeye başladı ama adam sabrının sonuna gelmişti. Gözlerini Esmâdan ayırmadan, bir eli kızın tırnak hamleleriyle cebelleşip diğer yandan ayak darbelerini kamına almamak için bacaklarını tek eliyle tutarken öndeki adamına seslendi.

"Eteri çıkart Faruk! Rahat durmayacağı anlaşıldı." Esmâ eterin adını duyunca bir iki saniye duraksadı. Bu da adamin lehine oldu ve kızı tek hamlede ters çevirip sırtını kendine dayadı. Esmâ ise vücudunun ufak tefek olmasına lanet etti.

"Lanet adam... Allah'ım kurtar beni... Bırak, seni pislik... Çek ellerini üzerimden..."

Adamin önden uzattığı eter kokulu pamuğu görünce gözleri büyüdü ve adamin ulaşmaması için öndeki adamin eline vurdu. Çabaları faydasızdı. Arkasındaki adam pamuğu aldı ve Esmâ'nın burnuyla ağzını kapadı. Genç kız son çırpınışları içinde kendinden geçti.

Genç adam, atı Fırtına ile çiftliği şöyle bir turaladı. Misafirini beklerken zamanın geçmesi için iyi bir yoldu. Hem de uzun zamandır atına binmediği için hasret gidermek istiyordu. Simsiyah atının yclesini okşayarak dizginleri sıkıca tuttu. Kafası çok doluydu. Fırtına'nın en azından dağıtacağına inanıyordu. Atını biraz daha mahmuzlayarak hızlandırdı. Yeşillikler içinden geçerek açıklık alana geldi. Ne kadar hızlı giderse gitsin aklını dağıtamıyordu. Böyle bir işe nasıl karıştığını bile bilmiyordu ama ödemesi gereken bir borcu varsa bunu kesinlikle ödemeliydi. Başının belaya gireceğini tahmin ediyordu. Şanslıydı ki tanıdığı kıdemli adamlar vardı. Kanuni açıdan bir sorunu olmazdı. Gelecek olan kişiyi şahsen tanıımıyordu. Ama üniversite öğrencisi olduğunu biliyordu. Ve de sosyetenin Asi Gül'ü olan adını... Hakkında elbette bilgi toplanmıştı. Okuduklarından ve internetteki fotoğraflarından şımarık bir kız olduğu

anlaşıyordu. Elbette güzeldi. İçi boş olup, dışı güzel olan çok kadın tanınıyordu. Bu gelenin de öyle olacağını sanıyordu. Tüm bilgileri İstanbul'daki adamlarına mailleyerek onların da tanımlarını sağlamıştı. Bir haftadır boş anını yakalamak için çalışıyorlardı. En sonunda amacına ulaşmıştı. İsteyerek olmasa da buraya geliyordu. Fazla uzun kalmamasını umarak tekrar atuna döndü ve patika yoldan derenin kenarına sürdü. Daha zamanı vardı ya da öyle düşünüyordu ki telefonu çalmaya başladı.

Baran, Fırtına'yı dizginleyerek durdurdu. At ani çekişe isyan edencesine kişneyerek şaha kalktı ama Baran usta bir binici olduğu için düşünmeden at üstünde kalmayı başardı. Atın başını hafifçe okşayarak sakinleşmesini sağladı ve ceketinin cebinde ki cep telefonunu çıkarıp ismi okumadan yeşil tuşa bastı.

"Ne oldu?" diye sordu. Telefonun diğer ucundakinin beklenen kişi olduğu belliydi.

"Efendim biz geldik. Kız baygın hâlâ, kendine gelmedi."

"Tamam, Fatma Hanım'ı bulup size girişteki hazır olan odayı göstermesini söyleyin. Ben haber vermiştim zaten, biliyor. Oraya yatırsın ve odadan çıkın. Penceresinin önüne adam yerleştirin. Ben gelene kadar kaçmasını istemeyiz değil mi?"

"Tabii efendim. Şimdi arabadan iniyoruz."

"Geliyorum" dedikten sonra telefonu kapadı. Fırtına'nın yönünü değiştirdiği gibi dörtlü e ve sürdü. Misafiriyle tanışma vakti gelmişti artık.

Esmâ gözlerini hafifçe araladığında başının çatlayacak kadar ağrıdığını hissediyordu. Sanki içten içe kafasına yapılan bir baskı vardı. Gözlerini tamamen açmadan önce birkaç kere kırıştırmak aşıp tavanı seyretti. Odasında aşıp yoktu. Tavanın nasıl bu hale geldiğini anlayamadan başını oynatıp odayı inceledi. Eşyalar da kendi eşyaları değildi. Tek kişilik bir yatakta yatıyordu. Üzerindeki ince örtüyü itekleyerek yatakta oturur pozisyona geçti. Kafası karışmaya başlamıştı. Neredeydi? Başının ağrısı kafa karışıklığıyla birleşince daha fazla etkisini göstererek zonklamaya başladı. Esmâ, birkaç dakika sonra başına gelenleri hatırladı. *Allah'ım kaçırıldım!*

Yataktan atılcasına çıkıp odayı şöyle taradı. Şimdi ne yapacaktı? Kapiya doğru bir adım attı ama sonra geri gelerek yerine döndü. Perdeleri çekili olan pencereye doğru yavaşça yaklaşıp dışarıya dikkatle baktı. İlerde büyük bir havuz, havuzun az ilerisinde de takım elbiseli adamlar duruyordu. Bu kadar çok koruma olduğuna göre önemli biri olmalıydı patronları. Esmâ, daha fazla alanı görebilmek için pencerenin öbür tarafına geçip bahçenin diğer yanlarına bakmak istedi. Ama kufasını uzatmasıyla, penceresinin tam önündeki adamı görmesi bir oldu. Hemen geri kaçarak adamın görüş alanından çıktı. Pencerenin önünde demir parmaklıkların olmayışına sevinmeye başlayan Esmâ, adamı görünce aklında henüz oluşmaya başlayan planları hızla yıkıldı. Kaderine karşı çıkamayacaktı. O yüzden boyun eğip ilk önce patronlarıyla tanışmaya karar verdi. Ne de olsa adamlar zarar vermeyeceklerini defalarca söylemişlerdi. Ama bu patronlarının zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu! Esmâ, dikkatli olmasını ve gözünü dört açmasını kendine hatırlatarak odanın kapısına ilerdi. Kapiyı yavaşça açıp haşım dışarıya uzattı. Koridorda kimse yoktu. Kulak kabartıp herhangi bir sese odaklandı ama koridorun sonundaki odadan gelen konuşmalar haricinde başka bir şey duyamıyordu. Seslerin alçak olmasıyla konuşulanları tam olarak anlayamayan Esmâ, odadan tamamen çıkıp derin nefes alıp verdi. Cesaretlî bir kızdı. Şimdi de cesaretini gösterecekti!

Koridorda ilerleyerek seslerin geldiği odaya girdi. İçerisi devasa genişlikte, aşıp duvarlardan oluşan bir salondtu. Duvarın bir tarafında neredeyse insan boyuna gelen şömineye şaşkınlıkla bakan Esmâ, ömründe bu kadar büyük bir şömine görmediğini düşünüyordu. Daha önce tabii ki de şömine görmüştü, hatta babasının Yalova'daki dağ evinde aynı bunun gibi bir şömine vardı. Ama bu... Bu devasa büyüklükte bir şeydi. Esmâ, boyunu eğmeden direkt içine girebileceğini düşünüyordu. Kendini şömine olayına o kadar çok kaptırmıştı ki odadaki diğer adamları çok sonradan fark edebildi.

"Şömineyi çok beğendiğiniz sanırım?" Esmâ çok yakından gelen kalın erkek sesiyle olduğu yerde irkilip arkasını dönünce adam sırtımaya başladı. Gözleri kendi üzerinde olduğundan Esmâ bir an kendini toparlamakta güçlük çekti. Elini kolunu

nerceye koyacağını bilmiyormuş gibi sağa sola sallıyordu. Sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. Az da olsa kendine gelmişti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse hayatım boyunca bu kadar yüksek bir şömine görmemişim." Bir iki saniye durduktan sonra ekledi. "En azından yakından..."

Kızın dürtülüğünden etkilenen genç adam, sırtmasını keşip misafiriyle ciddi bir ortam oluşturdu.

"Tarihi bir şöminedir. Ben buraya gelince, evin birkaç yerinin bakımını yaptırdım o kadar."

Esmâ, adamın onunla konuşmasından biraz da olsa rahatlamıştı. Odada kendilerinden başka bir de arabada muhatap olduğu takım elbiseli adam vardı. Esmâ, adamın kendisiyle konuşurkenki rahat tavrını izlerken, yeni gördüğü adamı boydan boya incelemekten de geri kalmadı. Neredeyse 1,85'lik boyu ile koca bir dev gibi duruyordu. Esmâ'dan 20 cm daha uzun olması genç kıza öylede hissettirebilirdi.

Adamın üzerindeki siyah takım elbise, vücuduna tam oturmuştu. Esmer saçlarının kısa kesimi suratına uyuyordu. Esmâ bazı erkeklerin sırf moda diye saçma saç tiplerini denemelerini hiç sevmiyordu. Genellikle itici bulurdu. Ama bu adam çok farklıydı. Pürüzsüz, köşeli çenesi ve düzgün burnu bir heykel tıraşın elinden çıkmış gibi kusursuzdu. Esmâ, birini daha önce hiç bu kadar ayrıntılı incelediğini hatırlamıyordu. Bakışlarını dolgun, erkeksi dudaklarından alarak gözlerine çevirdi. Siyah kırpıklarının çevrelediği gri gözleri çok keskin bakıyordu. Ve... Çok da güzel!

Bu adamın patronları olduğunu anlamamak için kör olmak lazımdı. Rahat tavırları ve kendinden emin duruşu Esmâ'yı korkutmaktan çok öte rahatlatmıştı bile. Ama Esmâ rahat olmak istemiyordu. Adamın bakışlarının hedefi olduğunu anlayınca kendini toparladı ve hayran olmuş bakışlarını bir kenara bırakıp asi kız moduna girmiş, taviz vermeyen eski haline dönmüştü.

Baran, genç kızın şömineye bu kadar hayran kalmasına sevinmişti. Dedesiyle ilgili güzel anıları aklına gelince bir durgunluk onu esir aldı. Anılarda kaybolduğunu anlayınca hemen kendine geldi ve kendisini garip bakışlarla süzen genç kıza

döndü. Yüzünden ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Baran, genç kızın yoldaki maceralarını adamlarından dinlemiş, gülerек karşılık vermişti. Zorluk çıkaracağını biliyordu. Sosyetenin sayılı güzellerinin arasında adının geçmesini şimdi daha iyi anlıyordu. Babasının zenginliğinden öte, genç kıza asi bir güzellik vardı. Zünnû gibi parlayan bir çift göz, kendisine çok yoğun bakıyordu. Baran, bir an için rahatsız oldu. Hemen toparlanarak rehinesinin neden bu kadar yoğun baktığını anlamaya çalıştı. Yüzüne hafif bir tebessüm yerleştirerek konuşmaya başladı.

"Neden öyle bakıyorsunuz?"

Soru karşısında kendine gelen Esmâ, hemen gözlerini kıpırtırdı. Düşüncelerini bir kenara bırakarak sırtını dikleştirdi. Adamın onunla alay etmesini izin vermeyecekti. Hele neden göldüğünü de anlamamışken...

"Yüzünüzü ezberlemeye çalışıyorum. Buradan kurtulunca, polislere robot resminizi çizdirirken sorun çıkarmak istemem."

Baran, içinde oluşan kahkahasını dudaklarını ısırarak geçiştirmeye çalıştı. Böyle bir cevap bekliyordu. Karşısındaki bu ufak tefek kız, onu çok zorlayacaktı anlaşılın. Baran da onunla seve seve ilgilenebileceğini biliyordu. Sosyetedeki şımarık kızlardan nefret ederdi. Bir tanesiyle ne kadar zor olursa olsun, uğraşmak istiyordu.

"Buradan kaçmak istiyorsunuz demek ki? Peki, dışarıdaki adamları gördünüz mü?"

Esmâ camdan bakınca ne kadar sıkı korunduklarını görmüştü. Ama adamın şevkini kırmak için her yolu deneyecekti.

"Evet, gördüm. Ama şöyle bir söz var bilir misiniz? Hırsıza kapı dayanmaz!"

Bu sefer kahkahasını tutamayan Baran, arkasını dönerek omuzları sarsılırcasına gülmesine devam etti. Esmâ, adamın bu ani çıkışına anlam veremedi. Ama adamın gülmeye devam etmesine sinirlenerek odadan kaçmak için arkasını döndü. Arabadaki adamın kapının önünde durarak onları ciddi bir yüzle seyrettiğini görünce tekrar arkasını dönerek adamın gülmesinin bitmesini bekledi.

Baran abarttığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Gözlerinden neredeyse yaş gelmişti. Son gülme kalıntılarından

da kurtulunca gözlerini kurularak arkasını döndü. Genç kız onu öldürecekmiş gibi öfkeyle bakıyordu. Baran, yeşil gözlerinin çakmak çakmak olmasının ona daha çok yakıştığına karar verdi. Boğazını temizleyerek yüzüne ciddi bir ifade oturttu.

"Özür dilerim. Hâlâ tanışmadık. Ben Baran Gökdağ, bir isteğiniz olduğunda bana, ben yoksam adamlarımdan birine söylemeniz yeterli. Bir süre misafirimiz olacaksınız Esmâ Hanım."

"Peki, beni neden kaçırdığınızı sorabilir miyim?"

"Buna kaçırmak demeyelim. Bir süre misafir olacaksınız, hiçbir şekilde size zarar gelmeyecek."

"Zorla getirdiniz. Yaptığınız şeyi önemsiz bir şey olarak göstermeyin!"

"Misafir olmayı küçümsemeyin. Bugüne kadar hiç böyle bir sosyete güzeli misafirim olmamıştı. Kıymetini bilin bence." Baran sırtına başladı. Çünkü birazdan Esmâ'nın öfkesinden ev tutuşabilirdi. Gözlerinden alev almaya başlamıştı bile.

"Siz... Sizin gibi mafya kılıklı bir herifin bana böyle hakaret etmesine asla müsaade etmem!"

Baran kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Gün olur devran döner demek istiyorum."

"Yani?" Baran hemen elini kaldırdı. "Durun, sıradaki atasözünü ben tahmin edeyim. Son gülen iyi güler mi, diyecektiniz?" Baran gülmesine engel olamadı ve bir kahkaha bombasını Esmâ'ya doğru atmaktan çekinmedi. Esmâ içindeki şiddet yanlı tarafı bir türlü susturamıyordu. Adamın o gülen yüzüne doğru yumruğunu çakmak için büyük bir dürtü hissediyordu ama bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu. Her ne kadar yazları ağabeyi geldiğinde boks çalışsa da bu iri yarı adama vurduğunda canını acıtacağından bile şüpheliydi. Ama biraz daha... Çok az daha ileri giderse...

Esmâ adamın kazanmasına izin vermeyecekti. Onun hâlâ gülen yüzüne karşı o da -zor da olsa- gülümseyerek baktı.

"Beni tanımıyorsunuz Baran Bey ya da..." Esmâ, Baran'ın üzerindeki siyah takımına şöyle bir göz attı. "The Godfather filminden furlama mı demeliyim?"

Baran, mafya babasına benzetildiğini duyunca gülmesini kesip şaşkın gözlerle Esmâ'ya, sonra da arkadaki adamına baktı. Onunda dudakları gülmek için seçiyordu.

"Beni gerçekten mafya babasına benzetiyor musunuz?"

"Benzetmezsem orada bir sorun var demektir." Baran'ın bir şey söylemediğini görünce arkasını dönüp kapıya doğru hareketlendi.

"Gidip buradan kaçabilmek için planlarımı yapayım bari..." diye mırıldandı. Baran şaşkınlığından kurtulup eski gülen haline geri geldi. Bakışları kendi üzerinde olan adamına el işareti yapip kızın geçmesini engelledi.

Esmâ arabadaki adamın bir adımla tüm yolu kapadığını görünce gözlerini kıstı.

"Çekilir nüsüniz yolumdan?"

Adam hiçbir şey söylemiyordu. İleri bakarak Baran'ın emir vermesini bekliyordu. Baran'sa şömineye arkasını yaslamış, keyifli gözlerle rehinesinin yapacağı davranışları izliyordu.

"Hey, sana dedim..." Adam hâlâ Baran'a bakıyordu. Esmâ, her ne kadar adamın baktığı kişiye dönmek istemese de sonunda arkasını döndü. Elini beline koydu ve isyankâr bir şekilde karşısındaki kişiye gözlerini kısarak baktı.

"Esmâ Hanım, burada benim emirlerim geçer, sizin değil! Ve ayrıca ben izin vermedikçe bu odadan çıkamazsınız..."

"Siz zorba herifin tekisiniz! Yüzünüzdeki ukala gülüş, kibirli burun ve kendinden emin bakışlarınızla ne kadar itici olduğunuzu anlatamam! Her şeyin sahibi olabileceğinizi sanıyorsunuz ama yanıyorsunuz! Beni tanımadığım size kanıtlayacağım Mafya Babası..." Son kelimeleri alay ederek söylemişti. İçindeki susmayan öfke biraz olsun azalmıştı ama adama daha fazlasını saymak istiyordu.

"Burak, Esmâ Hanım beni yerin dibine sokmaya mı çalışıyor?"

"Sanırım efendim."

"Sence ben böyle bir adam mıyım?"

"Değilsiniz."

"Ben de öyle tahmin ediyordum."

Esmâ arkasındaki adamla Baran'ın konuşmalarını şaşkınlıkla takip etti. Sanki Esmâ orada değilmiş gibi onun söyledikleri

hakkında konuşuyorlardı. Esmâ daha fazla dayanamayarak pes etti. Derin nefes alıp verdi.

"Bilmem farkında mısınız ama ben de buradayım?" İki adama şöyle bir bakış attuktan sonra Baran'da durdu. "Sen mafya babası..." Baran kaşlarını kaldırarak anlamlı bir bakış atınca boğazını temizledi. "Şey, yani Baran Bey, pekâlâ! Burada kalacağım, ama bir süre! Bu süre içinde kullanabileceğim eşyalarım yok. Kıyafetlerim yok!"

"Burak'ta senin ihtiyaçlarını görmek için kredi kartı var, internet için de çalışma odasında laptop var. Oradan istediğin şeylerin siparişini vererek Burak ile birlikte alabilirsiniz."

Esmâ'nın aklında ampul yandı. İnternete girebilirse kimsiye fark ettirmeden yardım için birilerini bulabilirdi. Bu mafya kılıkli herifin bu kadar aptal olabileceğine inanmamıştı. İçindeki şeytani kısmın sırtışını yüzüne yansıtmamaya çalışarak ciddi tavrını korudu.

"Buranın adresi ne?"

Baran sırtına başladı. Genç kızın aklındakileri görüyor-muşçasına kendi de bu fırsatı anlamıştı. Esmâ'yı küçümse-mişti ama kızın zekâsı, şeytana pabucunu ters giydirebilecek göçe sahipti.

"Burak ile beraber alışverişi yaparsınız. O adresi biliyor." Baran kızın yüzünden geçen hayal kırıklığını gördü.

"Kişisel işlerim olabilir." Esmâ bu sefer de pes edecek gibi değildi. Ama genç adamın buna da bir çözümü vardı.

"Girdiğiniz sitede mutlaka her şey vardır. Kişisel alacakla-rınız için Burak başını çevirebilir."

Esmâ adaman kurnazlığını şimdi iyi anlıyordu. Onu küçün-semekle hata yapmıştı. Kollarını göğüs hizasında bağlayarak yüzüne ciddi bir görüntü verdi.

"Peki, her şeye çözümün olan bay dahi, okulum ne olacak? Sınavlarım var ve bu senenin çöpe gitmesine razı olamam!"

"Sınavlarınızın iki hafta sonra olacağını biliyorum. Bu süre içinde dua edin de isimiz erken bitsin. Bilmezse o zamana kadar bir çözüm bulabilirim." Adamın sakinliği karşısında Esmâ çıldırarak gibi oluyordu. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu bu adam? Esmâ sert kıyaya çarptığını düşündü. Bu adam onu çok zorlayacaktı! Ama o da onu zorlamak için elinden geleni yap-

cağını iyi biliyordu. Başını yere eğip içinde fokurdayan öfkeyi sakinleştirmeye çalıştı. Göğsü, içindeki karmaşadan nasibini almış gibi bir inip bir kalkıyordu.

Baran kızın sinirden kendisine zarar vereceğini anlamıştı. Onu sakinleştirmek için bir şeyler yapmak istiyordu ama bir yandan da onun bu öfkeli halini görmeyi daha çok istediğini düşündü. Bembeyaz tenini, V yakalı tişörtünde bir inip bir kal-kan göğsünü görebiliyordu. Bu kız tahmin ettiğinden de güzeldi. Başka şartlarda tanışsalar aralarında bir şey olabilir. Baran çok çapkın bir erkek olarak çevresinde ve bazı basında yer almıştı. Fakat medyadan nefret ederdi ve olayların saptırılıp magazin kurbani olmaktan sürekli kaçınırdı. Ne yazık ki şu karşındaki ufak tefek kız aklını karıştırmaya başlamıştı bile. Onun bu sakinliğinden bir şeyler tasarladığını düşünen Baran kızın konuşması için bekledi. En sonunda bir karara varmış olacaktı ki genç kız başını kaldırdı.

"Peki, ben bu süre içinde ne yapacağım?"

Baran kızın uysallaştığını düşünmeye başlamıştı. Yine de ona güvenemezdi. Planları kafasının içinde fir dönüyor olma-lydı. Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan kızı süzdü.

"Çiftlik içinde ve yanında adam olmak şartıyla at binebilirsin" diye bir öneride bulundu Baran. Ama kızın at binip bine-medığını bilmiyordu. Bununla ilgili olarak bir bilgi okumamıştı. Gözlerini kısarak kıza baktı.

"At binmesini biliyor musun?" Esmâ, Baran'ın yüzündeki kararsızlığı görünce sonunda bir fırsat yakaladığını anladı. Buna can simidi gibi tutup suratını üzgünce sallandırdı.

"Maalesef. Eskiden küçük bir kaza geçirdim ve o günden beri at binemiyorum. Üstünde olunca korkuyorum ama sevmeye gidebilirim. Tabii izin verirsiniz?" Baran uysal Esmâ'nun da çok güzel olduğunu düşünürken kafasını salladı.

"Tabii sevebilirsin. Bu arada misafirimsin artık, şu resmiyeti kaldırabiliriz. Bana sadece Baran de."

"Nasıl emredersiniz..." Baran sırtıttı. Genç kız alayla gülünce Baran, uysal Esmâ'yı kaybedip şeytan olanla yer değiş-tirdiğini anladı. Bu kıza çok eğlenecekti.

"Şimdi gidebilirsin. Bahçede dolaşmak, havuza girmek ve atlara gitmek serbest! Tabii bunları gözetim altında yapacaksın."

"Bakıcıya ihtiyacım yok." diye tersledi Esmâ. Gülümsemesi asi tavrıyla yer değiştirmişti.

"Bakıcı olarak değil, koruma olarak gör. Burası senin bilmediğin bir yer. Başına bir iş gelebilir."

"Neresi burası?"

"Hatay, Karlısu."

"Ah, burada ne yapıyorsun ben?" Esmâ dönerek pencereye doğru ilerledi. Evin bu cephesi geniş çiçekli bahçeye bakıyordu. Kendi odasındaki havuz manzarası burada yoktu. İlerdeki güllerin güzelliği Esmâ'yı etkilemişti ama şimdi bu güzellikleri görmek yerine buradan kaçmak için bir yol bulmalıydı.

"Esmâ, buraya misafir olarak geldin. Eğlenmene bak!"

Esmâ öfkenin tekrar ortaya çıkıp gözlerini yakmasına dayanamayarak arkasını döndü.

"Lanet olsun! Beni kendi evimden, şehrimden buraya, bilmediğim bir yere getirip eğlenmemi söylüyorsun. Daha senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Adın gerçek mi bundan bile emin değilim. Okulum var... En önemlisi ailem beni merak edecektir!"

"Ailen için endişelenme. Sen buraya geldiğinden itibaren onların haberleri oldu."

"Beni neden buraya getirdiniz? Neden kaçırdınız? Mafya musınız siz?" Esmâ bağırarak konuşmaya başlamıştı. Artık kendini kontrol etmesi çok güçtü.

"Esmâ, sakinliğinizi hafife alma, çünkü ben bir peygamber değilim! Sesini yükseltmeden konuş. Sorularına gelince, birincisi biz mafya değiliz. Seni temin ederim ki mafyalar senin düşündüğünden daha acımasızdır. Benim sana gösterdiğim ilginin bir milimini göstermezler. İkincisi seni kaçırmadık. Bir süre misafir etmek için buraya getirdik, o kadar. Kaçırmanın sana zarar vermek anlamına geldiğini unutma! Geldiğinden beri çok kibar davranıldığına ve canının yanmadığına eminim. Üçüncüsü seni fidyeye için kaçırmadık. Baban ile ilgili olan kişisel bir şey için benim misafirim olman söylendi. Ben de senin

ev sahibin oluyorum. Sorunsuz birkaç gün geçirip işler yoluna girince tekrar geri evine döneceksin."

"Babamla ilgili bir mesele mi?" Esmâ gözlerini kısı. Kafası karışmıştı. "Babama zarar mı vereceksiniz?" Bunu o kadar büyük bir soğukkanlılıkla söylemişti ki Baran'ın 'evet' deme olasılığına karşılık ne yapacağını bilemeden kendini hazırlamaya çalıştı. Ama korktuğu başına gelmedi.

"Hayır, babama zarar gelmeyecek. Bu mesele hakkında yeterli bir bilgim yok, bu yüzden daha fazla soru sorma. Sadece seninle birkaç gün geçireceğiz o kadar. Hiçbir şekilde zarar görmeceksin."

"Ama babam için aynı şeyi söyleyemiyorsun, öyle mi?"

Baran sıkıntıyla içini çekti. "Sayılır." Gerçekten de öyleydi. Bu işe karışmak istememişti ama hatır ve vefa borcunu ödemek için bunu yapmalıydı. Şimdi başının belaya girdiğini biliyordu. Adam kaçırma tutuklanabilir, kariyerine büyük bir zarar verebilirdi. Bu yüzden genç kızı sıkı kontrol altına almalıydı. Herhangi bir açıktaki, Esmâ'nın onu kullanabileceğini biliyordu. İşini şansa bırakamazdı. Burak'a sıkı sıkı tembihlemeliydi.

Esmâ karşısındaki adama bakarken odaya bir kadın girdi.

"Baran oğlum, oda hazır! Genç kızımız yerleşebilir." Esmâ arkasını dönünce kendisinden iki üç santim kısa, orta yaşlı, başında yazması ve şalvarıyla köylü kadınına gördü. Kadın kendisini inceleyen bu güzel kızı görünce gözleri kocaman açıldı. Kapıdaki Burak yana doğru açılınca kadın içeri rahat girdi ve kızın yanına doğru ilerledi.

"Aman Yarabbi, bu ne kadar güzel bir kız? Adın ne senin?" Hafif tombul, kıpkırmızı yanakları olan kadın samimiyetle gülümsüyordu. Esmâ kadının bu cana yakınlığına şaşırdı. Ama bir yandan da mutlu olmuştu. Daha önce köylü kadını hiç görmemişti. Tabii yakından... Gittikleri yer hep lüks mekânlardı. Çiftlik evlerinden başka yeri gezmemişti. Gezmeye gittiği şehirlerde de merkezde bulunmuş, köylere inmemişti. Aslında birazcık da önyargılıydı. Köylü kadınlarının başkasına karşı hep soğuk davrandığını, yakın arkadaşlarından duymuştu. Tabii arkadaşları sosyetenin önemli hanımefendileriydi. Esmâ şu an önyargısının kırılmaya başladığını hissediyordu. Yüzünde hafif

bir tebessüm oluştu. Kadın ona ne kadar güzel olduğunu söyledi. Bunu teşekkürsüz bırakamazdı.

"Teşekkür ederim efendim. Adım Esma."

"Esma... Ne güzel bir adın var. Ben de Fatma. Ama herkes bana Fatma Teyze der. Sen de öyle sesleniver. Ben bu evin yardımcısıyım. Kocam da Baran oğlumun çiftlik işlerini görür. Kızlarım okumak için Adana ve Mersin'e gidince yalnız kaldık. Neyse ki Baran oğlum arada geliyor, hatırlarız soruyor."

Esma başını çevirip yanında duran Baran'a kaçamak bakış atıp tekrar Fatma Teyze'ye baktı.

"Memnun oldum efendim."

"O ne o? Fatma Teyze de bana..."

"Fatma Hanım, yardımlarınız için teşekkürler. Odayı ben gösteririm." Baran'ın 'yeter artık, git' bakışını gören kadın, Esma'ya bakıp odadan çıktı. Kadın bozulmuş gibi durmuyordu. Ama Esma, Baran'ın bu kaba davranışına çok kızmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Sana oğlum diyor, ne kadar güzel şeyler söyledi. Sen ise..."

"Bana bak sosyete güzeli..." Esma'ya doğru biraz daha yaklaşmış başını aşağı eğdi. "Boyundan büyük işlere karışma. Fatma Hanım'ı iyi tanıyorum. Ona nasıl davranacağıma karışmaya sakın kalkma!"

"Bana bir daha sosyete güzeli dersen..." Esma altta kalmayarak kısa boyuyla ona kafa tuttu. Bu adamdan korkmuyordu. Öldürcekse veya zarar verecekse verebilirdi. Esma, eskiden gelen deli cesaretinin onu hiç bırakmadığını biliyordu zaten. Baran kızın gözlerinin içine bakarak başını biraz daha eğdi ve aralarında bir iki santimlik mesafe kalınca durdu. Esma bu pozisyonun çok rahatsız edici olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu adamın yanındayken öfkesinin bir kendini gösterip bir yok olmasından nefret ediyordu. Adamın gri gözlerini şimdi daha yakından görüyordu. Bakışları güzel olduğu kadar ölümcüldü de.

"Ne yaparsın?" diye dişlerinin arasında tısladı Baran. Neden sinirlendiğini bilmiyordu ama kızın aniden ona davranışlarının yanlış olduğunu gösterircesine kızması sabrını taşırılmıştı. Bugüne kadar hiçbir kadının ona karışmasına izin vermemişti. Bundan sonra da vermeyecekti.

Esma bu bakışlardan ürke de adama bir şey belli etmedi. "Yaptığımda görürsün..." Gözlerini kısarak soğuk bakışlarını adama doğru yöncitti. "Merakla bekliyorum."

"Merakla bekliyorum." Aynı soğuklukta cevap vermişti Baran da. Esmâ içinde yeniden filizlenen öfkesini bu sefer kontrol altında tutarak en yüksek seviyeye çıkıyordu. Bundan sonraki yapacaklarından sorumlu olmak istemiyordu ama yapmazsa birkaç gece uyuyamayacağını biliyordu. Hâlâ adamın gözlerine bakmakta olan Esmâ, sağ elini yumruk yaparak vücudundaki tüm gücü oraya yönlendirdi. Baran tam geri çekiliyordu ki Esmâ gözünü bile kırpmadan abisinin öğrettiği gibi yumruğu çenesine indirdi. Baran kızın bu davranışı karşısında şok olmuştu. Böyle bir şey beklemediği için hazırlıksız yakalanmış ve suratına yediği yumrukla başı sağa doğru gitmişti. Refleks icabı çenesini tutarken kıza şaşkınlıkla baktı. Ama şaşkınlığı o kadar kısa sürmüştü ki Esmâ daha anlayamadan kollarının ikisini de arkadan bağlanıp bileklerinden sıkılarak aşağı doğru çekmiş ve ince belini hafif kırmıştı.

"Ah... Lanet olsun! Burak kolumu..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun çocuk!" Baran'ın sabrı sonunda taşmıştı. Karşısındaki erkek olsa şimdiye kadar ölüsü yere serilmişti. Ama ne yazık ki karşısındaki sosyete takımının gözde üyelerinden biriydi. Baran, kızın böyle bir şey yaptığını hala inanamıyordu. Hazırlıksız olduğu için de kendisine kızmaktan, kızın bileklerini daha fazla sıkıyordu. Kapıda duran Burak olanları şaşkınlıkla izledi. Baran'a yumruk atınca bir adım atmış ama Baran'ın kızın kollarını arkasında bağladığını görünce olduğu yerde kalmıştı. Genç kızın bu kadar ileri gitmiş olabileceğine inanamıyordu. Baran ise hâlâ şaşkındı. Ve çok da öfkeli... Bu küçük şeytanın içindeki canavar ne kadar güçlüydü öyle? Fark ettirmese de çenesi çok acımişti. Yumruk atma tekniğini biliyordu. Kimden öğrendiğini ise merak etmeye başlamıştı.

"Sana haddini bildiriyorum" diye karşılık verdi Esmâ can acısı içinde. Bu halde bile kafa tutmayı sürdürüyordu.

"Dua et kadınsın." Baran farkında olmadan biraz daha sıkı. Esmâ canı acıdığı için 'kadınsın' diye aşağıladığı cevabına karşılık veremedi.

"Ah... Canımı acıtıyorsun, pis adam!" Baran kızın neredeyse bileklerini kırarak kadar sıkı olduğunu anlayınca hızla kızı elleri iterek serbest bıraktı. Esmâ, Baran'ın itmesiyle kendini toparlayıp düşmeden ayakta kalabildi. Eline bakınca sıkılmaktan yeni kan gitmeye başladığı beyaz ellerine ve kıpkırmızı bileklerine baktı. Canı acıdı. Gözlerine yaşlar hücum ediyordu ama Esmâ bu adı adamın karşısında ağlamayacaktı.

Baran kızı bırakınca arkasını döndü sakınlığını ne zaman kaybettiğini düşündü. Bir kadına hiçbir zaman böyle davranmamıştı. Bu küçük kız onu tahrik etmişti. *Evet, kahretsin!*

Arkasını döndüğünde Esmâ'nın gözlerini kısarak bileklerini ovuşturduğunu görünce özür dilemek istedi. Fakat kız öyle bir bakıyordu ki özür dilesse bile kabul olmayacağını bildiği için sustu.

"Burak, Fatma Hanım'ın hazırladığı diğer odayı Esmâ'ya göster. Sonra geri gel, seninle konuşmam gereken şeyler var."

Burak hemen başını aşağı eğip "Peki efendim." dedi ve Esmâ'nın hareketlenip odadan çıkmasını bekledi. Esmâ ise emri duymamış gibi davranıyordu. Baran'ın yüzüne uzun uzun baktıktan sonra arkasını döndüğü gibi salondan çıktı. Burak onu merdivenlere yönlendirdiğinde aksi bakışlarından nasibini o da aldı. Birinci kata çıktıklarında koridor boyunca ilerleyip soldan üçüncü kapıda durdular. Burak kapıyı açarak, içeri girmesi için Esmâ'yı bekledi. Genç kız adama itiraz edip buradan kaçmak istediğini avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu ama kimse onu dikkate almayacaktı. Bu kesindi. Belki Fatma Hanım onu dinlerdi? Odanın kapısından şöyle bir içeriyi süzdü. İki kişilik kocaman bir yatak duvar tarafında duruyordu. Karşısında büyük ayna ve tuvalet masasına benzer bir de masa mevcuttu. Kendine ait banyosunu gösteren Burak'a göz atan Esmâ elini beline koydu. Hâlâ sızıyordu ama şimdi bileklerine bakamazdı.

"Fatma Hanım'la görüşmek istiyorum." dedi, bu bir emir teşkil ediyordu.

"Baran Bey, ne zaman görmenizi isterse o zaman görürsünüz."

"Burada misafir olduğumu sanıyordum."

"Öylesiniz."

"Ama öyle davranılmıyor..."

"Esmâ Hanım, Baran Bey size gayet kibar ve misafirperver davranıyor. Biraz önceki davranışından böyle düşünüyorsanız, tamamen nefsi müdafaa." Esmâ yaptığı için adamı kıskırttığını biliyordu. Böyle davranarak ona olan nefretini körüklemişti. Şimdi buradan kaçmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Baran Bey'e yaptığı ödetecekti! Burak ile daha fazla inatlaşmanın fayda getirmeyeceğini anlayınca adama döndü.

"Tamam. Pekâlâ. Şimdi çıkabilirsiniz."

Burak başını eğip arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Koruması da kendi gibi iri yarıydı. Bu adamların nerede yetiştiğini merak etmeye başlamıştı. Baran'ı da ilk gördüğünde hafif bir ürkmüştü. Korumaları izbandut gibi adamlardı. Neden bu kadar çok koruma olduğunu merak etmeden duramadı. Başını çevirip pencerenin önüne gitti. Perde sonuna kadar açıktı. Havanın sıcaklığından cam da açık bırakılmıştı. Esmâ yavaş adımlarla gidip başını camdan dışarı çıkardı. Aşağıdaki odasının üst katındaydı. Havuzu tepeden net görebiliyordu. Pencerenin iki karış aşağısında hafif eğimli çatı vardı. Esmâ dikkat ederse buraya çıkabilirdi. Ama aşağı nasıl inebileceğini bilmiyordu. Ve tabii ki aşağıdaki adamlara gözükmeden nasıl kaçabileceğini? Gökyüzüne baktığında güneşin tepeden aşağı doğru batışa geçtiğini gördü. Bu da demek oluyordu ki gece kaçmak için yeterli zamanı olacaktı. Hava karamadan önce gidip atların yerini görmek istedi. Pencreyi kapatıp odadan koşarcasına çıktı. Merdivenlere gelince neredeyse parmak ucuna basarak sessizce aşağı indi. Salonun kapısına doğru boyunu uzatıp baktı. Burak orada değildi. Salonun içine konuşma sesleri geliyordu. Kulak kesilince bu sesin sahibinin Baran olduğunu anladı. Sonra bir kadın sesi lafa karıştı. Dikkatle dinleyince bu hafif şiveli kadının yarım saat önceki Fatma Teyze olduğunu anladı. Kaçmayı düşünürken bir anda fikir değiştirip duvara arkasını vererek kapıya yanaştı. Ne konuştuklarını merak ediyordu.

"Süanne, o kızla konuşma! Sakın ola ki samimi bağ kurmaya çalışma!" diye uyardı onu Baran. Esmâ, bu kadının Baran'ın sultanesi olduğunu duyunca ağzından küçük bir şaşkınlık nidası çıkardı.

"Ne olacaktı ki? Oğlum o kız çok güzel."

"Biliyorum ama o burada misafir. Benim geçici misafirim. Buraların adetlerini bilmez bile. Alıştırmaya da kalkma!"

"Neden bu kadar aksisin? Senin kızdan daha güzel bu..." Esmâ 'senin kızdan daha güzel...' lafını almıştı. Demek ki Baran'ın hayatında biri vardı. Esmâ bu adama nefret duysa da sevgilisi olabileceğini hiç aklına getirmemişti.

"Onunla kıyaslama. Bak seni uyarıyorum. İşlerime karışmayacaksın tamam mı? Ona yardım etmeyecek ve zorunlu olmadıkça konuşmayacaksın?"

Fatma Teyze'den ses gelmediğini duyunca başını kaldırdı kapıya baktı Esmâ.

"Süanne? İşlerime karışmayacağına söz ver?"

"Aman eyi. Oğlumun mürlüvvetini görmeden beni öteki dünyaya gönder, için rahat etsin."

"Süanne, yapma böyle. Evleneceğim ama bu gördüğün kızla değil."

"O çelimsiz, çırpı bacakla ne yapacaksın bilmiyorum. Aman, neyse. Ben işimin başına gidiyorum."

"Süanne?"

"He?"

"Söylediklerimi unutma."

"Ah bu oğlan beni öldürecek. Görüyorsun değil mi Burak? Süt hakkı kadar sözüm geçmiyor."

"Öyle deme, Fatma Ana. Esmâ Hanım, olmazdı zaten."

"Peki, peki işlerinize karışmıyorum. Ne haliniz varsa görün..."

Fatma Teyze kapıya doğru gelip koridora dönünce kapının önündeki Esmâ'yı gördü. Ela gözleri kocaman açılmış kadının ağzından bir şey kaçırması için Esmâ, işaret parmağını ağzına yaklaştırıp sus işareti yaptı. Yaşlı kadın gözlerini bir iki kere kırıştırdıktan sonra başını salladı ve Esmâ'yı kolundan tutarak onunla beraber koridordaki bir odaya girdi. Esmâ çevresine bakınca buranın kiler gibi bir oda olduğunu gördü. Tozlu

raflarda bolca kavanoz vardı. Yaşlı kadın ısıtılmış açığı kapıyı kapatınca Fatma'ya döndü.

"Sen konuşmaları mı dinliyordun bakayım?" dedi Fatma. Teyze hafif azarlayan bir tonda. Esmâ'nun yanakları kızardı. "Şey... Ayrıttım biliyorum ama bana yardım etmelisiniz. Biliyorum içeride Baran Bey'den azarlı iktiniz. Benimle konuşmamamız gerekiyor ama..."

"Dur bakayım. Sana niye yardım edecektim?"

"Beni buraya kaçıranak getirdiler. Evim İstanbul'da, bu bah okuldan çıkınca zorla arabaya tıkip getirdiler."

Fatma Teyze, bunları duyunca gözleri gene kocaman açıldı. Şaşırdığı belli oluyordu.

"Ne dedin sen?"

"Söylediklerim doğru. Baran misafirsin diyor ama çiftlik dışına çıkmam yasak. Eşyalarım, hiçbir şeyim yok. Babam ile ilgili bir durum için kaçırmışım, bana öyle dedi. Onlara zarar verecekler sanırım. Lütfen buradan kaçmama yardım edin."

"Dur hele dur... Baran'dan her şeyi beklerim ama bir adama zarar vermez. Eğer verecekse bu çok önemli bir nedeni olduğundandır. Sana zarar verdi mi geldiğinden beri?"

"Aslında vermedi. Ama yarım saat önce ona... şey... suratına yumruk attım. O da bileklerimi kırarcasına sıktı. Tek zarar bu oldu." Kadın görsün diye bileklerini ışığa doğru tutmuş, hâlâ belirgin olan kızarıklıkları göstermişti. Kadının gözleri daha da açılırken Esmâ biraz daha zorlarsa gözlerinin çıkacağını düşünüyordu.

"Sen, Baran'a vurdu mu?" Esmâ gene kızardı. Yaptığı, bir kıza kesinlikle yakışacak durum değildi. Hele ki onun gibi iyi bir aileden gelip hanımefendi olması beklenirken. Sosyete'deki arkadaşları bunu duysa dedikodunun ardı arkası asla kesilmezdi.

"Şey... Evet! Beni tahrik etti ve ben de dayanamayıp ona vurdum. Bir anda oldu." diyerek kendini savunmaya geçti. Karşısındaki kadının kızacağını düşünürken kıkır kıkır güldüğünü görünce şaşkınlığını saklamadı.

"Ne... Neden gülüyorsunuz?"

"İlahi Esmâ... Aforin sana... Baran'a yumruk attın ha?" Kadın gülmesini kesmemişti. Esmâ kadının ne düşündüğünü anlayamadığı için çareciiz bekledi.

"Daha önce hiçbir kadın değil vurmak, Baran'a sesini bile yükseltmemdi. Demek sen vurdu? Devam et böyle..." Esmâ hâlâ durumu kavrayamamıştı. Bunun üzerinde durmamaya karar verdi.

"Peki, bana yardım edecek misiniz? Lütfen! Buna ihtiyacım var. Annemler merak içinde beni bekliyorlardı. Babama bir şey olmasına izin vermem. Beni kaçırdılar. Bunu yanlarına bırakmamam için bana yardım edin." Esmâ, kadın biraz daha zorlarsa ayaklarına kapanıp yalvarmaya başlayabilirdi. Yaşlı kadın gülmesini kesmişti. Yüzü şimdi ne yapacağını düşünen bir ifadeye bürünmüştü. Kaşlarını hafifçe çatıp bir süre kıızı inceledikten sonra "Aklında bir şey var mı? Çünkü seni buradan nasıl kaçıra bileceğimi bilmiyorum. Hele bizim oğlan kaçman için sana yardım ettiğimi duysa, ktır ktır keser beni. Biraz önce nasıl bağırdu duydun mu? Ah bunların hepsi anasızlıktan oluyor..." dedi.

Esmâ bir anda meraklandığını hissetti. "Annesine ne oldu?"

"Baran henüz 9 yaşındayken öldü. Bir de ufak kız kardeşi var, adı Betül. O da beş aylıktı annesi öldüğünde. Zor şartlar altında büyüdü bu çocuklar. Ah... ah... Seval Hanım, toprağı bol olsun. Annesi, Baran daha bebekken hastalandı, ben de benim oğlani doğurmuştum. O da adını bilmem ne hastalığı koydular, küçücükken kaybettim. Baran'ı emzirerek onla avundum. Kendi oğlum gibidir Baran." Fatma Teyze'nin gözleri dolmuştu. Hatta bazı asi damlalar yaşlı kadına fark ettirmeden dökülmeye başlamıştı. Esmâ, Baran'ın annesine ve Fatma Teyze'nin oğluna çok üzölmüştü. Kendi gözleri de doldu. Ama ağlamamak için elini tınaklıyordu. Kadının ona içini dökmesi ne hem sevinmiş hem de rahatsız olmuştu. Baran hakkında bir şeyler öğrenmek istemiyordu. Bu, fikirlerini değiştirebilirdi. Esmâ ne kadar nefret etse de bu huyundan vazgeçmiyordu. Vicdani, onda büyük bir merhamet duygusu oluşmasını sağlıyor, bu da işlerinin yüz seksen derece dönmesi demek oluyordu.

"Çok üzgünüm" diye mırıldandı Esmâ.

"Üzülme kızım, hayat işte... Baran anasız, ben de oğulsuz kalınca birbirimize sarıldık. Ama okulu yüzünden Baran buradan gidince... Arada gelir sağ olsun. Neyse, anılara daldık senin işi unuttuk güzel kızım. Eee bir şeyler buldun mu?"

Esmâ duyduğu kötü haberlerden sonra kafasını toparlaya-bilmek için bir süre sustu. Sonra beklenti dolu gözlerle kendi-sine bakan yaşlı kadına döndü.

"Aslında aklımda bir şey var ama nasıl yapacağımı bilmiyo-rum. Benim odamın penceresinden çatıya çıkabilirim. Dikkat konusunda uzmanım. Düşmeden ilerlerim ama nasıl aşağı ine-ceğimi bilmiyorum."

"Aman Allah'ım! Düşersin kız sen oradan!" Fatma Tey-ze'nin böyle söylemesine hafifçe sırttan Esmâ, kadının yanına gidip elini koluna koydu.

"Korkma düşmem. O kadar eğimi yok. Yuvarlanmam yani. Önümdeki sorun, nasıl aşağı ineceğim."

Fatma Teyze elini kaldırıp dudaklarını kapadı. Düşünceli hali vardı. Sonra başını kaldırıp ışı ışı gözlerle baktı.

"Buldum. Evin öbür cephesi tamir ediliyor. Bu sabah adam-ların oraya uzun bir merdiven koyduklarını görmüştüm. Sanı-rım hâlâ duruyordur. Düşmeden gidebilirsen, oradan dikkatlice inebilirsin."

"Aşağıdaki odalardan gözüktüyor mu?"

"Sanmıyorum, biri camdan bakmadığı sürece seni göremez. Şöminenin arkasına doğru geliyor çünkü."

"Anladım. Peki, ondan sonra nasıl kaçabilirim?"

"Orada dur işte. Benim küçük aklım ancak bu kadarına ye-ter." Kadının fikir vermemesi üzerine kendi bir şeyler düşün-meye başlayan Esmâ, sonunda aklına gelen tek şeyi dile getir-di.

"At ile kaçabilir miyim?"

"At mı? Dur bakayım." Biraz önce yaptığı gibi gene ellerini ağzına örtüp düşünmeye başladı. Sonra başını kaldırdı.

"Evet. At ile arka taraftan kaçarsın. Amma orada atları gö-zeten bekçi var. Ona görünmeden nasıl kaçacaksın? Seni gö-rürse anında yaygarayı basar. Ne Doğrucu Davut'tur o..."

Esmâ'nın aklı fazla mesai yapmaya başlamıştı. Buradan kaçmaya bu kadar yaklaşmışken bu uğurda uğraşacaktı. Başa-rımasa da en azından elinden geleni yapmış olacaktı.

"Aha buldum!" Esmâ başını kaldırıp kadına baktı.

"Ne buldun?"

"Akşam dokuz gibi yemek yemeğe mutfığa gelir. O arada kaçabilirsen, ahırlara iner atlardan birini alır, arka kapıdan ka-çarsın."

"Fatma Teyze, bu arada sormak zorundayım, neden bu ka-dar çok koruma var?"

"Hmm... Ben de aynı soruyu dün sordum. Baran da misafi-rim var, o yüzden demişti. Senin için varlar... Yoksa Baran oğlumun kötülerle işi olmaz."

"Misafirin kim olduğunu sormadın mı?"

"Sordum tabii. Ama bana karışmamam için yanıma öpü-cük kondurup mutfığa yolladı. Deli oğlan eşek kadar oldu ama öperken tüm tükümceği suratıma bulaştırır." Fatma Teyze kı-kırdamaya başladı. Esmâ ise dehşete düşmüştü. Kendisi de annesi ve babasını bu sabah öyle öpmemiş miydi? Bu adamla ortak yanı olsun istemiyordu. Başını iki yana sallayarak bu kötü düşünceden kurtuldu. İşine bakmalıydı.

"Tamam neyse. Akşam dokuzda bekçi yerinden gidiyor, peki korumalar?"

"Onlar da o civarlarda işte. Tam bilmem. Yemekleri diğer hizmetçi kız ve aşçı yapar. Adamları çağırırlar. Baran sağ ol-sun, elimi işlere sürdürmez, öz annesiymişim gibi saygı göste-rir." Kadının Baran'ı çok sevdiği gözlerinden belli oluyordu. Esmâ buna dikkat etmemeye çalışarak gözlerini kadından ka-çırdı.

"Tamam. Her şeyi ayarladık sanırım." Son kez konuştu-klarını gözden geçirdi. Uygulamaya geçmediği ve hayalinde can-landırdığı için önüne çıkabilecek başka engelleri bilemiyordu. Dışarıya çıkıp bir tur atmak için büyük bir heyecan duyuyordu. Başını kaldırıp Fatma Teyze'ye baktı. Güneş batmadan dışarı çıkmalıydı.

"Fatma Teyze, çok teşekkür ederim. Yardımların için ne kadar teşekkür etsem az. Güneş batmadan önce gidip yapabile-ceklerime bakayım."

Yaşlı kadın hafifçe gülümsedi. Gülümsemesi kendisi kadar samimiydi.

"Ne demek güzel kızım. Kaç kurtar kendini. Ah Baran oğlana ne kadar kızsam az, senin misafir olduğunu söyledi diye sustum. Kaçırıldığını bilseydim, rahat durur muydum böyle?"

Esmâ birden içinden gelen sevgiyle yaşlı kadına sarıldı. Onun kırmızı tombul yanaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." Yaşlı kadında ona sarılıp sırtını sıvazladı. Esmâ geri çekilip yaşlı kadına odadan önce onun çıkmasını söyleyip etrafı kontrol etmesini rica etti. Yaşlı kadında kapıyı açıp dışarı çıktı. Başı bir sağa, bir sola döndü. En sonunda arkasını dönüp kimsenin olmadığını söylediğinde Esmâ koridora çıktı. O da etrafa bir göz attıktan sonra kadının gösterdiği arka kapıdan bahçeye ilerledi. Güneş daha batmamıştı, ama yakıcı etkisini kaybediyordu. Bahçedeki adamlar Esmâ'yı görünce oldukları yerde durdular. Bakışları genç kızın üzerindeydi. Esmâ bir an için yanlış bir şey yaptığını düşündü ama sonra adamlar bahçedeki turlarına devam edince, rahat bir nefes aldı. Odasından gözükten havuzun başına gidip suyun çekici güzelliğine baktı. Dışarı, güneş etkisini kaybettiği halde boğacak kadar sıcaktı. Soğuk bir suya girip güneşlenmeyi aylar olmuştu. Okul zamanı tatile kaçmayı sevmiyordu. Yaz tatillerinde ise evi aradığı yoktu. Okulun bitmesine üç hafta kalmışken şimdi tüm tatil hayalleri suya düşecekti. Suyun hafif dalgalarından başını kaldıran Esmâ, iç çekerek evin sağ tarafına doğru ilerledi. Bu şekilde hem etrafı kontrol ediyor hem de evin ne kadar büyük olduğunu görüyordu. Tarihi bir ev olduğunu tam olarak anlamaması doğaldı. İçeriden modern bir yapıt olarak gözükten ev, dışarıdan bakılınca malikâne kadar büyük bir taş evdi. Baran'ın bazı yerlerini restore etmesi dış güzelliğini bozmamıştı. Kendi odasından çatının bitimine bakan Esmâ, orada açık şekilde duran merdiveni gördü. İşçiler hâlâ çalışıyor, evin diğer cephesini restore ediyorlardı. Adamlara gözükmeden çatıdan ilerlerse merdivenle kolayca aşağı inebilirdi. Evden kaçma girişiminin birinci engeli kontrol edilmişti. İkincisi ahırlara gidip atları kontrol etmekti.

Esmâ etrafına bakıp atların ne tarafta olduğunu düşündü. Bahçe bir malikâneyi daha alacak şekilde büyüktü. Evin çevre-

sindeki taş yollara bağlanan, başka taş yollarda vardı. Yol boyunca ağaç ve çiçekleri eksik olmuyordu. Ama hiçbirinin nereye gittiğini bilmeyen Esmâ, bu kadar yol içerisinden birine karar veremeyince evin kenarında bekleyen korumalardan birinin yanına gitti.

"Şey... Atların yanına nasıl gidebilirim?" diye sordu en tatlı sesiyle. Adam devasa boyuyla Esmâ'ya şöyle bir tepeden baktıktan sonra arkasında bağlamış olduğu elini çözerek ilerideki ikinci taş yolu gösterdi.

"Yol boyunca ilerleyin, bitiminde ikiye ayrılacak, o zaman soldaki yoldan devam edin. Karşınıza çıkacaktır." Esmâ yola kısa bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatarak adama döndü.

"Neden bu kadar karmaşık? Bu taş yollar aynı yere çıkmıyor mu?" Adam hiç istifini bozmadan ellerini arkasında bağladı. Gözleri ileriye bakıyordu. Esmâ, güzelliği ile adamların ilgisini çekemediğini görünce kendini ilk defa yetersiz hissetti. Etrafında hangi erkek bulunursa bulunsun mutlaka Esmâ'yı beğendiklerini belli ederlerdi. Fakat Baran ve Baran'm adamlarını gördükten sonra her erkeğin bir olmadığını anlıyordu. Bunu da hiçbir zaman sorun etmeyen Esmâ'nın hayatında ilk defa sorun etmesine neden oluyordu. Adamın duruşu değişmeden Esmâ'ya cevabını verdi.

"Baran Bey'in talimatıyla bahçe düzenlendi. Size daha fazla bilgi vermeye yetkim yok, Burak Bey'e veya Baran Bey'e sorun efendim."

Esmâ adamların hepsinin kendisiyle konuşurken, sözlerine dikkat ettiklerini anladı. Yoksa sosyete de sayılı güzel olarak gösterildiği halde bu erkeklerin bakmamasının başka açıklaması olamazdı. Esmâ sanki üzeri buruşmuş gibi tişörtünü düzeltip adama baktı tekrar.

"Teşekkür ederim." Adam Esmâ'ya kısa bir bakış attı. Sonra başını aşağı doğru eğip teşekkürünü kabul etti.

Esmâ adamların bu ruhsuzluğundan nefret etmeye başlamıştı. "Patronları gibi, ne olacak!" diye geçirdi içinden. Adamın gösterdiği yolda ilerleyip yol ayrımına geldi. Bunu unutmamalıydı. Kaçarken karıştırdığı bir yol, kaçmasına büyük engeldi. Koca bahçede kaybolmayı hiç istemezdi. Çünkü diğer yola bakmak istese bile ağaçlar ve çiçekler izin vermiyordu. Sanki

bu yola giren bir daha çıkmayacak gibiydi. Esmâ, karışık kafasının vermiş olduğu tepkiyle sırtımaya başladı. Yol ayrımını da bir iki saniye dikildikten sonra soldaki yoldan devam etti. Ş dakika kadar yürüdükten sonra karşısına çıkan büyük binayı görünce şöyle bir durup soluklandı. Neredeyse 10 dakikadır yürüyordu. Malikâne tahmin ettiğinden de büyüktü. Hele taşları oluşturan yüksek ve bir o kadar da büyük ahır görünce gözleri kocaman açıldı. Kendisi dommuş gibiydi, hareket eden tek şeyiyse yuvalarında bir o yana bir bu yana kayan gözleriydi.

"Vay canına..."

"Bir şey mi söyledin?"

Esmâ hızla arkasını döndünce neredeyse dev gibi adama tosluyordu. Başını yukarı kaldırdığında bu adamın Baran olduğunu gördü.

"Be... Ben..." Esmâ hem korkmuş hem de şaşırmıştı. Baran'ın buraya geleceğinden haberi yoktu. Gizli kapaklı yaptığı şey ortaya çıkmış gibi bir an kızardı. Ama sonra toparlanıp adamın keyifle parlayan gözlerine baktı.

"Buraya neden geldin?" diye sordu kendini toparlayınca.

"Misafirimin gezintiye çıktığını duydum. Yalnız bırakmayayım demiştim." dedi Baran hafifçe gülümseyerek. Gözleri kızın üzerindeydi. Adamlarının Esmâ'yı görür görmez haber vermeleri iyi olmuştu. Esmâ'yı gizlinden takip etmek ise çocuk oyuncuğundan kolaydı. Genç kız bir kere olsun arkasına bakma zahmetine girmemiş, hep ileri yürümüşü. Bunu ona söylese gence altta kalmamak için bir şey bulacağına emindi. Arkasına sessizce yanaşıp kulagina eğilmesiyle nasıl da şaşkın ordeğe dönmüşü? Baran gülmemek için dilini ısırды. Kızın kendini toparlamasına fırsat vermeden arkasını döndürüp ahırlara doğru hafifçe itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Buraya atları sevmeye geldiğini sanıyordum?"

"Öyle... Evet, onun için geldim!"

"Güzel, ilerle öyleyse." Esmâ, Baran'ın yaptığı harekete sinir olsa da dediğini yaptı. Ahırdan içeri girince yüzüne hayvan kokusu çarptı. Aslında böyle kokulara gelemiyordu ama hayvanları görünce kendini kaybediyor ve kokuyu hissetmiyordu. 'Gülün dikenini...' diye düşündü.

Baran da arkasından takip ediyordu. Esmâ rahatsız olsa da seani çıkarmadı. Çaktırmadan etrafı incelemeyi de eksik etmiyordu. Ginst'e sağdan ikinci ata ilerledi. Aslında bu atta onu çeken bir şey olmuştu. Ne olduğunu anlayamadan hayvana doğru ilerlemiş, başını sevmeye başlamıştı bile.

"Ne güzel şeysin sen... Aynı Zeytin'e benziyorsun."

"Zeytin... Atın sanırım?" Baran, kızın atının kafasını nazik bir şekilde okşayışını seyretti. Esmâ o kadar mutluydu ki gözleri ışıltı ışıltı parlıyordu. Atları çok sevdiği belliydi. Küçükken geçirdiği kazanın ne kadar özücü olduğunu düşündü. Kendisi de çok kere attan düşmüşü ama düşse kalka şimdi jokeyleri kışkandıracak şekilde at üstünde duruyordu. Yurtdışında aldığı birkaç eğitimle eysiz at binebiliyordu. Esmâ'nın diğer atları değil de kendi atı Fırtına'nın yanına gidip onu sevmesi biraz rahatsız olmasına neden olmuştu.

"Evet. 10 yaşındayken, aynı bunun gibi bir atım vardı." Gülmüşüyordu ama gözlerine hüznün serpilmişti bile. Bu da Baran'ın bakışlarından kaçmadı.

"Ne oldu atına?" diye sordu sakince. Esmâ Fırtına'nın başına bir öpücük kondurup Baran'a baktı.

"Bir gün huysuzlanarak seyisin elinden kurtulup çiftliğin çitlerine takıldı ve bacağı kırıldı." Esmâ gülümseyordu ama gülümsemesi sadece dudaklarında kalmıştı. Gözlerinde oluşmaya başlayan yaşlar dışarıdan bakınca görünüyordu. Baran da o yeşil gözleri buğulandıran yaşları çoktan fark etmişti. Devamını sormayacaktı. Çünkü atların bacakları iyileşmez ve daha fazla acı çekmemesi için onları öldürürlerdi. Kızın dalgınca Fırtına'nın başını okşadığını görüp daha fazla üzölmeye başladı. Onu çok sevdiği belliydi. Ama kızın üzölmesi kendi içinde bir şeylerin huzursuz olmasına neden oluyordu. Konuyu değıştirmeliydi.

"Bu sevdiğin at, benim dostum Fırtına." Esmâ'nın okşayan eli bir an için durdu. Bu at Baran'ın atıydı?

"Senin atın mı?" Baran hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Evet. Uzun zamandır birlikteyiz. Ama görüyorum ki seni çok sevdi."

Esmâ Baran'ın bu sıcak yaklaşımına gülümsedi. Bu seferki mutluluktandı.

"Ben de onu çok sevdim."

"Küçükken kaza geçirmene üzıldüm. Eğer binebiliyor olsaydın, senin için istisna yapar; binmene izin verirdim. Bu zamana kadar kimse Fırtına'ya, sevmek dâhil elini bile süremedi de. Bakıyorum da seni üzerinde isterdi sanırım?" Baran da elini kaldırıp uzun zamandır dostu olan siyah atın başını okşadı.

Esmâ, Baran'a kaçamak bir bakış attı. Yalan söylediğini hâlâ anlamamıştı. Ama bu durum Esmâ'yı bir anda rahatsız etti. Adama yalan söyleyerek buradan kaçacaktı. Kendisine bu kadar iyi davranan...

"Bu atların hepsi senin mi?" Esmâ'nın hızla arkasını dönüp başka şeylerle ilgilenmesi Baran'ı biraz afallatmıştı. Fırtına'nın başına son bir öpücük kondurup Esmâ'nın arkasından takip etmeye başladı.

"Evet, benim."

"Hmm... Her birinin cinsi farklı. At koleksiyonu mu yapıyorsun yoksa?"

"Sayılır. Atları severim. Sadık dostlardır, senin ne hissettiğini anlayabilirler." Baran Esmâ'nın gözlerinin içine bakınca genç kız hemen başını ahırın arka kapısına çevirdi. Baran ne de olsa şu an ondan şüphelenmiyordu. Araştırmasına devam edebilirdi. Ahırın arka kapısına çocuksu bir merakla gidip başını dışarı uzattı. İçeriden dışarıya gözükmüyordu fakat arka kapıdan çıkınca karşılarına geniş bir alan çıktı. Seyis bir atı koşturmaya çıkarmış, yuvarlak çizip duruyordu.

"Cafer Bey, Karamel'in bacağı açılın diye koşturuyor." dedi Baran keyifle.

"Karamel mi?"

"Evet. Fırtına ve Toprak'ın kısırağı! Üç sene önce doğdu."

Esmâ ahırdan çıkarak talim alanının çitlerine doğru ilerledi. Atın güzelliği açıkça gözüktüyordu. Babasının gücünü aldığı belliydi. Kasları koştukça daha da açılıyordu. Esmâ daha fazla büyülenmeden başını çevirip Baran'a baktı.

"Çok güzel."

"Bence de." Baran da genç kızın mutluluktan parlayan gözlerine baktı. Ama söyledikleri kesinlikle at ile ilgili değildi. Gözlerinde gördüğü o yeşilimsi cevher ona bu sözleri söyleti-mişti. Esmâ, Baran'ın kendisine bakarak böyle bir şey söyledi-

ğini anlayınca gözlerini birkaç kere kırıştırtırken gülümsemesi soldu. Boğazını temizledi ve önüne dönerek ata son kez baktı.

"At için dedin sanırım."

Baran hemen kafasını iki yana sallayıp aklından geçen düşünceleri def etmeye çalıştı. Ne saçmalamaya başlamıştı böyle?

"Evet... Tabii... Karamel... Çok güzeldir." diyerek toparlamaya çalıştı. Neredeyse çenesini kıran kızın, bir anda kendisini böyle etkilediğini görünce şaşırıldı. *Güçlü irademli kaybediyorum...*

Esmâ Baran'm yanından azıcık uzaklaşıp etrafı ince ayrıntısına kadar incelemeye başladı. Kapıdan çıktıktan sonra at ile sola dönüp ormanlık olduğunu anladığı yöne doğru ilerleyecekti. Şansına bahçenin çitlerle çevrili olmamasını umdu.

Esmâ'nın çok uzun süre illeriye baktığını gören Baran kızın yanına yaklaşarak gökyüzünü işaret etti.

"Hava kararıyor. Bugünlük gezintimize son verip eve gidelim. Yarın istersen eğer sana tüm çiftliği gezdirebilirim. Emim diğer hayvanlar da ilgini çekecektir."

Esmâ Baran'm konuşmasıyla hafifçe irkilmışti ama bozun-tuya vermedi.

"İneklerden mi söz ediyorsun?" Baran omuz silkti.

"Koyunlar, tavuklar... Aklına ne geliyorsa..."

Esmâ yüzünü buruşturdu. "İyyy! İneklerden nefret ederim. Ağır kokulara dayanamıyorum. Atların kokusundan da nefret ederim ama atları çok sevdiğim için bir süre sonra kokuya alışıyorum. Ama inekleri sevmiyorum." Esmâ'nın çocuksu itirazı ve yüzünde oluşan ifade Baran'ın çok hoşuna gitmişti. Bir an için genç kıızı sıkıca sarıp sarmalamak istedi. Sonra aniden kafasını iki yana salladı. Saçma düşünceleri bir türlü peşini bırakmıyordu.

"Senin tikin mi var?" Esmâ kaşlarını çatarak adama baktı. İki de bir kafasını iki yana sallamasının ne anlama geldiğini anlamamıştı. Baran kaşlarını çatı.

"Neden sordun?"

"Biraz önce de kafanı salladın. Şimdi de... Tikin olabileceğini düşündüm." *Kahretsin!*

"Hayır, tüküm falan yok. Sadece bir an..." Harıl harıl söyleyecek uygun bir yalan düşünüyordu. Sonunda "Anı geldiğinde uyanma, gitmi diye salıyordum." dedi.

Esmâ başını aşağı yolarak sallayarak anladığını belirtti. Yine de adamın yüzündeki garip ifadeden bir şeyi olduğunu düşünmeye başlamıştı bile.

Daha fazla uzatmadan Baran ile beraber gezintilerine son verdiler. Akşam için gidip dinlenmeyi. Geldiği yolları unuttuğunu umarak kafasına tıklar etti. Evin kapısına gelince Baran'a teşekkür edip yorgun olduğunu söyleyerek direkt odasına çıktı. Kapıdan içeri girer girmez, kendini yatağa attı. Kolundaki saatle şöyle bir baktı. Bu sabah evden çıkarken ne-redeyse takmayı unutuyordu ama sonra aklına gelmiş koluna takmıştı. Şimdi ise bu küçük saatin ne kadar büyük bir yardım dokunacağını düşündü. Esmâ yataкта yan dönerek zamanın geçmesini bekledi ama zaman ilerlemiyordu. Saat dolmuş olmalıydı. Seyisin ve adamların o zaman yemek yediğini öğrenmişti. Arada yatağından kalkıp dışındaki adamlara çak-tırmadan bakıyordu. Sonra tekrar gelip yatağı yatıyordu. Oda-sının ışıklarını açmadığı için etraf karanlıktı. Ama şansına do-lunay vardı ve içeriyi az da olsa aydınlatıyordu. Esmâ bunun atı sürerken de işine yarayacağını düşündü. Şans şimdilik on-dan yana gidiyordu. Kafasına yapacaklarını sürekli derleyip toplayarak kapı çalındı. Ayak seslerini duymadığı için bir anda kalbi gümürdemeye başlamıştı. Esmâ ayın ışığına saatini tuta-rak kaç olduğuna baktı. Neredeyse 20.45 olmuştu. Bu gelen kim olabilirdi? Esmâ cevap verip vermemek arasında kalırken aniden kapı açıldı ve içeri koridorun ışığı girdi. Kapıda ise iri cüsseli bir adam duruyordu. Esmâ yatağında uyur pozisyonu çizerken gözlerini kısmış adamı inceliyordu. Odada ışık yan-madığı için gelen kişi Esmâ'nın numara yaptığını anlamamıştı.

"Esmâ Hanım?" diye seslendi kapıdaki iri yarı adam. Bir süre bekledi. Esmâdan ses gelmeyince arkasını dönüp kapıyı yavaşça kapadığı gibi gitti. Sesin sahibini tanımıştı. Burak gelmişti. Ama neden geldiğini anlamamıştı. Esmâ biraz kafası-nı çalıştırınca yemek vakti için haber vermeye geldiğini tahmin etti. *Tabii ya...*

Esmâ yataкта oturur pozisyona geçerek saatine baktı. 20.50 olmuştu. Artık vakit gelmişti. Heyecandan bacakları titremeye başladı. Vücudunun böyle tepki vermesine şüphe. İspani şansa bırakmazdı. Yataktan yavaşça kalkıp pencereden dışarı baktı. Adamların hepsi toplanmaya başlamıştı. Havuzun başındaki-ler bir araya gelerek evin girişine doğru ilerlediler. *Tam zaman!*

Esmâ ciğerlerine derin bir nefes çekip geri verdi. Ses çıkar-madan tuvalet masasının sandalyesini aldı ve pencerenin önüne taşdı. Dışarıya iyice göz atan Esmâ, kimsenin olmadığını gö-rünce kenarlardan tutunarak hafif eğilmiş olan çatıya sağ ayağı-nı attı. Dengesini kaybetmemeyi umdu ve diğer bacağına da çekerek diğerinin yanına koydu. Birinci kısmı atlattı. Şimdi sıra çatıda ilerleyerek merdivenden inmektiydi. Hayatının ak-siyonlu olmadığını düşündüğü zamanlar olmuştu. Şimdi yap-ıklarını görseler kim bilir o şımarık arkadaşları ne derdi? Be-güm kesinlikle tam Esmâ'ya göre olduğunu düşündü. Bu aklına gelince hafif sırtıp dikkatle çatıda ilerledi. Binanın öbür kısmına kimsede görünmeden ilerlemişti. Adamların hepsinin görev yerlerinden ayrılmaları çok şaşırmaydı. Baran'ı bu konuda uyarlamahtı. Ama kaçtıktan sonra!

Esmâ binanın öbür kısmına ilerledi ve merdiveni gördü. Aşağıya hafifçe kayarak birinin olup olmadığını kontrol etti. Kimse yoktu! Bacağına hala açık duran merdivene attı. Dikkat-le diğer bacağına da onun yanına koydu. Merdiven aldığı yükü belli edercesine hafif bir gıcır sesi çıkardı. Esmâ'nın gözleri büyüdü. Bu şekilde yakalanmayı istemezdi. Hızlı ve dikkatli adamlarla aşağı doğru inerek yere çömeldi. Gelen giden yoktu. *Güzel...*

Esmâ bacaklarına kuvvet vererek hafif eğik bir şekilde, gündüz korumanın gösterdiği ikinci taşlı yola girdi. Artık eğil-mesine gerek yoktu. Çünkü sık ağaçlardan etraf gözüküyordu. Neredeyse koşarcasına yolun bitimine geldi. Soldaki yol-dan ilerleyerek ahırlara vardı. Seyisin nerede olduğunu görmü-yordu ama saatine bakınca 21.15 olduğunu görmüştü. 20 dakı-kadır süren kaçma girişimi başarıya ulaşmıştı. Şimdi yapması gereken son bir işlem kalmıştı. Esmâ bu kadarını bile becere-bildiğine inanamıyordu. Ahıra girip bir at almayı da becerir ve

"Hayır, tükim falan yok. Sadece bir an..." Harıl harıl söyleyecek uygun bir yalan düşünüyordu. Sonunda "An geldiğini sandım, gitsin diye sallıyordum." dedi.

Esmâ başını aşağı yukarı sallayarak anladığını belirtti. Yine de adamın yüzündeki garip ifadeden bir şeyi olduğunu düşünmeye başlamıştı bile.

Daha fazla uzatmadan Baran ile beraber gezintilerine son verdiler. Akşam için gidip dinlenmeliydi. Geldiği yolları unuttuğunu umarak kafasında tekrar etti. Evin kapısına gelince Baran'a teşekkür edip yorgun olduğunu söyleyerek direkt odasına çıktı. Kapıdan içeri girer girmez, kendini yatağa attı. Kolundaki saate şöyle bir dokundu. Bu sabah evden çıkarken neredeyse takmayı unutuyordu ama sonra aklına gelmiş koluna takmayı becermişti. Şimdi ise bu küçük saatin ne kadar büyük bir yardımı dokunacağını düşündü. Esmâ yataкта yan dönerek zamanın geçmesini bekledi ama zaman ilerlemiyordu. Saat dokuz olmalıydı. Seyisin ve adamların o zaman yemek yediğini öğrenmişti. Arada yatağından kalkıp dışarıdaki adamlara çaktırmadan bakıyordu. Sonra tekrar gelip yatağa yatıyordu. Odasının ışıklarını açmadığı için etraf karanlıktı. Ama şansına dolunay vardı ve içeriye az da olsa aydınlatıyordu. Esmâ bunun atı sürerken de işine yarayacağını düşündü. Şans şimdilik ondan yana gidiyordu. Kafasında yapacaklarını sürekli derleyip toplarken kapısı çalındı. Ayak seslerini duymadığı için bir anda kalbi gümürdemeye başlamıştı. Esmâ ayın ışığına saatini tutarak kaç olduğuna baktı. Neredeyse 20.45 olmuştu. Bu gelen kim olabilirdi? Esmâ cevap verip vermemek arasında kalırken aniden kapı açıldı ve içeri koridorun ışığı girdi. Kapıda ise iri cüsseli bir adam duruyordu. Esmâ yatağında uyur pozisyonu çizerken gözlerini kısmış adamı inceliyordu. Odada ışık yanmadığı için gelen kişi Esmâ'nın numara yaptığını anlamamıştı.

"Esmâ Hanım?" diye seslendi kapıdaki iri yarı adam. Bir süre bekledi. Esmâdan ses gelmeyince arkasını dönüp kapıyı yavaşça kapadığı gibi gitti. Sesin sahibini tanıdı. Burak gelmişti. Ama neden geldiğini anlamamıştı. Esmâ biraz kafasını çalıştırınca yemek vakti için haber vermeye geldiğini tahmin etti. *Tabii ya...*

Esmâ yataкта oturur pozisyona geçerek saatine baktı. 20.50 olmuştu. Artık vakit gelmişti. Heyecandan bacakları titremeye başladı. Vücudunun böyle tepki vermesine sövdü. İşini şansa bırakamazdı. Yataktan yavaşça kalkıp pencereden dışarı baktı. Adamların hepsi toparlanmaya başlamıştı. Havuzun başındaki bir araya gelerek evin girişine doğru ilerlediler. *Tam zama-nı!*

Esmâ ciğerlerine derin bir nefes çekip geri verdi. Ses çıkarmadan tuvalet masasının sandalyesini aldı ve pencerenin önüne taşıdı. Dışarıya iyice göz atan Esmâ, kimsenin olmadığını görünce kenarlardan tutunarak hafif eğimli olan çatıya sağ ayağını attı. Dengesini kaybetmemeyi umdu ve diğer bacağına da çekerek diğerinin yanına koydu. Birinci kısmı atlatmıştı. Şimdi sıra çatıda ilerleyerek merdivenden inmekteydi. Hayatının aksiyonlu olmadığını düşündüğü zamanlar olmuştu. Şimdi yaptıklarını görseler kim bilir o şımarık arkadaşları ne derdi? Begüm kesinlikle tam Esmâ'ya göre olduğunu düşünürdü! Bu aklına gelince hafif sırtıp dikkatle çatıda ilerledi. Binanın öbür kısmına kimseye görünmeden ilerlemişti. Adamların hepsinin görev yerlerinden ayrılmalrı çok saçmaydı. Baran'ı bu konuda uyarlamalıydı. Ama kaçtıktan sonra!

Esmâ binanın öbür kısmına ilerledi ve merdiveni gördü. Aşağıya hafifçe kayarak birinin olup olmadığını kontrol etti. Kimse yoktu! Bacasını hala açık duran merdivene attı. Dikkatle diğer bacağına da onun yanına koydu. Merdiven aldığı yükü belli edercesine hafif bir gıcırta sesi çıkardı. Esmâ'nın gözleri büyüdü. Bu şekilde yakalanmayı istemezdi. Hızlı ve dikkatli adımlarla aşağı doğru inerek yere çömeldi. Gelen giden yoktu. *Güzel...*

Esmâ bacaklarına kuvvet vererek hafif eğik bir şekilde, gündüz korumanın gösterdiği ikinci taşlı yola girdi. Artık eğilmesine gerek yoktu. Çünkü sık ağaçlardan etraf gözükmiyordu. Neredeyse koşarcasına yolun bitimine geldi. Soldaki yoldan ilerleyerek ahırlara vardı. Seyisin nerede olduğunu görmüyordu ama saatine bakınca 21.15 olduğunu görmüştü. 20 dakikadır süren kaçma girişimi başarıya ulaşmıştı. Şimdi yapması gereken son bir işlem kalmıştı. Esmâ bu kadarını bile becerebildiğine inanamıyordu. Ahıra girip bir at almayı da becerir ve

bu adamın elinden kaçarsa ağlayabilirdi. Bu başarıya mutluluk gözyaşları dökmek yakışırdı. Esmâ'nın kalbi ağzından çıkacak şekilde atsa da üzerinde durmadı. Ahırların hafif aralık bırakılmış kapısından içeri girip loş ışıkla aydınlatılan ahırda dolanmaya başladı. Şimdi hangi atı alacağına karar vermeliydi. Daha doğrusu çalacağına... Başka şansı kalmamıştı. Buradan kaçmanın en temiz yolu buydu. Araçların adamların kontrolünde olması Esmâ'nın suçu değildi! Esmâ hızla kapıdaki atların isimlerini inceledi ve en sonunda dışarıda koşturan atı gördü.

Karamel!

Esmâ başını sağa ve sola çevirip iki kapıyı da kontrol ettikten sonra atın tahta kapısını açtı ve süzülürcesine içeri girdi. Her atın kendine göre eyeri vardı. At bakımını iyi ki de öğrendiğini düşünmeye başladı. Atın eyerini üzerine atıp bağladıktan sonra, tahta kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Arkasından da Karamel'i çekiyordu. Atın başını okşayarak kişnemesini engelledi. At zaten hemen Esmâya ısınmıştı. Arka kapıya ilerleyen Esmâ yarı aralık bırakılan kapı için Allah'a şükretti. İşleri hâlâ tıkrında ilerliyordu. Kapıyı kısırağın geçebileceği kadar açıp atı dışarı çıkararak üzerine yerleşti. Dizgini sıkıca kavradı ve sol taraftan atı ilerletmeye başladı. Hâlâ inanamıyordu.

Allah'ım şimdi ben kaçtım mı?

Baran, eve geldiklerinden beri kendini daha mutlu ve huzurlu hissetmeye başlamıştı. Bunda bu genç kızın büyük etkisi olduğu apaçıktı. İlk onu sinirlendirip yüzüne güzelinden bir yumruk yediğinden beri sinirleri oynuyordu ama atlarla ilgili konuştukları sohbet ona çok iyi gelmişti. Şimdi daha rahatı.

Akşam yemeği için Burak'a, gidip çağırmasını söylemişti ama uyuduğu için kendi yemeğini tek başına yemek zorunda kalmıştı. Yemek saati boyunca buruk geçen zamanların üzerine bir de seyisin yeri göğü yıkan sesi olmasaydı Baran daha huzurlu olacaktı.

"Git şuna bak Burak, yine neden bağırıyormuş öğren."

"Peki efendim."

"Kaçırdılar... Kaçırdılar..." Burak daha salondan çıkmadan seyis uçarcasına içeriye girdi. Baran oturduğu koltuktan kalkarak seyise kaşlarını çatı.

"Kimi kaçırdılar?"

"Karamel'i ağam... Karamel'i kaçırdılar..." Baran Karamel'in kaçtığını duyunca olduğu yerde dondu. Olanlara anlam vermeye çalışıyordu.

"Ne demek kaçırdılar?" diye kükredi biraz sonra.

"Hayvanları yemekten sonra kontrole çıktım. Baktım yok. Karamel'in yeri boş! Kaçırdılar..."

Baran yanında duran adamına kaşlarını çatarak baktı. Karamel'i kim kaçırabilirdi ki? At hırsızı olsa Fırtına gibi güçlü kuvvetli at dururken...

"Burak fırla, Esmâ'ya bak. Uyuyorsa da uyandır!" diye patladı. *'Eğer ki Esmâ kaçmış olsun!'*

Burak hızla yukarı koştu. Esmâ'nın odasına varınca neredeyse kırarcasına kapıyı açıp ışığı yaktı. Yatak boştu. Odada kimse yoktu. Pencerenin önündeki sandalyeyi görerek hemen aşağı koştu. Baran elini yumruk yapmış sinirden ısıırıyordu. Burak'ın içeri geldiğini görünce başını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu sertçe.

"Rehine kaçmış efendim!"

Baran hayatında hiç bu kadar sınırlendiğini hatırlamıyordu. Tüm kan beynine çekilmiş gibi başında bir yoğunluk hissediyordu. Eliyle yüzünü kapatarak bir iki saniye öylece dikildi. Sonra ateş saçan gözlerle Burak'a döndü.

"Hemen adamları topla. Üç araba tüm çiftlik yollarını taramalar, at üstündeki kaçağı arıyoruz. Sakın bir şey yapmasınlar! Ama zorla getirmekten de çekinmesinler... Bunu o istedi! On kişi de bizimle gelsin. Atlarla arka bahçeden ilerleyeceğiz... Şeytanın meleklğine güvenmenin cezası..." Son sözleri kendince mırıldanmıştı ama Burak ve seyis söylediğini duydu. Burak hemen mutfığa koşup adamları organize etti. Sonra yanındaki adamlarla beraber ahırlara koşarak Baran'a yetiştiler. Baran Fırtına'nın üstüne atlادığı gibi dörtlüye ormana çıkan bahçeye sürdü. O kadar kızgındı ki... Ama kızdığı kendimiydi yoksa gülüşüyle etkilendiği için serbest bıraktığı Esmaya mı bilmiyordu. Kaçmıştı! Hem de gözünün içine baka baka, çok güzel olduğunu söylediği atı çalarak! Baran öfkeden kuduruyordu ve atı son sürat ilerletiyordu. Fırtına böyle zor zamanlar için yetiştirildiğinden görevini başarıyla yerine getiriyordu. Baran'ın mantığı körelmişti. Kim bilir kaçalı ne kadar olmuştu? Eğer anayola çıkıp köye inerse... İşte o zaman işinin zor olduğunu biliyordu. Baran ve peşindeki on kişilik atlı adam yol boyunca ilerleyip ormana girdi. Üçerli grup halinde etrafa yayıldılar. Her adamın elinde tüfek ve uzun aydınlatmalı fenerler vardı.

Baran ve Burak beraberdi. Burak, Baran'ı biraz yatıştırmak için bir şeyler söylemek istiyordu ama şuan ne derse desin ters tepeceğini biliyordu. Baran'ın gazabından kaç kere nasibini almıştı. Uzun yıllardır beraber çalışıyor olmaları birbirlerini tanımlarını sağlamıştı bu yüzden nerede nasıl davranılması gerektiğini iyi biliyordu.

Baran Fırtına ile beraber ormana girip ilerleyebildiği kadar ilerledi. Neredeyse yarım saatir at sürüyordu. Atından da yorulduğuna dair birkaç hareket görünce dizginleri yavaşça çeke-

rek atı durdurdu. Burak da Baran'ın durmasıyla atının dizginlerini çekti. Baran kafasında strateji üstüne strateji kuruyordu. Bu yolların çıkacağı birkaç yol dışında başka yol yoktu. İki tane si araba yoluna çıkıyordu. Adamların orada yakalamaları muhtemeldi. Bulurlarsa zaten telefon gelirdi. Ama lanet olsun ki bulanamamıştı!

Ve sonra bir şey oldu...

İleride ay ışığının vermiş olduğu aydınlatmayla bir hareketlenme görüldü.

"Orada..." diye gösterdi Burak. Baran da o hareketlenmeyi görmüştü. Kızın üzerindeki renkli tişörtü fark ediliyordu. Akli-na hemen bir plan geldi. Gözlerini rehinesinden ayırmadan atını hafifçe ilerletti.

"Burak, adamları ara, ormanın çıkışındaki alanın etrafını sarsınlar."

"Nehir var ama?" Burak kaşlarını çatarak Baran'a baktı. Baran yandan bakış atıp şeytani bir şekilde sırıttı. Burak onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama hâlâ tereddütleri vardı.

"Ya geçmeye karar verirse?" diye sordu Burak.

"O kadar cesur mu görmüş oluruz."

"Tehlikeli olduğunu biliyorsunuz."

"Biliyorum Burak. Ama bunu o da görmeli. Adamlara söyle, nehrin karşısına geçip set çöksinler, bu deli kızın ne yapacağı belli olmaz. Canı kıymetli, tehlikeli bir durumla karşılaşmayalım yine de. Ha bir de..." Baran daha çok sırtıtmaya başladı. "Kızı görünce havaya ateş açsınlar."

Burak Baran'ın isteklerini şaşkınlıkla dinledi. Kızı resmen korku manyağı yapacaktı. Esmaya çok büyük bir ceza geldiği belliydi. Zaman kaybetmeden cebindeki telefonu çıkardı ve tüm adamları bilgilendirme çağrısı attı. İşler çok karışacak gibiydi.

Esmay, çiftliğin çıkış kapısından çıktıktan sonra bir daha arkasına bakmadı. Karamel'i son sürat ilerleterek araya mesafe koymaya çalışıyordu. Ormanın içinden geçerek ilerlemesini sürdürdü.

"Allah'ım başardım. Kaçtım!" Gülmeye, arkasından mutluluk gözyaşları dökmeye başladı. Baran'ı kandırmak sandığından da kolay olmuştu. O etten duvar olan ızbandut heriflere de yakalanmamıştı. Esmâ yaptığıнын büyük bir başarı olduğunu biliyordu. Geldiği yönü karıştırmayarak ve unutmuyarak dümdüz ilerledi. Tamamen buradan kurtulunca atı geri yollarını için adresi doğru vermek istiyordu. Şimdi tek yapması gereken bu karanlık ormandan çıkarak araba geçen bir yol bulmaktır. Araba geçmese bile en azından köye nasıl gideceğini öğrenirdi. Buraya jandarma bakıyor olmalıydı. Dağ başında polis bulması mucize gibi geliyordu. Ama şüana kadar mucizesini kendi yaratmamış mıydı? Karamel'in üstünden eğilerek daha hızlı gitmesini sağladı. Artık rahattı. İşte şimdi kurtulmuştu! Ormanın içindeki patika bir yol bularak oraya girdi. Biraz dinlenmesi gerekiyordu. Atı o kadar yormuştu ki nefes alış düzensizleşmiş gibiydi. Yeterince uzaklaştığını düşündüğünde birkaç dakika dinlendi. Bir anda etrafta garip bir ses duydu. Sonra o ses kesildi. Esmâ etrafına bakıyordu. Ay ışığı karanlık ormanın içini aydınlatmadığından ilerisini göremedi. İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. Bu kadar başarıdan sonra başarısızlık kabul edilir şey değildi. Esmâ dizginleri gene kavrayarak patika yoldan çıktı ve ormana girip ileri sürdü. Beş dakika kadar ilerledikten sonra bir açıklığa geldi. Başını kaldırıp hızla etrafı taradı. Futbol sahasından biraz küçük geniş alan, sanki park alanı için özel yapılmış gibiydi. Biraz daha ilerleyince alanın yanından akan nehri gördü. O kadar sessiz akıyordu ki bir an için dere sandı. Karanlıkta gözleri artık göremez gibi olmuştu. Karamel sanki bir şeyler içine doğmuş gibi huiysuzlanmaya ve hareketlenmeye başladı. Esmâ iyi bir biniciydi ama durup dururken hareketlenmesi Esmâ'yı şaşırtmıştı.

"Şş... Sakin ol kızım." Atın yelesini okşadı ama at durmuyordu. Derken karşılıklı silah sesleri duyuldu.

Esmâ korku dolu bir çılgılığı ağzından kaçırırken etrafa bakmaya başladı. Ses o kadar yakından gelmişti ki. Acaba hedef kendisi miydi? Hücrelerine kadar donduğunu hisseden Esmâ biraz sonra diğer taraftan ateş sesleri duydu ve arkasından ellerinde fenerlerle atlı adamlar gelmeye başladı. Esmâ ilk atışın yapıldığı tarafa doğru Karamel'i sürdü ama o taraftan da adam-

lar çıkınca olduğu yerde kaldı. Biraz sonra yoldan gelen dağ cipini gördü. Esmâ atlıların kim olduğunu bilmiyordu ama arabayı görünce Baran'a yakalandığını anladı. Tek bir şans kalıyordu. O da geldiği yerden içeri ormana girip adamların arkasından gitmekti. Yaptığının çılgınca olacağını biliyordu yine de denemek zorundaydı. Peşinde silahlı ve atlı adamlar olması cesaretini kıramazdı. Ah, lanet olsun ki kırmaya başlamıştı bile! Esmâ çaresizce içinden geçeni yaptı ve ileri doğru sürdü. Fakat çok ilerleyememişti ki karşıdan üç tane atlı adamın geldiğini gördü. Ay ışığının yansımına kuzguni bir at ve iri yarı adam girdi.

Baran!

Esmâ olduğu yerde adeta dondu. Son çıkış kapısı da kapanmıştı. Baran'ın son sürat yanına geldiğini görünce atı çevirip nehrin kenarına doğru sürdü. Fakat ileriye atlayamayacak kadar uzaktı mesafe. Lanet olsun!

Esmâ atı çevirip arkasına baktı. Açıklık alan bir anda daralmış gibi tüm adamlar etrafını sarmış, belli bir mesafeden Esmâ'ya bakıyorlardı. Ellerindeki beyaz ışıklı fenerleri Esmâ'nın yüzüne tutarak avcılarının yakalamak üzere buldukları tavşan hissini veriyorlardı Esmâ'ya. Genç kız elini kaldırıp karanlığa almış olan gözlerine ışık gelmesini engelledi. Biraz sonra tüm fenerler atın ayağına doğru inerken Esmâ başını kaldırdı. Karşısındaki Baran ona alaycı bir ifade ile bakıyordu. Esmâ karanlıkta da olsa gözlerindeki öfkeyi gördü.

"Bak Burak... Karanlıklar içinde sosyetenin Asi Gül'ünü bulduk. Sence medyaya bu haberi göndersek kaç tane dedikodu çıkar?" dedi sınıtarak.

"Gitme izin ver!" dedi aniden Esmâ. Baran'm söylediği şeyi duymazlıktan gelmek şimdilik daha mantıklıydı. Yoksa lafını esirgemezdi.

"Sosyete güzeli, seninle konuştuğumda gayet zeki bir kız olduğunu varsaymışım. Öyle değil miydin? Buradan kaçman için benim iznimin gerekliliği olduğunu daha kaç kere söylemeliyim?"

"Ben senin malın veya aile üyelerinden biri değilim. Bura-ya zorla getirildim. Ve şimdi çekil yolumdan! " Esmâ o kadar sinirliydi ki karşısındaki bu mafya bozuntusunun sosyete laka-

biyle dalga geçtiğinden itibaren iki kat daha nefret etti. Adamin elinde oyuncak olmuştı. Ondan izin almak istemiyordu. Bir günde başının böyle bir belaya girmesi için nasıl bir günah işlemiştir ki?

"Akşam yemeği saatine kadar misafirimsin. Ama bundan sonra malımsın! O yüzden ben ne istersem yapmak zorundasın *sosyete güzeli*..." Baran öfkeliydi, içinde patlamaya hazır bir volkan taşıyordu. Kızı attan indirip iyi bir pataklamak için ne-lerini vermezdi. Fakat bunu yapamazdı! Lanet bir rica yüzün-den bunu yapamazdı. Bu yüzden aviyla birazcık oynamasında hiçbir sakınca yoktu!

"Ben senin malın değilim, aşağılık adam!"

"Hadı aksini iddia et. Git kurtul buralardan... Polise beni şikâyet et! Ama unutma sen hem yalancı hem de bir hırsızsin!" Baran gülmeye başladı.

"Ne?"

"Karamel'i benim çiftliğimden çaldığını itiraf etmene gerek yok. Bunca adam gördü. Mahkemeye verdiğimde birkaç yıl yersin ne de olsa."

Esmâ mahkeme adını duyunca gözleri kocaman büyüdü. Atı çalmanmıştı. Sadece kaçmak için bir aracı olarak kullanıyordu. Polise veya jandarmaya gittiğinde atı sahibine ulaştırmaları için rica edecekti.

"Mahkeme mi?"

"Yaptığının ceza olduğunu bilmiyor muydun yoksa?"

"Ah, kahretsin! Sana geri gönderecektim. Sadece ödünç al-dım."

"Ama polise gittiğin takdirde ben ve adamlarım olayları böyle görmeyeceğiz."

"Siz hepiniz, mankafa adamlarsınız."

Baran kaşlarını kaldırdı.

"Ah yapma... Nasıl da eğleniyorduk ama... Misafirlik ca-nını sıkımsı belli, bundan sonra daha zevkli şeyler yapmaya ne dersin? Mesela odamda... Hı? Yatağım çok yumuşaktır... Eğ-lence anlayışına bu nasıl? Ya da karanlık ormanlarda birilerinin eline geçmek daha mı fantezili olur senin için?" Baran yüzün-deki gülümsemeyi sabit tutarken kızı olabildiğince tahrik et-meye aynı zamanda korkutmaya başlamıştı. Esmâ'nın öfkeden

yüzü şekilden şekle giriyordu. Bu son teklifleri ise bardaktaki son damla oldu.

"Aşağılık adam... Sonunda gerçek yüzünü gösterdin değil mi? Lanet olsun... Senden ömrüm boyunca nefret edeceğim. Git istediğin yere şikâyet et! Hapiste yatmak senin iğrenç sura-tını görmekten daha iyidir!" Öfkesini sözlerle kusan Esmâ bu ortamdan kaçmak için kendine fırsat arıyordu.

"Sözlerimize dikkat edelim sosyete güzeli! Buradan kaçtı-ğın zaman duruma bakacağız." Baran artık gülümsemiyordu. Kızın üzerine o kadar gelmişti ki bir şekilde artık sona yaklaş-tığını hissediyordu.

Esmâ Baran'm yüzüne bakmaktan iğrenmişti ve atı çevirip arkasını döndü. Buradan kaçmak istiyorsa atı koşturup karşıya atlamalıydı. Başka şansı kalmamıştı. Ama atlarken suya düşer-se akımın hızına kapılıp canlı çıkamayabilirdi. Esmâ, atı dön-dürüp Fırtına'nın üzerindeki Baran'a baktı. Gözleri kendi üs-ründeydi. Sanki kurtul da görelim der gibi bakıyordu. İşler artık çığıından çıkmıştı. Esmâ atına koşma mesafesi ayarlayarak Baran'ın üzerine doğru sürdü.

"Ne oldu? Yoksa teklifim daha mı cazip geldi?" diye kiş-kırttı. Baran kızın kendine doğru geldiğini görünce Burak'a gizli bir işaret yaptı. Burak da adamlara başlarıyla onay verince Esmâ'nın arkasını sarmaya başladılar. Bunu fark etmeyen Es-mâ, atları tam burun buruna getirip Baran'a bir kaşını kaldırarak baktı. Sonra arkasını döndüğünde adamların nehre yaklaştığını gördü. Az bir açıklık alan kalmıştı. Oradan sıyrılırsa... Atı mahmuzladı ve tüm hızla nehre doğru koşturdu.

"Esmâ sakın yapma!" Baran bunun olacağına emindi ama gene kızı sıkıştırmak için her şeyi yapmıştı. Esmâ adamların arasında geçmek için atı olabildiğince dehledi. Tam adamlara yaklaşıyordu ki kimin ittiğini göremeden kendini yerde taklalar atarken buldu. Yere düşerken sağ ayak bileğini burkmadan edememişti. Canı o kadar yanıyordu ki Karamel'in acıyla kiş-nemesini çok sonradan duydu. Her şey bir anda olduğu için algılamak zordu. Her şeye rağmen bayılmama lüksünü gösterdi ve başında koşuşturan adamları gördü. Toprak zemine düştüğü için şanslıydı. En azından başını vurup ölmek istemezdi. Bunu da eline yüzüne buluşturmuştu. *Kahretsin!*

Baran olayları sogukkanlılıkla izledi. Ama kalbi hiç olmadı kadar hızlı çarpıyordu. Esmâ, adamının hızlı itişiyile atın üstünden yere yuvarlanırken, Karamel'in nehrin karşısına geçmek için canı pahasına atladığını nefessiz kalarak izledi. Karamel atlamasını başarıyla tamamladı ve karşıya geçip koşmaya başladı. Burak hemen karşıdaki adamları bilgilendirerek atın sağlığına bakmalarını ve çiftliğe götürmelerini söyledi. Her hangi bir sorun varsa veterineri çağırmasını tembihledi.

Baran atından atlayarak yerde yatan Esmâ'nın yanına koştu. Kız acılar içinde kıvranıp duruyordu. Genç adam öfkeden kıpırmızı kesilmişti ama bu aptal kızı burada bırakamazdı. Bunları kendi hak etmişti!

"Seni küçük aptal! Bunlara gerek var mıydı?" diye tısladı. Sesi ölümcül bir soguklukta çıkıyordu. Esmâ onun davranışıyla ilgilenebilecek durumda değildi, ayağı çok acıyordu.

"Ayağım..." diye inledi. Baran hemen adamlarından birine işaret yaparak clindeki ışığı ayaklarına tutmasını istedi. Baran kızın sağ ayağını tutarken Esmâ bağırmaya başladı.

"Ah... Bırak bacağımı..."

"Kes sesini... Bakmazsam neyi olduğunu göremem!"

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Bundan sonra senin söylediklerin hiç umurunda değil. Benim emirlerimi yerine getirmek zorundasın! Şimdi o güzel çeneni kapat ve ben de bacağına bakayım." Kızın cevap vermesini beklemeden kot pantolonunu yukarı doğru sıyırmaya başladı. Esmâ ise yan dönerek yeri yumrukluyordu.

"Ah Kahretsin... Yapma... Ah... Çok acıyor..." Gözlerine hücum eden yaşları gözlerini sıkarak geri ittirdi ama bu ağrı dayanılacak gibi değildi. Baran kızın morarmaya başlayan bacağına baktı. Burkulduğu açıktı ama kırık olup olmadığını anlayamadı. Bir an önce doktorun görmesi gerekiyordu. Pantolonu aşağı çekerek kızı kucağına aldı.

"Ne... Ne yapıyorsun sen?" Kızı tamamen kucaklayarak ayağa kalktı. Sorusunu cevaplayacak değildi.

"Burak, toparlanın eve gidiyoruz. Hemen Doktor Mehmet'i ara gelsin. Bileğini kırmış sanırım. Ama olmaya da bilir."

"Arabayla gidin efendim."

"Araba ile vakti kaybederiz. Tut şunu."

"Hey... Ah... Ben eşya değilim, tut diye ona veremezsin." Esmâ'nın yakarışlarını kimse umursamıyordu. Baran'ın kollarından Burak'ın kollarına geçen Esmâ kendini küçük bir bebek gibi hissetti. Tabii arada zonklayan şu bacağı da olmasa...

Baran atına atladığı gibi Burak'a yaklaştı. Genç kızın bacağına dikkat ederek önüne oturtan Baran, dengelecini sağlayınca atı çevirdiği gibi eve doğru sürdü.

"Yavaş, ah..." Esmâ'nın canı o kadar yanıyordu ki acıdan bir an için başını Baran'ın göğsüne yasladı. Bu temas Baran'ın öfkesini biraz azaltsa da tamamen yok etmemişti. Bundan sonra kızın güzel gözlerine bakıp, gülün dudaklarına kanmayacak! Şeytanın kanlı canlı haliydi resmen!

"Çok mu acıyor?" diye sordu sert bir sesle.

"Evet..." Esmâ artık dayanamamış ve ağlamaya başlamıştı. "Dayanamıyorum..." Eyere yan oturduğu için başını çevirmesi zor olmuyordu. Bu yüzden biraz daha sokuldu Baran'a. Baran ise kızın her hareketinde kaskatı oluyordu. Onun küçük bir çocuk gibi ağlaması içindeki sert kayayı yumuşatmaya başlamıştı. Lanet olsun!

"Sabret, eve az kaldı." Atı biraz daha hızlandırdı.

"Ah... Yavaş..." Baran atı hafif tümsekten atlatınca Esmâ'nın canı daha fazla acımişti. Baran bu sefer atın hızını azalttı.

"Özür dilerim." diye mırıldandı. Hâlbuki burada özür dilemesi gereken tek kişi Esmâ idi!

"Ben de özür dilerim." Genç kız o kadar tatlı bir masumiyetle özür dilemişti ki Baran bir an için yanlış anladığını sandı.

"Özür mü diledin sen?"

"Evet... Karamel için de üzgünüm." Esmâ sesli bir hıçkırıkla ağlamaya başlayınca Baran kaşlarını çatı. "Ka... Karamel... Öldü... Değil mi?" Hıçkırıklarının arasında zor konuşuyordu. Baran Karamel'in karşıya sağlıklı bir atlayış yaptığını görmüştü. Ölmüş falan değildi. Demek ki Esmâ öldüğünü düşünüyordu. Bu halde ona daha fazla acı vermek istemezdi ama içindeki şeytani kısım yapmasını söylüyordu.

"Bunu sonra konuşacağız Esmâ Hanım. O benim dostumun kısırağıydı. Sana şu an olan sakinliğimi ayağına borçlusun."

Kızın başı hâlâ kendi göğsüne yaslı olduğu için Baran'ın pis sırtışını göremedi.

"Özür dilerim... Ölmesini istemedim ki ben... Kaçmak istemiştin. Senin elinden kurtulmak..." Esmâ cesaretini attan düştükten sonra kaybetti. Artık eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Bu adama muhtaçtı. Hele ki acısını geçireceğini bilsin, yılanla bile dost olmayı göze alırdı. Adama sokulması ise kendi elinde olan bir şey değildi. Acısından başka şeyler düşünmek için bir anda adamı sarmalamıştı. Hıçkırıklarının arasında adamın erkeksi kokusunu alabiliyordu. Terlediği için gömleği sırtına yapışmıştı ama kötü kokmuyordu. Gayet sıcak ve...

"İşte geldik. Birazdan doktor gelir." Esmâ ne zaman kapattığını bilmediği gözlerini açarak etrafa baktı. Evin kapısının önünde duruyorlardı. Baran kapıda duran adamı yanına çağırdı ve Esmâ'yı almasını söyledi. Adam yavaşça kucaklarken, Baran da attan atladığı gibi Esmâ'yı geri aldı. İçeriye girerek bugün eve ilk geldiği zaman verilmiş olan girişteki odaya girdi. Odanın ışığını burnuyla açarak Esmâ'yı yatağa yatırdı. Bu deli kız, hep uğraştırıracaktı! Esmâ'yı yavaşça yatağa yatırırken kızın gözlerinin kendisine baktığını gördü. Yemyeşil olan gözler akmayan yaşlarla parıl parıl parlıyordu. Onun bu masumluğuna dayanamadı ve hemen odadan çıktı. Fatma Annesini bulmalıydı. Kızla bir süre o ilgilenebilirdi. Bu bacağıyla kaçacak değildi ne de olsa...

Baran odadan çıktıktan sonra Fatma Annesini buldu. Durumu kısaca özetleyerek kızın sakatlandığı için bakımını yapmasını rica etti. Fatma Teyze, kızın kaçmayı başarmasını duyulanarak dinledi ama sonunda ayağını kurdığı için gözleri kocaman açıldı. Hemen Baran'la beraber odasına giderken endişelenmiş olan kalbi küt küt atıyordu. Allah vere de bir şeyi olmayanı!

15 dakika sonra doktoru getirmişti Burak. Baran hemen odasını gösterip içeride bir tek Fatma Teyze kalması için Burak ile dışarı çıktı.

"Erken geldiniz."

"Mehmet Bey şansımıza aşağıdaki köydeymiş. Anca gelebildik."

Baran başını sallayarak anladığını belirtti. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama doktor bir türlü dışarı çıkmıyordu. Baran kapının dışında meraktan çatlayacaktı. Kıza bir şey olmasını istemiyordu. Dersini çekmesi için sadece tüm çıkış yollarını kapamıştı. Ama kız kendini kurtarmak için hayatı pahasına da olsa en kötü seçimi yaptı. Bu da bir ayağına mal olmuştu. Aptal kız!

Karamel ile nehirden atlamaya kalktığı görüntüsü gözlerinin önüne gelince öfkesi gözle görülecek derecede yükseldi. O kadar mı kötü biriydi de kız ondan iğrenip ölümü göze almıştı? Baran kapının önünde volta atıp duruyordu. Sol eli belinde sağ eli ile dudaklarını burup duruyordu. Doktorun hâlâ çıkmadığını görünce başını kaldırıp Burak'a baktı.

"Ben içeri giriyorum."

Kapıyı yavaş açmak istemişti ama sabırsızlığı o kadar artmıştı ki içeridekiler kapı açılınca oldukları yerden zıpladılar.

"Oğlum yavaş, yürüğüme iniyordu." Fatma Teyze bir elini kalbine koymuş, şaşkınca Baran'a bakıyordu. Baran da yaptığını çok sonradan fark ettiği için telafi edemedi. Bakışlarını yataktaki küçük bedene çevirdi. Doktor kızın tansiyonunu ölçüyordu. Ayağını ise metal şeylerle bağlamıştı. Baran yavaş yavaş adım atarak yatağa yaklaştı. Doktor da tansiyonunu ölçmüştü, aleti kızın kolundan çıkarıyordu.

"Nesi var?"

"Ayağına baktım, kırılmamış ama çatlağı olduğu belli. Buradan bakınca yeterli açıklamada bulunamam, hastaneye gidip film çekilmesi gerekiyor. Ben şimdilik metal çubuklarla stabil hale getirdim. Bir de çok ağrısı olduğu için ağı kesici verdim. O da uykuyu yaptı, uyuyor şimdi." Baran'm ifadesiz bir yüzle kızı incelediğini görünce konuşmasına devam etti.

"Baran, hastaneye götürmen gerekiyor. Çatlağın, yanlış bir hareket sonucu ömür boyu sürecek bir sorun çıkarmasını istemezsin değil mi?"

Baran o anda başını kaldırıp doktora baktı. Esmâ'ya oynadığı oyun kendi başına da iş açmıştı. Hastaneye götürdüğü vakit kaçmak için tüm binayı yerle bir edebilirdi. Götürmezse sakat kalabilirdi. Baran neye karar vereceğini bilmiyordu. Beş dakika kadar sustuktan sonra sonunda bir noktada karar kıldı.

"Tamam, götürelim. Ama doktoru sen olacaksın tamam mı?"

"Ben ortopedist değilim Baran. Ama hastanedeki doktor arkadaşım. Zaten bir film çekilip gerekiyorsa alçıya alınır o kadar, yatacaklarını sanmam." Kaşlarını çatan Doktor Baran'ı sözünden sonra ekledi. "Bir sorun mu var?"

"Evet, çok büyük bir sorun var." Baran içine çektiği havayı oflayarak geri verdi ve arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Burak'a hastaneye gideceklerini bildirdi. O da diğer koruma ordusunu tembihledi. Baran tekrar odaya gelerek doktora hastaneye gideceklerini ve kendisinin de gelmesini söyledi. Doktor Baran'dan da bunu bekliyordu. Uzun zamandır arkadaşları, çok olmasa da huyu suyunu iyi biliyordu. Genç kızın ayağını tekrar kontrol ederek yataktan kaldırmalarına yardım etti. Baran kızı kucağında taşıyarak siyah cipinin arka koltuğuna yatırdı. Fatma Teyze de diğer kapıdan arka koltuğa oturarak kızın başını kucağına almıştı. Doktor Mehmet de ön koltuğa yerleşerek Baran'ın araca binmesini bekledi. Baran ise adamlarını herhangi bir sorun olmasın diye yanında götürüp götürmeme arasında kalmıştı. Sonunda sadece Burak ve bir adamlarıyla beraber hastanenin yolunu tuttu. Arada dikiz aynasından Esmay'ı kontrol eden Baran, hastaneye varınca ve işlemler sırasında uyanmaması için dua ediyordu. Bu haliyle bir şeyler yapıp yapmaması arasında kalan genç adam, kızı güvenmiyordu. Başına gelenler daha tazeydi. Bu yüzden güvenmek bir süre daha Baran'a uzaktı!

Hastanedeki işlemler hızlı olmuştu. Özel hastane Baran'ın ortagının hastanesiydi. Ortacı burada değildi ama işlemleri son sürat ve titizlikle yapıyordu. Genç kızın ayak bileğinin filmi çekildikten sonra nöbetçi doktor kontrol etti ve ortopedisti çağırarak ne yapılması gerektiğine karar verdiler. Esmâ, hâlâ kendine gelmemişti. Doktor Mehmet ilacın etkisinin 12 saat süreceğini söyleyerek Baran'ı bilgilendirdi. Ağrı kesicisi çok kuvvetli olmalıydı ki o kadar harekettikten sonra bile kendine gelmemişti.

Ayağı kırılmadığı için platinden koruyucu demirleri bacağına tutturup çatlağın kapanması için sardılar. O kadar önemli bir çatlak değildi. Ama on gün dinlenme süresi vardı. Sonra kont-

rol için tekrar hastaneye gelecekti. Baran bunları doktordan duyduğunda Esmâ için daha çok endişelendi. Bu hasta haliyle on gün, belki daha fazla kalmak ona inanılmaz zor gelecekti. Kaçmak için ne gibi girişimlerde bulunacağını merak ediyordu. "Diğer ayağını da incitme bari..." diye geçiriyordu içinden.

Hastanede işleri biten Baran ve Fatma Teyze, Esmâ'yı da alarak arabaya bindiler. Baran kızın başını yavaşça Fatma Teyze'ye yaslarırken Esmâ kendine geldi.

"Ne oluyor?" diye sordu yarı uyku sersemliğiyle. Fatma Teyze, kızın ellerini kendi ellerinin arasına alarak rahatlatmaya çalıştı.

"Bir şey yok kızım, sen uyumana bak."

"Neredeyim ben?" Baran kızın bacağına da dikkatlice koltuğa yerleştirdikten sonra kapıyı kapadı. Korktuğu başına gelmemişti. Hastaneden çıktıktan sonra uyanması işine gelmişti. Tehlikenin geçtiğini fark etti. Kendi de şoför koltuğuna yerleştirdikten sonra kontağı çalıştırdığı gibi hastanenin parkından çıktı.

"Arabadasın. Hastaneden eve gidiyoruz."

"Hastane mi?" Esmâ gözlerini kırıştıyordu. Başını Fatma Teyzenin kucağına yasladığı için etrafı göremiyordu. En son doktordan ağrılarını kesmesi için yalvardığını hatırlıyordu. Daha sonrası boşluk gibiydi. O uyurken neler olmuştu böyle?

"Evet, ayağını metal şeylerle tutturdular. Çatlamış... Allah kurtardı seni kızım... Attan düşüp boynunu neyin kırsaydın ne olurdu? Allah bağışladı valla."

"Ayağım..." Esmâ kafasını bir türlü toplayamıyordu. Gözleri sanki daha fazla ağırlaşmış gibi gene kapandı. Uyku onu rahat ve güvenli kollarına çekti.

"Günaydın"

Esmâ'nın kıpırdanmaya başladığını gören Baran, yanında olduğunu belli etmek istedi. Hastaneden beri neredeyse hiç başından ayrılmamıştı. Kızın bacağına ciddi bir şey olmadığını biliyordu ama yine duramamış, Fatma Anne'sini göndererek kendisi yanında kalmak istemişti. Yanında kalması işine bile geldi. Neredeyse gözüne hiç uyku girmemişti. Aklına bütün gün yaptıkları gelmiş, uyumasına izin vermemişti. Kızın eve geldiğinden beri rahat durmaması ve kendisinin çok güçlü olduğunu sanırken aslında çok zayıf olan sabrı yüzünden ters tepki vermişti. Daha mantıklı davranıp nehrin kenarındayken başka bir yolla vazgeçirebilirdi. Ama Baran kıskırtmakta bulmuştu çareyi. Esmâ'nın kızgınlığını seviyordu. Aslında dünkü kaçma girişiminden sonra hep kızgın görecekti. Baran ona dersini vermek, aynı zamanda gerçeği kolaylıkla kabul ettirmek istiyordu. Kızın davranışları nedense Baran'ı tepe taklak edip farklı davranmasına neden oluyordu. Suçluymuş!

İçine oturan vicdani bir huzursuzluk da vardı. Esmâ kafesinden uçmaya çalışan bir kuştu. O kuş kendi elleriyle boğmaya kalkarsa Baran'dı. Küçük bir çocuğun sevmek için alıp sonra boğazını sıkması gibi ölüme yaklaştırmıştı. Çok şükür ki çok ciddi bir şey olmadan hayatta kalabilmişti. Baran bundan sonra bu küçük kıza dikkat edecekti. Kararlarını kendi verecek ama kızın da isteklerine arada boyun eğecekti. Tabii ki bundan sonra tek başına bir iş yapmaması için sürekli gözetim altında kalacaktı.

Bütün gece bu düşüncelerle boğuşan Baran, sabahı zor etti. Yatağın yanına çektiği sandalyeye oturdu. Genç kızın hareketlenmeye başladığını gördüğünde içinde garip bir sevinç belirdi. Yatağında öyle masum bir şekilde yatıyordu ki Baran elini uzatıp yanığını okşamamak için kendini zor tutmuştu bütün gece.

Sesini duyunca genç kız bir an için durdu. Gözlerini açmak için büyük bir savaş veriyor gibiydi. Kirpikleri titreşerek birkaç

kere açılıp kapandı. Sonunda gözlerini tamamen açarak tavana seyretti. İç çektikten sonra da başını çevirip Baran'a baktı.

Esmâ'nın başı hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Bütün gece bedenen çalışmış gibi her bir kası sızlıyor, zonklayarak orada olduklarını belli ediyordu. Gözlerini açmadan duyduğu sestem emin olamadı. Biri ona 'Günaydın' mı demişti? Gözlerini zor da olsa açtıktan biraz sonra, yatağın yanında sandalyede oturan Baran'ı gördü. Kollarını bağlamış sakın bir ifade ile kendisine bakıyordu. Onun burada ne aradığını merak etse de konuşamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Ama adama ayrıp olmasın diye dudaklarını ıslatarak "Günaydın" dedi. Seni çatalılaşmış, boğuk bir şekilde çıkmıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun ve..." Ayağını hareket ettirmek için hamle yapınca çatlak kendini belli etti ve tüm bedenini acı kapladı.

"Ah..."

"Dikkat et."

"Ne oldu? Bu ayağımdaki ne?" Başını hafifçe kaldırıp ayağının sarılı olduğu metal çubuklara baktı.

"Bileğin çatlamış. Onlar da hareket etmemen için koruyucu çubuklar."

Esmâ başını yastığa atarcasına koyup tekrar tavana baktı. Acısının geçmesini bekliyor gibiydi.

"Ne zaman çıkacaklar? Yürüyemeyecek miyim?"

"On gün sonra doktora kontrolün var. O zamana kadar üstüne basmaman gerekiyor." Esmâ başını çevirip Baran'a baktı. Gözleri kocaman açılmıştı.

"On gün mü?" diye sordu. Şaşırmıştı ama sesi sakın çıkıyordu.

"Evet..." diye mırıldandı Baran. Genç kızın yüzündeki şaşkınlığı ve ardından gelen öfkeyi gözlerinden görebiliyordu.

"O kadar yatamam ben!"

"Ama yatmak zorundasın. Herhangi bir ters harekette ayağını kaybedebilirsin." Kızın gözünü korkutmalıydı. Aksi takdirde elinden gelen her şeyi yapmaktan çekinmeyecekti. Eğer korkarsa bu fikirlerden vazgeçebilirdi. Baran gözlerini kızın yüzünden ayırmadan nasıl davranacağını bekledi. Ama bekle-

diği olmuştı. Esmâ çatmış olduğu kaşlarını yukarı kaldırıp başını çevirdi.

"O kadar ciddi mi?"

"Evet." Bu, Baran'ın Esmâ'ya söylediği ikinci yalan olmuştı. Ama bunlar onun iyiliği içindi. En azından biri...

"Lanet olsun!" diye mırıldandı. Tekrar gözlerini kapadı. Baran ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemedi. İlk defa kararsız kalmıştı. Kızın uyumaması gerekiyordu. Kahvaltı ettikten sonra doktorun vermiş olduğu ağrı kesici ilaçlardan içecekti. Aç karına bir zarar olacağından uyutmamalıydı onu.

"Uyuyormuş..."

"Sen burada ne anyorsun? Yoksa bütün gece başımda mı bekledin?" Baran kızın ani çıkışıyla biran afalladı. Evet dese neden bekledin diye soracaktı. Bu soruyu cevaplayacağından emin değildi. Ama hayır derse üçüncü yalanını da söylemiş olacaktı. Baran gittikçe battığına karar verdi. En sonunda ikisinin arasında bir şey söylemede karar kıldı.

"Gece uyku tutmadı ve gelip herhangi bir istegin veya sorunun var mı diye arada kontrol ettim."

"Biraz önce yanımda oturuyordun ama?" Baran kızın gözlemleme yeteneğinin çok kuvvetli olduğunu anladı.

"Evet, yeni gelmiş ve oturmuştum. Ayrıca kahvaltı yapmanız için küçük hanım, uyanmanızı bekliyordum. İçmeniz gereken ilaçlarınız var."

Baran'ın doğru söyleyip söylemediğini tam olarak anlayamadı Esmâ. Yalan söyleyecek bir durumu yoktu. Bu yüzden adama karşı biraz daha kibar olmayı denedi.

"Pekâlâ. İşte uyandım. Peki, ben tuvalete nasıl gideceğim?"

Baran kızın bir anda değişen tavırlarını şaşkınlıkla takip etti. Gerçekten hızına yetişiliyordu. Boğazını temizleyerek hemen bir şeyler düşündü.

"Şimdi istersen seni tuvalete götürürüm. Ama beklerim dersin, Fatma Hanım'ı çağırıp gelirim." Esmâ bir an için Fatma Teyze'nin gelmesini istedi. Düşündünce vazgeçti. Madem yanında bütün gece beklemişti. O zaman işlerini ona yaptırmaktan büyük memnuniyet duyacaktı. Bu bacağı ile kaçabilecek durumda değildi, on gün kalacak olması bu adamla sürekli yan

yana durması anlamına geliyordu. 'Başa gelen çekilir...' diye düşünerek konuşmaya başladı.

"Hayır çağırma. Şimdi gitmek istiyorum. Yardım eder misin?" Elini kibarca uzatıp hafifçe gölümsemedi. Madem kendi yetenekleri ile kaçamıyordu, o zaman adamın aklını karıştırmıştı. Hiçbir sakınca yoktu!

Baran, kızın Fatma Anne'sini çağırmasını isteyeceğini sanarak sandalyeden kalkıp kapıya doğru bir adım attı. Ama kız Fatma Anne'yi çağırmayı kabul etmemişti. Kendisinin götürmesini istiyordu! Baran olduğu yerde dondu. Gerçekten böyle mi demişti? Başını çevirip kıza baktı.

"Ben mi?" diye sordu hayretle.

"Biraz önce öyle demedin mi?" Öyle demişti ama o sadece boş bir öneriydi. Gerçekten kızın kabul edeceğini umarak söylememişti. Laf ağızdan bir kere çıkmıştı ve geri dönüşü yoktu. Kızın yanına giderek oturması için sırtından destek verdi. Diğer eliyle de kızın elini tutarak çekmişti. Esmâ yattığı yerden doğrulunca başı döndü. Gözlerini açıp kapadıktan sonra Baran'ın sağ ayağını nazik bir şekilde aşağı sarkıttığını sakın ama neden olduğunu bilmediği bir heyecanla izledi. Canının yanmasını beklerken adamın nazik tutuşuna etkilenmişti. Ayağını yavaşça yere bırakırken o kadar yumuşaktı ki başını kaldırıp canı acıdı mı diye kontrol etmesi ise bir anda Esmâ'nın garip duygulara göç etmesine neden oldu. Baran hiçbir şeyden habersizdi. Esmâ'nın sol bacağına da nazikçe çekerek diğerinin yanına getirince kızın koltukaltlarından küçük bir çocuk gibi tutarak ayağa kaldırdı. Esmâ'nın bir şeyler yemesi gerekiyordu. 'Bu kadar zayıflık iyi değil...' diye düşündü Baran.

Kızın sağ tarafına geçip sağ elini omzuna koyarken sol elini tuttu. Kendi sol elini de kızın beline bağlayarak dengesini sağlamıştı. Esmâ ayağa kalktığında bir an için dengesini kaybetti. Başı acayip dönüyordu. Esmâ'nın gücünün kesildiğini gören Baran kaşlarını çatarak kıza baktı.

"Ne oldu?"

"Başım... Başım döndü."

"Oturmak ister misin?"

"Hayır, kalkmışken kendime gelmeliyim. Dün gece ne içirdiler bana..."

"Ağrı kesici içmişsin."

"Bir ağrı kesiciden bu kadar yan etki görmek gerçekten şüpheli. Ama ağrımı kestiği için o doktora teşekkür etmem gerekiyor."

Baran hafifçe gülümsedi. "Söylerim. Eminim çok hoşuna gidecektir."

Esmâ, Baran'ın gülün yüzüne bakınca ne kadar yakışıklı olduğunu fark etti. Oyun olarak düşündüğü şey kendi başına geliyor olabilir miydi? Yok canım... Kızgınlık ona hiç yakışmıyordu. Aksine gülümseyince daha genç görünüyor. Yanaklarında bir günlük sakalları belirmişti. Bu da adama çok yakışmıyordu. Esmâ'nın kendisini böyle incelediğini görünce rahatsız oldu genç adam.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Ama bu soruyu kızla ilk karşılaşmasından da sorduğu için gülümsemesi yüzüne yansıdı ve ekledi. "Sakin polisler robot resmimi çizdirirken bir sorun olmaması için deme!" Esmâ, Baran'ın kendi sözlerini tekrarladığını duyunca o da adama gülümsedi. Hatta dudaklarının arasından beyaz dişleri hafifçe gözüküyordu. Baran ise kızın yakından muhteşem yüzünü izliyordu. "Ne kadar güzel..."

Birbirlerine o kadar yakınlardı ki bu yakınlaşmanın kaderin cilvesi olabileceğini düşündü Baran.

"Öyle demeyecektim."

"Peki, ne diyecektin?"

"Yakışıklı olduğumu söyleyecektim." Kızın hiç çekinmeden direkt yüzüne karşı dürüst bir şekilde gerçeği söylemesiyle şaşıldı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş azaldı. Ne yapmaya çalışıyordu bu küçük cadı?

"Burada ne demem gerekiyor?" Bir kaşını kaldırdı. Esmâ ise omuz silkti.

"Bilmem. Biri bana çok güzelsin dediğinde teşekkür ediyorum."

"Teşekkür ederim." Baran hafifçe sırttı. Esmâ ise yüzünü buruşturdu.

"İyyhh... İltifat edilince teşekkür edilmesi sinir bozucuydu. Teşekkür eden hep ben olduğum için karşısındakinin ne hissettiğini anlamıyorum. Neyse sen etme. Ben sadece bir anda içimden geçeni söylemek istedim. O kadar."

"Ah... Açıklama yapmaya bir an için beni tavlamaya çalıştığını düşüncektim. sosyete güzeli." Esmâ gözlerini kesti ve Baran'ın elinden kendi elini çekip omzuna hafifçe bir yumruk attı.

"Sosyete güzeli deme!" Bunu çocuksu bir öfkeyle söylemişti.

"Neden? Öyle değil misin?"

"Değilim!" Baran kaşlarını yukarı kaldırınca genç kız, gözlerini devirdi.

"Tamam, öyleyim sanırım. Ası Göl dediklerinde uyuz olurum ama..."

"O isim de güzel."

"Hiç de bile... Sana mafya babası desem hoşuna gider mi?" Baran bir kaşını yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi yaptı.

"Sanırım hayır. Ama bu eğer ufak tefek bir kız tarafından söyleniyorsa hoşuma gidebilir."

Esmâ cevap vermedi. Başını hafifçe eğerek adamla yakınlığa baktı. Tamamen vücudları yapışmıştı ve adamında omzunda duran eliyle sanki sarılmış gibi duruyordu. Geldiğinden beri adamla uğraşıp duruyor ve buradan kaçmak istiyordu. Biraz önceki fikrini es geçip Baran ile gerçekten arkadaş olmayı amaçladı. Kötülük yapacak değildi. O zaman adamın buyruklarına başını eğip kabul edecek ve huzuru bozacak bir şey yapmayacaktı. En iyisi bu olabilirdi. Ya da bunu düşündüren bu sert ve güçlü bedene yakın oluşu muydu? Esmâ bir an için kafasının karıştığını anladı. Ama içinden geçeni yapmak için büyük bir istek duyuyordu.

"E... daha bekleyecek miyiz? Tuvalete gitmek istediğini sanıyordum..." dedi Baran. Esmâ başını kaldırıp Baran'ın o harika gri gözlerine baktı.

"Baran..." Esmâ sustu. Baran ise kızın ciddileşerek kendi ismini söylemesine karşı o da ciddi bir ifadeye büründü. Dudaklarının arasından ve güzel sesiyle adını telaffuz etmesi ne kadar da güzeldi? Baran kızın dudaklarına takılı kaldı. Gözleri bir türlü ayrılmıyordu. Tuvalete gideceklerken bir anda ortaya çıkan bu şey de neydi? Yoksa arzu mu?

"Baran, ben ateşkes yapmaya karar verdim."

"Şimdi mi? Bu halde?"

Ezma bir anda etrafına bakarak durumu gözden geçirdi. Tuvalette gitmek için kalkmışlardı ama şu an odanın ortasında dikiliyorlardı. Biri görse kesinlikle yanlış anlayabilirdi. Hela böyle sevgili birbirine sarılmış bir çifti görseler...

"Fakir aklıma şimdiki geldiyse bunda benim ne suçum var ki?"

"Aklına gelen her şeyi dile getirir misin?"

"Duruma göre değişir. Bak... Senin yüzünden fikrimden vazgeçmeye başladım."

"Tamam tamam. Sustum! Peki bayan, atışkes siz buradan gidinceye kadar sürecektir mi? Yoksa ayağınızın durumuna mı bağlı?"

Ezma bunu düşünmemişti. Hemen olanları ve olabilecekleri şöyle bir gözden geçirerek karar verdi.

"Senin durumuna göre değişir. Ama evet, atışkes buradan gitmeme izin vermene kadar sürecektir. Tabii aksi bir şey olmadıkça takdirde!"

Baran kızın yumuşamasına kapılıp kapılmamak arasında kaldı. Gene bir şeyler düşünüyor olmalıydı. Kızın dediklerini yerine getirecek ama gözünü üstünden eksik etmeyecekti!

"Tamam, kabul ediyorum."

"Güzel, öyleyse biri bizi bu şekilde yakalamadan beni tuvalette götür."

"Emredersiniz." Baran gülmüştü. Ezma da Baran'ın cevabına sınıttı. Kızı kendine biraz daha çekerek sağ ayağına geç verdimeden yürüttü. Tam kapıyı açıyordu ki karşısında Fatma Anne'sini gördü. Yaşlı kadın karşısında birbirlerine sarılmış olan düşman(!) çifti görünce gözleri kocaman açıldı.

Ezma ise yanlış bir şey yapıyormuş ve yakalanmış gibi kalbi hızlı çarpıyordu. O da en az Fatma Teyze kadar şaşırılmıştı.

"Bir yere mi gidiyordunuz?" diye sordu Fatma Teyze.

"Tuvalette gidiyoruz."

"Bu şekilde mi?"

Baran, Fatma Anne'sinin nereye baktığını görünce gözlerini devirdi.

"Fatma Anne, yanında ben olduğum için rica etti, götürüyorum. Seni uyandırmak istemedik."

"İstemediniz?" Baran kındığı potu çok sonradan fark etti ama arandan kaçmıştı.

"İstemedim! Yol verir misin?" Gözleri uzatma der gibiydi. Fatma Teyze de fazla uzatmadı ama dudakları seytançe yukarı doğru kıvrılmıştı. Baran, kadının aklından nelerin geçtiğini tahmin edebiliyordu. Kahretsin ki bu tuttuğu küçük yaratıkta bu uğurda ilerliyor gibiydi. Hiçbir şey demeden Baran'ın tutmasıyla koridordaki üçüncü kapıya geldiler. Baran kapıyı açıp kızı içeri götürdü. Lavaboya tutunarak dengesini sağlayan Ezma başını çevirip kendisini bırakan Baran'a baktı. Genç adam etrafa şöyle bir baktıktan sonra Ezma ile göz göze geldi.

"Yardımin bu kadar yeter. Gerisini halledebilirim."

"Peki, Fatma Hanım'ı yollarım sana, odaya onunla dönersin." Söyleceklerini söyledikten sonra arkasını dönerek çıkmaya hazırlandı. Ama Ezma'nın sözleri ile yere çivilendi.

"Rica etsem, beni sen odama götürür müsün? O yaşlı kadına rahatsızlık vermek istemem."

Baran sözlerine kadar donmuştu. Bu kadar yakın olmak istemiyordu ama bu kız yakınlaştıkça daha fazlasını istiyor gibiydi. Arkasını dönmeyen başını sağa çevirdi ve aşağı yukarı sallayarak "Tamam" dedi. Baran tuvaletten çıkarken kapıyı kapamıştı. Ezma aynaya dönerek kendine baktı. Saçları elektirildiği için tel tel dikilmişti. Gözaltıları şişmişti. Solgundu. Bu halde bile adamı baştan çıkarmak için uğraşmıştı. Amacına ulaşmıştı ama başlangıçtaydı. Baran'ı biraz önceki gibi uğraştırmak için her şeyi yapacaktı. Kendini cazibesinden korumak şartıyla...

Baran fincanını alarak verandadaki korkuluklara gitti. Bugün hava çok güzeldi. Gece gözünü bile kırpamış bir adamın yorgunluğu yoktu üzerinde. Aksine daha enerjik hissediyordu. Bunun nedenini merak etti. Ezma ile kavgasız yaptığı o konuşmalardan sonra böyle hissetmesi Baran'a biraz garip gelmişti. Kız yakınlaşmak istiyor gibiydi. Tuvalette işi bittikten sonra biraz daha yenilenmiş bir şekilde karşısına çıkmış ve odasına kadar eşlik etmişti. Yüzü geldiğinden beri ilk kez bu

kadar sık gülüyordu. Ama neden güldüğünü anlamadı. Baran ona ne zaman baksa o somurtmuş, soğuk halinden eser yoktu. Bu da güzel bulsa da şüphelenmeden edemedi.

Çayından bir yudum alırken karşıdaki yoldan Burak geldi.

"Günaydın efendim."

"Günaydın Burak. Güzel bir gün değil mi?"

"Evet, gerçekten öyle... Efendim şey... Karamel'i çiftliğe getirdiler. Adamlar zor kıstırmış, daha doğrusu Beşir Ağa'nın çiftliğinde anca sıkıştırmışlar. O da olayları görmüş, sabaha kadar kendi çiftliğinde kalmasına izin vermiş, Karamel biraz önce geldi."

Baran başını aşağı yukarı salladı. "Peki, atın bir sorunu var mı?"

"Hayır, efendim, yok. Veteriner sabahın erken saatlerinde gelip kontrol etmiş. Bir sorun yokmuş. O nehri atlatacağına pek ihtimal vermiyordum ama beşardı. Tıpkı babası gibi..."

"Anneci ve babasından çok şey kapmış," Baran sırtıttı. Burak da hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

Baran öylece dikilirken arkasında kadın seslerini duydu. Başını çevirdiğinde Fatma Anne'sine sarılmış yürümeye çalışan Esmâ'yı gördü. Hemen elindeki çayı masaya bırakarak tek becağıyla sekerek adım atan Esmâ'ya yardıma gitti.

"Senin burada ne işin var? Yatağında dinleniyor olman lazımdı," diyerek azarladı.

"Sen neden bu güzel havada içeride kahvaltı yapmıyorsun?" Baran kızın laf yetiştirme yeteneği önünde saygıyla eğilebilirdi.

"Hasta olan ben değilim çünkü."

"Hastayız diye kendimi odaya kapatacak değilim. Ayrıca hasta olan ayağım, ben gayet iyiyim. Hatta yardım edersen bugün çiftliği gezmek istiyorum." Baran bir an için durdu. Sonra kızı sandalyeye oturtup kendi de karşısına geçti.

"Bu halde seni hiçbir yere götürmem. En azından bir gün daha zorlama kendini."

"Ben iyiyim, demek acaba sizde ne anlama geliyor? Hem ben kendimi zorlamayacağım ki beni taşıyacak olan sensin. Bence zorlanacak olan da..." Esmâ kaşlarını yukarıya kaldırarak bu zaferi kazandığını belirten bir gülüşle Baran'a baktı. Baran ise dehşete düşmüştü. Bu sabahtan beri normal davran-

madığı aşıkardı. Acaba dön gece içtiği ilaçlarda bir şey mi vardı? En sonunda hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Pekâlâ hanımefendi. Kahvaltudan sonra hizmetinizdeyim."

"Ah bana bunlarla gel marya babacığım," Esmâ Baran'ın önündeki çatalı hızla kapatarak peynirden bir tane etti ağzına. Baran ise şaşkın gözlerle kızı izliyordu. Ne biçim bir yaratıktı bu böyle?

Kahvaltılarını güzelce yaptılar. Esmâ, balın ve köy peynirinin tadına doyamamış, çatlayana kadar karnını doymuştu. Baran ise kızın iştahı karşısında gülmek için kendini zor tutuyordu. Sesini çıkarmadan onu yemek yemesine izin verdi. Küçük bir çocuk gibi görünmesine inanamıyordu. Aslında yeterince alımlı bir kızdı. Ama yüzündeki o masumluk bir çocuk kadar saf ve temizdi. Baran içinde oluşan bu huzurun adını bir türlü koyamadı. Kızın kahvaltısını rahatlıkla bitirip hazırlanmasını bekledi. Esmâ, yemeyi bitince adamdan yardım rica ederek ayağa kalktı. Beraber verandadan inerek bahçeye girdiler. Esmâ, evin önündeki süs havuzunun ortasında ağzından su çıkaran küçük fili çok beğendi. Kendi odası arka bahçeye bakıyordu. Olduğu yerde arkasını dönüp eve baktığında buradan daha büyük görüldüğünü anladı. Arka taraftaki havuz yüzme havuzuydu. Esmâ ayağı iyileştiği bir gün girmek istiyordu. Birden, buraya tatile değil, kaçırılarak geldiğini ve yakında eve döneceğini hatırladı.

Baran'm onu çiçek bahçesine götürmesine izin verdi. Başını çevirip genç adama aşağıdan bakarken tıraş olduğunu gördü. Sert çenesi ve dudakları çok erkeksi duruyordu. Kendisini ise neredeyse ayağını hiç yere basmasına izin vermiyor gibi yukarı kaldırarak yürüyordu. Esmâ adamın omzunda duran elinin, altındaki kasları hissedebiliyordu. Kendini kaldırınca sertleşiyor, durduklarında gevşiyordu. Esmâ'mn içi bir an için tuhaf oldu.

Baran, Esmâ'ya tanımadığı çiçeklerin isimlerini söylerken kızın küçük bir çocuk gibi onu dinlemesinden biraz rahatsız oldu. Neredeyse bir saattir geziyorlardı. Kızın hafif ağırlığı ve

kendisine dayanımış küçük vücudu aklının karışmasına neden oluyordu. Neden böyle hissettiğine anlam vermeye çalıştı. İki gündür tanıdığı birine karşı böyle düşüncelere girmek akıl alır bir şey değildi. Bir anda aklına Gülşah geldi. Baran ne yapıyordu böyle? Başını sallayarak güneşin öğlene yaklaşan yakıcı etkisine baktı. Gölgeye geçmezlerse Esmâ'nın akşama yüzü ve ağızta kalan kolları yanacaktı. Kıza daha fazla kendisi tarafından zarar gelsin istemiyordu. Bahçedeki en büyük ağacın altına giderek, geçen geldiğinde koydurttuğu banka yavaşça oturttu.

"Gezimizden hoşlandığınız nu sosyete güzeli." Esmâ artık bu adın içinde ki öfkeyi kahatmadığını görünce Baran'a hafifçe gülümsedi.

"Evet, rehberimde iş varmış." Başını çevirip yemyeşil, cennetten kopma çiçekli bahçeye şöyle bir baktı. "Beğendim."

"Rehberi mi?" Esmâ dehşet dolu gözlerle Baran'a baktı.

"Hayır, tabii ki de geziyi..."

"Şakaydı." Ama bir an için Esmâ'nın kendisini beğenmesini istediğini fark etti. Kız başını çevirince hayal kırıklığı yüzüne vurmuştu.

Bir süre konuşmadan öylece serin havada oturdular. Sessizliklerinin can sıkıcı olmaya başladığını anlayan Esmâ konuşmak için bir konu buldu ve adama döndü.

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Aslında hayır. Tam olarak belli bir evim yok. En çok İstanbul'da, Ankara'da bazen ve burada konaklarım. İşlerim dolayısıyla..."

"Burada yaşadığını sanıyordum."

"İlkbaharı ve yazı burada geçirmek için gelirim. Ama kışları hep diğer şehirlerdeyim."

Esmâ başını salladı. Sonra tekrar başını çevirip adamın gözlerine baktı. Ona, kendisini neden kaçırdığını sakın kafayla sormak istiyordu. O gri gözlerin kendisine böyle yoğun baktığını görünce diyeceklerini bir an için unuttu. Siyah kirpikleri ne kadar harika çerçevelemişti gözlerini... Karında oluşan hafif hareketlenmeye anlam veremiyordu. Gözlerini kaçırarak etrafa şöyle bir bakarken ritmini hızlandıran kalbinin dışarıdan hissedilmemesini umarak mırıldandı.

"Beni neden kaçırdın?"

"Kaçırmadım. Zorla misafir ettim." Esmâ adama döndü.

"Pekâlâ, neden beni zorla misafir ettin?"

"Öyle yapılması gerekti."

"Neden?"

"Aramızdaki ateşkesin birbirimizin özel alanına girmek olduğunu bilmiyordum."

"Bu özel alan değil. Hatta özel alana ben de dâhilim, ne de olsa benim hakkımda."

"Öyle olabilir ama bu benim ilgi alanım." Baran'ın cevap vermeyeceğini anlayınca suratını üzgünce sarkıttı. Baran ise kıza gerçeği söyleyemezdi. Onun kaçırılmasını isteyen adamın kimliğini ifşa etmeyeceğine söz vermişti. Ve Baran da sözünü tutan bir erkekti!

Oturmalarının can sıkıcı olmaya başladığını anlayınca kızın koluna elini koydu.

"Hadi gidelim, saat epey ilerledi. Benim bazı görüşmelerim var, sen de dinlenirsin biraz." Adamın yumuşak sesi, Esmâ'yı titretmişti. Nedense bu adamla konuşunca kendini çok rahatlatmış hissediyordu.

"Tamam." diyerek kabul etti. Baran yerinden kalkıp kıza kucakladığı gibi bir adım attı. Ama Esmâ durmuştu. Baran kızın hareket etmediğini görünce yüzüne baktı.

"Ne oldu?"

"Baran... Ben, özür dilerim. Hâlâ canım yanıyor."

"Neden? Ayağın mı?"

"Hayır! Karamel için... Aklıma geldi şimdi."

Baran kızın gözlerinin dolmaya başladığını görünce içinden küftetti. Yalanının ucu sonunda kendisine dokunmuştu.

"Üzülme..." dedi sakın bir sesle. "Çünkü ona bir şey olmadı!" Esmâ gözlerini birkaç kere kirpiştirdi. Bir damla yanagından sessizce akarken Baran'a şaşkınlıkla bakıyordu.

"Anlayamadım?"

"Karamel ölmedi. Sen üstünden düşünce o da nehrin karşısına atladı. Hâlâ hayatta..."

"Ama sen bana öldü dedin..."

"Ben sana öldü demedim. Sen öldüğünü düşündün ben de sustum." Esmâ gözlerini kısarak Baran'ın omzuna bir yumruk attı.

"Sen çok kötü birisin, öldüğünü düşündüğümde ne kadar acı çektim biliyor musun? O zavallı kısırağın benim aptal kararım yüzünden ölmesine dayanamıyordum." Bir tane daha yumruk atınca Baran kuzin bileklerini tuttu ve hayatında ilk defa, yaptığının sonucunda doğacak nedenleri düşünmeden kızı öptü.

Esmâ'nın dudakları sert, aynı zamanda yumuşak ve nazik olan dudaklar tarafından kapanınca genç kız baştan ayağa titredti. Nasıl olduğunu anlamamıştı. Bir anda öpmesine karşı nasıl davranacağını bilmiyordu. Bunu yapmamalıydı. Öpmemeliydi! Ama neden bu kadar harika bir his vücuduna yayılıyordu ki? Baran'ın dudakları nazik bir şekilde kendi dudaklarıyla oynarken Esmâ kaskatı olan vücudunun gevşediğini ve daha fenası adama karşılık vermeye başladığını fark etti.

Baran ise şu an mantığını kapatmış ve sadece içindeki diğer adamın isteğini yerine getirmişti. Kızı ilk gördüğünden beri yapmak istediği şeyi sonunda yapmış ve kızı öpmüştü. Biliyordu, bu kesinlikle doğru değildi. Ama doğrular her zaman istenileni vermezdi. Bazen en mantıksız şey bile hayatın en güzel şeyi olabilirdi. Bu da öyleydi. O yemyeşil zümrüt gözlerinin dolmasına dayanamamıştı. Fakat arkasından atış saçan cevhere dönmesi Baran'ın içindeki koruma kalkanlarını yıkmasına neden olmuştu. Bu... Harikaydı! Neden daha önce yapmamıştı ki?

"Yuh!" Baran ve Esmâ hemen ayrıldılar. Başlarını çevirip sesin geldiği yöne baktıklarında Esmâ ile aynı boyda bir kuzin kocaman gözlerle kendilerine baktıklarını gördüler.

"Baran ne yapıyorsun?" Esmâ kadının güzelliği karşısında dehşete düşmüştü. Yakalandıkları anın uygunsuzluğundan utansın mı yoksa Baran'a kızan bu esmer güzeli kışkansın mı bilememişti. Karşısındaki kız o kadar güzeldi ki... Masmavi gözlerinin yanında simsiyah saçları beline geliyordu. Şaşkın, daha sonra kuzın bakan gözler kendisine dönünce iyice rahatsız oldu ve kızardı. Bu kadın Baran'ın sevgilisi olmalıydı. Esmâ o anda içindeki utancın kışkıncılıkla yer değiştirdiğini anladı. Şu yarım saatte ne kadar çok duygu yaşamıştı.

"İyiyim, sen ne yapıyorsun?" diye gıcık bir karşılık verdi Baran. Sesinde alay vardı.

Esmer güzel gözlerini devirdi.

"Burada ne işin var senin?" Baran'ın sesine hafif bir öfke serpilmişti. Esmâ, Baran'ın kollarından kurtulmak istedi ama genç adam gitmesine izin vermiyordu.

"Burada bulunmam için senden izin mi almam gerekiyor? Pardon ya nasıl böyle bir aptallık yapabilişim!" Esmâ konuşmanın garipliğinden ne düşüneceğini bilemedi. Nişanlı için fazla rahat davranıyordu. Şimdiye kadar adamın üstüne atlaması gerekmez miydi? Ya da kendinin?

"Betül, senin canın bir şeye mi sıkın?" Baran kaşlarını çatarak her zaman gülen kardeşinin şimdi karşısında öfkeyle ona bakmasına bir anlam veremedi. Esmâ ise Betül adıyla bir anda ferahladı. Bu güzel kız Baran'ın kardeşiydi! İçinden kıza doğru atlamak ve boynuna sarılmak geldi ama yerinde durmayı beşardı. Nasıl da kıskanmıştı!

"Sıkın olup olmaması umurunda mı? Şu anki halinden gayet memnun olduğun anlaşılıyor." Baran cevap vermiyıp çatık kaşlarla kardeşine baktı. Betül de aynı sinirli bakışlarla kendisine bakıyordu. Sonra gözlerini abisinden alarak yanındaki kıza çevirdi. Hâlâ birbirlerine sarılmış bir halde duruyorlardı. Suratu yumuşayan Betül, abisine göz kırparak Esmâ'yı gösterdi:

"Yeni avın mı?"

"Doğru konuş Betül!" diye kükredi genç adam. Baran artık kardeşine ölümcül bir şekilde bakıyordu. Esmâ'yı da diğer kızlar gibi sanmasına hiç olmadığı kadar sinirlenmişti.

"Keyfini kaçırmama izin verme abi. Hele ki şu pozisyon-da!" İkisini göstererek el salladı ve ekledi.

"Evde görüşürüz. Sanırım daha devam edeceğin bir işin var."

"Betül... Kes sesini!"

Betül ise hiç oralı bile olmayarak evin yolunu tuttu. Bakış alanından çıkınca Baran hemen Esmâ'ya döndü. Genç kızın başı yere dönüktü. Çenesinden tutarak yavaşça başını yukarı kaldırttı.

"Çok özür dilerim. Betül... Benim kardeşim. Böyle terbiyesizlik yapacak biri değildi ama... Eve gidince bunun hesabını verecek." Esmâ'nın bir şey söylemesini bekledi. Ama genç kuzın ağzından bir kelime çıkmıyordu. Yeşil gözlerle kendisine bakıyordu sadece.

"Bakma bana öyle..."

"Neden?" diye mırıldandı.

"Böyle güzel hakman beni günaha davet ediyor gibi."

"Yine öpeceğini mi söylüyorsun?"

"Mantığım köreldi. Doğru düşünemiyorum. Şu an tek istediğim seni sürekli öpmek." Esmâ adanın gözlerindeki parıltıyı görmezden geldi.

"Ama bunu yapmamalısın. Yanlıştı. Kardeşinin dediği gibi yeni avın olmak istemiyorum. Beni eve götürür müsün?" Bunları tekrar başını eğerek söylemişti. Baran'ın kendisine karşı bu kadar yumuşaması canını yakmaya başlamıştı. Hâlbuki bu sabaha kadar ondan ne kadar nefret ediyordu!

Baran da kızın bu hali yüzünden kendinden nefret etti. İşte öpüşmesi buna yaramıştı! Ama öptüğü için pişmanlık duymuyordu! Aksine bir anda ona ihtiyacı olduğunu hissetti. Bunun nedeni üç haftadır cinsel açlığını doyurmadığından olabilir miydi? Eğer öyleyse acil olarak icabına bakmalıydı. Esmâ onun rehinesiydi. Kızı böyle etkileyerek ne yapmaya çalışıyordu?

Baran kızı eve götürüp girişteki odasına taşıdı. Yatağa yavaşça yatırarak ayağını kaldırıp nazikçe yatağa koydu.

"Bir şey istiyor musun?"

"Şimdilik hayır. Teşekkür ederim."

"Bir şey istersen seslen, zaten her on dakikada bir isteğinin olup olmadığını sorulması için bir hizmetliyi göndereceğim."

"Tamam." Baran kızın yanından gidip gitmemek arasında kaldı. Sonra kızı hafifçe gülümseyerek odadan çıktı. Kapıyı da arkasından kapamayı unutmamıştı. Başını duvara yaslayarak bir süre öylece dikildi. Bu kızla her anı bir önceki durumu aratır olmuştu. Gün geçtikçe sorun daha fazla büyüyordu. İçindeki bu şeye dur demeliydi.

"Ağabeycim, sevgilinin kapısından ayrılmıyorsun sanırım?" Baran başını kaldırıp koridorun ucundaki kardeşine baktı. Büyük kırmızı bir elmayı ısıırıyordu.

"Yürü içeri, bu yaptığının hesabını vereceksin!"

Betül pervasızlıkla omuz silkerek salona doğru yürüdü. Arkasından Baran geliyordu. İçeri girdiğinde kendini deri koltuğa attı ve başını arkaya yasladı.

"Burada ne işin var?"

"Ağabeyimi özledim."

"Telefon denen bir alet var. Arayıp haber verebilirsin veya nasıl olduğumu sorabilirsin!"

"Görmek istedim. Ne var bunda?" Bir an susan Betül sonra kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Ah pardon bir de soruyorum. Ne olduğu meydana..."

"Esmâ ile aramda bir şey yok Betül. Saçma saçma konuşup durma."

Betül'ün gözleri irileşti.

"Ne? Yok mu? E pes yani abi, gözlerimle gördüm, hâlâ inkâr ediyorsun. Yalnız kafama takılan bir şey var. Bu kızın yüzü bana hiç yabancı gelmiyor. Nereden geldi? Kimin nesi?"

"Sorularının cevabım vereceğimi düşündüren nedir?" Sıkıntıyla iç çekti. "Betül, okuluna geri dön. Şu sınav dönemi, nasıl kaçıp geldin bilmiyorum ama seni ilgilendirmeyen şeylere o küçük burnunu sokma."

"Ah... İşler şimdi heyecanlanıyor işte!"

"Betül!" Baran'ın ikaz eden sesi nedense Betül için bir anlam ifade etmiyordu. Betül'ün böyle vurdumduymaz hali bir an için Esmâ'nın asi davranışlarıyla çakıştı. Kardeşinin ve Esmâ'nın böyle birbirlerine benzemesi gerçekten ilginçti.

"Hey... Sana diyorum. Yoksa aklında o kız mı var? Benden çekinme, git yatakta devam et..." Baran gözlerini kıstı.

"Betül, seni kucığıma yatıp pataklamayalı kaç sene oldu?"

"Bir düşünelim... Sen beni hiç pataklamadın ki?"

"O zaman ilkin şu an yapmam için beni zorlama olur mu sevgili kardeşim."

"Ah abi..." diye çıkıştı Betül. Elindeki elmadan bir ısırık daha alarak çiğnemeye başladı. Aklından hâlâ cevapsız kalan sorular vardı. En önemlisi bu kız nereden tanıyordu?

"Adı ne?"

"Buraya neden geldin?"

"Kaç yaşında?"

"Bana doğruyu söyle?"

İki kardeş birbirlerinin sorularına cevap vermek yerine sorularla karşılık vermişlerdi. Ama sustuklarında ikisi de olayın garipliğine kahkahalarla güldü.

"Gel buraya seni küçük cadı, özledim!" Betül ağabeyine koşarak gitti ve Baran'ın kucagina oturdu. İki kardeş birbirlerine özlem giderdikten sonra geri çekilerek sarılmalarına son verdiler. Baran da kardeşinin bu dalgınlığında elindeki elmayı kaparak ısırıldı. Betül ise kaşlarını çatarak bekliyordu.

"Canımı çektiirdin, bakma öyle." dedi Baran omzu silkierek. Sonra deva etti. "Hadi soruma cevap ver, ben de sonra seninkileri cevaplarım."

"Ne soruyorsun?"

"Yılın bu zamanı, finallerin varken buraya neden geldin?"
Betül suratını buruşturdu.

"Gülşah için... Neredeyse üç aydır görüşmüyormuşsunuz, telefonda da kısaca konuşup kapatıyormuşsun, en sonunda beni gönderdi. Senin durumuna bakıp ona rapor etmem gerekiyordu. Ana gördüklerimi söylersem kesinlikle çıldırır. New York'taki defilesi bitince hemen buraya gelecekmış."

"Ne zaman?"

"Geçen hafta konuştuğumuzda bir hafta sonra demiştin. Bu günlerde gelir sanırım."

Baran'ın mutlu yüzü bir anda asılmıştı. Hayatına giren tüm kadınların aynı anda başında bulunması olacak şey değildi. Baran derin bir iç çekerek elmanın çöpünü Betül'ün eline tutuşturdu.

"Baran, oğlum yemek hazır!"

Fatma annelcri ögle yemeğini haber vermek için salona girince Betül'ü gördü. Baran kadar üzerinde hakkı olmasa da onu da çok severdi.

"Ah deli kız, sen mi geldin?"

"Evet, Fatma Anne ben geldim." Betül Baran'ın kucağından kalkarak Fatma annesine sarılmaya gitti.

"Hoş geldin. Nereden çıktın böyle?"

"Sizi özledim. Ama neden herkes bana bu soruyu soruyor. Siz hiç özlemediniz mi?"

"Tabii ki özledik. Hadi gel, yemek hazır."

"Fatma Anne, Esmâ uyuyor mu?" diye araya girdi Baran.

"Bilmiyorum oğlum, ben mutfaktaydım. Bütün gün çıkmadım. Şimdi bakıp geliyorum." Baran hemen kadının önünü kesti.

“Sen dur bel bakırım.” diyerek arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Arkasından Betül ise çaluk kışlarla ağabeyine bakıyordu. Aralarında bir şey olmadığını söylüyordu ama gözlerindeki bu mutluluğun adını koymadı. Üç hafta önce gördüğü sokak Baran’a benzemiyordu. Bu konuyu iyi bir karıştıracağını düşünmeye başlayan Betül, salondan verandaya çıkan kapıya gitti.

...

Esmâ, Baran odadan çıktığından beri kendini hiç olmadığı kadar yorgun hissetti. Ama bu yorgunluk bedenene değildi. Sanki akli bugün yaşadıkları yüzünden karışmış ve nasıl davranacağını bilemez olmuştu. Yatağına dikkatlice bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Ama gözüne ne uyku giriyor ne de başka bir şey düşünebiliyordu. Kline tek gelen şey Baran'ın öpücüğüydü. O harika dudakları nasıl da buluşmuştu kendininkilerle... Daha önce kaç tane sevgilisi olmuştu. Öpüşmek için koleksiyon bile yapıyordu bir aralar, fakat bu adamın öpücüğü geçmiştiki hiçbir erkekğin öpücüğünde verdiği hissi vermemiştii. Bu öpücük daha sıcaktı. Şehvetten başka bir şeyler de saklıydı sanki. Esmâ elini kaldırıp dudagına dokundu. Hâlâ adamın sıcaklığı varmış gibi hissediyordu. İçindeki nefretin bu denli değişmesi gerçekten akıl alınacak şey değildi. Sanki dün sabah tan beri yaşadıkları, yazarın karşılaştırmaya çalıştığı aşk masalındaki kahramandı. Allah onları gerçekten kaderlerken mi yazmıştı? Esmâ bir an için Baran'ı sevmeyi düşündü. Acaba âşık olabilir miydi? Esmâ hemen kafasını iki yana sallayarak bu aptal düşünceden kurtulmaya çalıştı. Hayır, tabii ki adama âşık olamazdı! Onu zorla kaçırarak tanımadığı bir memleketle getirmesinin açıklanabilir bir tarafı yoktu. Baran iyi biri olabilir mi diye nihayetin de onu kaçıran adamdı. Esmâ Baran'a karşı farklı hissetmek istemiyordu. İçindeki nefreti sıkı tutacaktı. Nefret olmasa bile aşka kendini bırakıp diğer aptal arkadaşları gibi bir erkekğin peşinde koşmayacaktı. Esmâ düşününce bu zamana kadar hiç âşık olmadığını hatırladı. Daha önce ölüne çıkan tüm yakışıklı erkeklerle zaman geçirmiş, hatta onlardan öpücük bile almıştı. Ama sadece o kadardı. Bir erkekle daha

fazla ileri gitmeyi düşünmemişti. Aslında bu konuda sosyete-
deki kızlardan çok farklı düşünüyordu. Kendisini onların yanı-
na uygun görmediği için benzememesi normaldi. Erkekle sade-
ce cinsellik üzerine birliktelik kurmak Esmâ'ya ters geliyordu.
Kadın erkek yakınlığının tek nedeni arzu olmayacaktı. Sevgi-
nin de içinde bulunmasını istiyordu. En azından bir nedeni de
bu olmalıydı. Bu zamana kadar sevgiyi tam olarak alamadığı
için hiçbir erkekle beraber olmamasının tek açıklaması ise
buydu!

Düşünceler birbirini kovalarken odanın kapısı yavaşça açıl-
dı. Esmâ başını çevirip gelenin kim olduğuna bakınca, karşı-
sında tüm yakışıklılığı ile duran Baran'ı gördü. Kalbi o anda
hızlanarak nefessiz kalmasına neden olmuştu. Bu adam yokken
mantığını toparlayıp ahkâm kesiyordu. Fakat şimdi neden ada-
mı görünce böyle tepki vermişti?

"Uyumuyormuşsun. Öğle yemeği hazır, bizimle mi yemek
istersin yoksa odana göndermelerini söyleyeyim mi?" Hafifçe
gülümseyen Baran'ın dudaklarına takılı kaldı Esmâ. Bu adam
daha önce neden böyle yakışıklı görünmemişti gözüne? Hepsi
lanet bir öpücüğün yan etkisi miydi?

"Sizinle yemek istiyorum. Uyku tutmadı bir türlü."

Baran kapının kolunu bırakarak Esmâ'nın yanına geldi.

"Peki öyleyse." Kızı bu sefer kucağına alarak yataktan ka-
lırdı.

"Yere basayım." diye itiraz etti genç kız.

"Benim için fark etmiyor, seni iki türlü de taşıyım."

"Çok spor yapar mısın? Bu kasları yapmak için çok çalış-
mak gerekir."

"Evet, İstanbul'dayken sürekli koşardım ve evimin alt ka-
tında bir spor salonu var. Stresi öyle atıyorum." Baran odadan
çıkarak koridor boyunca ilerledi. Esmâ adamın yüzünden ve en
önemlisi gözlerinden bakışlarını ayıramıyordu. Aralarına mesa-
fe koymayı düşünen biri için fazla yakındı. Esmâ kendine engel
olamıyordu. Baran koridorun sonundan dışarı verandaya çıktı.
Betül tabağına yiyeceklerden alırken dışarı çıkan ağabeyine,
oradan da kucağında bebek gibi taşıdığı kıza baktı. İçinde bir
şeylerin kıvranmaya başladığını anladı. Bu kız da neyin nesiydi
böyle? Ağabeyinin ona olan ilgisinden içindeki duygunun kıs-

kançlık olduğunu çok sonradan anladı. Baran kızı yavaşça san-
dalyeye oturtmuştu. Kız da ona gülümseyerek teşekkür etti.
Betül, gözlerini hafifçe kısıp kızı süzdü. Gözleri çok güzeldi,
yüzü ise bir bebek gibi pürüzsüz ve masumdu. Esmâ'nın kendi-
sine baktığını görünce bakışlarını yumuşattı ve elini uzattı.

"Merhaba, biraz önceki karşılaşmamızı unutamıyordun. Ben
Betül, Baran'ın hayatındaki en önemli insan ve bir taneocik
kardeşiyim." Betül, Baran'a gülümseyerek bir öpücük gönder-
di. Baran da çapkın bir gülüşle karşılık verdi. Esmâ o bakışı
yakalamıştı ve karnında hoş kelebeklerin kıvranmaya başladığını
anladı. Hemen bakışlarını Betül'e çevirerek biraz önceki
gülüşü unutmaya çalıştı.

"Ben de Esmâ, memnun oldum." dedi kısaca. Ama kalbi ye-
rinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Dışarıdan fark edilmesin
diye dua etmeye başlamıştı.

"Esmâ... Hmm... Seninle daha önce bir yerde karşılaşmış
mıydık?"

"Betül tuzu uzatır mısın?" Baran, Betül'ün Esmâ'yı sıkıştı-
racığını anladığı için lafı değiştirmek istiyordu. Fakat kardeşi
de kendisi kadar inatçıydı. Ağabeyinin suratına bakmadan tuzu
alıp eline tutuşturdu ve sonra Esmâ'ya döndü.

"Yüzün çok tanıdık geliyor da..." diye devam etti Betül.

"İnsanlar çift yaratılmış Betül!" Kardeşine susması için bir
bakış attı. Ama Betül durmuyordu! Gözlerini devirerek Es-
mâ'ya döndü tekrar.

"Önlü olabilir misin?"

"Betül, karabiberi uzatsana..." Betül'ü nasıl durduracağını
bilmeden oyalamaya çalışması sonunda genç kıza öfkeyle ağa-
beyine döndü.

"Yeter artık! Konuşmamıza müsaade eder misin?"

"Sen de önündeki yemeğini yer misin?"

"Beslenmemle bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyor-
dum."

"Aaaa koca çocuk olduğunuz kavga mı ediyorsunuz siz ba-
kayım?" İki kardeşin atışmasını Fatma Anne bölünmüştü. Elinde-
ki börekleri de sofraya koyarak boş sandalyeye oturdu ve Es-
mâ'ya baktı.

"Sen bunların kusuruna bakma kızım. Hep böylelerdi. Atışmayı seviyorlar işte..."

Esmâ kardeşlerin tartışmalarını şaşkınlık izledi. Gözleri bir ona bir Baran'a bakıyordu. Önündeki yemeklerin güzelliğini bile çok sonradan fark edebilmişti. Baran'ın kardeşini susturmak için belli bir çaba harcadığını gördü. Demek ki Betül bazı şeyleri bilmiyordu. Esmâ da Baran'a hak verdi. Nedense onun yanında olarak bir şeyleri belli etmek istemiyordu. Kaçırıldığından utanıyor muydu?

"Önemli değil Fatma Teyze. Benim de bir ağabeyim var. Çok sık göremesem de görüştüğümüz zaman atışmalarımız oluyor. Bence sevginin göstergesi..." diyerek gülümsedi. Bakışlarını Baran'a çevirdi. Genç adamın çapkın gülüşünün hedefi olduğunu anlayınca içindeki kelebekler gene kendisini göstermişti.

"Tabii, o benim bir taneocik aşkımdır. değil mi ağabey?"

"Tabii ki... Cadı biraz daha idare ediyoruz işte Esmâ. Eminim sen ağabeyine karşı daha yumuşaksındır." Betül tanımadığı birinin yanında cadı diye bahsetmesine kızarak salatadaki doğranmış domatesi alıp ağabeyinin kafasına attı. Baran'ın refleksleri çok kuvvetliydi ve atışı hedefe ulaşmadan tuttu. Kardeşine gülüyordu.

Yemek, Betül'ün okul maceraları ve Baran ile küçüklük anılarının anlatılmasıyla geçti. Esmâ genelde sessiz kalırken bu kardeşlerin konuşmalarının içinde buldu kendini. Sıcak bir aile yuvasıydı. Anne ve babaları başlarında olmayabilirdi. Ama Baran, kardeşine sahip çıkarak ona her şey olmuştü. Yakınlıkları ise gözleri dolduracak ve kıskandıracak cinstendi. Betül'ün Baran'ı çok sevdiği belliydi. Ne var ki kendisine her baktığında sanki bir kaşık suda boğmak istemiş gibi bakıyordu. Bunun nedenini tam olarak anlayamasa da ağabeyi ile ilgili bir konu yüzünden olduğunu tahmin ediyordu.

"Esmâ çok suskunsun. Ayağın mı ağrıyor?" Yemekten sonra Fatma Anne'nin kendi elleriyle yaptığı kahvelerden yudum-luyorlardı. Düşüncelerinden sıyrılarak Baran'a döndü. Adamın

ciddi bir ifade ile bakarak kendisiyle ilgilendiğini görünce çok mutlu hissetti. İçinde bir şeyler Baran'ın ilgisinin hep üzerinde olmasını istiyordu.

"Hayır ağrımıyor. Sizi dinliyordum." Betül fincanı dudaklarından çekerek hafif kaşlarını çatı.

"Esmâ, soracağım bir türlü sormadım. Ayağına ne oldu?" diye içinde kalmayarak sordu Betül. Esmâ başını çevirip Betül'e baktı. Genç kız cevabını almak için bekliyordu.

"Dün küçük bir kaza geçirdim." diye açıkladı sakince

"Ne kazası?"

"Attan düştüm."

"Ah, gerçekten mi? Nasıl becerdin?" Hayretle kaşlarını kaldırmıştı ama sesinde bariz alay saklıydı.

"Dengesini kaybetti Betül! Senin şu ısrarlı sorularına sinir oluyorum."

"Sen neden hep Esmâ ile konuşacağım zaman beni susturuyorsun ki?" diye çıkıştı Betül. Baran'ın Esmâ'ya olan ilgisi zaman ilerledikçe daha çok sinirlerini bozuyordu. Ağabeyini çok seviyordu. Kendinden başka birine değer vermesine bozulsa da hayatına başka bir kadının gireceğini biliyordu. Bu kadın Gülşah'tı! O olmak zorundaydı. Nişanlılardı. Ama ağabeyi bu ne olduğu belirsiz kıza ilgi gösterip duruyordu. Betül, Gülşah'ı seviyordu. Çünkü ağabeyi onu tam olarak sevmiyordu. Baran'ın ilgisi her zaman kendi üzerinde oluyordu. Onunla nişanlıydı ama sadece bedenini eğlendirecek bir başka beden olarak bakıyordu. Bir gün ısrarlar sonucu da onunla evlenmek istediğini söylemişti. Nişanlıları kendi aralarında yapılırsa da Baran'ı başka bir kadınla görmeye dayanamıyordu. Hele böyle ilgi göstermesince...

"Şey... Fatma Anne rica etsem bana yardım eder misin? Odamı gitmek istiyorum." Baran sinirli bakışlarını kardeşinden alarak Esmâ'ya döndü. Kaşlarını çatmıştı.

"Benden niye istemiyorsun?"

"Şey..."

"Tamam, kızım, hadi gel." Esmâ açıklama yapmak istememişti. Fatma Teyze'si de can simidi gibi yetişmiş ve onu bu zor durumundan kurtarmıştı. Odaya gidince bu yaptığı için ne kadar minnettar olduğunu söyleyecekti. Baran daha çok kaşlarını

çatarak Esma ve Fatma annesinin verandanadan çıkmasını bekledi. Sonra ölümcül bakışlarını kardeşine göndererek masadan kalktı ve ona yaklaştı.

"Bak Betül! Geldiğinden beri sabırlı davranıyorsam bu senin benim bir tanecik kardeşim olduğun içindi. Ama bugün yaptığın gibi yapmaya devam edersen, çok kötü olacağını bil Esma'dan da uzak dur. O birkaç günlüğüne benim misafirim. Herhangi bir sorun çıkmasını istemiyorum. Bu işi kurcalamaya da sakın ola çalışma."

"Ağabey, onu öpün! Bugün gelmeseydim daha da ileri gidecektin belki! Gülşah ile nişanlıyken nasıl kalkar da bu kızı öper ve onunla ilgilenirsin?"

"Ben Gülşah ile nişanlı olabilirim ama evli değilim Betül. Kaldı ki onunla aramdakini bitirmeye çalışıyorum. Esma ile olan öpücük anı bir şeydi. Duygusal veya cinsel anlamda Esma ile aramda bir şey yok! Ya düzgün bir şekilde ona arkadaşlık eder, sorularını sormaktan vazgeçip yakın olursun..."

"Ya da?"

"Geldiğin gibi toparlanıp okuluna geri dönersin!"

"Abi... Daha önce seni hiç böyle öfkeli görmemiştim. Hele ki kadınlara karşı... Sanki o kızda seni etkileyen bir şey var."

Baran kardeşinin anlamaya çalışan gözlerine bakmaktan vazgeçip verandanın korkuluklarına ilerledi. Gerçekten o kızda Baran'ı çeken bir şey vardı!

BÖLÜM BEŞ

Sığın sonra

İstanbul

Ahmet Bey, öfkeli ve her an patlamaya hazır bir bomba şeklinde ortalıkta dolaşıyordu. Holdingde işler sandığından da kötü bir noktaya gidiyordu. Bir yandan da kızının kaçırılma olayları yüzünden ne yapacağını bilemez bir haldeydi. İhaleye girmemesi için, hiç adını bile duymadığı bir holding tarafından tehdit edilmiş ve sonunda kızının kaçırılmasına neden olmuştu. Yeni yapacakları inşaatın arsasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Adamların sadece tehdit üzerine kalamalarını tahmin etmişti ve üzerinde pek durmamıştı. Fakat Esma kaçırılmıştı!

Kızının kaçırılmasına kadar işi ilerlettiği için kendi sözleşmelerini durdurdu. Ama şu an holding batma aşamasına gelmişti! Durumları o kadar kötüye gidiyordu ki! Bir tanecik kızının yokluğu ise Ahmet Bey'i daha kötü bir hale sokuyordu.

"Baba, polise söylememiz lazım. Nasıl böyle rahat davranabiliyorsun ki?"

"Duymadın mı sen de? Kendileri bırakacaklar mı..."

"Onlara güvenemeyiz!"

"Tolga yeter! Başım yeterince ağrıyor."

"Baba onlara karşı gelip polisi bilgilendirmeliyiz. Ya adam kaçırdı bunlar! Esma kim bilir ne haldedir? Beş gündür haber alamadık. Daha ne kadar bekleyeceğiz ki?"

Ahmet Bey, kafasının içindeki düşüncelerden kurtulamıyordu. Bu adamların mantıklı iş yapmasını istiyor ve ihaleden çekildiği için kızının geri gelmesini umuyordu. Sağlıklı olarak! Ama neden şimdi verdiği karardan pişmanlık duyuyordu ki? Başını ellerinin arasına aldı. Çaresizlik çok kötü bir uyuşturur-

cuydu. Esmâ'nın gülen yüzünü beş gündür göremiyordu. Aca-
ba canı yanıyor muydu? Adamların ona iyi bakmasını umut
etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

"Tolga, git annene bak. Bir şey ister belki."

Tolga yerinden kalkarak odadan çıktı. Merdivenlerden çık-
arak annesinin odasına ilerledi. Kardeşinin eve dönmediği gü-
nün akşamı uçağa atlayarak İngiltere'den İstanbul'a gelmişti.
Babasının böyle bir ihtimali söylemediği için kardeşinin kaçı-
rılmış olmasına inanamıyordu. Esmâ... Şimdi kim bilir adam-
ların elinde ne yapıyordu? Babasından habersiz gidip polise
haber vermemek için kendini zor tutuyordu. Ama babasından
habersiz elini bile kıpırdatamaz haldeydi. Neyi bekliyordu bu
adam? Mafya oldukları belliydi, beklemesi ise saçmaydı!

Tolga odaya girerek annesinin yatağına yaklaştı. O güzel
kadın şimdi bembeyaz bir yüzle yatağında yatıyordu. Kardeşi-
nin kaçırılmasından itibaren hastalanmıştı. Hiçbir şey yemiyor,
içmiyordu. Doktorların üzüntüden kendisini bitirdiğini söyledi.
Böyle giderse daha bile kötü olabilir, hatta ölebilirdi. Tolga
çaresizdi. Ufaklığın aileye böyle etki vereceği beklenmedik bir
şeydi. Ah Esmâ neredesin!

Tolga annesinin yanına oturarak ellerini kendi ellerinin ara-
sına aldı. Kadının bakışları kendisine çevrilince hafifçe gülüm-
sedi.

"Tolga..."

"Efendim anneciğim."

"Bir haber var mı oğlum?"

"Yok anne. Gelirse sana haber vereceğime söz vermiştim."

"Elimde değil... Kim bilir nasıldır? Karnını doyurması la-
zım, o çok zayıf. İyi beslenmezse zafiyet geçirir. Biliyorsun
küçükken geçirdi."

"Biliyorum anne. Ama sen bunları düşünme. Onun iyi oldu-
ğuna eminim. Bu zamana kadar bir ses çıkmadı. Ona senin
bakışın gibi iyi bakıyorlardı..."

"Bilmiyorum. Gel oğlum, yat yanıma..." Tolga hemen an-
nesinin dediğini yaparak küçük bir çocuk gibi annesinin koy-
nuna sokuldu. Eskiden de kötü bir şey olduğu zaman Behiye
Hanım hep böyle yapardı. Çocuklarına sarılarak kendi üzüntü-
sünü yok etmeyi isterdi. Şimdi elinde kalan son kalesine sıkıca

tutunmuştu. Kızının da yanında olmasını ne kadar çok istiyor-
du...

"Gel..."

"Efendim, rahatsız edilmek istemediğiniz söylemişsiniz ama
Kemal Bey geldiler. Sizinle konuşmak istiyorlarmış." dedi
hizmetçi kız Neslişah. Ahmet Bey başını kaldırıp beş günün
uykusuzluğu vurmuş bezgin yüzü ile kıza baktı.

"Tamam gelsin." Hizmetçi kız hemen çıkıp içeriye Kemal
Bey'i gönderdi.

"Hoş geldin baba." Kapıdan içeri giren adam Ahmet'e kaş-
larını çatmış bakıyordu. Kemal Bey, 70'lı yaşlarının sonlarına
gelmiş eski topraklardandı. Ama yaşının onda hiçbir etkisi
yokmuş gibi hâlâ dik ve dinçti. Eski toprak olduğunu belli
edercesine elini cebine sokmuş, karşısındaki damadını inceli-
yordu. Bu adamı en son gördüğünde kendinden emin bir duru-
şu vardı. Şimdi ise gözaltıları morarmış, suratı çökmüştü.

"Pek hoş bulmadım damat. Bu hal ne?"

"Bilmiyormuş gibi davranma baba."

"Esmâ konusu mu?"

"Holdingden bahsetmeme lüzum var mı?"

"Ah... Damat ah... Uyarıyı dinleseydin sen de."

"Baba lütfen, başım zaten çatlıyor!"

"Sen bu kafayla gidersen daha çok çatlarsın. Ama üzme
kendini. Ben holdinge destek çıkarırım." Ahmet Bey başını iki
yana salladı.

"Bunu kabul edemem. Ama düşüncen için teşekkürler."

"Sus bakayım. Sen benim bir tanecik incimi aldın, iki tane
aslan parçası torun verdin. Bunların bir karşılığı olmalı. Yarın
gelir holdingdeki sorunu hallederiz."

"Teşekkür ederim. Ama Esmâ..." Kemal Bey elini savurdu.

"Ha onun için şu an biraz beklememiz lazım. Polise haber
vermediniz değil mi?" Bir kaşını kaldırarak damadına baktı.
Vermemelerini umuyordu!

"Hayır dediğin gibi kimseye bir şey söylemedim."

"Aferin. Tolga da duymasın. Delikanlı gider başını belaya sokar ya da kardeşininkini sokar... Sen kimseye bahsetme. Ben de adamları yolladım. Karış karış ediyorlar Türkiye'yi. Söylediklerine göre yurtdışına çıkmamışlar."

Ahmet Bey can kulağı ile kayınpederinin konuşmalarını dinliyordu. Kızının bulunması için ondan yardım istemekle iyi yapmıştı. Ama borcunu en kısa zamanda ödeyecekti. Bu adama borçlu kalmayı istemezdi. Holdingi girdiği bataktan kurtarırsa ömür boyu minnettar kalacaktı. Esmâ... Tabii kızının sağlığı her şeyden önemliydi. Eğer ki ona bir şey olsun, tüm şirketler batabilirdi! Kızından daha değerli hiçbir şey yoktu onun için.

Ah Esmâ, neden o gün sözümü dinlemeyip şoförü eve gönderdin ki!

"Kimseye söylemedim baba." Başını kaldırıp karşısındaki yaşlı adama baktı. "Ama polise söyleseydik..." Kayınpederi istemediği için polise haber vermiyordu. Yine de içinde telefon etmek için baskı yapan bir taraf vardı. Ve onu susturamıyordu.

"Dur orada damat!" diye sertçe sözünü kesti Kemal Bey. "Adamlar sana polise haber verme dedilerse vermeyeceksin! Esmâ'ya bir şey yaparlarsa bunun sorumlusu kim olur?"

"Ama böyle durarak elimize hiçbir şey geçmiyor. Allah kahretsin!" diyerek yerinden hisımla kalkıp çalışma odasının penceresine gitti. Elini ağzına koyarak dudaklarını sıvazlıyordu. Kızının bir an önce bulunması için tüm servetini bağışlayabilirdi!

"Behiye nerde?" diye sordu Kemal Bey.

"Odasında yatıyor. Senle konuştuktan sonra bir daha kendine gelemedi."

"Ah bu kız beni delirtecek. Tamam, ben gider bakarım şimdi." dedi Kemal Bey aksi bir şekilde ve kızını görmek için çalışma odasından çıkarak yukarı yatak odasına gitti. Kapıyı açıp içeri girdi. Tolga ile sarmaş dolaş olan kızına baktı. Tolga dedesini görünce yattığı yerden toparlanarak annesine döndü.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu Kemal Bey kızına.

"Sence baba?"

"Kalk, yatma böyle. Hasta mısın sen? Kızına bir şey olmuş değil, yas tutuyorsun. Adamların kocanla sorunları vardı. O da çözüldü. Böyle yatarak kendine iş çıkartma."

"Elimde değil baba. Esmâ'nın o sabahki gülüşü gözlerimin önünden gitmiyor. Ya ona zarar verirlerse? Ya ölürse?"

"Saçma saçma konuşma Behiye! Kızı öldürüp ne yapacaklar? Ellerine ne geçecek?"

"Dede adamlar mafya olabilir..." diyerek araya girdi Tolga. Dedesinin mantığının nasıl çalıştığını bilmiyordu. Böyle her şeyi hakıymış gibi davranmasına sinir oluyordu. Elleri kolları bağlıydı. Bir şey yapmadan durmak canını sıkıyordu.

"Babasının oğlu." diye söylendi. "Tolga, mafya olsalar genç bir kıızı öldürüp ellerindeki kozu boşa kullanmazlar! Babamı; ihaleden çekilmesini istediler, o da çekildi. Birkaç güne evine yollarlar."

Tolga kaşlarını çatarak dedesine baktı.

"Dede, nasıl bu kadar rahat konuşuyorsun?"

"Ailede birinin soğukkanlı olması gerekiyor evlat! Baban öyle annen böyle, sense aklın bir karış havada... Peh... Neyse Behiye, bir daha geldiğimde seni böyle yatakta görmeyeceğim! Kızın gelir bir iki güne kadar, eminim. Hadi sonra görüşürüz. Az bir işim var, sonra da Ankara'ya gideceğim. Oradan da Amerika'ya... Haberlerinizi alırım." Kemal Bey torununa döndü. "Tolga, evin erkeği ol ve yanlış bir şey yapma. Annenin sana ihtiyacı var." Lafını söyledikten sonra odadan çıkarak alt kata indi. Tekrar çalışma odasına girince damadını orada bulamadı. Koridorda yürüten hizmetçi kıızı durdurarak "Damat nerede?" diye sordu.

"Bahçeye çıktılar efendim."

"He iyi."

Dönüp bahçeye açılan kapıya ilerledi. Damadı bahçede bir kızla konuşuyordu. Kaşlarını çatarak yanlarına doğru gitti.

"Ne oluyor?" diye lafa daldı. Ahmet Bey kayınpederine döndü.

"Begüm, Esmâ'nın okuldan arkadaş! Ondan haber alama-yınca buraya gelmiş." Genç kız yaşlı adama döndü.

"Evet efendim. Çok merak ediyorum. Bana haber vermeden yapmazdı ama... Hastalandığım için raporluydum okula gitmedim, anca kendimi toparladım. Esmâ'nın başına kötü bir şey geldiğini düşünerek buraya geldim. Ne oldu? Nerede?"

"Esmâ iyi kızım. Bir süreliğine yurt dışına gitti." Begüm'ün kaşları hayretle kalktı.

"Ama nasıl olur haftaya finallerimiz var?"

"Olur, olur. Acil işi çıktı diye gitti. Merak etme." Begüm bu yaşlı adamın ondan bir şeyler gizlediğini hissetmişti. Üstelemeden başını salladı ve iki erkeğe teşekkür ederek geldiği gibi orayı terk etti. Bu işte kesin bir şey vardı. Esmâ... O, haber vermeyi mutlak gören arkadaşı yurtdışına mı çıkacaktı? Hiç mantıklı değildi!

BÖLÜM ALTI

Anlatıyor

Esmâ, erkenden gözlerini açtı ve yatağında boylu boyunca gerindi. Vücudunun esnemesiyle rahatlayarak yattığı yerden doğruldu. Beş gündür yaptığı gibi tek ayağının üzerinde denmesini korudu. Bugün heyecanlı bir gündü. Ayağındaki şu platinli şeyin çıkmasına saatler kalmıştı. Hâlbuki doktor daha çıkacağını söylememişti ama Esmâ çıkmasını bekliyordu. En azından umuyordu. Çünkü düş alırken ve sıcağından ayağının sargılar yüzünden yanmasından bıkmıştı. Hep sorun çıkıyordu. Neyse ki bugün çıkacaktı. Çıkmazsa o doktorun boynuna yapışacak kadar ileri gidebilirdi. Yine herhangi bir şeye karşı platinli koruyucunun izin verdiği kadar ayağını sağ sol yaptı. Tek bir ağrı bile olmamıştı. Esmâ sırttı. Ayağı da iyileşmesini istediği için tedavi süresini hızlandırmış olmalıydı. Esmâ yatağın kenarlarından tutunarak ilerledi. Tek ayağının üstünde sekerek kapıya vardı ve dışarı çıktı. Sabahın 6'sıydı. Bu saatte kimse uyanmadığını sanıyordu. Çünkü etraftan çıt bile çıkmıyordu. Koridor boyunca ses çıkarmadan zıplayarak ilerledi.

Tuvalette işini bitirdikten sonra yapacak şeyler arıyordu. Ama bulamadı. Uykusu da yoktu. Odasına dönse oyalanacak bir uğraşı yoktu, bu yüzden dışarı verandada oturmaya karar verdi. En azından havanın serin soğukunu hissetmek istiyordu. Nedense gündüzleri çok sıcakken sabahları ayaz oluyordu. Esmâ biraz üşümenin kendisine iyi geleceğini düşündü. Verandaya çıkarak sandalyelerden birine oturdu. Temiz havayı ciğerlerine çekerken huzurun bu olduğunu düşünüyordu.

Koskoca beş gün geçmişti. Buraya ilk geldiği günü hatırlayınca yaptıklarının ne kadar saçma olduğunu anladı. Baran bu süre içinde onunla yakından ilgilenmişti. Bir dediğini iki etmeyecek canı ne istiyorsa adamlarına emretmiş dakikasında önüne gelmişti. Baran'ın bu incelikleri ve sıcaklığı Esmâ'yı adeta kendinden almıştı. Fatma Teyze'sinin nazlaması, yeri geldiğin-

de Betül'ün arkadaşlığı bu sürecin çok çabuk geçmesine yardım etmişti.

Esmâ derin bir nefes daha içine çektiikten sonra yavaşça saldı. Baran ile o öpüşmelerinden sonra hiç yalnız kalmamışlardı. Ama birbirlerine karşı olan sıcaklıkları düşman iki kişinin davranışından çok uzaktı. Esmâ adamı her gördüğünde kalbinin çıkacağını sanıyordu. O kadar yakışıklıydı ki... Ama Esmâ, arkadaşlık adını koyduğu davranışından vazgeçmiyordu. Onunla arasında bir şey olamayacağını biliyordu. Kendini kaptırmak istemiyordu ama lanet olsun ki her gördüğünde, her gülüşünde eriyordu! Esmâ içine girdiği bu girdaptan nasıl çıkacağını bilemiyordu. Neyse ki artık ayağı iyileşmişti. Adamın yardımından uzak duracaktı.

Esmâ aydınlanan havaya şöyle bir bakıp kollarını masaya dayadı. Daha sonra kendisini masaya eğerek çenesini ellerine koydu. Temiz ve soğuk hava rahatlatmıştı. Göz kapakları ağır-laştı ve kendinden geçti...

Esmâ rüyasında çok güçlü bir erkeğin kendisini sardığını görüyordu. O kadar güçlüydü ki adeta eski zaman savaş filmlelerinden fırlamış bir tanrı gibiydi. Kaslarının boğumları her hareketinde sertleşiyor ve Esmâ'yı tahrik ediyordu. Bu erkeğin kollarında olmak harikaydı. Kendi küçük vücudunu nazikçe tutması genç kızı adeta adama bağlıyordu. Başını kaldırıp bu adama bakmayı bile beceremedi. O kadar uyumuştuk ki bedeni, başka şeyleri düşünmesinc engel oluyordu. Göğsünün pürüzsüzlüğüne başını yasladı. Ah ne kadar da güzeldi! Kalbinin üzerine yanğını yasladı. Güçlü atışları duyabiliyor, kendi kalbiyle bir atmasını hissedebiliyordu. Bir anda üşüdüğünü hissetti. Sanki kolları donuyordu. Kendi elleriyle kollarını sardı ve bu sert ama sınımsız olan bedene doğru büzüşerek sokuldu. Adam da anlamış gibi daha bir kolay ve sıkı kavramıştı kızı. Esmâ artık dayanamıyordu. Bu adamın onu bırakıp gitmesini istemiyordu. Karanlığa doğru ilerlerken onu kollarından bırakıp gideceğini hissediyordu. Bunu yapmamalıydı. Kendisini bırakmamalıydı. Esmâ adamın eğildiğini hissedince gözlerini sımsıkı yumdu. Ellerini huzla adamın boynuna dolayarak bıraktığı yere onun da gelmesini sağladı. O kadar güçlü bir şekilde çekiyordu ki adam, kıpırdamadan onun emirlerine uydu. Esmâ

yattığı karanlıkta kaybolurken kollarının altındaki bu kaya gibi sert ve erkeklik yayılmış bedeni sıkıca sarmalayarak koddinden geçti.

...

Baran her sabah erkenden kalkarak Fırtına'ya biniyor, güneşin doğuşundan sonra eve geliyordu. Serin havanın bedenini rahatlatması ve atınca nefesini açması ikisine de iyi geliyordu. Baran huzurluydu. Hayatı boyunca hiç hissetmediği mutluluğu bulmuş gibi hissediyordu. Beş gündür neredeyse hiç suratı asılmamıştı. Tabii kardeşi ile yaptığı atışmalar hariç...

Esmâ ile olan arkadaşlığı çok farklı bir boyutta duruyordu. Onu öptüğünden beri içindeki kıpırtıları kızı her gördüğünde yaşıyor ve onunla mutlu oluyordu. Suratını astığını görünce güldürmek için hemen bir şeyler buluyor ve gülmesini sağlı-yordu. Onu görmediği zamanlar ise özlüyordu. Kahretsin, hem de çok özlüyordu! Esmâ'nın mesafeli durduğunu biliyordu. Yine de çok sıcaktı. Eski huysuzluğu yoktu. Baran da onun böyle olmasını seviyordu. Biraz da ayağına bağlıyordu. Hasta olması onun aleyhineydi. Neyse ki bugün çıkma ihtimali vardı. Eğer çıkarsa Esmâ çok rahat edecekti. Baran içinden bir şeylerin kızın yürüyüp kimseden yardım almadan ilerlerini yapmasını istese de yine kaçmak isteyeceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden adamları daha dikkatli olmaları konusunda uyarılmış. Esmâ'nın nasıl davranacağını bugün o ayağındaki şeylerden kurtulursa görecekti.

Baran, atıyla yeterince dolaştığını anlayınca Fırtına'yı ahırlara sürdü. Atı içeri koyduktan sonra kendisi eve doğru ilerledi. At binmek zevkli olsa da yorucuydu. Kasları hafif sızlıyordu ama oturursa bir şeyi kalmayacaktı. Terlemişti. Üzerindeki ince gömlek üzerine yapıştığı için suya düşmüş gibi görünüyordu. Baran verandaya gitmek için ön bahçeden dolaştı. Başı önünde sert adımlarını izlerken bir anda başım kaldırarak verandadaki masaya baktı. Biri vardı. Betül ve Esmâ arasında kalan Baran, merdivenleri çıkıp masaya yaklaşıncı kim olduğunu gördü. Esmâ!

Genç adam ilk önce şaşırır. Onun hiç erken kalktığını düşünmemiştir. Yetmiyormuş gibi bu soğukta uyuyordu. Üzerinde sadece ince tişörtü vardı. Baran'ın çatık kaşları yumuşarken kızı doğru gidip başını dikkatlice kaldırdı. Uyumak istiyorsa yatağında yatabilirdi. Esmâ'nın uyanmamasına dikkat ederek kucakladı ve sandalyeden kaldırdı. İçeri girerken sakın ve çok da dikkatliydi. Kızın uyanıp kendi kollarında olduğunu anlayınca kızacağını tahmin ediyordu. Baran kızı tutarken Esmâ hareketlendi ve başını sağa çevirip Baran'ın kalbinin üzerine koydu. Kollarına dokununca soğuktan buz kestiğini anlayan Baran kızın tekrar hareketlenmesiyle biraz daha sardı. Kendi sıcaklığı onu ısıtırdı. Neden dışarıda uyuduğu merak ediyordu. Uyandığında kesin sormalıydı. Acaba uyurgezer miydi?

Baran kızın odasına girerek yatağına yaklaştı. Dikkatlice eğildi ve kızı yatağının ortasına bıraktı. Esmâ'nın yüzüne baktığında kızın kaşlarını çatmış, dudaklarını hafifçe oynatarak bir şeyler mırıldandığını gördü. Konuşmalarını anlamıyordu ama kızıyor gibiydi. Baran bir an için uyandığını sandı ama Esmâ hâlâ uyuyordu. Kızın kollarını boynuna dolmasıyla gözleri kocaman açıldı. *Esmâ yapma!*

Genç kız durmadı ve daha güçlü çekerek yanına yatmasına neden oldu. Baran Esmâ'nın bu davranışıyla adeta dehşete düşmüştü. Bu yaptığı kesinlikle iyi değildi. Yanında yatmama-lydı ama bir türlü kızın kollarından kurtulamıyordu. Baran, Esmâ'nın yanına uzanınca genç kız yapmaması gereken son şeyi yaparak başını adamın göğsünün üzerine koydu ve kolunu adamın beline doladı. Baran ise heyecanlanmıştı. Alnında biriken ter damlaları, kızın farkında olmadan Baran'ı etkilemesinden kaynaklanıyordu. Başını rahat ettirmek için kıpırdatan Esmâ güzel bir uyku çekerken Baran, kalbinin ritimsiz atışına ve kızın göğsündeki hafif ama iç gıcıklayıcı hissine kendini kaptırmamaya çalışıyordu. Baran, Esmâ hakkındaki fikirlerinin tamamen değiştiğini hissetmeye başlamıştı. Bu kızı buralardan göndermeyecekti! Yanında kalması için elinden geleni yapmak istiyordu. Acaba Esmâ yanında kalmak istiyor muydu? Baran başını yana eğip hafifçe yastıktan başını kaldırdı, kızın huzurlu uyuyan yüzüne baktı. Bunu anlamayı ne çok isterdi.

Tekrar başını yastığa bırakıp boş gözlerle tavanı seyretti. Biraz sonra gözlerini devirerek başını eğdi ve Esmâ'ya baktı. Genç kızın başını sürekli oynattığı yetmiyormuş gibi ellerini de adamı okşarcasına kıpırdatıyordu. Baran'ın anlayamayacağı bir fısıltıyla bir şeyler söylerken, elleri sürekli hareket halindeydi. Baran kızın uyuduğunu bilmese numaradan yapıyor sanırdı! Esmâ'nın artık duracağına inanmaya çalışırken, Esmâ son hareketini de yaptı ve adamın binici pantolonunun içinden çıkmış gömleğinin içine elini sokarak adamın sıcak ve sert karnına elini koydu. *Allah'ım bu kız neden sürekli kıpırdanıyor ki?*

Baran, Esmâ'nın dokunuşuyla baştan ayağa titredi. Kızın elini kendi teninde hissetmenin yanı sıra, elleri buz kesmiş gibi soğuktu. Baran'ın karnı kasılırken gözleri dehşetle açıldı. Esmâ, Baran'a yaptığı işkenceyi görse kim bilir nasıl sevinirdi! Baran dayanamıyordu. Kızın o minik eli küçükçük parmakları göbek deliğinin üzerindeydi. Ve Baran bundan çok... Tahrik oluyordu. *Kahretsin!*

Ne yapacağını bilemeyen Baran, dakikalarca öyle yattı. Alnında biriken ter damlacıkları, artık koca damla olmuş, alından kayarak aşağı akıyordu. Buna bir son vermeliydi. Ama kahretsin ki kız bir saniye olsun öbür tarafa dönmemişti. Aksine Baran'a işkencenin en büyüğünü yapıyordu! Biraz daha böyle yatarlarsa çoktan etkilenmeye başlayıp pantolondan kendini belli eden hali farklı bir boyuta geçecekti. Gözlerinin önüne istemeyerek de olsa kızı sırtüstü yatırıp kendini de üzerine uzandığı şeklini getirdi. Gözlerini sıkıca yumuyor ama kızın o harika küçük vücudunun çıplaklığı gözlerinin önünden gitmiyordu! Gözlerini açınca ise gerçeği görüyor ve kendilerini harika bir gecenin sabahından çıkmış gibi hissediyordu. Tüm kan Baran'ın bacaklarının arasına doğru pompalanmaya başladı. Sızlıyor ve kıvrandıracak kadar Baran'ı zorluyordu. *Bu işkence bitsin!*

Genç kız uzun bir süre hareketsiz yattıktan sonra kıpırdanmaya ve kendine gelmeye başladı. Gözlerini açtığında kaya gibi sert bir şeyin, üstünde yattığını fark etti. Elinin altında sıcak bir şey vardı. Parmaklarını oynatarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Baran ise nefesini tutmuş, kızın elinin daha aşağılara kaymaması için, içinden dua ediyordu. Esmâ bunun bir

insan vücudu olduğunu anlayınca gözleri kocaman açıldı. Haşını yukarı doğru kaldırarak vücudun sahibine baktı. *Baran!*

"Sen?" Ne zaman Baran'ın üzerine yattığını anlamamıştı. Şaşkınca adama bakarken Baran'ın yüzünde hem ferahlama hem de bacaklarının arasındaki ağrıdan kırılmış alni ile şaşkınca kızı bakıyordu.

"Oh Allah'im sonunda..."

"Ne?"

"Sonra anlatırım..." Baran, kızın üzerinden kalkmasının verdiği hafiflikle hemen yataktan atlayarak ayağa kalktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Kıza baktığında saçlarının karışmış, rahat bir uyku çekmenin verdiği sağlıklı yanakları pembeleştiğini gördü. Yemyeşil gözleri ise kocaman açılmış şaşkınca kendisine bakıyordu. Baran kızın sabahları bu kadar güzel olduğunu inanmıyordu. Daha önce nasıl da fark etmemişti? Kıza her baktığında arzu beynine vuruyor ve daha çok tahrik oluyordu. O pembe dudaklarından bir kere daha öpse...

Baran hemen başını çevirip bir şeyler düşünmeye başladı. İyi bir duşa ihtiyacı vardı. Hem de buz gibi soğuk olanından! Kafasını çevirdiğinde havuzu gördü. *Evet, havuz!*

Pencereyi hisimla açarak kenarda duran sandalyeyi aldı ve pencerenin önüne dayayarak dışarı atladı.

"Baran ne yapıyorsun?" diyerek çığlık kopartan Esmâ dehşetle adamın yaptıklarını seyretti. Yataktan tek ayağının üstüne atlayarak açık pencerenin önüne gitti. Dışarı baktığında Baran üzerindeki gömleği sıyırarak kafasının üzerinden atıyordu. Cebindeki telefonu da çimenlerin üzerine atıp üstündekilerle havuza daldı.

Baran soğuk suyun vermiş olduğu rahatlıkla suyun içinde kulaç attı. Vücudu biraz önceki kasılmaları gevşetmeye başlamış, her şey normale dönmüştü. Pantolonu ve çizmeleri suyu emerek vücudunu aşağı çekiyordu ama Baran biraz önceki krizi ancak böyle atabilmişti. Birkaç sefer daha kulaç attıktan sonra bahçedeki korumaların şaşkın bakışları altında havuzdan çıktı. Burak koşturarak yanına geliyordu.

"Efendim bir şey mi oldu?"

Baran en yakın adamına şöyle bir bakıp başını salladı.

"Hayır."

"Havuzla noden atladınız?" Tekrar Burak'a dönen Baran gülüp gülmek arasında kalmıştı. Ona küçük rehinesinin tahrik ettiğini nasıl söyleyebilirdi ki?

"Canım yüzmek istedi."

"Sabahın bu saatinde mi?" Burak kaşlarını çatı. Baran yerdeki gömleğini ve telefonunu alarak Burak'a göz kırptı.

"İşine Burak!"

Arkasında kaşları şaşkınca çatılı bir adamı bırakarak evin kapısının yolunu tuttu. Üzerinden sular aka aka verandaya ilerledi. Çizmesinin içindeki suyu boşaltması gerekiyordu. Fatma Anne'si onu böyle görse küçüklüğünde yaptığı gibi sopayla kovalardı. Baran bunu düşününce sırıttı. Köşeyi dönüp verandaya çıktığında ise suratındaki gülümseme dondu. Esmâ sandalyeye oturmuş elinde havluyla onu bekliyordu. Kızgın gözlerle kendisine bakarken Baran ne yapacağını bilemedi. Daha biraz önce onun yüzünden buz gibi havuza dalmıştı. Aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. Ama hâlâ, kızı arzuladığını inkâr etmedi.

"Gel buraya, sırlıslıklasın!" diye emretti Esmâ. Adam hücreslerine kadar donduğu için çözülmesi zaman almıştı. Kızın emrine boyun eğerek ilerledi ve önünde durdu. Esmâ da masanın kenarlarından tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Adamın kaslı vücudundan süzülen suları elindeki havluyla kuruladı. Gözleri adamın gri gözlerindeydi ama biraz sonra bakışlarını adamın göğsüne çevirdi. *'Allah'im ne harika!'*

Sular pürüzsüz cildinde yavaşça aşağı kayarken Esmâ da onun gibi eridiğini hissediyordu. On beş dakika önce bu kasların üzerinde mi yatıyordu? Esmâ kafasındaki düşünceleri bir kenara iterek adamın geniş ön kısmını kuruladı. Sonra gözlerini baktı.

"Arkanı dön!" Baran da hiçbir şey söylemeden denileni yerine getirdi. Esmâ işini bitirince adamın koluna elini koyarak kendisine bakması için çevirdi. Ama bu hareket adamın kaslarının tekrar kasılmasına neden olmuştu. Baran bir adım geri atarak kaşlarını hafifçe çatı.

"Tamam, yeter."

"Şimdi söyle! Bu sabah odama nasıl geldin ve ben nasıl senin üzerinde uyudum?" Esmâ elindeki havluyu masaya buraka-

rak kollarını göğüs hizasında bağladı. Hesap sormaya gelmişti sıra.

"Sen burada uyuyordun. Allah aşkına, senin o ayazda burada ne işin vardı? Uyuyacak daha sıcak bir yer bulamadın mı?" Baran'ın çıkışı Esma'yı bir an afallattı.

"Uykum kaçmıştı. Ben de hava almaya buraya geldim ama sonra mayışmışım..." diyerek kendini savundu.

"İyi. Ben de seni yatığına taşıdım ve beni gitmemem için yatığına yatmaya zorladın. Mecbur yatıttım ben de." dedi sıklaştırmış nefesiyle. Esma gözlerini kısıtı.

"Peki, neden sinirlisin? Sana kötü bir şey mi yaptım uyurken?" Baran güldü.

"Uyurken ne yapabilirsin ki?" diye sordu. Cevabı çok merak ediyordu.

"Ne bileyim? O zaman bu öfke niye?"

"Öfkeli değilim!" Baran arkasını dönerek verandanın merdivenlerine oturdu. Ayatındaki çizmeleri çıkartarak kenarda duran çiçeklerin üzerin sürahi misali suları boşalttı. Esma bir adım attı. "Bu davranışının açıklaması ne?" Bir cevap almadan gidecek değildi. Baran arkasını dönmeden paçalarını sıyırdı.

"Git odana Esma. Kalan uykuna devam et." *'Hayır, gitme! Bir öpücük vermeden gitme ne olur!'*

"Hiçbir yere gitmiyorum! Bana açıklama yapmadan şuradan şuraya gitmem." *Oh, çok şükür!*

Arkası dönük olduğu için Esma, Baran'ın yüzündeki hafif gülümsemeyi görmüyordu. Ayatındaki suları boşattıktan sonra ayağa kalktı. Çizmelerini elinde taşıyor, yere çıplak ayakla basıyordu. Bunu gören Esma, gözlerini kocaman açtı.

"Hasta olacaksın!"

Baran kuzin yanına giderek tam önünde durdu. Bakışları o ormanın rengi güzelliğindeki şaşkın bakışlardaydı. Sert hatlarını biraz yumuşatıp kızı gülümsemi ve eğilerek dudaklarına ateşlisinden bir öpücük kondurdu. Kısa bir öpücük oldu ve hemen geri çekildi. Kızın aralanan dudaklarına doğru gülümseyerek yanından geçtiği gibi içeri girdi. Yüzünde istediğini almış bir adamın tatminliği vardı.

Esma ise öylece kalakalmıştı. Bu adam tamamen kaçtı! Sabahın bir köründe havuza atıldığı yetmiyormuş gibi bir de

gelip öpmüştü. Esma sinirlenmeye başladığını hissetti. Ama sinirlendiği kişi kendisiydi. Adamın o kısıcık öpüşüne bile çok büyük tepki vermiş, daha fazlası için dudaklarını bile aralamıştı. Esma farkında olmadan dudaklarını yaladı. Bu adamdan neden nefret etmeyi başaramıyordu! Arkasını dönerek çoktan gözden kaybolmuş olan adama baktı. Dudakları yukarı doğru kıvrılmışken önüne döndü ve korkuluklara ilerledi. Biraz sonra arkasında bir hareket hissedince Baran'ın geldiğini sanırken Betül'ü görmek onu bir an için afallattı. Genç kız genişçe esneyerek sandalyeye oturdu.

"Günaydın."

"Sana da günaydın. Gece uyuyamadın sanırım." dedi Esma karşısındaki sandalyeye geçerken.

"Aslında uyudum. Ama buranın temiz havası beni çarpıyor. Bir haftadır gözlerimi açamıyorum. Hâlbuki okula gitmek için ne kadar dinç uyanırdım." Suratını buruşturarak devam etti.

"Yarın okul var değil mi? Ah..." Yüzünü masadaki kollarına gömerken Esma da suratını asmaya başladı. Birkaç gün sonra onun da finalleri başlayacaktı. Fakat Baran'ın bu konuda hiç konuşmadığı belli oluyordu. Acaba gitme izni çıkmış mıydı? Aklısına ailesi gelince daha çok suratını sallandırı. Kim bilir ne kadar korkuyorlardı? Esma ise burada tam olarak tanımadığı bir adamla gönül eğlendiriyordu.

Tüm aile üyeleri uyanınca hizmetçiler kahvaltıyı hazırladılar. Güzelce karınlarını doyurduktan sonra Baran ve Esma hastanenin yolunu tuttular. Esma ayakındaki şeylerin artık çıkınca rahatlayacağına emin olmuştu. Doktorun yanına gittiklerinde de mutlu haberi bekliyordu. Fakat doktor arıza çıkarmakta sakınca görmemişti.

"Ayağının bir süre daha böyle kalması lazım" demişti. Esma ise adama sanki dünyayı yok edecek lanetli bir adammış gibi nefretle bakarak cevabını vermişti.

"Ayağım iyileşti. Ben dikkat ederim. Çıkarın artık! Yoksa kendim çıkarırım!" Esma'nın öfkeyle söylenen bu sözleri doktoru bir an için korkutmuştu. Başını kaldırıp Baran'a yardım

bakıştı atan doktora, karşılık olarak Baran ise 'Dediğini yapar gibisinden bakış yollamıştı. Baran'dan da yardım alamayacağını anlayan doktor elindeki filmlere tekrar bakarak başını salladı.

"Tamamı çıkarıyorum. Ama ayağının üstünde zıplamak, zorlamak vs... yapmak yok! Aksi takdirde tam olarak iyileşmeyen çağlağı zor bir duruma getirirsin."

Esmâ'nın o an yüzü aydınlanmaya başlamıştı.

"Teşekkürler Doktor, sen merak etme ben dikkat ederim." Baran'a mutlulukla gülümseyen Esmâ, çapkınca göz kırpması ile ödüllendirilmişti.

Hastaneden çıktığında artık ayağını yere basıyor ve rahatça yürüyebiliyordu. Eve geldiklerinde Fatma Teyze'sinin boynuna yapışarak yanına bir öpücük kondurdu.

"Çıkarmışlar, iyi, iyi. Sana içtiğim çorbalar böyle yaptık." dedi yaşlı kadın gülümseyerek. Esmâ da ona gülümsedi.

"Tabii, bana çok iyi baktın, bunun karşılığını nasıl ederim bilmiyorum." İki kadının mutlulukla birbirlerine bakmaları Baran'ı derinden etkilemişti. Daha önce hissetmediği duyguları hissediyordu.

"Hadi bayanlar içeri geçip konuşun." diye lafa girdi Baran. Fatma Teyze kıkırdamaya başladı ve dönüp içeri girdi. Esmâ ise Baran'a doğru döndü. Baran genç kızın kendisine doğru geldiğini görünce bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Aslında sana bir şey söylemek istiyorum." dedi çocuğu bir sakınlıkla.

"Neymiş?" Esmâ, sıkıntıyla dudaklarını büzdü.

"Ama çekiniyorum. Kabul etmezsen..." Baran lafını kesti.

"İlk önce ne olduğunu duyayım, ona göre." diye bir öneride bulundu.

Esmâ derin bir nefes alarak verdi.

"Ben... At binebilir miyim?" Baran'ın gülümseyen suratı bir anda asıldı. Esmâ'nın ayağındaki şeylerden kurtulduktan sonra bunu yapacağını biliyordu. *Bu seferki planı, izin alarak kaçmak olacaktı demek ki?*

"Hayır." dedi ve dönüp içeri girmeye hazırlandı. Ama kızın eli, koluna yapıştı.

"Lütfen... Geçen yaptığım hatanın farkındayım. Ama şimdi daha dikkatli olacağım."

"Hayır dedim sosyete güzeli. Gene kaçmaya çalışacağını eniniyim. Buna izin vermiyorum!" Yanından serçe geçip ilerlemeye başladı ama kız koşarak önüne geçti.

"Dur lütfen! Evet, ilk zaman böyle yaptım ama şimdi kaçmayacağım. Söz veriyorum. İstersen yemin de ederim. Lütfen Baran... Karamel'i özledim. Buranın havasını at binerken yüzünde hissetmek istiyorum."

Baran kızın yalvaran bakışlarından nefret ediyordu. Neden bu kadar güzeldi ki!

"Esmâ..." diyen uyarıcısı sesi yarıda kesildi.

"Lütfen. Sana yemin ederim kaçmayacağım. Çiftliğin bahçesinin içinde turlayacağım sadece..."

Baran gözlerini kısarak genç kızın pürüzsüz cildini inceledi. Gözlerine dikkatle bakarak yine arkasında bıçaklamaya hazırlanan bir taraf aradı. Kendisine o kadar derin bakıyordu ki söylediklerinin doğruluğunu kanıtlar cinstendi. Biraz daha bakarsa yeşilliği kendisini boğacak gibiydi. Ömrünün sonuna kadar bu gözlere bakabilirdi.

"Binmene bir şekilde izin veririm!" Esmâ olduğu yerde kıpırdandı. Gözleri parlıyordu.

"Şartın ne?"

"Ben de senin yanında olacağım."

"Tamam kabul." Esmâ gülümsedi. Baran da verdiği karar tekrar bir gözden geçirerek kıza baktı. Onun bu mutluluğu için her şeyi yapabilecekmış gibi hissediyordu.

"Yemekten sonra çıkarız."

"Yaşasın! Tamam." Hızla uzanıp Baran'ın yanına bir öpücük kondurdu. Adam bu sevinç gösterisi karşısında şaşkına dönmüştü ama bu sevinci görmeye değdi.

Ögle yemeğini güzelce yediler. Betül ağabeyine kırıncıca bakışlar atıyordu.

"Ben gidince yaramazlık yapma! Beni de öyle!" dedi sözlerini bastırarak. Baran kardeşine omuz silkti.

"Neden seni özleyecekmişim ki? Geldiğinden beri rahat mı verdin?" Esmâ'ya dönüp göz kırptı. Betül'e şaka yaptığını biliyordu.

"İyi özeleme" Betül başını çevirdi. Alındığı belliydi.

"Gel huraya seni cadı. Hayatında iyi ki varsın, eminim yokluğunda çok sıkılırdım." Betül'ün yüzü sevineceğine daha çok soldu. Şimdi sıkılmıyordu, çünkü hayatında Esma vardı. Her ne kadar bir şey yok dese de gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu. Ağabeyi Esma'ya deli gibi âşık! Baran kardeşinin yüzüne baktı.

"Ne oldu? Hadi ama şaka yaptım Bet." Betül hafifçe gülümseyerek kucagina oturduğu ağabeyinin yanagina öpücük kondu. Sonrada sıkica sarıldı.

"Seni seviyorum abicğim."

"Ben seni seviyorum, bir tanem."

Esma, ağabey kardeşin bu sevgi dolu kucaklaşmasını dolan gözlerle izledi. Kendi ağabeyi Tolga'yı ne kadar çok özlemişti böyle!

Yemekten sonra Betül'ü havaalanına bırakması için Burak'ı görevlendiren Baran, kardeşini güzellikle yolcu etti. Bu kızı seviyordu. Annesinin babasının vermiş olduğu en güzel hediyeydi Betül! Kendisine âşık bir kardeşi olduğunu biliyordu. Bundan da mutluluk duyuyordu. Kardeşinin varlığı onu olgunlaştırmıştı. Hem ağabey hem de baba olmak kolay değildi.

Hayatındaki kadınlardan birini göndermenin verdiği rahatlıkla Esma'ya döndü. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Hâlâ haber gelmemişti. Gelse bile gönderip göndermemekte kararsızdı. Bu konu ne zaman aklına gelse içi sıkıntı ile doluyordu. Esma harika bir kızdı. İlk geldiği günden beri kendi hayatı hiç olmadığı kadar hareketli ve... Mutlu geçmişti. Mutluluğu Esma'da bulduğuna inanmak istemiyordu. Baran nişanlıydı. Gülşah'tan hoşlandığını ne çabuk unutmuştu!

Kendisine bakan genç kıza döndü.

"Hadi çık odana, dolabına eşyalarını yerleştirmelerini söylemiştim. Binici kıyafetlerini giy, seni veranda da bekliyorum." dedi hafifçe gülerek. Esma'nun gözleri parladı.

"Tamam, hemen gelirim." diyerek mutlulukla koşmaya başladı.

"Dikkat et! Ayağın..." diye arkasından bağırdı Baran. 'Deli

Baran da odasına çıkarak diğer binici kıyafetlerini giydi ve aşağı verandaya indi. Genç kız da hızlıca hazırlanarak verandaya çıkan kapiya yanaştı ve bir bacığını menkenler gibi havaya kaldırıp Baran'a seslendi.

"Nasıl olmuşum?" Dudaklarını büzdüktürek çocukça baştan çıkarmaya çalışan bir kadın gibi bakıyordu.

"Çok güzel!" Baran kıza gülümsüyordu ama üzerine tam oturan kahverengi binici pantolonu kalçalarını tamamıyla sarıdığını ve harika fizliğini gözler önüne serdiği için ağzı kurudu. Üzerindeki beyaz gömlek ise göğüslerini kavramış, daha bir dolgun göstermişti. Buruşturduğu dudaklarından öpmek istedi gene Baran. Kahretsin, kız uyuşturucu gibi!

"Hazırsan, ahırlara gidelim."

Esma başını sallayıp verandadaki merdivenlere yürüdü. Bahçeden geçerek Baran'ın rehberliğiyle ahırlara vardılar. Esma tüm atları okşadıktan sonra Karamel de durdu.

"Merhaba Karamel. Geçen yaptıklarım yüzünden senden özür dilerim. Biliyorum, hatalıydım." dedi üzgünce. "Beni affet. Bugün güzelce seni yürütürken affedersin eminim." dedi sonra gülümseyerek.

Baran da diğer taraftaki Firtına'nın başını okşuyordu. Gülerек arkasını döndü.

"Seni üstümde istemiyorum, derse görürsün." Esma bunun üzerine bir kahkaha attı.

"Hak etmiş olabilirim." Seyis atları hazırlayıp binmek için dışarı çıkardığında Esma ayağına dikkat ederek ata yerleşti. Baran da Firtına'nın üzerine yerleşmişti. Beraberce ilerleyerek açık bir alana geldiler. Baran Esma'ya baktı.

"Var musın bir yarışa? Ama şimdi sen formunu kaybetmişsindir. Ayağın da hastaydı..." Esma bir kaşını havaya kaldırdı.

"Beni kıskırtmaya mı çalışıyorsun mafyacığım?" Baran göz kırptı.

"İşe yarıyor mu?"

"Fazlasıyla."

"O zaman sosyete güzeli?" Esma gözlerini kısarak etrafa baktı. Karşıdaki ağacı görünce şeytani bir şekilde sınıtı.

"Karşıdaki büyük ağaca varan kazanır!" der demez atını dehlledi ve atın yelesine doğru eğilerek Karamel'in daha hızlı gitmesine olanak sağladı.

"Başla dememiştik!" diyerek arkadaşan kahkahalarla gülen Baran ise Fırtına'yı mahmuzlayarak Esmâ gibi atın üzerinde eğildi. Birkaç saniye sonra Esmâ'nın hızına yetişen Baran, başını çevirip kıza baktı. Esmâ da sırtıyordu. Biraz sonra Baran'ın burun farkı ile önde olduğunu görünce oyunu kaybetmeye başladığını anladı. Buna karşı bir şey yapmak istiyordu. Sonunda hileye başvurdu ve adama doğru bakarak suratını buruşturdu.

"Başım dönüyor, sanırım düşeceğim..." diye bağırdı. Baran'ın gözleri kocaman açılırken, kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Eğer attan düşerse bu sefer kesin bir yerini kırardı. Ya da ölür!

"Atı yavaşlat, dizginleri çek!" Esmâ atta doğrulup bir eliyle başını tuttu. Dizginleri hâlâ çekmemişti.

"Lanet olsun, Esmâ dizginleri çek!" Baran'ın o anki sevinci kursağın da kalarak kendi atını Karamel'e yaklaştırdı. Dizginleri tutmak için hamle yapıyordu ama bir anda Karamel daha da hızlandı ve kendi atını geçti. Baran şaşkınlıkla Esmâ'ya bakıyordu.

"Şaka yaptım!" Kahkahalarla gülen Esmâ, yarışı kazanmak için atı yanından hızlandırıp finish ağacına vardı. Atı yavaşlatarak arkasını döndü. Fırtına ile üzerine gelen Baran ise kıza ölümcül soğuklukta bakıyordu. Azıcık da kırgındı.

"Nasıl böyle bir şey yaparsın?" diyerek kükredi.

"Ama senin atın ile benimki bir değil ki? Babalar her zaman daha kuvvetli olur." dedi çocuğu bir masumiyetle kendini savunarak. Baran zor nefes alıyordu.

"O zaman en başından karar vermeseydin. Zorla yarışacak halimiz yoktu!" diye tısladı. Esmâ'nın onu pek taktığı yoktu.

"Eğlendik, fena mı oldu?"

"Eğlendik mi? Benim o anki ruh halimi biliyor musun? Atın üzerinden düşüp başına bir şey geldiğini düşündüğümde ne kadar korktum."

"Demek başıma bir şey gelmesi seni korkutuyor?" Bir kaşını havaya kaldıran Esmâ, Baran'a baktı. Genç adam ağzından

kaçındığı söze içinden küfrederken attan indi. Karşılarında duran köşge oturdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Evet, emânetsin. Başına her hangi bir şey geldiğinde suçlu ben olurum. Ama eminim hapislerde yatmam senin daha çok hoşuna gider." Esmâ'nın duymak isteyeceği sözler değildi bunlar. Ama Baran'ın hapişte yatığı düşüncesi aklına gelince bu sefer gerçekten başı döndü.

"Neyse, ben hayatta olduğum için senin de hapse gitmene gerek yok. Hadi gidelim."

Esmâ atını döndürüp yavaşça yürütürken Baran'ın telefonu çaldı. Esmâ tekrar atı döndürerek adamın konuşmasını duyabileceği bir yere geçti. Baran telefonu açınca yüz şekli değişti. Esmâ kaşlarını çatı. Kötü bir haber mi gelmişti?

Baran telefondakine "Bir dakika" diyerek Esmâ'ya döndü.

"Sen şu patika yoldan ilerle. O yol seni eve çıkarır. Ben konuşmam bitince sana yetişirim." dedi sesini yumuşak tutmaya çalışarak. Surat ifadesi sakindi. Ama içinde büyük bir korku, öfke en önemlisi telefondaki kişiden duyacağı şeyin tahmin ettiği şey olmamasını umuyordu.

Esmâ, Baran'a kırgın bir bakış atarak atını patika yola doğru sürdü. Acaba kiminle konuşuyor? Sorusu kafasında dönüp duruyordu. Atını ilerletirken eve yaklaştığını fark etti. Güller yolu çevreliyordu. Ne kadar harika olduklarını düşünen Esmâ bir erkek sesinin küfürle karışık söylendiğini duydu. Arkasını baktığında kimseyi göremedi. Bu erkek Baran olamazdı. Bir az daha ilerleyip başını çevirdiğinde bir adamın dikencilerin içine düştüğünü gördü. O kadar garip bir şekilde düşmüştü ki Esmâ adama atının üstünden şaşkınca bakıyordu.

"Hey güzel bayan, atının üstünden izlemek güzel olabilir ama bir insanlık namına el atsan da bende memnun olsam." dedi yerdeki adam. Esmâ hemen atından atlayarak adamın yanına koştu.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Oradan bakınca ne yapman lazım sen söyle?" Adam acısını rağmen hafifçe sırıttı. Esmâ adamın yüzüne bakarken yeşil gözlerini fark etti. Hafif sarı saçlarının toprak ve çalı olmuştü.

"Ah yardım isteyen sizsiniz. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. En iyisi eve gidip birilerini bulmak!"

"Hayır..." diye inledi adam. "Burada beni böyle bırakamazsınız. Bu dikenler canımı acıtıyor." Adam dikenlere enlemesine yatmış gibi duruyordu. Sağ kolu dikenlerin içindeydi ve gömlüğünü çekip çıkıyordu. Adamın başüne basmadan kolunu tutması imkânsızdı. Adamın sağ tarafından ilerlese o da güllerin içine düşebilirdi. Güllerle paralel olarak nasıl buraya düşeceğini bilmiyordu. Sağ tarafı tamamen güllere gömülmüş gibiydi. Burası yapmak için büyük çaba sarf etmiş olmalıydı.

"Özgünlüğün ama sizi buradan tek başıma çıkaramam. Nasıl bu hale geldiğinizi sorabilir miyim?"

"Ağaçtaki elmayı koparmaya çalışırken ayağım kaydı. Nokta. Yeterli açıklama oldu mu?" Esma başını kaldırınca tepesindeki büyük elma ağacını gördü.

"Evet oldu."

"Gözel şimdi bana yardım et!"

"Pekâlâ. Ama bir bacağınızı oraya atmadan elini çekemem."

"Beni buradan kurtar, kölen bile olurum."

Esma adamın canının çok yandığını anlamıştı. Yapacağı şey çok uygunsuz olacağını biliyordu ama yapmazsa adama yardım edemeyecekti. Sonunda adama doğru eğilerek ellerini göğsüne koydu. Sol bacağın adamın öbür tarafına atarken kucagina oturma pozisyonu çizmişti. Yerdeki adamda ondan böyle bir şey beklemiyordu ki kocaman gözlerle ona baktı. Esma bu bakışı yakalayınca kızardı.

"Uygunsuz olduğumu biliyorum ama elini çekebilmem için böyle durmam lazım."

"Tamam, tamam hadi işine bak." Kolunu farkında olmadan çekince bir diğer diken kolunu çizmişti.

Esma sola doğru eğilerek adamın sağ elini tuttu. Diğer eliyle adamın göğsünden destek alıyordu. Yavaş yavaş çekerken bir anda dengesini kaybetti ve adamın kasıklarına doğru oturdu. Elini de bıraktığı için tekrar dikenlerin arasına düşmüştü.

"Ah Tanrım..." diye inledi adam. Esma ise gözlerini kocaman açmış ve durduğu şekil yüzünden buz kesmişti.

"Ço... Çok... Öbür dilerim ben..."

"Ah... Önemli değil, işine bak." Gözleri hem tahrik olmanın hem de kolunun acısından kocaman olmuştu.

"Tamam, az kaldı. Lütfen bir az daha." Esma adamın üstünden kalkarak bir az önceki gibi çekip çıkarmaya başladı. İkinci denemesinde gömleğini yırtarak adamın kolunu çekti. Adam menmuniyetle Esma'ya baktı. Rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim. Bir an hiç kurtulamayacağım sandım." Esma da gülümseyerek sol bacağın kurtarmaya çalıştı ama anı barmesi yüzünden dikenler farkında olmadan onun bacağına saplanmıştı. Bu yüzden adamın kucagina tekrar düştü. Pozisyonları yüzünden birbirlerine bakakalan çift hiçbir şey yapamadı. İkisi de buz kesmişti sanki.

"Esma?" diye seslendi bir erkek. Esma başını kaldırınca Baran'ı gördü. Genç adam gözleri fal taşı gibi açılmış Esma'ya ve Esma ile uygunsuz bir şekilde duran yerdeki adama baktı. Yanlarına hızla sürerek attan indi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben..." Esma ömründe hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bu durum nasıl açıklanırdı ki? Baran'ın gözleri adama çevrildi.

"Okan?"

"Merhaba kanka."

Esma Baran'dan aldığı bakışlarını dehşetle yerdeki adama çevirdi. "Kanka mı?"

"Biri bana bu şeklin açıklamasını yapabilir mi?" Baran'ın sesinde kıskançlık ve öfke vardı. Esma ile en yakın arkadaşının duruşu... "Onu öldüreceğim!"

"Esmâ çabuk açıkla!" Esmâ, Baran'ın emrini duymazlıktan gelerek hızla kendini Okan'ın üstünden atmaya çalıştı. Ama bacağına takılan gül dikenlerinin yüzünden hareket edemiyordu. Canı ise çok yanıyordu.

"Kalkamıyorum..." diye inledi. Baran kıza kaşlarını çatarak baktı. Sonra yanına gidip neden o şekilde durması gerektiğinin açıklamasını kendi gözleriyle gördü. Kızın pantolonu dikenlerin çekiştirmesi yüzünden kalkamıyordu.

"Allah aşkına, bu şekle nasıl geldiniz?" diye bağırdı Baran. Eğilip Esmâ'nın elini tuttu. Okan ise hâlâ yerde, kızın altında yatıyordu. Baran Esmâ'nın durumunu inceledi. Esmâ'nın bacağına dikenlerden kurtarmanın tek yolu yanına gitmekti. Ama Okan yüzünden gidemiyordu. Şu an üstüne basıp çiğnemeyi ne çok isterdi! Baran öfkeden mantıklı davranamadığını anlayınca arkadaşına döndü.

"Rahatın yerinde herhalde? Çek şu lanet bedenini!" Baran'ın sesi buz gibi soğuktu. Gözlerinden ise alevler çıkarcakmış gibi bakıyordu. Okan, Esmâ'nın altında olmanın verdiği rahatlıkla pis pis sııttı Baran'a. Baran ise Okan'ın ağzını burnunu kırmamak için kendini zor tutuyordu. Okan kendini çekerek ayağa kalktı. Baran da Esmâ'nın sol dizine yaklaşarak takılan dikenlerden bacağına kurtardı.

"Oh ya kurtuldum. Teşekkür ederim." Baran kızın teşekkürünü duymazlıktan gelerek kolundan çekti ve ayağa kalktı. Okan kolundaki yırtığa bakarken Esmâ da bacağına bakıyordu. Az bir yerinde yırtık vardı. Okan'ın ise gömleği dirsek kısmından büyük bir delik oluşturacak şekilde yırtılmıştı.

"Şimdi hana bu hale nasıl geldiğinizi açıklayın... Hemen!" diye küfredi.

Okan ve Esmâ birbirine baktı. Hangisinin anlatacağına karar verememiş gibiydiler.

"Ben elma koparmaya çıktım. Dengemi kaybedip buraya düştüm." Okan düştüğü yeri gösterdi. Baran başını kaldırıp tepelerindeki elma ağacına baktı.

"Bu ağacı buradan kestireceğim!" diye homurdandı. Sonra başını indirip Okan'a baktı. "Burada olman bana biraz garip geldi. Neden geldin?"

"Sana bakmaya tabii ki! Kayboldun ortarlardan, insan haber verit."

"Sana hesap verecek değilim. Ayrıca eşyaların nerede? Gökten düşmüş gibisin."

"Ah işte benim farkım." Okan gözlerini, kendilerini izleyen Esmâ'ya çevirdi.

"Hep böyle güzellerin yanına düşünüyorum." dedi ve Esmâ'ya doğru yaklaşmaya başladı. Baran ise her an tetikte bekliyordu. Okan'ın Esmâ'ya böyle ilgiyle bakması daha çok sinirlenmesine neden oluyordu. Biraz önceki görüntü hâlâ gözlerinin önündeydi. Esmâ'ya Okan'dan önce yanaşarak kızın beline elini koydu.

"Merhaba, karşılaşmamız Tanrı'nın bir mucizesi gibi. Adım Okan Doğan, anlamış olabileceğin gibi Baran'ın arkadaşıyım."

"Şu an arkadaşlık sıfatından emin değilim..." diye mırıldandı Baran da. Esmâ yanındaki adamın elini hissettiği andan beri kaskatı kesilmişti ama mırıldandığı şeyi duyunca biraz da olsa rahatladı. Hatta gülecek kadar keyiflendi.

"Ben de Esmâ."

"Soyadınız yok mu?" diye sordu Okan.

"Neden soruyorsun? Nüfusuna mı alacaksın?" diye çıkıştı Baran. Sabrı taşı, taşacaktı. Arkadaşını öldürmeyi istemezdi. Ama şu an o kadar cazip geliyordu ki...

"Böyle güzelliği kaçırmamak için her şeyi yaparım."

Okan'ın Esmâ'ya yıllık yıllık bakması Baran'ın son damlası olmuştu.

"Kes artık Okan! Geldiğin yere git. İyiyim gördün!" Okan gözlerini kısıarak Baran'a baktı. Arkadaşını hiç böyle sinirli görmemişti. Kızın belindeki eline gözleri kaydı ama görmezlikten gelerek hayatında karşılaştığı en güzel yeşil gözlerle baktı.

"Burada tatildeydin sanıyordum ama bu tatil seni baya agresif yapmış dostum."

"Agresifliğim şiddete dönüşmemesini istiyorsan, o çeneni kaparsın."

Esmâ yanındaki adamdan katıksız öfkeyi hissedebiliyordu. Vücudunun her an atığa geçeceği kesindi. Kasları sertleşmişti ve bunu sırtındaki kolundan hissediyordu. Baran'ın yüzüne baktığında yanındaki bir kasın seğirdiğini gördü. Olaya el atmazsa kötü şeylerin olacağını hissediyordu.

"Baran..." dedi yumuşakça. Baran kızın kadife sesini duyunca hemen başını aşağı eğip gözlerine baktı.

"Hadi eve gidelim." Baran kızın sakinleştirici etkisinden nefret ediyordu. Ağlayan bir bebeğin annesinin sesini duyunca sakinleşmesi gibi kendisi de uyumuş bir şekilde, Esmâ'nın o güzel gözlerine bakıyordu. Tüm öfkesi yerle bir oldu. Okan'a doğru oluşmaya başlayan nefreti unutmıştı. *Esmâ neden böyle böyle buluyorsun!*

Baran başını aşağı yukarı sallayarak kabul ettiğini gösterdi. Kızı, Karamel'in olduğu tarafa götürerek ata binmesine yar-dımcı oldu. Kendi de Fırtına'nın yanına gitti ve üzerine yerleş-ti.

"E ben ne olacağım?" diye sordu Okan. Eli belinde, yırtık kıyafeti ile bahtsız bedevi gibi dikiliyordu.

"Buraya kadar geldiyse, eve de gidebilirsin." dedi Baran soğuk bir sesle ve ekledi. "Yürüyerek!"

"Ne biçim arkadaşsın sen! İnsan böyle mi karşılar kankasını."

"Kankam, telefon edip bir haber vermeyi akıl etseydi, belki bu kadar öfkelenmezdim."

"Sürpriz anlayışına ne oldu senin?"

"Beni kendinle karıştıрма." Atının karnına topuğunu vura-rak Esmâ ile ilerlemeye başladılar. Okan ise Baran'a kurgun bakışlarından atıyordu. Sonra aklına Esmâ geldi. *Ah Tanrım, cennetten düşme gibi, çok güzel...*

Baran ve Esmâ ahırlara giderek atları bıraktılar. İkisinden de çıt çıkmıyordu. Esmâ Karamel'in kafasına bir öpücük kon-durarak ahırdan çıktı. Baranda arkasından takip ediyordu.

"Arkadaşına neden o kadar öfkelenedin? Yoksa gelen telefon yüzünden mi sinirliydin?" diye sordu Esmâ. Aslında sormaya-çaktı ama bir anda düşüncelerini dile getirmişti. Baran'a kaç-amak bakışlar atarak nasıl davranacağını tahmin etmeye çalışı-

yordu. Baran ise soru karşısında ilk öfkelen-di. Sonra Esmâ'ya dönerek gülümsedi.

"Okan'ın muzurlukları işte. Gittikçe daha çok sınırlarımı zoruyor. Telefon ile bir ilgisi yok." Cevap Esmâ için yeterli değildi. Daha fazlasını sormamak için kendisini zorluyordu. Bir dakika sonra düşünceleri değişti. Okan ile ne zaman arkadaş olduklarından itibaren merak etmeye başladı.

"Eski arkadaş olduğunuz belli." Baran omuz silkti.

"Sayılır, üniversitede beraberdik."

"Yani kaç sene oldu?"

"7 sene."

Esmâ Baran'a dönerek yüzünü incelemeye başladı.

"Bu durumda sen 30 yaşında mı oluyorsun?" Baran genç kıza gülümseyerek baktı.

"Siz kadınlar çok zeki yaratılırsınız. Okan ile arkadaşlığı-mı sorgulayacağınızı sanıyordum ama konu dönüp benim yaşıma geldi. Sızden çok iyi dedektif olabilir." Esmâ bu cevap üzerine sınıtlı.

"Konu öyle geldiyse benim suçum ne?" Başını çevirince Fatma Teyze'yi gördü. Elinde ağır bir yük taşıyordu. Koştura-rak yanına gitti.

"Fatma Teyze bırak, iki büküm olmuştun. Çok ağır olma-lı."

"Önemli değil kızım, her zaman taşıyorum böyle." dedi ama elindeki yine de yere koymuştu. Baran da yanlarına gelince bakışlarını ona çevirdi.

"At binmeniz bitti mi?"

"Evet."

"Sevdim mi buraları Esmâ?" Esmâ en güzel gülüşü ile Baran'a bakış atıp Fatma Teyze'ye döndü. Baran ise bu gülüş karşısında kalbinde garip bir tekleme hissetti.

"Evet, çok güzel bir yer. Baran ile yarış yaptık ben kazan-dım." dedi ve tekrar Baran'a baktı. Gözleri parlıyordu.

"Ya evet, Esmâ kazandı. Yenildim." dedi alaycı bir üzgün-lükle. Fatma Teyze kıkırdadı.

"Aferin sana Esmâ. Bu deli oğlanı yenmek kolay değildir." Bunun üzerine ikisi de bir kahkaha attı. Esmâ'nın hakkıyla

kazanmadığını ikisi de biliyordu. Baran Fatma Anne'sine dönerek yerdeki sandığı işaret etti.

"Bunu nereye götürüyorsun sen?" Fatma Teyze bakışlarını yerdeki sandığa çevirdi. Alnı kızışmıştı.

"Benim teyzemin torunu var ya, onun kızı istemiş. İçindeki eski anılar falan var, götürüp geleceğiz Ali Baba'yla" dedi. Tekrar yer eğilip koca sandığı almaya çalışırken Baran elini hafifçe itip yere bıraktırdı.

"Tamam, sen adresi iyice anlat bana, ben götürür gelirim. Olmadı Burak'a derim."

"Yok, oğul bir götürürüz," diyerek itiraz etti ama Baran'ın anlamlı bakışı karşısında sustu.

"Herkes merhaba güzel insanlar... Fatma Annem benim." Okan bir anda ortaya çıkarak herkesi yerinden sıçrattı. Bundan etkilenmeyen tek kişi Baran'dı. Okan'a ters bakışları tekrar geri dönmüştü. Okan ise Fatma Anne'ye ilerleyip yanaklarını ellerinin arasına alarak her birini tek tek öptü ve sıkıca sarıldı. Yaşlı kadın kızarmaya başlamıştı.

"Sen de nereden çıktın? Baran şanslı çocuk, geleni gideni eksik olmuyor," diyerek kıkırdadı. Baran ise ne kadar şanssız olduğunu düşünüyordu.

"Seni özledim, pamuk şekerim." Okan kadının koltuk altlarına dokunup güldükladı. Fatma Teyze ise kıkır kıkır gülüyordu.

"Barak beni deli çocuk." Baran her saniye sinir katsayısının yükseldiğini hissediyordu. "Okan yeter! Buraya insanlara rahatsızlık vermeye mi geldin?" diye çıkıştı. Ses tonu yine buz gibi soğuktu. Okan yavaşça arkadaşına dönüp elini Fatma Teyze'nin omzuna attı.

"Baran abicğim, biraz daha sakın okur musun?"

"Tamam, Baran yok bir şey." Diyerek araya girdi Fatma Anne. Baran'ın sustuğunu görünce diğerine döndü. "Okan, bu ne hal çocuk? Gömleğine ne olmuş böyle?"

"Sorma Fatma anne, ağaçtan düştüm."

"Hangi ağaçtan?"

"Elma ağacı." Baran araya girdi. "Fatma Anne, Ali Baba'ya söyle, o ağacı oradan kestiriyorum," diyerek kararını açıkladı. Esmâ çok içinde adama bakarken Okan gülmeye başladı.

"Hey hayatımdaki tek sevdiğim yiyeceği elimden almamaz-

am."

"Sen de gidip tırmanmazsın!" Okan omuz silkti.

"Ne yapayım? Çok çekici duruyorlardı."

"Ah deli oğlan, ağaçtan düşüp iyi bir yerini kırmamışsın."

"Kurtarıcı meleğim vardı Fatma Anne" diyerek Esmâ'yı gösterdi. Esmâ ise kurtarıcı girdikleri durumu gözlerinin önüne getirince yanakları domates gibi kızardı. Baran da Esmâ'ya bakıp bu kızarıklığı görünce ellerini yumruk yaptı. Hımdan gitmesi gerekiyordu. Ama Esmâ'yı bırakamazdı. Bir anda yerdeki sandık aklına geldi.

"Fatma Anne adresi söyle, Esmâ ile ben gidiyorum." Herön herkesi söyle bir afalladı. Esmâ ise kendisi hakkında verilen karara karşı çıkmamıştı. Baran yere eğilerek sağ eliyle sandığın sapını, sol eliyle de Esmâ'nın elini tuttu ve hızla arajalara yürümeye başladı. Okan'ın ise arkalarından "Beni burada mı bırakıyorsunuz?" sorusuna karşılık bir küfür savurdu. Esmâ dehşetle Baran'a baktı ama adam umursamıyor, araçlara doğru hızla yürüyordu.

Köyün biraz uzak olması nedeniyle Baran arka orman yolundan gitmeye karar vermişti. Esmâ'nın da yanında olması ona biraz huzur veriyordu. Başını çevirip kızın çehresine baktı. Kesinlikle huzurluydu.

Baran köye gelip sandığı verdikten sonra bakışlarını arabanın içinden, ilerdeki tarlalarda çalışan insanları seyreden Esmâ'ya çevirdi.

"Ömründe ilk defa görüymüşsün gibi bakıyorsun," dedi araca binerken.

Esmâ başını çevirip Baran'a baktı.

"İlk defa görüyorum. Daha önce hiç köye gelmedim desem inanır mısın?"

"Kesinlikle inanırım."

"Çok güzel bir şey ama çok zor! Hele bu sıcakta..."

"Onların tek geçim kaynağı bu... Genellikle tarlada çalışan yaşlılardır, genç kesimin gözleri nedense yüksekte," diyerek açıkladı Baran. Arabayı çalıştırıp tavukların arasından geçerken Esmâ camdan başını uzatıp onların uçuşarak kaçmalarını izledi. Çok güzellerdi. Etraftan yüzüne vuran inek pisliği koku-

su biraz midesini bulandırsa da bu köye hayran kaldı. Hele küçük taş evler, sanki ölü bir ressamın elinden çıkmış gibiydi. Köyden çıktıktan sonra camını kapatıp içerideki serin iklimin havaasına bıraktı kendini.

Baran köy yollundan çıkarak asfalt yola girdi. Yapacakları işi yapmışlardı, şimdi eve gitmeleri gerekiyordu. Baran'ın Okan gibi büyük bir sorunu vardı. Arkadaşının ne kadar çapkın olduğunu biliyordu. Esmâ'nın aklını karıştıracağından ise keskin emindi! Kafasındaki bu huzursuz düşünceler midesinin bulanmasına sebep olmuştu. Esmâ ile Okan'ı düşünemiyordu ve düşünmek de istemiyordu! Kıza bakarak içindeki huzuru tekrar kazanmayı amaçladı. Ama genç kız suratı asık, ön camdan bakıyordu.

Orada çalışmak ister miydin?" diye sordu Baran birden. Esmâ ise canlanmış gibi yerinde doğrularak Baran'a gülümsedi.

"Evet. Tarlan varsa çalışmak isterim." Baran Esmâ'ya alaylı bir bakış attı.

"Seni kırmak istemem hayatım, ama sen sosyetenin narin çiçeklerindensin, ne inek sağabilir ne de başka bir şey yapabilirsin. Ağzını bile bozamazsın..." dedi Baran hafifçe sırtarak. Esmâ ise gözlerini kısarak öfkeli bakışlar atmaya başlamıştı. Yüzü gülerken birden sallandırmasına neden olan bu adama bir anda düşman kesilmiş gibiydi.

"Beni küçümseme. Sana daha önce de yapabileceklerimi gösterdim."

"Evet ama bunlar farklı şeyler!" Baran önüne dönerek gidişli gelişli yolda arabayı dikkatle sürüyordu. Önlerinde yavaşça gitmekte olan traktörün arkasına gelince hızını düşürdü. Karşıdan arabalar geldiği için sollayamıyordu. Bu yüzden yol genişleyene kadar böyle gidecek veya arabaların tenhalığında traktörü sollayacaktı. Esmâ ise Baran'ın sözlerinin altında kaldığı için burnundan soluyordu. Sonunda yavaş gitmelerine neden olan traktöre şeytani bir bakış attı. Baran'a dönüp baktıktan sonra kemerini çözdü ve kendi koltuğunun camını açtı.

"Ne yapıyorsun sosyete güzeli?" diye sordu Baran. Esmâ camdan biraz daha sarkarak traktörün şoförüne bağırdı.

"Hey... Yürüscene be taş arabası..." Baran'ın gözleri kocaman açıldı. Sağ elini uzatarak kızı içeri çekmeye çalışıyordu ama Esmâ içeri girmemek için diretiyordu.

"Esmâ kafayı mı yedin sen? Gir içeri!" Hem arabanın hâkimiyetini koruyor hem de kızı çekiştiriyordu. Ama Esmâ her çeşitle daha da bağırıyordu.

"Kasaptan mı aldın ehliyeti? Köklesene gazı ulan!" Baran bunu görmeyi kendi istemişti. Kızın bir anda mahalle kadınına dönüşeceğini tahmin bile edemezdi. Şimdi Esmâ tanımadığı biri olmuştu. Bu kız gerçekten her istediğini yapardı!

"Esmâ yeter, adama rezil olduk!"

Traktördeki adam arkasını dönerek arabanın içindekilere şöyle bir baktı. İstifini hiç bozmadı. Yeleğinin cebindeki telefonu alarak bir numara çevirdi.

"Ben köy yolundayım, bir araç arkamda, dolu gelin!" dedi ve telefonu kapadı.

Esmâ ise içeri geçerek camı kapadı.

"Ne oldu? Ağzım bozuluyor muymuş?" Baran olduğu yerde şöyle bir hareketlendi. Bu kız baş belasıydı.

"Evet gördüm. Ama görmez olaydım. İçinden vahşi bir mahalle kızı çıktı!" dedi dehşete düşmüş bir şekilde. Esmâ ise şeytanca sırıtıyordu. Biraz daha gittikten sonra arkalarından eski model bir kamyon, kamyonun içinde de kaşları çatık adamlar geliyordu. Baran dikiz aynasından dikkatle baktı. Adamların tipleri tekin tiplere benzemiyordu. Biraz sonra önlerindeki traktör yavaşladı ve sonunda durdu. Baran da mecburen durmuştu. Dikiz aynasından bakınca adamların teker teker kamyonlardan atlayarak ellerindeki sopalarla yaklaştıklarını gördü.

"Bu durum için söyleyecek uygun bir ağız bozan kelimen var mı?" Esmâ Baran'ın bu sorusu karşısında afalladı.

"Hangi durum? Bu duruma ne denir ki?"

"Sanırım en uygun kelime şu olurdu: S*çlık!"

Esmâ, Baran'ın lafını karşılık gözleri büyüyerek arkasına döndü. Çipin etrafını sarmaya başlayan iri yarı köylü adamları, on görünce ağzından küçük bir çığlık kaçtı.

"Hunlar da kim?" dedi dohşete dönmüş bir şekilde.

"Sakin ol." dedi Baran düz bir sesle.

"Çamıyorum, elim buz kesti." Baran hızla elini uzatıp kızın elini tuttu. Dedığı gibi buz kesmişti. Bir iki saniye sonra kendi kapısının camı tıkkatıldı. Baran soğukkanlılığını koruyarak camı açtı.

"Buyurun?"

"İn bakayım araçtan..." dedi kirli sakallı adam. Kuca göbeği ve kirli sakallarıyla Esmâ'nın midasını bulandırıyorordu.

"Sorun ne beyler?"

"Sen in, sorunu halledeceğiz." Arkasından da iki adam elinde sopayla dikiliyordu. Yüzlerindeki pis bakış bir şey yapacaklarını müjdeliyordu. Baran başını çevirerek endişeli gözlerle elini süken genç kadına baktı. Onu rahatlatmak istercesine başı fışçe gölumsedi. Esmâ ise Baran'ın deli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"İnme" diye fısıldadı. Dışarıdaki adam söylediğini duymuştu.

"İn sen in... Korkma bacım, kocana hafif bir dostluk nişanı vereceğiz." dedi kahkaha atarak. Diğerleri de ona katılmıştı. Esmâ olayların bu duruma geldiğine inanamayan bir durumdaydı. Baran elini kızın ellerinin arasından alarak kapısının kolunu çekti ve araçtan yavaşça indi. Dikkat kesilerek arkasından adam bırakmayacak şekilde ayakta dikildi.

"Ne oldu beyler?"

"Sen bizim babamızı nasıl rahatsız edersin lan? Bir sorunun varsa bizimle hallet!"

Baran önündeki şişman adama ve diğerlerine baktı. Ellerindeki koca sopalara güveniyorlarmış gibi sallayıp duruyorlardı. Traktördeki adam yavaşça aşağı indi. Konuşan oğlunun yanına gelerek koluna dokundu.

"Hana laf atıp rahatsız eden kadını!" dedi. Esmâ bıldı oranın içinde açık olan camdan olayları takip ediyordu. Adamın kendisini gösterdiğini görünce Baran'ı korumak adına araçtan fırlayarak indi ve aracın ön tarafından koparak adamların yanına geldi. Baran ise kızın aşağı indiğini çok sınırlan fark etmişti.

"Esmâ arabaya bin" diye emretti. Sırtı gevilineye bağlanmıştı. Bu adamların kendisine saldırmasına bir şey demez ve onlara karşı koymak için elinden geleni yapardı. Ama Esmâ'ya dokunacak olsunlar... Allah şahit ki hepsini öldürebilirdi!

"Benim yüzümden bir sorun olmuş. Bakın biraz önceki konuşmalarından diyorsanız... Çok örür dilerim. Lütfen medenice konuşup anlaşalım!" Kibarca adamları marmığa davet etti. Yaptığının böyle bir sonuç doğurmasına inanamıyordu.

"Esmâ arabaya... Hemen!" Baran'ın dondurucu sesi Esmâ'yı biraz asfaltlatı. Adamların kendisine dönercek etrafını sardığını görünce çenesine binlerce kere lanet etti. Hangi akla hizmet böyle bir şey yapmıştı? Yetmezmiş gibi başlarını belaya sokmuştu. *Ya Baran'a bir şey yaparlarsa?*

"Bakın beyler, yaptığını savunan cesur bir kadın bulduk!" dedi şişko adam pis bir şekilde sırıtarak.

"Esmâ!" Baran uyarılarına bir türlü yanıt alamıyordu. İçinde oluşmaya başlayan çok büyük bir korku vardı!

"Size laf atan bendim. Özür dilerim..." dedi Esmâ. Adamlardan ölesiye tırsıyordu ama artık geri adım atamayacak kadar geçti. Baran'a baktığında adamın gri gözleri adeta buzulları ifade eder cinstendi. *Affet beni!* Yanaklarındaki seğirmeyi çok net görüyordu. Baran'ın kendini zor tuttuğunu anlaması çok sürmemişti. Allah vere de bir şey olmadan buradan gitselerdi.

"Beni arabadan indiriniz. İşiniz benimle demek oluyor. Şimdi bayanı rahat bırakın!" diyerek uyardı onları Baran. Ama adamlar hiç istiflerini bozmuyordu. Adeta kedi fare gibi oyunlarını sürdürdüler. *Lanet olsun! Neden buradan her zaman vızır vızır araba geçerken şimdi bir tane bile geçmiyor?*

Beş adam birbirlerine bakarak aynı düşüncede olup olmadıklarını kontrol ettiler. Traktörün şoförü oğullarına sırıtarak Esmâ'ya döndü.

"Kadını alin. Yaptığınızı ödetelim!" Arkasından patlatıp kabbaha ve sözleri ortaya kor ateş gibi düşerken Baran ve Esmâ bux kesildi. Baran'ın içindeki öfke farklı bir boyuta geçti ve elinde sopa olan adamlara doğru kendini atarak kavgaya geçti ve Birinin çenesine doğru sert yumruğunu savururken diğerinin kulağına vurarak adamı bayılttı. Esmâ ise Baran'ın adamlarla kavgasını korku dolu gözlerle takip etti. Traktörün şoförü iki oğlunu da deviren bu adama bir süre bakakaldı. Sonra diğer iki oğlunu da deviren bu adamın gönderip kemiklerini kırmaları için emir verdi. Kendi de Esmâ'ya doğru yaklaşmaya başladı. Esmâ'nun gözleri dehşetle ırlıştı.

"Benden uzak dur seni aşağılık adam!"

"Yapma güzelim, biraz önce gazı kökle diyordun. Şimdi bir şeyleri kökleyerek sana gazı göstereceğim." Adamın pis sırıtışı Esmâ'nın daha çok müdesini bulandırırken geri geri giderek traktörün koca tekerleğine dayandı. Etrafa çaresiz bakışlar atıyor ve kurtulacak bir yol arıyordu. Ama o anda patlayan bir silah sesi açıklik alana yıldırım gibi düştü. Esmâ, traktörün şoförü ve diğer üç adam adeta donup kalmıştı. Kimseden çıkmıyordu. Baran ise yerde yatan adamın üzerinde durarak gergin bir ifade ile adama bakıyordu. Daha sonra yana devrildi ve kendinden geçti.

"Baran?" Esmâ bir an için yanlış gördüğünü sandı. Silah sesi? Baran? "Ba..."

"Hayır..." dedi. Yaşlar gözlerini yakmaya başladı. "Hayır... Hayır! Baran!" Esmâ adamın yanına koşarak vardı. Gömleği kıpkırmızı olmuştu. Sol kolu tamamen kana bulanmıştı. Yerdeki adam elinde ki silahla Esmâ'ya ve Baran'a baktı.

"Katil!" diye tısladı Esmâ.

Adamlar birbirine döndü, diğer baygın adamları yolun ortasında bırakıp araçlarına atladıkları gibi orayı kaçarcasına terk ettiler.

Esmâ tekrar Baran'a döndü. Yaşlar gözlerinden seller akar-mış gibi boşalıyordu.

"Ne olur ölme! Ne olur Baran!"

Yerde baygın yatan adamı sarsarak uyandırmaya çalışıyordu ama Baran'dan bir tepki gelmiyordu. Bütün her şey kendi su-cuydu. Ne vardı adamın kışkırtmasına gelecek? Böyle aptalka

devrilip Baran'ın zarar görmesine neden olacak ne yapmıştı Esmâ? Aptal Esmâ! Aptal!

"Allah'im ne olur alma onu benden? Ne olur alma! Onsuz yaşayamam ne olur? Benim suçumdur. Kahretsin benim suçum-du... Onun değil! Ne olur Allah'im..." Esmâ kalbinin ağrıma-ya başladığını hissetti. O kadar büyük bir ağrı vardı ki hem de... Baran'sız bir hayatı kısa bir an için gözlerinin önüne ge-tirdi. O güzel gülüşü ile bir daha ona bakamayacak olmasını, nasılce bedenine dokunan o ellerinin bir daha dokunmayaca-ğını, en önemlisi o yumuşak dudaklarını bir daha kendisinin üzerinde hissedemeyeceğini düşününce Esmâ nefes alamadı. Baran... Baran onun için nefes kadar önemliydi! Kahretsin bunu neden şimdi anlıyordu? Neden adamı kaybederken anlı-yordu? Baran? Onu kaybettim!

"Allah'im... Ne olur, onsuz yaşayamam..." Sürekli aynı şeyi tekrar ediyordu. Feryatları yeri, göğü inletecek şekilde yükseldi. Canının acısını hiç bu kadar gerçekçi bir şekilde his-setmemişti. Attan düştüğünde bile böyle değildi. Tüm organları bayan ediyor ve Baran'sız bir dünya istemiyorlardı. Esmâ ada-mın göğsüne başını koyarak hicrınklar içinde ağladı. Ne birine telefon ediyor ne de adamın gerçekten ölmüş olup olmadığını kontrol etmek için nabzına bakıyordu. Resmen uyuşmuştu!

"Demek bensiz yaşayamazsın, öyle mi?" Esmâ hicrınklar arasında yanlış duyduğunu düşündü. Biri mi konuşmuştu? Başını kaldırp Baran'ın yüzüne baktı. Gözlerindeki yaşlar yüzünden etrafı bulanık görüyordu.

"Baran?" Gözlerini kurulayarak adamın yüzüne yaklaştı.

"Gerçekten... Sen... ? Ölmedin mi?"

"Öldürmeye ne kadar meraklısın öyle?"

"Ama... Kan?" dedi dalgınca.

"Bir insanın öldüğünü nasıl anlarsın sosyete güzeli? Nabzı-na bile bakmadım." dedi Baran hafifçe gülümseyerek.

"Nereden biliyorsun?" Esmâ'nun kafası karışmıştı. "Nasıl ya?" Gözlerinden hâlâ dökülmeye devam eden yaşlar görüşünü kapadı.

"Ben ölmedim tatlim. Ayrıca kurşun sadece kolumu sıyırdı. Bu kadar özümleceğini tahmin edemezdim. Adamların art niyet dolu gözlerini görünce onlardan tek bir şekilde kurtulacağımızı

düşündüm ve düşüncem doğru çıktı. Adamlar basıp gittiler. Esmâ, Baran'ın söylediklerini duyuyor ama anlamıyordu.

"Sen bunca saatir kendinde miydin?" Baran göz kırptı.

"Her kelimeni duyacak kadar hem de." Çapkınca sınıyor.

du. Esmâ bakışlarını koluna çevirdi.

"Ama neden bu kadar çok kan var?" Baran da başını çevirip sol koluna baktı.

"Yakın mesafeden vurulduğum için olabilir." Esmâ bakışlarını adamın yüzüne çevirip hâlâ onunla konuştuğunu anlayınca bunun bir rüya olmamasını umarak adamın dudaklarına yapıştı. Doya doya öptü. Hayatı buradaydı. İşte bu dudakların sahibideydi. Onu seviyordu. Ondan vazgeçemeyecek kadar çok seviyordu. Dudaklarını adeta içine çekmişçesine yapışmıştı. Adamı bırakmak istemiyordu ama yavaşça geri çekildi. Hâlâ adamın yüzünü tutuyordu. Gözlerine baktı. Baran da gözlerini açmış kendisine bakıyordu.

"Teşekkür ederim. Ölmediğin için teşekkür ederim." diye fısıldadı.

"Esmâ, küçük bir şok geçiriyorsun güzelim. Ben iyiyim. Hayattayım." Susup o yeşil gözlerde kendisini gördü. Kalbindeki şey... İşte o anda aralarındaki bağın adını koymuştu! "Seninleyim ve hep öyle olacağım!" Esmâ hafifçe gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Tekrar dudaklarına eğilerek bir öpücük kondurdu. Geri çekilmeye başladı, adamında kalkması için yardım etti.

"Hadi seni doktora götürmeliyiz. Kötü bir şey olabilir." dedi Esmâ gözlerini kurularak.

"Ben iyiyim merak etme. Bu küçük sıyrıktan da ölmem." Esmâ, Baran'ı ayağa kaldırınca kanlı koluna bir daha baktı.

"Sen ölmezsin ama beni öldürebilirsin! Şimdi doktora gidiyoruz."

"Ah, yapma ama... Eve gidelim. Yalnız arabayı kullanabileceğimi pek sanmıyorum. Ayağa kalkınca biraz başım döndü." dedi Baran kaşlarını çatarak. "Araba kullanmasını biliyorsun değil mi?" Sırtını arabaya doğru yaslamıştı.

"Evet, evet biliyorum. Hadi gel, yere düşmeni istemem." Adamın kolunun altından girerek ön yolcu koltuğuna kadar yardım etti. Dikkatlice oturtuktan sonra kendi de şoför koltu-

ğuna geçti. Yerdeki diğer adamlara bakış atıp Baran'ın arkasındaki duran ceketini eline aldı ve cebindeki telefonu buldu.

"Bu adamları burada bırakamayız. Burak'ı arayıp sana bunu yapanların cezasını çekmesini sağlamalıyız. Polise yardımcı olurlar." Baran bakışlarını bir saniye olsun Esmâ'dan ayırmıyordu. Bu kadar nefretle söylenen sözlerin bu güzel dudakların arasından çıkmış olabileceğine inanamıyordu. Çok güzeldi. O kıpırtımızı dolgun dudaklar...

"Son arananlarda vardır. Şimdi fark ettim de senden çok güzel Hanımağa olabilir. Mafya tipi var. 'Bana bunu yapanların cezasını çekmesini sağlamalıyız' he?" Esmâ bir an için kızardı, bozuntuya vermeden telefona dönerek Burak'ı aradı. Telefon açıldığında karşıdaki "Efendim Baran Bey" demişti. Esmâ boğazını temizledi.

"Burak, ben Esmâ! Baran'la bir saldırıya uğradık o kolundan vuruldu. Onu hastaneye götürüyorum. Sen de adamlarını toplayıp..." Esmâ etrafına bakarak belirli bir şey söylemeye çalıştı ama tam olarak nerede olduklarını bilemedi. Baran kızın zorlandığını görünce sağ elini uzatıp telefonu aldı ve adamların bulundukları yeri ve o adamları ne yapacağını söyleyip kapattı.

Esmâ adamın kolunu baktı. "Güzelim, gömlekten biraz yırt ve buraya bağla. Kan akışı durmayacak gibi..." dedi Baran. Esmâ dediğini yaptı ve gömleğinden bir tutam yırtarak yarasını sardı. Baran'ın yüzü acıyla kasıldı. Esmâ bunu görünce kendi canının daha çok yandığını hissetti. Baran bakışlarını Esmâ'nın kırıksız olmuş alnuna çevirdi ve sonra eğilip bir öpücük kondurdu.

"İyiyim ben... Hem biraz önceki öpücük için bir daha vurulmaya bile razıyım." Esmâ adama doğru gözlerini devirerek başını çevirdi ve aracı çalıştırdı. Araba kullanmayı bilmesi şuan mucize gibiydi. Arada başını çevirip Baran'ı kontrol ediyordu. Adamın gözleri sadece bir yere bakıyordu: Kendisine!

Baran, insanların saldırıları karşısında kayıtsız kalmaya çalışsa da bir türlü bacerememişti. Esmâ'nın aptal cesareti yüzünden işler birbirine girmişti. Sonra bir adamın üzerinde ne yapması gerektiğini bilemeden adamın belinden çıkardığı silaha bakakalmıştı. Kalbine doğru tutması gerekirken adamın sarımsıyla koluna denk getirmiş ve kendisini vurması için adamı teşvik etmişti. Sonunda vurularak yere devrildi ve aklına gelen en saçma fikir gerçekleşti. Adamlar arabalarına atladıkları gibi yanlarından besarak uzaklaşmışlardı. Artık gözlerini açabilirdi. Bu sıyrık fazla büyük olmamakla birlikte sandığı gibi çok canını acıtmıyordu. Eskiden bela ile karşılıklı çalıştığı için silah yaralanmalarına alışkındı. Askerde de birkaç kere vücudunun önemsiz kısımlarına kurşun saplanmıştı. Bununla ölmezdi. Ama rolünü ciddi sanıp başında ağlamaya başlayan kızı görünce ne yapacağını bilemez bir şekilde kalakalmıştı. Esmâ resmen ciğerleri çıkacakmış gibi başında ağlıyor ve 'Beni bırakma, sensiz yaşayamam' diye bağırıyordu. Yer yer Allah'a yakarışlarına bile tanık oldu. Kendisini donmuş gibi hissetmesi yüzünden hareket edip kızı ölmedim ben diyemiyordu. Esmâ'nın onu önemsediyini ve hayatından çıkarmak istemediğine şahit oldu. *Bana karşı boş değil!*

Baran, Esmâ'nın kendi üzerine yığılıp ağladığını görünce artık bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. Onu böyle özlemeye devam edemezdi bu yüzden gözlerini açarak Esmâ'ya seslenmişti. Genç kızın o anki halini kalbi parçalanarak izlemiş hiçbir şey yapamamıştı. Ve sonra... Esmâ'nın öpücüğü ile ikisini de birbirlerine bağlayacak o aşk dolu anlar yaşanmıştı. İkisi de birbirine körkötük âşıktı ama bunu anlamak ikisi için de zor olacaktı...

...

Baran'ın hastanede koluna dikiş atılıp yarası sarıldıktan sonra doktor eve gitmesine izin verdi. Esmâ perişan halde görünce de Baran'ın hâlâ yanında olmasına inanamıyordu. Sevdigi adam bir an için elinden kaçıp gidecek gibiydi. Ama şimdi tam elinin altında hissettiği beden yanındaydı. Baran onunlaydı!

Esmâ Baran'ı kendi koltuğuna oturup kendi de şoför koltuğuna oturdu. Daha bu sabah kendi ayaklarındaki platinlerin çıkması için doktora gelmişlerdi. Doktorun onları gördüğündeki o şaşkın halini unutamayacaktı. Hafifçe sırttı. Arabayı çalıştırarak park alanından çıktı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Baran. Esmâ gözlerinin kendi üzerinde olduğunu unutmuştu. Gülümseyen gözlerle adama döndü.

"Bu sabah benim için geldik ve öğleden sonra da senin için... Hemşirelerin bakışları çok komikti. Ne kadar sorunluyuz." Baran da bunun üzerine hafifçe güldü. Kolundaki ağrı onu biraz halsizleştirmişti. Genel durumu iyiydi. Kan kaybettiği için iyi beslenmesi gerekiyordu, Esmâ da bunu seve seve yapardı. Bu adam, o hastayken çok güzel ilgilenmişti şimdi sıra ondaydı!

Esmâ'ya yolları Baran tarif etti. Her ne kadar birkaç saat önce dönüş yolunu görmüş olsa da karıştırmaya başlamıştı. Yol konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştı. Sürekli girdiği yerleri unuturdu. Arabasındaki navigasyon cihazı sayesinde gideceği yerleri kolayca buluyordu. Yarım saat sonra çiftliğe gelmişlerdi. Adamları Baran'ı görür görmez arabanın etrafını sarmış, bir şeyi olup olmadığını kontrol ediyorlardı. O sırada arkadan gelen bir araba daha görüldü. Araç durunca içinden Burak çıktı ve koşarak Baran'ın yanına geldi.

"Efendim iyi misiniz?"

"İyiyim Burak. Sadece oturmam lazım. Siz ne yaptınız?"

"Adamları bulduk. Jandarmaya teslim ettik. Akşam müsait olursanız gidip ifade vermeniz gerekiyor." Esmâ, Baran'ın yanına gelip kolunun altına girerken konuşmaları dikkatle dinliyordu. Tek bir kelimesini kaçırmak istemediği için sessizce konuşmaları dinledi. Baran'ın ayakta zor durduğunu anlayınca Burak'a döndü.

"Tamam, Burak, şimdi Baran'ın dinlenmesi lazım! Akşam beraber gideriz. Sonuçta benimle de alakalı." Baran hızla başını çevirip Esmâ'ya baktı.

"Sen o güzel çeneni kapalı tutup evde kalacaksın. Ben giderim."

...ayt, ben de geleceğim Benim yüzümden oldu, eğer ben."

"Bak sosyete güzeli, bugün yeterince bela geldi başına. Ve dediğin gibi hepsi senin suçundu. O yüzde susup kızıktan izleyeceksin. Bu işte sen yoksun! İfadeyi ben kendi üzerimden vereceğim."

"Ama adamlar aksini söylerse ne olacak?"

"Onunla da ben ilgilenirim. Senin bu işte olmanı istemiyorum." Esma ağzını açıp tam bir şey söylüyordu ki parmağını kaldırdı. "İyi! Susup yürü şimdi. Daha fazla ayakta duramazsın. Çağır sanırım."

"Efendim yardım edeyim mi?" diye atıldı oradan Burak Baran, Burak'a bakıp sınıttı.

"Suçlu cezasını çekmeli. Burak" Esma'yı göstererek söz kırıptı. Burak'ın dudakları gülmemek için seğirip duruyordu. Esma ise kendi kendine bir şeyler söylenmeye başlamıştı.

"Bir şey mi söyledin tatlım?"

"Yoo..."

"Güzel. Biraz daha yavaş tam sarılamadım..." Esma başını kaldırıp ters ters bakınca Baran hemen "Ee... Şey... Tam tutunamadım diyecektim." diyerek ekledi. Esma ona yaklaşmıştı. Baran da başını çevirip saçlarından yayılan o mis gibi çiçek kokusunu içine çekiyordu. Yavaş adımlarla içeri girince Fatma Teyze ve Okan koşarak yanına geldiler.

"Aman yarabbi! Ne oldu oğlum sana. Burak söylediğinde yerimde duramadım. Allahtan bir şey olmamış. Gel odana hemen..." Okan, Esma'dan Baran'ı alıp odasına kadar yardımcı oldu. Yatağına yatırdıklarında Baran ve Esma derin bir iç çektiler.

"Baran bu bir saldırı mıydı?" diye sordu Okan tüm ciddiye-tüyle. Esma Okan'ı tanıdığından beri hiç bu kadar sert görme-mişti. Arkadaşı için endişe duyduğunu belliydi. Yüzü gerilmiş-ti. Baran suratını buruşturduğunda kendisinininki de geriliyordu.

"Yok değildi. Bir avuç çapulcu işte..."

"Nasıl oldu?" Okan olayları öğrenmek için diretiyordu. Baran'ın konuyu şimdi konuşmak istemediği açıktı. Bu yüzden Esma hemen lafa atladı.

"Baran'ın biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Çok ken kaybet-ti ama hayatı derecede değil." Hayati derece de ola-eve gel-mi-ni seç-me olacaktı. Sözler ağzından hızla çıktığı için dalgınca ken-dine sınıttı. "Bir şeyler yedikten sonra biraz uyuyup dinlen-mi-ona iyi gelecektir." dedi. Okan, Baran'dan aldığı bakışlarını Esma'ya çevirdi. Genç kız adamın ne düşündüğünü bilmi-yor-du. Okan bir süre Esma'yı söz-dükten sonra doğrudu.

"Tamam dinlen, sonra konuşuruz" dedikten sonra odadan çıktığı gibi aşağı indi. Fatma Teyze de çorba getirmek üzere odadan çıktı. Şimdi Baran ve Esma yalnız kalmışlardı. Esma yatağın karşısındaki koltuğa oturdu. Üzerindeki tişört gözleri kaydıran da birkaç yerin kan olduğunu gördü. Elinin üzerinde de kan pıhtı-cıkları vardı. Derin bir nefes çektikten sonra ayağa kalktı.

"Ben de gidip üzerimi değiştireyim. Kan olmuşum." Baran'ın gözleri Esma'nın üzerinden bir dakika olsun ayrılmadı. Genç kadına bir an olsun bakmadan durmuyordu. Bu içindeki bağımlılık neydi böyle? Aşk'ın tanımı bu muydu? Yanından gitmesini hiç istemiyordu. Sağlam elini havaya kaldırarak kızı doğru uzattı.

"Sonra gidersin, gel yanıma."

"Ama dinlenmen lazım! Sonra gelirim ben."

"Bari yemek yiyene kadar yanımda ol. Sonra uyurum." Baran'ın bu çocuksu haline Esma dayanmadı. Gri gözlerinin ona yalvararak bakmasını istemezdi. Bu yüzden Baran'ın yatağına yaklaşıp sağ tarafına oturdu. Adamın eli Esma'nın elini tutu-yor-du.

"Bugün olanlar..." Üzgünce başını salladı. "Özür dilerim." dedi Baran'ın eline bakarak. Gözlerindeki acı çok açık bir şe-kilde gözüküyordu. Bunu Baran'ın görmesini istemediği için saklama gereksinimi duyuyordu. Baran'ın onun yüzünden vu-ruldu-ğu bir gerçektir ve bu gerçek ne zaman aklına gelse öle-cekmiş gibi hissediyordu.

"Evet, senin suçundu." Esma bakışlarını Baran'a kaldırdı. Yüzünde hüznü-lü yanım bir gülüş belirmişti. "Teşekkür e-de-rim."

"Ama..." diye devam etti Baran. "Hayatın boyunca bir şey-leri kanıtlamak zorunda değilsin. Senin bu kadar sinirleneceği-

ni, en önemlisi bu kadar ısrarla adamı doğru bağıracağını tahmin bile etmezdim. Bir an için ne yapacağını şaşırdım. Baran aklına o an gelince sınıtmaya başladı. Esmâ de o an hatırlamış olacak ki dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Nereden öğrendin o kelimeleri? Senin villalarda yaşıyıp ahın başıklarında büyüdüğünü sanıyordum."

"Aslında öyle. Ailem terbiye konusuna çok önem verirdi. Zaten Hazine olmak kolay bir iş değil. Bir gün can sıkıntısından televizyonu açmışım ve oradan duydum. Kullanacağımı tahmin etmezdim, hatta unuttum sanıyordum." Boştaki elini havaya açtı. "Gördün, hiç belli olmuyor."

"Evet gördüm. Ama sakın bir daha öyle konuşma. Kendimi kötü hissettim." Baran'ın gözleri şakadan kocaman açılmıştı. Bu sefer Esmâ'nın gülen yüzü bir anda asıldı.

"Merak etme, bundan sonra ağzımı açacağımından bile şüpheliyim." Yaptığı şeyin sonucunda Baran'ın bu duruma gelmesi onu yeterince kendinden soğutmuştu. Baran, Esmâ'yı böylesine üzgün görmeye dayanamıyordu. En önemlisi onu neden bu kadar çok öpmek istiyordu? Dudakları acıyla aşağı doğru sallanırken, Baran kızı bir kere daha öpmenin peşindeydi.

"Suratında ne var öyle?" Bir an da kaşlarını hafifçe çatmıştı. Esmâ Baran'ın tutmayan eliyle yüzüne dokundu.

"Nerede?"

"Sağ tarafında..."

"Gidip aynadan bakayım." Ayağa kalkmak için elini çekmeye hazırlanıyordu ki Baran bırakmadı ve kızı biraz daha kendine çekti.

"Gel, gitme önemli bir şey gibi durmuyor. Eğil, ben bakayım." Esmâ'nın da kaşları çatılmıştı ama Baran'ın dediğini yapmı. Baran da kızın elinden elini çekip Esmâ'nın omzuna koydu.

"Biraz daha yanaş, tam göremiyorum."

"Ah, ne var söyle artık!"

"Eğil biraz daha... Az daha..." Kızın ensesine koyduğu eliyle bir anda kendisine çekip dudakları yapıştı. Esmâ donaldı. Sonra öpücüğe kendini tam bırakırken hemen kendine geldi ve geri çekilmek için elini göğsüne koyarak destek aldı. Baran'dan kurtulmaya çalışması boşaydı. Adam onu bırakacak

değildi. Esmâ'yı çok az serbest bıraktı. Göz göze gelince kızın yemyeşilliğinde bir an için kayboldu fakat toparlanmasın uzun sürmedi. Çünkü Esmâ sinirle bakıyordu.

"Sen yalancının tekisin Baran Bey!" Baran sırıttı.

"Seni öpmek istiyorum dediğimde gelip öpcek miydin?" Esmâ bu soruyu kendisine sordu. Cevabı evet! *Kahretsin!*

Ama ağzından büyük bir "Hayır!" çıktı. Baran tekrar sınıtıp omuz silkti. "İşte o yüzden kendi işimi kendim hallettim."

"Hastasın, biraz hasta gibi davran."

"Senin beş gün önce yaptığın gibi mi? Yat dedikçe kıpır kıpırdın." Esmâ'nın çatık kaşları yumuşadı ve hafifçe gülümsedi.

"Ama bu farklı!"

"Hiç de bile, hastalık hastalıktır." Baran burnunu havaya dikip yüzüne kibirli bir görünüş verdi. "Şimdi hasta olduğum için her istediğimi yapmak zorundasın."

"Yok canım."

"Tabii, burada senin için yattığımı unutmama."

Esmâ gözlerini devirdi. "Ah nasıl unutabilirim."

"Hadi şu hastaya bir öpücük daha ver."

"Sen çok..."

"Eee..." Baran'ın gri parlaklıkları şeytani bir şekilde parlayarak kendisine çekiyordu.

Esmâ gözlerini devirdi, çaresizce ve biraz da istekle Baran'ın dudaklarına eğildi. Tam ateşli bir öpücük veriyordu ki kapı aniden açıldı. Fatma Teyze elinde tepsi, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bu ikiliye bakıyordu.

"Eyvah, basıldı!" Baran güldü. Esmâ ise Baran'ı cidden öldürmek istediğini düşünmeye başlamıştı.

"E... Ben..." Fatma Teyze elindekiyle kapıda kalakalınca ne yapacağını bilemedi. Aralarında bir şey olmasını umuyordu ama canlı olarak karşısında görmek hiç de güzel değildi. Kendini çok kötü hissetti. Ama kendini kötü hisseden bir tek Fatma Teyze değildi. Esmâ da hissediyordu. Şu an yerin dibi olsa girmek için tereddüt etmezdi. Yüzünü saklasın da devekuşu olmaya razıydı. Bayanların utangaçlıklarını keyifle izleyen Baran ise sağlam kolunu kafasının arkasına koymuş sınıtıp duruyordu.

"Gelsene Fatma Anne, biz de Esmâ ile konuşuyorduk " Esmâ başını çevirip dehşetle Baran'a baktı. Gözlerinde, kötü düşünceler içinde olduğu anlaşılıyordu. Baran ise bundan büyük bir keyif alıyordu. Bu kızı kızgın görmeyi ne kadar çok özlemişti.

Fatma Teyze tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. Esmâ da ayağa kalkmak için hamle yapınca Baran'ın sıkı tutuşu ile tekrar yatağa oturdu.

"Sen yedir."

Esmâ'nın gözleri kocaman açıldı. Baran da Fatma Anne'sine döndü.

"Teşekkür ederim anne, gerisini Esmâ yapar."

"Fatma Annen yedirirdi." diye mırıldandı Esmâ.

"Ben senin yedirmeni istiyorum."

"İçine zehir koymamı da ister misin?"

Baran suratını buruşturdu. "Hayır istemem. Yemeğimi getirir misin?" Fatma Teyze kapıdan içeri girdiğinden beri donuk bir şekilde dursa da onların bu inatlaşmalarını seviyordu. Genç kıza gülümseyerek odadan çıktı. Arkasından kapıyı kapamıştı. Yüzünde ise memnun bir gülümseme oluşmuştu. *Deli kız sonunda kalbine sızmayı başarmış...*

Esmâ yerinden kalkıp çaresizce komodine ilerledi. Tepsiyi dökmeden yatağa yaklaştı. Baran da sola doğru kayarak kıza yanaşmıştı. Sırtını yatağın başlığına dayadı. Gülümseyerek kızın peçeteyi kendi üzerine dikkatle yerleştirmesini izledi.

"Ellerin mi titriyor senin?" Esmâ bakışlarını kaldırıp Baran'ın gözlerini daktı.

"Gözlemlene yeteneğinin güçlü olduğunu fark etmemiştim."

"Ah, çok güçlüdür. Hele şu an seni bu odada, bu yatakta... Yorganların altında..." Esmâ, Baran'ın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden çorbaya daldırdığı kaşığı kaldırıp direkt Baran'ın ağzına dayadı. Sıcak çorbayı üflemeden Baran'a içirince adamın gözleri kocaman açıldı. Bir an için kıpkırmızı kesildi. Yutkunurken acıyla kasıldı. Esmâ ise şeytanca sırıtma-ya başlamıştı.

"Afiyet olsun Baran Bey." Baran ağzını açarak dilini dışarı çıkardı. Ağzının içi çok yanmıştı.

"Sen... Sen var ya..."

"Uçak geliyor..." Esmâ kâseye bir kaşık daha daldırıp Baran'a doğru hareketlendirdi. Baran bu sefer hazırlıktı. Kızın elini tutunca kaşık havada kaldı.

"Yeter, haşladın ağzımı burada. Ne kadar canı bir maansın."

"Canı mı? Çok konuşan bir hasta kadar rahatsız edici bir şey yok." Baran alınmış gibi yaparak başını çevirdi.

"Nankör... Ben seni nazlamak için her şeyi yapmıştım."

Esmâ'nın kızgınlığı daha uzun sürecek gibiydi ama kahretsin ki bu adama dayanamıyordu! Elindeki tepsiye ve genç adamın yaralı koluna dikkat ederek yanağına uzandı. Pürüzsüz sert çenesine bir öpücük kondururken ses çıkarmayı da ihmal etmemişti. Baran'ın kulağına doğru bir 'cuk' sesi verdikten sonra geri çekildi. Baran ise çocuk gibi gülümsüyordu.

"Hasta olmak eğlenceliymiş he!"

"Senin bebek gibi olduğunu fark etmemiştim."

"Yerine göre adamız biz. Ama şu an büyük gibi davranmak içinden gelmiyor, ilgilenecek birilerine ihtiyacım var. Bu da senin gibi güzel ve çekici biri olunca tabii..." Genç adam ciddileşti. Gözleri Esmâ'nın dudaklarına, oradan göğüslerine doğru indi. Adam resmen onu gözleriyle soyuyordu. Esmâ bu bakışları yakalayınca olduğu yerde kıpırdandı. Neden böyle bakıyordu ki? "Hey, yemek!" Baran'ın kararın gözleri yukarı çıkıp elindeki kâseye kaydı. Esmâ'nın ağız kurumuştur. Baran'ın böyle bakması karşında garip bir şeylerin kıpırdamasına neden olurken kalbi de hızlı atışlar yaparak aşkın varlığını hissettiriyordu. Kaşığı çorbaya daldırıp bu sefer üfleterek adama doğru yöneltti. Baran kaşığı ağzına aldı ama bırakmadı. Esmâ da geri çekerken glemeyen kaşığa doğru bakakaldı. Adamın ne yaptığını en önemlisi ne düşündüğünü anlamadı. O kadar derin bakıyordu ki, gri gözleri parlamaya başlamıştı.

"Kaşığı alabilir miyim?" diye sordu Esmâ. Baran ise hafifçe gülümseyip kaşığı öyle bir bıraktı ki Esmâ bırakmamasını diledi. Dudaklarıyla kaşığı emiyor gibiydi. Tahrik edici bu hareketi Esmâ'nın elini ayağını boşaltmıştı. Kaşığı elinden bırakınca yere düştü. Nefesi ise bir anda düzensizleşmişti.

"Be... Ben..." Esmâ tepsiyi komodine bırakıp yere kayarak düşen kaşığı almaya yeltendi. Baran yine kıza tutmuştu.

"Esmâ... Burak."

"Ama çorba..."

"Doydum." Elleri Esmâ'nın elleriyle oynuyordu. Esmâ ise Baran ile yalnız kalmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını anlıyordu. Buradan gitmeliydi. Baran'ın onunla böylesine oynamasına dayanamıyordu. Ama kahretsin ki hareket edemiyordu!

"Beni gerçekten kaybedeceğin için korktun mu?" Soru karşısında genç kız ne diyeceğini bilemedi. Evet, gerçekten korkmuştu. Ama Baran'a itiraf etmesi kolay olmayacaktı. Bakışlarını bir türlü yüzüne kaldıramıyordu. Elinin o erotik hareketleri kanının kaynamasına neden oluyordu. Aslında aynı şeyi Baran da hissediyordu. Kızın teni pürüzsüzlük abidesiydi. Elleri ve yüzü pamuk gibi yumuşacıktı. Başka nerelerinin de yumuşak olduğunu düşünmemek için kendini zorladı. *Kahretsin bu kızı istiyorum! Burada, yatağında!*

Esmâ hiçbir şey demedi. Çok sonra başını kaldırıp adama bakabildi. "Evet korktum. Benim yüzümden ölmene dayanamazdım. İlk günden beri rahatımı düşünmek için her şeyi yaptım. Tamam, en başında senden nefret ediyordum ama şu an aynı şeyleri düşündüğümden emin değilim. Hastayken bana yaptıklarını da unutamam."

"Bütün hepsi bu kadar mı?"

Hayır, daha fazlası var ben seni seviyorum!

"Evet... Bu kadar" diye fısıldadı. Ona gerçeği neden söylemiyordu?

Genç adamın iç gıcıklayıcı el hareketleri Esmâ'yı derinden etkiliyordu.

"Baran, lütfen..."

"Nece lütfen?"

"Burak beni..."

"Seni tutuyor muyum?" Hâlbuki sadece elinin üzerinde avucuna yuvarlaklar çiziyordu. Ama genç kız bu küçük dokunuşla tahrik olmaya başlamıştı bile. Uyuşmuş vücudu ile hiçbir şey yapamadı. Göğüsleri ise gerilmeye başlamıştı.

"Baran yapma!" dedi sertçe çıkışarak. Esmâ'nın bu fevri çıkışına ikisi birden şaşırdı. Esmâ da akıl erdirememişti ama yanından kalkmazsa adama hayatı boyunca bağlı olacağını biliyordu. Bunu yapamazdı. Buradaki durumu sallantıdaydı.

Bir telefona baktığı için adama daha fazla âşık olup hayatının bitirmek istemiyordu. Bu noktada kendini durdurabileceğini biliyordu ama daha fazla ileri giderse... Asla onsuz olamazdı!

Adamın bir şey demesine fırsat vermeden odadan uçarcasına çıktı. Arkasından kapıyı kapatıp Baran'ın odasının karşısındaki, kendisi için tahsis edilmiş olan odaya girdi. Odalarının yakınlığı kendi yakınlıkları gibiydi. Birbirlerine çok yakın ama onları ayıran koridor kadar uzaktı.

...

Esmâ duş alıp üzerine temiz kıyafetler giydikten sonra dinlenmek için yatağına uzanmıştı. Aklında bir sürü düşünceler vardı. Uyumak ise bu düşüncelerin arasında bile yoktu. Yaşadığı stres sonucunda uykuya dalması fazla uzun sürmemişti. Gözlerini açtığı anda ise güneş çoktan batmış, hava zifiri karanlıktı. Yatağından kalkıp banyoya gittikten sonra aşağı inmek için odasından çıktı. Baran'ı kontrol etmeyi düşündü. Sonra vazgeçti. Fauna Anne'sinin onu zaten düşüneceğinden şüphesi yoktu. Durumunu ona da sorabilirdi. Merdivenlerden aşağı inerken bunu yapamayacağı aklına geldi. Baran ile öpüşürken onları görmüştü. Bu utançla yüzüne bakamayacakmış gibi geliyordu.

Esmâ merdivenlerden indikten sonra verandaya çıktı. Akşam yemeği vakti olduğu için masa hazırlanmış gelecek olan kişileri bekliyordu. Çiğerlerine derin, temiz bir nefes çekerek akşamın serinliğini hissederken karşıdaki taşlı yoldan iki kişinin geldiğini gördü. Biri Okan'dı. Diğeri ise...

"Baran, senin ayakta ne işin var? Yatıyor olman lazımdı." diyerek azarladı. Kendisine kızılması hoşuna giden Baran, mutlulukla gülümseyerek "Uyandım. Günaydın." dedi.

"Esmâ Hanım, bu ne şiddet bu celal. Biraz sakin. Sanki adam birini öldürmüş gibi kıızıyorsunuz. Bu kadar korumacı olmayın canım." dedi Okan her zamanki yılsıklığıyla. Esmâ bir an için fazla fevri davrandığını anladı. Adama olan ilgisini başkalarının da anlayacak olmasına dayanamazdı. *Zaten aşk acısı çekiyorum...*

"Ama dinleniyor olması lazımdı," diye diretti Esma. Erkekler verandaya çıkıp Esma'nın önünde durunca genç kız başını yuları kaldırıp bakmak zorunda kalmıştı. Okan da en az beşmin kadar uzun ve gösterişliydi. İkisinin de üzerindeki siyah tişörtleri onlara karanlık adam portresi çizmişti. Okan, Baran'a göre daha sarıgındı. Gözleri ise Esma ile aynıydı. Ama Baran... O mitolojiden fırlama bir ilah! Esma'nın genç adamları bu kadar incelemesi Okan'ın gözünden kaçmamıştı. Baran ise hafif bir gülmaceme ile bakıyordu.

"Gördün mü Baran? İlk görüntüm ile çarpıcı bir giriş yapmamıştım ya şimdi cazibemi inceliyor." Esma kendisi hakkında konuştuğunu duyunca olduğu yerde biraz kıpırdandı.

"Ben sadece ikinizi de birbirinize benzediğinizi düşünüyordum."

"Sahi mi? Ben Baran'dan daha yakışıklıyım ama..." Okan, Baran'a bakarak suratını buruşturdu. Baran ise arkadaşının midesine doğru sağlam koluyla bir yumruk savurdu. Tabii ki bu yumruk jakadan ibaretti. Ama Okan'ın canı acımıştı. Baran'ın bir amacı da bu olabilirdi. Esma'ya çapkınca göz kırpmasada yerine yerleşti.

Yemekler eğlenceli bir sohbet eşliğinde yenmişti. Okan'ın haylazlıkları anlatı anlatı bitmiyordu. Genç kızların cazibesine karşı yaptığı sakarlıkları anlatınca Esma'nın suratı biraz asıldı. Kendisi nihayetinde bir kadındı.

Okan'ın uslanmaz bir zampara olduğunu orada öğrendi! Baran'ın böyle arkadaş olabileceğine daha önce ihtimal vermemdi. Baran onun yanında daha cooldu. Okan haylaz bir çocuk gibiydi. Tabii bazen etrafını büyüleyen karizması ve ciddi görüntüsü vardı. Esma bir an için ağabeyi Tolga'yı hatırladı. O da Okan gibiydi. Çapkın ve gözde! Tüm kızların bir erkekte aradığı bir özellikti. Ama Esma'nın değildi! Elini çenesine dayayarak Okan'ın anlattıklarını dinleyen Esma aklındaki Tolga'nın düşünceleriyle kendini kaybederken Baran, bu hayran bakışları yanlış anlamıştı.

Esma'nın yanında olduğu ve Okan'ın ona dostça veya şaka uğruna yaklaşmalarına ses çıkarmamıştı. Fakat şimdi Esma Okan'ın anlattıklarını öyle büyük bir memnuniyetle ve en önemlisi birazdan ağzının suyu akacakmış gibi seyredince Ba-

ran elinde olmayarak gerildi. Okan'dan etkileneşine dayanamazdı. Kendisinden hoşlanıyor olabilirdi ama Okan'ı sevme-yeceği anlamına gelmezdi. Daha bugün tanışmışlardı. Eğer ki Esma Okan'dan hoşlanıyacak olsun...

"Esma bana oradaki tuzu uzatır mısın?" Okan, arkadaşının işaret ettiği yere bakarak tuzu aldı ve Baran'a uzatı. Baran da hücumla çekerek aldı. Esma'nın hareket etmesini ve kendine gelmesi için tuzu istemişti ama kız döndüp bakmamıştı bile.

Baran'ın öfkesi içinde büyümeye başlamıştı. Yüzü gerildi. Keskin gözleri ise Esma'nın üzerindediydi.

"Bir gün, Baran ile Antalya'da arabayla geziyoruz. Orta- k olduğumuz otele bir bakalım dedik. Arada baskınlarımız olurdu ama o gün başka planlarımız vardı. Neyse gittik otele. Baran ve ben tabii yazlık kıyafetlerimiz ve gözlüklerimizle gayet karizmatik yürüyoruz. Resepsiyonist kıza yaklaştık. Arkası bize dönük diğeriyle konuşuyor, duymuyor tabii. Diğeri de bizi önünde dergi karıştırıyor. Kız anlatmaya başladı. Patron Baran şöyle yakışıklı böyle yakışıklı, amam öyle erkekler kaldı mı, benî çok karizmatik bir şekilde işe aldı, nazikti, şöyle böyle... Baran sınıtarak bana döndü. Zafer kazanmış gibi. Ben smirden köpürüyorum, nasıl olup da bu adamı beğenirler diye. Hâlbuki o kızı işe alan benim. Biraz daha öyle dikildik. Dergiye bakan kız sayfaları çevirdikten sonra olduğu yerde zıpladı. 'İşte benim aşkım, bak dergiye çıkmış. Çok tatlı değil mi? Şuna bak-sana' diye yanındaki kıza gösteriyor. Diğer kız da kim o dedi. Kız demesin mi Okan Doğan diye... Sonra kızlar bizi fark etti. Buyurun demelerine kalmadan gözlüklerimizi çıkartıp kızlara baktık. Hayatlarında hiç bu kadar yerin dibine girecek bir anları olmadığını sanıyorum. Hele bana aşkım diyen kıza şöyle bir inceledim. Benim Antalya'daki evin yardımcıların kız! İna-nabiliyor musun?"

"E ne yapınız? İşten mi çıkardınız?"

"Yok, tatlım ya Baran olacak bu adam kızları müdür yadimecinin asistanı yaptı. Müdür bu iki kızın alımlığını ve kendisine yardımcı olmak için gönderildiğini duyunca hafif bir spazm geçirdi." Okan kahkahalarla gülerken Baran donuk suratıyla arkadaşına bakıyordu. Aralarındaki her şeyi söylemesi onu yeterince rahatsız etmeye başlamıştı. En önemlisi arada

öfkeli gözlerle Esma'yı incelemesiydi. Esma hayallerinde çıkarak Okan'ın anlattığı anıya kahkahalarla güldü. Aklına adamın zor durumdaki hayali gelince daha bir komik olmuştu. Doğrusu biraz da bozulmuştu ama bunu fark ettirmedi. Baran'ı beğenen çok kişi olmuştu ve olacaktı da.

"Baran'ın yüce gönüllükleri anlat anlat bitmez ama ben çok yorulmuşum. Bugün siz gittikten sonra at bindim. Hamlamışım bacaklarım ağrıyor. Müsaadenizle güzel hayran..." diye rek ayağa kalktı Okan. "Unutmadan, Esma seni bir yerde gördüm mü?" Esma dondu. Televizyonda veya internette görmüşse neden burada olduğunu da öğrenirdi.

"Sanmıyorum."

"İyi geceler Okan." diye sözünü tamamladı Baran. Sesi buz gibi çıkıyordu. Esma ve Okan, Baran'a garip bir bakış atıp birbirlerine iyi geceler dilediler. Okan içeri girdiğinde Baran masanın üzerinden Esma'ya yaklaştı.

"Okan'a neden böyle hayran hayran bakıyorsun?" Lafı dolandırmadan direkt sormuştu. Esma bu soru karşısında irkildi. Baran'ın bakışları ise öfkeli bir panter kadar yakıcıydı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Okan'ın her anlatıklarına ağzının suyu bakarak karşılık verdin. O kadar mı etkiledi seni?"

Esma gözlerini kıstı. Anlamıyordu. "Baran iyi misin sen? Okan'ı dinledim evet, çünkü bir şey anlatıyordu." Kaşlarını çatarak baktı. Baran'ın neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamamıştı. Biraz düşününce bir şeyden şüphelendi. Acaba Baran onu Okan'dan mı kıskanıyordu? "Baran! Okan senin gibi benim de arkadaşım oldu. O iyi biri ama ondan hoşlanmam söz konusu bile değil..." Esma yerinde kıpırdandı. Baran'ın gözlerindeki buz bakıştan rahatsız olmuştu. Ne zaman bu hale geldiklerini bile bilmiyordu. Okan ile konuştuğu zaman gayet rahattı. Genç adamın arada bir kendisine kur yaptığını hissediyordu ama bunu gülüp geçmiş, ciddi olarak almamıştı. Anlatıklarını ise içinde Baran'ın adı var diye can kulağı ile dinlemişti. Peki, Baran bu davranıştan ne anlamıştı?

Baran yerinden sözlüncesine kalkıp emin adımlarla yanına geldi. Başını eğmiş bir elini masaya koyarak Esma'ya yaklaşıyordu. Gözleri yakıcı bir öfkeyle parlıyordu.

"Bana doğrusu mu söylüyorsun Esma?" diye dışlarının arasından tısladı. Ses tonu histen yoksun, Esma'nın kalbini burkacak kadar soğuktu. Esma içindeki gücü kısıma dayandı. Bu adamla tanıştığından beri içindeki Esma'yı tanııyordu ama Baran'ın böyle bakmasıyla kendisini bir an da yalnız hissetmişti. Tanıdığı, bildiği bir şeye sarılmalıydı. O da öfkesine sarıldı!

Adamın böyle duygusuz ve otoriter haline şöyle bir bakıp yerinden dikkatle kalktı. Kendinden emin bir duruşla adamın karşısında dikildi. Baran da Esma'nın karşısında sırtını dikleşti. Esma bir an için onun ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. Tam önünde dev gibi yükselinece başını geriye atmak zorunda kaldı ama kendine güveni tamdı, geri adım atmadı.

"Sana ilk gün yalan söyledim diye her zaman söyleyeceğimi sanma! Adım çıkmış dokuza hesabı hale bak..." Adama bir an için tiksinti dolu gözlerle baktı. "Kendinden utanmalısın Baran Bey! Okan'dan hoşlanmıyorum. Ama evet... Hoşlandığım biri var!..." Esma söylediği anda pişman oldu. Ağzından nasıl da kaçmıştı? Fazla hızlı olmuştu. Yüz ifadesini değiştirmeden Baran'a baktı. Adam bir an için yumruk yemiş gibi geriledi. Doğru mu duyuyordu? Biraz önce 'hoşlandığım biri var' mı demişti? Peki kimdi? Baran kaşlarını çatı. Kendinden hoşlanıyormazdı. Yoksa olabilir miydi?

"Kim?" diye sordu dalgınca. Genç kız da bir adım gerileyecek adama dehşet dolu gözlerle baktı. Hayatında ilk defa hoşlandığı kişiye hoşlandığını belli ediyordu. Ama karşısındaki kişi söylediğini anlamamış, safca bakarak kim olduğunu soruyordu. Esma bu duruma acıyla kahkahalar atıp gülse mi yoksa adamın yakasından tutup öpse mi karar veremedi.

Adama daha fazla açıklama yapmak istemiyordu. Baran'ın kaşları çatılı bir şekilde kendisinden cevap beklediğini anladı. İçindeki öfke aniden oluştuğu gibi aniden de yok oldu. Yüzüne her ne kadar yansıtmak istemese de dudakları seğirmeye başlamıştı. Başını eğerek bu gülüşü adamdan gizlemeye çalıştı.

"Esma bir cevap bekliyorum senden! Hoşlandığın adam kim?" Baran kızın susmasından şüphelenmeye başlamıştı. Kendisi olsa bunu anlardı. Her ne kadar öpücüklerine karşılık veriyor olsa da genç kız ondan nefret ediyordu. En azından için için ediyordu. Bunu bazen hissediyordu. Vurulduğunda ona

yaslanarak ağlaması ise sadece vicdan azabından olabiliirdi. Esmâ'nın dengersiz duygularından hiçbir zaman emin olmıyıcaktı! Şimdi ise bu sorıyü sorarken Okan'dan başka ihtimalleri düşünmeye başlamıştı. Esmâ, bir tek Burak ile konuşmıyştı. Diğer korumalarla sohbet ettiğı olmamıştı ama bir keresinde yol sordığü koruma Faruk vardı. Baran'ın akli gıl gide karışmaya başlamıştı. Baş ağrısı ise tam şakaklarına yerleşmişti. Genç kızın Okan ile konuşmasından niye böyle rahatsız olduğunu anlamamıştı. Okan'ın ters bir hareketini veya kıza yaklaşmasını görmemişti ama...

"Çok bilmek istiyorsan, çevrene bak Baran Bey! Sana daha fazla bir şey söylemek zorunda değilim." Esmâ'nın dudakları sağa doğru kıvrıldı, alaycı bir şekilde bakıyordu. Baran'ın şaşkınlıktan kaşları yukarı kalkınca Esmâ ona gülümseyerek arkasını döndü ve siyah kotunun sarmaladığı kalçalarını sallaya sallaya içeri girdi. Arkasında şaşkın ve kafası karışık bir adam bırakmıştı.

BÖLÜM DOKUZ

Esmâ ertesi sabah çok rahat bir şekilde uyandı. Tüm vücudu dinlenmiş ve günün hareketli akışına hazırlanmıştı. Yatağında güzelce gerindikten sonra yataktan çıktı. Tuvalette işini halledip odasına tekrar geldi. Bir an için Baran ile karşılaşacağı aklına gelmiş ve hızlı hareket ederek işini bitirmişti. Üzerindeki beyaz pijamalarını çıkartarak Baran'ın geçen gün çarşıdan ona aldığı beyaz elbiseyi giydi. Bu elbise omuzlarından ince askılı, göğüslerini saran ve dizinin biraz üstünde biten salaş bir elbiseydi.

Esmâ üzerine giyene kadar emin olamadı. Ama aynada kendisine baktığında ne kadar güzel olduğunu gördü. Biraz çocuksu duruyordu ama yuvarlak ve hafif dolgun göğüsleri çok güzel gözüküyordu. Büyük olmak için uğraşmasına gerek yoktu. Dıştan nasıl görünürse görünsün akli her zaman onu ele veriyordu. Hatay'ın o kavurucu sıcaklığında bu elbise harikaydı. Eğer yapacak bir şeyler bulamazsa odasından görünen havuza girebilirdi. Heyecanlandı.

Saçlarına yapacak bir şekil bulamayınca omuzlarına doğru saldı. Uzun kestane rengi saçları beline kadar dalgalar halinde inmişti. Tek sorun gözünün önüne gelmesi idi. Esmâ bundan nefret ettiğı için takı kutusunu karıştırdı. Ne zaman aldığını hatırlamadığı beyaz kurdeleli tacı buldu. Saçlarının arasına yerleştirdikten sonra kendine baktı. Sonra kıkırdamaya başladı. Aynadaki yansımasında küçük bir kız çocuğı görmüştü. *Şimdi tam oldum!*

Yataktan çıktığından beri içinde adını koymadığı bir mutluluk vardı. Sanki bir şey olacak gibi hissediyordu. Ama bu his kötü değil aksine o kadar güzeldi ki Esmâ yerinde duramıyordu. Üzerindeki bu elbisenin de vermiş olduğu bir enerji olabiliirdi. Çocuksu güzelliğine son kez bakıp ayağına babetlerini giydiğı gibi aşağı indi. Elbisesi, yürürken yukarı doğru çıkıyordu. Bundan rahatsız olsa da umursamamaya karar verdi. Ne de olsa burası da yazlık sayılırdı.

Verandaya çıktığında Okan'la konuşan Fatma Teyze'yi gördü. Yanlarına gittiğinde başlar ona döndü.

"Günaydın" Fatma Teyze genç kızın böyle mutlu olmasına hem şaşırmış hem de çok sevinmişti. Kızla ilk karşılaştığında o güzel gülümsemesini neredeyse hiç göremeyeceğini sanmıştı. Ama şimdi güneşi bile kuskandıracak bir parlaklıktaydı. Üzerindeki elbise de çok yakışmıştı. Saçlarının arasındaki beyaz tacı görünce hafifçe kıkırdadı ama sesini çıkarmadı. Bu kızın güzelliğine değerci doğrusu.

"Günaydın. Bu ne güzellik böyle?" Fatma teyze hayranlıkla bakıyordu. Genç kız tekrar gülümsedi ve eğilip yaşlı kadının yanaklarından öptü.

"Çok kötü bir karışımın, gözlerimi senden alamıyorum bayan!" diye takıldı Okan. Gözlerini kapatarak başını yana çevirdi ve elleriyle gelmesini istemediği bir ışığı durdurmaya çalışır gibi havaya kaldırdı.

"Hayır, bakmayacağım. Ah gözlerim, sanırım kör oluyorum."

Fatma Teyze ve Esmâ kahkahalarla gülmeye başladı. Okan'ın komiklikleri daha ilk dakikadan başlamıştı. Esmâ bu adamın sevgilisini çok merak ediyordu. Herhalde her dakika gülmeye krizine giriyordu.

Okan şaka yapıyordu, ama kızı ilk gördüğünden beri ne düşüneceğini bilememişti. Bu yüzden işi şakaya vurarak kızı güldürmeye çalışmıştı. Üzerindeki beyaz elbisesi harika vücudunda güzel dursa da bol elbisenin içindekini hayal ettirmeye zorluyordu. Göğüsleri ise dolgunlukları ile adeta 'Ben burada'yım!' diyordu.

Okan evin kadınlarını böyle güldürebildiği için mutluydu. Başka şeyler düşünmeye çalışsa da aklı takılı kalmıştı. Esmâ'nın seksi vücudunu elbise engellemediği gibi, çocuksu giyinse de her erkeği baştan çıkaran bir yapıya sahip olduğunu şimdi çok iyi anlıyordu. Ah, kahretsin! Neden şimdi karşısında böyle güzel gülümseyip o doğayı kuskandıracak nitelikteki gözleri ile kendisine bakıyordu ki? Okan sabah sabah aklının başka şeyler üzerine kurulu olduğunu geç de olsa anlamaya başladı. Hayal gücünün sınırsız enerjisi ise şu beyaz örtünün altındaki şeyi merak ile dolmuştu. Bu kızda ne vardı böyle?

Yüzünün yabancı olmaması ise ayrı bir konuydu. Bacaklarının arasına kan pompalanmaya başladığını anlayınca yüzünü buruşturdu. Esmâ gülmesini keşip bakışlarını Okan'a çevirdi. Yüzündeki huzursuzluğun sebebini anlamamıştı.

"Bir şey mi oldu? Neden öyle bakıyorsun?" Bu anı soru karşısında irkildi genç adam. Başını hızla aşağı eğip şakaklarını ovuyormuş gibi yaptı. Aynı zamanda pantolonuna bakıyordu. Şimdilik belirti yoktu ama kız ile biraz daha yan yana durursa çok fena olacağını biliyordu.

"Bi... Bir şey yok. Sadece..." Aklına uygun kelimeler gelmiyordu. Seni arzuluyorum... Hayır, bu değil. Neydi? Yatağında olmanı istiyorum... Kesinlikle değildi. Ne diyecektim ben?

"Evet, yanakların da kızardı bir şey mi oldu oğlum?" Okan, içindeki kaosu dışa vurduğundan haberi yoktu. Yanakları kızarıyorsa işler gerçekten iyi değildi. Esmâ ise o koca yeşil gözleriyle yanına yaklaşmış, koluna elini koymuştu. Ah Tanrım hayır...

"Ben iyiyim. Gitmem lazım!" Hızla kadınların yanından uzaklaşıp verandanın eve açılan kapısından yok oldu. Esmâ başını Fatma Teyze'ye çevirdi. Kendisinde bulunan bakışın aynısını kadında gördü.

"Ne oldu şimdi?"

Fatma Teyze omuz silkti. "Ben de anlamadım ki... Baran'la Okan aynı kafa zaten! Onları anlamak imkânsız kızım. Neyse gel kahvaltı hazır, otur."

"Ben diğerlerini beklerim." dedi Esmâ, Baran'ı görme umuduyla. Fatma Teyze'nin anlamamasını umdu ama kadının bakışlarında şeytani bir taraf gözüktüyordu.

"Okan'ı bilmem ama Baran çoktan çıktı."

"Nereye çıktı?" Esmâ'nın bir anda keyfi kaçmıştı. Hâlbuki bugün farklı şeyler olacağını hissediyordu. Omuzları düşerek Fatma Teyze'ye baktı.

"Merkeze indi. Yapacak işleri varmış." Genç kızın üzüntüsünü görebiliyordu. Baran'ın gelmeyeceğini duymadan önceki heyecanı ve arkasından gelen çöküşü çok iyi gözlemliyordu. "Hadi asma suratım, akşama kalmaz gelir."

"Hayır asmıyorum Yani..." Omuz silkti. "Ondan bana deri istediğini yapabilir. Benim aklımda başka bir şey vardı ama moralim hoşuldu." Esma, Fatma Teyze'ye belli etmek istemişti ama kadının cingözleri durumu hemen kavramıştı. Aslında Esma'nın da bu kadar belli etmesi kendi suçuydu. Bir şeyleri saklama konusunda hiç iyi olmamıştı. Özellikle söz konusu olan kendi duygularıysa...

Fatma Teyze kızı anlayışlı bir bakış atarak verandaya doğru ilerledi. Esma da peşinden takip etti. Kahvaltıya oturmak istemiyordu ama bir şeyler yemeyerek zavallı midesine işkence etmesine gerek yoktu. Masanın üstünde omleti görünce zaten isyan etmeye başlamıştı. Tabagında boş yer kalmayacak şekilde doldurup yemeye başladı. Kadınlar depresyon girdiklerinde kendilerini yemeğe verdiklerini duymuştu. Kendisi de şu an onu yapıyordu. İçindeki sıkıntıyı dışlarının arasındaki lokmala, ırı olarak yok etmeye çalışıyordu. İşe yarayıp kafasının birazcık rahatlamaya başladığını anlayınca daha hızlı yemeye başladı. Kahvaltının sonunda neredeyse patlayacak gibi olmuştu. Ufacık bedeninde kendini belli eden koca bir karın oluşmuştu. Hamile gibi durması üzerine hafifçe kıkırdadı. Allahtan üzerindeki elbise vücudunu belli etmeyecek kadar boldu. Bundan sonra tek sorun gününü nasıl geçireceğine karar vermek olacaktı. Etrafına şöyle bir bakıp düşündü. Bulamayınca kafasını sertçe hasır koltuğa dayayarak gözlerini kapadı.

Baran şehirdeki bürosunda deri koltuğunda oturmuş, scriblemek amaçlı soğuk suyunu içiyordu. Beş saattir kesintisiz olarak işlere gömülmüştü. Kafasındakileri dağıtmaya ihtiyacı vardı ama bir türlü olmuyordu. Son çare olarak dosyalardan medet ummuş ama ondan da sıkılmıştı. Kâğıtlara bir kenara fırlatarak ara verdi. Akli Esma'daydı. Dün gecceki kavgalarından sonra gözüne uyku girmemişti. Aslında düşünceleri daha farklı bir yöneydi. Esma'yı arzulamaya başlamıştı. Gözlerindeki ateşi görünce akli karışmış, arkasını dönüp yürüyen Esma'ya takılmıştı. Ah bana ne yapıyorsun Esma?

Hoşlandığı kişiyi sorgulamaktan vazgeçip Esma ile daha fazla vakit geçirmeye karar verdi. İçine biraz serahilik katınca keyiflendi. Sol kolunu askısından çıkarmış, hiçbir şey olmamış gibi hareket ettirebiliyordu. Kurşunun sıyrıldığı yer artık acımıyordu. Baran başka yerlerinin acımaya başladığını anlayınca sınıtı. Aslında durumu duygusal olarak da iyi değildi. Olaylara fazla fevri yaklaşıyor, olur olmadık yerde kendinden beklenmeyecek davranışı sergiliyordu. Boş kaldıkça kafası türlü türlü nedenler sürüyor ve Baran'ın daha fazla çıkmaza girmesine neden oluyordu. Elindeki bardağı masanın üstün bırakıp kâğıtlara baktı. Burada yapacak daha fazla işi yoktu. Akli böyle karışikken hiçbir şeye kendini veremiyordu. Yakında kendi yaptığı hatadan dolayı holdinglerin iflasını görmek istemiyorsa işi simdilik bırakmalıydı. Kontrolleri bittikten sonra ceketini alarak odasından çıktı. Neden bilmiyordu ama işe gelirken huzursuz, eve giderken sevinçliydi. Bunda Esma'yı görecektir olmanın etkisi büyüktü. Baran şu bir haftanın nasıl da hayatını değiştirdiğini düşündü. Bu küçük kız, koskoca geçmişini silmiş gibiydi.

Baran ofisinden çıkıp park yerindeki aracına ilerledi ve kapıları açıp bindi. Arabayı çalıştırmak için kontaga uzanıyordu ki telefonu çaldı. Ceketinin cebindeki telefonu alarak ekrana baktı. Vücudu gerildi. Uzun zamandır aklına gelmeyen nişanlı!

"Merhaba Gülşah."

"Merhaba Gülşah! Nişanlınla ne güzel konuşuyorsun öyle aşkım?"

"Meşguldüm. Nasılsın?"

"Merak ediyormusun?"

"Etmesem sormazdım değil mi?" Aslında nasıl olduğunu hiç mi hiç merak etmiyordu. Aklına gelmeyen insanın nasıl olup olmadığı niye umursanırdı ki?

"Çok iyiyim, New York'taki defile harikaydı. Ama aklım hep başka yerdeydi..." Baran nerede olduğunu çok iyi anlamıştı ama bu konuyu konuşmak istemiyordu. Daha doğrusu telefonu kapatmak için hiç bu kadar istek duymamıştı.

"Senin adına sevindim. Gülşah, bak, şu an bir toplantıya gidiyorum. Çıkınca arasam olur mu?"

"Toplantının insanın nişanlısından daha önemli olduğunu görüyorum. Evet! Pekî aşkım. Sonra görüşürüz. Ha unutmadan. En yakın zamanda Türkiye'ye geliyorum. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Görüşmediğimiz ve beni bir kere aramadığımı düşününce o ayların hesabını bana yataкта çok iyi vereceğini düşünüyorum."

"Gülşah, gelince seninle ciddi anlamda konuşmamız gerekcek."

"Evet aşkım, evliliğimiz için plan kurmanın vakti geldi" diye şakıdı Gülşah. Baran kaskatı kesildi. Ne derse desin, nasıl davranırsa davranırsın Gülşah yanlış anlayacak ve hemen kendi lehine çevirecekti. Fazla uzatmamak adına "Gelince görüşürüz," demekle yetindi.

"Görüşürüz aşkım."

Baran telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp verdi. Kafasını arkaya yaslayarak koltuğun kafalığına dayadı. Gözlerini kapamıştı, biraz önceki telefon görüşmesini yapmamış olmayı umdu. Ama yapmıştı. İnsan nişanlısını nasıl unutabilirdi ki? Baran unutmuştu. Küçük bir üniversite öğrencisini, be yıldır birlikte olduğu kadına tercih etmişti. Bundan pişmanlık duymuyordu. Çünkü kalbi hayatındaki en doğru şeyi yaptığını söylüyordu. Gülşah'a aşık olup evlenme kararı almasıydı. Kendinden yavaş büyük olan ve Esmâ'yı başına dert eden kişinin 'evlen artık, yuvan olsun' diye başının etinin yemesi üzerine bu kararı almıştı. O zaman mantıklı gelmişti. Ama şimdi ne kadar büyük bir hata yaptığını anlıyordu. Baran, Gülşah ile olamazdı. Ona bu konuyu gelince nasıl anlatacağını düşündü. Esmâ, ayrılmak için bir neden olabilirdi. Gülşah ile ayrılmayı daha öncelerde ara ara düşünüyordu. Sevmediği biriyle evlenmek işkence gibiydi. Derin bir nefes daha alarak off şeklinde geri verdi. Başını kaldırıp arabayı çalıştırdı. Görüşme sırasında ne zaman geleceğini söylememiştir. Bu daha hâlâ zamanının olduğunu ve keyfini çıkartması gerektiğini gösteriyordu.

Baran yarım saat sonra çiftliğe geldi. Koca demir kapıdan içeri girerek arabayı park etti. Korumaların her biri efendilerine başlarını eğerek selam verdi. Baran ise bir an önce Esmâ'yı görmek için sabırsızlanıyordu. Hayatında hiç bu kadar acele

hareket etmemiştir. Çiftliğin ön kapısından içeri girerek etrafa bakındı. Kimseler yoktu. Verandaya doğru ilerledi ama orada da kimse yoktu. Baran hafif kaşlarını çatı. Esmâ'nın bu saatlerde ne yapacağını bilmiyordu. Kafasında ihtimalleri canlandırıp sırayla elledi. Ama yine bulamadı. Arkasını dönerek mutfığa doğru ilerledi. Esmâ, Fatma Teyze'ye haber vermeden bir şey yapmazdı. Onun haberi olmalıydı!

Mutfığa girdiğinde ocağın başında yemek karıştıran Fatma Anne'sini gördü.

"Fatma Anne" Kadın başını çevirip anne sıcaklığıyla gülümsedi. "Baran, hoş geldin oğlum."

"Hoş bulduk. Esmâ nerede?" Fatma Teyze'nin kaşları yukarı doğru kalkarken hafifçe sırtıma başladı.

"Gelir gelmez Esmâ ha?" Dönüp tekrar yemeği karıştırdı.

Baran ona doğru yaklaştı. "Sen biliyorsun?" diye sordu şüphyle. İmalı sözlerle kaybedecek zamanı yoktu.

O sırada bir kadın ve bir erkeğin kahkahalı sesleri tüm mutfığı doldurdu. Baran başını çevirip mutfağın havuz tarafına açılan kapıya baktı.

"Bu da neydi?"

"Okan ve Esmâ! Havuzda yüzüyorlar. Çocuk gibiler ya-hu..." Kıkırdarak Baran'ı izlemeye başladı. Ama adam uçar-casına kapıya yönelmişti bile.

Fatma Teyze tekrar kıkırdadı. Baran'ın arkasından söylendi. "Sen bu kızı seviyorsun, ah benim avanak oğlum." dedi kendi kendine.

Baran'ın sert adımlarını çimenler kesse de yüzüne bakan birinin öfke dolu olduğunu anlamamasına imkân yoktu. Gri gözlerinden ateş çıkaracakmış gibi koyu bir şekilde bakıyordu. Havuza girenlerin rahatsız olmaması için bahçenin ortasına ağaçlar ve çiçeklerden set çekilmişti. Şimdi ise Baran onu oraya yaptırdığı için büyük pişmanlık duydu. Baran ilerledikçe gülüşme sesleri daha net gelir olmuştu. Ağaçların arasından geçip havuza yaklaştı.

Okan ve Esmâ havuzda birbirleriyle oynuyordu. Esmâ başını çevirince Baran'ı gördü.

"Baran, hoş geldin. Sen de gel." dedi çocuksu bir gülümse-meyle. Baran söylediklerini anlamak için çaba bile sarf etmedi.

Çünkü Okan, Esma'nın konuşması bittiği anda kızı belinden tutarak omzuna oturttu. Şakada omuz silkince Esma çığlıklar eşliğinde suya düşerken Baran yanlış bir şey yapmamak için kendini sıkıyordu.

"Kanka, hadi üstünü değiştir sen de gel." dedi Okan. Esma'nın düştüğü yerden bir kaç kulaç uzaklaşarak, Baran nefes almayı keseli çok olmuştu. Vücudunun her bir kası kaskatı kesilirken "Size iyi eğlenceler..." dedi. Sıkılı dişlerinin arasından zor konuşabildi.

Esma sudan çıkarak öksürmeye başladı.

"Okan ya, suyu yuttum. Öh... Öh..." Esma'nın bu çocuksu davranışında ne kadar güzel olduğunu düşünen Baran, Okan'ı yok etmemek için tek bir bahane düşünmeye başladı. Esma'nın onunla ilgilenmeyip üzerindeki bikiniyi ile Okan'a yanaştığını görmek ise hayatı boyunca hissetmediği kışkıklık ve öfkenin birleşmiş haliydi. Baran biraz daha bu manzarayı izlerse hiç iyi şeyler olmayacaktı. İçinden ilk defa ağlamak geldi. Esma'nın böyle davranmasını gerektirecek ne yapmıştı?

Onların oyunlarına daha fazla dayanamayıp başını kaldırdı. Korumlar yerlerinde durmuş havuzdakilere bakıyorlardı. Burak da köşede Baran'dan gelecek herhangi bir emri bekler gibiydi. Baran bir an için Burak'a "Okan'ı yok edin!" diye emir vermek istedi. Bunu yapmak hiçte zor değildi. Ama en yakın ve ayrıca çocukluk arkadaşına bunu yapamayacaktı. Bir kız yüzünden araları açılan insanları anlamamıştı. Şimdi çok açık bir şekilde mantıklı geldiğini görse de yüzünü buruşturmakla yetindi. Baran arkasını döndüğü gibi mutfak kapısına ilerledi. Fatma Anne'sinin durdurmasına fırsat vermeden odasına çıkıp kapıyı sertçe çarptı. Öskeden köprüyordu. Sinirini bir şeylerden çıkarmalıydı. Hızla atan kalbinin ve yumruk yapıp açarak esnettiği elleriyle odayı arşınlamaya başladı. Yerde bulduğu şeyleri tekmeleyerek sinirini çıkartmaya çalıştı. Ama hiçbir etkisi olmuyordu. Tuvalet'e gidip aynada kendisine baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yanak kasları dalgalanıp duruyor, dişlerini kıracaktı gibi sıkıyordu. Nefesi hala düzene girmemişti. Başını kaldırıp etrafına baktı. Boğuluyordu. Açıklık alana ihtiyacı vardı. Fırtına... Evet, at binerek rahatlatmalıydı. Üzerine binici kıyafetini giyerek evden çıktı. Kimseye görünmek istemiyordu.

Suan konuşacak hali yoktu. Ahıra ilerleyip soyun Fırtına'yı hazırlamasını emretti. Beş dakika sonra atının üzerindeydi. Arka taraftan atı koşturarak evden uzaklaştı.

Bir saat kesintisiz olarak at üstünde dolaştı. Hızlı gitmeleri yüzünden Fırtına'nın nefes alışı düzensizleşmeye başlamıştı. Baran ise atı paralayarak kendi içini boşaltıyordu. Az da olsa etkisi olmuştu. Atı çok yordugunu düşünerek akarsuyun kenarında durdu. Fırtına hemen su içmek için kıyıya yanaştı. Baran da oradaki bir ağaç kötrüğüne oturarak soluklandı. Eski Baran'ı ne kadar çok özlediğini düşündü. Ne istediğini bilen biriydi. Şimdi ise ufaklık bir kızı kışkırtan koca, boş bir beden olmuştu. Baran'ın suratı gene buruştu. Aradan geçen birkaç dakikalar, sonra arkasından gelen bir ses duydu. Ayağa kalkarak ses çıkaran şeyin ne olduğuna baktı. Gördüğü kişi karşısında kaşlarını çatı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu. Esma, üzerine binici kıyafetlerini giymiş, Karamel'in üzerinde yavaşça geliyordu.

"Seni merak ettim. Kaç saatir yoksun."

"Havuzundan hiç çıkmısaydınız hanımefendi." dedi alayla.

Sen neden gelmedin?" diye sordu, içlerlemişti.

"Keyfinizi bozmak istemedim. Şimdi lütfen siz de benim keyfimi bozmadan buradan gidin." Esma gözlerini kırıştırdı. Baran'ın neden böyle davrandığını anlamamıştı. Havuzdayken Okan'ın yaptığı komiklikler yüzünden adamla ilgilenememişti ama onu kızdıracak başka ne yapmış olabilirdi ki? Atından inerek adama biraz yaklaştı.

"Beni kovuyor musun?"

"Daha kibar bir şekilde söylemeye çalışmıştım ama böyle anlıyorsan... Evet!" dedi sertçe. Esma sesini yumuşattı.

"Neden böyle öfkelisin?" Baran onun sesinden bile yumuşayan kaslarını hissedebiliyordu. Bu daha çok onu çileden çıkarıyordu. "Lanet olsun değilim!" diye bağırdı.

"Hiç öyle durmuyorsun?"

"Esma, nasıl geldiysen öyle git ve beni yalnız bırak!"

"Neden böyle olduğunı anlamadan yerimden kıpırdamam!" Esma kollarını göğüslerinde bağlayarak inatçı bir şekilde adama baktı. Baran sessizce küfredip arkasını döndü. Su içmeye devam eden atın dizgininden tutarak ata bindi.

"İyi öyleyse sen buradan kıpırdama ama ben gidiyorum."

Esma, Baran'ın atı çevirmesine fırsat vermeden dizginleri elinden kapıp çekti. At ağzındaki acımayla şaha kalkarak laza doğru ön ayaklarını savurdu. Esma korkudan gerilerken ayağı dala takılıp gerisin geri düştü. Baran ise iyi bir binici olduğu için atın üstünde kalmıştı ama Esma'nın yere düştüğünü görünce attan inerek yanına koştu.

"Seni küçük aptal! Ne yaptığından haberin bile yok!" Yere eğilip kızın elini tuttu.

"Senin yüzünden. Neden bana açıkça ne olduğunu anlatmıyorsun? Sorunun var ve benimle ilgili... Şimdi karşıdayım. Söyle hadi!" Esma'nın ne kadar ınatçı olduğunu unutmamıştı.

"Söyleyecek bir şey yok. Git şimdi Esma!"

"Hayır, gitmiyorum Baran! Bana ne olduğun söyle?"

Kızın inadı karşısında sabrını kaybediyordu. İçindekileri boşaltmak için her yolu denemişti ama olmamıştı. Anlatırna rahatlayacağını umarak kızı döndü. Kararlı hali ve o kısacık boyu ile diklenirken Baran kızın kolunu kavrayıp hafifçe sıktı. Yüzünü Esma'ya yaklaştırmıştı.

"Okan ile samimi olmanı istemediğimi biliyor olman lazım? Ama sen gidip onunla çıplak bir şekilde yüzdün! Bütün koruma ordusunun gözünün önünde!"

Esma'nın ağzı şaşkınlıkla aralandı.

"Bütün gün yapacak bir şey bulamadım. Sen de yoktun. Sıkıntından patlamadan havuzda yüzeyim dedim. Bu sıcakta çok da uygun görüldü. Benim havuzda olduğumu görünce Okan da gelmek istedi. Gelme diyemedim. Sonra oyun oynamaya başladık... Ayrıca çıplakta değildim. Üzerimde bikiniim vardı."

Baran alaylı kısa bir kahkaha attı. "Çok kapalı değil mi o?"

"Baran saçmalama. Ve senin adamlarının bana yan gözle baktıklarını görmedim. Geldiğimden beri saygılılardı. Onlardan zarar geleceğini düşünmedim."

"Yaptıkların hiç hoşuma gitmiyor Esma!"

"Seni yaptıklarında benim hoşuma gitmiyor Baran! Dün gece yemekte garip bir hale girdin. Kavga ortamı yarattın. Sana hayatımda hoşlandığım birinin olduğumu söyledim. Ama sen kim demekle yettindin. Her şey bu kadar açıkken, beni başkalarından kıskanmanı anlamıyorum!" Baran sonunda itiraf etti.

"Kıskanıyorum evet!" Kulakları söylenen sözleri bir kere daha emerek algılamasını sağladı. Sustu ve kızın ağzından çıkanları bir kez daha düşündü. Hoşlandığı kişi kendisi miydi?

"Benim!" dedi şaşkınlıktan ırilemiş gözlerini Esma'ya doğrultmüştü.

"Evet, koca aptal, sensin! O kalın kafanın içinde zeki bir beyin olduğunu düşünürdüm ama boş olduğunu bana kanıtladın! Şimdi bırak beni..." Silkinerek Baran'ın sıkan elinden kurtuldu. Fırtına'nın su içtiği kenara yaklaşarak suya baktı. Nefesi hızlanmıştı. Baran'ın kıskançlık krizine girmesi hoşuna gitmişti ama bu kadar tepki göstermesini beklemiyordu. Sakinleşmeyi umarak derin nefesler alıp verdi. O sırada Baran'ın telefonu çaldı. Arkasını dönmekten beklemedi. Baran telefonu açınca dikkat kesildi.

"Efendim."

"Evet."

"Pa... Pazar mı?"

"Anladım."

"Peki, ben... Her şeyle ilgilenirim."

"Hoşça kalın." Baran telefonu kapatıp kızın arkadan görünüşünü inceledi. İşte olmuştu. Her şey bitmişti. Bu bir haftalık rüya iki gün sonra sona criyordu!

"Esma..." diye fısıldadı. Esma yavaşça arkasını döndü. Adamın yüzündeki kırılgan ifadeyi çok açık bir şekilde görüyordu. Alnı kırıttı.

"Ne oldu?" diye sorarken duyacağı haberle hiç mutlu olmayaacağını hissediyordu.

"Pazar günü evine dönüyorsun!"

Esma yatağında uzanmış tavam seyreliyordu. Gözlerine dolan yaşlar sessizce yanaklarından akarken sonunda istediğinin olduğunu düşündü. Sonunda bu adamın elinden kurtulacaktı. Evine gidiyordu. Ama neden mutsuzdu? Baran ile tartışmalarının üstüne bu telefon hiç iyi olmamıştı. Esma'nın bu bir haftası çok güzel geçmişti. Bir hafta önce böyle düşünmese de şimdiki düşünceleri bunun üzerineydi. Baran'a aşık olmuştu. Hayatında

ilk defa açık olmuştu. Birazcık kalın kafalı olsa da onu seviyordu.

Akşam yemeği boyunca ikisi de sessizdi. Okan bile yaptığı esprilere kimsenin cevap vermediğini görünce susmuş, çok sıkıcı olduklarını ve internette takılacağını söyleyerek masadan kalkmıştı. Esmâ, Baran ile aralarındaki şeyin sonunda bittiğini anlıyordu ama bu... Çok can yakıcıydı. Baran'ı bir daha görmemeye dayanabilir miydi bilmiyordu? Onsuz olamazdı. Hayatına erkekler girip çıkacaktı belki ama Esmâ, Baran'sız olamazdı. Bu son geceleriydi. Bir gece daha olacaktı ama bu akşam özeldi. Ondan hoşlandığını açıkça dile getirmişti. Baran'dan bir yanıt almaya da kendisi söylemişti. İçinde bir şeylerin rahatladığını hissediyordu ama bu sefer de kalbi ağrıyordu. O lanet telefon neden gelmişti ki?

Esmâ, Baran'a sarılıp ağlamak istedi. Yemekten sonra bir daha yüzünü görmediği için tesellisi bir tek Baran'daydı. Sonuna aklına hayatını değiştirecek bir plan geldi. Bunu yapıp yapmamakta kararsızdı. *Bu kadar cesur olabilir miyim?*

Esmâ emin değildi. Cesur olduğundan emin değildi! Ama olursa... Genç kız hayatında ilk defa kendisiyle ilgili böyle büyük bir karar veriyor, bunu düşününce heyecanlanıyordu. Yapacaktı! Sonuçları ne olursa olsun!

Baran aklındaki düşünceleri bir türlü yok edemiyordu. Açık penceresinin önünde durarak serinliği yüzünde hissetti. Şu an mutlu olması gerekirdi ama değildi. Gökyüzündeki yarım ayın güzelliğini seyretti bir süre. Odasının kapısının açılmasını çok sonradan fark edebildi. Arkasını hızla dönerek kimin geldiğine baktı. Karşısındaki ufak tefek bir vücut vardı.

"Esmâ?" dedi yavaşça.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu genç kız, hafif ürkek bir halde... Baran kaşlarını çatı.

"Neden?" Esmâ'nın gülümseyen suratı bir anda hayal kınıklığı ile doldu. Baran onu istemiyordu.

"İçeri girmemi istemiyor musun?"

"Hayır... Tabii ki de... Gelsene." Baran ne diyeceğini billemiyordu. Onun buraya, yatak odasına hem de bu saatte gelmesine çok şaşırmıştı. Üzerindekilere şöyle bir baktı. Beyaz askılı gecelik vardı. Dar olması sebebiyle güzel bedenini gözler önüne seriyordu. Genç kız izin alınmasıyla arkasını dönüp kapıyı kapadı. Baran ise kendini hücrelerine kadar donmuş hissediyordu. Genç kızın ne yaptığını bir türlü anlamadı. Esmâ kapıyı kapadıktan sonra yüzünü genç adama döndü. Örkek adımlarla ilerleyip tam önüne geldi. Bakışları adamın göğsünün üzerinden geçti. Yavaşça başını kaldırıp o hep sevdiği gri gözlerle baktı. Gençnin siyahında koyulaşmaya başlamıştı.

Hiçbir şey konuşmuyorlardı. Sanki ikisi de olabilecekleri biliyordu. Bu büyüü bozmayı hiçbirini istemezdi. Ama genç adamın durumu iyi değildi. Nefes almaya bile bırakmış, genç kızın o koyulaşmış gözlerine oradan dolgun pembe dudaklarına ve oradan da geceliğin açıkta bırakan narin göğüslerine bakıyordu. *Tanırım, harika!*

"İki gün sonra gidiyorum." diye mırıldandı Esmâ. Sonunda konuşabiliyor olmasına şaşırmıştı. Bacakları titrese de yaptığı şeyin hem saçma hem de çok cesurca olduğunu biliyordu. Önemli olan, bunu adamın nasıl karşılayacağınıydı.

"Biliyorum." dedi Baran, onun da sesi gergin çıkıyordu. Bu düşünce bir an olsun aklından çıkmamıştı. Ayrılık vaktinin günü belirlenmişti. İçindeki erkeksi taraf onu göndermek istemiyordu. Ama kızı burada tutamayacağını da biliyordu. Gitmek için canı pahasına savaşmış biriydi Esmâ. Sonunda isteği olacak ve Baran da onu sağ salim evine yollayacaktı.

Esmâ ne diyeceğini bilemedi. Hâlâ adamın müthiş gözlerine bakıyordu. Sonra konuşmak için düşünmeyi bir kenara bırakıp sadece içinden geçen şeye odaklandı. Bir adım daha atarak adama süründü. Ellerini adamın ellerine götürdü. Yavaşça hareketlendirerek yukarı çıkmaya ve adamın sert güçlü kollarını okşamaya başladı.

"Yapma!" Baran onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Kızın dokunuşlarına ne kadar karşı çıksa da ona karşı koyamıyordu. İnsan sevdiği birine nasıl karşı koyabilirdi ki? Hele ki onu günlerce aklından çıkaramıyorsa, çocuğu, asi halini seviyorsa nasıl uzak tutabilirdi ki? Yanlış olduğunu bile bile, ilerisini

düşünmeden, sadece... Bu anı yaşamak varken... Durdurma-
yacaktı! İçindeki o mantıklı taraf beynini kemirse de düşünce-
leri birbiriyile çakışsa da bunu yapmayacaktı. Onu bu kadar
isterken onu geri çevirmeyecekti!

"Lütfen, sadece... Bir gece?" diye fısıldadı genç kız. Ada-
mın dev gibi önünde dikilmesi onda sorun teşkil etmiyordu.
Parmaklarının üstünde yükseldiği kadar yükseldi. İçine o
erkeksi kokuyu çeke çeke omuzlarını kavradı. Başını kaldırıp
Baran'ın tam boğazını, âdem elmasından öptü. Genç adam
başını geriye yatırmıştı. Yutkundu.

"Yapmamalıyız... Yarın ikimiz de pişman olacağız!" dedi
boğuk bir sesle. Son direniş kıvrımları kendini gösteriyordu.
Esmâ başını eğip o sert göğse yasladı.

"Bir gün olacaktı. Seninle... Sadece seninle olsun istiy-
rum. Asla pişman olmayacağım! Sadece bu gece ve sonra her
şey..." devamını getiremedi. İki gün sonra eve dönecekti ve
her şey eskisi gibi olacaktı. Şu bir hafta sadece rüya olacaktı.
Hayatında ilk defa pişman olmayacağı bir şeye karar vermişti
ve bunda kesin kararlıydı!

Baran'ın kendisini tutup ona dokunmayacağını anladı. Bu
yüzden direncini kırmak için adamın bir elini kalçasının üstüne
yerleştirdi ve sıkıca bastırdı. Baran hafifçe inledi. Vıcık bir
tutulu susmuyordu. Düşünme yetisi ise kaybolmuştu. Esmâ'ya
baktı. O yemyeşil gözler ne istediğini bilen bir şekilde parlı-
yordu. Adamın gergin dudaklarına baktı Esmâ. Adamdan biraz
daha güç alarak yukarı uzandı ve dudaklarına küçük bir öpücük
kondurdu. Bu zamana kadar öpüşmeyi hep Baran başlatırdı.
Şimdi ise roller değişiyordu. Adamın ona olan arzularını şimdi
anlamaya başlamıştı. Kasıklarına değen şişkinliği kendisini
açıkça belli ediyordu. Dudaklarının geri çekerek adamın gözle-
rine baktı. Yarı aralık gözlerinden içindeki tutkuyu alevlendir-
meye başladığını anlıyordu. Adamın kalçasındaki hiç kıpırdat-
madığı eli çekerek geriledi. Baran ise böylece duruyordu. Esmâ
hafifçe gülümseyerek adamı teşvik etmeye başladı ve adamı
kendi ardından çekip büyük yatağa ilerledi. Baran'ın iri vücudu
için yapılmış geniş yatak Esmâ'yı bir an için ürperti. Birazdan
burası ikisinin aşk döşegi olacaktı. İçindeki heyecanı sustura-
mıyordu. Pişman olsa bile bu yaptığı cesursa hareketti. Yatağa

çıkarak dizlerinin üstünde durdu ve elini çok davetkar bir şe-
kilde adama uzattı.

"Gel!" dedi arzuyla.

Baran hâlâ kendini tutuyordu. İçindeki kalkanları kıza karşı
savaş veriyordu adeta. Ellerini kıpırdatıp bu yumuşak bedene
dokunamıyordu. Kızın dediğini yaparak ilerledi ve elini tuttu.
Esmâ'nın güçlü çekişiyle yatağa oturdu. Esmâ'nın böylesine
güçlü ve istekli olmasına şaşırsa da bir yanı çok mutluydu.
Ama neden bu kıza dokunamıyordu?

"Esmâ, ne yaptığını bilmiyorsun..." diye hafifçe mırıldandı.

"Hayır, çok iyi biliyorum." dedi kendinden emin bir sesle.
Sesinden ne kadar inatçı olduğu da belli oluyordu. Bu geceyi
adam ile geçirecekti. Aksi takdirde olabilecekleri Baran bile kestir-
mezdi.

"Bu çok..." Esmâ adamın hâlâ direnmesine karşı olarak ge-
niledi ve bacaklarının üzerine oturdu. Onu kızdırmak için bir
şey bulmalıydı. Aklına geleni birden söyleyiverdi.

"Peki, o halde ben de gider, hediye mi başkasına veririm."
Bu çok büyük bir sözdü. Kendisinin bunu söyleyeceğini daha
önce tahmin bile edemezdi. Sonuçta söylemişti, etkisini biraz-
dan görebilirdi. Yataktan kalmak için hamle yaptı ama Baran
öfkeli bir boğa gibi kıza kolundan tutup yatağa yatırdı. Es-
mâ'nın kolu acımıştı ama Baran'm yüzündeki katıksız öfkeyi
görebiliyordu. Sonunda mağarasındaki kurdu uyandırmıştı.
İçten içe gülmeye başladı. Baran'sa üzerine eğilerek kollarını
yatağa bastırdı.

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye dişlerinin arasından
tısladı. Bu küçük kızın, içindeki sinirli adamı çıkarmasını bir
türü anlamıyordu. Sakinliğini hep korumayı bilen Baran, bu
küçük bedene yeniliyordu!

"Seni istiyorum!" dedi Esmâ arzu dolu bir sesle. Baran artık
sabrının sonundaydı.

"Tek şartla! Başkasının olmayacağını söyle! Hayatına hiçbir
erkeğin girmeyeceğini söyle!"

"Bu çok büyük bir söz!"

"Söyle! Benden başka biriyle..." Baran kıskançlıktan deliye
dönmüştü. Ondan bu sözü almadan onunla birlikte olamazdı.

Nedense şu an için bu söz çok değerliydi. Kalbinin hissettiği istediği bir cevaptı.

"Senden başka biryle... Olmayacağım Baran! Tek erkekşim olarak kalacaksın, sana söz veriyorum."

Bu cevap yetmişti. Baran içindeki zincirleri kırarak, kolları yok ederek kızın dudaklarına yapıştı. O kadar şiddetli öptüyordu ki Esmâ sonunda kazandığını anladı. Adamın bacakları kollarını Baran'ın boynuna dolayarak öpüşmesine karşılık verdi. Baran'ın seri baskısı Esmâ'nın istekliliği tutku ateşinin habercisiydi. Baran kızın dudaklarına doyanıyordu. Öpüşmesinden böyle oluyorsa diğer işleri yapmadan rahatlamaya başlayabilirdi. Bunu istemezdi. Belki de bu son geceleri olacaktı ama kızın sahibi o olacaktı. Esmâ'nın ilk gecesini mahvetmek istemiyordu. Bu yüzden şiddetini azaltıp bastırmayı bıraktı. Dili ile dudaklarını aralayarak kızın derinliklerine daldı ve o harika tat ile birlikte dilleri buluştu. Esmâ ve Baran aynı anda inlediler. Genç kızın parmakları o her zaman dokunmak istediği esmer saçlarda dolaşıyordu. Bu adamı sevdiğini daha önce fark etmişti ama şu an... Bu durumda olmaları çok... Güzeldi! Genç adamın elleri kızın vücudundaki keşfine başlamıştı. Geceliğini yukarı doğru sıyrarak o pürüzsüz bacaklarında gezindi. Esmâ ise bu dokunuşla hem ürpermış hem de daha çok adamı istediğini belli etmek için kıvranmaya başlamıştı. Baran'ın dudaklarından boynuna yavaşça inmesiyle titredi. Adamın ağzında resmen ateş vardı. Dokunduğu, öptüğü yeri adeta yakıyordu! Esmâ gözlerini kapatarak Baran'ın dokunuşlarına kendini bıraktı. Baran ise kızın geceliğinin askılarını omuzlarından indirerek aşağı doğru çekti. Kızın narin bedeni o kadar hafifti ki Esmâ onu kaldırıp geceliği arkasına doğru fırlattığını göremedi. Gözlerini kapamış ve Baran'ın yapacaklarını beklemeğe başlamıştı. Baran hafifçe gerileyerek kızın vücuduna baktı. Sutyensiz göğüsleri beyaz teninde parlıyordu. Göğüs uçları kendilerini belli etmek için yarısrı halde pembeleşmişti. Altındaki beyaz iç çamaşırı ise Baran'ın hayalini zorlamaya başlamıştı. Zamanı vardı. Kızın güzelliğini içine çeke çeke izledi. Esmâ üzerindeki ağırlığın kalktığını anlayınca gözlerini aralayarak Baran'a baktı. Genç adamın gözlerini hiç böyle koyulaşmış görmemişti. Adeta baktığı yeri yakacak ve o

kıyı zevkten eritecekti. Hedefin kendisi olmasına seviniyordu. Dişlerini göstererek sırıttı. Her zaman çıplaklığından utanırdı. Şimdi adamın önünde bu halde dururken ne kadar keyif aldığı düşünüyordu. Adamın tutkulu bakışlarına dayanamayarak dudaklarını yaladı. Baran da kızın vücudundan bakışlarını çekerek dudakları yalayan o dile odaklanmıştı. İçindeki arzu fırtınası tüm şiddetiyle eserek adamı kendinden geçirdi ve kızın ağzına saldirdi. Dilini büyük bir aşk ile emip ağzının en kuytu yerlerine daldı. Esmâ, Baran'ın böylesine ateşli olmasına sevinmişti. Verdiği karardan şimdilik pişman değildi. Baran'ın sevgilisi olduğunu biliyordu. Ama sevgili gelip geçici bir şeydi. Esmâ nedense daha özel olacağını hissetmişti. Baran onundu, kim ne derse desin!

Baran dudaklarını zor da olsa Esmâ'dan ayırarak aşağılara indirdi. Esmâ bu sefer gözlerini açık bırakarak adamın yaktığı yerlere bakıyordu. Dudakları bir göğüs ucunu bulunca inledi. Baran ise sırıttı. Esmâ ise bacaklarının arasının dolduğunu hissediyordu. Kıvranmasına ve hareketli duruşuna engel olamıyordu. Daha önce cinsellik hakkında yeterince bilgi edindiğine içinden dua etti. Bu yaptığı belki günahı ama Esmâ da Baran gibi kendini anın akışına bırakmıştı. Baran'ın öpücükleri sonunda düşünmesini engelleyecek darbeyi yaptı. Genç adamın elleri bacaklarının arasına inmiş ve çamaşırının üstünden hareket etmeye başlamıştı. Ağzından küçük bir çığlık kaçtı. Daha önce böyle bir şey yaşamadığı için bilemiyordu. Duyumları ise teoriden öte değildi. Pratiğin her zaman farkı olduğunu şimdiki... Daha iyi anlıyordu! Baran'ın ağzı göğüsleriyle oynarken elleri çamaşırını kavramış kalçalarından sıyrıyordu. Başını hafif kaldırıp kızın yüzüne baktı.

"Emin misin?" diye sordu adam son kez. Sesi boğuk çıkıyordu. Kızın tadını hiçbir kadın verememişti. Geçmiş siliniyordu. Esmâ onun tek dünyası olmaya başlamıştı. Öptükçe öpesi, dokundukça dokunası geliyordu.

"Ne... Neye?" Esmâ düşünmek için kendini zorladı. Neyce emin olduğunu soruyordu?

"Bekâretini alırsam... Hiçbir şey eskisi gibi olmaz?"

"Yaşlıtlarımın erkek listeleri birbiriyle yarısrken benim şu an tartıştığım konu çok ilginç doğrusu..."

"Esmâ ben ciddiyim!"

"Ben de öyle... Hadi, isteğim azalmaya başladı. Bu kadın mı arzulusun? Daha ateşli sanırdım seni..." Bunu söyleyen adamı adeta ateşlemişti. Kızın üzerinden kalkarak kendi üzerindeki tiğörtü bağından geçirip fırlattı. Kotunun kemerini çözdü ve fermuarını aşağı indirdi. Genç kızın gözlerinin önünde soyunuyordu. Esmâ ise bu görüntünün bir anını kaçırmak istemiyordu. Adamın iç çamaşırına geldiğini görünce nefesini tuttu. İlk defa yakınındaki bir erkeği çıplak görecekti. Daha önce dergilerde iç çamaşırını reklamı yapan mankenleri görmüştü ama yakından olması...

Baran'ın karşısında öyle durması Esmâ'ya mitolojiden fırlama tanrıları gibi gözükte. Kaslı vücudu ve düzenli şekle girer fiiziği... Dudaklarının kurduğunu hissediyordu Esmâ.

"Bitti mi?"

"Evet..." Adamın neden bahsettiğini anlamıştı, çünkü kızın izlediğini fark ettiği için karşısında duruyordu. Aldığı cevap ile tekrar kızın üzerine uzandı. Dudaklarıyla oynadıktan sonra göğüslerine ve oradan göbeğine inmişti. Esmâ ise soğumaya başlayan vücudunun tekrar alevlendiğini hissediyordu. Baran yavaşça bacaklarını ayırdı. Gözleri genç kızın yüzündeydi. Göbeğinden sonra daha aşağı inince Esmâ biraz kasıldı ve yay şeklini aldı. Baran ise amacına ulaşmıştı. Dudakları ve dili ile kızı adeta kıvrandırmaya başlamıştı. Esmâ gözlerini kapatıp adamın kafasını kasıklarına bastırmaya devam etti. Adamın böyle şeyler yapması çok ayıp ve erotikti ama Esmâ artık neyin ayıp neyin olmadığını bilmiyordu. Kıvrınmaları ve bir şeyleri sıkma isteği üzerine ellerinin acımaya başladığını anladı. Baran'ın sihirli dokunuşları kızı kendinden geçiriyordu. Parmakları dilinin oradan kayarak daha ortalara geldi ve yavaşça kaygan yerden içeri girdi. Kızın hazır olduğu belliydi ama yalvarmak için şeytani bir taraf vardı içinde.

"Ah... Baran... Lütfen..." Baran başını kaldırdı.

"Efendim aşkım?"

"Hadi..."

"Neye?"

"Ah... Lanet olsun ne yapacaksan... Ona..."

"Peki, sence ateşli miyim?"

"Ne?" Bu adam ne saçmalıyordu?

"Biraz önce ateşli olmamla ilgili laf ediyordun da..."

"Ah, kahretsin... Evet! Evet öylesin... Hadi bir şeyler yap, dayanamıyorum..."

"Biraz daha beklesem mi?"

"Seni öldürebilirim!"

"O zaman istediğini veremem."

"Ağlayacağım..."

Baran gülümseyerek kızın tatlı dudaklarını öptü ve bacaklarının arasına yerleşerek kayganlığından içeri girmeye başladı. Yavaş hareketleri kızın canının yanmaması üzerineydi. Ama Esmâ bir saniye olsun kıpırtısız duramıyor ve sürekli hareket ediyordu. Bu yüzden Baran'ın iradesini çok zorluyordu. Yavaşça içine girerken Esmâ'nın ani hareketi ile hızlı olmuş ve girşi sağlamıştı. Baran'ın dudakları kendi dudaklarının üstünde olduğu için Esmâ'nın küçük çılgılığı ağzında kayboldu. Baran başını kaldırıp kızın yüzüne baktı.

"Canın yandı mı?"

"Biraz."

"Nazik olmamı engelledin."

"Ne yapayım sen de çok yavaşsın..." Esmâ mahcup bir ifade ile gülümseyip başını çevirdi. Baran ise kahkaha atarak kızın içine tamamen girdi. Masumiyeti artık gitmişti. Kadınlığa Baran ile adım atmıştı. Hazla gülümsedi. Baran'ın gözleri kendi gözlerindeydi.

"Artık benimisin!"

"Her zaman benimim!"

Baran ve Esmâ o geceyi beraber geçirdiler. Dinlendiklerini hissedip tekrar birbirlerinin aşklarında eridiler. Esmâ sevişmenin ne harika olduğunu düşünürken Baran, geleceği hakkında planlar kuruyordu. Esmâ ile olmak dünyanın en harika şeyiydi. Onun hiç bitmeyen arzusu, ufacık bedeninin ateşli hali ile harikaydı. Gecenin yorgun olacağını düşünürken o küçük beden kollarındaydı. Asiliği sürse de onu sevdiğini biliyordu. Yatağı ısıtacak tek kadın, Esmâ'ydı!

Unuttuğu bir kadın daha vardı: Gülşah!

Esmâ gözlerini açığında kendini farklı bir odada buldu. Gözlerini kırıştırarak etrafına baktı. Çok güzel bir rüya görmüştü. Hayır, rüya değildi. Biraz sonra her şeyi hatırladı! Burası Baran'ın odasıydı. Dün gece yaşadıkları rüya olanımayacak kadar gerçekti. Örtülerin altındaki çıplak bedenine baktı. Bacak arası kendini belli edecek dercede sıziyordu. Bacak kasları ise akşamki performansı yüzünden halen kasılıyormuş gibi ağrıyordu. Esmâ'nun yüzünde memnun bir gülümseme oluştu ve kendini tekrar yatağa bıraktı. Sabaha kadar söylemedikleri şeyleri vücut dilleriyle birbirlerine aktarmışlardı. Baran'ın her hareketi şefkat doluydu. Kendisi rahatladığı gibi Esmâ'nun rahatlamasına öncelik veriyordu. Kendisini bilmediği diyarlara getiren bu adamın nasıl olup da böyle aşk dolu olduğunu bilmiyordu. Genç kız o kadar mutluydu ki adamın sıcaklığını hâlâ yataкта hissediyordu ve kalkmak istemiyordu. Başını çevirip yan tarafa baktı. Genç adam çoktan gitmişti. Esmâ yanında olmasını tercih ederdi. Ama biraz mahremiyet bırakmasından memnun olmuştu. Bu adam dünyanın en harika erkeği idi.

Esmâ yataқта ne kadar yattığını bilmeden doğruldu. Eşyaları yerlerdeydi. Bacaklarını zor da olsa kıpırdatarak yataktan sallandırdı. Üzerindeki örtüyü kenara çekerek yerdeki geceliğini aldı. Üstüne giydikten sonra ayağa kalkıp aşk dolu saatleri geçirdiği yatağı inceledi. Örtünün üzerinde kırmızı bir leke vardı. Esmâ eğilip çoktan kurumuş olan kamı inceledi. Kendi masumiyetini burada, kendisini alıkoyan bu yakışıklı adama vermişti. Bundan pişmanlık duymuyordu. Sevdigi birine vermesi canını acıtmıyordu. İster istemez bir gelecekleri olmasını istiyordu. Hayatında tanıdığı hiçbir erkeğin şu bir haftada hissettirdiği şeyleri hissetmediğini fark etti. Baran çok güçlüydü. Hem bedenem hem de ruhen...

Esmâ geceliğinin üstüne sabahlığını da giyerek kapıya doğru ilerledi. Tam kapının kolunu tutacaktı ki kol hareketlendi ve kapı açıldı. Esmâ ürkererek geri kaçarken Fatma Teyze veya diğerlerinin gelmemesini umdu. Bu saatte yarı çıplak bir şekil-

de adamın odasından çıkarken açıklayacağı hiçbir şey olmazdı. Bu utanca katlanamayacağını düşündü. Yamaqları kızardı ama içeri giren kişi Fatma Teyze veya diğer hizmetçiler değil Baran'dı!

Tüm yakışıklılığı ile odaya girince yoğun bir duygu seli oluştu. Esmâ üzerindeki kasvetli düşünceleri atarak gülümseyen bir suratla adama yaklaştı ve uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Günaydın."

"Günaydın." Baran gülümsedi.

"Ben de seni uyandırmaya geliyordum." Esmâ başını adamın göğsüne yaslayarak sarıldı.

"Saat kaç?"

"11.30" Esmâ adamın beline sarılan kollarını göğsüne dayayarak kendini geri itti.

"Ne? 11.30 mu? Bu saate kadar uyudum mu? Neden beni uyandırmadın?" Baran'ın yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. Genç kızın yüzüne doğru eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Geceki performansın düşünülürse, uyumayı hak etmiştin. Sabahladık. Bu saate kadar uyanman normal!" Esmâ'nun omuzları düştü. "Ama uyandırabilirdin."

"Neyle artık. Kendini nasıl hissediyorsun?" Baran bakışlarını eğerek genç kızın narin bedenine baktı.

"İyiyim. Belden aşağım biraz sıziyor ama önemli değil. Çok mutluyum." Genç kız gülümseyerek adamın ıslıdayan gözlerine baktı. Baran'ı ne kadar çok seviyordu böyle?

"Sevindim. Benim odamda kendime ait banyom var. Bak şu kapı..." parmağıyla odanın öbür tarafındaki kapıyı gösterdi. "Burada duşunu al. Belki yalnız duş almak istemezsin..." Baran şeytani sırıtsıyla kıza bakarken Esmâ kıkırdadı. Adamın bir oynaşma daha istediği açıktı.

"Ben koridordaki banyoya giderim. Teşekkürler. Bir sefer daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama akşama olabilir."

"Dört gözle bekliyorum olacağım." diye fısıldayıp genç kızın dudaklarına yapıştı. Esmâ gerileyerek adaman uzaklaştı.

"Ah seni azgın şey, bütün gece çekildin çekle girdik ve en hiçbir şey olmaması gibi sapaşagittim. Söylesene hiç yorulmadım?"

"Küçük bir kuzla uğraşmak kolay olmasa da yaptığın şey pekâlâ dinlendirici bir şeydi. Hem uyuyarak yeni güç depoladım. Görmek istermez misin?"

Esmâ, Baran'a doğru kahlaka atarak kollarından kurtuldu ve kapiya gitti.

"Biraşdan aşağı inerim" dedi ve açtığı kapıdan dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Sonra olduğu yerde kalakaldı. Çarşafını söylemeyi unutmıştu. Geri dönerek kapıyı açtığı yönü içeri girdi. Baran gülercek "Dayanamadın değil mi? Dur soynuyoruz!" dedi çapkınca. Eli gömleğinin üst düğmesine girmişti bile.

"Hayır... Ah... Yatak çarşaflarını söyleyecektim." Baran başını çevirip dağınık yatağa baktı.

"Ne olmuş ki?"

"Çarşafta şey var..."

"Ne var?"

Esmâ hafifçe eğilip birinin duymaması için elini ağzının kenarına koyarak "Kan" dedi ve sonra kızardı. Baran kaşlarını hafifçe çatıp tekrar yatağa baktı. Sonra kıza doğru ilerleyerek kollarının arasına aldı. Çarşafteki kan önemli değildi. Başkalarının görmesini de umursuyor sayılmazdı, önemli olan kızın düşünceleriydi.

"Pişman mısın?" Esmâ yaramazlık yapmış gibi gülümsedi.

"Hayatımda yaptığım en harika şeydi."

"Gerçekten böyle düşünüyorsun değil mi?"

"Tabii ki... Pişman değilim. Harika bir adamlaydım." Baran hüzünlü bir gülüşle genç kıza baktı. Doğruyu söylediğini o ormanı kışkandıracak olan yeşil gözlerin parlamasından anlamıştı. Bu sefer çapkın gülüşünü Esmâ'ya doğru gönderip onu ödüllendirdi. Dudakları tekrar buluşup küçük bir öpücükle mülhürlendikten sonra Esmâ arkasını döndüğü gibi odadan dışarı çıktı.

Esmâ çok mutluydu. Derin bir nefes alarak hayatının bundan sonra iki kişilik olduğunu düşünmeye başladı.

Yarım saat sonra Esmâ düşünmüş, yenilemiş bir şekilde uykuya indi. Öğle yemeği saati olduğu için masalar hazırlanmış, konuklarını bekliyordu. Verandaya çıkan Esmâ etrafına baktı. Okan ve Baran oturmuş, genç kızın gelmesini bekliyorlardı. Esmâ'yı gördüklerinde oldukları yerden kalkarak kızın oturmasını beklediler. Herkes yerine yerleşirken Baran Esmâ'dan gözlerini alamıyordu. Üzerine giydiği pembe V yakalı bluzundan dolgun göğüslerine baktı. Gün gece onların üzerinde uyuduğunu ve tadına baktığını hatırlayınca kasıklarında hafif bir kıpırdanma hissetti. Başını hafifçe sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Aksi halde en yakın arkadaşının yanında kızı omzuna attığı gibi odaya çıkabilirdi. Okan'ın söylediği bir şeyi duyunca başını çevirip tüm dikkatini ona vermeye çalıştı. Bu kadar güzel bir kadınla olmak harikaydı. Ama neyse Okan'ın söyledikleri hiç cazip gelmiyor ve aklı fazla meşgul yaparak başka yerlere gidiyordu.

Yemeklerini güzel bir ortamda yediler. Okan gene haylazlıkları yapmış, çifti eğlendirmişti. Baran dün geceden sonra Okan'ın davranışlarındaki yakınlığı kışkırtmayı bırakmıştı.

Fakat Okan'ın davranışları değişmişti. Baran'ın Esmâ'ya yiyecek gibi baktığını görse de o da kızdan gözlerini alamamıştı. Dünkü havuz maceraları harikaydı. Bundan sonra kıza yalnız kalmak için her anı değerlendirmeyi düşündü. Yemekten sonra yediklerini hazmetmeyi bekleyerek konuşmalarına devam ettiler.

"Esmâ, ben bugün at bineceğim, sen de bana eşlik eder misin?" diye sordu Okan. Baran istemsiz olarak gerildi. Esmâ'nın kendisinin olduğunu biliyordu ama Okan ile yalnız kalmasını yine de istemiyordu. Hele ki dün havuzda olanlar aklına gelince sinirinin tepesine çıktığını hissetti. Ne kadar kışkırtılmayacağını kendisine hatırlatsa da bu koca bir yalandı. Esmâ ise Baran'a şöyle bir bakıp Okan'a gülümsedi.

"Tabii neden olmasın." Baran kanunun donduğunu hissetti. Bu kız nasıl olup da teklifi kabul etmişti? Nefesinin hızlanıp burnundan solumaya başlayınca masanın altından ellerini yum-

ruk yaptı. Esmâ izin isteyerek üstüne binici kıyafetlerini giymek için odasına gitti.

On dakika sonra üzerini değiştirmiş bir şekilde geldi. Baran bu kıza, çuval giyso yakıştığını düşündü. Üzerindeki binici pantolonunun küçük kalçalarını kavrayışına hayranlıkla bakıyordu.

"Ben hazırım." dedi Esmâ parıldayan bir gülüşle.

Okan sabahdan hazır olduğu için kıyafet sorunu yoktu. Yerinden kalkarak kıza gülümsedi. Baran ise bir anda gerçek hatırladı ve Esmâ'nın harika vücudundan gözlerini ayırarak Okan'a baktı. Onları yalnız bırakamazdı. Ama sonra bir şey oldu. Verandaya doğru yanında bir adamla yaklaşan tanıdık bir yüz görüldü. Gittikçe yaklaşıyor ve yüzünde güzel bir gülümseme oluşuyordu. Diğer iki kişi de geleni görmek için başlarını çevirdi.

Esmâ karşısındaki bu kişinin güzelliği karşısında adeta buz kesmişti. O kadar güzeldi ki... Güneş rengi sarı saçları gerçek sarışın olduğunun kanıtıydı. Üzerindeki açık mavi askılı, dizine üstüne biten ve belden kemerli elbisesiyle mankenler gibi yürüyordu. Düzgün fizik Esmâ'yı dehşete düşürdü. Ayağındaki topuklular 1.70'lik boyuna 5 santim daha eklemiş, bu da Esmâ'dan tam 10 santim yüksek olmasına neden olmuştu. Esmâ bir an için kendini yer çöresi gibi hissetti. Bu harika kadın verandayı çıkarak hiç durmadan direkt ilerledi ve en güzel gülüşüyle yanındaki adama sarıldı.

Esmâ gördüklerinin göz yanılması olduğunu düşünmek istiyordu. Kadının gittiği kişi Okan'dı! Baran değildi! Beyni ona oyun oynuyordu, bunun farklı bir açıklaması olamazdı. Gözlerini kapatıp açtı. Doğru görüyordu! *Lanet olsun, bu da kim?*

Genç kadın kollarını iki yandan açarak Baran'ın önünde durdu.

"İnsan nişanlısını böyle mi karşılar? Okan şuna bir şey söylesene..." Esmâ'nın beyninde şu sözler çınlamaya başladı: **NİŞANLI...**

"Ben karışmam, ikiniz arasında..." dedi Okan omuz silkererek. Esmâ dehşet içerisinde başını çevirip Okan'a baktı. Okan o bakışı görmemişti ama Esmâ'nın alev almış gibi yanan gözleri acıyordu. Okan nişanlı olduklarını biliyordu ve bu zamana

kadar hiç nişanlısından söz etmemişti! Baran... Baran da söylenemişti!

"Beni görünce dondu sanırım" diyerek hafifçe gülümseyen kadın Baran'a döndü ve adamın yüzünü ellerinin arasına alıp ona aşk dolu bir öpücük verdi.

Esmâ'nın midesi bulandı. Tüm hayalleri suya bir bir dökülmüştü. Hayatının erkeği ona yalan söylemişti! Nişanlı olduğundan bahsetmemiş olması yüzünden suçluydu! Bekâretini alırken nasıl da rahattı. Bekâretini... Kahrının masumluğunu bu aşaklık adamı vermişti! İçindeki sevgi kıvrımlarının yok olmaya başladığını hissetti. Hayatı boyunca en mutlu olduğu kişi, başkasıyla nişanlıydı! Kendisini kullanılmış bir fahişe gibi hissediyordu. Elindeki en önemli hediyesi alınmıştı. Kendini vermişti ama tanıdığı adam bu değildi. O şefkatli ve her şeyi dürüstçe söyleyen bir adamdı. Bu... Bu içindeki... Çok büyük bir acıydı. Gözleri kavruluyormuş gibi acıyor, kalbinin kırıklığına isyan ediyordu.

"Yeter, bırak beni Gülşah!" diye kızı kollarından iterek küfredi Baran. Esmâ başını kaldırıp akmayan gözyaşlarıyla adama baktı. Gözlerindeki hayal kırıklığını ona yansıtmak istemiyordu. Ondan... Ondan nefret ediyordu!

Baran'da farklı bir bakış yoktu. Gülşah'ın geleceğini bilmiyordu. Yetmezmiş gibi onu görünce donakalmasına engel olamamış, öpmesine izin vermişti. Bundan pişmanlık duyuyor olsa da Gülşah'ı itmekten ve Esmâ'ya bakmaktan kendini alamamıştı. Genç kızın gözlerindeki hüznü tam sol yanında hissetti. Ona söylememekle büyük hata yapmıştı.

Esmâ son kez gözlerine bakarak başını çevirdi.

"Okan hadi gidelim." Arkasını döndüğü gibi verandanın merdivenlerinden ön bahçeye indi. Baran sanki üzerine kaynar suyun dökülmüş hissini yaşıyordu. Beyninde ise hiç tahmin etmediği kelimeler yankılanıyordu: *Onu kaybediyorsun!*

Esmâ verandanın merdivenlerinden inerken yavaşladı. Ayağı geri geri gitmek istiyordu. Baran'a dönüp yüzüne okkalınsında bir tokat atmaya ne kadar çok istediğini düşündü. Arkasından dokunan elin sahibine dönünce gerçek hayata dönerek yoluna devam etti. Baran'dan nefret edeceği aklının ucundan bile geçmezdi. Daha bu sabah aşk dolu anlar yaşamışlardı.

Birbirlerine olan ibtiyalarını görmüşler ve ne kadar arzuladıklarını birbirlerine göstermişlerdi. Şimdi ise Baran'ın başka bir kadının kollarında olması, en önemlisi kendisine bunu söylememiş olmasına katlanamıyordu. Yürüdüğü yerlere görmeyen basıyor, Okan'ın onu yönlendirmesine izin veriyordu.

"Nişanlı olduğunu bilmiyor muydun?"

Esmâ başını kaldırarak boş gözlerle Okan'a baktı.

"Sen de hiç söz etmedin."

Okan omuz silkti.

"Baran'ın söylediğini düşünmüştüm. Hem Gülşah ile arada sırada görüştüğümünden ortaklaşa güzel bir anımız olmamıştı." Başını çevirip genç kıza baktı. Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Gözlerinde bariz bir üzüntü vardı. Yemyeşil gözlerinde akmadan parıldayan yaşları görünce kalbinde bir acı hissetti. Daha önce pek farkında değildi ama şimdi açıkça görebiliyordu. Esmâ, Baran'ı seviyordu. Nişanlı olduğunu öğrendiğindeki o yüz ifadesi açıkça gözüküyordu. Okan daha önce anlamadığı için kendisine lanet etti. Esmâ başını eğerek Karamel'in yanına gitti. Ahıra ne zaman geldiğini bilmiyordu ama Karamel'i görünce hafifçe gülümsemiş ve o büyük kafasına bir öpücük kondurmuştu. On dakika sonra at üstünde ahırdan çıkarak arka bahçeden ilerlemeye başladılar.

Esmâ, Karamel'i ölümüne sürüyor gibiydi. Atı sürekli koşturuyor, içindeki öfkeyi, nefreti rüzgârda uçuşan saçlarına almadan kusuyordu. Neden kendisine açıklamadığını anlamıyordu. Bir insan nasıl olur da sevdiği, en azından hoşlandığı kadına doğruyu söylemezdi. Esmâ'nın içindeki diğer taraf, söylese bile önemli olup olmadığını düşündü. Sevgilisi olduğunu bile bile onu sevdiyse ve yatağına girdiyse nişanlı olması hiç önemli değildi. Ya da önemliydi? Esmâ'nın düşünceleri beyninin içinde savaşı veriyordu. İyiler ve kötüler karşı karşıyaydı. Kalbi... O ise kırılmıştı. Sevdiği adamı, en önemlisi yatağına girdiği adamı başka kollarla görmesi kendisini hiç olmadığı kadar kötü hissettiriyordu.

"Esmâ..." Okan arkasından bağırırdı. "Esmâ!" Ama Esmâ o kadar hızlı gidiyordu ki değil duymak, dönüp etrafına bile bakmıyordu. Okan altındaki gri atı hızlandırıp Esmâ'nın hızına yaklaşıtı.

"Esmâ..." Genç kız başını çevirip Okan'a baktı.

"Efendim?"

"Yavaşla biraz, bu ne hız böyle?" Esmâ istemeyerek de olsa Karamel'in dizginlerini çekerek hızını yavaşlattı.

"Hızlı at binmeyi seviyorum. Eğer hızlı gitmek istemiyorsan gelme peşimden!" diye tersledi.

"Neden böyle sinirlisin?"

"Değilim."

"Ayna getirmemi ister misin? Kaşların ata bindiğimizden beri düzelmedi hâlâ çatık duruyor."

"Beni izlemeyi kes!"

"Baran, üç yıldır Gülşah ile birlikte..."

"Bana ne!"

"Bilmen gerekiyor sanırım. Son bir senedir de uzatmalı nişanlılar... Hâlâ evlilikleri kesinleşmiş değil."

"Yeter! Bana açıklama yapma Okan!"

"Sen gerçekte Esmâ Hazne misin?"

Esmâ atını dehleyecekti ki durdu. Başını çevirip tekrar Okan'a baktı. Adamın her zaman gülün yüzü şimdi ciddi bir hal almıştı. Soyadını öğrenmişti. Baran söylemiş olabilir miydi?

"Nasıl öğrendin?"

"İnternette desem tüm açıklamamı yapmış olur muyum? Bir benzerlik olabilir dedim ama gerçekten sen olduğunu şimdi anladım. İnternetteki bir fotoğrafında gazetecileri iterrek ilerlemeye çalışan bir halin vardı. Kaş çatışın aynen böyleydi. Altında da Sosyetenin Asi Gülü Esmâ, yine formunda diyerek espri yapılmaya çalışılmış ama becerilememiş bir başlık vardı."

Esmâ sustu. İçindeki öfke yavaşta azalmaya başlamıştı. O gerçekten sosyetenin asi güllüydü. Ama o hayatını değiştirecek bir karar vermişti. Hayatının şu son bir haftası rüya ile eş değerdirdi. En güzel hediyesini, dün, hiç tanımadığı nişanlı(!) bir adama vererek kendini herkes gibi hafif bir kız olarak göstermişti. Baran bu konuda ne düşünüyordu bilmiyordu ama "Kesin dalga geçiyordun" diye geçirdi içinden.

"Evet benim."

"Burada ne işin var?"

"Kaçıldım!" Artık gerçekler Esmâ'nın umurunda bile değildi.

Okan'ın yüz ifadesi anında değişti. Gözleri irileşirken, ağzı küçük bir O şeklini aldı.

"Arkadaşın Baran tarafından kaçırıldım. İstanbul'dan buraya zorla getirildim. Aynı gün kaçmak için her yolu denedim ama altan düşerek ayak bileğimi incittim. Sonra olan oldu işte..."

"Bu söylediklerin gerçek değil, değil mi? Şaka yapmıyorsun bana?"

"Sana neden şaka yapayım Okan? Gerçekler bunlar! Neden buradayım sanıyorsun?"

Okan bir süre sustu ne diyeceğini bilemiyordu. Başını eğerek Baran'ın neden böyle bir işe kalkıştığını düşünmeye başladı. Kaçımakla eline ne geçmişti? Düşüncelerinin birbirleriyle çakışmasından yeni bir şey aklına takıldı.

"Neden hâlâ buradasın? İstesen gidebilirsin..." dedi Okan şüpheyle.

Esmâ gerildi. Ona Baran'dan hoşlandığını açıklamak zorunda değildi. Ama neden hâlâ burada olduğunu da bir şekilde izah etmek zorundaydı.

"Ateşkes yaptık ve ben de emir gelip beni göndermesine izin verilinceye kadar sorun çıkarmayacağıma söz verdim. O yüzden buradayım. Ama söyleyeyim. Bu gece burada son günüm, haber geldi. Yarın evime dönüyorum. Her şey burada bitiyor!"

Esmâ Karamel'i dehleyerek yine son hızla alanı turlamaya başladı. Gözlerine yaşlar doluyordu. Ağlamak istemese de sözlerini dinlemeyen birkaç damla yanaklarından narince süzülüp rüzgârın etkisiyle yüzünden silindi. Kalbi hiç olmadığı kadar kurumuştı. Bu son gecesinden sonra hayatı hiç olmadığı kadar değışecekti!

Okan ise en yakın arkadaşının kendisine bu konuyu neden söylemediğine şaşıyordu. Aklını kurcalayan bir başka konu daha vardı. Esmâ'dan ayrılmak istemiyordu! Okan neden böyle hissettğini biliyordu ama içinde kıza karşı daha farklı bir his vardı. Onun iyiliğini istiyordu. O yüzündeki hüznü silip dün sabahki o güzel gülüşünü görmek istiyordu. Kızın başkasını

sevdiğini bile bile... 'Belki beni de... Sever... Bir gün!' diye düşünürdü. İçindeki bu umuda tutunmak istiyordu!

...

Hava çoktan kararmıştı. Genç adam verandanın korkuluklarına dayandı, kolundaki saate baktı. 9 olmuştu. Ama kahretsin ki Esmâ ile Okan eve gelmemiştiler! Baran sabahın bu kadar güzel başlayıp akşamın bu kadar iğrenç geçmesine dayanamıyordu. Esmâ gittiğinden beri sol yanındaki ağrı durmamıştı. Genç kızın yüzündeki hüznün açıkça kendini belli etse de Esmâ onun önünde ağlamamıştı. Gülşah'ın geleceğini bilmemesi ise kendi suçuymdu. Betül de Gülşah da geleceğini söylemişti. Ama Baran, haber verir diye düşündüğünden üzerinde durmamış, Esmâ'sı ile mutlu anlar yaşamıştı. Hata yapmıştı. Hem de çok büyük bir hata!

Gülşah ile tüm gün yalnız kalıp nişanın bozulduğunu anlatmaya çalışmış ama her defasında konuyu farklı anlatarak düğüne getirmişti. Mutluluktan havaya uçmayı planlamış gibi gülümsüyor ve hareket ediyordu. Baran ise delirmemek için elinden geleni yapmıştı. Genç kadına her defasında bağırarak laf anlatmaya çalışmıştı. Sınırı Esmâ ve Okan'ın yemeğe gelmemesiyle iki katına çıkmıştı. Gülşah ile baş başa yemek istemiyordu. Açıklama yapmasına izin vermeycekti belki ama Esmâ'yı karşısında oturmuş yemek yerken seyretmek istiyordu. Onun o ufaklık bedenine sarılmak istiyordu!

Baran o kadar sinirliydi ki ellerini yumruk yaparak korkuluğa vurdu. Tabii ki sağlam ahşap parçasına bir şey olmamış, olan yine kendi canına olmuştu.

Baran'ın kafası o kadar dalgındı ki arkasından yaklaşan uzun boylu güzel kadını göremedi. Kadın yavaşça gelerek ellerini adamın arkasından okşayarak göğsünde bağladı. Sert kasların elinin altında hissetmek harikaydı. Fakat Baran öyle düşünmüyordu. Kadının dokunuşlarını hissettiği anda elektrik çarpmış gibi birden arkasını dönmüş ve elin sahibine bakmıştı. Ellerini de bileklerinden kısıtarak öldürücü derecedeki soğuk gözlerini genç kadını süzmüştü.

"Bana bir daha elini sürme!" Gülşah'ın korku dolu gözleri adamın gergin yüzündeydi. Buraya geldiğinden beri adamın neyi olduğunu anlamıyordu. En son görüşmelerinde gülümseyerek ayrılmışlar ve Baran "Yatağım soğuk kalacak, erken dönmeye çalış" demişti. Anadan geçen 7 ayda sanki tanıdığı Baran gitmiş yerine başka biri gelmişti. Neden böyle olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Baran sabahtan beri böylesin, bana neden kötü davranıyorsun?"

"Sabahtan beri böyle değilim. Sen geldiğinden beri böyleyim!"

"Ama neden? Benim erken dönmemi isteyen sendin, 7 ay geçti haklısın, sinirin buna sarırmı ama bu kadar kızacak ne var bunda?"

Baran tutkısıyla kollarını fırlatırcasına bıraktı. Arkasına döndüğünde karşısında Okan ile Esmâ'nın konuşarak kendilerine doğru geldiğini gördü. İkinci çok onların yüzündeki gülümsemeyeydi! Verandaya çıktıklarında Baran hızla Esmâ'nın yaması giderek karşısında dağ gibi yükseldi.

"Nerdesin sen?" Esmâ, Baran'ın arkasındaki kadına kısa bir bakış attıktan sonra Baran'ın öfkeden kararmış gözlerine baktı.

"Buradayım işte!"

"Benimle dalga geçme! Bu saate kadar ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye tısladı dışlerinin arasından.

"Beraber yemek yedik. Harıkaydı değil mi Esmâ? Seni de ilk günden nişanlınla baş başa bırakmak istedik, dostum," dedi Okan. Baran hayatında ilk defa kontrolünü bu denli kaybetti ve senelerce arkadaşlık kurduğu adama dönüp geldiğinden beri yapmak istediği şeyi yaptı: Yüzüne sağlam bir yumruk çaktı!

Esmâ çok olmuş bir şekilde olanları izlerken ağzında bir çılgılık kaçtı. Baran yere serdiği arkadaşının başına giderek bir yumruk daha atmaya denerdi ama başarılı olamadı. Esmâ'nın elleri omuzlarında, onu Okan'ın başından almaya çalışıyordu. Bu adam ne yaptığını sanıyordu böyle?

"Kes artık Baran! Lanet olsun adamın gözünü patlattın. Sevdiklerine karşı böyle misin sen?"

"Sevdiklerime karşı böyle olmadığını biliyorsun Esmâ!" Esmâ, Baran'ın söylediklerini kulak arkası ederek adamı itti ve

yere düşmesine neden oldu. Okan'a dönüp sol gözünü tutan elini çekti. Morluk adım adım ilerlemeye başlamıştı bile. Esmâ olayların bir anda rayından çıkmasına neyin neden olduğunu anlamıyordu. Bağrıışmaları duyan Fatma Teyze bemen verandaya koştu. Yerdeki Esmâ ile Okan'a sonra Baran'a döndü.

"Aman Yarabbi, ne oldu?" diye bir yaygara kopardı. Esmâ başını çevirip korkuyla kendisine bakan kadına döndü.

"Fatma Teyze, koş buz getir. Bir de şişmeyi önleyecek bir ilaç varsa onu da getir."

"Tamam, tamam!" Bir adım atmıştı ki gözü Baran'a kaydı.

"Ah gene kavga mı ettiniz siz? Küçük çocuklar yapmaz sizin yaptığınızı..."

"Fatma Teyze acil lazım, hadi!" diye bağırdı Esmâ. Okan'a yumruk gelmesi onun suçuydu. Adamın siniri kendisiydi ama diyeti ödeyen Okan'dı. Esmâ'nın ellerini tutarak yüzünden çekti Okan acıyla Esmâ'ya baktı.

"Korkma, abarttığın kadar bir şey yok."

"Evet var! Şu haline bak..."

Baran yerden sinirle kalkıp doğruldu. Gülşah olaylara karışmak istemiyormuş gibi sessizce köşede duruyordu. Baran'ın öfkeli olduğu anlarda etrafındaki kimseyi görmediğini biliyordu. Kendisiyle de sorunları varken hayatta işlerine karışmazdı. Ama garip olan bir şey vardı ki o da şu Esmâ dediği ufak tefek kızı hesap sormasıydı. Neden bu kız bu kadar önemliydi?

"Esmâ yeter! Bir yumrukla ölmez!" diye bağırdı Baran.

"Kes sesini Baran!"

Fatma Teyze elinde buz kalıbı ve birkaç merhem ile birlikte yanlarına geldi. Buzu alan Esmâ, Okan'ın elini çekerek elmacık kemiginin üzerine yerleştirdi. Okan'ın acıyla buruştuğu yüzü, her hareketinde kendi yüzünün de buruşmasına neden oluyordu.

"Özür dilerim, benim suçumdu!" dedi Okan'a. Baran alay eder gibi kahkaha attı.

"Evet! Olayların buraya gelmesi senin suçundur!" dedi bir anda. Esmâ duymazlıktan geldi. Okan'ın başından ayrılmak istemiyordu. Baran daha fazla bu manzaraya dayanamadı ve öne atılıp kızı kolundan kavradı.

"Yeter artık Esmam, onu ilgi gösterip durma." Baran Esmam'ı oydu kaldırıncı genç kız da öfkelerini kontrol edemedi ve Baran'a yüzünü döndürüp okkalımasından bir tokat attı. Adamların başına doğru savrulduktan sığıldığı kollarından kurtuldu.

"Senden nefret ediyorum! Nasıl olur da şu bir hafta senin gerçek yüzünü göremem anlanmıyorum. Yalanının tekisini. Senden ömrüm boyunca nefret edeceğim..." Baran başını çevirip genç kızın yüzüne baktı. O çok sevdiği yeşillikler öfkeyle parlıyordu.

"Benden nefret etme..." diye mırıldandı Baran.

"Hayır, ediyorum. Bu sabah bütün bu olayları yaşayacağımı tahmin bile etmezdim ama şu hale bak. Şimdi karşımdasın ve o içreç mahlûk yüzünü görüyorum."

"Esmam..."

"Kes sesini. Yarın buradan gittiğim için o kadar çok seviyorum ki... Keşke daha zeki olsaydım. Dün gece hiç yaşamamıştım."

Esmam tiksimiyle bakıp adamın gözlerinde oluşan yaşları görmeyen gelerek arkasını döndü.

"Çok üzgünüm Okan." dedi sesi ağlamaklı çıkıyordu. Arkasını döndüğü gibi Baran'a dahi bakmadan içeri koştu. Bu gecemin nasıl geçeceğini bilmiyordu. Ama bir an önce bitmesi iyi olacaktı!

Baran olduğu yerde kalakaldı. Bakışlarını yere çevirmişti. Sol yanağı ise kıpkırmızı olmuştu. Esmam'ı işte tamamen kaybetmişti! Başarıyla gurur duymalıydı. İçindeki yıkık virane o kadar çok canını yakıyordu ki onu kaybetmeye dayanamayacaktı. Onu bırakamazdı. Dönüp Esmam'ın arkasından içeri girerken bir şeyleri düzeltebilme umudu taşıyordu. Arkasından "Baran..." diye seslenen nişanlısının sesini duymamıştı bile.

Genç kız odasına koşarak girdi. Kapıyı arkasından kapatarak sırtını yasladı. Bacaklarının gücü çekilmiş gibiydi, kayarak yere oturdu. Gözlerinden yaşlar fışkıracak dercedeydi. O kadar yakıyorlardı ki daha fazla tutmasına imkân yoktu ve bırakıp akmalarına izin verdi. Baran ile aralarında ciddi bir ilişki olmamıştı ama dün gece yaşadıkları gerçektir. Eğer Baran yalanının tekiyse dün geceki şefkati şu bir haftada davrandığı samimiyeti neydi? Mantıklı bir çözüm bulamıyordu. Biraz önce

olanlar ise Baran'ın sonunda öfkесinin dışı vuruyordu. Lanet olsun hâld onu seviyorum!

Kapıyı açıldı. Başını kaldırarak gelenin kim olduğunu düşünmeye başladı. Kapının dibinden kalktı ve odanın öbür ucuna ilerledi.

"Kim o?" diye sordu titrek bir sesle. Sessiz ağıladığı için ses telleri çatallaşmıştı.

"Esmam, benim Baran."

"Git buradan!" diye bağırdı.

"Aç kapıyı lütfen."

"Sana git dedim. Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!" Baran kızın konuşmasına fırsat vermeden kapıyı açtı ve içeri girdi. Arkasını dönerek kapının anahtarını çevirdi. İkisini de bu odaya hapsedmişti.

"Yüzünü görmek istemiyorum, git buradan!"

"Ağlıyorsun?" diyen Baran'ın sesi hiç olmadığı kadar nazikti.

Sesi neden bu kadar yumuşak kı?

"Seni ilgilendirmez..." Esmam gözlerindeki yaşları silerek arkasını döndü. Ama hâlâ içinde biriken ve akmaya çalışan yaşlar vardı.

Baran yavaş adımlarla ilerleyerek Esmam'ın tam arkasında durdu. O kadar yakındı ki Esmam geri doğru hafif yaslanırsa göğsüne değecekti. Baran kız sıkılamak istemiyordu.

"Sana açıklama yapmadığım için özür dilerim, biliyorum suçluyum."

"Odun kafalısın!"

"Evet."

"Yalancısın!"

"Hayır, değilim!"

"Bana söylemedin!"

"Biliyorum. Söylersem seni kaybetmekten korktum."

"Ama kaybettin."

"Hâlâ bir şansım olabilir belki..."

"Asla! Bir şansın yok. Ben nişanlı adamlarla olmam! Dün bilseydim..."

"Şş... Yaptıklarından pişmanlık duyma. Benim Gülşah ile aramda duygusal bir bağ yoktu. Evlenmek sadece bekârlığıma son verecekti. Onu sevmiyordum bile..."

"Umurumda değil! Nişanlısın! Bugün seni nasıl öptüğünü gördüm. Seni seviyor! Ben burada kara kediymi. Senden nefret... ediyorum." Bedenini bir hıçkırık daha ele geçirirken Baran arkasından sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü.

"Esmâ, lütfen... Benden nefret etmene katlanamam! Ben Gülşah'tan ayrılacam. Geldiğinden beri ters davranıyorum. Anlamakta zorluk çekiyor ama anlamasını sağlayacağım. Seni asla bırakmam."

Adamın sarılması o kadar güzeldi ki Esmâ ona karşı koyamadı. Bu gece son geceleriydi. Bir daha adamı göremeyecekti. İçindeki lanet aşk duyguları ve kıpırdanmaya başlayan kadınsal hormonları, sarılmasına izin vermesine neden oldu. Bir tarafı ise adaman yüzünü parçalayacak kadar şiddet yanlısıydı. Kafasının içinde hâlâ 'Nişanlı' kelimesi yankılanıyordu. Baran önemsiz bir şey gibi görse de önemliydi. Gülşah'ı daha doğru düzgün tanımıyor olabiliirdi ama empati kurmasına engel değildi. Aynı şeyi kendi nişanlı yapsa hayatına son verebilirdi. Bunu da o kadına yapmayacaktı!

"Yeter burak beni..." Adamın kollarından kurtularak ondan uzak bir köşeye gitti.

Baran Esmâ'nın kokusuna doyamıyordu. İçine doya doya çekti ama kızın ellerinin arasından gittiğini hissedince gözlerine dolan yaşlar bu sefer teker teker aktı. Daha önce ağlayacağını söyleseler dalga geçildiğini düşünür ve karşısındaki kişinin yüzüne -eğer erkekse- yumruğunu geçirirdi. Erkeklik gururunun canı cehennemeydi. İçi o kadar acıyordu ki kadın gibi ağlamak bazen en kolay oluyordu. Hele ki kaybedilen bir yarene!

Esmâ bu yaşları görmemişti. Adama bakmama kararı almış gibi arkasını dönmüş ve başını eğmişti. Baran yaşlarını silerek aralarında mesafe kalacak şekilde yaklaştı.

"Yarın gidiyorsun öyle mi?"

"Evet! Senden kurtuluyorum!" dedi Esmâ hırçinlikle. Baran sırtını dikleştirdi. "Bundan o kadar emin olma..."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Seninle beraber olduk."

"Sus! Bunu söyleyip durma! Sana bekâretimi verdiğim için aptalın tekiyim. Nasıl bu kadar beyinsizce bir şeyi yapabildiğimi bilmiyorum." Esmâ gözlerinden akan yaşları silde. Derin bir nefes alarak ağlamasının durması için dua etti. Sulu gözleri olmaması hiç bir fayda sağlamıyordu.

"Bir şey daha var..." Esmâ'dan yanıt gelmedi. Ama ne olduğunu merakla beklediğini biliyordu.

"Üç kere seviştik ve ben her seferinde içine patladım. Hatırlarsın belki biz korunmadık. Hamile kalma ihtimalini bir düşün istersen." Esmâ kaskatı kesilmişti. Arkasını yavaşça dönerek adamın yüzüne baktı.

"Bu imkânsız."

"Adet tarihini hesapladın mı? Verimli bir gündeysen ne olacak?" Baran o kadar soğukkanlılıkla söylüyordu ki Esmâ eğer olursa ne yapacağını düşünmeye başladı. Hamile kalma ihtimali neden aklına gelmemişti ki? Bir iş yapmaya karar vermişti onu da eline yüzüne bulaştırmıştı. Hamile kalırsa... Bir bebek! Bu ihtimali hayalinde canlandırınca başının döndüğünü hissetti. Bir bebek demek tamamen hayatının değişmesi demekti! Bakışlarını yerden alarak Baran'a çevirdi. Karşısındaki bu yakışıklı adaman bir kopyası olursa hayatı nasıl olurdu? İçindeki güzel duyguları hızla kenara iterek öfkesine tekrar hakim oldu.

"Çık odamdan!" diye bağırdı.

"Esmâ bu ihtimali düşün ve eğer hamile olursan... O bebeği aldırma gibi bir yanılgıya sakın kapılma. Benim bebeğimi öldürmene izin vermem!"

"Sana çık dedim. 20 senelik hayatımı bir gecede seninle mahvettim, geleceğimi de mahvetmene izin vermem! Eğer hamile olursam sana babalık zevkini yaşatmam! O bebeği aldırmaya da kuşarak giderim." Esmâ'nın yüzünde haince bir gülümseme belirdi. İçten içe bebeğini öldürmeyi aklının ucundan bile geçirmezken bu adamın acı çekmesini ne kadar çok istediğini düşündü.

"Seni her an takip ettireceğimi unutma! Yanlış bir şey yaptığında anında öğreneceğimi bil. Bebeğimiz olursa, her şey değişir ona göre..." Sustu. Sıkıntıyla iç çekerek başını salladı. "Eğer aldırırsan hayatını mahvedeceğimi de bil! Emin ol yap-

nın." Baran Esmâ'nın eline koz geçtiğini anlamıştı. Tıpkı ilk günde olduğu gibi kızın nasıl davranacağını tahmin etmekte zorlanmıyordu. Onu tehdit etmek istemezdi ama maalesef emiştir. Aslında bu ihtimali kendisi de düşünmemişti. Eğer Esmâ de birbirine bağlayacak yegâne şeydi. O küçük bedeninde beğinin şekilleneceğini ve sevdiği kadından olacağı ihtimalini düşününce içten içe sevindi. Esmâ'nın yüzü ise öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Tehdit edilmek en istemediği şeydi. Ofisini burundan solumasına neden olunca Baran Esmâ'ya doğru yaklaştı. Kaçmasına fırsat vermeden kollarının arasına alarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. Esmâ hemen kendini itti.

"Barak beni pis adam!"

"Bu öpücüğün unutmam! Bu güzel bedeninde gelişmekte olan bebeğimize de iyi bak. Sizi seviyorum." Esmâ'nın direnmesine imkan vermeden alınma da bir öpücük kondurup arkasını döndüğü gibi kapıya gitti. Anahtarları yavaşça çevirip kapıyı açtıktan sonra elini bilimsizce karnına koyarak yere bakan Esmâ'ya döndü. Bu kez gerçekten sevdiğini bir kez daha anladı. Önlüne dönerek açık kapıdan dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Ondan nefesi emişini söylese bile onu bilmil seviyordu. Baran aşağı inmeden direk odasına gidip yatağına uzandı. Bugünün bitmesini istiyordu. Göndermek istemese de Esmâ'nın evine yollayacak daha sonra peşine düşecekti. Tabii Gülşah ile ayrıldıktan sonra...

Esmâ sabaha kadar uyuyamamıştı. Adet gününü hatırlamadağı için hamile kalmayacağını da biliyordu. Ama kalması ne yapacaktı, bence gece bunu düşünmüştü. Ailesine bu olmaları anlatmak istiyor, daha sonra vazgeçiyordu. Onların emel olduğunu bilmediği için böyle bir şeyi söyleyemezdi. Zorla olan bir şeyde değildi. Asıl kendisi adamı zorlayarak yatağına girmişti. Baran'ı suçlayacak hiçbir kozu yoktu. Geceyi sabah ederek yatmıştı. Kalktığı gibi ilk işi eşyalarını toplamak oluyordu. Artık buradan gitmeliydi. Kaldığı zaman içeriğinde nefes darlığı çekiyormuş gibi hissediyordu. Nişanlı ve

sevgili aynı evdeydi. Esmâ, tekrar midenin bulandığını hissetti. Sevgilisi olduğunu bile nasıl yapabiliyordu bunu? Koşarak tuvalete gitti. Boş midesindeki kısılmaya çalışırken bembeyaz olmuş yüzünü kaldırarak aynaya baktı. Çok perişan görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı ve ışıltı, teni ise bembeyazdı. Yetmemiş gibi midesi bulanmıştı. Bir den aklına hamile olup olmadığını geldi. Sonra kendi haline gülmeye ve arkasından ağlamaya başladı. Hamile olamazdı, daha iki gün olmuştu. Belirtilemi bu kadar çabuk gözükmezdi. Esmâ, acınacak haldeydi. Tam anlamıyla adaman hamile kalırsa okul ve iş hayatı çok değişecekti. Hâlbuki okuldan sonra babasının holdinglerini yönetecekti.

Onları ne kadar özlediğini düşündü. Babasının sözünü dinlemediği için bunlar başına gelmişti. O gün yaptığı hatanın bedelini halen çekiyordu. Belki de uzun süre çekecekti. Aşk olduğu yetmiyormuş gibi bir de adamın çocuğunu taşıyacaktı. Esmâ boğulmaya başladığını hissedince banyodan çıkarak hızla odasına gitti. Üstünü değiştirip adamın ona aldığı kıyafetleri yerinde bırakarak ilk geldiği gün üzerinde olan kendi kıyafetlerini giydi. Aklına gelen başka bir şey olmadığı için odadan çıkarak aşağı indi. Her ne kadar verandaya gitmek istemese de ayaklarını onu yönlendirdi. Dışarı çıktığında Okan hariç kimseyi görmedi. Başını geriye doğru oturduğu sandalyeye yaslamış gözlerini kapamıştı. Ayak seslerini duyunca başını çevirdi. Esmâ o an yüzünü gördü. Sol gözü şişmiş ve yanığı morarmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu, yanına gidince.

"Mor gözüm var ama iyiyim." diye karşılık verdi Okan. Bu halde bile gülebiliyordu. Esmâ ondaki bu yaşama sevincini takdirle seyretti.

"Çok üzgünüm..."

"Senin hatan değildi. Baran'ın gazabıyla ilk defa karşılaşmıyorum. Ama hedef ben olunca hiç iyi olmuyormuş şimdi anladım. Hâlbuki başkaları hedefken çok eğlenceliydi." Esmâ onun bu sözüne karşılık hafifçe gülmüştü. Bu durumdayken bile espri yapabiliyorsa durumu çok iyi demekti.

"Hadi ama asık surat sana yakışmıyor. Akşamki dedikodu-
muza bile yapamadık, yemek üstüne güzel bir yumruk yedim.
Sen künefeyi yiyen adamı gördün mü?"

"Hangi adam?"

"Hani sol tarafımızda oturan vardı ya. Çatalı batırmayıyla
tatlı tabaktan kayarak karşısındaki kişinin kucacağına düştü. Ne-
sil görmezsin ben krize giriyordum orada." Esmâ kıkırdamaya
başlayınca dışarı Baran çıktı. Bu çifti görmek istemezdi.
Okan'ı ise hiç görmek istemiyordu. Yaptığı çok kabaydı. En
yakın arkadaşına karşı daha sabırlı olmalıydı. Okan'ın yüzüne
görünce suratı buruştu. Karşılana geçerek sandalyeye oturdu.
Esmâ ise her an tetikleydi. Baran'ın öfkeli olup olmadığını
bilmiyordu ama gene tedbiri elden bırakamazdı.

"Çok kötü görünüyor." dedi Baran ciddi bir şekilde.

"Teşekkürler, iyi moral oluyor, sağ ol."

"Önemli değil. Öfkemi çıkaracağım bir hedef olduğun için
üzgünüm."

"Ben de mi demeliyim? Sana hiç yakıştıramadım."

"Okan, kadın gibi davranmayı keser misin? Yoksa naz ya-
pıyorsun diyeceğim. Özgür dilerim." Gözleri Esmâ'nın gözle-
rindeydi. "Başka şeye sinirlenip sana vurmamalıydım."

"Hatayı kabul etmen ne güzel!" Okan'ın alaycı sesi sinirle-
rini bozuyordu.

"Bir yumruk daha tatmak ister misin kankacığım?" diye
sordu Baran en tatlı gülümsemesiyle. Okan hemen başını salladı.

"Aman yok kalsın. Özgür kabul edildi. Yalnız bir dahakine
git duvarı yumrukla, şu halime bak sol tarafımı göremiyorum.
Bir ay neredeyse kız tavlamaayacağım. Tüm yakışıklılığımı
bozdun!"

"Sen bu halinle bile ayarların eminim."

Esmâ bu ikili arasındaki diyalogu sessizce takip etti. Ama
dudakları seğirip duruyor, gülmek için kendini zorluyordu.
Baran'ın onu yiyecekmiş gibi bakan gözlerini görünce yüzün-
deki ifadeyi korudu. Sinirlenmeye başladığını göstermekten
çekinmedi. En iyisi kahvaltı için yardım etmeye mutfağa git-
meliydi. İzin isteyerek yerinden kalktığı gibi içeri girdi.

Kahvaltıları sessizce yaptılar. Ne Baran, Esmâ ile konuşu-
yordu ne de Okan, Baran'ı kızdıracak bir şey söylüyordu. Gül-
mah kahvaltıya inmemişti. Hâlbuki Esmâ onu bekliyordu. Ha-
yarlarını mahvoden kızı görmek için çıldırıyordu. Gidiyordu ne
de olsa. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Baran'ı ne kadar
sevse sevsin aynı anda nefret de edebiliyordu. Bunu yapmak
için aklına nişanlı oluşunu getirmesi yeterliydi. Aslında adam
ona açıklama yapmıştı ve kaybetmek istemediği için gerçeği
söylemediğini izah etmişti. Fakat bu Esmâ'yı ilgilendirmiyor-
du. İlgilendiren tek şey eğer varsa şu karnındaki bebektir!
'Umarım hamile değildir.' diye geçirdi içinden.

Kahvaltıdan sonra Esmâ gitmek istediğini söyledi.

"Artık burada işim bitti. Ben evime gitmek istiyorum." Ba-
ran bakışlarını o yeşil zümrütlerden çekmeden uzun uzun baktı.
Esmâ utanmaya başlayıp kızarınca gözlerini kırptı ve başını
salladı.

"Burak seni getirdiği gibi geri götürecekt."

"Teşekkürler. Hemen olursa sevinirim." Genç kızın bu ka-
dar acle etmesine canı sıkılsa da kabul etti. Yerinden kalktığı
gibi telefonunu çıkarıp Burak'a yanına gelmesini söyledi. İki
dakika sonra Burak verandaya çıktı.

"Buyurun efendim."

"Esmâ Hanım'ı geri evine götürüyorsunuz. Evinin önüne
kadar bırakın. Dikkatli olun." diye emir verdi. Sonra Esmâ'ya
döndü.

"Eşyan var mı?"

"Hayır, sadece bu!" Elindeki okul çantasını gösterdi. Baran
telefonunu almış diğer önemli eşyalarını geri vermişti. Cebine
elini attığı gibi bir telefon çıkardı. Esmâ kendi telefonu oldu-
ğunu anlayınca kaparcasına elinden aldı. Telefonu açmaya
çalıştı ama şarjı yoktu. Ne de olsa eve gidiyorum, şimdi arama-
yayım diye düşündü. Okan da yerinden kalktığı gibi ön kapıya
ilerlediler.

Fatma Teyze'ye Baran söylemişti. Haberi olduğu için elinde bir sürahi su ile kapıda bekliyordu. Esmâ ilk olarak bu yaşlı kadına sarıldı.

"Her şey için teşekkür ederim, Fatma Teyze. Bana annelik ettin, yaptığın her şey için çok çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

"O nasıl söz kızım. Ben de seni çok seviyorum. Arada gel yanıma, özletme kendini. Dört mevsim buradayım ben." Esmâ bir daha gelip gelmeyeceğini bilmiyordu.

"Bir gün gelirim." demekle yetindi. Baran'ı es geçerek Okan'ın yanına gitti. Tanışmaları çok olmasa da Okan'ın varlığına ve arkadaşlığına ısınmıştı. İlk tanışma anları aklına gelince sırtıma başladı. Okan iyi biriydi. Şu sol gözü olmasa...

"Vicdanımdan öleceğim sanırım." dedi suratını buruşturarak.

"Alıştım ben boş ver. Acıtmıyor zaten. Sen kendine iyi bak. Belli mi olur, belki bir gün genc görüşürüz..."

"İstanbul'a geldiğinde beni görmeden gitme. Seni diğer arkadaşlarımla da tanıştırmalıyım. Sanırım sol gözünün güzelliğini görmezden gelirler..."

"Çok cazip bir teklif, en kısa zamanda geleceğim. Ne de olsa Baran'da ev adresin var." Okan ve Esmâ başlarını çevirip Baran'a baktıklarında arkadan Gülşah'ın geldiğini gördüler. Esmâ Okan'a sarılıp yanaklarından öptükten sonra ayrıldı.

"Burada neler oluyor?" Gülşah çatık, kavisli kaşları ile etrafı şaşkınca bakıyordu.

Esmâ artık gideceği için sınırları zorlamaya karar verdi. Etrafındaki insanlara aldurmadan sırtını dikleştirerek Baran'a yaklaştı. Gülşah da Baran'ın sağ koluna girmişti. Genç adam Esmâ'nın bir şeyler planladığını yüzünden okudu. Ama karışmadan olabilecekleri sabırla bekledi.

"Beni yok ediyorlar."

"İki gündür buradayız ama seninle hiç tanışmadık. Ben Gülşah, Baran'ın nişanlısıyım." Esmâ Baran'ın gri gözlerine alaylı bir bakış attuktan sonra tekrar Gülşah'a döndü.

"Memnun oldum. Ben de Esmâ, Baran'ın sevgilisi ve yakınında doğacak çocuğunun annesiyim."

Son sözleri ortama kor ateş gibi düşerken, Fatma Teyze elindeki sürahiyi sıkıca kavradı. Gözleri kocaman açılmıştı. Okan bir an yerinde sendelerken Baran hafif sırttan bir suratla kendisine bakıyordu.

Ve Gülşah!

Onun ise koca mavi gözleri açılabilirdi kadar açılmış ağzı 'O' şeklini almıştı. Esmâ kadına gülümseyerek arkasını döndü.

"Kendinize iyi bakın!"

Arka koltuğa oturmak için hamle yaparken arkadan biri belini kavrayınca doğruldu. Baran kızın şaşkınlığından yararlanıp dudaklarına aşk dolu öpücük kondurdu. Gülümseyerek "Sen de kendine iyi bak. Tabii bebeğimize de..." dedi. Esmâ da aynı gülümseyen ifade ile adama baktı.

"Umarım ölürsün!" Dışarıdan bakanlar aşk dolu çiftin birbirine vedasını izliyormuş gibi gördüler. Haliyle Gülşah bu manzara karşısında donakalarak gözlerini kapadı ve Okan'ın üzerine doğru bayıldı.

Esma, arabadan inerken kalbi hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu. Bir haftadır görmediği ailesini nasıl bir halde bulacağını merak ediyordu. Babasının sözünü dinlememişti. Kim bile ne kadar çok kızacaktı. Her şeye hazırlıklı olmalıydı. Onları ne kadar özledığını düşününce gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalıştı. Büyük demir kapının önünde dururken arkadan Burak yanaştı.

"Esma Hanım, bir isteğiniz var mı?" diye sordu sakince.

"Teşekkür ederim, hayır yok."

"Peki, iyi günler."

"Size de."

Burak başını eğdi. Sonra arkasını döndüğü gibi siyah renkteki araca bindi. Esma adamların arkasından bakıyordu. Daha bir hafta önce kötü adam sandığı bu siyahlı adamların zorla arabaya bindirilişini hatırlıyordu. Şimdi ise kibar bir şekilde evine bırakmışlardı. Bu adamlardan kötülük görse canının bu kadar yanmayacağını düşünüyordu. En azından ya tecavüz ederler ya da öldürürlerdi. İşkence etmelerini de kabul edebilirdi. Ama kendi isteği ile bir adama âşık olup onunla aynı yatağa girmeyi kabul etmekte zorlanıyordu. Seviyordu. Sevdigi ile beraber olmuştu ama ya nişanlı?

Esma hızla başını salladı. Yolda gelirken birçok kere, bu konuyu düşünmemek için kendini cimciklemiş canını acıtmıştı. Aradan biraz geçtikten sonra tekrar aynı düşünceleri kovalıyordu. Hayatının hep böyle gideceğine artık emin olmuştu. Bir yanı kabul etse de öteki yanı inkar ediyordu. Hayatına Baran diye biri girmemişti. Onu sevmiyordu. Evet!

Esma derin bir nefes çekti ciğerlerine. Artık evindeydi. Eski Sosyete Güzeli Ası Gül gibi hiç kimseye taviz vermeyecekti. Şu bir haftada yeterince vermişti. Eskisi gibi olmanın vakti gelmişti geçiyordu. Demir kapının yanındaki zile bastı. Kapı otomatik olarak açılınca karşından görevli göründü. Esma'yı tanıdığı an gözleri kocaman açıldı. Kaçırıldığını biliyor olmalıydı. Hemen koşarak yanına geldi.

"Esma Hanım... İyi misiniz?"

"İyiym Murat, teşekkürler. Bizimkiler evde mi?"

"E... Evet hepsi evde." Adam şaşkınlıkla kekeledi.

"Tamam. Teşekkürler."

Esma geniş ağaçlı yolda ilerleyerek evin ön kapısına geldi. Zili çaldığında kapıyı Tolga açtı. İlk olarak görevlilerden biri sarı Tolga, karşısında ufak tefek kız kardeşini görünce yeşil gözleri kocaman açıldı.

"Esma?"

"Abiiii..." Birbirlerine sarılmaları o kadar hızlı olmuştu ki Esma bir senedir görmediği ağabeyini sıkıca sarmaladı. Onu çok özlemişti. Ama şimdi gözlerinin altı çökmüş, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Kaç gündür uyumadığını merak ediyordu.

"Hayattasın." dedi Tolga, gördüğüne inanamıyordu.

"Evet. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Ve çok korktum!"

"Korkma iyiyim." Ağabey kardeşin sarılmaları bitecek gibi değildi. Aklına annesi gelen Tolga hemen kızı geri itip kapıyı kapadığı gibi salona götürdü.

"Annem seni gördüğüne çok sevinecek..."

Genç kadın gözlerinden akan bir iki damla yaş silerek salona inen merdivenlere geldi. Karşılıklı koltukların birinde oturan babasını gördü. Diğer koltukta ise biri uzanıyordu. İçeri girdiklerinde başını çeviren bu kişiyi görünce Esma'nın gözyaşları arka arkaya gelmeye başladı.

"Anne..."

"Ah, Esma'm..." Esma koşarak annesine sarıldı. O güzel kadın çökmüştü. Gözleri Tolga'dan da beterdi. Zayıflamıştı. Elinde tuttuğu mendille ağlamaya devam ettiği anlaşıyordu. Esma annesini öyle bir kucakladı ki babası Ahmet Bey'in bile gözleri doldu. Kızını karşısında gördüğü için çok mutluydu. Bir an önce kollarına almak için sabırsızlanıyordu ama önceliği hasta karısına verdi. Onun durumu kendisinden de kötüydü.

"Esma'm yavrum... Seni çok özledim..." Kadın hicriklik yüzünden zor konuşabiliyordu. Hâlâ kızını kollarına aldığına inanamıyormuş gibiydi. Yüzünü öpüp kokluyor, o yeşil gözlerle doyasıya bakıyordu.

"İyi misin? Sana bir şey yaptılar mı?"

"İyiyim anne, hayır hiçbir şey yapmadılar."

"Doğru söylüyorsun değil mi?" Gene hiçkırkı kadın. Fatma annesinin boynuna sıkıca sarılıp yüzünü boyun çukuruna gömdü. O hiçbir şeye değiştirilemez anne kokusunu doya doya içine çekerek rahatın ne kadar harika olduğunu düşünüyordu. İstedigi her şey anında yerine getirilirken geceleri patronun yatağını ısıttığı aklına gelince kendi gözlerindeki yaşlar ıslanmaya başladı. Ailesi perişan haldeydi. O ise tanımadığı bir adamdan çocuk peydahlayacak kadar bencildi. Bebek... Bu ihtimali nasıl de unuttu!

"Behiye, bırak kızı artık biraz da bız sarıyalım." Esmâ annesinin kolları arasından gitmek istemiyordu. Onun yanında rahatı. Ama babasına da sarılması gerektiği aklına gelince annesinin ellerinden öperek ayağa kalktı. Babası Ahmet Bey de farklı değildi. Bu aileye ne olmuştu böyle?

Babasına sıkıca sarılıp başını göğsüne yaslarlarken artık gençlik kollarında olduğunu anlıyordu. Küçükken de böyleydi. Esmâ bata yaptığında veya korktuğunda hemen babasına gelir, onun güçlü ve şefkat dolu kollarına girerdi. Babası da onu gözle zelve sarmalar ve kim gelirse gelsin onu koruyacağını söylerdi. Ve öyle de hissettirirdi! Esmâ o yüzden kimseden korkmazdı. Babası gibi güçlü biri varken o hiçbir şeyden korkmazdı!

Kalbini kötülüklerden koruyamamıştı. Hiç tanımadığı birindeydi artık! Esmâ bunları düşünürken biraz daha sıkı o koca bedeni. Babası başını eğmiş kızının saçlarına öpücükler konduruyordu.

"Özür dilerim baba. Her şey benim suçumdur!"

"Şşş tamam sus. Senin suçun değildi."

"Ama öyleydi. Senin sözüne karşı çıkarak şoförü eve yollamasaydım..."

"Esmâ yeter." Ahmet Bey sesini bir ton yükseltmişti. "Bütün bata benimdi! Ama bunları konuşacak zaman değil. Seni çok merak ettik. Ne olduğunu sonra anlatırsın, şimdi sarıl biraz daha, seni özledim."

"Canım babam! Ben de seni çok özledim."

Esmâ babasına sıkıca sarılarak birlikte koltuğa oturdular.

"Ben de böyle olsun istemezdim. Sizi çok özledim." Esmâ gözlerinden akan yaşlara mani olamıyordu. Ağabeyine, annesi-

ne babasına baktıktan sonra hafifçe gölümsemeye çalıştı. Onlara bir şey olmasına dayanamazdı. Çok şükür ki hepsi hayırtaydı. Birkaç güne toparlanacaklarını umuyordu. Annesinin durumu daha kötü gözüksede onu eski haline getireceğini umdu.

Baran, Esmâ'yı yolcu ettikten sonra kucagında baygın olarak Gülşah'ı taşıyan Okan'ın yanına gitti. Kendisi kucagına alarak Gülşah'ı odasına çıkardı ve yavaşça yatağına yatırdı. Fatma Teyze Gülşah'ı sevmese de içindeki insancıl taraf yardım etmek istiyordu. Gidip hemen kız için kolonya ve birkaç ilaç getirdi. Belki lazım olurdu. Okan da arkalarından odaya girdi.

"Duyduklarımız doğru mu?" diye sordu sertçe. Sol gözünün morluğu hâlâ kendisini korkutken, bu yaralı hali onu durduracak değildi. Baran sakinliğini sürdürüyordu. Gülşah'a bakış attıktan sonra başını çevirdi.

"Evet doğrudur."

Okan ona doğru tehditkar bir adım attı. "Bunu nasıl yaptın? Sen nişanlısın!" Okan içinde, içten içe dolan bir öfke volkanının varlığını hissediyordu. Tek gözü ile pekiyi bir konumda değildi ama kavgâ edecekse bu sefer seve seve karşılık verirdi.

"Nişanlıydım! Düünden beri anlatmaya çalışıyorum, nişanımız bizim çoktan bozuldu. Ben Gülşah'ı sevmiyorum."

"Daha önceden halletmen gereken bir konu bu! Kızla kaç aydır gönül eğlendirdin. Şimdi pis bir peçete gibi onu atamazsın!"

"Gülşah'ın ahlak bekçiliğini yaptığını bilmiyordum, Okan!" dedi sertçe. Okan'ın ise öfkesi Gülşah'ı aldatmış olduğuna değil, Esmâ ile yatmış olduğunaydı. Şimdi kızın neden gitmek istemediğini anlıyordu. Bu zamana kadar bu kadar ileri gitmiş olabileceklerini nasıl da anlamamıştı?

"Gülşah'a yaptıklarını onaylamadığım doğru. Benim derdim Esmâ! Bunu o kızı nasıl yaparsın? Gerçekten hamile mi?"

Baran Esmâ'nın adını duyunca gerildi. Okan'ı neden bu kadar ilgilendiriyordu ki?

"Bilmiyorum. Ayrıca Esmâ ile ilgili planlarım var. Bu konu ise seni hiç ilgilendirmez!"

"Hayır ilgilendirir. Artık seni tanıyamıyorum bile. Onu neden kaçırdığını da bana anlatmadın! Seni tanıyamıyorum."

Okan'ın bunu nereden öğrenmiş olduğunu düşündü. Bu konu özel ve gizliydi. Esmâ giderayak sinirle anlatmış olmalıydı. Başka bir ihtimal söz konusu değildi.

"Baran..." diye inledi Gülşah. Baran başını çevirip yatakte halsizce yatmakta olan kadına baktı.

"Buradayım."

"Bu duyduklarım gerçek değildi, değil mi? Hiçbiri hem de! Rüya'dı. Değil mi?"

Baran ne diyeceğini bilmiyordu. Gülşah'a yaptığı şey bir yerde aldatmayı değil ama kuzın anlamaması kendi suçuydu!

"Sonra konuşuruz Gülşah, şimdi yat dinlen."

"Dinlenmek istemiyorum!" Gülşah yataktan hızla kalkıp Baran'ın yanına gitti. Bu aşaklık, ama aynı zamanda yakışıklı nişanlısı bir başka kadınla aldatmıştı onu!

"Senden öğreniyorum, nasıl yaptın bunu!" Adamin gömleğinin yakasına yapıştı.

Okan içindeki öfkeyi aynen Gülşah gibi Baran'ın boğazına yapışarak çıkarmak istiyordu. Düşünönce, sırayı Gülşah'a ver-se daha iyiydi. Ne de olsa bu onun mesleciydi.

"Ben çıkıyorum, size iyi kavgalar." dedi ve arkasına bak-madan odadan çıktı.

Baran ise gömleğine yapışmış olan elleri bileklerinden kav-ramış nazıkçe tutuyordu. Kızın sinirli olduğunu biliyordu. Bu yüzden altın almaya devam edecekti. Ama bir yere kadardı! Sözlerinin arasından Esmâ'ya söylediği bir kelime Baran'ın sakinliğini öfkeyle tepetaklak etmişti.

"Lanet olsun size! Beni o salak ile aldattın öyle mi? Fahişe bir de hamile kalmış nişanlımdan!" Baran da ipler koptu ve kızı bileklerinden sıkıca tutarak geri doğru hızlı bir şekilde itti. Arkasında yatak olduğunu bildiği için sert zemine düşmemişti. Gülşah sinirle gözlerine dolan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Ağzından çıkan kulağın duysun, o kıza hiçbir şekilde ha-karet ettiğini duymayacağım Gülşah! Evet, nişanlımdım ama arada sevgi olmadığı sürece bu iş yürümezdi! Sadece cinsel

birliklilik ilişkinin yürümesini sağlamaz. Dönüp kendine bir bak. Benim de seni sevmediğimi biliyordun. Zorlamaya çalış-arak ve sadece yatağıma girerek kimin fahişeliğe aday olduğunu kendin daha iyi anlarsın!" Baran'ın soğuk sesi tüm odayı kap-larken Gülşah buz kesmişti. Baran'ın kendisini sevmediğini biliyordu ama o seviyordu. Baran arkasını dönüp tam odadan çıkacakken durdu. Arkasını dönüp kızı baktı.

"Aramızdaki nişan çoktan bozuldu. Ama merak etme, öm-rüm boyunca sıkınlı çekmeden yaşayacağımı garanti ederim. Ne de olsa üç senelik bir geçmişimiz var." dedikten sonra odadan çıktı. Arkasından kapıyı kapatarak kadını düşünceleriyle yalnız bıraktı. Gülşah tiksintiyle gözünden akan bir damla yaş sildi. Yüzünde şeytani bir gülümseme oluştu. Bu zamana kadar kim-senin görmediği bir ifadedeydi. Baran'ın arkasından söylendi.

"O, o kadar basit değil Baran Bey! Beni bu kadar kolay bı-rakıp, piçin ve fahişe sevgiyle mutlu yaşayacağını san-ma... Senelerdir, seni elimde tutmak için kıvranıp duruyorum. O dönkü şillige seni bırakacak değilim!"

1.4y Sonra

Esmâ, üzerine ciddi iş kadını kıyafetlerini giyerek saçını to-
puz yaptı. Aynadaki yansıması yaşının çok üstünde gösteriyor-
du ama Esmâ deri etmedi. Hatta memnun bile olmuştu. Dört
haftadır öğrenci hayatını yaşamış ve geri kaldığı dersleri gece
gündüz çalışıp finallerini vermişti. Artık sınıfı geçtiği için de
rahattı. Ailesinin o kötü günleri geri de bırakmasına yardım
etmesi ve ağabeyinin İstanbul'a kesin dönüşüyle eski mutluluk-
ları geri gelmişti. Esmâ şimdi Hazine Holding'in genç patro-
nuydum. Ufaktan işlere alışmaya başlıyordu. Hayatındaki o bir
haftayı hatırlanmamaya çalışsa da artık bununla yaşamayı öğ-
renmişti. Esmâ, son kez aynada kendisine bakarak çantasını
aldığı gibi aşağı indi. Sabah kahvaltıasını çok erken yapmıştı
ama bir kahve içmeden gitmek istemiyordu. Hizmetçilerden
birine getirmelerini söyledi. Havanın yakıcı sıcaklığı karşısında
ailesi serin verandada oturuyordu. Ağabeyi de İstanbul'daki
diğer küçük şirketleri denetliyor, kontrol ediyordu. Bu yüzden
o da takım elbise giymişti ve içinde çok yakışıklı görünüyor-
du.

"Herkes güneydin." Tüm aile üyeleri ona dönerek hep bir
ağızdan "Güneydin" dediler.

"Bugün çok şıksın."

"Teşekkür ederim anneciğim. Eh, artık yavaştan bu kıyafet-
lere alışmam lazım sanırım." Behiye Hanım, kızının düzgün
olup ama halen bozulmuş gibi düzeltmeye çalıştığı dizde biten
yırıtaçlı ceketine ve aynı renkte olan tek düğmeli ceketine ba-
kıyordu. İçindeki bluzu güzel göğüslerini açığa çıkarmıştı.
Saçları ise onu olgun göstermişti. Her zaman çocuk olarak
gördüğü bir tanecek güzel kızını böyle iş kadını kılığı içinde
görüncü bir an rahatsız oldu. Elinden giderse ne yapacaktı,
düşünmeye başladı. Elbet bir gün evlenecekti. O kötü olaylar
olduktan sonra kızından ayrı kalacak olmasına katlanamıyordu.
Başını iki yana sallayarak kızının karşısındaki koltuğa oturuşu-

nu izledi. Kahvesinden bir iki yudum aldıkdan sonra Ahmet
Bey hareketlendi.

"Hadi bakalım, hazırsan çıkalım."

"Çıkalım babacığım."

"Ben de sizinle çıkayım bari birkaç işim var. Sonra holdinge
gelirim. Bugün önemli bir karar alınacak değil mi? Hanu şu
ortaklık."

Babası sıkıntıyla başını salladı.

"Ne ortaklığı? Bundan neden benim haberim yok?" diye
sordu Behiye Hanım. Esmâ da yerinden kalkmıştı. "Benim de
yoktu."

"Sen daha iki gündür gelip gidiyorsun, böyle önemli kararı
söylemek için erkendi." dedi Esmâ'ya doğru. Sonra karısına
döndü.

"Babana olan borcumu ödemem lazım. Bu yüzden Hazine
Holding yeni büyük bir şirketle ortaklık kuracak. Görüşmeler
bugün."

"Ama baba, bu ortaklık... Sen hiç aile düzenini bozmak ist-
emezsin."

"Evet, ama başka yol bulamadım!" Sıkıntıyla iç çekti. "Hadi
gidelim artık. Biraz araştırdım, gayet sağlam ve güvenilir bir
holdingmiş. Umarım pişman olmaliyiz."

Behiye Hanım ve Esmâ kaşları hafif çalınmış bir şekilde
birbirlerine baktıktan sonra Esmâ dönüp babasının arkasından
yürümeye başladı. Ağabeyi de yanından gidiyordu. İşlerinin bu
denli kötü olduğunu bilmiyordu. Arabaya giden yol boyunca
Tolga'dan bilgileri aldı. Bunlardan haberi yoktu. Holdingin
durumunun kendisi yüzünden kötüleştiğini ve kaçırılmasının
nedeninin bu olduğuna inanamıyordu. Baran da birisinin emir-
lerini uyguladığı dışında hiçbir şey söylemişti. Peki, bu adam
kimdi?

Esmâ, arabada giderken o hayatını değiştiren günleri dü-
şünmeye başlamıştı. Baran'ı o ayrılık sahnesinden sonra bir
daha hiç görmemişti. Dışarı çıktığı her zaman takip ediliyor-
muş gibi hissediyor ama arkasını dönüp kontrol ettiğinde kim-
seyi bulamıyordu. Bazen gene kaçırılma pahasına da olsa okul-
dan çıktığında kampusun önünde duruyordu. Ama ne Burak'ı
ne de patronu Baran'ı görüyordu. İstemese de onu çok özlemiş-

ti. Onun o güzel dudaklarının gülme için genişlediğinde yanaklarında oluşturdugu o harika çizgileri, gözlerindeki gri pönlülere hatırlayınca kalbindeki acı daha da kendini belli eder olmuştur. Şefkatli sarılışını ve yataktaki okşayışlarını hatırlayınca kadınlık hormonları hemen kendini belli etti. Göğüs uçları ve kasıklarında hafif kıpırdanma hissedince başını iki yana salladı. Elini ise karnına koymuştu. Hamile olduğunu sanmıştı ama değildi. O günden sonra hasta olmamıştı ama ne mide bulantısı ne de başka belirtileri vardı. Hâlbuki hamile olma ihtimaline kendini nasıl da hazırlamıştı. Daha yaşı bunlar için erken olsa da Baran'dan bir bebeği olma ihtimali o kadar harikaydı ki... Ne yazık ki elinde hayallerinden başka bir şey kalmamıştı. Bir daha göremeyecekti. Onu bu kadar çok severken...

Bekli de nişanlısıyla barışmıştır! Bu düşünce kendisini kötü hissetmesine neden oldu, bir an nefesi kesildi. Aniden gözleri ne dolan yaşları yok etmek için çok çaba harcadı. Başarılı olmayınca kendi tarafındaki camını açarak başını dışarıya çıkardı. Ahmet Bey kızının bu halini çatık kaşlarla izledi.

"Esmâ ne oldu?"

"Bî... Bir şey yok." diye kekeledi. Babasının öğrenmesini istemiyordu. Kendi gibi meraklı olan babası bunun peşini bırakmazdı.

"Bak bakayım bana." Kızının kolunu çekti hafif ama Esmâ başını çevirip bakmamak için diretti.. Gözlerine dolan yaşları gizliden silmeye çalıştı. Ahmet Bey koltuktan yana kayarak kızının yüzünü nazikçe çevirdi. Gözlerindeki yaşların parıltısını gördü. Bir tanesi ise sessizce yanağından süzülüyordu. Kaşları kalktı.

"Neden ağlıyorsun yavrum?"

"Önemli değil baba."

"Nasıl önemli değil? Gözlerin kıpkırmızı kesilmiş hemen."

"Lütfen baba, üzerime gelme."

"Esmâ, o bir haftada olan bir konu mu?"

"Hayır... Yani baba... Lütfen gelme üzerime..." diye yalvardı. Ahmet Bey kaşlarını bu sefer sert bir şekilde çatarak arkasına yaslandı. Bu konu kapanmamıştı. Kızının bir derdi vardı ve söylemek zorundaydı. Geldiğinden beri gözleri dali-

yordu. O hafta olanları üstün körü şekilde anlatmış, ayrıntılara girmemişti. Ama bunda daha fazlası vardı. En iyisi kartsına söylemekti, kızının ağzındaki baklayı en iyi o alırdı. Son kez kuzuna bakıp öüne döndü.

Esmâ gözlerindeki yaşları kurularıp çantasından küçük aynasını çıkardı. Kirpiklerindeki rimel birazcık akmıştı. Peçeteyle gözaltılarını temizledi. Geri kalanını kadınlık tuvaletinde yapabildi. Araç holdingin ön kapısında durdu. Esmâ ve Ahmet Bey araçtan inerek içeri girdiler. Çalışanlarına selam verdikten sonra en üst kata odalarına çıktılar. Esmâ'nın daha iki gündür iş gelmesi nedeniyle odası hazırlanmamıştı. Babasının odasında ve koltuğunda oturarak gelecekte kendine güvenen genç bir patroniçe olmanın hayalini kuruyordu. Odaya girerken arkadan babasına "Ben lavaboya gidip geliyorum" dedi. Ahmet Bey başını sallayıp odasına girdi. Biraz sonra kapısı tıklatıldı ve içeri sekreteri Nergis girdi. Ayagındaki topukluların eşliğinde masaya yaklaşarak elindeki notları bıraktı.

"Efendim, bunlar arayanlar. Faruk adında bir tanıdığınız, işleriniz için başarılar diledi. Soy ismi için çok ısrar ettim ama söylemedi." dedi sakın bir serilikte. Ahmet Bey kaşlarını çatı. Faruk... Kimdi ki? "Son olarak da SkyMountain Holding ile imzalayacağınız ortaklık var. Saat 14.00'de gelecekler. Az önce sekreteri arayıp kesin geleceklerini haber verdi."

"Tamam, teşekkürler Nergis, çıkabilirsiniz."

"Başka bir arzunuz var mıydı?"

"Hayır, şimdilik yok."

"Peki efendim." Nergis dönüp odadan çıktı. Ahmet Bey de önündeki kâğıtları incelerken saatler birbirini kovaladı.

Esmâ, toplantı salonunda babasının sol tarafındaki koltuğa oturmuştu. Holdingin diğer çalışanları da Esmâ'nın diğer yanında yerlerini almışlardı. Tolga son dakika çıkan işi yüzünden gelememişti. Esmâ ise ilk defa ve Holding için en önemli toplantıya katıldığından dolayı çok mutluydu. İçinde anlatamadığı bir iş aşkı doğmuştu. Birkaç saat önceki kötü düşünceleri elindeki evrakları incelerken yok etmişti. Şimdi keyfi gayet iyiydi. Moral bozuk olunca başka bir işle meşgul olmak kadar harika bir şey yoktu. Gücsüz tarafını güçlü taraf ile desteklemişti. Biraz sonra toplantı salonuna Nergis, arkasında birkaç uzun

boyu adamla içeri girdi. Adamlar kendilerini tanıtırken yerlerini almışlardı.

SkyMountain'ın avukatlarından biri olan Necati Bey 40'li yaşlarında, kurçullaşmış saçlarına rağmen yakışıklı bir adamdı. Gözlerindeki gözlüğü ona daha fazla karizmatiklik kazandırmıştı.

"Emir Bey, biraz gecikceği için özürlerini belirtti. Biz ufaktan başlayalım, o da gelecektir." Ahmet Bey, Emir Bey'in geç kalmasından dolayı biraz sıkılmıştı. Bu kadar önemli bir meselede nasıl olur da geç kalırdı anlamıyordu. Ama Necati Bey'e kafasını sallayarak kabul ettiğini belirtti. Adam şartları ve holdinglerinin işleyiş biçimlerini formaliteden de olsa göme dile getirdi. Anlatımına diğer adamlarda katılarak konuyu gözelle izah ettiler. Tam o sırada Esmâ'nın telefonu çaldı. Böyle bir hatayı nasıl yaptı bilmiyordu ama telefonu hemen eline aldı. Gözleri ise bir anlık korkuyla açıldı. Sessizliğin ve işe kapıtmışlığın verdiği dalgınlıkla ürkmüştü.

"Özür dilerim, kapattım sanıyordum." diye mırıldandı. Ekrandaki numarayı tanııyordu. Kapatıp daha sonra arayabilirdi. Ama nedense izin isteyerek babasının kötü bakışlarına aldırmadan yerinden kalktı ve toplantı salonundan dışarı çıktı. Telefonu açtı. "Alo..." Ama karşıdan ses gelmiyordu. Tekrar "Alo..." dedi ama cevap alamadı. Kaşlarını çatı. Bir sapık için mi en önemli toplantıdan dışarı çıkmıştı? Sinirle telefonu kapatıp babasının odasındaki çantasına koydu. Tekrar dönüp toplantı salonuna doğru ilerledi. Kapıyı tam kapatıyordu ki Nergis'in hafif kızarmış yüzüyle arkasından geldiğini gördü. İçeri girdiği için onun arkasındaki kişiyi görmüyordu. Esmâ bir iki adım atmıştı ki avukat Necati Bey ayağa kalktı.

"İşte Emir Bey de geldi. Tanıştırayım, Baran Emir Gökdağ. SkyMountain'ın büyük patronu." dedi gururlu bir sesle. Esmâ, olduğu yerde çakılı kalırken duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Kulaklarının bir oyun oynamasını umdu. Bu gerçek olamazdı. Başka birinin adını söylemişlerdi ve oda kendi duymak istediği ismi anlamıştı. Esmâ arkasını dönmekten hiç bu kadar çok korkmamıştı. Sözler ise kulaklarında çınlıyordu. *Baran Emir Gökdağ. SkyMountain'ın büyük patronu...*

Yutkunarak, rengi kaçmış korku dolu yüzü ile yavaşça arkasını dönmeye başladı. Gözleri o gri gözlerle buğuşunca başı döner gibi oldu. Baran! İşte buradaydı. Tam karşısındaydı. Ve en güzel gülüşü ile kendisine bakıyordu. Her zamanki sıcak ve sevinçli gülüşü, istek ve özlemle parlayan gri gözlerle kendisine bakıyordu. Esmâ rüyadaydı! *Bu gerçek değil!*
"Merhaba Esmâ Hanım!" Allah'ım gerçek!

Baran uzun zamandır düşündüğü planını sonunda hayata geçirmişti. Hatay'daki bir iş için yaptığı telefon görüşmesinin uzaması nedeniyle toplantıya 15 dakika geç kalmıştı. Acele davranarak daha fazla geç kalmadan holdinge varmış, asansörün numaralarının hızlı değişmesi için dua eder olmuştu. Kata geldiğinde toplantı salonuna giren Esmâ'yı görüncce bacaklarının titrediğini hissetti. Onu görmeyeli bir ay olmuştu. O kadar özlemişti ki koşup sarılmak istedi. Ondandırıldığından beri hayatı hiç kolay olmamıştı. Onu bırakmak istememişti. Fakat bırakmaması ayrı bir sorundu. Hayatı düzene girmemişti. Hâlâ Gülşah ile aralarındaki sorunu çözmemişken Esmâ ile yeni bir hayata adım atamazdı. Ama oturup bekleyemezdi de. Bu yüzden Esmâ'ya hem yanında olduğunu gösterecek hem de gözünün önünde olacaktı. Esmâ giderken onu bir daha göremeyeceğini düşünüyordu. Ama Baran'ın onu bırakmaya niyeti yoktu. Şimdi ise karşısında şaşkınca kendisine bakan bu kadını ne kadar sevdiğini düşünüyordu. Hamile olma ihtimaline karşı herhangi bir yanlış hareketle bulunmasın diye onu gizli izlemesi için adamlarını tembihlemişti. Ama Esmâ okul- holding-arkadaşlarıyla buluşma arasında mekik dokumuştun. Doktora hiçbir şekilde gitmemişti. Baran hamile olmama ihtimalini düşündü. Bu çok olağandı. İçten içe hamile olmasını ne çok istiyordu!

Esmâ Baran'ı kanlı canlı karşısında görünce ne yapacağını bilemedi. Gözlerini kırpamıyor, nefes alamıyordu. Biri sanki ona karşı olan tepkilerini böyle belli etmek istiyormuş gibi hareket kabiliyetini elinden almıştı. Ahmet Bey, oturduğu döner sandalyeden kalkıp kızının baktığı adama doğru ilerledi.

"Hoş geldiniz Emir Bey" dedi mesafeli bir tavırla. Toplantıya geç geldiği için hâlâ kızgındı. Baran gözlerini bu güzel hanımdan alarak babasına çevirdi.

"Hoş bulduk Ahmet Bey, sizden çok özür dilerim; acil çıkan işleri bilirsiniz, zamanlamaları her zaman harikadır. Ama neyse ki hallettim. Umarım bana kızmamışsınızdır?" dedi ve en yakı-

nağı gülümsemesini yüzüne oturtarak yaşlı adama baktı. Esmâ dudak yapısını babasından almıştı. Aynı onun gibi rahat bir ifadesi vardı. Kaşlarını çatınca ise baba kız oldukları açıkça anlaşılıyordu.

Ahmet Bey, Baran'ın mütevazı hareketi karşısında kaşlarını kaldırdı. Daha önce birçok büyük firma ile çalışmıştı. İnsanların ne kadar hırslı olduğunu, iş ortamlarında bencilliklerini, iki yüzlülüklerini açıkça görebilmiş ve insanları tanımıştı. Ama şimdi karşısındaki bu iri yarı adam, ona büyüğü gibi davranmış ve yaptığı hata için af dilemişti. Bu takdire şayan bir hareketti. Bir anda içinin bu adama karşı yumuşadığını hissetti. Bu ani değişim çok garipti. İçinden bu adama daha çok ısınacağını geçiriyordu. Eğer bu davranışı göstermelik bir hareketse bunu ilerleyen dakikalarda anlardı ne de olsa.

"Buyurun oturalım. Kızım müsaade etsene..." Ahmet Bey donmuş halde Emir Bey'e bakan kızına döndü. Sanki sihirli değnek ona dokunmuş ve o da donmuştu. Hareket etmemesi garipti. Kızına bir şey mi olmuştu? Tekrar kaşlarını çatı. Elini Esmâ'nın koluna koydu.

"Esmâ? İyi misin kızım?" Hafifçe sarstı. Esmâ bir anda kendine gelip gözlerini kırptırmaya başladı. Nefes almaya başladığı için ciğerleri isyan ediyordu. Derinden öksürdü. Ahmet Bey endişelendi ve hemen yanlarında duran Nergis'e döndü.

"Çabuk su getir."

"Hemen efendim." Nergis dönüp salondan çıkarken, bu durumdaki mutlu olan biri vardı. Baran yüzündeki o yumuşak gülümsemeyi silmeden, iliklerine kadar donuk halde duran Esmâ'ya bakıyordu. Babasının dürtmesiyle kendine geldiğinde yüzünde oluşan şaşkınlığı hatırlayınca kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Genç kız o kadar tatlı ve şaşkındı ki Baran onu kollarının arasına alıp doyaya öpmek istedi. Ama burası ne yeri ne de zamanıydı.

"Esmâ..."

"E... Ben..."

"Gel otur şöyle. Ne oldu?"

"Bi... Bir şey olmadı!" Esmâ halen şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Babasının yönlendirmesiyle masadaki yerine otu-

nurken bacakları titriyordu Nergis'in getirdiği bir bardak suyu içerken ellerindeki titremeyi de gördü. Aslında sadece o gör-memişti. Etrafındaki herkes gördü. Ahmet Bey ciddi olarak doktor çağırmanı düşünmeye bile başlamıştı.

Odadan çıkarken bir şeyi yoktu. Acaba telefonla konuşur-ken kötü bir haber mi almıştı? Ahmet Bey içindeki endişeyle uğraşırken Baran, Esmâ'nın tam karşısındaki sandalyeye ba-ruldu. O kadar rahat ki planlarının kurallarına göre hareket etmesi onu daha da keyiflendirmişti. Esmâ'nın beyazlamış yüzü amacına ulaştığının göstergesiydi. Ahmet Bey'in kızının başında durarak korku dolu gözlerle kızın her hareketini takip ettiğini görünce duruma müdahale etmesi gerektiğini anladı. Yaşlı adamı kalpten göndermek istemezdi.

"Ahmet Bey, gelin oturun şöyle. Tansiyonu düşmüş gibi ge-rünüyor, eminim ciddi bir şeyi yoktur." dedi sakın bir şekilde. Sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki Esmâ bakışlarını masadan duran yarım içilmiş su bardağından alarak karşısındaki adama çevirdi. Şaşkınlığı artık öfkeyle yer değiştirmişti. Derinden bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Başını çevirip babası-na baktı.

"İyi misin?"

"İyiyim babacığım, Emir Bey'in dediği gibi tansiyonum düştü sanırım." İsmi vurgulayarak söylemesi üzerine Baran tüm yüzünü kaplayacak şekilde gülümsedi. Esmâ ise bu gülüşü tekrar gördüğüne sevin sin mi yoksa o yüze bir tane vursa mı bilemiyordu.

"Peki öyleyse. Eve gidince bu konuyu hallederiz, şimdi işi-mize bakalım."

Toplantı başladığı gibi son buldu. Hazine Holding'in koydu-ğu bütün şartları Baran kabul etti. Bunun karşılığında %40'lık hisseyi, %50 yaparak Hazine Holding'i SkyMountain ile eşit-lemiş oldu. Ahmet Bey buna karşı çıkmak için ağızını açıyordu ki Baran yine bir teklif ile adamın ağızını kapamıştı.

"Hazine Holding hakkında yeterince bilgiye sahibim. Sizin gibi namusuyla çalışan büyük holding sahibi patronları görmek çok zor! Bu yüzden size bir teklif yapmak istiyorum. Marmar-is'te yapımına başlanan bir tatil köyüm var. Buna ortak olma-nızı istiyorum. Sizden maddi açıdan hiçbir beklentim yok. Sa-

dece adınızın geçeceği ve çalışmaya başlandığında hakkınızı alacağınız bir ortaklık..." Hakkınız da bu anlaşmadaki %10'lık hisseye karşılık oluyor..." Baran kendinden o kadar emin konu-şuyordu ki Esmâ hayran olmuş, çenesini avucunun içine koyup kollarını masaya dayayarak adama bakar bir şekilde bulmuştu kendini. Baran yüzündeki o ciddi iş adamı ifadesi ile babasın-dan aldığı bakışlarını kendisine çevirince hemen toparlandı ve önündeki kâğıtları incelemeye başladı. Dudaklarını farkında olmadan yalıyordu. Bu görüntü karşısında Baran gerildi. Fa-mayı özlemişti evet! Ama arzulamak şu an istediği son şeydi.

"Emir Bey..." dedi Ahmet Bey ama Baran elini kaldırdı.

"Lütfen Baran deyin. Emir ismini genelde kullanmam."

Esmâ gözlerini kısarak Baran'a baktı. Adamları Emir de-mişt i. Demek ki kullanıyordu. Ya da diğer şık! Öyle demelerini tembihlemişti! *Pis planı!*

Esmâ sınırlanmamak için kendini zor tutuyordu. Yetmezmiş gibi babasını ikinci kere ortak etmeye çalışıyordu. Ellerindeki hisseleri teker teker alıp borç batağına sokmaya ve şirketi iflas ettirmeye uğraşıyor olabilir miydi? Baran'ın bu kadar canı olduğunu sanmıyordu. Hem Esmâ ona düşman olması için bir şey yapmamıştı. Holdingleri bu kadar birleştirmek istemesini ise hiç anlamamıştı. Buna bir dur demenin zamanı gelmişti geçiyordu.

"Bence bu düşünülmesi gereken bir konu! Öyle hemen ace-leye getirilmez." diyerek lafa atladı. Bütün gözler Esmâ'ya dönünce yanakları kızardı. Baran dudaklarını sağa doğru çekerek hafifçe gülümsedi. Esmâ'nın sesini geç de olsa duyduğu için mutluordu. Ne zaman lafa atlayacağını merakla beklemişti. Ahmet Bey elini ağzına dayayarak elindeki kâğıtları inceliyor-du. Baran teklifini yaparken Marmaris'teki tatil köyünün ev-raklarını da önüne koymuştu. Yapımı bir ay sonra bitecekti. Bunun için ortak arayışı içine girmesine biraz işkillendi.

"Baran Bey neden ortak arıyorsunuz?"

Bakışlarını karşısındaki güzel bayandan alan Baran, Ahmet Bey'e dönerek gülümsedi.

"Sizin hakkınızda bilgi topladığımı ve usulsüz hiçbir hare-ketinizin bulunmadığını gördüm. Dedğim gibi artık namuslu insan bulmak çok zor, sizi bulmuşken kaybetmek istemiyorum.

Bunda kazanacak olan sizsiniz. Benim kazanacağım ise... Baran keskin ve arzı dolu bakışlarını Esmâ'ya çevirdi. Esmâ ise bu bakışlardaki parıltıdan korkmuştu. Babasına açıkça her şeyi anlatmazdı değil mi? Ya da anlatır mıydı? Esmâ, babacıklarının titremeye başladığını fark etti Baran'ın kazanacağı kendisiydi, bunu anlamalıydı. *Kahretsin!*

"Sizin gibi zeki ve hakkıyla çalışan bir ortağımın olmaması" diyerek lafı çevirdi. Esmâ ise derin bir nefes alarak ritimsiz atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir anda nasıl inanmıştı! Bakışlarını babasına çevirince Baran'ın o gülen yüzüne ve güzel sözlerine aldandığını anladı. Ahmet Bey keyiflenmişti. Arkasına yaslanarak parlayan gözlerle Baran'a bakıyordu. *Babamı bile etkiledi, adama bak!*

"Biraz önce Esmâ'nın da dediği gibi bu konu düşünülmeye değer. Teklifiniz çok cazip ama Hazne Holding bir aile şirketi, bu yüzden diğerlerine de sormam gerekiyor. Oğlum Tolga ile tanışmalıyız..." Esmâ, babasının konuşmaya başladığında keyiflendi. Düşünülmeye değer diyerek söze girecek, daha sonra teklifi kabul etmeyeceğini söyleyecekti. *Aferin baba!*

"Hatta bu akşam bize yemeğe gelin, ne dersiniz?" diye bitirdi sözlerini Ahmet Bey.

Babasının sözleri hiç tahmin ettiği gibi son bulmadı. Hele davetini duyunca yudumladığı suyunun genzine kaçmasıyla oksürük nöbetine yakalandı. Baran şeytani bir şekilde gülümserken Esmâ, sudan dolayı boğazının, karardan dolayı başının ağrısını geçirmeye çalışıyordu. Babası onu nasıl evine davet ederdi. Hiç ona göre bir hareket değildi. Daha yeni tanıdığı bir adama nasıl bu kadar yakınlık gösterirdi? Esmâ içten içe kuduruyordu. Bunca insanın önünde nasıl babasına karşı gelebilirdi ki? Tabii ki de gelemezdi. Bu yüzden sustu. Babasıyla yalnız kalınca nasıl olsa bağırıp çağırırdı. Babasının ona iyi bir açıklaması olsa iyi olurdu! Akşam yemeğine Baran gelecekti! *'Umarım kabul etmez...' diye geçirdi içinden.*

"Teklifiniz için teşekkür ederim. Ama rahatsız etmeyeyim." Baran'ın nazik çekingenliği karşısında Ahmet Bey göğsünü şişirdi. Baran ile iyi anlaşacaktı. Onun gibi saygılı ortak bulması bir nimetti.

"Hiç rahatsızlık olmaz. Gelirsiniz kızım da ben de mutluluk duyarız." Ahmet Bey başını çevirip Esmâ'ya baktı. "Öyle değil mi Esmâ?" Esmâ "değil, gelmesin..." diye geçirdi içinden ama sesli olarak "Evet, gelirsiniz mutluluk duyarız Baran Bey..." diye sözlerini vurgulayarak fikrini belirtti.

"Pekâlâ, madem Esmâ Hanım da bu durumdan hoşnut, gelirim o zaman." Esmâ'nun bakışlarını ve sıkıttığı kalemı gören Baran daha da keyiflendi. Esmâ'nın yeşilliklerinin böylesine parlamasına bayılıyordu. *Asi Güzelim benim...*

Baran ve adamları müsaade isteyerek ayrılmak için ayaklandılar. Çıkarken Esmâ'ya yanaşıp kimsenin duymayacağı bir fısıltıyla "Akşam görüşürüz sevgilim..." dedi. Esmâ da hiç istifini bozmadan "Yemeğine zehir koymaktan mutluluk duyuyorum. Fare zehri mi istersen yoksa arsenik gibi kökten çözümler mi?" diye karşılık verdi. Baran artık tutmakta zorlandığı kahrkahasını patlatınca Ahmet Bey hafif çatuk kaşlarla bu ikiliye baktı. Baran kahrkahasını kesip adama dönerek "Kızınız çok çırpılı Ahmet Bey..." dedi. Esmâ'ya çaktırmadan göz kırpıp Ahmet Bey ile tokalaştıktan sonra holdingden ayrıldı.

Evin adresini vermek için Baran'a kâğıt yazarken genç adam, zaten bildiğini söyleyince Ahmet Bey Baran'ın işinde ne kadar titizlendiğini anladı. Ama bir yandan da rahatsız olmuştu. Hakkında bu kadar bilgi edinen biriyle çalışmak nasıl olacaktı merak ediyordu.

Baran ve adamları gidince Ahmet Bey odasına girdi. Arkasından da adımlarını sertçe atan ve öfkesine hâkim olmaya çalışan Esmâ geliyordu. Kapıyı kapatıldıktan sonra babasına döndü.

"Sen nasıl onu eve davet edersin baba!" Ahmet Bey koltuğuna tam oturuyordu ki öylece kalakaldı. Kızının neye sinirlenmiş olduğunu çözememişti.

"Yeni ortağımız, ayrıca holdingin yarısı onun oldu. Bu kadar nezaketi hak etmiyor mu sence?"

"Etmiyor!"

"Esmâ, sakın ol. Çok sinirlisin ve ben de neden bu kadar sinirli olduğumu anlamadım. Sorun ne?"

"Sorun o adam!"

"Nesi var Baran Bey'in?" Ahmet Bey gözlerini kısarak kızına baktı. Şöyle bir düşündükten sonra konuşmasına devam etti. "Sen daha önce tanışmışsın bu adamla sanırım. İçeri girince sana selam verdi çünkü."

Esmâ şimdi ne diyeceğini bilmiyordu. Evet dese nerede tanışmışlardı? Hayır dese neden istemediğini açıklayacak bir kaçış yolu yoktu.

"Evet, biraz tanıyorum" diyerek gerçeği söyledi. Şimdi soru sorusu gelecek ve ona ne cevap verecekti? Ahmet Bey kaşlarını daha fazla çatarak kızını inceliyordu. Sonra aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Aranızda özel bir şeyler mi yaşandı?" Kızının ünlü olmasından ve en önemlisi güzelliğinden etkilenen erkeklerin varlığını biliyordu. Baran ile de tanışmış olabilirdi. Esmâ bu kez Babasından beklediği soru bu değildi. Nasıl da aralarında bir şey olduğunu anlamıştı? Babasının zeki olduğunu biliyordu ama bu kadar Esmâ'ya çok fazla gelmişti.

"Hayır..." diyerek karşı çıktı. "Onunla aramda hiçbir şey yaşanmadı. Sadece... O adamı sevmiyorum. Kim bilir kafasının içinde ne tükiler döndüyordu."

"Nereden tanıyorsun?" Sonunda Esmâ'nın beklediği soruyu sormuştu ama Esmâ gücünün tükendiğini hissediyordu.

"Kız kardeşini tanıyorum." diyerek kesip attı. Ahmet Bey de bu konuyu uzatmak istemiyordu.

"Merak etme, onun bizi araştırdığı gibi biz de onu araştıracağız. Şu Marmaris'teki tatil köyüne adamlar gönderip araştırmalarını isteyeceğim. Sinsi planları varsa da gözümüzü dört açıp ona fırsat vermeyeceğiz. Babana güven! Şimdi sakinleş ve ortage ısınmaya başla. Madem aranızda bir şey yaşanmadı o zaman ön yargılarını kırıp onu tanımaya çalış. Görüyorum ki %50'lik hisse ile baya içli dışlı olacağız. Ben borçlarımı ödeyene kadar sen de Baran Bey'le ilgilenir ve iyi bir ev sahibi olursun."

"Baba..." Esmâ itiraz edecekti ki Ahmet Bey elini kaldırdı.

"Esmâ yeter. Başım ağrımaya başladı. Hadi geç otur koltuğa ben de anneni arayayım. Akşam için güzelce donatsın masayı." Esmâ babasının susturması üzerine böylece kalakaldı. Eski gücünü kaybediyordu. *Nerede benim asiliğim!*

Baran arabasına binerek, holdingden ayrıldıktan sonra kardeşi için aldığı boğaz manzaralı daireye gitti. Kardeşine yedek anahtarları verirken kendisi için ayırdığı anahtar aracın torpido gözünden alarak cebine koydu. Özel park alanına arabayı çekti. Sonra araçtan inerek kapıları kilitledi. Betül'ün ne yaptığını merak ediyordu. Uzun zamandır konuşmamışlardı. Yedek anahtarları olduğundan haberi yoktu. Şimdi basılıncı nasıldan kızıyacaktı kim bilir? Baran, ağabeyi olduğunu her zaman bir şekilde hissettirdiğinden dolayı buna fazla kızamayacağını düşündü. Dairenin kapısına gelince yüzüne her zamanki yılsık ağabey gülüşünü oturttu. Anahtar kapının deliğine soktu ve çevirdi. Kilitli değildi. Betül hiçbir zaman güvenliğini düşünmediğinden kapıyı kilitli tutmazdı. Böyle davranmasının sebebi de kapıdaki güvenlik görevlileri yüzündendi. Her seferinde kulaklarını çekse de gerçekten canını acıtmadığı için ciddiye almıyordu.

Baran anahtar çevirip ses çıkarmamaya özen göstererek içeri girdi. Kimse yok gibi görünüyordu. Ama biraz sonra salondan konuşma sesleri geldi. Kapıyı yavaşça kapatarak seslere dikkat kesildi. Betül'ün sesi geliyordu. Hararetili bir şekilde konuşmasına devam ederken lafını bir erkek sesi kesti. Baran'ın kaşları çatıldı. Betül'ün eve erkek getirmesini hiçbir zaman hoş karşılamamıştı. Eski kafalı bir erkek olarak, kız kardeşinin erkeklerle işi olamazdı. Evleneceği erkeğe kadar incelemesine araştırma yapacak güvenilir biri olup olmadığını öğrenene kadar kardeşinin yanına yaklaştırmayacaktı. O ailesinin bıraktığı bir tanecik hediye idi. Onu gözünden bile sakınırdı. Salonun kapısına gelince hızla içeri girdi.

"Betül! Sen..." Otoriter sesi Betül'ün yanında oturmuş elindeki çayından yudum alan adamı görünce kesildi.

"Okan?"

"Merhaba dostum!"

"Abi senin burada ne işin var? Hem içeri nasıl girdin?" Betül yerinden fırladı. Baran salonun ortasında dikilmiş şaşkınlıkla çifte bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalıştı. En yakın arkadaşı ve kız kardeşi? *Yok canım!*

"Siz ne yapıyorsunuz?" Okan ve Betül birbirlerine baktılar. Baran'ın bir şeyler anladığı açıktı. Ama ne olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Baran, saçmalama istersen. Betül ile aramızda bir şey yok. Sadece oturuyorduk." Okan elindeki fincanı sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktı.

"Sen burayı nereden biliyorsun?"

"Betül tarif etti." Baran gözlerini kısarak elini beline koydu.

"Neden?"

"Ne demek neden? Abi sen iyi mısın? Okan ile arkadaş olduğumu bilmiyor musun?"

"Öyle miydiniz?" diye sordu şüphyle.

"Abi mantığının şu an kullanım dışı olduğunu görüyorum. Gördüğün gibi bazı, uygunsuz bir biçimde değil yan yana oturmuş konuşarak ve elimizde çaylarımızla buldun. Ayrıca İstanbul'a gelmiş. Beni aradı. Ben de eve davet ettim. Ne var bunda?"

"Peki benim neden haberim yok?"

Betül de ağabeyinin tavrına nispeten elini beline koyarak diklendi.

"Sana her şeyi hesap vermek zorunda değilim. Büyüdüm artık, artık da bazı şeyler bana kalsın!"

Baran yavaş adımlar atarak kardeşinin önünde durdu. Başını eğip Betül'e doğru yaklaştı.

"Sen her zaman benim, küçük, bıcırk, yer farem ve en önemlisi küçük cadım olarak kalacaksın! Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Ayrıca bana hesap vermek zorundasın! Ne kadar büyürsen büyü!" Baran'ın gri gözleri sinirli ağabey moduna girmiş öfkeyle parlıyordu. Betül ağabeyinin bu bakışı karşısında susup geri çekildi. O böyleyken daha fazla konuyu uzatmanın anlamı yoktu. Elbet keyfi yerine gelecekti!

Baran da geri çekilerek Okan'ın yanına gitti. Onunda tam önüne gidip durdu. Bakışları kızgın bir demir kadar keskindi.

"Nereye gitsem hep seni uygunsuz bir şekilde buluyorum." Okan gülmüsedti. Gözündeki şişlik imişti ama morlukların bazıları kendisini belli edecek kadar belirgindi.

"Benim farkım işte. Ne zaman nereden nasıl çıkacağım belli değil."

"Buraya niye geldin?"

"Biraz önce Betül açıkladı ya."

"Onu sormuyorum. İstanbul'a neden geldin? Hatay'dan ayrılırken Londra'ya gideceğini söylemiştin." Ayrılırken Ema ile olan konuşmaları aklına gelince birden Baran gerildi. Ema İstanbul'a gelince ona aramasını söylemişti. Acaba Ema'yı görmek için mi gelmişti?

"Ben de sorguya çekiliyorum Bet!" diye başını uzatıp arkadaşları Betül'e baktı.

"Abimin huyudur, bilirsin." diyerek alay etti Betül.

"Hey kesin artık. Okan Bey açıklamamı dinliyorum."

"Baran saçmalıyorsun artık. Buradaki arkadaşlarım aradı ve ben de ziyarete geldim. Bir hafta sonra gideceğim. Bu arada Betül ile de buluştuk. Akşam da seni arayıp haber verecektim."

"Başka kimseyle buluşmadın değil mi?" Baran gözlerini kısıp düşünmeye başladı. Adamları Ema'yı an be an takipteydiler. Kız arkadaşlarından başka kimseyle buluşmadığını biliyordu. Demek ki Okan ile görüşmemişlerdi. Ama bu görüşmeyecekleri anlamına gelmiyordu!

"Sen kimden bahsediyorsun?"

"Hiç..." Omuz silkti. "Betül bana da çay getir." Keyfi yavaş yavaş yerine geliyordu. Arkasını dönüp Betül'e göz kırptı. Okan eski yerine otururken Baran da karşısındaki koltuğa kuruldu. Havadan sudan konuşurlarken ortam yumuşamıştı. Okan koltukunda saate bakarak gitmesi gereken bir yer olduğunu söyleyip ayağa kalktı. Baran ile vedalaştıktan sonra kapıya ilerledi. Betül de geçirmek için peşinden gitti. Baran'ın duymaması için ses tonunu alçalttı.

"Konuşmamız yarım kaldı. Yarın uğrasana gene..."

"Baran gelirse?"

"Gelmez bir daha."

"Tamam. İşlerimi ayarlar gelirim. Sen araştırıyor musun şimdi?"

"Evet, Ema Hazne'yi görmeye gideceğim yarın."

"Tamam, konuş bakalım, gerçekten var mı öyle bir şey!"

"Abimi o kızıdan kurtarayım da... Umarım hamile değildir."

"Umarım!" Okan Betül'ü yanaklarından öperek arkasını döndüğü gibi asansöre ilerledi. Betül de kapıyı kapatarak sırtını

kıyaya yalayıp düşünmeye başladı. Okan'ı eve çağırması iyi olmazdı, Gülşah telefonda saçmalayıp bir şeyler söyleyerek içini dökmüştü ama Betül konunun ne olduğunu bilmeden nasıl davranacağını bilememişti. Okan ise o gün yaşananları bir bir anlatmış, Betül'ün aklındaki soru işaretleri her anlatılanla saçmalıkla belleniyordu. Betül, Esma'nın ağabeyinden gerçekten hamile olup olmadığını bilmiyordu. Ama hamile olmaması da vardı. *İnşallah değildir, aksi halde Gülşah'ı durdurmak hiç kolay olmayacak!*

BÖLÜM ON DÖRT

Esma akşam yemeği için odasındaki elbise dolabına girmiş ve giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Yarım saatir oradaydı ama hâlen bir sonuç alamamıştı. Baran umurunda bile değildi. Öyle söylüyordu ama o kadar önemliydi ki ona güzel görünmek için elbise seçemiyordu. En sonunda yeşil bir askılı elbisede karar kıldı. Gözlerindeki yeşile de uyduğu için güzel bir seçimdi. Baran'ın gözlerini sevdiğini biliyordu. Adam içten öyle bir bakıyordu ki Esma'nın dizleri titriyordu. Esma da onun gri gözlerini seviyordu. Elinde elbiseyle hayallere daldığını anlayan Esma hemen toparlanarak kendine geldi. Saçmalıyordu! Nişanlı bir adamdı. Nişanlisından ayrılıp ayrılmadığını bile bilmiyordu. Ama ayrılması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Baran ne kadar uğraşırsa uğraşsın! Hem zaten birlikte olmaları için neden de yoktu. Hamile değildi. Esma elini karnına koyarak ayna karşısında kendisine baktı. Bebeği olsa şimdi onu hisseder miydi acaba? Onu ne kadar çok sevecekti. Daha genç olabilirdi ama anne olmaya hazırды. Hem de babası bu kadar yakışıklı bir erkeğe çocuğu da öyle güzel olacaktı. Oğlu olmasını istiyordu. Gri gözlü kuzgunu siyah saçlı bir oğlan... Tıpkı babası gibi! Esma bakışlarını karnından alarak yüzüne çevirdi. Ayna sanki gerçekleri göstermek istermiş gibi her şeyi açıklıyordu. Bunların hepsi hayaldi!

Esma arkasını dönüp elindeki elbiseyi üzerine geçirdi. Düzensizlikten sonra bakışlarını yüzüne kaldırmadan elbisesinin kırışıklıklarını yok etti. Saçlarını ve makyajını daha önce yaptığı için bir de onlarla uğraşmayacaktı. Ayağına topuklu ayakkabılarını da giyerek son kez aynada kendine baktı. Hazırды. Aşağı indiginde Tolga ile karşılaştı. Elindeki telefonu ile biriyi konuşuyordu. Merdivenden inen kardeşini görünce durdu. Elindeki telefonuyla öylece kalakalan Tolga söyleyeceği sözünü unutmuş, kardeşinin ne kadar çarpıcı görüktüğünü düşünüyordu. Telefondaki kişiye "Tamam sonra konuşuruz" diyerek telefonu kapatıp Esma'nın yanına gitti. Tolga da üzerindeki takım elbisesi ile çok yakışıklı görünüyordu. Kravatını çıkarmış göm-

leğinin ilk düşmesini açık bırakmıştı. Kumral saçları alnına dokulurken yeşil gözleri Esmâ'nın elbisesinde geziyordu.

"Ne kadar güzelsin sen böyle?" Kardeşinin güzel olduğunu biliyordu fakat bugün daha farklıydı. Neyin değiştiğini anlamıyordu ama bu kadar güzelleştirse erkekler iki kat peşinde dolacaklardı. Yeşil elbisesi göğüs kısmından sıkıca sarmış, dizine kadar bollaşıyordu. Gözlerindeki orman yeşili, aynı tomodaki elbise ile gözlerini daha da belirginleştirmişti. Saçlarını dağınak topuz yapması yüzüne hem genç kız havası hem de kendinden emin, özgüveni tam bir kadın görüntüsü vermişti. Tolga'nın iltifatı üzerine gülümseyince daha da güzelleşti Esmâ.

"Teşekkürler Tolga Bey, siz de çok yakışıklı görünüyorsunuz."

"Kardeşimin bu kadar güzel olmasına nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Erkeklerle başım belaya girecek sanırım."

"Ah abi abartma. Erkeklerle işim olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum ama elimde değil. Bu kadar güzellik insanın başına bela!" Esmâ, kendine has kısa bir kahkaha attı. Sonra gözlerini şaşı yapıp ağabeyine yaklaştı.

"Böyle gezeyim mi?" Tolga kardeşini kendisine çekerek sordu.

"Maymun!"

"Hanı güzeldim?"

"Maymunluk yapmadığın sürece!" İki kardeşin kahkaha sesleri salona onlardan önce ulaşmıştı. Çocuklarının böylesine mutlu olduğunu görüp gülümseyen Behiye Hanım, oturduğu koltuktan kalkarak gelen kardeşlere baktı. Yaşına göre çok güzel bir elbise giymişti. Saçlarını ise kızı gibi arkasından bağlamıştı. Ahmet Bey de oğlu gibi takım elbise içindeydi. O da kravatını çıkartarak rahat bir şekilde koltukta oturuyordu. Yüzünde çocuklarıyla gurur duyan bir babanın görüntüsü vardı. Esmâ ve Tolga yan yana koltuklara kurulurken hizmetçi kız içeri girerek misafirin geldiğini haber verdi. Ev halkı ayaklanırken Baran rahat tavırlarla içeri girdi. Esmâ yerinden o kadar ani bir şekilde fırlamıştı ki karnında hafif bir acı hissetti. Kaşlarını çatarak elini karnına koydu. Kendi gözleri Baran'ın gözleri ile karşılaşınca nasıl davranacağını bilemedi. Bacakları yine titremeye başlamıştı. Bu adamı görünce vücudunun verdiği

tepkilere nefret ediyordu. Midesinin bulanmaya başladığını anladı. Heyecanlanmanın tam sırası zaten!

Baran içeri girerken kalbi heyecandan gümbürdüyordu. Esmâ'yı ilk defa görmüyordu ama öğlenden beri özlemişti. Bu kız uyuşturucu gibiydi. Bir dakika görmese bile özlenebiliyordu. Salonun ortasındaki üç basamaklı merdivenden inerek ev sahiplerinin yanına gitti.

"İyi akşamlar."

"Hoş geldiniz Baran Bey." dedi Ahmet Bey, elini uzatıp tokalaşırken hafifçe gülümseyordu.

"Lütfen Baran deyin. İş ortamında değiliz. Resmiyeti bir kenara bırakalım." Ahmet Bey'in gülümsemesi yüzünü kapladı. "Hakkısın Peki, o zaman seni eşimle tanıştırayım. Eşim Behiye." Karısına döndü. "Ortağımız Baran Gökdağ." Baran elindeki iki buketten birini uzattı. Birinde kırmızı güller vardı. Diğerinde ise beyaz güller. Kırmızı gül buketini Behiye Hanım'a uzatırken diğer elini tutarak dudaklarına götürdü. Elinin üstüne bir öpücük kondurarak doğruldu.

"Kızınızın güzelliğinin kaynağı bulundu sanırım. Güller size layık değil ama..." Behiye Hanım'ı bu zamana kadar bir kere olsun kızarmış görmeyen Esmâ, annesinin yanaklarının al olduğunu görünce şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. Baran'da kesinlikle şeytan tüyü vardı. Gören kadınlarda bir kızarıklık anı yaşıyorlardı. Acaba kendisi de kızarmış mıydı? Hay Allah ayna da yok!

"İltifatınız için teşekkürler Baran." Baran'ın cevabı gülümsemek olmuştur. Ahmet Bey diğer yanındaki oğlunu tanıttı Baran'a.

"Baran, oğlum Tolga!"

"Merhaba Baran, ortaklığımız hayırlı olsun." dedi sakın bir şekilde ve elini uzatarak tokalaşmak için bekledi. Baran da karşılıksız bırakmamış, elini uzatarak erkekçe sıkımsı.

"İnşallah hayırlı olur Tolga. Senin İngiltere'de olduğunu sanıyordum."

"Kesin dönüş yaptım. Artık buralarıydım."

"Ne güzel, hep görüşecektiz desene..." Baran gülümseyerek en son kalan Esmâ'ya döndü. İki adım atarak tam önünde durdu.

"Esmâ Hanım, nasıbsınız?" Esmâ'nın kaçırmasına fırsat vermeden hızla elini tutup dudaklarına götürdü. Ailesi Baran'ın arkasında kaldığı için yürünü göremiyorlardı. Dudaklarının nazik teması ve erotik hissi veren öpüşü Esmâ'nın midnesini daha çok burmaya, karnına ağrılar saplanmasına neden olmuştur. Sesinin titrememesi için dua ederek dudaklarını yaladı. Yaptığı hareketin doğuracağı sonuçlarının farkında değildi. Ama Baran bu dil hareketiyle uyarılmaya başlamıştı. Geride Kasıklarından hafif bir sız geçti.

"Teşekkür ederim. Siz nasılsınız Baran Bey?" dedi Esmâ. Oh, rezil olmudum!

"Sizi gördüm daha iyi oldum." diyerek çapkınca gülümsedi. Elini bırakınca Esmâ hızla arkasına dönüp sağ elini yumruk yaptı. Bu adamdan nefret ediyordu! Ailesinin yanında ne biçim davranıyordu böyle?

"Bu güller sizin için, sizin gibi saf ve güzeller..." diyerek beyaz gül buketini Esmâ'ya doğru uzattı. Beyaz gülün anlamı saflık olduğu kadar, af dilemek anlamına da geliyordu. Esmâ alta yatan manayı anlamıştı. Bir an çiçeği alarak kafasına geçirmeyi düşündü. Yaptığını ailesine nasıl açıklayacağını bilmiyordu! Bu yüzden elini uzatarak hisimla aldı. Yüzünde ise sabit bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim. Zahmet oldu."

"Sizin gibi güzel hanımlara az bile." diyerek arkasını döndü. Ahmet Bey cana yakın bir gülümseme ile bakarken Tolga hafifçe kaşlarını çatmıştı. Bu adam kardeşine mi sulanıyordu? 'Eğer böyleyse karşısında beni bulacak!' diye geçirdi içinden.

Ahmet Bey Baran'a koltukları göstererek oturmayı teklif etti. Erkekler koltuklara kurulunca Ahmet Bey Baran'a döndü.

"Kız kardeşinizi de getirseydin, Esmâ ile de arkadaşlaşmış zaten." Baran başını çevirip Esmâ'ya baktı. Genç kız yalanının ortaya çıkacağından korkarak çarçabuk lafa daldı.

"Ortak arkadaşlar sayesinde baba, samimi arkadaş değildik. Ama evet gelseydi mutlu olurudum!" diye mırıldandı. Baran'ın cevabı sadece gülümsemek olmuştu. Biraz sonra Behiye Hanım masanın hazır olup olmadığını kontrol etmek için mutfığa gitti. Erkeklerin oturmuş sohbet başladıklarını gören Esmâ, ayakta

öylece kaldığını anlayınca dönüp annesinin arkasından gitti. Behiye Hanım içeri girince arkasını dönerek kızına baktı.

"Ne kadar yakışıklı öyle? Sen bugün gördün ve bana hiçbir şey söylemedin öyle mi?" Hafif kızgınlıkla kızına bakıyordu.

"Anne, iyi misin sen? Babam duymasın kıskanabilir..."

"Ne saçmalıyorsun sen? Ben senden bahsediyorum. Ne kadar nazik öyle? Güller ise harika!"

Esmâ omuz silkti. "Eminim göstermelidir."

"Sana ayrı bana ayrı getirmiş. Bence bu takdir edilecek bir hareket. İlk görünüş önemlidir, benden tam puan aldı bile." Behiye Hanım'ın genç kız gibi heyecanlandığını gören Esmâ dehayet içerisinde olayların hangi ara buraya geldiğini düşünüyordu.

"Anne, aklındaki tilkilerin koşturduğunu mu hissediyorum? Eğer böylese bunu unutmanı tavsiye ederim. Benim erkeklerden uzak olduğumu bilirsin."

"Evdde kalmak istemediğini de bilirim. Geçen sene evlenmeyi düşündüğünü söylemiştin."

"Vazgeçtim! Ayrıca daha kim olduğumu bile bilmiyoruz. Babam da sen de ağzının içine düşecek gibi bakıyordunuz. Bence ilk önce tanıyın. Eminim gördüğünü gibi değildir! Hem en önemli şeyi unutuyorsun! Ya nişanlıysa?"

Behiye Hanım kaşlarını çatı. "Yüzüğü yoktu baktım."

"Anne! Ya sevgilisi varsa? Lütfen bu konuyu uzatma... Ortakla evlenmek de nereden geliyor aklına ya? O holding ile ortak bizle değil!" Esmâ arkasını dönerek mutfaktan çıktı. Çalışan kızlar ise kıkır kıkır gülüyorlardı. Esmâ ile annesinin çalışanlardan çekindiği yoktu. Aksine daha yakınlık gösterir, çalışan gibi değil kendilerine eşit bir birey gibi saygı gösterirlerdi. Bu yüzden Esmâ diğer sosyete üyelerinden farklı olduğunu biliyordu.

Behiye Hanım salona geldiğinde Ahmet Bey'i ve Baran'ı sohbet ederken buldu. Tolga ise telefonla konuşarak odasına çıkıyordu.

"Yemek hazır, isterseniz yemek odasına geçelim." dedi en tatlı sesiyle. Baran ve Ahmet Bey başlarını çevirip güzel kadına gülümsediler. Baran ayaklanıp yaşlı kadına yanaştı.

"Lavabo ne tarafta acaba?" Esmâ'nın yavaş adımlarla onlara doğru yaklaşığını gören Behiye Hanım gülümseyerek kızına döndü.

"Esmâ, Baran Bey'e lavaboyu gösterir misin?"

Esmâ başıyla onaylayıp elini kaldırdı. Koridoru işaret etti.

"Şuradan gidince..."

"Esmâ!" Annesinin uyarıcı ses tonunu duyunca gözlerini devirdi.

"Tabii, buyurun Baran Bey!" Baran bıyık altından gülümseyerek Esmâ'nın peşine düştü. Behiye Hanım gülen gözlerle kızına ve bu yakışıklı adama baktı. Birbirlerine ne kadar yakışıklı olduklarını düşünüyordu. Eğer aralarında bir şey olursa çok mutlu olacaktı. Ahmet Bey karısının koluna girdi.

"Sence de güzel bir çift olmadılar mı?" dedi sakince. Ahmet Bey'in gözleri büyüdü.

"İlahi Behiye, daha bugün oldu tanıştık. Huyunu suyunu bilmeyiz, hemen baş göz etmeye başlanırsın." Karısının arkalarından bakmasını engellemek için kolundaki elini çekip beline koyarak yürümesi için itti.

"Tolga'dan sonra gördüğüm en yakışıklı adam."

"Ne yani ben değil miyim?"

"Sen benim yakışıklıydın. Ben kızım için diyorum" Karısının iltifatı karşısında gözleri parlayan Ahmet Bey biricik karısını kendisine çekerek yemek odasına girdi.

"Dur daha! İlk önce bir tanıyalım. İş ortamında ve dışarı hayatta saygılı, bilgili ama zamanı var. Bir günde olacak iş değil bu. Hem ben kızımı kimselere vermem."

"Ben de vermem! Geçenki olayı düşününce hâlâ içim titriyor. Ama bu gençle evlenirse, ne bileyim düşününce içim ısıyor."

"Ah Behiye ah, olmayacak hayaller kurma, senin üzülmeni istemem."

"Merak etme ben üzülmem. Aklımda birkaç şey oluştu. Onları hayata geçirebilirim."

"Allah'ım sen yardımcımız ol. Senin elinden bir uçan bir kaçan kurtulur, kızına Allah kolaylık versin." Behiye Hanım kırkırdadı. Şeytani planlarını hayata geçirmek için büyük bir istek duyuyordu.

Baran genç kadının peşi sıra yürürken koridordaki çalışma odasını gördü. Kapı açık, ışık yandığı için içeride kimsenin olmadığını anlıyordu. Esmâ'nın önünde öyle salınarak yürüttüğünü görmek dayanılmazdı. Arkasına hızlı bir bakış atarak kimsenin olmadığını görünce kız belinden kavradığı gibi çalışma odasının açık kapısından içeri sokarak kapıyı anahtarlarıyla kilitledi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı Esmâ. Öfkesi güzel gözlerini kaplamıştı.

"Seni özledim. Biraz baş başa kalalım istedim." Esmâ gözlerini devirerek yanından geçmek için hamle yaptı ama Baran ona engel oldu.

"Göndermem!"

"Çekil şuradan!" Esmâ belini saran kollardan kurtulmak için çırpınırken kapının kolu hareketlendi. Daha sonra tıklatıldı. Esmâ karşı koymaktan vazgeçip gelenin kim olduğunu düşünmeye başladı. Sonra bir adamla kapalı kapının ardında yakalanma korkusu içini sardı. Baran'ın kollarını iterek ondan uzaklaştı.

"İçeride kim var?" diye sordu kapının dışındaki.

"Hiii abim! Bu abim! Çabuk saklan!" sesinin tonunu kısararak dışardakinin duymaması için çırpındı. Baran'ı itekleyerek odada saklayacak bir yer arıyordu.

"Neden saklanıyorum ki?" Baran odanın ortasında durarak kızın telaşlı halini seyrediyordu. Esmâ odada bir o yana bir bu yana koşturarak yer aramayı sürdürdü.

"Çünkü seninle kilitli bir odada yakalanmak istemiyorum!" dedi Baran'a sonra dönerek kapıya doğru seslendi.

"Ben varım abi!"

"Orada ne yapıyorsun Esmâ?"

"İşim var!" diye bağırды Tolga'ya. Sonra sesini kısıp Baran'a döndü. "Hadi saklan!" Başını çevirince kapının arkasındaki boşluğu gördü. Baran orada durabilirdi.

"Gel, kapının arkasına geç!" Adamı küçük bir çocuk gibi itip kakıyordu. Baran kapının arkasına geçince yarısı dışarda

kaldı. Esmâ yüzünü buruşturup adamı kolundan çektiği gibi tekrar odanın ortasına geldi.

"Olmadı! Neden bu kadar iri yapılısın ki?"

"Yataktayken çok memmunsun, şimdi ne değişti?" diye taktirli Baran, Esmâ'ya karşı arkasını döndü.

"Şişti... Sus! Duyacak!"

"Esmâ aç şu kapıyı, ne yapacaksın çık odanda yapı!" Tolga'nın sabırsızlığı sesine yansımıştı. Baran ise pis pis sırıttı.

"Bence de! Hadi odana çıkalım!" Esmâ öfkeli gözlerle Baran'a bakarken sesini yükseltti.

"Bir dakika abi bitiyor!"

"Kızım acil bir kâğıt almam lazım, sonra ne yaparsan yapı!"

Esmâ deli gibi etrafı tarıyordu. Sonra çalışma masası aklına geldi. Baran'ı kolundan tuttuğu gibi sandalyeyi çekerek başına inmesi için baskı yaptı.

"Ne? Buraya mı gireceğim?"

"Çabuk ol!" Baran, Esmâ'nın bu hali karşısında susarak yerine doğru eğildi ve geniş maun masanın altına girdi. Esmâ biraz daha ileri gitmesi için itiyordu. Baran'sa uzun boyu ve geniş cüssesiyle iki büküm olmuştur. Esmâ son kontrolleri de yaptıktan sonra kapıyı açtı.

"Ne için var?"

"Şükür açtın! İyi ki acele demiştim." diyerek alay etti Tolga. Sonra dönüp çalışma masasına doğru ilerledi. Esmâ'nın korkuyla gözleri büyürken "Dur gitme!" diye ciyakladı. Tolga durup arkasını döndü. Bugün kardeşinde bir gariplik vardı. Hiç normal davranmıyordu.

"Niye?" diye sordu.

"Çünkü... Çünkü..." Tolga gözlerini devirdi.

"Esmâ saçmalama modundasın, oyalama beni!" Esmâ ağabeyinin oraya gitmesini engellemek için ölü taklidi bile yapacak durumdaki. Sonunda aklına geleni söyledi.

"Abi... Başım dönüyor." Tolga masanın öbür tarafına geçerken durdu. Başını çevirip çatık kaşlarla kardeşine baktı.

"Ne?"

"Gerçekten... Yardım et!" Tolga koşarak Esmâ'nın yanına geldi. Onu odadaki ahash kolluğa oturturken "Hay çatlak! Bütün gün yemek yemedin değil mi?" diye azarlıyordu.

"Şey evet!"

"Dur, annemi çağırayım. O ne yapacağını bilir." Tolga gitmek için kolunu çekiyordu ki Esmâ yapıştı.

"Gitme, birazdan geçer. Şimdi evhamlanmasın!"

"İyi tamam." Tolga'nın cep telefonu çalınca elini cebine

alıp telefonu çıkardı ve cevap verdi.

"He buldun mu? Tamam görüşürüz." Telefonu kapattıktan

sonra Esmâ'ya baktı. "Neyse artık gerek kalmadı. Ben içeri gidiyorum. Bir şey istemediğine emin misin?"

"Evet eminim." Tolga şüpheli gözlerle bakınca Esmâ gü-

lmeydi.

"Birazdan gelirim abicim." Tolga başını sallayarak gitti. Esmâ ayağa kalkıp gittiğine emin olunca hemen arkasını dönerek masaya gitti. Baran biraz daha böyle kalsaydı kapı gibi kilitleneceğini düşünüyordu.

"Hadi çık." diyen Esmâ'yı duyunca girdiği gibi çıktı ama beli ağınmaya başlamıştı.

"Liseli aşuklar gibiyiz, abın bizi yakalamasın diye girdiğimiz duruma bak!" Baran espri yapıyordu ama Esmâ'nın yüzüne baktığında normal gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Esmâ'nın gözleri karardı. "Ben..." dedi ve bu sefer gerçekten(!) adamın üzerine doğru bayıldı. Baran ise hayatındaki ikinci korkuyu yaşıyordu.

Baran kucagında baygınca yatan Esmâ'ya bakıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı ritminde atarken ne yapacağını bilemedi. Aynı korkuyu attan düştüğü zamanda hissetmişti. Ona bir şey olursa ne yapacaktı hiç bilmiyordu. Eğilip kızı tamamen kucaklarken bakışlarını kapıya çevirdi. Tolga ve annesi Behiye Hanım geliyordu. Baran'ın çaresiz bakışları karşısında yaşlı kadının gözleri kocaman oldu. Hemen koşarak içeri girdi ve telaş içerisinde yanlarına geldi.

"Ne oldu?"

"Bayıldı birden." dedi Baran çaresizce.

"Gene mi? Biraz önce de başı dönmüştü." dedi Tolga.

Baran olan biteni bildiği için susmayı tercih etti. Şu an daha önemli bir şey vardı. Esmâ her şeyinden daha kıymetliydi. Ona bir şey olmasına izin veremezdi.

"Çabuk hastaneye..." Behiye Hanım kızının baygınlığı karşısında büyük bir telaşa kapıldı. Tolga'ya dönüp babana haber ver diyecekti ki Esmâ hareket etmeye başladı. Kirpiklerini kıpırtırken Baran'ın kalbi sızlıyordu. Ne kadar güzelsin sen...

Esmâ gözlerini açınca Baran'ın korku dolu gözleriyle karşılaştı. Kucagında mı duruyordu? Başını çevirince annesini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu. Behiye Hanım ve diğerleri rahat bir nefes almıştı.

"Bayıldın canım"

"Ben mi?"

"Evet. Bizi çok korkuttun. Anne bu kızın beslenmesine dikkat et! Hep sana güvenerek az yiyor."

"Ona yemek ye demekten ağızda tüy bitti Tolga!" Anne ve oğlunun tartışmalarını Baran'ın umurunda bile değildi. Kollarındaki bu ufacık bedene kul olmuşken her şeyi yapabiliyordu. Kollarından bırakmaksa en son isteyeceği bir şeydi ama Esmâ bakışlarını kendisine çevirince yere bırakma vaktinin geldiğini anladı.

"Yere indirir misin?"

"Tekrar başın dönmesin?"

"Dönmez. İyiyim ben!" Baran'ın kollarında olmak kadar güzel bir şey olmadığını düşünse de Esmâ, ağabeyi ve annesinin yanında kucagında duramazdı. Baran istemeyerek de olsa kızın bacaklarını bırak yavaşça yere bastırdı. Bir eli hâlâ sırtında duruyordu. Kızın tekrar bayılıp yere düşmesine fırsat vermeden tutmalıydı. Esmâ ayakları üzerinde durunca hafifçe sendeledi. Baran'ın ellerini sırtında hissedince gözlerini kırptırarak başını kaldırdı.

"Teşekkür ederim." dedi Baran'a doğru.

"İyi misin bitanem?"

"İyiyim anne."

"Rengin bembeyaz oldu. İyice zayıfladın. Hadi gel doktora gidelim."

Esmâ annesinin koluna girmesine izin verdi.

"Hayır, doktora gidecek kadar kötü değilim. Ne oldu bilmiyorum ama bir anda kendimden geçmişim. Bir şeyler yersem kendime gelirim"

"Esmâ..." dedi Tolga uyanıcı bir ses tonuyla

"Tanım, yeter! İyiyim dedim."

"Biraz söz dinle!" diyen ağabeyine kollarını çatarak bakan Esmâ durup Baran'a baktı. O da arkalarından geliyordu

"Kusura bakmayın"

"Lafı bile olmaz. Ama doktor konusunda ben de ısrarcıyım. Belki çok önemli bir hastalığınızın belirtileridir." Baran'ın anlam dolu bakışları karnına inince Esmâ'nın gözleri büyüdü. Bir aydır regl olmamıştı. Hamile olma ihtimalini düşünmüştü ama hiçbir belirti yoktu. Ta ki bugüne kadar...

"Hayır, iyiyim ben!" dedi ve hemen arkasını dönerek yemek odasına ilerledi. Behiye Hanım ve Tolga, Baran'a paşkın bakışlarla bakıyorlardı.

"Baran, lütfen beni korkutmayın!" dedi Behiye Hanım. Yaşlı kadının bir elini kalbinin üzerine koyduğunu gören Baran, hafifçe gülümsedi.

"Sağlığına dikkat etmesi için biraz korkuttum. Sizin endişe etmenize gerek yok. Sağlık konuları genelde hep es geçilir. Sizin ısrarlarınız onu daha da çok soğutacaktı. Şimdi böyle bir tehlikenin varlığını anladı. Eminim aklında yarın doktora gitmek vardır." dedi yumuşak bir sesle. Tolga yeni ortaklarının mantığı karşısında hayran olmuştu. Behiye Hanım ise söylediklerinin doğruluğu karşısında hafifçe gülümsedi.

"Kadın ruhundan anlıyorsunuz, Baran."

"Evet, iyi anlarım. Esmâ yaşında bir kız kardeşim var da." Üçü hareketlenerek yavaş adımlarla yemek odasına doğru yöneldiler. Baran Behiye Hanım'ın koluna girmişti.

"Demek benim baş belamdan sende de var he? Çekilmez olduklarını görüyorsunuz değil mi?"

Baran gülümsedi. Esmâ kesinlikle baş belasıydı. Ama Betül de ondan altta kalmazdı!

"Görmez miyim?" Behiye Hanım hafifçe kıkırdarken yemek odasına girdiler. Ahmet Bey oturduğu sandalyeden kalkarken Baran elini omzuna koyarak ona mani oldu.

"Lütfen rahatsız olmayın." Ahmet Bey'in sağ yanındaki sandalyeye oturdu. Esmâ da tam karşısına oturmuştu. Toplantıdaki gibi oturduklarını çok sonradan fark eden Esmâ huzursuz

oldu. Tolga'ya baktığında yemek servisinin başladığını gördü. Artık yer değiştirmeleri uygun olmazdı.

Yemeklerini güzel, esprili bir ortamda yediler. Yemek boyunca Esmâ'dan gözlerini ayırmayan Baran, kızın rahatsız olması için elinden gelen her şeyi yaptı. Genç adamın tabağına bakan Esmâ'nın aklına hain bir plan geldi. Önündeki zeytinyağlı barbunya tabağını eline alarak karşısındaki adama uzattı.

"Barbunya alır mısınız Baran Bey, kendi ellerimle yaptım?" Esmâ'nın gözlerindeki parıltıyı gören Baran keyifle gülümsedi. Toplantı salonundan çıkarken yemegine zehir koymaktan bahsetmişti. Esmâ'nın yapacağından şüphesi yoktu. Ama yapmayacağını da biliyordu.

"Teşekkür ederim, alırım." dedi korkusuzca. Birbirlerini gözleriyle meydan okuyorlardı.

Behiye Hanım'dan "Sen mi?" sorusu gelince Baran dişlerini göstererek sırttı. Esmâ'nın yalanı ortaya çıkmıştı. Yetmezmiş gibi adamın tabağına yemek koyuyordu. Rahat olmaları açısından hizmetçileri odadan çıkarmışlardı. Esmâ'nın yanakları kızardı. Yemek koyma işi bitince tabağı sertçe masaya bırakarak yerine oturdu. Kızgın bakışları annesinin üzerindeydi.

"Teşekkür ederim Esmâ Hanım" diyerek kızı daha fazla kızdırdı Baran. Sonra çatallıyla bir tane barbunya tanesi alarak ağzına attı. Yuttuktan sonra "Çok leziz, yapanın ellerine sağlık" diyerek son darbesini indirdi. Zafer Baran daydı. Esmâ ise yerinde kudurup duruyordu.

Babasının ve kardeş Tolga'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Ama anneleri her şeyin farkındaydı. Bardağındaki suyu içerken gözleri ikili arasında gidip geliyordu. Yapacakları için fazla uğraşmasına gerek yoktu. Onların arasında gizliden bir bağ oluşmuştu bile!

Yemekten sonra salona geçerek kahvelerini orada yudumladılar. Esmâ, Baran'ın alkol kullanmadığını orada öğrenmiş oldu. En azından zor, karışık durumlarda içtiğini söylemişti. Ahmet Bey de kullanmazdı. Tolga arada kutlamalarda içtiği için diğerlerine katılarak kahve içmeyi daha çok uygun gördü. Muhabbetleri arttıkça arttı. Baran, ailesini kaybettiğini ve hakkındaki bazı şeyleri anlattı. Esmâ, susup dinleyerek onu tanı-

mayla çalışıyordu. Bazen adamın bakışlarındaki aile özlemini görabiliyordu. Uzun yıllardır serseri hayatı yaşadığını söylemişti. Aile kurmak istediğini de Esmâ'ya bakıp dile getirmişti. Genç kızın gözleri büyüdü. Kalp atışları hızlanırken yanakları kızardı. Aile üyelerinin yanında bu bakışı da ne demek oluyordu böyle! Esmâ artık susamayacağını anladı.

"Gazetelerde nişanlı olduğumuzu okumuştum. Yakında bir evlilik göreceğiz desenize, Baran Bey." Esmâ'nın tatlılıkla sorduğu soru karşısında tüm başlar Baran'a dönmüştü. Magazin denildiğinde Esmâ akıllara gelirdi. Genelde kendi hakkında bir haber çıkmış mı diye bakarken başkalarınınkini de öğrenirdi. Bu yüzden garipsemediler. Bunun yerine Baran'ın vereceği cevabı beklemeye koyuldular.

Baran genç kızın bu atağı karşısında gülümsedi. Sorusunun altındaki imayı ancak Baran anlayabiliirdi. Genç kızın istediği cevabı verecekti. Onun böyle kıvrınmasına dayanamazdı.

"Kısa bir zamana kadar nişanlıydım. Ama maalesef yapamayacağımızı anlayarak ayrıldık."

"Ah çok yazık! Eminim başka kadın yoktur! Çok çapkın olduğunuz belli..." dedi Behiye Hanım hafif azarlar tonda. Ama gülümsüyordu. Baran da gülümseyerek Esmâ'ya anlam dolu bakış attıktan sonra tekrar Behiye Hanım'a döndü.

"Doğruyu söylemek gerekirse, evet başka kadın var. Ama o aşık olduğum kadın! Eski nişanlımla aramda aşk yoktu. Evlilik çok ciddi bir mesele, içinde aşk olmazsa devam etmeyeceğini sanıyorum. Çok küçük olsam da annemin ve babamın birbirlerine aşk ile baktıklarını hatırlıyorum. Sanırım ben de öyle bir aile kurmak istiyorum. Sevdiğim kadın ile..." Bakışları tekrar Esmâ ile buluşunca genç kızın nefesi kesildi. Baran'ın gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki Esmâ, içinin sevgiyle dolduğunu hissediyordu. *Bakma bana öyle!*

Saatler ilerledikçe konudan konuya geçiliyordu. Tolga ile Baran'ın aynı sene aynı spor dalında karşılaşmaları ailecek şaşkınlığa sebep oldu. Baran ile Esmâ'nın karşılaşmalarını Allah'ın onlar için kurduğu bir kader çizgisiydi. Birbirlerini görmüş olsalar mutlaka tanırlandı. Ama karşılaşmamışlardı bile. Baran hafızasının kuvvetli olduğunu bildiği için Esmâ'yı gördüğüne ihtimal bile vermiyordu. Doğru şekilde tanışmamış-

lar olsa bile hayatının aşkını şimdi bulmuştu ve kaybetmeye niyeti yoktu. Aile üyelerinin her birine sabırla ve itinayla cevap veriyordu. Esmâ ise salonun boşluğunu Baran dolduruyormuş gibi tertiyordu. Sıcak bacasının bir nedeni de Baran'ın çapkın bakışlarına hedef olmaktı. Adam uzun süre bakmıyor, bakınca da gözleriyle soyuyormuş ve kendi de çıplak kalıyormuş gibi hissediyordu. Kaç kere yanaklarını kızartacak bakışlar atmıştı. Esmâ daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Baran'ın ailesine bu kadar samimi yaklaşması ise hiç iyi olmuyordu. Annesinin gözlerindeki o mutlu ifadeyi görebiliyordu. Baran gitmiş anda başını etni yiyecaktı. Ahmet Bey ve Tolga ise kendilerine yeni bir arkadaş buldukları için mutluydular. Sırekli bir gülüşme içindeydiler. Baran'ın ailesinin saygısını ve sevgisini kazanmıştı. En son sıra kendisine gelecekti. Kalesin iç yanını kuşatmıştı. Kendisini de kuşatınca kalesine bayrak dükbilecekti. Esmâ çayından bir yudum aldı. Karşısında koltukta oturmuş, rahatça bacak bacak üstüne atmış olan Baran'a baktı. *Neden bir yanımı sana karşı koymayı sürdürüyor Baran?*

Baran saatine baktığında 22.45 olduğunu gördü. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamamıştı. Bunu Esmâ'nın ailesinin çok sıcak olmasına yorumladı. Muhabbetleri, birbirlerine olan bağlılıkları Baran'ı derinden etkilemişti. Ailesini çok küçükken kaybettiği için tam olarak aile anlamını bilmiyordu. Anne baba sevgisini görmemişti. Annesi hasta olduğu için pek ilgilenememişti. Zamanın çoğunu ise yatakta geçirmişti. Babası da iş aşkı yüzünden yoğun oluyor çocuklarına pek zaman ayırmıyordu. Trafik kazasında da hayatını kaybetmişti. Belki de bu yüzden Esmâ'nın ailesiyle bu kadar samimileşmişti.

Çayından son yudumunu alarak bardağı sehpanın üzerine yaşıya bıraktı. Başını kaldırıp kendisine sevecenlikle gülümseyen Behiye Hanım'a ve Ahmet Bey'e baktı.

"Saat de çok geç olmuş. Vaktin ne zaman geçtiğini anlamadım. Muhabbet epey koyuydu. Bu akşam için çok teşekkür ederim. Uzun zamandır böyle bir aile ortamında bulunmamıştım." dedi hafifçe gülümseyerek. İçinde anlatamadığı bir şey boğazına oturarak düğümlemişti. Behiye Hanım ve Ahmet Bey birbirlerine baktı. Baran'ın sözlerinin altındaki hasretliği anlamışlardı. Sevgiye aç büyüyen çocukları uzakta olsa dahi

tanırlarda. Baran her ne kadar belli etmemeye çalışsa da bir yerlerinde o küçük çocuğu taşıyordu. Bunu cheveya olarak görmüşlerdi. Etraflarında çok örnek bulunuyordu. Kimsesiz çocuklar vakfına her sene yüklü bir meblağ bağış yapıyorlardı. Bundan gurur duymaları kadar mutlu eden bir şey yoktu.

"Biz de seni tanıdığımızı çok mutlu olduk Barancığım. İyi ki holdinge ortak oldun. Doğrusunu söylemek gerekirse çekimcilerim vardı. Hatta Ahmet'e kızmıştım. Ama şimdi ne kadar doğru bir karar verdiğini görüyorum. Bundan sonra çekimcene gerek yok. Ne zaman istersen bize uğra. Hatta her pazar, bizim çiftlik günümüzdür. Çatalca'daki çiftliğimize gider, hava alırsın. Sen de kardeşini alıp gelene? Hem onunla da tanışmış oluruz." Baran hayretle kaşlarını kaldırdı. Böyle bir teklif beklemiyordu. Esmâ'ya yakınlaşmak için ortaklık fikrini bulmuştu ama ailesi işlerin daha hızlı yürümesi için onu resmen itekliyordu. Baran bu durumdan oldukça memnundu. Bakışlarını Esmâ'ya çevirince genç kızın yüzünde oluşan dehşet ifadesini gördü.

"Ne?" diye inledi. Gözleri kocaman açılmış, annesine baktı. Kabul etmeyecekti ama Esmâ'nın bakışları nedeniyle fikrini çabucak değiştirdi.

"Rahatsızlık vermeyeceksek eğer..."

"Bir daha duymayalım lütfen Baran!" dedi Ahmet Bey.

"Peki, öyleyse, geliniz."

"Adresi biliyor musun yoksa tarif edelim mi?" Ahmet Bey göz kırparak takıldı. Baran bunun üzerine erkekçe kıkırdadı.

"Tarif edin. Çiftliği bilmiyordum." dedi hafif mahcup bir ifadeyle. İnanmak istemiyordu ama yanaklarına ateş basmıştı. Kızamadığını umuyordu.

"Beraber gideriz istersen?" diye teklifle bulundu Tolga. Baran başını salladı.

"Olur." Adres işi de tamamdı. Bir kişi olsun dönüp Esmâ'ya bakmamış, fikrini sormamıştı. Varlığından haberleri yokmuş gibi davranıyorlardı. Kendini belli etmeliydi.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Baran başını Esmâ'ya çevirince kızın itiraz edecek bir dal parçasına tutunduğunu anladı. Hemen ayağa kalkarak kızın itirazını duymamış gibi yaptı.

"Tamam, öyleyse, pazar günü görüşürüz. Tolga seninle de telefonlarız."

Tolga başıyla onayladı. Ahmet Bey ile tokalaştıktan sonra Bebiye Hanım'a döndü.

"Her şey için tekrar teşekkürler. Yemekler şahaneydi. Ellerinize sağlık." Kadının elini nazikçe dudaklarına götürerek üstüne küçük bir öpücük kondurduktan sonra bıraktı. Kadının hoşlanacağı şeyi bilen erkek kadar tehlikelisi yoktu. Tolga'ya dönerek dostlukları pekişmiş bir şekilde tokalaştı. En son Esmâ kalmıştı. Tam elini uzatıyordu ki Esmâ eline şöyle bir bakıp başını kaldırdı.

"Sizi geçireyim." dedi mesafeli bir tavırla. Baran şaşırması ama kıza bir şey belli etmedi. Başını eğerek kabul ettiğini gösterdi sonra tekrar diğer aile üyelerine döndü.

"Tekrar teşekkürler, iyi akşamlar." Hepsi bir ağızdan iyi akşamlar dilerken Esmâ arkasını dönüp evin dış kapısına doğru ilerlemeye başladı. Baran, iki adımda kıza yetişmişti. Salonun uzaklaştıkları için diğerleri gözüküyorlardı. Esmâ dış kapıyı açarak kenara çekildi. Baran dışarı çıkıp yavaşça arkasını döndü. Esmâ'nın gözleri öfkeden kararmıştı. Koyu orman rengi gözleri içinin ne kadar dolu olduğunu gösteriyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" diyerek adamın koluna hafifçe vurdu. Baran kızın bu hareketine şaşırdı. Eliyle vurduğu yere bakarak kızın gözlerine odaklandı.

"Ailenle tanıştım." dedi umursamazca. Kızın öfkesinin sonunda su üstüne çıktığını görüyordu. Bundan dolayı mutlu olsa da içinde kötü bir his oluşmuştu.

"Bana numara yapma Baran! Onların gözlerini boyuyorsun, bunu görüyorum. Amacın ne?"

"Amacım çok açık değil mi?" Baran'ın bakışları keskinleşti. Artık oyun yoktu. Kızın tavrına karşılık o da kendi cephesine çekilmiş karşılık veriyordu.

"Lanet olsun. Senden nefret ediyorum, o gün kurtulduğumu sanmıştım ama gene karşıma çıktın!" diye bağırды Esmâ. Sesini o kadar yükseltmişti ki içeridekilerin duymamaları imkânsızdı.

"Sesini alçalt. Evdekiler duyacak." diye dışlerinin arasından tısladı Baran. Bir adım atarak kıza biraz daha yaklaşmıştı. Esmâ gerilemedi. Aksine sırtını dikleştirerek güçlü asi zirhını üzerine giyindi.

"Bak Baran! Nişanlinla ayrılmış olabilirsin ama benim umurumda bile değilsin! O gün ne hissettiğimi iyi hatırlıyorum. Bu numaralarla beni kandıramazsın!" Sesini alçaltmıştı ama bu sefer tonuna soğukluk kattı.

"Senin peşini bırakmayacağımı o gün de söylemiştim." dedi büyük bir kararlılıkla. Esmâ ise mantığını sürdüğü yolda arkasına bakmadan ilerliyordu. Hayran olduğu ve içinde halen sevgisini koruduğu ilk erkeğine karşı bambaşka biri gibi davranıyordu.

"Gülşah'a ne oldu? Nasıl teselli ettin bir tanecik nişanlinı?" Gülşah'ın konusu hiç geçmemişti. O Esmâ'nın hiç aklından çıkmayan bir gömülü mezardı. Baran'ı her götüşünde bu mezar kendini daha fazla belli ediyordu. Bir türlü tam olarak gömemediği bir konuydu. Suratını buruşturdu. "Senden İğreniyorum..." Esmâ'nın konuşmasına daha fazla müsaade etmeyen Baran, kızın dudaklarına yapışarak onu susturdu. Bir eliyle de belini kavrayarak kendisine çekiyordu. Bedenine yaslanınca öpücüğünü büyüttü. Genç kız şaşkınlıktan taş kesilmişti. Ne dudaklarını sertçe örten dudaklara karşılık veriyor ne de kaçmak için çırpınıyordu. Mantığı anında kapanmış, kalbinin saçma isteklerine yön vermişti. Ama bu duygu karmaşası çok uzun sürmedi. Esmâ bir adımla geri çekildi. Adamın belindeki kolları gevşemişti, kurtulup suratına okkalisinden bir tokat yapıştırdı. İkincisi için hazırlanırken Baran kolunu tuttu ve sertçe kıvrıldı. Esmâ'nın canı acıyordu fakat sesini çıkarmadı.

"Senden İğreniyorum derken gerçekten İğreniyordum. Benden uzak dur Baran! Nişanlına git!"

"Ondan ayrıldım diyorum. Seni istiyorum ben! Kahretsin, yataktayken bile ne kadar istediğini sen de bana gösterdin! Şimdi neden böyle davranıyorsun?"

Esmâ çırpındı ama Baran kolunu daha fazla sıkınca olduğu yerde kaldı. Adamın gözlerindeki duman rengini görüyordu. Ve tabii hayal kırıklığını da...

"Seninle geri zekâlı kafam yüzünden yattım! Bekâretimi verecek başka aptal bulamadığım için..."

"Yalan söylüyorsun!" dedi Baran inanamazca.

"Asıl yalancı sensin! Beni bırak, peşimi bırak ve lanet nişanlına koş şimdi!" Kızın sözleri kalbine kurşun gibi saplandı.

yordu. Gerçekten bunları düşünüyor olamazdı. O gece nasıl yalvardığını, iradesini kırmak için ne kadar uğraştığını Allah biliyordu! Gözlerinden anlıyorum sevgilim, beni uzak tutmak için yapıyorsun ama öyle olsun!

Baran kızın kollarını aniden sert bir şekilde bırakınca Esma gerileyerek dengesini kaybetti. Düşmemek için kapının pervazına tutunarak ayakta kaldı. Baran kıza uzun bir süre baktıktan sonra arkasını döndüğü gibi sert adımlarla uzaklaştı.

Esma adamın arkasından bakarken gözleri, içindeki duygu yoğunluğu yüzünden doluyordu. Kolunu bıraktıktan sonra gözlerindeki o hüznü görmüştü. Baran'ın kalbini kırmıştı. Peşini bırakmasını söyleyerek ondan öğrendiğini belirtmişti. Düşünceleri böyleyken ona başka türlü davranamazdı. Sevmiyordu. Lanet olsun yalan söylüyorsun!

Esma gücünün kesildiğini anladı. Ağlamamak için büyük bir savaş verirken en azından odasına kadar kendini tutabileceğini sanıyordu. Kapıyı yavaşça kapatarak halsizce arkasını döndü. İki adım atmıştı ki annesi ve babasının ona doğru yaklaştığını gördü. Kaşlarını çatmışlar ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Esma o bağırışmalar da neydi? Ne oldu?"

"Baran'la mi kavga ediyordun sen?"

Esma annesine ve babasına ruhsuz bir beden gibi boş boş bakarak son gücünü kullanıp yanlarından hızlıca geçti. Behiye Hanım kızının kolunu tutmak için hamle yapmıştı ama Esma kolunu geri çekerek merdivenlere yöneldi ve ilk hıçkırık ağzından kaçtı. Behiye Hanım, Esma ağzını ne kadar kaparsa kapsın hıçkırığını duymuştu. Baran ile kavga ettiği de açıktı. Aralarında bir şey olduğunu anladı. En azından şimdi kesinleşmişti. Kızının böylesine kavga edip hayalet gibi gezmesinin tek açıklaması bu olurdu.

"Neyi var bu kızın?" diye sordu Ahmet Bey. "Toplantıdan beri dalgın geziyor ve normal davranmıyor."

"Sanırım aşık..." dedi Behiye Hanım dalgınca. Aklında kıızı ile ilgili değerlendirmeler geçiyordu.

"Aşık mı? Kime?" diye hayretle sordu Ahmet Bey.

Behiye Hanım boş merdivene bakmaktan vazgeçip kocasına döndü. Çatık kaşlarla kendisine bakıyordu.

"Sen bunların daha önce tanıştıklarını söylemiş miydin?"
"Söyledim sanırım." Biraz düşününce kaşlarını kaldırdı.
"Gerçekten Baran ile..."

"Şıttı bilmiyormuş gibi davran. Bütün gece nasıl tanıştıklarını görmedin mi? Gözleriyle resmen birbirlerine meydan okudular. Esma'nın ne zaman adamın üzerine atlayacağını bekledim ama iyi sabretti. Baran'a kızmış gibi. Biraz önce en çok onun sesi çıkıyordu."

"Allah'ım sen bana sabır ver. Başka?"

"Sence neden bu kadar karşı çıkıyor? Bunun tek açıklaması..." Behiye Hanım kocasına bazı şeyleri açıklayarak merdivenleri çıkmaya başladılar. Kızının bu davranışlarının tek sebebinin aşk olduğunu ve daha fazlasını kocasıyla paylaştı. Ahmet Bey, kadınların dünyasını hiçbir zaman anlamadığı için Esma'nın da bu davranışlarının ne anlama geldiğini bilmiyordu. Gündüz sorduğunda aralarında bir şey olmadığını söylemişti ama annesine göre vardı. Bugün tanınmasına rağmen Baran'ın hakkaniyetli bir adam olduğunu anlamıştı. Sözüdür eri, çalışkan bir çocuktu. Kızıyla ilgileniyorsa bundan gurur duyar ve gözü kapalı izin verirdi. Ama ilk önce her şeyi öğrenmeliydi. Bu yüzden Esma'nın bir süre işe gelmesine ses çıkarmayacak daha sonra uzaklaştırıcaktı. Kendisi de Baran'ı inceleyecek, akşam gelip karısına rapor verecekti. Odalarına girerlerken bu zor hayatını kollarında tuttuğu kadın sayesinde atlattığını emin oldu. Daha önce çok kere söylemesine, boylarım geçecek çocuklarının olmasına rağmen halen karısına deli gibi aşık. Şimdi küçük bebeği kalbini bir gence kaptırmıştı. Bu can sıkıcı durumun uzun sürmemesini umdu.

Esma odasına girerken perişan bir haldeydi. Midesi de tüm bu olanlara isyan ediyormuş gibi ağzına kadar çıkmıştı. Vakit kaybetmeden hemen tuvalete koştu. Sanki biri midesini aşağıdan bastırıyormuş gibi buruluyor, içindekileri dışarı atmak için baskı yapıyordu. Esma, içindeki zorluluğun bünyesine iyi gelmediğini gördü. Klozetin kapağını zor açarak başını eğdi. İçindeki zehri ancak böyle atabilecekti. Akşam fazla bir şey

yemediği için içtiği iki bardak çayı ögürtüler eşliğinde çıkarak rahatlamayı bekledi. Gözleri ise bulantıların sadece bir başlangıç olduğunu vurgular gibiydi. Midesi boşalınca halsizce sıfona basarak kenarlardan tutup ayağa kalktı. Başını kaldırıp lavabonun aynasına, yansımadaki kendi erik suretine baktı. Kireç gibi olmuş bir yüz, ağlamaya yüz tutmuş ama zehri hâlen alamamış, göz pınarlarında parıltıya varan yaşlarla kıpkırmızı olmuş gözlerin vahim durumunu gördü. Bunu kendisi istemişti. Adamın yakınlığına karşılık sürekli bir koruma götüğüyle onun uzak duruyordu. Onun suçu, neden nişanlıydı? Neden bunu söylemedi ki? Her şey daha farklı olabilirdi!

On dakika önce kendinden emin dimdik duruşu ve yakıcı sözleri şimdi puf olup uçmuştu. Acı çekiyordu. Kalbi ağrıyordu. Halsizdi. Ve bütün bunların tek nedeni aptal gururuydu! Baran'ın açıklamalarını dinlemişti ama bir kulağından girip diğerinden çıktığı için düşünmemişti. Şimdi düşünmesi ise hiçbir fayda vermiyordu. Nişanlısından ayrılmış olsa bile Gülşah'a böyle bir kazık atması içine sığmıyordu. Kadınlık gururu neden empati kuracak bu anı bulurdu ki? Baran'a olan sevgisi, kızgınlığında yok oluyordu. Şimdi ise lanet yaptıkları yüzünden acı çekmesine neden oluyordu. Kendini daha önce hiç bu kadar aciz hissetmemişti. Aynadaki görüntüsü içler acısıydı. Daha fazla hakmaya dayanamayarak kenarlardan tutunup yatağına kadar ayağını sürdü. Kılımlı kırıdatacak hali yoktu. Ölü gibi kendini yatağa bırakırken üzerindeki elbiseyi zor da olsa bacıklarından kalkmasına oradan da yukarıya sıyrıp başının üstünden attı. İçindeki iç çamaşırlarıyla yatağın içine girerken bir daha uyanmamayı diledi. Başını yastığa koydu ama gözleri uykudan yoksundu. Bir gram bile olmaması hiç şaşırtmadı. Çünkü gözlerinin mesaisi başkaydı. Bir süre boş gözlerle tavani seyrettikten sonra kapıdaki anı tekrar gözlerinin önüne getirerek bir daha yaşadı. Baran onu öpmüştü. Esmâ'nin ise cevabı sert bir tokat olmuştu. O öpmeye doymadığı yanağına el kaldırmıştı. Öptü diye yapmıştı! Esmâ elleriyle üzerindeki örtüyü tutarak sıktı. Sonrası birbiri ardına gelen hiçkırık ve sel gibi yanaklarından sözülen yaşlardı...

...

Baran Esmâ ile yaşadığı arbededen sonra arabasına atladığı gibi Beykoz'daki evine sürdü. Saatın geç olması nedeniyle yolun bombardı. Tehlikeli de olsa altındaki cipi hızlı sürerek sınırını çıkartmaya çalışıyordu. Bütün gün ve akşamın bu kadar sınırlı geçerken sonunun bu kadar hüsrarla biteceğini kim bilebilirdi ki? Esmâ'nin kıskandığını biliyordu. Gülşah'ın adını her söylediğinde gözlerinde oluşan katıksız nefreti görmüştü. Kızdıkça o noktaya ona söylememesi idi. Ama bir yanda hâlâ kıskançlığı vardı. Kendisinin anlamadığına şüphe yoktu. O sadece Baran'ın yaptığına kıızıyordu. Ama Gülşah'tan bahsetmesi içinde hâlen adını koymadığı bir komuydu. Baran'a böyle acı çekirmesi haksızlıktı. Genç adam yeterince acı çekmişti. Belki çok çabuk olmuştu ama küçük rehinesine kalbini kaptırması hızlı olduğu kadar kuvvetli de olmuştu. Baran hayatı boyunca karşılaştığı kadınların hiçbirine Esmâ'ya duyduğu sevgiyi duymamıştı. Onun her hareketi, yüzündeki her milimin kırıdanışı, gözünün değdiği her nokta Baran'ın içinde bir şeylerin kırıdamasına neden oluyordu. Bunun adı aşkı. Her ne kadar Esmâ göstermediğini sansa da Baran anlıyordu. Beraber oldukları o geceki istekliğini hiçbir kadında görmemişti. Gözlerindeki aşk apaçık göstermesi ise ayrıydı. Hangi kadın sevmediği bir erkeğin koynuna, hem de bakireyken girerdi ki? Kimse girmezdi. Cesareti içindeki aşkıdan geliyordu. Biliyordu, o da onu seviyordu ama Esmâ bir türlü kabullenemiyordu. Kapiya vardıklarında ona iyi geceler öpücüğü vercekti ama öpücüğü öfkeli dudakları susturmak için bir araç olmuş, karşılık olarak da tokat bahşedilmişti. Baran bunlara kızmıyordu. Esmâ'nin içindeki şu varlığını koruyan öfkeye kıızıyordu. Genç kız bir türlü yok edemiyordu. Ya da yok etmek istemiyordu. Baran biliyordu! Ama o iradeyi kırıp aşkını ortaya çıkarmak için her şeyi yapacaktı. Terk edecekmış gibi evden ayrılmış olabildi ama Esmâ'yi kimselere verecek değildi! O tek kadını. Onun kadınıydı! Her şeyiyle koruyup kollayacaktı. Esmâ ne kadar istemediğini söylese de!

Baran aklındaki düşüncelerle o kadar doluydu ki villanın kapısına geldiğinde kafasını anca toparlayabilirdi. Büyük demir kapının önündeki iki koruma, arabayı görünce hemen kapıyı açtılar. Cipi geçeceği kadar alan açılınca Baran içeri girerek

evin kapısının önüne kadar aracı sürdü. Burak her zamanki gibi onu kapıda bekliyordu. Genç adam araçtan inince diğer korumaya gelip araca bindiği gibi garaja sürdü. Baran merdivenleri yavaş adımlarla çıkıyordu. Aslında ayağını kaldırmak için büyük bir güç sarf ediyor denilse daha çok uyardı. Neyse ki son merdivenden sonra düzayaktı ve içeri girerek salona ilerledi. Burak da arkasından kapıyı kapatarak peşi sıra yürüyordu.

"Ben nerede hata yaptım Burak?" dedi koca bedenini koluğa bırakırken. Burak hemen efendisinin beklediği şekilde davranıp köşedeki dolaba gitti. Baran'ın gene yorgun ruh halini aldığını anlamıştı. Bu durumda içmek ve dertleşmek en iyisiydi. Sadık yardımcısı olarak görevini ve arkadaşlığını yerine getirmeliydi. İki bardağa viski koyduktan sonra geri gelerek birini efendisine verdi. Baran uzatılan bardağı eline alıp kafasına daktı. Yakıcı sıvı ağzında bir tur döndükten sonra boğazını yakarak aşağı inmişti ama kalbindeki acı daha büyüktü. Suratını buruşturdu.

"Benden öğrendiğini söyledi. Nefret ediyormuş!" Burak, Baran'ın bahsettiği kadının Esmâ olduğunu anlamıştı. Efendisini bunca senedir iyi tanıyordu. Yaptığı her hareketin anlamını bilirdi.

"Bakışlarındaki anlamı dışarıdan bakan bir kişi daha iyi anlayır efendim. Sizin kadar olmasa da tabii bunu kadınlarla olan tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, kadınlar söyledikleri şeyin aksini isterler. Ağzılarından farklı çıksa da içindeki hisleri daha da farklıdır. Nefret etmediğine eminim." Baran dikkatle Burak'ı dinliyordu. O olmasa hayatı ne kadar zor olurdu. Bazen düşünmeden edemiyordu. Sağ kolu olması güzel bir şeydi. Düşüncelerinin hat değiştirdiğini anlayınca kafasını toparlayıp konuya döndü.

"Onu öptüğümde tokat attı. Öğrendiğini, Gülşah'a gitmem gerektiğini söyledi."

Burak hafifçe gülümsedi.

"O zaman siz de dediğini yapın."

Baran kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

"Sizi bir başka kadına gönderiyorsa yaptığı en büyük hatayı ona ödetin! Elinize bir koz geçmiş buna tutunun. Gülşah Hanım'a gitmeyin, bu uygun olmaz. Ama şuna inanın! Kıskançlık

çok yakıcı bir ateşleyicidir! Hiçbir kadın nefret etse bile sevdiği adamı başkalarının kollarında görmeye dayanamaz..."

Baran vücuduna bir anda enerji dolduğunu hissederek öne doğru eğildi. Kollarını dizlerine dayadı. Bir daha uzun bir süre gölemeyeceğini düşünmüştü ama şu an dudakları kavrılıyordu. Esmâ'yı kendi kazdığı kuyuya düşürecek! Bunun harika bir fikir olduğuna karar verdi. Burak yerinden kalkarak boğalmış bardakları tekrar doldurdu. Geri gelip yerine otururken Baran bardağını havaya kaldırdı.

"Yeni planımıza!"

Burak gülümseyerek "Yeni planımıza!" diye karşılık verdi. Baran bu sefer kristal sarı sıvıyı yavaş yavaş yudumlamaya başladı. Kafasındaki tilkiler dönüp duruyordu. Aklına harika planlar geliyor ve hayata geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi sabah Esmâ feci bir baş ağrısıyla uyandı. Gözlerini açmakta hiç bu kadar zorlanmamıştı. Yan dönmece çalışsa bile biri omuzlarından bastırıyormuş gibi hissediyordu. Ne kadar zorlansa da gözlerini açmadan olmuyordu. Göz kapaklarına güç vererek yukarı kaldırdı. Tavanı puslu görüyordu. Başını çevirdiğinde yüzüne hafif nemli yastık değdi. Kafasını toparlayarak dün geceyi hatırlamaya çalıştı. Nedense şimdi hiçbir şey bilmiyormuş gibi kafası sakindi. Biraz sonra hatırlayarak üzerindeki bu halsizliğinin ve yastığın nemliliğinin sebebini anladı. Gözleri yine hafif olmak şartıyla dolmuştu. Başını biraz daha çevirince saatin 8'e yaklaştığını gördü. Yataktan hemen kalkmazsa babasına yetişemeyecekti. Daha kötüsü onu böyle görmelerini istemiyordu. Derin bir nefes alıp vererek içinde bir yerlerde saklanmış olan gücü bulup yataktan çıktı. Üzerinde sadece sütyen ve ona uyan çamaşırı vardı. Banyoya giderek soyundu ve kendini ılık duşa bıraktı. Acele etmeliydi ama üzerindeki anlamsız uyusukluk halen gitmemişti. Duş sadece duşlarını açmış, kendine biraz olsun gelmesini sağlamıştı. Aynaya bakamıyordu. Göreceklerinde korkuyordu. Ama saçlarını kurulumak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Gözaltı ve kapakları şişmiş, yeşil gözleri küçülmüştü. Yüzü hâlâ beyazdı.

"Annem korkması bari..." diye geçirdi içinden. Saçlarını kuruttuktan sonra gelişi güzel bir şekilde salarak yüzüne makyaj yaptı. Şişliklerini indirmeyi beceremeyecekti ama yanaklarına allık sürerek biraz renk gelmesini sağlayabilirdi. Aynada kendisine bakıp durumun olurluğuna karar verince aynanın önünden çekilip giyecek herhangi bir elbiseyi seçmeye dolaba ilerledi. Elini gelişi güzel attı. Lacivert renkte, bedeninin zaran, hafif yurtmaçlı bir elbise buldu. Ayacağı siyah topukluları zaran, siyah el çantasını alarak aynada kendisine baktı. Elbisesi sade bir iş kıyafeti olsa da genç kızın yüzü içindeki ruh halini yansıtıyordu. Kendini gülümsemek için zorladı. Fakat yanakları felçli gibiydi, hiçbir kası hareket etmiyordu. Omuz sarkıktı. Bunun üzerinde durmayacaktı.

Aşağı yavaş ve dikkatli adımlarla indi. Başını dönüyordu. Açlıktan olduğunu düşünerek direkt verandaya çıktı. Kahvaltı masası hazır bekliyordu. Diğer aile üyeleri verandanın öbür tarafındaki beyaz koltuklara oturmuş, çaylarını yudumluyorlardı.

"Günaydın" dedi cansız bir sesle, masadaki tek servis tabağının bulunduğu yere oturdu.

Bütün başları ona dönerken Behiye Hanım yerinden kalkarak masadaki sandalyeye oturdu.

"İyi misin?" Esmâ başını kaldırmadan, tabağına ufak tefek şeyler alıyordu.

"İyiyim anne."

"Öyle görünmüyorsun" sesini alçaltmıştı. Babasının her şeyden haberi olabilirdi ama Tolga'nın kardeşine ne kadar düşkün olduğunu biliyordu. Yanlış bir şeylerin olmasına izin veremezdi! Oğlunun fevri hareketleri vardı. Baran ile kavga etmesi kaçınılmaz olurdu.

"Anne iyiyim dedim, lütfen üzerime gelme." Boğazı düğümlenmişti. Annesinin azıcık daha ısrar etmesine kalmadan gözyaşları yanaklarından süzülecekti. Behiye Hanım susamadı. Söz konusu kızı olunca ve böyle üzgün bir şekilde durunca olaylara elini atmadan duramadı.

"Esmâ, Baran ile aranızda ne geçti?" diye sordu yumuşakça. Esmâ, kalan gücünün yavaş yavaş tükendiğini hissediyordu. Artık hiçbir şey için savaşıacak hali kalmamıştı. İçindekiler yeterince ağır değilmiş gibi üst üste binerek sürekli doluyordu.

Esmâ bakışlarını annesine çevirdi ve bütün gerçeği ona anlatmaya karar verdi.

"Beni kaçıran Baran'dı! Ve ben... Ben... Ben Baran ile yatırdım! Zorla değil isteyerek!" Behiye Hanım elinde getirmiş olduğu çay fincanını kızının içindekileri dökmeyi dinleyerek dudaklarına götürdü. Tam masanın üzerine koyuyordu ki kızının söyledikleri yüzünden elindeki fincan kaydı ve olayın bütününü belli edencesine tüm verandada çınladı. Behiye Hanım şok olmuştu. Esmâ ise yanaklarından süzülen yaşlar yüzünden başka bir şey yapamıyordu!

"Behiye ne oldu?" dedi Ahmet Bey endişeyle. Yerinden kalkmış arkasında gelen oğluyla masaya yaklaşıyordu. Eğilip karısının beyazlamış yüzüne daha sonra gözlerinden sicim gibi yaşlar akan kızına baktı.

"Esmâ?"

"Anne, ufaklık ne oldu size?" dedi Tolga büyük bir merakla. O da babası kadar bu duruma şaşırılmıştı. Kaşlarını çatarak bir şey anladın mı der gibi bakan babasına döndü.

"Ahmet, bugün Esmâ'sız işe gidin. Evde kalması gerekiyor." dedi Behiye Hanım soğuk bir şekilde.

"Neden? Ne oldu?"

Behiye Hanım soğukkanlılıkla yerinden kalkarak kızının kolunu çekti. Esmâ istemese de annesinin çekıştirmesine dayanamayarak yerinden kalktı. Sessizce ağlamasına devam ediyordu.

"Bir şey yok! İşinize hadi." Ahmet Bey'e ve oğluna hızlı bir bakış attıktan sonra Esmâ ile beraber içeri girdi.

Arkalarında şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalan erkekleri bırakarak odalarına çıktılar. Erkeklerse birbirlerine bakıp "Kadınlar! " diyerek dönüp arabalarına doğru yürüdüler.

Behiye Hanım duydukları karşısında adeta buz kesmişti. Kızının bir adama âşık olduğunu biliyordu ama kalkıp onunla yatmış olduğuna inanamıyordu. Eski anneler gibi dizine yatıp kızını dövmeyi bile aklından geçirdi. Zengin olabiliyordu ama geldikleri yer sosyetenin çok uzaktı. Erkeklerle yatması hoş karşılanacak bir şey değildi. Ne yazık ki kızın çevresinde bunu güzel bir şey olarak görüyorlar, birbirleriyle yarışıyorlardı. Esmâ'nın da günün birinde biriyle birlikte olacağına emindi ama bunu hep evlendiğinde ve sevdiği erkek ile yapmasını umuyordu. Biraz önce ise kızının isteyerek bir adamla olduğunu duymuştu. İçinde adını koyamadığı bir kızgınlık vardı. Ama kızdığı nokta dün akşamdan beri aklında olup sevdiğini düşündüğü Baran'ın kızını kaçırmış sonra da hiçbir şey olmamış gibi

anlatma girmesi mi, yoksa o kaçıran adamla isteyerek yatmış olan kızına mıydı? Biliyordu!

Behiye Hanım, Esmâ'nın odasını daha çok uygun görecektir oraya girdi. Kapıyı sıkıca kapatıp üstüne üstlük kilitleti. Esmâ'nın kolunu sıkıktığını ancak o zaman anladı ve kızı ıleri doğru iterek yatağa oturmasını sağladı. Kendisi de odasının köşesindeki tekli koltuğa oturdu.

"Bana tüm olan biteni bir bir anlatacaksın!" diye emretti. Esmâ annesinin ses tonunu ilk defa bu kadar soğuk ve otoriter çıktığını duyuyordu. Esmâ gözlemlerden akan yaşları silerek yatağa tamamen çıktı. Topuklularını ayaklarından çıkarıp odanın diğer tarafına attı. Başını kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra annesinin kızgın gözlerine baktı. Ve okuldan çıktıktan sonra Baran'ın adamlarının arabaya bindirmelerinden başlayarak başına gelmiş her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Behiye Hanım'ın anlatılanlar karşısında gözleri büyüyor, bir başka anlatılanla daha fazla açılıyordu. Bundan fazlasına şaşırma- cığını umarken kızının yaptıklarını ağız açık bir şekilde dinliyordu. Esmâ'yı iyi tanıyordu. Adamın yatağına kendi isteğiyle girecek kadar gözünü kararttığını görünce ne düşüneceğini bilemedi.

"Esmâ, bunu nasıl yapabildin? Ne kadar seversen sev! Nişanlıymış bir de! Sen şimdi onları ayırdın bunu hiç düşündün mü?" Behiye Hanım'ın sesi artık yumuşak çıkıyordu. Kızının ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Bir de kendisini vicdan olmak istemiyordu. Ama susamıyordu da!

"Onun nişanlı olduğunu bilmiyordum ama benden sonra ayrıldı. Evet! Biliyorum! Bana söylediği anda ondan uzaklaştım! Ama olan olmuştu... Anne biliyorum yaptığım şey çok kötü. Ama oldu!" Esmâ'nın gözlemlerden yaşlar bir bir akmaya devam ediyordu. Sanki arkası hiç kesilmeyecek gibiydi. Behiye Hanım oturduğu koltuktan kalkarak yanına geldi. Kolunu kızının omuzlarına dolayarak yavaşça kendisine çekti. Esmâ'nın karşı koyacak gücü yoktu. Annesinin şefkatine ise ihtiyacı vardı. Ona sarıldı. Yüzüne göğsüne dayayarak içinden geldince ağladı. Baya uzun bir süre geçmişti ki Esmâ sakinleşmişti. Behiye Hanım ise düşünüp duruyordu.

"Korunmamışsın bile ya hamile kalıyordun?" dedi birden Esmâ'nın yaşları durmuştu ama kaçırıkları halen ağzından kaçırıyordu.

"Hamile misin?" diye sordu kızından yanıt alamayınca Esmâ geri çekilerek annesine baktı.

"Bilmiyorum. Bir aydır regl olmadım. Kaçınılmadan da üç hafta önce hasta olmuşum. Takvimime işaretlemişim oradan gördüm."

Behiye Hanım kaşlarını çatı.

"Dün de beyıldın!"

Esmâ'nın puslu gözleri büyüdü. Gerçekten olabilir miydi? Yok canım. Belirti bile yoktu ki...

"Eğer hamileysen, ne olacağını biliyorsun değil mi?" Esmâ biliyordu ama başını iki yana sallayarak bilmiyormuş gibi davrandı.

"Babana söylediğim an evlenmeniz gerekir. Tolga'yı hiç saymıyorum bile. Allah korusun gider vurur Baran'ı!" Esmâ'nın gözleri dehşetle irileşti. Tolganın böyle bir şey yapacağına inanmıyordu. Ama yapabiliirdi de! Kıskaç bir ağabey olduğunu biliyordu.

"Anne yapma!"

"Ben değil sen yapma! Normal şartlar altında bebeğinin olacak olmasına bavalara uçarak karşılık verirdim ama şimdi işler değişti!" Esmâ'nın gözlerine yeniden yaşlar dolunca Behiye Hanım bir süre sustu. Kızının yüzünü inceliyordu. Sonra birden ayaklandı.

"Kalk hazırlan, kendine biraz çeki düzen ver."

"Anlamadım?" diyen Esmâ boş gözlerle annesine bakıyordu. Artık mantığı tamamen kapanmıştı. Düşünmek istemiyordu. Aklına tek bir şey geliyordu, o da sürekli yatmaktı.

"Hastaneye gidiyoruz. Hamile olup olmadığını kesinleştirelim ondan sonra bir şeyler düşünmeye başlarız."

"Anne..."

"Sus artık! Kızımı böyle perişan görmek ne kadar canımı yakıyor musun sen? Ama bilemezsin. Ancak anne olunca anlarsın!" Behiye Hanım söylediği şeyin anlamını kavrayınca kızına baktı. Esmâ da donmuş gibi ona bakıyordu. Ya ger-

çekten hamileyse? Esmâ elini karısına koyarak ağlamaya başladı.

"Anne... Eğer hamileysen Doğuracağım!" dedi hiçkarak Behiye Hanımında gözleri doldu.

"Sana aldırmanı söylemedim, deli kız! Ah benim güzel yavrum..." Kızına sarılarak o da ağladı ama çabuk toparlandı.

Behiye Hanım odasına giderek hazırlanmaya başladı. Aynı zamanda her zaman gittiği yeğeninin kliniğine telefon etti ve randevu aldı. Esmâ da kendi odasında yüzüne renk vermeye çalışıyordu. Belki oradan holdinge giderdi. Şu test sonuçları için ise ayrı bir heyecanlıydı. Kendine gelmeli ve o asi tavrını korumalıydı. Kıyafetlerine çeki düzen verdi. Hâlâ belsizliği olsa da kendine güvenen o dik başlılığı yavaş yavaş geliyordu. Odsundan çıkarak annesinin kapısını çaldı. Behiye Hanım da hazırdu.

"Randevu aldım. Saat 11.30'da boşluğu varmış, oraya yazdı bizi sekreter kız." dedi Behiye Hanım. Esmâ başını sallayarak döndüğü gibi beraber aşağı indiler.

Baran şiddetli baş ağrısıyla uyanınca dün gece içmenin hiç de doğru bir şey olmadığını düşünüyordu. Kafası karışıkken içilince etkisini daha fazla gösteriyordu. İlk sıkıntıdan sonra da keyiften içince ayarları biraz kaçırmıştı. Yataktan kalktığı gibi duşa girdi. Buz gibi su onun ayılmasına yardımcı olmuştu. Üzerine takım elbisesini geçirdiği gibi aşağı indi. Sabah kahvaltılarını genelde sevmeydi. Fakat dün geceki içkinin midesini kazıdığını hissettiğinden bir şeyler yeme ihtiyacı duydu. Mutfaka indi. Pek fazla iştahı olmasa da birkaç atıştırma attı ağzına. Sonra telefonunu kontrol ettikten sonra dışarı çıktı. Arabası her zaman olduğu gibi tam saatinde hazırlanmıştı. Arabasına bindiği gibi evden uzaklaştı. İlk işi Hazne Holding'e gidip diğer formaliteleri imzalamaktı. Aslında Ahmet Bey kağıtları göndermek için birilerini yollamayı teklif etmişti ama Baran kendi gitmeyi daha çok istemiş ve adamı fikrinden vazgeçirmişti. Holdinge vardığında gözleri bir kişiyi görmek için koridorları taradı. Esmâ'yı hiçbir yerde göremedi. Sesini çı-

karmadan sekreter kızla beraber Ahmet Bey'in odasına girdi. Adamın yüzündeki ifadenin anlamını çözemesi de kahvelerin yudumlarken işle ilgili olan şeyleri yolu koydular. İşler biten sonra Tolga içeri girerek sohbet ortamı oluşturdular. Erkek-çe muhabbetlerini Baran'ın ısrarla çalan cep telefonu kesmişti. Genç adam kaşlarını çatarak ekrandaki isme baktı. Murat! Esmayı gözlemlemek için Burak'ın ayarladığı adamlarından biri-
di Ahmet Bey'den müsaade isteyerek ayağa kalktı. Oda büyük olduğu için dışarı çıkma gereksinimi duymadı. Direkt penesinin kenarına giderek büyük bir heyecanla telefonu açtı.

"Alo Murat!"

"Efendim... Rahatsız ettim ama bunu duymak isteyeceğimi düşündüm." Baran kaşlarını daha çok çatıttı.

"Ne oldu?"

"Bir adamımıza evin telefonlarını ve Esmâ Hanım'ın telefonunu dinlemesi için görev vermiştik. Şimdi haber geldi. Ev telefonundan Yeni Yaşam Kadın Hastalıkları, Doğum ve Çocuk Kliniği'nden randevu alındığını söyledi. Saat 11.30 için Esmâ Hanım'ın annesi konuşmuş. Çünkü sesi yaşı geliyormuş. Bir de sekreter kıza Esmâ Hanım'ın adının geçmemesini, her türlü gizliliği korumalarını istemiş."

Baran telefonun ucunda buz kesti. Soğuk tüm iliklerine kadar ulaşmış gibiydi, nefes bile almıyordu. Boş gözlerle yüksek binadan aşağılara baktı. Demek ki hamileydi! Bayılmıştı, halsiz olduğunu da söylemişti laf arasında. Dün geceki kavgalarından sonra aldurmaya karar vermiş olmalıydı. Baran cevap veremince karşı taraftan ses geldi.

"Efendim, orada mısınız? Baran Bey?"

"Evet, evet buradayım. Tamam, sen neredesin?"

"Ben emrettiğiniz gibi Esmâ Hanım'ı takipteyim. Bir adamımızı villanın kapısını göreceğ şekilde yerleştirmiştik. O da evden çıktıklarını ve araca bineceklerini söyledi. Beş dakika sonra araçları kapıdan çıktı, ben de takipteyim."

Baran adamlarının bu kadar hesap yaptıklarına şaşırmıştı. Kendisi sadece Esmâ'nın izlenmesini istemişti. Bu kadar detay kesinlikle Burak'ın işleri olmalıydı. Kendine çok zeki bir sağ kol seçmişti. Kıymetini bilmeliydi. Şu an bunlardan daha

önemli bir şey vardı. Esmâ hamileydi! Ve bebeği gizlice aldır-
maya gidiyordu!

Baran telefonu kapattıktan sonra Ahmet Bey'den izin isteyip yapacak işleri olduğunu söyleyerek holdingden ayrıldı. Arabasına atladığı gibi navigasyon cihazına hastanenin adını ve Murat'ın mesajla yolladığı adresi girdi. Otomatik olarak yönlere çıkınca sürmeye başladı. Gerçekten hamile miydi? Eğer öyleyse onu durdurmak için büyük bir güç harcayacaktı! Baran basabildiği kadar gazı kökledi. Hayatının en önemli kararı alınacak ve ne yapacağını bilmiyordu. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki birkaç kere tekerleklerin yerdeki çayırılan tüm caddede boyunca işitildi. Yaşamak umurunda değilmiş gibi sürmesi, mantığının iyice kapanıp çaresiz, zavallı düşüncelerinin gözlerini kapamasına neden olduğunun göstergesiydi. Hastanenin sokagına girince direkt park alanına doğru daldı. Arabayı uygun bir yere çektikten sonra araçtan uçarcasına inip kliniğin girişinde içeri girdi. Aceleci tavırları yüzünden yürüyen insanlara çarpıyordu. Murat'ı gördüğü zaman nefesi sıkışmaya başladı.

"Neredeler?"

"Doktor Nilay'ın odasına gidiyorlar. 1. katta odası." Baran can kulağı ile dinleyerek merdivenlere yöneldi. Basamakları üçer beşer çıkarak kata geldi. Gözlerini iki koridorda da gezdirdi. Fazla kalabalık değildi ama koltuklarda oturan insanlar koridoru doldurmuştu. Tüm yüzlere bakarak koridorda ilerledi. Bulamayınca diğer koridora girdi ve yüzleri inceledi. Hamile kadınların muayene saatlerini beklemelerini, kimilerinin kocasının elini tutmuş diğer elleri karnında mutlulukla gülümserken gördü. Baran, baba adaylarının yüzündeki sevinci kendi içinde de hissetmeye başlamıştı. Bebeği olmasını ne kadar çok istiyordu! Eğer Esmâ hamileyse ayaklarına bile kapanabilirdi. Başını yavaşça kaldırdı. Esmâ ve annesini bir odadan çıkarken gördü. Hızlı adımlarla gidip kadınların üzerinde dikilirken Esmâ'nın irileşmiş güzel yeşilliklerine bakıyordu. Kendi suratı gerilmişti. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Gözlerinden aldığı bakışlarını karnına kaydırarak tekrar gözlerine dikti. Kimse konuşmuyordu. Sessizliği bozan Behiye Hanım oldu.

"Baran? Senin burada ne işin var?"

"Hamile misin?" diye sordu Esma'ya. Behiye Hanım'ın sorusunu duymazdan geldi. Aslında duymamıştı. Kulakları bir tek Esma'nın ağzından çıkacaklara odaklanmıştı. Dudaklarından çıkacak bir kelime sanki ölüm emrini verecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Olumlu veya olumsuz bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Bu seni ilgilendirmez!" Esma şaşkınlığını üzerinden atarak sırtını dikleştirirdi. Karşısında daha fazla ezik durumuna düşmeyecekti. Onu her gördüğünde kalbinin aptal çarpıtısına engel olamasa da ona belli etmeye niyeti yoktu. Nasıl haberi olup buraya geldiğini bilmiyordu ama ona gerçekleri söylemeyecekti. Zaten şu an gerçek denen şey çok uzaktaymış gibiydi. Bekleyecekti. Hayatının yarısına mal olacaktı gibi olsa da!

"Bilakis beni ilgilendiriyor!" dedi Baran. Sesi o kadar soğuk çuyluyordu ki Esma, yüzüne değen nefes yüzünden titredi.

"Esma, Baran hadi gelin oturalım. Baran sen de sakinleş. Daha bir şey olmadı. Kan aldılar, test sonuçlarını bekleyeceğiz biraz." dedi Behiye Hanım anaç bir tavırla. Esma bakışlarını Baran'dan çekerek aşağı eğdi ve annesinin yanından yürüyerek yan yana üçlü koltuklardan birine oturdu. Baran halen ayakta dikiliyordu. Daha öğrenmemişlerdi. Bilmiyordu! Ne hissedeceğini ne yapacağını bilmiyordu. Cigaretlerine derin derin nefesler çekti. Sol yanındaki sızlamayı bir türlü geçiremiyordu. Yetmezmiş gibi başı da zonklamaya başlamıştı.

Arkasını dönüp Esma'nın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Yan yana oturmuş bebeklerinin var olup olmadığını öğrenmeyi bekliyorlardı. Esma'nın gözleri doldu. Bu sabaha kadar adamı bir daha göremeyeceğini sanıyordu. Ona yaptıkları yüzünden pişmanlık duysa da boynuna atlayamayacağını biliyordu. Hâl-buki içinden neler geçiyordu...

İşkence gibi gelen uzun dakikalar boyunca, sessizlik içinde beklediler. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sanki biri konuşursa büyüleri bozulacaktı gibiydi. Doktor Nilay'ın odasından hamile bir kadın yüzünde gülümseme ile çıkarak diğer koltukta oturan kocasına baktı. Esma ve Baran ilk önce kadını sonra koşarak karısının yanına gelen kocayı izliyorlardı. Kadının gözleri dolmuş, birkaç damla yanğından süzülmişti.

"Bebeğimiz çok sağlıklı aşkım. Sadece kızımız gelmek için acele ediyormuş!" dedi gözyaşları içinde. Adam karısının göğsünün içine bekarak yanaklarındaki damlaları sildi.

"Sizi seviyorum. Hayatımın anlamları..." Adam ve kadın yan yana durdukları için koltuklarda oturan Esma ve Baran çifti her bir detayı görebilecek şekilde derinlemesine izleyebiliyorlardı. Adam karısının dudaklarına kısa, küçük ama aşkla öpücük kondurup karnına elini dayayarak tekrar karısına baktı. Genç anne adayı yanaklarını silerken başını çevirip ikiliye baktı. Kendilerini izlediklerini anlamıştı. Geniş ve güzel bir gülümseme ile çift döndü.

"İlk aylardasınız sanırım. Umanım bugünleri de görürsünüz. Aşkı, karında ve kalbinde hissetmek harika bir duygu!" dedi Esma'ya, sonra kocasına dönerek gülümsedi. Esma boğazındaki yumruyu yok etmek için yutkum sürdü. Bu ağrı ne biçim bir şeydi böyle! Gitmiyordu. Aksine gözlerini hücum eden yaşlar vardı. Ağlamaya başlarsa arkası gelecekti. Genç anne adayı Esma'nın gözyaşlarını mutluluğa yorumladığından üzzerinde durmadı. Esma sahte de olsa gülümsemeye zorladı kendini. Behiye Hanım, kızının konuşmayacağını anlayınca genç anneye gülümsedi.

"Allah analı babalı büyütsün. Biz daha en başındayız, test yaptırık. Haberden sonra sevineceğiz." dedi. Genç anne kaşlarını kaldırdı. Gülümsemesi biraz solmuştu.

"Bu kadar güzel anne ve babanın harika bir bebeği olacağına eminim. Hayırlısı olsun. Ama bu mucizevi duygu kesinlikle tadelmalı. Hayatın anlamı o zaman anlaşıyor." dedi ve tekrar mutlulukla gülümsedi. Behiye Hanım da "Hayırlısı" diyerek kestirip attı. Esma ise artık gitmeleri için ciddi ciddi koymayı düşünüyordu. Kendisi mutluysa, neden artık kocasını da alarak çekilmiyorlardı önden? Neden hayatın kanlı canlı vücutlarıymış gibi karşılırlarına geçerek nispet yapıyorlar, dalga geçiriyorlardı? Esma delireceğini düşünmeye başladı. Bencilce davranıyordu! Belki onlarda zorluktan geçip mutluluğu bulmuşlardı? Esma düşündükleri yüzünden kendini daha fazla kötü hissetti. Bunun sonu yok gibiydi. Her an daha anlamsız, her dakika yanındaki adam yüzünden daha fazla işkenceydi. Önterin-

deki çift aşk dolu bakışmalarını kesip arkalarını döndüler. Yabancı bir kadın yanlarına gelerek genç anneye sarıldı.

"Anneciğim, kızım çok sağlıklı. Doktor birkaç ilaç verdi, erken gelmek için inat ediyormuş, sancılarım bu yüzdenmiş."

"Aman sağlığını ya önemi yok. Torunum bir gelsin ah..."
Oçlu koridorda yürüyerek uzaklaştılar. Esmâ derin bir nefes aldı ama hâlâ konuşabilecekmiş gibi hissetmiyordu. Allah'ım bu işkenceden beni kurtar! Bebeğimin olmasını hiç bu kadar istememiştim. Barandan nefret etsem de anne olmak onun varlığını içimde taşımak istiyordum!

"Esmâ Hanım, buyurun Nilay Hanım sizi bekliyor." dedi kısa boylu bir hemşire. Esmâ söyleneni duymamıştı, düşünceleri yüzünden kulakları uğulduyordu. Annesinin sarımsıyla kendine gelince ona döndü.

"Nilay bizi bekliyormuş, hadi kızım." dedi sakince. Sanki kızının iç dünyasını hissediyordu. Esmâ bir saniye olsun başını çevirip yanındaki adama bakmadı. Ama ayağa kalkınca onun da arkasından ayaklandığını anlamıştı. Arkasını dönüp Baran'a baktı.

"Sen..." dedi ama Baran bir kasını kaldırıp reddetmeyi kabul etmeyen ciddi bir tavırla baktı.

"Ben de geliyorum!" diyerek kızın sözünü kesti. Esmâ'nın ona karşı koyacak gücü yoktu. Susarak arkasını döndüğü gibi odaya girdi. İçeride kısa boylu, küt, siyah saçlı bir kadın vardı. Yüzündeki anlayışlı doktor imajı onu ciddileştireceğine daha bir çocuksu göründüm veriyordu. Ama her şekliyle güzeldi. Esmâ'dan zayıf olması Baran'ın gözünden kaçmadı. Eğer bebekleri varsa Esmâ onu o küçük bedeninde güzelce taşıyabilirdi.

"Çok özür dilerim, teyze. Bir önceki hasta acılmış sizi bekletmek zorunda kaldım.

"Önemli değil Nilaycığım." Masanın önündeki karşılıklı koltuklara kadınlar geçince Baran ayakta kaldı. Doktor Nilay gelenlere gülümserken adamı görünce durdu.

"Beycendi kim teyze?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

"Baran, eğer Esmâ hamileyse, bebeğinin babası."

"Anlıyorum. Hoş geldiniz Baran Bey, ben Nilay, Esmâ'nın teyzekızıyım." diyerek elini uzattı. Baran o kadar gergindi ki

kadının elini uzatıp tokalaşmak istediğini çok sonradan görebildi.

"Memnun oldum Nilay Hanım." diyerek bakışlarını elindeki kağıtlara odakladı. Adamın gerginliğini Nilay da Esmâ da çok iyi anlamışlardı. Bu yüzden Nilay uzatmadan elindeki kağıtları incelemeye başladı. Baran odanın bir kenarına gitmiş, Esmâ'nın yüzünü görecekti, Nilay'ın sesini duyacak şekilde durmuştu.

Nilay dakikalar sonra başını kaldırıp umutsuzca baktı.

"Esmâcığım, sonuçlar gelmiş ve maalesef hayatım hamile değilsin."

Hamile değilsin!!!

Hamile değilsin!!

Hamile değilsin!

Esmâ ve Baran'ın kulaklarında bu iki kelime yankılanıyordu. Birbirlerine fark ettirmeseler de bu bebeği ikisi de istiyordu. Ama hamile değildi! Baran haberi duyunca bakışlarını Esmâ'nın yüzüne odakladı. O da aynı şekilde kendisine bakıyordu. İkisinin de yüzünde hayal kırıklığı vardı. Birbirlerinin yüzüne karşı nefretlerini haykırırsalar da kalpleri hep aynı şeyi söylüyordu!

Seni Seviyorum...

Esmâ olağanüstü bir şey duymuş gibi başını deli gibi yana salladı.

"Bu imkânsız Nilay! Dün bayıldım. Bu sabah da bulantılarım başladı. Halsizim. En önemlisi 1,5 aydır regl olmadım!" diye çıkıştı. Gözleri Nilay'ın siyah gözlerine odaklanmış, kırıştırmıyordu bile.

"Bak bunun birçok açıklaması olabilir. Detaylı bir test yaptırmadan sana kesin olarak neyin olduğunu söyleyemem. Elimdeki testte hamile olmadığın yazıyor. Adet görmemenin nedenleri psikolojikte olabilir. Sinir, stres etkileyici faktörlerdi. Bildiğim kadarıyla senin adetlerin zaten düzensiz. Bunun testini yaptırdık. Tüplerinde hiçbir sorun yok. Hamile kalmaman, ilişkinin ne zaman olduğunu da bağlı..." Nilay halden anlayan

sabırlı doktor tavrıyla Esmâ'ya gerçekleri açıklarken, genç kız hiçbir şeyi duymuyordu. Kulakları, beyni iki kelime ile cımlar bir vaziyetteydi. Bir türlü yankılama duymuyordu!

Esmâ derin nefes almak için kendini zorladı. Gözleri Nilay'ın üzerinde de olsa nefesi kesiliyordu. Gözleri odanın içinde dolaşı ve hiçbir şey söylemeden yerinden kalktığı gibi koşarak odadan çıktı.

"Esmâ, nereye?" Annesinin sorusunu duymamıştı bile. Koridor boyunca koşarak merdivenlerden aşağı indi. Dışarı çıkıp hava almalıydı. Klinik sanki onu boğuyordu. Cığerlerini kaplıyor ve nefes almasını engelliyordu. Elini nefes almak ister gibi boğazına götürdü. Midesinin iğrençlik ve hayal kırıklığı yüzünden bulanmasına suratını buruşturarak karşılık verdi. Her şey sahte gibiydi. Yaşamak bile bir anda anlamsızlaşmıştı. Gözlerinin önünde o mutlu çifti getirdi. Hayatının hiçbir zaman böyle alamayacağını hissediyordu. Baran ile kavgaları ve şimdi de bebeğinin olmayışı... Hamile olmamayı dilemişti ama ne dede artık istediğini anlamıştı. Olsa ne güzel olurdu...

Esmâ kliniğin büyük ağaçlı bahçesine çıkarak bir banka oturdu. Ağlamayı düşünmüyordu ama gözyaşları kendiliğinden yanaklarını ıslatınca arkası geldi. Şiddetli hıçkırıklarıyla omuzları sarsılmasına ağıladı. Ellerile yüzünü kapatarak kendini sakinleştirmeye çalışması boşa giden bir uğraştı. Sırtında bir el hissedince başını kaldırıp buğulu gözlerle baktı. Baran!

Genç adam yanına oturunca hiçbir şey söylemedi. Hatta kenara kayarak oturması için yer açtı. Esmâ görmese de Baran hüznünlü bir gülümseme ile yanına oturup kızı kendisine çekti ve başını göğsüne yaslayarak ağlamasına müsaade etti. Hamile olmadığını öğrendiklerinden beri Esmâ'nın tavırlarını inceliyordu. Bundan dolayı mutlu olmasını beklerken hüznünlü gözlerle karşılaşmıştı. Bebeği istediğine inanmak istemiyordu ama Esmâ'nın davranışlarını bunu gösteriyordu. Şimdi kollarının arasında derinden gelen hıçkırıklar eşliğinde ağlarken kesinlikle emin oldu. Bebeğini istiyordu! Sözleri başka olsa da onun bebeğini taşımak istiyordu. Baran hem gülmek hem ağlamak istedi. Bebeklerinin olmasını istemişti ama Allah kısmet etmediği için bu ihtimal ortadan kalkmıştı. İlerde olabileceğini düşününce içi tekrar huzurla ve mutlulukla doluyordu. Fakat Es-

ma öyle düşünmüyordu gibiydi. Bu bebeğin olmayışına ne kadar üzüldüğü apaçık ortadaydı. Baran daha fazla ağlamasına müsaade etmedi. Kızı hafif geri çekerek arkasından destek verdi. Diğer eliyle de çenesinden tutup nazikçe yüzünü yukarı kaldırdı. Esmâ'nın ne kadar acı çektiği belliydi. Gözlerindeki kurgunluk ifadesi Baran'ı kalbinden yaralıyordu. Ağlamasına ve o incitanelerini dökmesine dayanamıyordu. Yüzünü yaklaştırarak akmaya devam eden ve yanaklarında yol yaptığı noktaya öpücükler kondurdu. Esmâ'nın acısını dudaklarıyla karşılıyordu. Yüzünü kurutmak istercesine yanaklarına, kıpkırmızı burunna, çenesine öpücükler kondurdu. Bir yerden öpmemişti. Burası yeri ve uygun zamanı değildi. Belki de dün gece yediği tokat yüzünden kızı rahatsız etmek istemiyordu. Esmâ gözlerine bile öpücük konduran bu adama karşı koyamıyordu. Öpse bile onu öcek veya tokat ile uzaklaştıracak değildi. İçinden daha fazlası gelse de ağlamayı kesti. Baran diğer elini de getirip genç kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmaklarını narın yumuşak yanakları okşuyordu.

"Ağlama" dedi elleri kadar yumuşak bir sesle. Ama Esmâ onun bu yumuşaklığı ile daha fazla ağlamak istedi.

"Gözyaşlarına dayanamıyorum. Döke o inci tanelerini..." Esmâ gözlerini bir dakika olsun içine işleyen gri gözlerden alamadı. Adamın yüzünden bir şey okumak imkânsızdı ama sözleri kalbinden dudaklarına döküldüğü belliydi. Esmâ gözlerini sürekli kırıştırmak zorunda kalmıştı. Uzun süreli bakamıyor, hemen gözleri doluyordu. Baran genç kadının yüzünü hafifçe eğip dudaklarını alına bastırdı. Damlalar tekrar bir bir akmaya başladı. Bir süre öylece durdular.

Baran'ın dudakları yakıcıydı ve Esmâ'nın alınından tüm vücuduna dalgalar halinde yayılıyordu. Sanki nefes alması gerektiği nokta yer değiştirmişti. O dudaklardan nefes alıyordu ve hayatta kalıyordu. Dudaklardaki güç bedenini ele geçiriyordu. Bacaklarının titrediğini hissetti. Bu işkenceydi. Dün geceki anıyı hatırlayınca tekrar nefesi kesildi. Adama öğrendiğini ondan nefret ettiğini söylemişti. Kovmaktan beter ederek gitmesi gerektiğini söylemişti. Ama o gitmemiş, şimdi, en kötü anında yanında oluyordu. Esmâ bencil, kibirli, şımarık en önemlisi kıskanç biriydi. Bu yakınlığı hak etmiyordu. Başka zaman olsa

bu an çok romantik olabildi ama Esmâ 24 saat bile olmayan davranışlarından sonra bu çekişi hak etmediğini düşünüyordu. Gözlerinden akan yaşları silerek gözlerinin üzerine hafifçe bastırdı. Yaşlarını kuruladıktan sonra elleri aksini hafifçe boynuna sarılmaya çalışsa da ceketinin üstünden sertçe uzak adamı kendinden uzaklaştırdı. Fakat Baran'ın elleri omuzlarından tutmaya devam ediyordu.

"Yapma..." diye fısıldadı. Esmâ'nın kendisine gelince eski, eski haline dönceğini düşünmek istememişti ama şimdi görüyordu. Yine onu istemeyecekti. Gücünü Baran'dan alsa da ona karşı koymaya devam edecekti.

"Bırak beni!" dedi boğuk bir sesle. Sonra boğazını temizlemek için birkaç kere öksürdü. Baran ellerini yavaşça çekti ama yanında oturmaya devam ediyordu.

"Esmâ..."

"Sus! Şu anı bozma!" Esmâ ne istediğine karar veremiyordu. Adamı kendinden uzak tutmaya çalışsa da onu yakınlarında istemesine engel olamadı. Bunun için kendine ne kadar kızsada bir işe yaramıyordu. Bankta yan dönerek dirseklerini dizlerine yasladı. Yüzünü ellerinin arasına alarak kapadı. Bir süre öyle durdu. Yanındaki adamın sıcaklığını dokunmasa bile hissetti. Oradaydı. Elini uzatsa dokunabilecekti. Kendisini biraz olsun iyi hissetmesine Baran yardımcı olmuştu. O hayatı! Ama Esmâ dün geceki aptal sözleri için kendine kızıp ceza verirken adama da verdiği hâber sızdı.

"Bu bebeği ne kadar çok istiyordum, biliyor musun?" diye mırıldandı. Baran bakışlarını Esmâ'dan bir dakika olsun ayırmamıştı. Arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı.

"İstemediğini, alırdacağım söylemiştin."

"Evet dedim."

"Ne değişti?"

"Düşüncelerim. Hayatım ikiye ayrıldı. Seninle tanışmadan önce, tanıştıktan sonra..." Baran hiçbir şey söylemedi. Susup etrafın gelen insan seslerini dinledi. Ve tabii yanında oturan, kalbinin sahibi kadını...

Esmâ doğrularak sırtını Baran gibi banka yasladı. Gözleri direkt karşıya bakıyordu. Bakıyordu ama görmüyordu!

"Büyüdüm. O bir hafta her şey çok değişti."

"Bunu fark edebiliyorum."

"Ve tabii bir ay içinde de çok şey değişti." Baran farkında olmadan gerildi. Kızın hâlâ kendisini sevdiğini anlayabiliyordu ama aynı şekilde nefret de ediyordu. Değişen şeyin kendi lehine olması için umut ediyordu. Esmâ devam etmeyince "Bebeği istediğine karar verdin?" diye mırıldandı.

"Evet! Anne olmak istedim."

"Bunun için önünde uzun yıllar var. Sen istersen olur..."

Benimle!

Esmâ başını çevirip bakmaya doyamadığı ama bakarsa kopmamaktan korktuğu gözlerle baktı.

"Bir daha olamaz." dedi kesin bir dille.

"Olabileceğini biliyorsun..."

"Hayır! İmkânsızı oldurmaya çalışmayacağım. Bu bebek olsaydı bir şeylerin değişeceğini biliyordum ama olmayan bir şey için hayatımı tekrar değiştirmeye gerek yok. Dün söylediklerimin arkasındayım. Lütfen Baran, benim peşimi bırak, ailemden uzak dur! Seni görmek istemiyorum."

"Bebeğinin acısını benden mi çıkarıyorsun?" diye aniden sordu. Esmâ bu soruyla irkilirken başını çevirip önüne döndü. Gerçekten içindeki acıyı ondan çıkarıyor olabilir miydi? Belki. Ama hepsi değil! Tek konu bu değildi.

"Beni gönderince mutlu olacağını mı sanıyorsun? Biraz önce kollarımda ağlarken yaşlarının, gözlerinden kalbine aktığını anlayamıyor musun? Seni istedikçe, yaklaştıkça neden beni itiyorsun?" Baran yavaşça eğilip genç kızın kulağına dudaklarını getirdi. "Sen de beni için için isterken neden aramıza setler çekip benim sana karışmamı engelliyorsun? Tencerimizin küçük bir dokunuşunda bile alev alev yanarken bu engel niye?" Esmâ gözlerini kapatarak Baran'ın kulağına fısıldadıklarıyla mest oluyordu. Gözlerini açınca tekrar dünyaya dönecekti. Ama şu an o kadar mutluydu ki! Baran'ın nefesi kulağına gıdık-ılsa da sözleri bedenini okşar gibiydi. Ama Esmâ içindeki o yok edilmez dürtü ile gözlerini açarak kendine geldi. Yana kayarak Baran'dan uzaklaştı. Gözleri ani gelen öfke ile parlamaya başlamıştı.

"O setler gerçek! Bunu yapan da sendin! Sana karışmıştım. Ruhum, bedenim seninleydi. Ama sonra ne oldu? Hepimiz o

sele kapıldık! Nişanlı olduğumu bile bile benimle oldun. Ben seni ayartırken susup seninle olmama boyun eğdin. Ne kadar ayrılırsan ayrı, kadınca gururumla nişanlı bir adamla olmazdım!”

“Sana bunun açıklamasını yaptım!”

“Evet yaptın! Ayrılmak istediğini kendi kafanda belirledin. Fakat beni gördükten sonra değil mi? Nişanlın bilmiyordun!”

“Kaç aydır görüşmedik bile. Aşk olmadığı sürece fazla beni gitmezdi zaten. Gülşah ile evlenmem sadece sözde olacaktı. Kalbim hâlâ bekardı! Ama sayende artık değil.”

Baran sustu. Esmâ sustu. Konuşsa daha fazlasını söyleyecek ve içindeki nefreti kusacaktı. O zaman tutunacağı bir dalı bile olmayacaktı. Baran'a kapılıp gidecekti! Bunu kalbinin ne kadar istediğini, o selde boğulsa bile Baran'ın yanında olacağını bildiğinden çılgınlar gibi atıyordu. Direndi. Mantığı kalbini bastırdı! Başım çevirip göz pınarlarında parıltıya taşırla gri gözleri odaklandı.

“Seninle doğru düğün bile tanışmadık. Beni kaçıran adam-sın! Seninle bir şey olmayacağı en başından belli baksana... Seni istemiyorum ben! Bu yakınlıkları şu an açıklayamıyorum. Belki en zor anımda yanımdaydın diyedir, bilemiyorum. Ama şunu biliyorum ki, etrafımda olmanı, peşimde gezmeni istemiyorum!”

“Sana kur yapmama izin ver! Doğru şekilde tanışmadık, evet! Bunu düzeltemem maalesef, ama yapacaklarım sınırlı değil. Senin için her şeyi yapabilecek kapasitedeyim. Seni istediğimi tüm dünyaya haykurmamı istesen bile bunu yaparım. Allah kahretsin, sensiz olamayacağımı nasıl gösterebilirim?”

“Senden tek şey istiyorum, benden uzak ol!”

Baran başını iki yana salladı.

“İmkânsız isteme sevgilim... Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Esmâ çantasını elini alarak ayağa kalktı. Baran da ayağa kalkarak Esmâ'nın tam önünde tüm heybetiyle dikildi. Esmâ daha o andan hata yaptığını anladı. Baran'dan yayılan katıksız gücü etrafını sarmıymış gibi hissetti. Bu adama körü körüne aşıkken, kendi zihnini temizlemeyen Baran ile olamazdı. Gülşah ile ilgili mesele ise kapanmamıştı. Adamdan uzak durması

gerekiyordu. İstemese de bunu yapmalıydı. O kadar özdeş yanına kâr kalmayacaktı. Gülşah'a gitmesini söyleyen kendisiydi. Ya giderse? İşte o zaman Esmâ, kendi cehenemini hazırlamış olacaktı!

“Son sözlerin bunlar mı? Gerçekten senin peşini bırakmamı mı istiyorsun?” diye sordu Baran soğuk bir sesle. Gözlerini kırarak belki de son defa bu kadar yakından göreceği güzel, pürüzsüz yüze baktı. Gözleri her bir detayı aklına kazıyormuş gibi inceledi. Elini uzatsa dokunabilecekken bu nasıl bir cezaydı? Baran iyi biri olmadığını biliyordu, gençliğinde birçok hata yapmış ve günah işlemiş olabilirdi ama Esmâ ile olarak o kirden arınmıştı.

O da işkence etmek ister gibi kendinden uzak tutuyordu. Baran erkeksi güçlülüğüne dayandı. Gururu belki de ilk kez kendisini gösteriyordu. Esmâ'nın reddetmesini kabul edecek ve peşinden koşmayacaktı. Allah'ım bu çok zor, şimdiden nefes alamıyorum gibiyim!

Esmâ çılgınlar gibi başını aşağı yukarı salladı. Baran'dan önce kendisini ikna etmeye çalışır gibiydi. “Evet! Son sözlerim. Umarım artık uyarsın. Kendin de duydu, bebek ihtimali de yok. Hayatına devam edebilirsin.”

“Bu benim kararım. Ama seninkine de uyacağım! İstedigin gibi olsun. Kişisel olarak peşinde olmayacağım ama sen de farkındasın ki ortağız. Beni sık sık göreceksin. Aynı ortamlarda bulunacağız. Bunları engelleyemem.” Baran susup çevrelerine şöyle bir göz attı. Behiye Hanım'ın yaklaştığını görünce Esmâ'ya yanaştı.

“Her şey istediğin gibi olsun, bundan sonra ben yokum hayatında. Mutlu ol, sosyete güzeli!” Gözlerinin içine bakarak söylemişti bu kelimeleri ve sonra arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla uzaklaştı. Esmâ ise iç sesiyle kavgı ediyordu.

Sosyete güzeli? Gitti!

Bunu sen istemiyordun zaten?

Evet, istedim.

Yan bakalım kendi haline Esmâ Hanım!

Esmâ, Baran'ın onu parkta bırakıp gitmesinden hemen sonra yanına annesi gelmişti. Onunla beraber araçlarına binerek

evin yolunu tutmuşlardı. O dakikalar içinde ne Behiye Hanım ne de Esma tek laf etmişti. Evlerinin kapısının önüne gelince Esma annesine döndü.

"Ben holdinge gidiyorum anne."

"Gitme bugün. Hem baban da biliyor. Bakalım akşam ne açklayacağım ona."

Esma omuz silkti. Gerçeği söyle umurunda değil."

"Baran ile ne konuştuğunu sormadım ama akşam gelince bir bir anlatacağın."

"Artık bu konuyu kapatalım, lütfen. Çünkü biz kapadık!" Behiye Hanım'ın gözleri büyüdü. Kızının üzünlüğünün bir nedeni de bu olmalıydı. "Peki, şimdilik kapadım ama akşam geldiğinde tekrar açıp açmayacağımı göreceğiz! Dikkatli ol!" Diyerek uzanıp kızını yanaklarından öptü.

"Tamam." dedi Esma da. Annesi arabadan inince soğuk holdinge gideceklerini bildirdi.

Yarım saat sonra varmışlardı. Esma holdingden içeri girer girmez, kimsene gözükmemeye çalışarak direkt kadınlar tuvaletine gitti. Elbisesinde bir sorun yoktu ama yüzü birçok şeyi olduğunu belli ediyordu. Yüzüne soğuk suyu çarparken ateşinin çıktığını hissetti. Hayatı belirsiz bir koşturmanın içinde geliyordu. Hasta olursa hiç şaşırmasdı. Yüzünü kuruladıktan sonra çantasından makyaj malzemelerini çıkartarak, yanaklarına renk verdi. Göz şişlikleri için yapabileceği bir şey yoktu. Kirpiklerine biraz rimel sürdü ve aynada kendisine baktı. Kökünün biraz iyisiydi. Makyaj takımlarını tekrar çantasına atarak tuvaletten çıktı. Babasının odasına giderken sekreter Nergis ayağa kalktı.

"Esma Hanım bir saniye." diyerek kızı durdurdu.

"Ne oldu?"

"Babanız odasında değil. Gelerseniz sizi şu odada..." koridoru göstererek "sağdan ikinci kapı bekliyor." diye bildirdi. Esma hafif kaşlarını çatmıştı. Nergis'i başıyla onaylayıp döndüğü gibi koridora doğru ilerledi. Sağdan ikinci kapıya gelince, elini kapı tokmağına atarak yavaşça çevirdi. Kapı açıldığında duvarların mor tonunda renklere boyandığını gördü. Kapıyı tamamen açınca yüzüne yasemin kokusu çarptı. Esma'nın şaşkınlıktan gözleri irileşti.

"Baba?" dedi hayretle. Ahmet Bey döner sandalyeli koltukta dönerek kızına baktı. Yüzünde gülün bir ifade vardı.

"Hoş geldin kızım. Bugün gelmezsin sanıyordum."

"Eve yapacak bir şey bulamadım." dedi dalgınca. Gözleri odada dolaşıyordu. Pencerenin önüne çalışma masası ve ona uyum karşılıklı koltuklar konulmuştu. Duvar tarafında birkaç dolap ve içinde de dosyalar bulunuyordu. Kapının girişine saklarda süs çiçekleri konulmuştu.

"Burası ne böyle?"

"Senin yeni odan! Çok güzel oldu değil mi? Sana sürpriz yapmak istemiştım."

"Çalışma odasından çok, çocuk odası gibi olmuş. Sen standartları bozmaz tüm odaların rengini siyah beyaz olarak isterdin. Şimdi bu değişiklik biraz garip değil mi?"

"Kızımın mor sevdiğini biliyordum."

"Bu koku?"

"Yasemin kokusunu da seviyorsun. Daha verimli çalışırsın diye rengini değiştirdim ve odanın kokusunu yasemine buladım. Yarım saatir şurada oturuyorum, manzara ve koku ile öyle bir meditasyona girmişim ki senin kapıyı açıp içeri girdiğini bile anlamadım. Ruhum dinlenmiş. Bunu kendi odamda da denemeliyim." dedi düşünceli bir tavırla. Sonra Esma'ya bakarak sınıttı. "Beğendin mi?"

"Şaşkın olduğumu belirtmeliyim."

"Belli oluyor. Hadi gel! Koltuğuna otur bakalım." Kendisi yavaşça doğrularak kenara çekildi. Masanın etrafına dolaşır kızının geçmesi için yena kaydı. Esma, ne hissedeceğini bilemedi. Bir odası mı olmuştu şimdi? Yumuşak deri koltuğuna yavaşça otururken artık kendisinin olan masaya baktı.

"Çok yakıştın." dedi babası gülümseyerek.

"Sahi mi?" diye dalgınca sordu. Sonra yerinden kalkıp babasının yanına gitti. Kollarını uzatarak ona sıkıca sarıldı. Hem baba şefkatini görmek istiyor hem de teşekkür etmek istiyordu. Ama yaşadıkları yüzünden stresli olması ve yetmiyormuş gibi olmayan bebeğinin acı kaybını yaşıyor ve duygusallaşıyordu. Yüzünü babasının sıcakık, tıraş losyonu kokulu boynuna gömdü. İçindeki mutluluk, ani gelen gözyaşlarıyla son buldu. Ahmet Bey kızının ağladığını fark edince hemen geri çekildi.

Yüzüne baktığında ne olduğunu anlamaya çalışan gözleri kızının her bir noktasında geziyordu.

"Esmâ! Artık yeter! Senin neyin var böyle? Sabahları beri ağlıyorsun! Garipsin... Neye üzülüyorsun?"

"Burası çok güzel olmuş babacığım, teşekkür ederim. Mutluluktan ağlıyorum" dedi. Gözlerindeki yaşları kurulumaya çalışırken arkasından yenileri kayıyordu yanaklarına.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" dedi sertçe.

"Baba, gerçekten bir şeyim yok. Sadece kötü günler geçiriyordum o kadar. Biraz ferahlamaya ihtiyacım var! Bu oda harika olmuş. Bana özel bir yer olmasını hep istemiştım. Sürprizden gerçekten sürpriz oldu... Ah seni çok seviyorum babacığım" Tekrar adamın boynuna sarıldı. Ama bu sefer başını diğer tarafa çevirip kokusunu almadan sarıldı. Aldıkça Baran'ın sıcaklığını hissediyor, hissettikçe gözyaşları sel olup yanaklarından boşalıyordu. Bir süre birbirlerine sarıldıktan sonra babası odadan çıktı. Giderken de sekreteri Nergis'in ortak sekreterleri olacağını söyledi.

Esmâ gözyaşlarını kurularak tekrar koltuğuna oturdu. Rahat koltuğu döndürüp pencereden dışarı baktı. Manzara harikaydı. Gördüğü yerler sadece bina yığını olsa da alabildiğince aşağı görebiliyordu. Binanın yüksek olması nedeniyle aşağı baktığında sonsuzluk gibi gelen yüksekliği gördü. Uzun süre bakmak başının dönmesine neden oluyordu. Vazgeçerek arkasına yaslandı ve masanın üzerindeki telefonun düğmesine basarak Nergis'e bir kahve getirmesini söyledi. Çantasından mini aynasını çıkarıp gözlerine baktı. Rimeli biraz akmıştı. Yine çantasından aldığı mendille biraz temizledi. Az sonra kahvesi gelmişti. Nergis'e gülümseyerek teşekkür etti.

Yarım saat sonra telefonu çaldı. Masasının üzerindeki ahi-zeyi kaldırıp kulağına dayadı.

"Evet?"

"Efendim, sizinle görüşmek isteyen bir bayan var. Adının Betül Gökdağ olduğunu söyledi." Esmâ telefonun ucunda buz kesti. Betül'ün burada ne işi olduğunu düşünmeye zorladı kendini. Abisini sürekli üzüp terslediğim için kesin bana hesap sormaya geldi!

"Esmâ Hanım..."

Heyecandan eli ayağı birbirine girerken "Tamam... Odaya gönder... Nergis." dedi. Betül ile tanıştığından beri araları hiç iyi olmamıştı. Kızın öfkeli ve soğuk bakışlarına hedef olduğunu biliyordu. Kişisel olarak burada olmadığı açıktı. Abisine yaptıkları yüzünden hesap soracaktı ve Esmâ ne diyeceğini bilmiyordu! Yarım dakika sonra kapısı açıldı ve içeri Betül girdi. Suratında hafif bir gülümseme vardı. Esmâ, genç kızın bir tek abisi yanımdayken gülümsediğini görmüştü. Kendisine böyle bakması ilginçti. Ama ayağına geldiği için musafirperver davranmalıydı.

"Hoş geldin Betül. Senin geldiğini duyunca çok şaşardım."

"Seni meşgul etmiyorum değil mi?"

"Hayır, aksine bende ara vermek için fırsat kolluyordum. Gel otur." diyerek masanın önünde karşılıklı duran lila rengindeki rahat koltuğa oturmasını işaret etti. Betül nazikçe gülümsedi ve ilerleyip koltuğa oturdu. Esmâ da masanın öbür tarafına geçip kendi koltuğuna yerleşti. Gözleri kesişince birbirlerine gülümsediler. İkisinin de bu durumdan biraz huzursuz oldukları anlaşılıyordu. Esmâ, sessizliğin uzadığını düşünüp kızı döndü.

"Ne içersin?"

"Çay, teşekkür ederim." Esmâ başını sallayarak telefona yöneldi. Nergisten iki tane çay getirmesini rica etti. Bir süre daha sessizlik içinde oturdular. Esmâ tekrar Betül'e dönüyordu ki Esmâ'nın konuşmasına fırsat vermeden kendisi söze başladı.

"Buraya neden geldiğini merak ediyorsundur."

"Etmiyorum desem yalan söylemiş olurum." dedi Esmâ ve mahcubiyetle gülümsedi.

"Aslında, bunu..." derken kapı çalındı. Genç kız susarak ıkrar yalnız kalmalarını bekledi. Yeterince gergindi. Hiçbir yakınlık göstermediği insana karşı çok özel bir soru soracaktı. Okan'ın aklına uyup buralara gelmişti. Bu kapıdan geldiği gibi sakince çıkmayı amaçladı. Sorun çıkmamasını umuyordu. Nergis tepside iki tane fincan ile birlikte içeri girip çayları bıraktı ve hemen dışarı çıktı. Esmâ çayından bir yudum alarak Betül'e döndü.

"Seni dinliyorum. Artık kimse bizi rahatsız etmez."

"Konuya nereden gireceğimi bilmiyorum ama bir yerden başlaman gerekiyor." O kadar gergindi ki fincanına uzanıp bir

yadına çayı akıtan aşama temerinden çay damlaları dökülür. Esmâ kızı nâden bu kadar gergin olduğunu anlamamıştı. Kız bu şey olmaması umuyordu. Eğer abisi yüzünden kızarmış, hiç kimsin gibi durmıyordu. Alsine ırmak isteyip sorarmış gibi bir çekingenliği vardı. Çekmeceinden peçete çıkarıp ayağına attı. Betül'ün karşısındaki koltuğa oturup peçeteyi uzattı. Betül üzerini temizlerken ellerinin titrediğini fark etti Esmâ.

"Betül, sen iyi misin?"

"Değilim! Sena pekiyi davranmadığını biliyorum Esmâ. İlk gördüğüm andan itibaren sana öfkemi yok edemedim. Hâlâ da öyleyim. Bana kızacaksın belki ama her zaman doğruları söyleyen bir yapım vardır. Sena, lafı dolandırmadan soracağım şeyi normaliyim." Betül başını kaldırıp taramalı tüfeğe bağlanmış gibi kelimeler ağızdan seri bir şekilde çıkıyordu. Yüzündeki huzursuzluk sözleriyle eşit orantıdaydı. Esmâ ne düşüneceğini bilemedi. Şaşkınlıkla genç kızın söyleyeceklerini tahmin etmeye çalıştı. Ama hangisi olduğuna karar veremedi.

Betül gözlerini dikerek Esmâ'ya baktı. Duyacaklarına kendisi hazırıydı. Ve sordu: "Esmâ sen hamile misin?"

Esmâ'nın başından aşağıya kaynar sular döküldü. Bu, tahminlerinin arasında yoktu!

GÖZÜM ONA ACTI

Esmâ, donmuş vaziyetteydi. Histen yoksun ve hafası bombacı. Hayat sanki onunla oyun oynamıyordu. Bütün yaşadıkları yetmemişti, şimdi karşısına çıkarak onunla dalga geçiyordu. Esmâ hayatı boyunca bugün yaşadıklarının bu saati kadar üzüldüğünü hatırlamıyordu. Günün ilk saatlerinden itibaren hayatı zindana kapatılmış gibiydi. Hiçbir ışık olmadan saatlerini geçirdiği ve sürekli ağladığı karanlık bir yerdedi. Gözlerine dolan yaşları geri itmek için büyük bir uğraş veriyordu. Ama göz pınarları yaşlarla dolmuştu. Suratının buruşup gözlerindeki kileri akıtmasına çok az bir zaman kalmıştı. Odadan kaçıp gitmek istiyordu. Artık hiçbir yerde huzur yoktu! Bebeği yoktu. Sevdiği adamı istemiyordu! Nasıl böyle perişan olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Allah'ım nasıl bir günah işledim de böyle bir cezayı uygun gördün?

"Esmâ sen iyi misin?" diye sordu Betül. Biraz korkuyor gibiydi. Genç kızın renginin atmasını ve gözlerine dolan yaşları çok net görebiliyordu.

"Değilim." dedi dürüstçe.

"Ben özür dilerim. Seni bu kadar üzeceğini bilmiyordum!"

"Neye üzüldüğüm hakkında en ufak fikrin yok." Betül sustu. Esmâ'nın nâden terslediğini anlamamıştı ama üzerine gitmek pekiyi bir fikir gibi durmuyordu.

"Ben hamile değilim, Betül!" dedi aniden. Betül'ün gözleri hayretle açılırken Esmâ'nın gözlerinden akan yaşların nedenini düşündü.

"Peki... O zaman..."

"Neden mi ağlıyorum?"

"Evet! Dü... Düşürdün mü?" diye sordu titrek bir sesle. Garip ama hiçbir zaman yakınlık göstermediği bu kıza bir sempati duymaya başlamıştı. Gözlerinden akan iri tanelerin yanaklarından süzülmesine şahit oldu. Esmâ'ya nâden kızdığını da tam olarak bilmiyordu. Abisinin ilgisinin kendisinden başkasına kayması için kıskançlık yapmıştı. Ama bu kadının gözlerinden akan yaşların sahiçiliği ve içtenliğini kendi içinde hissetti.

Ne oluyor bana böyle? Nefret ettiğim insana karşı yumuşuyor muyum?

Bencilin Betül'

İç seslerinin kavgasına son nokta konulmuştu. Evet bencil-di! Daha önce hiç bencil olmadığını biliyordu ama düşündükçe abisinin sevgisinin başka kadına kayabileceği ihtimali çok aptalcaydı. Yumuşamasının nedeni buydu! Çabuk kahul etmişti ama gerçekleri görememesi kendi suçuydu. Esmâ ile kişisel olarak aralarında hiçbir husumet geçmemişti. Böyle davranması çok saçmaydı! Betül derin düşüncelerinden çıkarak kızın o masum ve üzgün yüzü süzdü. Kesinlikle bencillik yapıyor-du! Abisini seviyor olabilir-di. Bunu iyice anlamadan Esmâ'ya yakınlık göstermeyecekti!

Esmâ başını kaldırıp yanaklarından akan son yaşları da sil-di.

"Hayır düşünmedim. Hamile değildim."

"Ama sen hamileyim demişsin!"

"Bunu kim söyledi? Gülşah mı?" Suratını buruşturmasına engel olamadı. Bebeğinin olmayışının üzünlüğü ani gelen kısıncılıkla yer değiştirdi. Tüm duyguları en zirvede yaşamayı hiç normal değildi. Psikolojisi git gide kötü oluyordu!

"Hayır, Okan söyledi."

Esmâ başını salladı. Göğsündeki sıkışma biraz da olsa fehramaya bıraktı.

"Sırf Gülşah için söyledim desem, benim hakkımda ne düşünürsün?" diye sordu aniden. Gözlerinden artık yaşlar ak-mı-yordu. Belki de kızın önünde dik durmak istediği için kurumuş-tu.

"Esmâ, sen gerçekten abimi seviyor musun?" diye sordu şüphyle.

Esmâ başını dikleştirdi. Ve kendinden emin bir duruşla ba-sı-nı salladı.

"Evet seviyorum! Canımdan çok sevdiğimi söylememe ge-rek yok sanırım!"

"Peki, nişanlı olduğunu bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum. Dinle Betül, gerçeklerin sana anlatılmadığı çok açık. Bir de benden duy! Okan'a anlatmıştım ama sana anlatmadığına eminim. Ağabeyinin yatağına girdiğimin ertesini

sabah gerçekler yüzüne bir bir çarptı. Onun nişanlı olduğunu bilseydim, görüşmezdim bile! Ama kendince, nişanlılığının ba-beri dahi olmadan ayrılmış, bana tek kelime bile etmedi! Beni kaçırdığını bilmiyor musun? Biriyile anlaşıldığı için ikinci bir emir gelene kadar İstanbul'dan Hatay'a kaçırıldım! Tam bir hafta! İlk gün kaçmak için atlarımızdan birisini çaldım. Polis güdünce beni verecektim. Benim hırsız olduğumu düşünmeni istemem! Duhası kaçmadan ağabeyine yakalandım. Son kalan cesaretimle bulduğum o fırsatta kaçırıyordum ki adamları yüzünden yere düştüm. Ayağıma incinmesi bu yüzdendi! Sonraları ise ağabeyinin benim aklımı çelmesi oldu. Belki bilerek belki de-ğil, bilmiyorum ama kendimi ona âşık olmuş, en önemlisi ya-ğında mutluluktan gülümserken buldum. Beni sevdiğini dö-şündüm. Hayatımın o bir haftada kararip aynı hızda bahara döndüğünü hissettim. Mutluydum! Ama karabulutların etrafı çoktan sararak lanetlendiğini bilmiyordum. Sabahında nişanlı-sı çıllığa geldi ve benim yanımda onunla öpüştü! Diyeceksin şimdi, nişanlılığının üstüne sen geldin diye... Ama öyle değil! Ben abin ile beraber olmadan önce bakıreydim!" Betül'ün göz-leri yuvalarından fırlayacakmış gibi kocaman açılmıştı. Hayret-ler içerisinde karşısına bir bir dökülen kadına bakıyordu. Ar-lık kadını gözünde! Hamile olduğunu sorarken inanamıyordu ama Esmâ'nın abisi ile olduğunu ilk defa anlıyormuş gibi şaş-landı.

"Bilerek ve onu ne kadar çok sevdiğimi hissederek girdim yatağa. Pişman mıyım? O zaman hayır! Bu sabaha kadar da hayır! Ama bu sabah bebeğimin olmadığını öğrendiğimde his-settiğim hayal kırıklığını bilemezsin..." Esmâ'nın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. "O bebeği çok istedim. Canımdan çok istedim. Oğlum olacağını hissettim ve bekledim, aynı ba-bası gibi yakışıklı ve güçlü bir erkek! Bir aydır regl olmadığım için düşünmüştüm ve umutlanmıştım ama bu sabah aptal hor-monlarımın bana bir oyun yaptığını öğrendim. Hamile değil-di! Baran da yanımdaydı. Onun da ne kadar çok bebeği iste-diğini biliyordum. Gülşah konusunda hâlâ affetmemiştim ama bebek olursa görüşebilecektik. Dokunamasak da yan yana ola-caktık! Buna bile razıyım! Ama hamile değildim..." Sesi son ana gelince azalıp yok oldu. Gözlerindeki yaşlar şiddetini art-

tırdı. Hıçkırıklar eşliğinde ağlayacakken tekrar kendini toparladı. Gözlerinden akan yaşları sildi.

"Sana bu kadar açık anlatmak istemezdim ama artık bunaldım. Yoruldum! Sürekli kötü kadın rolünü üstlenmekten yoruldum... Ben her şeyi aşkım için yaptım. Bilsydim nişanlı olduğumu, asla ama asla onunla yatmazdım." Sustu. Söyleyeceklerinin yeniden dolmasını bekler gibiydi. Gözleri ile boş boş baktıktan sonra tekrar Betül'ün gözlerine odaklandı.

"Ben abin ile aramdaki tüm bağları kestim. Onu görmek istemediğimi dün ve bugün çok sert bir biçimde ifade ettim! Ama o benim peşimi bırakmıyor Betül! Son yaptığı şeyi biliyor musun?"

"Ha... Hangi son şeyi?" Betül şaşkınlık üzerine şaşkınlık yaşıyordu.

"Sevgili abin, Hazne Holding'in ortağı oldu. Buralarda görme olasılığın çok yüksek!" Betül yerinden fırladı.

"Ne?"

"Doğru duydun. Benim peşimi bırakmıyor. Senden bırakması için konuşmanı istesem bunu seve yapacağını biliyorum. Ne de olsa beni sevmiyorsun, değil mi?"

Betül tedirginlikle yerine oturdu. Esmâ doğruyu söylüyordu. Betül onu sevmiyordu. Taki bugüne kadar! Abisinin ne kadar mantıklı bir adam olduğunu biliyordu. Bir şeyde inat ediyorsa o mutlaka doğru karardı. Bakışlarını Esmâ'ya dikti.

"Seni sevmiyordum. Doğru. Ama Esmâ bunlar gerçekleri bilmeden önceydi. Seni kaçırdığını bile bilmiyordum. Okan da söylemedi..." Gözleri dalgınca odayı turladı. "Neden bunu yaptığını, seni kaçırmasını isteyen o adamın kim olduğunu öğreneceğim."

"Artık uğraşmana gerek yok. Ben o konuyu kapadım. Babamı sıkıştıran, holdingin ihaleye girmesini engellemek için yaptıkları oyun olduğunu anladık. Benim tek istediğim Baran'ın peşimi bırakması!"

"Onu çok sevdiğini söylemiştin?"

"Evet söyledim! Çocuğunu doğurmayı göze alacak şekilde sevdim onu. Daha hâlâ Gülşah krizini atlatamadım ben! Ne zaman ona baksam üzüntülerim aklıma geliyor. Beraberliğimizin sabahında nişanlı olayıyla darmadağın oldum ben!" Sert

sözleri kademe atlayarak yumuşadı. "Betül, Baran benim ilk erkeğim. Bunun anlamını bilmiyorsun sanırım, özel ilişkini bilemem ama ilk durumlarda erkeğimin her zaman daha özel olduğunu söylememe gerek yok. Bu yüzden Baran ilk ve son aşkımdır! İlk ve son erkeğim! Ama yaptıkları yüzünden onu istemiyorum."

Betül başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Esmâ'nın acıları gözlerinden okunuyordu. Her ne kadar yenilmez, güçlü bir duruşu olsa da ne kadar acı çektiği hissediliyordu. Bunu saklamasına imkân yoktu. Esmâ'nın bu kadar candan bir kadın olduğunu bilmiyordu. Daha önce tanımaya çalışmamıştı bile! Aptal kafası, ağabeyini deli gibi seven bu kadına karşı hep tavrı almıştı neden olmuştu. Kendini düşünmeye zorladı. Gülşah ile hiçbir zaman abisi hakkında böyle hararetli konuşmamışlardı. Sevdığını 'aşkım, sevgilim' gibi hitap şekilleriyle ifade ediyordu. Hiçbir zaman 'ağabeyine aşığı, onu çok canımdan çok seviyorum' diye konuşmamıştı. Fakat Esmâ adamdaki nefret etliğini, etrafında görmek istemediğini söylese bile çocuğuna hamile kalıp doğurmaya niyetlenecek kadar derin sevdalıydı. Hangi aşk daha kuvvetliydi?

Abisiyle konuşmalıydı. Gerçekleri bir de onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı! Çantasını omzuna takarak ayağa kalktı.

"Esmâ, bu zamana kadar seni sevmediğim doğru ama bu gerçekleri bana anlattığın için teşekkür ederim. Gerçekten bilmiyordum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse seni ilk gördüğümde ağabeyimle öpüşürken ne kadar kötü bir kadın olduğunu düşündüm. Nişanlısı ile arasını bozacak bir kara kedi! Gerçekleri ne abim ne de başkaları söyledi. Sana kötü davranıp, senin hakkında yanlış fikirlere kapıldığım için çok üzgünüm ve özür dilerim..." Betül'ün suratı düştü. Özür dilerken içindeki sesin 'Aferin Betül! İnsanlığın çıkmaya başladı.' diyen sesini duyuyordu. Bu yüzden biraz rahattı.

"Özür dilemene gerek yok. Fakat gerçekleri bildiğin için sanırım ben de rahatladım."

"İyi bir başlangıç yapamadık ama seninle arkadaş olmayı çok isterim."

Esmâ'nın kaşları hayretle kalktı. "Bundan emin misin?" Betül hafifçe gülümsedi.

"Evet, tabii ki eminim. Bugün buraya geldiğimde sadece bebeğin olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Sonra güderectim ama sen tüm planımı yıktın." Esmâ da içindeki kargışıklığa rağmen dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Arkadaş olmamıza çok seviniyim. Ama biliyorsun seninle görüşmem ağabeyinle de..."

"Sen onu merak etme. Bu söylediklerin hâlâ kulaklarımda, bu davranışı ona yakıştıramadım. Bir de benim abim! Neyse, ben seni daha fazla meşgul etmeyeyim, yeterince üzdüm ve..."

"Merak etme, üzgün olmam ve gözyaşlarımla dinlenmeden akması senin suçun değil. 24 saatir söz geçiremiyorum, konu rolü elimden aldılar." Hüzünle gülümsedi. Bu seferki gözyaşı sinirlerinin bozulmasına dayanarak mutluluktan akıyordu. Betül dayanamadı ve utanıp kızı sıkıca sarıldı. Aynı boyydaydılar fakat Esmâ'nın ayağından topukluları, Betül'ün spor ayakkabıları yüzünden daha uzun olmasına neden olmuştu. Esmâ da eğilerek kızı sarıldı. Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Kızlar geri çekilerek aynı anda kapıya döndüler. Ve ikisi de aynı anda donakalmıştı. Kapıdaki kişi Baran'dı!

Genç adam, holdinge gelmeyecekti. Sabah buradan ayrılırkenki halini düşününce halen kötü oluyordu fakat sekreter Nergis'in telefon edip imzalaması gereken acil bir kâğıt olduğunu bildirince eve gitmekten vazgeçip direk Hazne Holding'e gelmişti. Asansörle yukarı çıkarken Esmâ'nın eve gittiğini düşünüyordu. Kliniğin bahçesinde yaşadıklarından sonra işe geleceğini sanmıyordu. Ama üst kata çıkıp Nergis'in yanına gittiğinde aklına birden Esmâ'yı sormak gelmiş ve babasının sürpriziyle artık kendi odası olduğunu öğrenmişti. Nergis'in bu kadar çabuk dökülmesi, adamı her gördüğünde erimesine neden olduğundan, bazı şeyleri öğrenmesi için kolaylık sağlıyordu. Esmâ'nın hâlâ burada olduğunu duyunca odasına giderek tebrik etmesi gerektiğini hissetti. Aslında kızdan uzak durmaya çalışıyordu. Ama iradesi sürekli kırılıyor ve karşısına çıkmak

işin dışıydı. Kâğıtları imzalayarak koridor boyunca ilerledi. Odasının önüne geldiğinde heyecanlanmaya başlamış, iseli genç gibi hissediyordu kendini. Tedirgindi. Esmâ'nın odasında kovması an meselesiydi. Ama Baran buranın patronuydu. Esmâ da holdinge girdiği andan itibaren bir çalışandı. Bu Baran'ın daha üstün olduğunu gösteriyordu. Elini kapı koluna koyarak birden kapıyı açtı. Görmeyi beklediği Esmâ'nın masasında oturmuş çalışıyor olacağıydı ama bu gördükleri tahmin ettiği şey değildi. Bir kız ile sarılıyordu. Daha fenası bu kız kendi kardeşiydi!

Baran'ı gördüklerinde ikisi de birbirlerinden uzaklaşarak Baran'a bakmaya başladılar. Genç adam kaşlarını çatarak içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

"Kadınlar ittifakı mı kurdunuz siz?" diye sordu. Normalde olsa yaptığı espriye hepsi birden gülerdi ama ne Esmâ ve Betül ne de Baran bu durumda gülebiliyorlardı.

"Yeni patronun kapı çalmak gibi bir âdeti yokmuş, öğrendik!" diye homurdandı Esmâ. Arkasını dönerek masasına ilerledi. Bir yandan da akımış olan gözlerini kuruluyordu.

Baran kapıdan bir iki adım atıp Betül'e yaklaştı. "Senin burada ne işin var?"

"Esmâ ile konuşmaya geldim." dedi kendinden emin bir tavırla. Baran kaşlarını çattı.

"Ne hakkında?"

"Seni ilgilendirmez!" Baran'ın gözleri kardeşinin bu çıkışına şaşırduğu için kocaman açılıp anında küslü. "Ne çeviriyorsunuz siz?"

"Misafirleri mi sorgulama gibi bir hakkınız yok Baran Bey!" dedi koltuğundan Esmâ. Ses tonu sertti. Baran kardeşinden aldığı gözlerini koltuğuna kurulumuş, iki kolunu kolçaklara yaslayarak rahat bir tavırla kendisine bakan kadına çevirdi.

"Bu holdingin yarısı benimse istediğim her şeyi yaparım." dedi biraz acımasızca.

"Bakın kendiniz dediniz. Yarıyı! Ben babamın hakkı olan tarafı kullanarak odamdan çıkmanızı rica ediyorum!" Esmâ'nın adama meydan okuması Baran'ın hem garip bir şekilde hoşuna gitmiş hem de rahatsız olmasına neden olmuştu. Betül ikili arasındaki çekimi çok net bir şekilde hissediyordu. Birbirlerine

aşk ile bakan gözler, ağzılarından çıkan kelimelerle aynı değildi. Ama yine de aralarında çok güçlü bir bağ vardı.

"O zaman, masafirinizi kendi odama alıyorum." Baran Betül'ün kolunu kavrayarak hızla çekti.

"Senin odan yok!" diye bağırdı Esmâ. Oturduğu yerden kalkmıştı. Ellerini iki yandan masaya dayayarak öfkeli gözlerle bakıyordu.

"Ve resmiyet yok olur!" dedi Baran hafifçe sırtarak. Esmâ, kındığı potla biraz gerileyerek doğruldu. Boğazını temizledi ve bu sefer sakın olmaya çalışarak tekrar adama döndü.

"Pardon sizin demek istemiştım. Sizin odanız yok!"

"Bu saatten itibaren var. Hem de neresi biliyor musunuz? Tam karşınızdaki oda..."

Esmâ, Baran'ın blofı karşısında şaşırılmıştı. Karşı tarafta fotokopi odası vardı. Acil işler için alt kata inmektense kendi katlarında olmasını daha çok uygun görmüştü babası. Baran bu şirkete geleli daha iki gün olmuştu. Nerde ne olacağını bilmesi imkânsızdı. Odası olması için de bir neden yoktu. Haftada veya ayda imzalayacağı birkaç kâğıt için koca oda hazırlanmazdı. Ama Baran bu şirketin % 50'lik hissesiyle ortağıydı. İstedığı her şeyi yapabileceğine güdüne sahipti. Esmâ ondan kaçıkça adamın sürekli burnunun dibine gelmesine sinir oluyordu. İçinden sakın olmasını ve bunların bir oyun olduğunu geçiriyordu ama değildi! Derin bir nefes alarak başını ne zaman eğdiğini bilmeden, boş gözlerle masanın üzerindeki kâğıtlara baktığını fark ederek kaldırdı. Gözleri Baran'ın keskin bakışlarıyla çatıştı.

"Karşı taraf fotokopi odası!" dedi soğuk bir sesle. Esmâ hafif bir alaycılıkla yatırıyordu.

"Bir önemi yok, boşaltılır." dedi Baran da aynı soğuklukta. Başını çevirip kardeşine baktı. Öfkeli mavilikler yine kendine dönmüştü. Şimdi küçük cadısı, Esmâ ile birleşip ona karşı meydan mı okuyordu? Buradan gitmeleri ve güzelce konuşmaları gerekiyordu. Kardeşinin burada ne işi olduğunu çok ama çok merak etti. Hiçbir zaman Esmâ'ya gülümsememişti. Şimdi bu haller neyin nesiydi? Betül'ün koluna uzanıp yavaşça kavradı.

"Yeni odanız için tebrik etmeye gelmişim. Yakında iadeyi ziyaretinizi beklerim." Esmâ'ya hafifçe gülümseyerek, karde-

şini çektiği gibi odadan dışarı çıkardı. Kendisi de odadan çıkarak kapıyı kapattı ve hızla kız kardeşine döndü.

"Öt bakalım!" diye emretti. Betül koridorda gezen birkaç insana göz attı.

"Daha sakın bir yere gitmek ister misin abicğim? Aksi takdirde bu yeni iş yerinde rezil olmanı istemem!" dedi alaycı bir gülümsemeyle. Baran bir kaşını kaldırıp kollarını göğüs hizasında bağladı.

"Bak sen! Yine dişlerimiz çıkmış?"

"Evet, seni ısırabilirim!" Betül dişlerini göstererek ısırma ya hazırlanmış gibi gıcırdattı. Baran suratını buruşturdu. Kollarını indirerek eliyle dur işaretini yaptı.

"Aman, hırlaşma şimdi. Yürü eve gidiyoruz." Yavaşça kız döndürüp arkasından itirdi. Betül ters ters baksa da eve gidince kıyamet koparacağından şüphesi yoktu. Aklında hâlâ Esmâ'nın söyledikleri dolaylıyordu. Yakışıklı, herkesi dize getiren abisi nasıl böyle aptalca davranıyordu anlamıyordu. Susup onun yönlendirmesiyle asansörden içeri girdi. Otoparka inip Baran'ın siyah cipine bindiler. Baran, arabayı çalıştırıp kendi Beykoz'daki evine doğru sürdü. Bir süre sonra bunu anlayan Betül hemen başını çevirip koltuğunda kaykıldı.

"Evime gitmek istiyorum!" dedi sertçe. Baran bakışlarını yoldan ayırmadan omuz silkti.

"Benim evim de senin evin."

"Hayır değil, abi lütfen dön." diye ricayla karışık emretti. Sesi alçaktı ama abisinin diretmesiyle yükselebilirdi.

"Şşşt sus bakayım!" diyerek küçük bir çocuğa kızar gibi azarladı.

"Abi!" dedi dişlerinin arasından, fakat Baran'ın umurunda değildi. Yola dikkatle bakarak arabayı sürmekle meşguldü. Genç kızın derdini eve gidince anlayacaktı.

Baran'ın vurdumduymaz tavırları Betül'ü çileden çıkarıyordu. Kaşlarını öfkeyle çatıttığı için alnunda ağrı oluşmaya başladı. Kaza olması bakımından susup yerine oturdu. Eve gidince gülmü gösterecekti!

Baran, villanın kapısından yavaşça içeri girdi. Kapıya geldiğinde Betül arabadan dışarı fırladığı gibi hemen Burak'ın açmış olduğu kapıdan eve girdi. Burak sakın bir biçimde kızın

gene neye sinirlendiğini düşünüyordu. Bu yüzden Betül' den hep uzaktı. Öfkenin vücut bulmuş haliydi. Evin asi kızıydı ve bir tek abisi onu dize getiriyordu doğrusu.

"Görüyorsun değil mi?" dedi Baran arabadan inmiş. Burak'ın yanına yaklaşmıştı. "Bazen şeytan diyor 'evlendir beriy-le, asilighinin tozu kalmaz' ama olmuyor işte. Kızsam da benim bir tanecik cadım..." Betül'ün salona girişini bıkkınlıkla takip etti.

"Bilmez miyim?" dedi Burak hafif imayla.

Baran kapıdan içeri bakan gözlerini Burak'a çevirerek şaka mayetli bir omuz attı ve içeri girdi. Burak da onu takip ediyor-du.

Betül içeri girince çaprazlama olarak taktığı çantasını kafasından geçirip salondaki üçlü koltuğa attı. Öfkesi sanki elle tutulabilecekmiş gibiymi. Etrafına yaydığı enerji ise hissedilir boyuttaydı. Koca salonu arşunlayıp abisinin salınarak salona girmesini bekledi. O kadar pervasız hali vardı ki yanındaki yardımcısı bile bu küçük çocukla yapacakları gösteri için gel-miş gibiymi. Küçük çocuk her zaman kendisi, onu yola getiren-se ağabeydi.

"Sen bunu nasıl yaparsın?" diye bir anda patladı. Baran kol-nuklardan birine kendini bırakmayı hazırlanırken durdu ve tek-rar doğruldu. Kardeşi kuvvaya hazırlanmıştı. O da istediğini verecekti. Ama ilk önce kendi oyunlarını deneyecekti!

"Hangisini sevgili kardeşim?" dedi anlamaz sahte tavırlarıyla.

"Esmâ olanı diyorum!" dedi sertçe.

Baran'ın kaşları alaycılıkla havaya kalktı.

"Ha ben de evine neden götürmedim diye sinirlendin san-dım." dedi sahte bir şaşkınlıkla.

Betül'ün gözleri öfke ve yarı şaşkınlıkla irileşti. Abisinin dalga geçtiğini anlayınca ise daha fazla sesini yükseltti. Sakin olmasını kendine söylüyor ama bir türlü yerine getiremiyordu. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Baran hafifçe gülmüsed. Betül'ün suratı kızarmaya, mavi gözlerinden ateş saçmaya başlamıştı. Amacına ulaşmıştı. Onu daha fazla sinir etmek için oyununa yavaşça son verdi.

"Sen beni delirtir, kendini delirtmezsin."

"Kardeşini tanıyan bir abi!"

Baran da ona gülümseyerek biraz önce oturmaya çalıştığı koltuğa tamamen bıraktı kendini. Oyun bittiği. Gerçekleri konuşmanın vakti gelmişti!

"Tamam, hadi! Şimdi bana Esmâ ile ne konuştuğunu an-la!" dedi sakince. Abisinin ciddileştiğini anlayan Betül'ün suratı- nı geçtiğini görerek ipleri eline aldı. Delirtme sırası ondaydı. Zor da olsa suratına şaşkın bir ifade vererek kaşlarını kaldırdı.

"Anlatacağımı da nereden çıkardın abicim?" diye sordu.

"Hadi Betül, artık oyun yok! Ciddileş lütfen..." Baran'ın suratını buruşturduğunu, Burak'ın merakla beklediğini görünce o da oyunu bıraktı.

Baran kardeşine bir bakış atarak sakinleştiğine emin olunca hakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Dinliyorum."

"Çok beklersin."

"Kardeşimin anlatmasını istiyorum ve anlatacağını biliyo-rum. Betül. Zorluk çıkartma ve şimdi anlat!" Baran'ın merakı ve kardeşinin olayları dolandırması sinirlerini bozmaya başla-mıştı. Betül tekrar öfkeli haline bürünmeye başlarken abisinin tam önüne giderek öfkeyle ayağını yere vurdu.

"Bana emredemezsin! Ayrıca senin gibi bir abim olduğu için utanıyorum! Daha önce kızlar konusunda hep arkasında olduğum abim, ilk defa bir kızı bu kadar üzdüğü ve ona yalan söylediği için kızıyorum!" diyerek patladı. Sesi tüm evde yankılanıyordu. Baran oturduğu yerden yavaşça kalktı. Sakin bir görüntü çizse de Betül'ün dedikleriyle şoka girmişti.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Esmâ bana her şeyi anlattı. Ah sana inanmıyorum! Bunu ona nasıl yaptın? Seni deli gibi seviyor o kız! Hamile olmadı-ğını söylerken nasıl üzgündü bir bilsen..." dedi sanki kendi acı çekiyormuş gibi. Esmâ'nın gözlerinden yaşlar akarken tahmi-ninden de fazla etkilenmişti Betül. İçindeki sıcaklık garipti ama artık Esmâ'nın yanında olmak istediğini biliyordu.

Baran hiçbir şey söylemeden haklı olan kardeşinin konuş-masını bitirmesini bekledi. Neden bütün kadınlar haklı olmak zorundaydı? Yaptığı iyi bir şey değildi ama cezasını kat be kat

çekmişken daha fazla neden acı çektirmek için çalışıyorlardı ki?

"Sana kızmak istiyorum, bağırıp çağırmak istiyorum. Dünyada kadın ruhundan en iyi anlayan adamın nasıl böyle vicdansız olduğunu yüzüne haykırmak istiyorum." Baran'dan yaratılamayınca konuşmasına devam etti. "Öyle durma! Şu an kabul etmeyip üzerime gelmen gerekiyor! Aciz bir insan görüncüye çıkmayı bırak artık." diye tısladı. Abisinin suskunluğu daha çok sinirlerini bozmuştu. Karşılık vermeden kavganın tadı çıkamadığı gibi ondan gelecek her hangi bir cevabı heyecanla bekliyordu.

"Söylediklerinde haklısın Betül! Sana diyeceğim bir şey yok. Evet, ben o adı, yalancı adamın tekiyim. Bunu engellemek için geçmişte tekrar yaşayamam. Geleceğimi kurtarmak istedim! Ama görüyorum ki onda da elime yüzüme buluşturdim."

"Bunu düzelt!" dedi birden Betül. Sözler kendiliğinden dökmüştü. Söyledikten sonra kendisi de şaşırılmıştı ama bozuntuya vermedi.

Baran "Ne?" dedi şaşkınlıkla. Betül söylediklerinin arkasından durarak abisini biraz dürtüklemece karar verdi. Dengesiz davranıyordu. Ona çok kızgındı ama Esmâ'nın da çetin cevaz olduğunu biliyordu. Eğer kalbini kazanmak istiyorsa bir şeyler yapmalıydı. Abisinin her hamesinde geri çevrilip cezasını daha fazla çekeceğini düşündü. Bu çok iyi bir fikirdi.

"Duydun işte." dedi kollarını göğsünde bağladı ve sanki abisinden o büyükmüş gibi bir eda ile baktı.

"Şaşırdığım kısım o değildi! Neden Esmâ'ya kendimi affettirmemi istiyorsun?" diye sordu Baran şüpheyle. Gözleri kıslıdı.

"Çünkü o kızın ne kadar özöldüğünü gördüm! Bunu bir an için kendi içimde hissettim. Tamam, kabul, onu hiç sevmedim. Sizi öpüşürken görünce de dövesim geldi. Ama bunlar geçmişte kaldı. Benim de hatalarım oldu bu yüzden onunla arkadaş oldum. O da çok iyi biriymiş ki kendisine düşmanca bakan beni, arkadaş olarak kabul etti! Ah abi Esmâ çok iyi biri." diyerek abisine çok önemli bir itirafta bulundu.

"Beni şaşırtıyorsun!"

"Yeghenim olsaydı o zamanki yaşkınlığını tahmin bile edemezsin." dedi Betül acımasızca. Baran üzgün bir şekilde suratını buruşturdu.

"Hiç açma o konuları."

"Ben de açmak istemezdim ama açıldı işte! Neyse bugün itibaren sen de hareketlerine biraz dikkat edersin artık!" Baran tam ağzını açıp cevabını verecekti ki Betül'ün cep telefonu çalmaya başladı. Tartışmalarının arasını bıçak gibi keserek sanki hiçbir şey olmamış gibi hareketlerine devam ettiler. Baran koltuğuna oturdu, Betül de diğer koltuktaki çantasını karıştırarak telefonunu buldu. Burak ise bir köşede durmuş, alçı battından uzak kalarak bazı konulara kendince hakemlik yapıyordu. Betül, telefonun ekranındaki ismi görünce başını kaldırdı.

"Özel bir görüşmem var. Tartışmaya sonra devam ederiz, abicğim..." dedi ve eline aldığı çantası ile üst kattaki kendisi için ayarlanmış olan odaya girdi. Kapiyı sıkıca kapayıp telefonu açtı.

"Efendim Okan?"

"Oh sonunda! Aramanı bekliyorum kaç saattir."

"Müsait değildim."

"Şimdi müsait misin?"

"Evet!"

"Ne oldu?" diye sordu Okan, sesi biraz kararsız çıkıyordu.

"Sevinebiliriz. Hamile değilmiş!" Telefonun diğer ucunda bir ferahlama sesi duyuldu. Betül bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Gülşah için olduğunu düşündü.

"Gerçekten hiç hamile değil miymiş?"

"Hayır, canım, azıcık hamileymiş de fabrika diğer organları vermemiş... Okan ne saçmalıyorsun? Değilmiş diyorum. Yalan söylemiş!"

"Sadece bir daha duymak istedim. Ne bu sinir?"

"Baran ile kavga ettim!"

"Neden?"

"Bunu yarın buluşunca konuşuruz, olur mu?"

"Olur tamam. Bu arada akşam Gülşah ile buluşacağım." dedi Okan. "İstanbul'a gelmiş. Baran ile karşılaşmadan benimle görüşmek istiyormuş."

"Söyleyecek misin?"

"Sence söylemeli miyim?"

Betül pencereden dışarı bakarak dalgınca cevap verdi.

"Bilmiyorum. Ama... Söyle!"

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Tamam. Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz. Şey... Betül?"

"Efendim?"

"E... Esmâ nasıldı?"

"Çok üzgün. Bebeğinin olmadığı için perişan desem daha doğru..."

"İstiyor muymuş?"

"Evet!"

Okan hiçbir şey söylemedi. Betül Okan'ın neden Esmâ ile bu kadar ilgili olduğuna bir kez daha takıldı. Buluşunca bunu da sorması gerekiyordu.

"Okan sen iyi misin?"

"Evet, evet iyiyim! Neyse yarın görüşürüz, hoşça kal."

"Görüşürüz..." dedikten sonra telefonu kapadı. Aklında Okan'ın Esmâ'dan hoşlanabileceği geldi. Bu ihtimal olmasa iyi olurdu! Abisinin ve Okan'ın ne arasında kalmak ne de aralarının açılmasını istiyordu. Esmâ içinse...

Telefonu elinde tutuyunca bir anda irkildi. Düşüncelerinden ayrılıp gerçek dünyaya gelmesi hızlı olmuştu. Gözlerini birkaç kere kırıştırarak ekrandaki numaraya baktı. Arayan Gülşah'tı!

Betül telefonu açıp açmamayı çok düşündü. Fakat içinden bir güç açmasını ve ne söyleyecekse duymasını söylüyordu. Gülşah'ı her zaman sevmişti. Daima, ortak tanıdıkları olan abisi yüzünden araları hep iyi olmuş, kafaları uyuşmuştu. Evleneceklerini söylediklerinde yengesi olarak görmeyi isteyeceği biriydi. Ama işler artık değişiyordu. Esmâ hayatlarına girmişti. Belki iyi belki kötü olmuştu. Şu an bilemiyordu, fakat Gülşah'ın yapacakları küçümsenecek cinsten değildi. İntikam duygusunun içine serpiildiği abisinin onu aldattığını söylediği gün hissetmişti. Gülşah tehlikeliydi. Güzel ve tehlikeli!

Betül çalan telefonun ekranına tekrar bakarak yeşil tuşa bastı.

"Alo?"

"Betül, merhaba canım."

"Merhaba Gülşah, aramanı neye borçluyum?" dedi mesafeli bir tonda.

"Ah aşk olsun, sanki normalde aramıyorum."

"Son konuşmamızda, pek de iyi değildin de..."

"Öyle mi? Hatırlanmıyorum. Sanırım, olayların akışına kaldım ve psikolojim kısa süreliğine farklı bir boyuta geçti... Neyse sana İstanbul'a geldiğimi haber vermek için aramıştım."

"Sahi mi? Seni buraya getiren neden ne?" dedi haberi yokmuş gibi.

"Tahminde bulunmak ister misin?"

"Abim mi? Bak sen şu işe..." dedi alayla.

"Betül? Sen iyi misin? Benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum."

"Oradan öyle mi anlaşıyor?"

"Evet! Sana geçen söylediklerimi hatırlıyorum. Sanırım sözlerimin arasında Baran'a çektiğimeğim gibi saçma şeyler söylemişim..."

"Ah hatırlaman ne güzel? Benim ağabeyimden bahsediyorsun yalnız..."

"Evet farkındayım. Söylediklerim çok aptalcaydı. Ben Baran'a aşığı Betül! Sinirle söylediklerim için beni affet. Yarın zaten SkyMountain'a gideceğim. Baran ile görüşmek istiyorum."

"Gülşah, bence sen biraz ara ver! Uzak dur. Yaşadıklarınız daha yeni. Kötü bir şeyler olmasını sen de ben de istemeyiz değil mi?"

"Kötü ne olabilir ki?"

"Bilmem. Abimin seni görmek istemediğini biliyorum. Yanıyormuyum? Bana konuşurken öyle demiştin..."

"Tamam demiş olabilirim! Bak Betül, o benim nişanlım. Okan sana her şeyi anlatmış, olayları bildiğini biliyorum. O adı sırfını yüzünden hayatımı mahvetmeyeceğim. Baran ile evlenecektik. Sadece aklımı karıştırdı. Eminim bu son bir ay da yeterince kafasını toparlamıştır."

"Kendine gerçekten bu kadar güveniyor musun?"

"Evet tabii... Dedğim gibi onunla evlenecektik! Benim de filemin bitmesini beklediğini biliyordun..."

"Gülşah bunlar cakiide kaldı. Artık abım senin tanıdığın Baran'dan çok uzak."

"Ah lanet olsun! Yeter kes artık. Sen de Baran gibi konuşmaya başladın! O kızıdan önce benim olduğumu unutuyor musun?" diyerek sertçe çıkıştı Gülşah. Eski sakinliği yok olmuş gibiydi.

"Esmâ ile ilgisi..."

"Alma şu fahişenin adını!" Betül irkildi.

"Gülşah yeter artık! Bu konuşma beni yeterince sıkıyaya bağladı."

"Betül sana ne oluyor? Her zaman benim yanımdaydın. Şimdi neden uzaklaşıyorsun?"

"Ben bazen senin yanında olabilirim ama her zaman abımın yanımdaydım. Onun üzüleceği, karşı çıkacağı bir şeyin yanında olamam!"

"Ben karşı çıkılacak birisi değilim ki..."

"Gülşah! Bunu ağabeyimle net olarak konuştuktan sonra daha iyi anlayacaksın. Şu an yapmam gereken işler var. Kendine iyi bak. Hoşça kal!" dedikten sonra karşıdan bir yanıt beklemeyen telefonu kapadı.

Gülşah'ın ilk defa ikiyüzlülük yaptığını görüyordu. Betül'ü her zaman yanında görmüştü. Ama Okan'ı kendine daha yakın görmüş olacak ki arkadaşın kimselerin haberi olmadan onunla görüşüyordu. Okan ise en yakın arkadaşının kuyusunu kazacak biri değildi. Araları iyi olduğu için Betül ile Gülşah hakkında rahatça konuşabiliyordu. Betül de Gülşah'ın planladığı oyunların olduğunu Okan'dan öğrenmişti. Esmâ'nın bebeğini öğrenmek için Okan'ı sıkıştırmış o da gelerek Betül den yardım istemişti. Şimdi ise sanki haberi yokmuş ve bebeğin varlığını araştırmıyormuş gibi hareket ediyordu! Betül elindeki telefonu fark etmeden sıkı. Parmak boğumları beyazlamaya başlamıştı. Düşünceleri, Gülşah'ın ne planladığı üzerine taktik geliştiriyordu. Akşam Okan ile buluşacaktı. Yarın tüm detayları ondan öğrenebilirdi! Gülşah artık gerçek yüzünü göstermeye başladığı için Baran'ın başı fena derecede ağrıyacaktı. Görüşmeleri sırasında yarın SkyMountain'a gideceğini söylemişti. Aşağı inip Baran'ı uyarsa iyi olacaktı. Öfkeyle derin bir nefes alıp kapıya

yağmırlı. Parmaklarına kan gitmediği için hafiften bir karıncalanma başlamıştı. Sıkımayı bırakıp parmaklarını rahatlatı.

Salona indiğinde Burak ve Baran'ın hareketle ve anlaşılacak kadar kısık bir sesle konuştuklarını fark etti. Kaşlarını hafifçe çatarak ayakucunda ilerledi. Ama Baran'ın duyuları keşkinde. Kardeşinin geldiğini hissedince konuyu hızla değiştirip diğer holdinglerin yaptığı şeyler hakkında bir konuşma açtı. Betül'ün görmeyeceği şekilde Burak'a göz kırıp arkasına yaslandı. Betül de konuşmalarının sonuna yetiştigi için suratını sallandırdı ve karşılarındaki tekli koltuğa yerleşti.

"Konuşman epey uzun sürdü. Kimle konuşuyordun?" diye sordu Baran sakinçe.

"Seni ilgilendireceğini sanmıyorum, abicim." diyerek tersledi.

"Yine ilgilendirir, ilgilendirmez mevzularına girmeyeceğiz değil mi? İnat etmeyi sevdiğini biliyorum ama ben artık yaşlı bir adamım. Senin gibi küçük cadılarla uğraşamıyorum."

"Peki, o zaman büyük cadılarla uğraşabilirsin o zaman?" dedi alayla gülmüseyerek.

Baran bir kaşını kaldırarak "Anlamadım?" dedi.

"Gülşah ile konuştum biraz önce. Yarın SkyMountain Holding'e gidip seninle görüşecekmiş. Yalnız bunu bildiğini belli etme!" Baran gözlerini kıstı.

"Neden gelecekmis?"

"Bunu bilmiyorum! Ama seni hâlâ sevdiğini söylüyor. Ayrıca nişanılım dedi senin için! Ah abicim, kadınlar konusunda tescilli çapkınlığının son kullanma tarihi geçiyor sanırım. Formunu kaybedip iki kadın arasında kalabiliyorsun..."

"Üç!" dedi Burak, Betül'ün alaycılığına karşılık. Tüm başlar ona döndü. Betül ise gözlerini kıstı.

"Bir şey mi demiştiniz acaba Burak Bey?" dedi imayla.

"Baran Bey üç kadınla uğraşıyor. Sizi de saymazsak haksızlık olurdu." dedi sakin bir sesle. Gözleri Betül'ün inlemiş gözlerine çevrildi. Söylediklerinin anlamını kavramaya çalışıyor gibi görünüyordu. Baran'a baktığında adamın dudaklarının yukarıya kıvrıldığını gördü. Ardından yüksek sesle bir kahkaha patlattı.

"İşte bunda haklısın Burak! Hayatımın cehenneme dönmesi için diğer ikisine ihtiyacım yok, bir tanesi yeterince iyi iş çıkarıyor." dedi ve yerinden kalkıp içkilerin konulduğu dolaba yöneldi. Betül kendisiyle dalga geçtiklerini şaşkınlığını atlattıktan sonra anladı. Kağlarını öfkeyle çatarak oturduğu yerden kalktı. Burak'a öldürücü mavi bakışlar yollayıp abisine döndü.

"Sen dön, kendi haline gül! Eski nişanlın seni elde etmek için her şeyi yapacak düzeyde! Korksan iyi olur! Yoksa çok sevdiğin yeni sevgilini tamamen kaybedeceksin. Gülşah, Esmâ'dan nefret ediyor! Eminim ölmesi için her yolu deneyecektir!" Baran, Betül'ün öfke ile söylediklerini sanki kalbine candan parçalar batırıyormuş gibi dinledi. Gülşah'ın kuyruk acısı olduğunu biliyordu ama Esmâ'ya bu denli zarar verecek kadar gözünün döndüğünü sanmıyordu. Elindeki bardağı ve şişeyi hızla bırakarak öfkeyle döndü, merdivenlere doğru giden kardeşinin arkasından koştu. Betül Baran'ın geldiğini görünce aradaki mesafeyi açarak merdivenlere koşturdu ve hızla çıkıp odasına girdiği gibi kapıyı sıkıca kapadı! Baran genç kızın hızına yetişememişti. Bu yüzden kapının dışında kalarak yumruklanmaya başladı.

"Betül, kapıyı aç!"

"Açmamı git başımdan!"

"Sana aç diyordum!"

"Açmıyorum dedim ben de! Dalga geçmeniz iyi oluyordu değil mi?"

"Aç, soracaklarıma cevap ver, sonra gideceğim!"

"Öfkeden kudur abi! Yok sana cevap falan!"

"Betül, açmazsan kapısız bir odada kalacaksın." Betül abisinin yapabileceğini biliyordu. Eskiden boks yaptığına şahit olmuştu. O kadar kas yığını olsa kendisi de kapıyı tek bir hamlede kırardı. Kilit de pek sağlam gözüküyordu zaten. Pencerenin kenarına ilerledi. Aşağı baktığında atlanmayacak kadar yüksek olduğunu gördü. Birinci kattaydı ama bir yerlerinin kırılma riskini göze alamazdı. Küçükken yüksek yerlerden atlamıştı ama çok uzun zamandır, böyle bir hareketliliği yoktu. Artık yaşlanıyordu. Havanın daha kararmamış olduğundan geniş bir alanı görebiliyordu. Arkasından sertçe kapı yumruklanıyordu. Abisi, konu Esmâ olduğunda kırmızı görmüş bir

boğa gibi öfkelenbiliyordu. Pencereden sıkı bir durum analizi yapıp. Eğer eğik olan çatıdan aşağı yuvarlanmazsa diğer odanın penceresine uzanan büyük meşe ağacının dalına tutunarak aşağı ulaşır oradan da aşağı inebilirdi. Uzun zamandır ilk defa bu kadar aksiyon yaşayacaktı. Abisinin hortumlarıyla hâlâ kapıyı yumrukladığını duyunca çantasını boynuna geçirdi ve köçek ruşet ve ayaklarının kaymamasına dua ederek kenardan kenardan ilerledi. Yaptığı kesinlikle delilikti! Aşağı bakmaya çekinir bir hali vardı. Elleri titriyordu. Buradan düşerse kesinlikle bir yerlerini kırabilirdi! Yan odaya geçenken başını çevirip odanın penceresine baktı. Gördüklerini karşısında kahkaha ile gülebiliyordu. Hizmetçi kız camı açmış ve içeride temizlik yapıyordu. Ağaç ile uğraşmaktan vazgeçerek pencerenin kenarlarını kavradı. Hizmetçi kız, Betül'ü görmemişti. Yavaşça içeriye atlayarak kızın arkasından gitti ve hızla ağızını kapadı.

"Ben Betül, sakın bağırma! Abime yakalanırsam seni kovarım." diye tehdit etti. Genç kız gerginliğini üzerinden atınca, Betül ağzındaki elini çekti ve dikkatle kapıya gitti. Tüm kordorda ağabeyinin sesi yankılanıyordu. Evin bu kadar büyük olmasına şükrederek hızla ve dikkatle parmak ucunda ilerleyerek merdivenlere geldi. Gözleri sırtı dönük olan Baran'daydı. Hizmetçinin elindeki vazoyu düşürmesiyle Baran başını çevirdi. İri mavi bir çift gözün merdivenlerden şaşkınlıkla kendisine baktığını görünce kalakaldı.

"Be... Betül?" diye kekeledi. Kızı kaç saatir içeride sanıyordu. Kardeşinin inadını kırmaya çalışacağını sanırken kapıyı kırmaktan vazgeçmişti. Ama yine de tehditleri kapıyla ilgiliydi. Fakat şimdi merdivenlerde görünce kesinlikle şok olmuştu. Nasıl oraya gitmişti ki? Üzerindeki şaşkınlığı atarken eski haline geldi ve "Betül!" diye bağırarak merdivenlerden hızla inen kardeşinin peşine düştü. Resmen oyun oynuyorlardı. Bunda tek fark vardı! Oyun bitince eğlence olmayacak, yakalanan kişi yakalayanın öfkesinden nasibini alacaktı.

Betül koşarak evin kapısından çıkıp demir kapıya ilerledi. O kadar hızlı koşuyordu ki Baran gerçekten yaşlandığını hissetti. Bu kızın formu gittikçe geliyordu! Kendisi de spor yapıyordu

ama kendinden dokuz yaş küçük kardeşine yetemiyordu. Demir kapıya varıp dışarı çıkmasını nefesler içinde takip etti. Adamlarına söyleyip durdurabilirdi. Ama gitmesini izin verdi. Yarın görüşeceklerdi!

Derin derin nefesler almaya çalışarak evin kapısına döndü. Göğsü bir inip bir kalkıyordu. Kapıdaki Burak'ın seğiren dudaklarını görünce işaret parmağını adama doğrulttu.

"Sakin sınıma gasetine düşme, yoksa o çeneni dağıtırımı!" diyerek tehdit etti ve adamın yanından geçip içeri girdi. Burak'a fark ettirmese de durumları gerçekten komikti. Kendi dudakları da yukarı doğru kıvrılırken Betül'ü çok hafife aldığıni düşünüyordu. *Delî kız!*

Esmâ, duştan çıkmış saçlarını kurutuyordu. Günün yorgunluğunu sularla atmış ve hafiflemişti. Gündüzki şişlikleri artık belli olmuyordu. Aklında ise Baran ve Betül'ün görüntüleri vardı. İlk olarak Betül ile yaptığı arkadaşlığı düşündü. Sevdığı adamın kız kardeşi ile arkadaş olmak gerçekten güzel olabilirdi. Aslında nasıl bir duygu olduğunu daha anlayamamıştı. Betül çok farklı biriydi. Kendisinden neden nefret ettiğini tam olarak söylememişti. Nişanlı bir adamı ayarttığı için demişti ama bunda başka bir şeylerinde olduğunu hissetmişti Esmâ. Arkadaş olduklarına göre konuştukça Betül'ün çözüleceğine inandı. Daha sonra Baran'ın oda konusundaki blöfünü düşündü. Karşı odasında olacak olması saçmaydı. Yemekte bununla ilgili babasıyla konuşması gerekiyordu! Saç kurutma makinesi ni kapayınca odasından gelen telefonunun sesini duydu. Ayağındaki yumuşacık mor terliklerle ilerleyip yatağın üzerindeki telefonu aldı. Ekranda tanımadığı bir numara vardı. Yeşil tuşa basıp kulağına dayadı.

"Efendim?"

"Esmâ?"

"Evet, benim, kiminle görüşüyorum?"

"Çok çapkın bir erkekle!" Esmâ konuşmanın garipliğine sırtını. Ama aynı zamanda tedirgin de olmuştu.

"Çapkın erken adını da bahşederse..."

"Benim gibi yakışıklı bir adamın, bu karizmatik sesi unuttur mu hiç?"

"Konuşmanın sonunu pekiyi görmüyorum. Adınızı..."

"Ben Okan, Esmâ! Bu kadar çabuk mu unuttun beni?"

"Ah Okan! Tanımadım. Merhaba, nasılsın?"

"Güzel ahenkli sesini duymak çok iyi geldi."

"Ben de seninle konuştuğum için çok mutlu oldum. Neredesin?"

"Senin olduğun her yerde..."

"Beni tavlamaya mı çalışıyorsun? Telefonu açtığımdan beri farklı bir şey demedin de..."

"Fena olmazdı sanırım, ne dersin?"

"O ilişkilere kapalıyız."

"Kalbimi yaralıyorsun."

"Üzgünüm."

"Tamam tamam. Arkadaşlığın da bu zavallı kalbime biraz merhem olabilir."

"Bu güzel işte!"

"İstanbul'dayım. Yarın bir öğle yemeğine ne dersin?"

"Çok sevinirim."

"Peki, öyleyse, yarın konuşuruz ve yeri ayarlarız olur mu?"

"Evet!"

"Tamam. İyi akşamlar, gecemin prensesi."

"Ah Okan! Yeter!" Esmâ kahkahalarını tutamıyordu. Okan'ın haylazlıkları asla bitmezdi. "Sana da iyi akşamlar." dedikten sonra telefonu kapadı. Bugün geçmişinde tanıdıklarını tekrar görme günü olmalıydı. Betül ve Okan! Fatma Teyze'yi de görse bu kadar şaşırmazdı! Gülerек telefonu yatağına bıraktı ve üzerini giymek için elbise odasına ilerledi.

Esmâ, güne güzel bir şekilde uyandı. Bir önceki gününde hayatının en berbat anlarını yaşamış olsa da gece rahat bir uyku çekmişti. Gözlerini açtığı andan itibaren eski Esmâ'nın geri döndüğünü hissediyordu. Sanki uykusunda ona sihirli bir değnek değmişti ve eski gücü yerini bulmuştu. Daha dinç ve daha enerjikti. Duygusal olarak halen kendini toparlayamamış olabiliyordu. Ama en azından başkalarının yanındaki yenilmiş olabiliyordu. Esmâ'nın görüntüsünü hep koruyacaktı. Yeteri kadar kendinden ödün vermişti. Daha fazlasını vermeyecekti!

Yattığı yerden doğrularak yataktan çıktı. İlk işi güzel bir duş almaktı. Fazla geç olmadan giyinip evden çıkacak ve holdinge gidecekti. Öğle yemeği için Okan ile buluşacağını hatırlayınca güzel görünmek için büyük bir istek duydu. Onun o haylaz sohbetini özlemişti. Görecek olması güzel bir duyguydu.

Holdinge gittiğinde kendi odasının karşısındaki odada çalışan birkaç kişiyi gördü. İçerideki eşyalar dışarı çıkarılıyor, yapılacak tadilatlar gözden geçiriliyordu. Esmâ kaşlarını çatarak odasına girdi. Elindeki çantasını ve üzerindeki bolcero deri ceketini çıkararak odasına bıraktı ve çıkıp karşı odaya ilerledi. Nergis elinde birkaç kâğıtla adamlara talimat veriyordu.

"Burada neler oluyor Nergis?" Genç sekreter başını çevirip Esmâ'ya baktı.

"Efendim, Ahmet Bey'in talimatı. Burayı çalışma odası şekline getiriyoruz."

"Kimin için?"

"Baran Bey için!" derken gözleri ışıldıyordu. Esmâ'nın sonunda korktuğu başına gelmişti. Arkasını dönerek hızlı adımlarla babasının odasına yürüdü. Holdinge gelirlerken abisi Tolga ile beraber gelmişlerdi. Babasının acil işleri olduğu için o Esmâ'lardan önce yola çıkmıştı. Ayağındaki topuklular yüzünden ayaklarının yaptığı isyanı duymazdan gelerek hızla odaya daldı. Kapıyı çalmamıştı. Onun bu sertliği karşısında Ahmet Bey kâğıtlara gömdüğü başını kaldırıp kızına baktı.

"Sabah sabah bu ne öfke?" diye sordu şaşkın bir şekilde.

"O adamın burada ne işi var? İmzalayacağı kâğıtlar çok mu da kendi şirketine gidemiyor." Ahmet Bey kaşlarını çatı.

"Sen kimden bahsediyorsun?"

"Kimden olabilir? Yeni ortaktan tabii ki! Oda hazırlanıyor-muş onun için."

Ahmet Bey omuz silkti. "Evet. Ben söyledim."

Esmâ'nın kaşları hayretle kalktı. "Neden burada bir odası oluyor?"

"Bizimle aradaki bağları daha çok kuvvetlendirmek istiyormuş. Bunda bir sakınca görmedim. Zaten boş bir odamız daha var. Hem fotokopi odası olmak için orası çok fazla aydınlıktı. Diğer küçük odayı kullanıma açtık böylece..." derken Esmâ sözünü kesti.

"Baba benimle dalga mı geçiyorsun? Ben o adamı görmek istemedikçe..."

"Neden bu kadar sinirleniyorsun ki? Görmezden gelirsin olur biter!" Esmâ sinirle güldü.

"Tam karşımdaki odada ve masa yönü tam benim odama karşı bakarken nasıl görmezden gelebilirim?"

"Esmâ bu aksi huyların artık canımı sıkıyor. Bağarmayı kes artık! Şimdi odamdan çıkarsam işlerime bakmak istiyorum."

"Ama..."

"Esmâ yeter! Dışarı! Hemen!" Emri veren Ahmet Bey, soğuk babavari tavırlarla kuzına bakıyordu. Esmâ istediğini elde edememenin siniriyle dönüp sert adımlarla kapıya ilerlerken Baran'ın amacına ulaşmak için her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Dediğini yapmıştı! Sonunda karşısındaki oda onun olmuştu. Babasının bu kadar kolay oyuna gelebileceğini hiç tahmin etmezdi. Sanki ona karşı büyü yapılmış gibiydi. Etkileniyor ve her dediğini yapıyordu. Bu da Esmâ'nın en sinir olduğu şeydi. Dün gece Okan ile konuştuktan sonra babasıyla bu konu hakkında konuşmadığı için kendisine daha fazla kızdı.

Koridor boyunca yürüyüp kendi odasında geldiğinde istem-siz olarak tekrar odaya göz attı. Fazla tadilat gerekmemiş olacak ki odaya yeni çalışma masası ve diğer koltuklar geliyordu. Masanın yönü tahmin ettiği gibi kendi odasına dönüktü. Kapıları açık olsa birbirlerini kesmek için yeterliydi. Baran'ın bunu kullanacağına şüphesi yoktu. Adamın, her söylediğine böylesi-

ne karşı çıkmasına çok sinirleniyordu. Şu an ise öfkeden ne yapacağını bilemedi. Kendisini odaya attığı gibi sertçe kapıyı vurarak kapadı. Hızlı adımlarla ilerleyip koltuğuna oturdu. Ne odanın rengi ne odaya sinen yasemin kokusu onu sakinleştiriyordu. Öfkesi burnundan çıkacak gibi burun deliklerini açıp kapiyordu. Saatine baktı daha 8.30'du. Masasına baktığında önüne konulan bir yığın kâğıdı gördü. Kendisini işe kaptırsa iyi olacaktı. Yoksa sınırından kendini camdan atacak kadar gözö dönebilirdi. Bu adam nasıl da çileden çıkarabiliyordu!

Güneş tam tepeye çıkmış, öğlen olduğunu gösterircesine yakıcı bir şekilde parlıyordu. İşlerine gömülmüş olan Esmâ, telefonu çalınca ırkıldı. Başını kaldırıp kâğıt yığınları içinde kendi telefonunu bulamaya çalıştı. Sonunda elini attığı bir kâğıdın altında bularak hemen eline aldı ve numaraya bakmadan telefonu açtı.

"Efendim?"

"Ne haber? Ne yapıyorsun?"

"Okan?" diye sordu şaşkınca.

"Başka birini mi bekliyordun?"

"Hayır... Evet... Yani ben işlere o kadar gömülmüşüm ki sesini alamadım bir an."

"Sakin bana öğle yemeğini unuttuğunu söyleme."

"Yemek! Ah..." Elini alnına vurdu.

"Umuttun!"

"Aslında saatten haberim yok. O kadar yoğunum ki zamanın ne zaman geçtiğini anlamadım."

"Yemek vakti o zaman! Hadi hazırlan seni Bebek'te harika bir yere götüreceğim."

"Nerde buluşacağız?"

"Aşağı inersen buluşuruz."

"Anlamadım?"

"Hazine Holding'in kapısındaymı, seni almaya geldim."

"Ah! Hemen geliyorum"

Esmâ telefonu kapatıp yerinden kalktı. Kâğıtların birkaçı düzenlediği yerden odanın ortasına doğru uçuşunca kendi aptallığına sövdü. O kadar düzenlemeye uğraşmıştı hâlbuki! Gelince tekrar gözden geçirmesi gerekecekti. Hızla yere düşenleri toparlayıp masanın üzerine bıraktı. Ceketini giydi ve çantasıyla

telefonunu alarak odadan çıktı. Şaşkın bir hali vardı. Kendini asansörün içine atarken ceketinin bir kolunu giymek ile uğraşıyordu. Aynadan kendisini kontrol edip çantasından çıkardığı pembe ruj dudaklarına hafifçe sürdü. Üzerindeki hafif, göğüs dekolteli, dize gelen elbisesiyle harika görünüyordu. Elbisesinin askılı göğüs kısmı beyaz, belden aşağısı yeşildi. Sağlıklı, güzel görünüştünü görmeyeli sanki yıllar geçmişti. Şimdi tekrar eski haline geliyordu. Sabahki öfke nöbeti, uğraşılacak işlerle kaybolduğu için sakindi. Asansör aşağı inince kapı açıldı ve ~~di~~ kendinden emin bir yürüyüşle holdingden çıktı. Kapıda durup geniş alanı şöyle bir inceledi. Etrafı tararken bir anda arkadaşan bir buket kırmızı gül önüne çıktı. Başını çevirince Okan'ı gördü. Yüzünde gülümseme ile istemsiz bir şekilde adama sarıldı.

"Ah, sana inanmıyorum. Ben de seni arıyordum."

"Sürpriz yaptım."

"Çok güzeller."

"Senin kadar değiller."

"Senin bu dilin kim bilir kaç kızı kendinden geçiriyordur."

"İstediğim kişiyi geçirmedigi kesin."

Esmâ bir an için onun ne demek istediğini anlamadı. Yeşil gözlerindeki parıldamayı fark edince istediği kişinin kendisi olduğunu anlamış ve hemen etrafına bakarak kapıda onları seyreden güvenlikçiyi görmüştü. Okan'a dönüp gülümsedi.

"Buradan gitmezsek tüm çalışanlarımıza rezil olacağım."

"Vaovv patroniçeye bak sen!"

"Ah, laf etme! Hadi yürü, elinde gül ile sevgilisini karşılayan bir erkek portesi çizmen benim otoritemi sarsıyor."

"Bir adamı hem mutlu hissettirip arkasından mutsuz etmeyi iyi beceriyorsun. Ne yapalım kırk kalplerle dolaşmaya da çalışacağız..."

"Okan!"

"Tamam, tamam hadi gel." Esmâ'nın sırtına koyduğu eliyle yönlendirip kenarda duran arabasına götürdü. Genç kızın oturmasını bekledikten sonra centilmen bir erkek olarak kapıyı yavaşça kapatıp arabanın etrafını dolaşarak kendi şoför koltuğuna oturdu.

Yarım saat sonra gidecekleri yere gelmişlerdi. Denize sıfır güzel bir mekândı. Restoran olmaktan çok, günlük uğranılabilecek rahat bir kafe tarzıydı. Ama yazın bu zamanlarında ferahlamak için en doğru adrestir. Okan'ın daha önceden ayarladığı masaya geçip oturdular. Siparişlerini verdikten sonra gözleri kesişerek birbirlerine gülümsediler.

"Beğendin mi burayı?" diye sordu Okan, birazda merak ediyordu doğrusu. Esmâ'nın hoşuna gitmesi çok önemliydi.

"Evet." Gözleri denize döndü. "Bu sene tatile gidemeyecek olmamam ne kötü."

"Neden?"

"Holdingin yönetimini öğreniyorum"

"Daha erken değil mi?"

"Babam için değil. Aslında ben de halimden memnunum."

"Buna sevindim. Ama daha okulun bitmedi sanıyorum, erken bu işler."

"Son bir senem daha var. Şimdiden pratik yapayım seneye belki karşında ciddi anlamdan bir patroniçe görebilirsin." Okan'ın gözleri şeytani parıltılarla kısıldı.

"Ah, ben şimdi de görüyorum." Esmâ küçük bir kahkaha attı. "Ağzınız iyi laf yapıyor Okan Bey!"

Okan omuz silkti. "Yılların tecrübesi, normal konuşmayı bilmiyorum sanırım."

İkisi de karşılıklı gülüşürlerken siparişleri gelmişti. Yemeklerine başlarken güzel bir sohbet onları esir aldı. Esmâ çektiği birkaç günün acısını fazlasıyla çıkarıyordu. Bunun bozulacağını düşünmek istemese de içten bir korkusu hep kendini belli edecek şekilde duruyordu!

...

"Getirdin mi?" diye sordu sarı saçları olan güzel kadın. Gözlerindeki gözlük yüzünden suratı tam olarak anlaşılıyordu. Ama genç adam onun ne kadar güzel bir varlık olduğunu görmese de hissedebiliyordu. Ses tonu hiç olmadığı kadar abenkti. Bakımlı parmaklarının kendisine uzandığını görürce arka cebine tıktığı sarı zarfı çekip alarak kadına uzattı. Kadın hissimla alınarak zarfın içindekileri çıkardı. 10-15 tane

fotoğraf vardı. İnceledi. Gördükleri kesinlikle istediği türdendi. Yüzünde memnun bir gülümseme ile sırttı. Tahmininden çok kolay olmuştur. Bej rengindeki büyük kol çantasını açarak içinden yine sarı bir zarfı sarılı bir tomar çıkardı. Karşısındaki adama uzatırken "İyi iş çıkarmışsın. Bu da anlaşılmış gibi." dedi seviyeli bir şekilde.

"Böyle güzel bir bayanın işlerini yapmaktan ben de çok mutluym. Her zaman, işiniz düşerse aramaktan çekinmeyin."

"Böyle giderse düşmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Şimdi gidebilirsiniz. Unutma! Beni tanımıyorsun."

"Sizi tanımıyorum. Ama tanımayı çok isterim." Üzerindeki mini eteğine arzu dolu bir bakış atarak tekrar başını yukarı kaldırdı. Sarışın kadın alaycılıkla gülümsedi ve adamın gitmesini beklemeyen yoldan geçen bir taksiyi çevirip bindiği gibi uzaklaştı.

...

Baran sabahın yedisinden beri çalışıyordu. SkyMountain'ın işleri rayında ilerlese de birkaç pürüzün çıkması işlerini zora sokmuş ve epey vaktini almıştı. Bir ara Ahmet Bey ile görüşerek Hazine Holding'de fotokopi odasının kendi odası yapılmasını istediğinin talimatını vermişti. Adamın sorun çıkarmaması her zaman işine geldiğinden memnunkula telefonu kapamıştı.

Baran saatine baktı öğlen 1'e geliyordu. Öğle yemeği bile yemediğini karında isyan guruldamaı gelince anladı. Başını kaldırıp burunu kemerini hafifçe sıkı. Başı biraz ağrıyordu. Bu kadar yüklendiği için paslandığını düşündü. Eskiden daha enerjikti. Son günlerde yaşadıklarına bağlı olarak stres içinde olduğunu hissediyordu. Tam telefonuna uzanıp sekreteri Zeynep'ten yiyecek bir şeyler göndermesini isteyecekti ki telefonu çaldı. Ahizeyi eline alarak cevapladı.

"Ne oldu Zeynep?"

"Efendim, Gülşah Hanım geldi."

"Gülşah mı?" diye sordu. Aslında içinden sormak istediği soru dışından sesli olarak çıkmıştı.

"Evet efendim." Dün Betül'ün Gülşah'ın uğrayacağını söylediği aklına geldi. Telefona dönerek "İçeri gönder" dedi ve

telefonu kapadı. Biraz sonra içeri Gülşah girdi. Tüm güzelliği ve incecik vücuduyla adama gülümseyerek yaklaştı. Baran saygısından dolayı yerinden kalkıp elini sıkmak için kendi elini uzattı fakat Gülşah nerdeyse aynı boyda olduğu adamın boynuna kollarını dolayarak sıkıca sarıldı. Onun kokusunu özlemişti. () kadar uzun zaman olmuştu ki! Derin derin çekti içine. Baran onun bu sarılmasından dolayı rahatsızdı. Bütün bedeni kanlıydı ama kadını itmesi doğru olmazdı. Bunca zamandır büyümüyorlardı. Eski geçmiş günlerin hatırlarına bu kadarını yapabileceğini düşündü.

Gülşah yavaşça geri çekilerek adamın gri gözlerine baktı.

"Seni çok özledim."

"Gel otur" diyerek sözünü duymazdan geldi ve masanın önündeki karşılıklı koltuklardan birine oturttu. Kendisi de karışısına geçerek bir zamanlar öpmekten hoşlandığı güzel dudaklarına ve o masmavi gözlerine baktı. Artık hiçbir şey hissetmemenin nasıl bir duygu olduğunu anlıyordu. Fakat karşısındaki yeşil cevherler olsa böyle oturamayacağını düşündü. Bakışlarını kadının yüzünden çekerek telefona uzanmaya çalıştı.

"Ne içersin?" diye sordu.

"Aslında bir şey istemiyorum. Seninle konuşmak istediğim konular var." Baran'ın eli havada kalarak geri çekildi ve yerinde kıpırdandı. Gözleri genç kadındaydı.

"Tamam konuşalım."

"Dışarılarda bir yerde hem yemek yesek hem de konuşsak olmaz mı? Burası beni kasıyor biliyorsun iş yerlerini hiç sevmem."

"Benim vaktim yok Gülşah, ne diyeceksen burada de!"

"Yapma lütfen. Tamam, biliyorum son görüşmemizde uygun olmayacak şeyler söylemiş ve seni sinirlendirmiş olabilirim ama en azından geçmişin hatırı için bir yemeği çok görme."

Baran genç kadının yüzünü inceledi. Üzgün olduğunu o mavi gözlerinden anlayınca teklifini kabul etti. Esmâ'nın dediği gibi her şeyi kendi düşünmüştü. Gülşah'a ayrılacaklarını söylememişti. Her şeyi kendi kafasında tasarlayıp öyle hareket etmişti. Şimdi neden bu kadar kızdığını anlıyordu. Gülşah'ı aldatmıştı. Bu suç kendisindeydi. Ama tekrar barışmaları de-

mek değildi. Sadece bir yemeğin de sorun olacağını sanmıyordu. Başıyla onaylayarak kabul ettiğini gösterdi ve yerinden kalkıp masasının üzerinden telefonunu aldı. Gülşah kabul ettiği için çok mutlu olmuştu. Gülümseyerek adamın koluna girdi ve beraber odadan çıktılar. Baran onun böyle sırtışmalarını sevmiyordu. Umut vermeden bu işten kurtulmanın yollarını arıyordu. Genç kadının girdiği kolu yavaşça çekerek öyle yürüdü. Gülşah onun sıkıntısını hissettiğinden fazla üzerine gitmedi. Asansörden aşağı inerken Baran sordu.

"Arabayla mı geldin?"

"Hayır." dedi kısaca. Baran tekrar başını salladı. Garajdaki arabasına gelip bindiler. Gülşah adamın karar vermesine kaldıran hemen atladı.

"Acaba Bebek'e gidebilir miyiz?" Baran başını çevirip sonra gözlerle kadına baktı.

"Neden?"

"Benim orada bir kafenin işletmecisi olan arkadaşım var. Ondan acil almam gereken bir kâğıt vardı. Biliyorsun buradaki evimde sorun çıkmıştı, o ilgilendi. Ben daha bu sabah geldim zamanım olmadı. Giderken onu da alır mıyız?" diye sordu biraz mahcup bir ifadeyle. Baran Gülşah'tan kurtulmak istedikçe kadının sorun çıkarmasını anlamıyordu. Terslemeyi düşündü ama aklına hep Esmâ geliyor ve bu fikirden nefret ediyordu! İstemeyerek de olsa kabul etti.

"Uğrarsız, nerde?"

"Sahilde bir kafe, belki bilirsin? Restoran da ayrıca..."

"Tamam." dedi ve arabayı sürerek garajdan çıktı. Trafikin olması sebebiyle gidecekleri yere bir saat sonra varmışlardı.

Baran kafenin önünde uygun bir yerde arabayı park etti ve dönüp kadına baktı.

"Burası mı?"

"Evet! Bekle ben alıp geleyim"

Baran başını salladı. Genç kadın arabadan yavaşça inip kafeye girdi. Çok geçmeden dışarı çıkıp arabaya doğru geldi ama binmedi. Şoför tarafındaki cama yaklaştı. Genç adam camı indirip kadına baktı.

"Ya Baran, arkadaşım burada değilmiş, şimdi telefonla da konuştum. Birazdan geleceğini söyledi. Gideceğimiz yer yerine

burada yemeği yemek olur mu? Hem çok güzel bir yer?" Baran kafeye böyle bir baktı. Sakin duruyordu. Halka açık bir yerde hele de Esmâ'nın görmeyeceği bir yerde yemek yemeyi tercih ederdi. Gidecekleri yer gayet tenhaydı. Kafeye tekrar baktı. Dışarıdan bakıldığında da gözler önünde olmadığını anladı. Her ne kadar denize sıfır da olsa içeride fazla kişi gözüküyordu. Baran araçtan çıkarak kapıları kilitletti. Gülşah ile beraber kafeye girdi. Denize yakın olan masalar doluydu. Bu yüzden daha kenarda bir masaya geçtiler.

Gülşah etrafı tararken gözleri bir kadına denk geldi. Kadına onun bakışlarını fark edince hafif kaşlarını çattı. Baran karşısındaki kadının neye odaklandığını görmek için başını çevirince buz kesti. Esmâ!

Karşısında bir adamla yemek yiyordu. Hemen bakışlarını Gülşah'a çevirdi. Onunla yakalanmak en son istediği şeydi! Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onla gözükmek istemediğiçe aksi oluyor ve Esmâ görebiliyordu! Bakışları tekrar Esmâ ile kesişince karşısındaki adamı fark etti. Onunla yemek yiyordu. Esmâ'nın karşısındaki adam da nereye baktığını merak edecek ki arkasını döndüğünde Baran, bu kişinin en yakın arkadaşı Okan olduğunu görmesiyle ikinci darbeyi aldığını hissetti! Baran nefes almayı keseli çok olmuştu. Hareket eden tek organı sadece kalbiydi. Gözlerini bile kırpamıyordu. Okan önüne dönerek bir şeyler söyledi. Esmâ gözlerini Baran'dan ayırmadan yerinden kalktı. Son bakışını attıktan sonra eğilip çantasını ve ceketini bir hisimla eline alarak arkasını döndüğü gibi çıkışa ilerledi. Arkasında Okan elinde ceketıyla koştu. Baran ise şokun verdiği etkiyle hiçbir şey yapmadan öylece kalamıştı!

Esmâ, Okan ile bulunduğu için çok mutluydu. Onun ve kendisinin geçmişte yaşadığı güzel olayları birbirlerine aktararak mutlu günleri yâd etmişlerdi. Yemeklerini yedikten sonra sohbetlerine devam etmişler, günün tadını çıkarmışlardı. Yemek saatinin çoktan bitmesine karşın Esmâ, işe geç gideceğini söylemişti. Babasının bu kadarına göz yumacağını umuyordu.

Kızının agresif olmasını hiç sevmiyordu, mutlu olması için ise bu gerekliydi. Derin nefeslerle denizin o lyodunu içine çekerek ferahlıyordu. Sıcak olması nedeniyle üzerindeki ceketli çıkmıştı. Okan da ona uyararak spor ceketini çıkarıp kenara koymuştu. Üzerindeki beyaz gömleği ile çok yakışıklı duruyordu. Esmâ fark etirmeden adamı incelemeyi sürdürdü. Sözleri ve dış görünüşü bir kızın beklediği her şeye sahipti. Konuşmalarında sürekli bir baştan çıkartma vardı. Esmâ kalbinin Baran tarafından mühürlenmesi nedeniyle hiç bir şey hissetmediğinden bundan da etkilenmiyordu, fakat Okan'ın ağzı iyi laf yapıyordu. Esmâ ise sürekli gülümseyerek geçiştirme çabası içindeydi.

Kalkmalarına 15 dakika kalmıştı ki Esmâ soğuk limonatasından bir yudum alıp kafeyi böyle bir taradı. Mutlu ailelerin çocuklarıyla beraber oturduğunu gördü. Kendisinin de ailesi olsa böyle mutlu olacağını düşünüyordu. Derken gözünü bir kadına takıldı. O da kendisine bakıyordu. Gözlerini kaçırdı ama içinde ani gelen bir huzursuzluk oluşmuştu. Hafifçe kaşlarını çatarak sarışın kadına tekrar baktı. İşte o anda jeton düşmüş, kadını tanımıştı. *Gülşah!*

Soğuk bakışları, şaşkınlığını es geçip yerini almış ve hedefini kadına yöneltmişti. Esmâ kadından aldığı bakışlarını karşısındaki adama çevirince bu sıcakta tüm vücudu buz kesecek kadar donmuştu. Kalbinin durmadığını çılgınlar gibi attığını hissetti. Nefesi ise hızlanmıştı. Baran ile Gülşah karşılıklı olarak oturmuş, görüşüyorlardı. Adamın bakışları da kendisine dönünce kendini hiç olmadığı kadar kötü hissetti. Bu duygu çocuğunun olmadığını öğrendiği günden daha fazla acı veriyordu. Kısırcağılık mıydı? Evet! Hem de en zirvesindeydi. Esmâ'nın içinde ise kıskançlıktan öte hayal kırıklığı da vardı. Baran, Gülşah ile görüşmediğini söylemişti ama öyle değildi. Görüşüyorlar, yetmiyormuş gibi yemeğe çıkıyorlardı.

Okan'la konuşurken bile Gülşah'tan hiç söz açılmamıştı. Şimdi ise konuşmadığı için hata yaptığını anladı. Belki de Okan geldiğini biliyordu? Esmâ o kadar uzun süre bakmıştı ki Okan neye bu kadar odaklandığını düşünüp arkasını döndü. Aynı şekilde o da şoka girmişti. Gülşah ile konuştuğunda Baran ile buluşacağını söylememişti. Kendisiyle buluşacağını da Betül'e söylememişti. Bu kadın ne yapıyordu böyle?

"Kalkabiliriz..." diye bir şeyler mırıldandı.

Esmâ hissimle yerinden kalkıp çantasını ve ceketini eline alarak hızla yürümeye başladı. Okan da peşinden ceketini alıp koştu. Hesabı beklemeden garsona bolca para bırakarak kafeden çıktı. Etrafına bakıp Esmâ'yı aradı. Bir anda kaybolmuş olamazdı. Derken kafenin az ilerisindeki duvarları süsleyen sarmaşıklara dayanmış olduğunu gördü. Gözleri yere odaklanmıştı. Okan koşarak yanına gitti. Çenesinden hafifçe kalderarak gözlerine bakması için zorladı.

"Esmâ sen... İyi misin?"

İyi olmadığını görüyordu fakat bir şeyler konuşmalıydı. Onun böylesine üzgün olmasını sevmiyordu. Kalbinde hafif bir sızı hissetti. Baran'ın Gülşah'tan nefret ettiğini biliyordu. Bu yernek de nereden çıkmıştı böyle?

"Okan..." dedi fısıltıyla. Elini kaldırıp kalbine koydu. Canı çok yanıyordu. Baran'ı! Sevdiği erkeği başka kadınla görmek çok kötü bir duyguydu. Dahası kıskançlık kamından başlayıp tüm tenini yakıyordu. Gülşah'ın yüzündeki zaferi çok net görmüştü. Sonunda Baran ona mı dönmüştü? Gözlerine nerden geldiğini bilmediği yaşlar doluşmaya başladı. Daha fenası dolmakla kalmadı ve şişkurcasına gözlerinden aktı. Okan'ın yanında ağlamak istemezdi. Ne kadar sıkarsa sıkınsın kendine engel olmadı ve başını göğsüne koyarak ona sıkıca tutundu. Bacaklarında güç yoktu. İçinden ise kopagelen bir fırtına vardı. Daha fazlası... Daha fazlası... diye sürekli dürtüklüyordu. Başını kaldırıp yüzünü Okan'ın boynuna gömerken sağ eliyle de adamın boynuna sarıldı. Hiçkırıklar eşliğinde onun göğsünde ağladı.

Okan onun derin hıçkırıklarını bir türlü durduramamıştı. Surtunu koyduğu elini hissedince Esmâ biraz daha yaklaştı. İçindeki zehri gözlerinden atmak istercesine ağladı. Okan ise onu geri çekmeyi düşünüyordu. Sokak ortasında başkaları tarafından böyle görülmeleri yanlış anlamaya sebepti. Araba bulundukları yere 30 adım uzaklıktaydı. Fakat Esmâ'nın yürüyecek dermanı yok gibiydi. Kendisini sıkıca sardığı için gücünü ondan alıyordu. Okan durumu bozmak için bir şey yapamadı ve destek olmuştuklarına iki elini sırtına koyarak sarıldı. Başını eğip genç kızın kumral saçlarına bir öpücük kondurdu. Tam da o sırada

beklenmedik bir şey gerçekleşti ve göz açıp kapayıncaya kadar etraflarını saran mağazın ordusuyla karşılaştılar.

"Esmâ Hanım?"

"Esmâ Hanım, neden ağlıyorsunuz?"

"Esmâ Hanım, Okan Bey'le aranızdaki samimiyet nedir?"

"Okan Bey bir açıklama yapar mısınız?"

"Okan Bey, Esmâ Hanım'la ne zamandan beri berabersiniz?"

"Okan Bey, Esmâ Hanım ayrılığınız dolayısıyla mı ağlıyor?"

Sorular etraflarda uçuşurken Esmâ ağlamayı keserek başını kaldırdı. Puslu gözlerinin arasından şaşkın bir halde etrafına bakındı. Gazetecilerin resmen saldırıya geçmelerini ve birilerini ezerek fotoğrafını çekeyim der gibi dürtüklüklerini görüyordu. Koca kameralar etraflarında geziyor görüntü alma derdinde olan fotoğrafçıların sürekli burunlarının dibine geliyordu. Okan iş adamı olması dolayısıyla tanınıyordu. Baran'ın babasıyla kendi babasının ortaklığından doğan arkadaşlıkları çocuklarına da yansımış ve onlar da arkadaş olmuştuk. Babaları ölünce ikisi de kendi holdinglerinin başına geçmişlerdi. Okan'ın ise yurt dışında konuk olarak katıldığı birkaç defilede olmuş ve yakışıklılığı ile epey ün yapmıştı. Türkiye'de ise sadece iş adamıydı. Haylaz bir iş adamı!

Esmâ şaşkın ördek gibi etrafına bakarken sorulan bir soruyla kendine geldi.

"Esmâ Hanım, Okan Bey ile *evlilik* ne zaman?" Esmâ ırkıldı. Okan'a şaşkın bir bakış atarak adamın sırtına koyduğu eliyle hızlı adımlarla yürüdü.

"Nerden çıktınız siz ya? Çekilin şuradan. Esmâ Hanım ile aramda bir şey yok!" diye sertçe tersledi Okan. Ama ne kadar inkar ederse etsin medya sürekli onları sıkıştırıyor ve önerileri kesiyordu.

"Okan Bey biraz önce sarılıp Esmâ Hanım'ı teselli ediyordunuz. Sevgili olduğunuzu inkâr mı edeceksiniz yoksa?"

"Uydurmayın böyle şeyleri. Çekilin!" sertçe önden ittiği kameranın açtığı yoldan yanı koşar adımlarla arabaya vardılar. Esmâ tek kelime etmiyordu. Kendini ne zaman arabaya attığını bile bilemedi. Okan onu yönlendirmişti. Arkalarından ise koca

bir magazinci ordusu geliyordu. Esmâ arkaya şöyle bir bakarak Okan'ın spor arabasıyla çalıştırmasıyla oradan uzaklaşmaları bir oldu. Okan yolda giderken gene hazırlıklı olmak adına sürekli arkasına bakıyor, takip edilip edilmediğini kontrol ediyordu.

"Medyaya lanet olsun! Nereden çıktı bunlar?" diye söylendi Okan. Sürekli dikiz aynasından bakıyordu. Esmâdan yanıt alamayınca başını çevirdi. Arabanın hızını biraz düşürerek kızı daha fazla inceledi.

"Esmâ iyi misin?"

"Bilmiyorum" dedi hiçbir şey hissetmiyormuş gibi boştu.

"Nereye gitmek istersin?"

"Evime!"

"Emin misin? İstersen daha sakın bir yere gidelim?"

"Bugün yeterince tantana yaşadım. Evime gidip yatağıma gömülmek istiyorum!"

"Esmâ çok üzgünüm, eğer böyle bir şey olduğunu bilseydim seni daha sakın bir yere götürürdüm."

"Senin suçun değildi Okan. Ben de üzgünüm. Gördüğüm görüntülerden sonra bu sorular çok iyi moral oldu doğrusu..." dedi hüznüyle bir alaycılıkla.

"Yarına yetiştirirler. Hafta sonu olduğu için tüm televizyonlarda kendimizi görebiliriz."

"Ben alışkınım ya sen?"

"Ben de alışkınım ama çok uzun zamandır magazinde çıkmamıştım. Daha çok işimle gündeme geliyordum. Çapkınlığı gizli yapanlardı. Londra da tam tersi oluyor."

"Hiç şaşmamdım."

Okan sırttı. Aynadan bir kere daha arkayı kontrol edip kızı döndü.

"Daha iyisin değil mi?"

"Daha iyi olacağım."

"Baran..." dedi Okan ama Esmâ elini kaldırıp onu durdurdu.

"Lütfen bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Peki." Okan daha fazla ıstelemedi.

Bir süre sustular. Esmâ başını çevirip Okan'a baktı.

"Tek bir soru soracağım lütfen doğru cevap ver!"

"Tamam" dedi hiç düşünmeden Okan.

"Sen onun... Şey... İsmi ni ağzıma almak istemiyorum!"

"Anladım, evet devam et!"

"Onun İstanbul'da olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyordum."

"Ta... Tamam."

"Esmâ bu konuyu dert etmekten vazgeç. Mutsuz olduğumu görmek isteyeceğim son kişisin. Listenin en başında ne çok sevgili arkadaşım Baran'ın olduğunu belirtmeliyim." dedi sinirli bir tavırla.

Esmâ sustu. Sadece evin yolunu tarif ederken birkaç kere ağzını açmıştı. Bundan başka hiçbir konuda konuşmamışlar, birbirlerine dahi bakmamışlardı. Kapının önüne gelince Okan arabayı durdurup kızı baktı. Bembeyaz yüzü ve ağlamaktan kızarmış kurumuş gözleri ile çok çekici duruyordu. O yeşilliğin böylesine parladığına ikinci kere şahit oluyordu. İçinden tekrar sarılmak geldi. Bu sefer daha seri ve daha sevgi dolu olacağını hissediyordu. Çünkü içinde o garip duygu artık farklı bir boyuta geçiyordu. Sevmeye hissi gibi! Başını iki yana salladı. Esmâ gözlerini ona çevirip kısa bir teşekkürden sonra arabadan indi. Bir daha dönüp adama bakmamıştı. Demir sokak kapısından içeri girerek kimseye yakalanmadan odasına çıktı. Annesinin evde olmadığını hissetmiş, daha çok ferahlamıştı. Ona bir şeyler açıklama modunda değildi. Bunalmıştı! Hemen odasının kapısını kilitleyerek kendisini duşa attı. Soğuk duş onu üşüttü aynı zamanda kendine getirdi. Ağlaması durmuştu. İçindeki o duygusal tarafın artık farklı bir boyuta geçtiğini hissediyordu. Zayıf Esmâ'yı sonunda terk ediyordu. Yerine ise güçlü, yenilmez Esmâ geliyordu! *Tıpkı eskisi gibi! Baran hiç olmaması gibi!*

Okan arka koltuktaki gül buketini çok sonradan fark etti. Götürüp geri veremezdi. Eline alarak aracından inip kendi evine ilerledi. Bugün ne kadar güzeldi. Şimdi ise bir cehennem dönmüştü!

Baran, Esmaların gittiginden beri bir noktaya odaklanmış, doanmış bir vaziyette boş boş bakıyordu. Hayal kırıklığı, kıskançlık ile harmanlanmıştı. Bu yüzden duygudan yoksunmuş gibi hissediyor ve nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu. Karşısındaki kadınla yakalanmak yeterli derecede çok sıkıcıydı. Esmâ'nın ise o bakışını unutamayacağını düşündü.

Okan ile Esmâ arkadaşlardı. Fazla samimi değillerdi. Bunu affedebilirdi ama Esmâ, Gülşah ile gördüğü için hiç affetmeyecekti!

"Baran... Baran kendine gelir misin lütfen?" elini tutan bir kadın parmakları hissedince bakışlarını oraya yönlendirip hızla elini çekti.

"Ne var Gülşah?" dedi soğuk bir şekilde.

"Bu gördüklerin için ne diyeceğimi bilemiyorum, resmen şok oldum. Senin şu asi güzel ile Okan öyle mi?"

"Sus Gülşah!"

"Üzgünüm ama şu an susamam. Seninle konuşmak istediğim konu kendimle ilgili değil. Seninle ilgiliydi. Bu gördüklerimiz ise durumu anlamana yardımcı olacaktır eminim."

"Ne diyorsun sen Gülşah?"

"Bunu diyorum Baran!" Gülşah çantasından bir zarf çıkardı ve Baran'ın önüne koydu. "Aç bak. Senin benden vazgeçmene yardımcı olan kadını gör. Ve tabii en yakın arkadaşını da tanı..." Baran çatık kaşlarla kadının yüzünü inceledi. Sonra uzanıp masanın üzerindeki zarfı aldı ve içindekileri çıkardı. Bir sürü fotoğraf vardı. Arkaları dönük olduğu için ilk kimlerin olduğunu anlamadı. Yüzünü çevirince ise üçüncü şok tüm bedenini ele geçirdi!

Esmâ ve Okan ilk fotoğrafta sarılıyorlardı. Sonrakilerinde ikisinin de ayrı ayrı tam profillerin den çekilmişti ve yüzlerinde ne kadar mutlu olduklarını gösteren ifadeleri vardı. Baran fotoğrafları geçerek her açından çekilmiş olan görüntüleri inceledi. Okan Esmâ'nın arkasından gelmiş ve ona gül buketini uzatarak sürpriz yapmıştı. Geçtiği her fotoğrafta kalbinin daha çok ağrımasına başladığını hissetti. Bu ağırlık her karede daha da baskısını hissettiriyordu. En son fotoğrafta ise yürüyorlardı. *Kol kola!*

Baran gözlerini ayırmadan bir daha baktı. Her bakışında daha da kötü oldu. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu sabah çekimleri ihtimalini düşündü. Okan'ın kıyafetlerini inceledi. Bunu gördükten sonra yanlısı hatırlamıyorsa, üzerinde gömlek vardı. Ama fotoğrafta ceketliydi. Esmâ'ya baktı. Üzerinde yeşil deri ceket vardı. Anı otururken sadece askılı, beyaz kumaşlı bir elbise giymişti! Hafızasını zorlamaya çalıştı. Şaşkınlığı yüzünden ne gördüklerine dikkat etmemişti ki! Bugün çekilmiş gibi durmuyordu. Daha önce buluşma gibi bir ihtimalleri olmuş olabilir miydi? Arkadan da nerede bulunduklarını anlamıyordu. Döner kapılı bir yerdin. Fotoğrafları çeken kişi öyle bir ayarlamıştı ki sanki bakan kişinin bazı ayrıntıları çözmesini istememişti!

"Gördün mü? Sevdiğin kadının gerçek yüzünü sana göstermek istedim." dedi zafer dolu bir sesle. Baran hiddetle kadına döndü. Fotoğrafları masaya attı.

"Bunları sen çektiirdin!"

"Evet! Ama onları ben sarılmaya zorlamadım. Arkandan dönen oyunları görmeni istedim sadece."

"Neden bunu yapıyorsun?"

"Nedeni mi var? Seni seviyorum. Bundan daha önemli bir şey mi var? Baran ben senin nişanlıyım. Aramıza ülkeler girdi ve biz soğuduk farkındayım. Esmâ senin aklını karıştırıyordu ama artık gör gerçek yüzünü."

"Gülşah yeter! Bana böyle şeylerle gelme! Seninle aramızdaki her şey bitti. Nişanlıydık ve bozuldu."

Baran yerinden kalkmaya hazırlanıyordu ki Gülşah'ın sözleriyle tekrar oturdu.

"Çok sevdiğin kadının senin gibi sert ve aşk dolu kişiliğine en yakın arkadaşınla ihanet ederken ne yapacaksın çok merak ediyorum!" Baran kadına doğru yanaştı.

"Bu seni ilgilendirmez! Beni unut artık. Böyle numaralarla kandırmaya çalışma beni." Fotoğrafları Gülşah'a doğru itirdi. Ama genç kadında ona doğru ittirip eline tutuşturdu.

"Bunlara benim ihtiyacım olmayacak ama bence senin alman lazım! Baktıkça gerçekleri göreceksin, gördükçe içindeki aşkı öldüreceksin. Kanıt olarak da kullanabilirsin tabii." dedi ve arkasına yaslandı. Baran genç kadına soğuk gözleriyle uzun uzun baktıktan sonra dediklerinin doğruluğunu kabul etmiş gibi

fotoğrafları topladı ve hızla kafeden çıktı. Gülşah ise adama arkasından bakarken gülümsüyordu. Telefonunu çıkarıp birilerini aradı.

"Alo Serkan. İsteğim yapıldı mı?"

"Evet, güzelim, her şey ayarladığın gibi!"

"Ah harika!"

"Ec ödemem nasıl olacak?"

"Bu gece evinin müsait olduğunu sanıyorum?"

"Adam bir kahkaha attı. "Sen gelirsin de olmaz mı?"

"Akşam sekizde! Şarabımızı ben alırım!"

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Tabii gecesi için ayrı bir isteğim var."

"Ben de sabırsızlanıyorum emin ol. Görüşürüz."

"Görüşürüz bebeğim!"

Okan üstünü değiştirip evden çıktı. Telefonunu eline aldı ve buluşmak için Betül'ü aradı.

"Efendim Okan?"

"Nerde buluşuyoruz?"

"Evime gel."

"Baran gelirse? Bak işler baya karıştı. Beni görmese iyi olur."

"Ya gelmez, olmadı kapıyı kilitlerim. Eve gel daha rahat oluruz. Ne oldu?"

"Gelince anlatırım"

"Ya özet geç!"

"Esmâ ve ben öğlen yemekten, Baran ve Gülşah'ın da aynı mekâna gelmesiyle pişti olduk! Yetmezmiş gibi Esmâ'nın ağlamasını teselli ed rken bir anda gazetecilerin akınına da uğradık ve saçma sorular yüzünden onunla uğraştık!"

"Ah!"

"Görüşürüz" Kızın cevabını beklemeden telefonu kapatıp arabasına atladı. Yarım saat sonra gelmişti. Arabayı Baran'ın görüş alanına girmeyecek bir yere çekerek eve çıktı. Betül onu kapıda karşıladı. İçeri girince de kapıyı sıkıca kilitleyerek zin-

ciri taktı. Anahtarları ile açsa bile zincir açılmadan içeri giremezdi.

Okan kendini koltuğa bırakırken Betül de ayaklarını altına alarak oturdu. Beklenti dolu gözleri üzerindeydi.

"Hadi anlat!"

Okan gül konusunu atlayarak Esmâ'yı holdingden aldığını, yemeğe gittiklerini ve ondan sonrakileri anlattı. Betül'ün yüzü hayretle çekilden şekle girerken Esmâ'nın ruh halini düşünmeye çalışıyordu. Kim bilir ne kadar kötü hissetmişti. Gazetecilerse onların sarılmalarını ne kadar abartacaktı kim bilir?

"Peki, Gülşah ile ne oldu? Söyledin mi ona hamile olmadığını?"

"Ha evet söyledim. Esmâ'dan nefret ettiğini her fırsatta dile getiriyordu. Baran ile görüşeceğini bile söylemedi bana! Görünce resmen dumur oldum."

"Hamile olmadığını duyunca ne dedi?"

"Kendine kuzdı. Karşısına geçip o yalanlarını sıralarken kendisi neden duydukları karşısında şoka girmiş falan... Betül sana şunu söyleyeyim. Abin başına Gülşah gibi hem güzel hem tehlikeli bir bela almış durumda! O kadın her şeyi yapabilir, çok dikkatli olun. Ben Esmâ'nın sürekli yanında olacağım. Ama bugün gazetecilerden sonra ne düşünür benim hakkımda bilmiyorum."

"Haklısın. Dün seninle telefonda konuştuktan sonra beni aradı Gülşah, daha yeni geldiğini falan söyledi. Seninle buluşacağını bile söylemedi. Senin bana söylemeyeceğine nasıl güveniyor anlamıyorum."

"Beni tembihliyor! Eğer söylersem kötü şeylerin olacağını ve bunu istemediğini söyleyerek ikna etmeye çalışıyor. Ama merak etme. Ne duyarsam duyayım sana gelip söylüyorum."

"Ben de öyle! Şimdi içecek bir şey ister misin?"

"Kahve olabilir. Başım çatlıyor. Aslında ilk bir ağrı kesici alsam iyi olur."

"Peki!" Betül yerinden kalkıp mutfaka gitti. Okan da günün yorgunluğuyla koltukta kayarak başını geri doğru attı. Yarın nelerin olacağını bekleyip görecekti.

Esma, her cumartesi yaptığı gibi sabah koşusundan gelmişti. Spor kıyafetleri güzel vücuduna yapıştığı için mankenlere taş çıkartan bir fiziki vardı. Her sabah sahile inip koşusunu yapar daha sonra kahvaltı için eve gelirdi. Çok uzun zamandır bu aktivitesini gerçekleştirmemişti. Yeni yeni başlıyor ve sürdürdüğünü umuyordu.

Arabasını kapıya bıraktıktan sonra direk odasına çıktı ve hızlı bir duş alıp rahat askılı bol bir elbise giydi. Saçlarını omuzlarına dalgalar halinde bırakmıştı. Görüntüsü karşısında gülümseyip cep telefonunu elbisesinin cebine koyduğu gibi aşağı indi.

Verandada sabah kahvaltısı hazır. Diğerleri de yavaşça yerlerine yerleşiyordu.

"Günaydın!" dedi güzel bir gülümsemeyle.

Tolga, annesi ve babası hep bir ağızdan günaydın diyerek karşılık verdiler. Esma tam sandalyesine oturuyordu ki arkadan birileri gözlerini kapadı.

"Bil bakalım ben kimim?" Esma ilk irkildi ama sesin sahibini, her ne kadar değiştirmeye çalışsa da kim olduğunu anlamıştı. Fakat işi şakaya vurdu.

"Kullanmam için verilen bir joker var mı?"

"Maalesef!"

"Şık?"

"Kalmadı!"

"O zaman tahmin?"

"Hayır."

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz ama..."

"Cevabı alayım!"

"P... ile başlayan bir şeydi ama... Abi söylesene hani The Winnie The Pooh'ta p ile başlayan küçük bir domuzcuk vardı. Adı neydi?"

"Piglet'tan mı bahsediyorsun?" Esma parmağını şaklatarak gülümsedi.

"Evet, o! Cevap veriyorum. Piglet!" Pelin hızla Esma'yı önce itince gülerек düşmeden masadan destek aldı. Arkasını döndüğün de hâlâ gülüyordu. Pelin ise çatık kaşlarla bakıyordu.

Pelin, Esma'nın Amerika'da yaşayan halasının kızıydı. Beş yaş tenli, hafif etine dolgun haliyle bile yine erkekleri çekebi len bir yapısı vardı. Düğün fiziki yüzünden, kiloları belli olmadığı için mutluydu. Olsa bile sorun etmezdi. Uzun, beline gelen kahverengi saçları omuzlarından aşağı inerken çatık kaşlarını Esma'dan ayırmadı. Çikolata kahvesi gözleriyle öfkeli bir şekilde parlıyordu.

"Ah hadi ama Pelin, şaka yaptım. Ayrıca seni çok özledim." Pelin ve Esma arasında üç yaş vardı. Pelin, Esma'dan büyük olmasına rağmen Esma ile anlaşmasında hiçbir problem yoktu. Genç kız uzanıp uzun zamandır görmediği kuzenine sarıldı. Ama Pelin hızla geri çekilip içermiş bir şekilde baktı.

"Bir daha Piglet diye takılmayacağına söz ver?"

Esma gözlerini devirdi. "Espri ama o, hem sana çok yakışıyor."

"Gençlik esprileri Pelin, gel otur." dedi Tolga da hafifçe gülümseyerek. Küçükken Tolga ve Esma, Pelin'in baş harfinden ve pembe takıntısından Piglet adını takmışlardı. O günden sonra da bir şey olduğunda hep böyle takılmaya devam etmişlerdi. Esma masa da oturan diğer aile üyelerine şöyle bir baktı.

"Ne? Siz sarılmayacak mısınız?"

"Biz Pelin'i sen koşudayken karşıladık. Gelin oturun kızlar!" dedi Behiye Hanım gülümseyerek. Kahvaltıya yeni başlamışlardı ki Esma'nın cep telefonu çaldı. Elindeki çay fincanını bırakarak telefonunun ekranına baktı. Arkadaşı Begüm'dü! "Günaydın, rüyanda beni mi gördün?" diyerek gülümsedi Esma.

"Esma sana inanmıyorum. Tüm arkadaşlığımız bitti!"

"Bitme sebebi ne?" Esma'nın gülüşü azalmıştı.

"Nasıl bana söylemezsin?"

"Neyi?" Kaşlarını çatı Esma.

"Asi Gül'ün kalbini bir yakışıklıya kaptırdığını..."

"Ne?" Hayretle gözleri açıldı. Sesli çıkışına tüm masadaki ler başlarını kaldırdı.

"Haberî okuduğumda ben de senin gibi oldum. Ne! Dedim!"

"Begüm dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Nerde okudun?"

"Bütün gazetelerde, batta şu an televizyon da! Aç da bak."

"Tamam, sonra konuşuruz." Esmâ hızla yerinden kalktı.

"Esmâ ne oldu?" diye sordu babası merakla. Diğerleri de Ahmet Bey kadar şaşkın ve meraklıydı. Kızlarını bu kadar şaşkıntıdan şeyin ne olduğunu merak ediyorlardı. Esmâ'nın arkasından onlarda ayaklandı ve kızın peşine düştü. Esmâ hizmetçiyne döndü. "Çabuk bana tüm gazeteleri getir!" dedi sertçe. Sonra dönüp plazma televizyonu açarak kanalları gezdi. Birden karşısında kendi görüntülerini geldi. Sabah magazin haberleri başlamıştı. Ekranda Esmâ'nın Okan'ın göğsünde ağlarken ve Okan'ın da onu teselli ederkenki görüntüleri vardı.

"Evet, şimdi görüntüleri görüyorsunuz. Ünlü veliaht Esmâ Hazne'nin sonunda kalbi bir yakışıklıya kaymış durumda." Programın sunucusu yanında kendisi gibi olan süslü bir konugu ile Esmâ'nın görüntüleri hakkında sohbet ediyorlardı.

"Sevilaycığım yani Sosyetenin Asi Gül'ü de olsa bir kalbi var, değil mi? Ama ünlü iş adamı Okan Doğan ile olmasına bende çok şaşurdım."

"Evet arkadaşlar, görüntüleri bir daha alalım." Sesler gitti ve ekrana tekrar görüntüler geldi. Bu sefer gazetecilerin sesi verilmişti. Esmâ, bu soruların yarısını duymamıştı. Şimdi sakın kafayla duyunca şaşkınlığını gizlemedi. "Buyurun Esmâ Hanım!" dedi hizmetçi kız. Esmâ televizyonun sesini kapatarak gazeteleri karıştırdı. Tüm başlıklar kendisine yönelikti.

"**Asi Gül, ünlü iş adamı Okan Doğan'ı tavladı!**"

"**Asi'liğini bir tek işadamı kırabildi!**"

"**Esmâ Hazne hamile mi ?**"

"**Asi Gül'ün üzüntüsünün nedeni, sevgilisinden ayrılmak mı?**"

"**Esmâ Hazne, ünlü iş adamı Okan Doğan ile dünya evine giriyor!**"

Pelin kumandaya uzanıp televizyonun sesini açtı. Ekranda Okan, Esmâ'nın sırtından destekleyerek arabaya ilerliyorlardı. O sıra kameraya dönerek eliyle merceği kapadı ve "Çekilin" dedi. "Affedersiniz ama ohaaa! Ne kadar yakışıklı!" Pelin ağzının suyu akararak Esmâ'ya döndü. "Gerçekten sevgilin mi? Eğer aranızda bir şey yoksa seve seve göz koyabilirim. Kırılmazsın sanırım?"

Sunucu tekrar konuştu.

"Gazeteciler konuşmalarından Esmâ Hazne'nin hamile olduğunu ve evlenmelerinde bazı problemler çıktığı için bu kadar üzgün olduğunu belirtmişler. Yani eğer öyle bir şey olursa Türk filmi olur değil mi Sevilaycığım?" İki kadın kendileri arasında gülüşürken Esmâ donakalmış bir vaziyette koltuğa çöktü. Ahmet Bey hiddetle Esmâ'nın önünde durdu.

"Esmâ doğru mu bu? **HAMİLE MİSİN?**"

Sunucu Sevilay tekrar konuşmaya başladı. "Şimdi habercilerimizden aldığımız bilgiye göre, Esmâ Hazne hamile! Yakınlarda kadın doğum kliniğine gittiği kesinleşmiş."

Bu haber ortama yıldırım gibi düşerken Esmâ hissiyattan uzak boş gözlerini babasına kaldırdı. Dili kupkuru kesilmiş ve aksini söylemesine izin vermemişti!

Aynı vakitlerde Baran havuz başında oturmuş çayını yudumlarken biraz yürümeyi amaçlayarak ayaklanmıştı. Fakat gözleri gazetelerin ayrı duran magazin ekinden birine takıldı. İlk anlam veremedi ama içinden bir şeylerin dürtüklemesiyle uzanıp gazeteyi eline aldı.

"**SOSYETENİN ASİ GÜL'Ü OLARAK ANILAN ESMA HAZNE, ÜNLÜ İŞ ADAMI OKAN DOĞAN İLE YAKALANDI!**"

"Çift dün öğlen saatlerinde Bebek'te bir kafeden çıkarken görüntülendi. Esmâ Hazne'nin üzgün olduğu gözden kaçmazken sevgilisi olduğu anlaşılan Okan Doğan onu teselli ediyordu. Habercilerin öğrendiklerine göre, Esmâ Hazne yakın bir zamanda Yeni Yaşam Kadın Hastalığı ve Çocuk Kliniğine gidip test yaptırmış ve hamile olduğunu öğrenmişti. Hazne Holding'in sahibi Ahmet Hazne'nin uygun bulmadığından evlenemedikleri için üzgündü. Sevgililer, habercilerin sıkıştırmasını üzerine arabalarına binerek oradan uzaklaşmışlardı. Hamile olması bazı işleri karıştırdığı kesin!"

Baran her sözcükte, hücrelerine kadar nefret ve öfkeyle dohuyordu. Elindeki bardağı fırlattı. Bunların kesmediğini düşünerek büyük kahvaltı masasını tuttuğu gibi tüm yiyeceklerle birlikte dağıtarak tekmeledi. Bir boğa kadar tehlikeliydi!

Esmâ, donuk bakışlarını babasının yüzüne kaldırarak doğru olmadığını kendisinin anlamasını bekledi. Kendi dili kurumuş, bir et parçasından farisiz, ağzının tam ortasında duruyordu. Üzgündü. Ama üzümlüğü bu kadar yalana haberin içinde kalması olmasınaydı. Doğru olmasa bile babasının o bakışı kendini dağılmış hissetmesine neden oluyordu.

"Baba..." dedi titrek bir sesle. Ahmet Bey sinirden kendini sıkıyordu. Gözlerini kırpmak şöyle dursun nefes alıyormuş gibi bile durmuyordu. Kızından beklediği cevabın gelmediğini görünce tekrar başını çevirip televizyona baktı. Esmâ, Okan'dan tanımadığı bir herifin boynuna yüzünü gömmüş ve sıkıca sarılmıştı. Orada ağlamasının nedenini sormayacaktı. Onun için önemli olan kızının sarıldığı bu adamdı!

Programın sunucusu sanki aile faciasını tetiklemek ister gibi aynı görüntüleri yayınlıyordu. Diğer aile fertleri donukları için hiçbir kumandayı alıp kapama düğmesine basmıyordu. Salon ortasında çınlayan tek bir şey vardı. O da spikerin söylediği ağır sözlerdi: "Esmâ Hazne'nin hamile kalmasını neden saklıyor ki? Artık günümüzde evlenmeden hamile kalan çok var..."

Ahmet Bey bu sözler karşısında daha fazla dayanamadı. Yaşlı kalbine güçlüsünden bir ağrı saplandı. Sağ elini kalbine götürdü. Suratını buruşturdu. Ve ağrıyla başa çıkmaya çalıştı. Olmıyınca gözleri kapandı ve olduğu yere yığıldı.

"Ahmeccccc!" diye çığlıklar atarak kocasının yanına gelmeye çalışan Behiye Hanım çok üzgündü. Kızı ile konuşmadığından beri neler olmuştu böyle?

"Baba!" dedi Tolga şok içerisinde.

"Dayı..." dedi Pelin de yerinden kalkmış, yerde yatan adamın başına gelmişti. Esmâ olduğu yerde donakalarak kıpırtısız duruyordu. Babası onun yüzünden... Ölüyordu!

"Tolga ambulansı ara... Çabuk!!!!!" Behiye Hanım yarı ağlar yarı bağırır şekildeydi. Tolga cep telefonundan 112'yi arayarak acil olarak ambulans istedi. Bütün aile Ahmet Bey'in

başına gelenler yüzünden şaşkındı. Yaşlı kalbinin bunca olay karşısında böylesine tepki vermesi olayların ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Hâlbuki sadece donuça bir sarılma vardı!

"Seni beyinsiz, asalak! Bunlar ne be? Bunlar ne? Eğer babam bir şey olsun seni bebertirim!" dedi Tolga sözçükler ağzından buz kütleleri gibi çıkıyordu. Yakacak kadar soğuk ve altında ezilecek kadar ağırdı. Esmâ'nın gözlerinden bir damla yaş aktı. Girdiği şoktan çıkamıyordu. Boş gözlerini yerde yatan babasından alarak üzerine yığılan abisine çevirdi. Behiye Hanım Tolga'nın Esmâ'ya tokat atacığını anlayınca kocasının yanından kalkıp kardeşlerin arasına girdi.

"Tolga gerçek değil bu haberler!"

"Anne çekil! Benim kardeşimin yaptığı hâllara bak! Hamile misin? Eğer öyleyse piçinle defolup gidersin!"

"Tolga yeter! Esmâ hamile falan değil. Sakin ol. Şimdi önemli olan babanın sağlığı!" dedi üzgün bir şekilde. Dışarıdan siren seslerini duyunca tekrar oğluna döndü. "Ambulans geliyor, yardım et. Ona bir şey olmasın hadi! Sen yapma oğlum! Sen yapma!" diye yalvardı Behiye Hanım. Kocasına ne kadar özeldiği sesinden belli oluyordu. Tolga nefret ve tiksinti dolu bakışlarını Esmâ'nın üzgün yüzünden alarak yerdeki babasına çevirdi.

Biraz sonra yapılan ilk müdahaleyle sedyeye yerleştirilen Ahmet Bey, evden çıkarılarak ambulansın içine bindirildi. Hâlâ kendinde değildi. Behiye Hanım perçan bir şekilde ağlıyordu. Kocasının yanında olmak için oda ambulansa bindi. Tolga ise garajdan çıkartılan arabasına ilerledi. Esmâ sonunda oturduğu yerden kalkmış abisinin arabasına ilerliyordu. Ama Tolga kolunu demirden bir mengene gibi sararak sertçe geri çekti. Yüzünü yaklaştırdı ve tısladı.

"Sen hiçbir yere gelmiyorsun! Gözüm görmesin seni. Yalan habersiz git bunu düzelt." Sözçükleri tükürmüşçesine yüzüne karşı söyleyip ileri doğru itti. Esmâ tökezleyerek birkaç adım attı. Ama düşmeden ayakta kalabildi. Pelin ise teklif bile etmeden ön koltuğa geçip Tolga ile hastancının yolunu tuttu.

Esmâ onların arkasından boş boş bakarken bütün bunları hak etmediğini düşünüyordu. Okan ile bu kadar uydurma haber

yazmaları inanılmazdı. Nasıl da sarılmalarından bunca hüsne yazabilmişlerdi? Kliniğe gittiğini nasıl öğrenmişlerdi? Delirecek gibi oldu. Üzerine gelen aptal donukluğu atarak hızla eve girdi.

Cebinden telefonu çıkarttı ve her zaman arkadaşı olan gazeteci tanıdığını aradı.

"Alo?"

"Mehmet, bu haberler ne? Senin haberin yok muydu? Her zaman bana sorardin neden kafana göre hareket ettin?" diye bağırdı soğuk bir tonda.

"Esmâ gerçekten bilmiyordum."

"Beni kandırma. O gazetenin genel müdürüsün, hiçbir haber senin iznin olmadan çıkmaz. Nasıl böyle bir işe ailemi alırsın? Tüm gazetelerdeki arkadaşlarını ara ve çıkan haberler neticesinde tektip yayınla. Eğer yarın gazetelerde kendimle ilgili haber görürsem bütün gazeteleriniz batırırım! Anladın mı beni? Yalan haberleri nasıl bu kadar büyüttünüz anlamıyorum! Haberçilerin kör falan mı? Arada konuşmamız bile yok. Ailemin adını böyle karalamanıza müsaade edemem! Mehmet gerekeni yapmazsan ben yaparım haberin olsun!"

Karşıdaki adamın konuşmasını beklemeden telefonu kapattı. Televizyona bakarak hangi kanalın bu programı yayınladığını baktı. Sonra kanaldaki tanıdığı bir adamı aradı. Sosyetenin içinde olması medyadan tanındıklarının olmasına fayda sağlıyordu.

"Alo Esmâ?"

"Hakan bu lanet programdaki sunucular ne halt ettiğini sanıyor?"

"Esmâ inanmayacaksın ama ben de bilmiyorum. Haberleri resmen kafalarına göre yorumladılar. Program saatinde olduğu için kesemiyoruz. Bir saat sonra bitecek o zaman hesaplarını keseceğiz."

"Bana maval okuma! Koca kanalın patronusun, hepiniz aynı kafadesiniz değil mi? Bana bak Hakan eğer ki yarın bu programda iki kadında benim hakkımda konuştuıkları şey yüzünden tektip yayınlamazsa, özürlerini cümle âlem duyacak şekilde dile getirmezlerse, kanalına türlü davalar açacağımından şüphelen."

olmasın! Ne biçim insanlarla çalışıyorum, Hazine soyadını kirlitemen müsaade etmeyeceğim. Gereğini yap Hakan!"

Esmâ, Mehmet'e yaptığı gibi telefonu Hakan'ın yüzüne kapadı. Sinirinden ne yapacağını bilmiyordu. Kan akışı hızlandı. Tüm vücudu karıncalanıyordu. Babasının ölümüne sebep olurlarsa tüm medyayı dağıtacak kadar güçlü vardı. Hoş, abisinin gazabına uğrayacak ve kurtulması zor olacaktı ama onlarında mahvolmasına neden olmadan gitmeyecekti bu dünyadan!

Esmâ yukarı çıkarak üstüne uygun kıyafetler giydi. Saçına hızla bir şekil verdi ve Pelin'i arayarak hangi hastaneye gittiklerini öğrendi. Ortak oldukları her zamanki aile hastanesine gitmişlerdi. Arabasının hazırlanmasıyla atlayıp hastaneye doğru sürdü.

...

Baran öfkeden köpürmüştü. Ellerini sinirle kasılıyordu. Yumruk atma ihtiyacını hiç bu kadar derinden hissetmemişti. Bir hedefi olsaydı ona vurmaya ne kadar çok istediğini düşünürdü. Haberlerin tabii ki yalan olduğunu biliyordu. Onun sinir olduğu şey, neden bu kadar abartıldığıydı. Tabii bir de sarılmaları! Klinikte kendisi de olduğu için şanslıydı. Kendi sevdiğinin en yakın arkadaşı ile anılmasını düşündükçe öfkesi kat be kat artıyordu. Bahçeyi boydan boya arşınlarken bir anda kapıda hareketlenme oldu. Gözlerini kısarak gelenin kim olduğuna baktı.

"Seni piç kurusu! En yakın arkadaşım dedim, yaptığın erkeklığine sığar mı?" Sert adımlarla merdivenlerde duran Okan'a ilerledi. Okan ise şaşkınlıkla ona bakıyordu. Buraya gelmek için çok düşünmüştü. Sabah ne gazeteyi açmış ne de televizyonlara bakmıştı ama Baran bu kadar öfkeliyse kesin kötü bir şey yazmış olmaları lazımdı!

"Baran sakın ol beni bir dinle!" Baran'ın gözlerinin önüne Esmâ'ya çiçek veriş ve sarılış gelince merdivenlere ilerlediği gibi Okan'ın yakasından tutup bahçedeki çimenliğin üzerine fırlattı. Okan boş bulunduğu için iki takla atarak oturur pozisyonla geçti. Kalkmak için hamle yapmıştı ama çok geç kalmıştı.

Baran bir panter kadar yarıcıydı. Yakasından tekrar tutarak kaldırdı ve suratına verenden bir yumruk çaktı. Başı arkaya giderken bir kaşının patladığını hissetti. Kanlar yanaklarına bulaşırken Baran bir türlü sakinleşmiyordu. En yakın arkadaşına bu denli nefret duyması hep onun suçuydu. Sevdığı kadının arkadaşı olacaktı. Böyle uydurma haberlere malzeme değil!

"Baran..." dedi Okan ama sözlerinin gerisi gelmeden ikinci bir yumrukla dudagından kanlar fışkırdı. Yere yüz üstü düşüp öksürdü. Ağzındaki kanı tükürdü. Baran karnına doğru bir tekme atınca ise müdesi ağzına gelmiş gibi öksürdü, öğürdü.

"Şerefsiz! Sen benim kardeşimdin. Sulanacak başka kadın bulamadın mı?"

Okan bir şey söylemiyordu. Tek istediği acı çekmeden ölmektir. Baran'ın öfkesinin bitmeyeceğini biliyordu. Bir anda kulaklarına bir kadın çığlığı geldi. Başını çeviremeyecek kadar baksız kalmıştı. Baran bacaklarına kalçasına sert tekmeler atıyordu. Öldürmek gibi bir amacı olmadığı kesindi. Ama hursunu çıkarttığı için durmayacağı da bir gerçektir!

"Abi..." diye koşarak yanlarına geldi Betül. Ama Baran yerdeki Okan'ı ölümüne dövüyormuş gibiydi. Abisinin koluna sarılıp çekmeye çalıştı fakat olmadı.

"Abi yapma!"

"Burak beni Betül! Bu it herifi öldüreceğim!" Okan'a bir tekme daha attı. Bu sefer ki karnınaydı. Okan acıyla böğürdü.

"Eline ne geçecek? Abi lütfen yapma!" Betül yalvarıyordu ama Baran durmuyordu.

"Git başından Betül! Hırsımı senden çıkarmayayım!"

"Abi yalan haber onlar! İnanıyorum deme sakın?"

"İnanmıyorum Betül. Bilmediğin şeyler var!"

"Ne var bilmediğim?" Baran kardeşinin çekıştirmesine dayanamayıp artık Okan'ı tekmelemekten vazgeçti ve dönüp hızlı adımlarla salona girdi. Çok geçmeden elinde birkaç fotoğrafla gelerek Betül'ün yüzüne fırlattı. Okan da ağrılarına rağmen yavaş hareketlerle oturma pozisyonuna geçmişti.

"Al bak! Şerefsizin nasıl da arkadaşının sevdiği kadını baştan çıkartmaya çalıştığına bak! Gül almış ona! Benim sinirim gazetedeki haberlere değil, bu it herifin yaptıklarına..." Baran

yumruk atmak için tekrar hareketlendi, fakat arkasından sert kolların kısırmalarıyla hareket edemez olmuştu.

"Lanet olsun! Kim o? Burak beni!"

"Efendim lütfen sakın olun!" dedi Burak, Baran'ı durdurmuştu. Adamın kızgın bir boğa gibi debelenmesine sert kollarıyla karşılık vererek onu engellemişti. Diğer adamlarda Okan'ın yanına giderek ayağa kalkması için yardım ediyorlardı.

"Kahretsin Burak! Size ben para ödüyorum! Onu koruyamazsınız benim yanımda olmanız gerekiyor!"

"Efendim Okan Bey'i korumuyoruz, sizi koruyoruz. Yanlış bir şey yapmanıza asla izin veremeyiz. Nihat, Okan Bey'i içerdeki bir odaya çıkarın!" diyerek emir verdi. Baran da Burak'ın kollarından kurtulmak için çırpıp duruyordu. Kurtulamayacağına bağlırdı.

"Tamam, bırak bir şey yapmayacağımı!"

Burak emin olamadı. Kararsızdı ama yine de bıraktı. Elleri- ni çekince Baran olduğu yerde silkindi. Okan'ı kaldırmışlardı. Ayağının üzerinde hafif sendelese de duruyordu. Sol kaşı patlamış, dudaklarından kan akıyordu. Yeşil gözlerinde can acısını gösteren kırgın bakışlar vardı. Biraz zorlanarak ilerledi. Ama adamlar önünü kesmişti.

"Tamam... Bir şey yapmayacağım." dedi Okan sızlayan ağzıyla. Adamlar geri çekilip ne yapacağını beklerken Okan, ilerleyip burmunda soluyan ve buz gibi bakışlarla kendisine nefretle bakan arkadaşının önünde durdu. Bir süre öfkeyle birbirlerine meydan okuduktan sonra Okan, vücudundaki son güçle Baran'ın sol gözüne yumruk çakması bir oldu. Baran böyle bir şey beklemediği için boş bulunmuştu. O kadar sert yumruk atmıştı ki o dayak yiyen adamdan bu kadar kuvvetli bir karşılık gelmesi şaşırtıcıydı. Baran yere düşerken Okan da eğildi. Baran'dan karşılık gelmemesi için elini tuttu.

"Bu yumruk, Esmâ ve beni yanlış anladığın içindi. Kardeşim dediğin adamı hiç tanımadın mı?" Okan duygusuz bir şekilde sözlerini söyleyerek yerinden kalkıp üstünü düzeltti. Köşede elinde fotoğraflarla durmuş ve kendisine kötü kötü bakan Betül'ün yanına gitti. Yere serilmiş birkaç fotoğrafa bakarak ne olduğuna göz attı, sonra Betül'e döndü.

"Bana söylemedin!" diye isyan etti genç kız. Seni alacak çı-
kardı. Kendisine anlatmadığına daha da kızdı.

"Aramızda bir şey yok! İnanmak istiyorsan sen bilirsin..."
Okan dönerken bir eli karnına diğer elini göğsüne koyarak seke-
seke evden çıkıp arabasına bindi. Sağ bacağı şiddetle ağrıyo-
du. Vücudunda morluklar olduğu kesindi. Sol gözü de yumu-
şuk şiddetiyle görüş alanını kapatmaya başlamıştı. Hayatı Es-
ma ile tanıştıktan beri hiç düzgün gitmemişti.

Ama unuttuğu bir şey daha vardı. Kaçırma olayı aslında tüm
hayatları geri dönülmez bir hale sokmuştu.

Baran yerden Burak'ın yardımıyla kalktı. Okan'ın yumu-
şukunu ve söylediklerini düşündü. Öfkeden o kadar kapanmıştı ki
mantığı artık ulaşılmaz bir haldeydi. Yumruk ile kendine gel-
meyi başarmıştı ama bu sefer karmaşanın içinde bulmuştu ken-
dini. Okan ona arkadaşını hiç tanımadığını söylemişti. Gerçek-
ten tanımıyor muydu? Okan her zaman açık sözlü olmuştu.
Yanındayken de kaç kere Esma'ya asılmıştı. Yüzünde hâlâ
hafif belli olan morluğun sebebi olan yumruğu, Esma için ye-
mişti. Bunu bile bile Esma'ya yakınlaşmış ve onunla sevgili
olmuş olamazdı. Sıklaşmış nefesi milim milim hızını azaltırken
mantıklı düşünmek için kendini zorladı. Kafasının içinde man-
tıklı, her zaman doğruyu yapan Baran nerdeydi? Neden aptal
âşık Baran devreye girmişti ve asıl olan Baran geri duruyordu?

"Abi sen iyi misin?" Betül tedirginlikle sordu. Baran'ın el-
macık kemiği kızarmaya hatta hafif şişmeye başlamıştı.

"İyi? Anlamı ne demek onu bilmiyorum sanırım..." dedi
dalginca. Okan'ın gerçekten arkasından vuracağını sanmıyor-
du. Yine de onu Esma ile görmeye dayanamıyordu!

"Efendim size çok önemli bir şey söylemem gerekiyor!"
Baran yavaşça dönerken Burak'a baktı. Betül de merakla ne
diyeceğini bekliyordu.

"Biraz önce telefon geldi. Ahmet Bey'i hastaneye kaldı-
rılmışlar. Sanırım kalp krizi geçirmiş." Baran bu haberle gerildi.
Babasının kızını bunca hengâmenin içinde bulunca kalbi daya-
namamış olacaktı. Her şey bir tarafta Baran Ahmet Bey'i ilk
gördüğü andan itibaren sevmişti. Adamın işlerinde zorluk çı-

kartmaması Baran'ın işine gelse de içinde iyi bir taraf vardı ve
hep Baran'ın yanındaydı.

Baran Burak'tan hangi hastaneye gittiklerini öğrenmesini ist-
ledi. Betül'ün durdurmasına kalmadan hızla eve girip üzerini
değiştirdi ve direk hastaneye gitti. Büyük ortaktı ayrıca Esma
ile evlenseydi kayınpederi olacaktı. Ona olan saygısından hiz-
zat gidip gerçekleri duymaya ihtiyacı vardı.

Esma hastaneye vardığında girişteki bir hemşireye babası-
nın hangi odada olduğunu sordu. Durumunu deli gibi merak
ediyordu. Kaç kere Tolga'ya telefon etmeyi düşünmüş fakat
yapamamıştı. Gördüğü an da yine delireceğini biliyordu ama
daha fazla evde bekleyemezdi. Odayı öğrenince merdivenleri
hızlıca çıkarak babasını bulunduğu kata geldi. Annesi ve Pelin
bir bankta oturmuş bekliyorlardı. Tolga ise koridoru arşınlayıp
duruyordu. Esma ürkek adımlarla annesine doğru ilerledi. Ka-
dın ağlıyordu. Kötü bir şey mi olmuştu?

"Anne?" dedi titreyen bir sesle. Başlar ona dönerken Tolga
dönüp kızın üzerine doğru yürümeye başladı. Öfkeli yüzünü
gören Behiye Hanım ayaklanıp aralarına girdi.

"Tolga ne olur yapma! Burası yeri değil." Tolga sesini çı-
kartmadan geriledi fakat gözleri birçok şeyi yapacak kadar
sinirli olduğunu belli ediyordu.

"Doktorlar içinde hâlâ müdahale ediyorlar. Bir şey söyle-
mediler." dedi halsiz bir sesle Behiye Hanım. Tam da o sırada
kapı açılmış, doktor ve hemşire ordusu dışarı çıkmıştı.

Bütün aile doktorun etrafını sararak heyecanla bekliyorlardı.
"Doktor?"

"Korkacak bir şey yok. Strese bağlı olarak hafif bir baygın-
lık geçirmiş, kalbinde belli bir sorun yok. Hatta biraz önce
benimle konuştu. Yine de yorulmamasını ve stresten uzak
durmasını tavsiye ederim." dedi güven veren bir sesle. Tüm
aile rahat nefesler alarak birbirlerine baktılar.

"Babamı görebilir miyim?"

"Teker teker girebilirsiniz. Geçmiş olsun." diyerek yanla-
rından ayrıldı. İlk olarak içeri Behiye Hanım girdi. Onun koca-

sını görmeye daha çok ihtiyacı vardı. Tolga kardeşinden uzakta durabilmek için her şeyi yapıyordu.

Biraz sonra Tolga karşısındaki adamı görünce rahat bir nefes aldı. Sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi kasılmıştı. Babasının iyi olmasının yanında güç alacak bir erkeğe ihtiyacı vardı.

"Baran, hoş geldin. Nerden öğrendin?" Esmâ Tolga'nın sezişyle başını kaldırınca, gelen adamlâ gözleri karşılaştı. Baran üzerinde rahat kotu ve gözlörlerin bir ton koyusu olan fûrne rengi bir gömlekle yanlarına yaklaştı. Esmâ adamın yüzüne bakamıyordu. Kim bilir hakkında ne düşünüyordu. Aslında Gülşah ile gördüğü için kızgındı. Hatta bütün bunların sebebi Baran'dı!

Eğer o Gülşah ile yemeğe çıkmasaydı bütün bunlar olmayacaktı. Esmâ tekrar başını kaldırıp Baran'ın yüzüne bakınca sol gözünün hafif şişip kızardığını gördü. Kaşlarını çatarak adama dikkatle baktı ama Baran ilk bakıştan sonra bir daha genç kıza bakmamıştı.

"Ahmet Bey nasıl?" diye sordu merakla.

"İyiymiş. Biraz önce doktor çıktı. Annem de içeride."

"Nasıl oldu?" diye sordu sakince. İçinde fırtınalar kopuyor-du fakat dışarıya bir şey belli etmeyecekti. Esmâ'yı ne kadar çok severse o kadar da kızgınlık duyuyordu. Ne de olsa her zaman suratına nefretini kusmuştu. Gülşah konusunda kızgınlığı bitmeyecekti. Affetmek şöyle dursun en yakın arkadaşına bile yanasmayı seçmişti. Esmâ'dan uzak duracak ve artık kendi hayatını yaşayacaktı! Bu yeni aldığı bir karardı. Aynı zamanda en kesin kararıydı!

"Haberleri gördün mü? Hoş görmemiş olamazsın, sevgili bir tanecek kız kardeşimin kucaktan kucağa gezen bir kadın olduğunu televizyonlardan öğrendik." Baran Tolga'nın bu yorumuyla gerildi. Sözler çok ağırdı. Esmâ oturduğu yerden kalkıp ayaklandı. Öfkeli bakışları ne denli yoğun duygular taşıdığını gösteriyordu.

"Yeter artık abi! Beni fahişe gibi tanımlamaktan vazgeç!" Tolga kardeşine doğru tehditkar bir adım attı.

"Sen de sürtükler gibi hareket etmekten vazgeç! Atış olman-yar yerden duman çıkmaz."

Esmâ tiksintiyle baktı. "Beni tanımadığın belli!"

"O it herifle de görüşeceğiz!" diyerek homurdandı. Baran artık olaya müdahale etmesi gerektiğini biliyordu. Esmâ'ya bu sözler hiç olmadığı kadar ağırdı. Hatalı olabiliirdi fakat bunları hak edecek kadar ağır suç işlememişti.

"Tolga sakınleş."

Behiye Hanım sesler yüzünden odadan çıkıp hızla çocukların arasına girdi. Baran'ı görünce ilk şaşırıldı ama sonra dönüp çocuklarına baktı.

"Tolga üzerine gidip durma!"

"Anne, senin yüzünden bu kız böyle şımarık."

"Yalan haber yüzünden hayatının eğlencesi diye tanımladığın kardeşine böyle davranman çok ayıp. Babanız iyi! Artık sakınleşin. Gerçekleri eve gidince konuşacağız!" Behiye Hanım soğuk bir tavırla dönüp Baran'a kısa bir bakış attı. Sonra Tolga'nın koluna dokundu.

"İçeri girebilirsin Tolga." dedi yumuşak bir sesle. Tolga dönüp içeri girerken Baran da çekingen tavırlarla kadına yanaştı.

"Geçmiş olsun Behiye Hanım."

"Teşekkürler Baran. Olayları duydun varsayıyorum" Gazetede ki haberlerden bahsediyordu.

"Evet, duydum!" dedi sıkılğan bir tavırla. Esmâya bakmıyordu. Genç kız ise dönüp bakmasını hiç bu kadar çok istememişti. Ona kızıyordu, fakat bu sabahtan sonra bazı şeyler değişmişti.

"Senin Esmâ'yı kaçırdığını biliyorum." dedi birden Behiye Hanım. Bunu neden söylemişti bilmiyordu ama Baran kasılıp Esmâ'ya kaçamak bir bakış atarken başını salladı.

"Evet bendim. Sizi temin ederim ki ortaklığımızda hiçbir oyun yoktur."

"Bunu göreceğiz"

Pelin yerinden kalkıp ayaktaki topluluğa katıldı.

"Merhaba..." Baran sesin geldiği yöne başını çevirdi. "Ben Pelin, Esmâ'nın halakızıyım. Siz de?"

"Baran... Hazne Holding'in yarı yarıya ortağım." Baran ve Pelin tokalaştı. Genç kız elini biraz daha tutmak istemişti ama Baran hızla çekti.

"Memnun oldum." Pelin adamın yakışıklılığı karşısında yerinde duramıyordu. Amerika'da birçok erkek arkadaşı olmuştu ve hemen hepsi çok yakışıklıydı. Ama bu adam iri yapılı vücutlu ve çekici yüzüyle harika görünüyor. Bir günlük sakallıyla bile çok etkileyiciydi. Gözleri ise ah... Pelin Esma'ya döndü.

"Ne kadar şanslısın, etrafın yakışıklı adamlarla kaynıyor. Okan 1, Baran 2. Ah lütfen patavatsızlığı hoş görün." dedi Baran'a. Sözlerindeki anlamı Baran ve Esma çok iyi anlamışlardı. İkisi de uzun süre birbirlerine bakarken Baran, Okan'ın adamı duyduğu için tekrar sinirlendi ve arkasını dönerek diğer tarafa hoş bir banka oturdu. Esma ise kuzenini öldürmenin ceza getirip getirmeyeceğini merak ediyordu. Dünya onun gibi patavatsız ve açık sözlü bir parazitten kurtulurdu.

Esma annesine aldırmadan adamın oturduğu banka gitti ve yanına oturdu. Baran kollarını göğsüne dayanmış ayaklarını ileri doğru uzatmıştı.

"Yanağına ne oldu?" diye sordu Esma fısıltıyla. Sesini bir tek Baran duyuyordu. Yüzünde hiçbir duygunun olmaması Esma'nın daha çok korkmasına neden oluyordu. Saniyeler geçiyor ama Baran cevap vermiyordu. Onun yüzündeki yaraya bile dayanmadı. Ne kadar nefret ettiğini söylese de nihayetinde sevdiği adamdı. Kavrucu ısığa rağmen elleri buz gibiydi. Havaya kaldırıp adamın sol yanağına dokunmak için uzandı ama daha dokunmadan Baran yan dönerek kızın bileğini sertçe tutup sıkı. Gözleri ise nefret ettiği bir insanın varlığından duyduğu tiksintiyle ona bakıyordu.

"Bana dokunma!" diyerek tısladı. Kızgınlığından dişlerini o kadar sıkıyordu ki yanakları dalgalar halinde kıpırdıyordu. Yüzlerinin bu denli yakın olması Esma'nın heyecanlanmasına, adamın yüzündeki öfke ise korkmasına neden oluyordu. Baran'ın kendisinden nefret etmesini anlamıyordu. Haberlerden dolayısıysa gerçeği biliyordu. Adamın geri püskürtmesine aldırmadı ve asilgi ile karşısında dikildi.

"Haberlere inandığını söyleme sakın!"

"Haberlerin canı cehennemle!" Baran Esma'yı iterek elini sertçe bıraktı. Önüne dönüp sakinleşmeye çalışıyordu ama bu kadının yanında olması öfkesini sürekli canlı tutuyordu.

"Neden o zaman böylesin? Televizyonda Okan'ın..."

"O şerefsiz hakkında bir şey duymak istemiyorum. Kes artık sesini Esma! Senden uzaklaşmamı istiyordun, değil mi? Tebrükler, başardın! En yakın arkadaşımın aramı bozarak, kendenin soğuttun!" Baran ayağa kalkıp pantolonun cebinden kalkanın iki fotoğrafı çıkardı ve Esma'nın suratına fırlattı. Genç kız irkilerek gözlerini kırptı. Korkmuştu.

"Aşkımı bu denli küçültmene lüzum yoktu! Beni aldatmak için en yakın arkadaşımı kullanarak neyi amaçladın bilmiyorum. Bu zamana kadar senin beni sevdiğini düşünmüştüm ama çok yanılmışım. Ona aşkla sarıldığın bu fotoğraflarda çok açık! Haberlerdeki görüntülere bile bozulmadım. Ama bu fotoğraf tüm gerçeği bana gösterdi."

Esma yere düşen fotoğrafları aldı ve hızla açarak baktı. Okan'ın elinden gülü alırken ne kadar mutlu olduğu gözüküyordu. Bunu fotoğrafları kim görsen gerçekten sevgili olduğunu sanırdı. Başını kaldırıp Baran'a baktı.

"Okan ile ben mi?" diye sordu şaşkınca. Baran alayla gülümsedi. Gözleri ise tüm soğukluğu ile yeşilliklere odaklanmıştı.

"Ben aslında bunu hak ettim! Gülşah'ı aldattığım için bana ceza verildi. Sevdiğim kadında beni en yakın arkadaşımın aldatmış! Okan'ı kullandın değil mi? İnkâr etme. Benden nefretini her türlü kустun, ardından Okan'ın sana olan ilgisini kullandın değil mi? Bundan sonra sevinebilirsin! Hayatından gerçekten çıkıyorum, Esma!" Esma, Baran'ı kaybettiğini hiç bu kadar gerçekçi olarak yaşamamıştı. Gülşah aklına gelince içinde kalan son güç unsurlarıyla ayaklandı. Başını dikleştirdi ve aynı soğuklukla Baran'a baktı.

"Gülşah ile görüşmediğini söylerken de yalan söylüyordun bana değil mi?"

"Beni Gülşah'a yollayan sendin sevgilim, unuttun mu yoksa?" dedi soğuk bir alayla.

Esma söylediği sözleri hatırlayınca başından aşağı kaynar sular döküldü. Lanet olsun bir adam hem bu kadar karizmatik bir şekilde sevgilim derken aynı anda nasıl bu kadar soğuk olabiliyordu?

Esma dedikleri yüzünden vicdan azabı çekti. Yaptıkları gencin dönüp kendisini bulmuştu. Nefretinden ne yapacağını bile-

medi. Nefreti kendisineydi! İradesi kırıldı ve omuzları düştü. Baran ona son kez bakarak " Artık senden nefret ediyorum ama aynı zamanda deli gibi seviyorum. Zaferini kutla Asi Güllü" dedi ve ilerleyip Ahmet Bey'in odasına girdi. Buraya sadece Ahmet Bey için gelmişti ama Esma ile bunları konuştuğu için pişman değildi. Hatta bir nebze rahatlamıştı. Bundan sonra sadece yaşayacaktı. Kalpsiz bir insan nasıl yaşayabilirse!

Ahmet Bey artık eve çıkmıştı. Sağlığı yerindeydi. Esma ile bu konuları konuşmamışlardı ama Behiye Hanım bazılarını açıklamış ve adamı sakinleştirmişti. Pazar günkü planlar iptal olmuş, tüm aile evde kalmıştı. Pelin'in geldiğine bile doğru dürüst sevinilmemişti. Tüm televizyonlar ve gazeteler tekzip yayınlanmış ve Hazne Ailesi'nden özür dilemişti. Esma bu işin ucunu bırakmayarak Pelin ile beraber plan yapmış ve işin bu kadar abartılmasından kimlerin parmağı olduğunu bulmak için harekete geçmişti.

Pazartesi günü Hazne Holding'in genel toplantısı için toplanmışlardı. Tabii ki Baran da gelmişti. Esma ve Tolga yerlerini alırken Ahmet Bey'in bir süre dinleneceğini ve kendisi temsil edeceğini açıklamıştı Tolga. Toplantı başlayalı yarım saat olmuştu ki Tolga için acil olarak isimsiz bir zarf Nergis'e bırakıldı. Kargo gönderildiği için kimin olduğu bilinmiyordu. Tolga yerinden kalkıp kendi odasına gitti. Büyük zarfı açınca içinden kardeşinin Okan ile sarıldığı başka fotoğraflar çıkardı. Ve bir de mektup vardı.

"Sevgili Tolga Hazne,

Kardeşinin nasıl bir sürük olduğunu görüyorsun. Sana söylemediği daha bir sürü şeyi vardır kesin. Bunlar da cabası... Esma, herkesin sevgilisiyle yatıp hamile kalabiliyor. Eğer inanmıyorsan, sana kliniğe girecekleri fotoğraflarını da yolladık, bakarsın. Bebeği aldırış..."

Tolga fotoğraflar arasından annesiyle beraber kliniğe giren Esma'yı gördü. Biraz tedirgin gibiydiler. Tolga mektuba geri döndü.

"...Bebegi aldirdigini bir tek biz biliyoruz. Picini dogurmasi sorun olurdu zaten. Okan hakkında artik iyi seyler dusunmesen olur. En yakinindakilere bile guvenme, Tolga Bey! Ortak sandiklarina bile..."

Bir Dost

Tolga beyninden vurulmuşa döndü. İçinden kusmak geliyordu. Göğsü şiddetle inip kalkarken ne davranması gerektiğini kestiremedi. Öfkyle hareket etmek istemese de erkeklik gururu dayanamadı ve odasından çıkarak direk toplantı odasına daldı.

"Dışarı hemen! Bugün toplantı iptal edildi!" diyerek tüm odada kükredi. Baran kaşlarını çatarak yerinden kalktı.

"Tolga iyi misin sen?" diye sordu. Tolga'nın sadece bir kişiyi gözü görüyordu. Esma'nın yanına giderek bileğinden kavradığı gibi öünü kesmeye çalışan Baran'ı tek koluyla itirdi.

"Sen karışma!"

"Abi ne oluyor?"

"Kes sesini!" diye bağırırdıktan sonra. Tüm holding çalışanlarının gözü öndü Esma'yı sürükleyerek yaka paça odasına attı ve kapıyı kilitledi.

"Çabuk Okan adındaki o... çocuğunu çağır buraya!"

"Abi sen..."

"Lanet çeneni kapat! Telefon et dedim sana!" Tolga'nın bağırışları tüm koridor boyunca yankılanırken Esma korkudan tir tir titriyordu. Ne olduğunu bile bilmiyordu. Eteğinin yan cebinden telefonu alarak Okan'ı aradı. Parmakları titriyordu. Okan'ı holdinge çağırırdı. Yarım saat sonra odanın kapısı çalınırken Tolga, Esma'dan önce hareketlenip kapıya gitti. Okan gelmişti. Ağzı, gözü morluk içindeydi ama öfkesi o denli büyüktü ki bu adamı dövmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Baran, Okan'ın odaya girdiğini görünce yerinde duramadı ve hızla içeri daldı. Gördüğü manzara karşısında ne düşüneceğini bilmiyordu. Adeta donakaldı. Tolga resmen delirmişti! Okan'ı öldürseye dövüyor, şiddetini bir türlü kesmiyordu. Baran eğer araya girmeseydi bu holdingden bir ceset çıkacağı kesindi. Bir kenarda durmuş ağlayarak kavgayı seyreden Esma,

abisinin çılgınlığı yüzünden hiçbir şey yapamıyordu. Korkuyordu. Onu böylesine gözü dönmüş bir şekilde hiç görmemişti. Baran'ın içeri girip ayırmaya çalışmasını ise çok sonradan fark edebilmişti.

"Şerefsiz! Piç kurusu seni! Kalk karşılık ver it!" Tolga ayaklarıyla yerdeki adamı tekmiyordu.

"Tolga sakın ol!" dedi Baran büyük bir karşı koyunayla. Tolga da en az kendi kadar güçlüydü.

"Çekil şuradan Baran!"

"Sakin ol. Öldüreceksin! O benim en yakın arkadaşım, Tolga!" diye bağırды sonunda. Tolga bu açıklamayla geriledi. Doğru mu duymuştu?

"Ne?" dedi şaşkınca.

"Doğru duydun! Sakin ol. Neden böyle sinirlendin?"

Tolga derin derin nefesler alarak sakın olmaya zorladı kendini.

"Zarfla mektup geldi." diyerek açıklamaya başladı. "Esmâ'nın sürtük olduğunu bir tek ben bilmiyormuşum meğer... Klinikten bebeğini aldırış." Baran'dan aldığı bakışlarını Esmâ'ya yöneltti. Kızın üzerine hiddetle yürürken Baran korumak adına Esmâ'nın önüne geçti ve vurmasını engelledi. Esmâ ise Baran'ın arkasından ceketini kavramış, küçük bir çocuk gibi ona sığınmıştı. Baran bu duyguyu hissedince kaskatı kesildi. Esmâ'nın ona yanaşmasını istemiyordu. Ona kızgındı. Sürekli nefretini kusmak yerine aptal inadından vazgeçseydi, her şey daha düzgün bir yola girecekti. Şimdi ise bilinmezlik içinde yürüyorlardı. Baran, Esmâ'nın ellerinden kurtulmak için bir adım ileri atarak hem kendini hem Tolga'yı uzaklaştırdı.

"Göster bana!" dedi Baran. Tolga hızla yürüyüp fotoğrafları ve mektubu Baran'a uzattı. Sonra adamın yüzüne sanki yeni görüyormuş gibi şaşkın aynı zamanda nefret dolu baktı.

"Mektupta ortağına bile güvenme yazıyordu. Demek ki Okan ile arkadaşlığından bunu demişler! Sen de mi işin içinde-sin yoksa Baran?"

"Tolga kes artık!"

Tolga artık iplerin tamamen koptuğunu fark edince köşedeki kardeşine bir daha baktı. Kız perişan görünüyordu. İçindeki iyi niyetlerin hepsi sulistimal olmuş, ona karşı büyük bir nefret

doğmuştu. Diğer taraftaki Okan'la ilgilenen yoktu. Yerde acıdan inliyordu. Yüzü tanınmayacak şekilde kanlara bulanmıştı. Burnu çatlamış olabilirdi. Sağ kolu da dirseğinden kırılmıştı. Baran, Tolga'nın verdiklerini inceledikten sonra başını kaldırdı. El yazısı tanıdığı birine benzemiyordu. Ama altında Gülşah'ın olduğunu biliyordu. Adamın sakinlediğini fark edince yerde yatan Okan'ın başına gitti ve ona yardımcı olarak odadaki en yakın koltuğa oturttu. Okan acıyla gözlerini açarak etrafına baktı. Tolga ile karşılaştıkça yine aynı tiksintiyi gördü.

"Esmâ ile evleneceksin Okan! Ailemin bu kadar rezillığe gömülmesine izin vermeyeceğim! Ya evlenirsiniz ya da ikinizi birden gebertirim!" Okan ve Esmâ arasında gidip gelen gözleri Esmâ'nın üzerinde durmuştu. Genç kız biraz toparlanırsa gibi olup titreyen adımlarla birkaç adım attı.

"Ne?" dedi hicırıklarının arasından.

"Doğru duydun! Cümle âleme yeterince malzeme verdin. Bundan sonra edebince otur da görelim!" Tolga nefretle kustu cümlelerini. Okan acıdan kendinden geçmişti. Esmâ, Baran'a çaresiz bakışlar atıyordu. Baran ise...

BÖLÜM ON DOKUZ

Baran olduğu yerde dişlerini sıkıyordu. Yanaklarındaki dalgalanma duyduklarının içinde oluşturduğu öfke yoğunluğunun dışarıya çıkamamasının göstergesiydi. Eğer ki çıkacak olursa koltukta oturan Okan gibi Tolga'nın da bir yerlerinin kırılması kaçınılmazdı. Tolga'nın bu zamana kadar söylediği sözlerin hiçbirini için harekette bulunmayan Baran, artık doruk noktasındaydı. Kendini sıkmaktan vazgeçip ıcrataa koyulmazsa fiziksel olarak kalıcı hasarlara maruz kalabilirdi. Kan beynine çıkıyordu. Dişlerini sıkmaktan ağrıyan çenesi, şakaklarında atan damarlarla daha da çekilmez olmuştu. Gözleri sadece Tolga'ya odaklı olduğu için yanındaki kızın bayıldığını çok sonradan fark edebildi.

Tolga ve Baran aynı anda başlarını çevirerek yere düşen Esmâ'ya baktılar. Baran, yakıcı öfkesinin üzerine buz gibi suyun döküldüğünü hissetti. Genç kızın bayılması öfkesinin ani bir şekilde korkuyla değişmesine neden olmuştu. Hızla yere eğilerek kızın başını kaldırdı. Yaşananlar o kadar hızlı geliyordu ki yetişmekte zorluk çekiyordu. Endişeyle başını kaldırıp Tolga'ya baktı. Tolga masanın önünde öylece donakalmıştı. Şoka girmiş gibiydi. Hareketsiz durarak gördüklerine anlam vermeye çalışıyordu. Öfkesi şok ile bütünleşmişti. Baran kaşlarını çatarak genç adama bğırdı.

"Çabuk ambulansı ara!" diyerek kükredi adeta. Sesi durumun ciddiyeti yüzünden sert çıkıyordu. Korkusu bedenine yayıldı. Esmâ alt tarafı bayılmıştı. Bu kadar büyümesi gerekmiyordu ama yine de hiçbir şey yapmadan duramayacaktı. Ondan ne kadar uzak durmaya çalışsa da iyi olduğu sürece bunu yapabiliirdi. Aksi takdirde umursamaz davranamazdı!

Tolga, Baran'ın bağırmasıyla kendine gelmişti. Hemen 112'yi arayarak acil ambulans istedi. Diğer koltukta kanlar içinde baygın yatan Okan'ı fark edince telefonu kapatmadan iki hastası olduğunu, hatta birinin ciddi yaraları olduğunu söyledi. Karşı taraftan yanıt alınca hemen kapatarak Baran'ın yanına koştu.

"O iyi mi?" diye sordu. Bütün bunlar kendi suçu değilmiş gibi bir de saçma bir soruyla Baran'a dönüyordu. Adamın ters bakışlarına karşılık sustu. Ama biraz sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Hepsi senin suçun Esmâ!" dedi yerde yatan kıza doğru. Baran, Tolga'ya öldüren bakışlarını doğrularak çömelmiş durumda Tolga'nın omzundan ittirmesiyle geri doğru düşürdü. Kızın başını yavaşça yere bırakıp ayağa kalktı. Bir adımla Tolga'nın yanına gelmiş, yere eğilmişti.

"Bana bak Tolga! Esmâ'ya söylediklerin yüzünden sesimi çıkarmadım ama son damlayla bardağı taşırdın. Esmâ'nın kaçırılmasını ben düzenledim. Hatay'a götürerek bir hafta yanımda kalmasını sağladım. Sakın ola ki olayların gerisini karıştırıyım deme, boşuna zaman harcarsın! Esmâ'nın yattığı adam benim! Kardeşini birazcık dinleseydin sana doğruyu söyleyeceğine eminim. Hamile kalma gibi bir ihtimali vardı ama sizin kuzeniniz olan Nilay adındaki doktor, hamile olmadığını gülelece açıkladı. Kardeşinle aramdaki her şey bitti. Biz ayrıldık. Bu olaylar nasıl bu kadar büyüdü bilmiyorum ama bir daha kardeşini suçlarcasına üzerine gittiğini görürsem bu kadar sakın kalmayabilirim! Okan ile evlendirmek istiyorsan da evlendir! Aralarındaki şey normal arkadaşlıktan öte değildi. Ama evlenmeleri daha uygun görünüyör. Ben artık istemiyorum güncü..." Baran bunları neden açıkladığını bilmiyordu ama Tolga'nın gerçekleri görmesinin zamanı gelmişti. Bu zamana kadar açıklamaması büyük suçtu. Tolga'nın gidip polise şikâyet edeceğine de emindi. Ama Baran her bir detayını düşündüğü için bundan da kolay kurtulabilirdi.

Tolga, Baran'ı hayretler içinde dinliyordu. Kavisli kaşları yukarı doğru çıktığından alnı kırışmıştı. Sinirlenmeye başlayacak durumda bile değildi. Sanki duydukları içindeki tüm öfkeyi silip süpürmüş, yerini koca bir boşluğa bırakmıştı. Baran'ın keskin gözlerine bakarak gerçeklerin, gerçekten bu kadar karmaşık olabileceğine ihtimal vermeye çalışıyordu. Akı, söylenlerin sadece bir kısmını işleve koyabilmişti. Baran ile Esmâ yatmışlardı! Ortakları olan adam!

"Esmâ senle de mi?"

"Senin kafan nasıl çalışıyor? Söylediklerimin yarısını mı anladın?" Baran tiksintiyle yüzünü buruşturup Tolga'nın ne zaman yakasına yapıştığını hatırlamayıp bıraktı ve tekrar ayağa kalktı. Tolga başını eğerek yerdeki kardeşine döndü. Kanından canından olan birine çok kötü davranmıştı. Baran'ın söylediklerini sürekli kafasının içinde tekrar ediyordu.

Bir saat sonra Esmâ ve Okan ayrı ayrı sedyelere alınarak müşahede odalarına götürülmüştü. Kontrolleri yapıldıktan sonra Esmâ odasına çıkarılırken, Okan'ın kırık sağ kolunu alçıya almışlar, birkaç kaburgasında da kırık tespit etmişlerdi. Sabah Baran'dan, öğlen Tolga'dan dayak yemek, onda sağlam bir taraf bırakmamıştı. Yüzündeki morluklar geçmeden bir yenisi eklenmesi, bir süre yakışıklılığının kızların üzerinde etkisinin azaldığının göstergesiydi.

Esmâ, odasına alındıktan yarım saat sonra gözlerini açabilmişti. Başı korkunç derecede ağrıyordu. Gözlerinin kenarlarındaki ağrıdan göz kapaklarını açmakta zorluk çekse de sonunda başarabilmişti. Etrafa bir göz atarak nerede bulunduğunu hatırlamaya çalıştı. Başının ağrısı nedeniyle fazla geriye gidememişti ama kabataslak bir şeyler hatırlıyordu. Abisinin Okan'ı öldüresiye dövmesi ve Baran'ın araya girmesiyle kavganın bittiğini hatırlıyordu. Daha sonra Tolga bir şey söylemişti. Hatırladıkları bir yere gelip tıkanınca Esmâ, elini kaldırıp alnına koydu. Odanın içinde bir hareketlenme olunca başını hafifçe eğerek kimin olduğuna baktı. Annesi koltuktan kalkarak yanına geliyordu. Üzgün bir hali vardı. Biraz da ağlamıştı.

"Anne..." dedi halsiz bir şekilde.

"Nasılsın kızım?"

"Ne oldu?"

"Ağabeyinle kavga etmişsiniz hatırlamıyor musun?"

"Hayır!"

Esmâ annesinin çekingen halini görünce hafif kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordu. Annesi yatağın kenarına oturarak elini uzatıp nazikçe kızın elini tuttu.

"Ağabeyin bir kararı olduğunu ve bizimde itirazsız kabul etmemiz gerektiğini söyledi."

Esmâ kaşlarını daha çok çatarak annesinin yüzünü inceledi. Kadından ses gelmeyince "Ne?" diye sordu merakla. İçinden kötü hisler geçiyordu.

"Ağabeyin diyor ki seni..." Yutkundu. Söyleyecekleri kolay bir şey değildi. Hele ki ele avuca sığmaz kızının yapacaklarını az buçuk tahmin ediyorsa... "Okan ile evlendirecekmis. Hem men nişanınızın yapılmasını istiyor. Baban ve bana acele etmemiz konusunda baskı uyguladı. Aceleyle getiriyor. Bu haberlerdeki şeyler yüzünden fazla siktiride sanırım. Fazla bir şey söylemedi bana da ama bir an önce bitmesinden yana gibi."

Esmâ ağzından hızlı nefesini verdi. Duydukları hayret verici şeylerdi. Hafızası yavaş yavaş yerine gelirken bayılmadan önceki anı hatırladı. Baran'a bakmıştı. Abisinin kararını duyunca adamda hiçbir hareketin olmaması sonucu hayal kırıklığına uğramıştı ama sonra kendine gelerek abisine karşı çıkmaya çalışmıştı, sonra içinde olan ve beyinde yoğunlaşan karışıklıktan dolayı kendinde geçmişti.

"Bu imkânsız!" dedi inanamayarak. Gözleri tavanda deli gibi dolanıyor ve bu durumdan kurtulmak için bir yol düşünüyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. "İmkânsız!" diyerek tekrar etti. Annesinin elini sıkmasıyla tekrar bakışları ona döndü. "Anne sen bir şey yapmayacak mısın? Beni istemediğim biriyle evlendiriyor. Ya Okan benim arkadaşım! Dostum! Nasıl onunla evlendirir! Bu haberlerin hepsinin yalan olduğunu bilmiyor musun? Neden oğluna karşı koymuyorsun? Benim hayatımı böylesine mahvederken susup duracak mısın? Ben Baran'ı seviyorum..."

"Esmâ..."

"Hayatımın aşkı o adam! Nasıl olur da onun en yakın arkadaşıyla evlenirim! Bu mantıksız! Bu çok aptalca! Bu asla olmayacak!" Esmâ'nın ağzından kelimeler hızlı hızlı dökülüyordu. Ardı arkası kesilmeyecek gibiydi. Hayatı hakkında ve evlilik gibi çok ciddi bir meselede abisinin dedikini yapmayacaktı! Okan'la evlenmek enstet duyguların yaşanması demekti! Abisinden farksız gördüğü biriydi. Okan her zaman yakınlığı ile Esmâ'nın yanında olmuştu. Şimdi ise onunla evlendiriliyordu!

Başının ağrısını unutarak annesinin tutmakta olduğu elini havaya kaldırıp serumunu hızla kolundan söktü. Kolundan süzülen kanlara aldırmadan yatağın iki yanına baktı.

"Esmâ ne yapıyorsun?"

"Gidip abime gününü göstereceğim!" Yataktan kayarak çıkmaya çalıştı fakat annesi omuzlarından geri doğru bastırıp ona engel oldu.

"Esmâ yat şuraya, şimdi olmaz! Hastaneden çıktuktan sonra gidersin ama şimdi olmaz!"

Esmâ derin bir nefes aldı ama hiçbir faydasını görmedi. "Anne senin hayatınla ilgili önemli bir karar verilmiyor benim hayatım hakkında veriliyor. Ve ben de gidip o hayata kârışan kişilerin hayatlarını zindan edeceğim!" Başını deli gibi sallamaya başladı. "Birçok hata yaptım, Baran'a olan davranışlarım da bunlardan biriydi. Ona çok haksızlık yapmıştım. İstemediğimi söyledim, onu kırdım ama onu seviyorum. Okan'ı değil! Evlenirsem bir tek ama bir tek Baran ile evlenirim. Kimse de buna kârışamaz!" Esmâ yatağından kalkmak için hamle yapınca annesinin sert itirmesiyle tekrar yatağına düştü. Karşılık olarak biraz sakinleşmiş gibiydi. Göğüs kafesi deli gibi inip kalkıyor ve öfkesi burnundan solmasına neden oluyordu.

"Esmâ yeter artık! Yat şuraya. En azından serumun bitmesini bekle! Okan yoğun bakımda, daha durumu belli değil. Sen böyle yaparak işleri düzeltmeyeceğine daha da karmaşık hale getirirsin kızım!" Esmâ annesinin azarlamasını duymazdan gelerek sadece bir şeye odaklandı. Okan yoğun bakımda mıydı?

"Ne? Okan'a ne oldu?"

"Öfkeden gözleri kör olan bir abin var! Okan'ın tüm kemiklerini kırmış. Kaburgasında çatlak var, sağ bileği dirsektan kırık. Belki ameliyat bile olabilir."

"Tolga'nın gerçek bir dayağı ihtiyacı var!"

"Sen ağabeyine bakacağına kendine bak! Neden ağlayarak Okan'a sarılmıştın? Bunu senle hiç konuşmadık."

"Anne ne diyorsun sen? Ne zaman konuşmamızı bekliyorsun? Her şey o kadar hızlı gelişti ki hiç bir şeyin kontrolünü elimde alamadım! Okan'a sarılmamın nedeni; Baran'ın eski nişanlısı Gülşah ile gördüğüm için ağladım ve o an için en yakınımda Okan vardı. Ben de gidip teselliyi onda aradım! İşte bu

yüzden oldu! Alt tarafı sarıldım." Hayretle güldü. Başını iki yana sallayarak mantıklı bir yan aradı ama bulamadı. "Okan ile öğle yemeğine gittim. Baranda eski sevgiliyle yemekteydi. O an nasıl hissettığım hakkında hiçbir fikrin yok anne!" Esmâ sustu. Gözleri dolmaya başladığı için sözlerine devam edemeyecekti. Bu durumda sulu göz olması doğru değildi. Yapacak onca işi vardı. İlk önce Tolga ile görüşmesini yapmalıydı!

Behiye Hanım, kızının söyledikleri yüzünden sustu. Onun ne kadar acı çektiğini kendisi de iyi biliyordu ama gidip Okan'a sarılması hiç tasvip etmeyeceği bir şeydi. Esmâ'nın tekrar ayağı kalmaya çalıştığını görünce omzundan sıkıca bastırıp tekrar yatağına yatırdı.

"Sözümü dinle biraz! Serum bitsin sonra çıkacaksın. Ah Allah'ım şu hale bak, her yeri kan içinde bıraktın. Bir tek sana olmuyor olan, bak bana da oluyor. Birazcık anne sözü dinle!" Behiye Hanım'ın azarlaması sonucu yavaşça yatağına yatan Esmâ, annesinin sert çıkışına hayretle bakıyordu. İstemeyerek de olsa kabul etti. Zaten ayağı kalkarken başı hafifçe dönmüştü. Daha kendine tam gelebilmiş sayılmazdı. Dinlenerek gücünü toplamalıydı.

Tam o sırada odanın aralık kapısının önünde biri durmuş onların konuşmasını dinliyordu. Pelin, Baran ile Esmâ'nın arasında olanları duyunca kaşları hayretle kalktı. Baran'ın bakışlarında bir şey olduğunu anlamıştı. Şimdi ise tezinin doğru olduğunu görüyordu. Yakışıklı olsa da Pelin'in aklındaki tek adam Okan'dı. Geldiğinden beri ona göz koymuştu. Ama Tolga'nın Esmâ ile Okan'ı evlendireceğini duyunca bozulmuştu. Okan iyi biriydi. Biraz önce Esmâ'nın dediklerine göre arkadaşça olan bir yakınlığı böylesine büyüttmeleri çok saçmaydı. Bu işte bir gariplik olduğunu hissedene Pelin, iç sesine her zaman güvendiğini hatırlayarak gazetecilerin peşine düşmeye karar verdi. Esmâ'ya bu kadar yardımcı yapmalıydı. Sevenlerin ayrı kalmasını istemezdi. Bir de Tolga'nın fikrini değiştirebilseydi!

Baran aracından inerken tedirgindi. Arabasını dışarıda bırakarak villanın büyük demir kapısına geldi. Güvenlikten geç-

ken içindeki tedirginlik vermiş olduğu karar ile çekilmeye başladı. Yanında bir adamla beraber çimenlik olan yaya yolundan ilerleyerek evin kapısına geldi. Hizmetçinin karşılamaıyla içeri girdi.

"Ahmet Bey, salonda televizyon izliyorlar efendim." diyerek hem yolu gösterdi hem de genç adamı bilgilendirdi. Salondan ahşap üç basamaklı merdiveninden inerek Ahmet Bey'in yanına geldi.

"Rahatsız ettim Ahmet Bey!" dedi sakın bir sesle. Ama içinde kopan fırtınanın haddi hesabı yoktu. Yaşlı adam Baran'ın sesini duyunca biraz toparlanır gibi oldu. Baran yanındaki koltuğa yerleşerek onun kalkmasını engelledi.

"Geçmiş olsun demek istiyorum ilk önce, bu yaşadıklarınız bir baba için katlanılmaz bir acıdır eminim." Ahmet Bey başını salladı.

"Her de nasıl. Ailemi her zaman en üstte tuttum. Hiçbir kötü işe bulaşmamak için her zaman kendimi sakındım. Soyadım ve çocuklarım her zaman işimin önünde oldu. Onların iyiliğini ve temiz bir soyadı almalarını amaçladım. Yaşlandıkça hükümlümü kaybediyordumşum meğer... Esmâ'nın bu kadar rezillige batmasını hiç istemezdim. Ama oldu bir kere..."

"Gerçekten üzgünüm."

"Gündem çabuk değişiyor. Boş ver." Ahmet Bey eliyle geçer gibisinden salladı. Baran gözlerini adamın bakışlarından kaçınıp duruyordu. Söyleyecekleri büyük bir güç gerektiriyordu. Gerçeklerin ağır olması adamın bir kalp spazmı geçirmesine neden olabildi. Bu yüzden kelimelerini düzgün seçmeliydi.

"Ahmet Bey..." diyerek söze girdi. Yaşlı adam zaten Baran'ı inceleyip duruyordu. Bir şeyi olduğunda şüphelenmiş ama adamın kendisine açılıp söylemesini beklemişti.

"Buraya sizinle çok önemli bir konuda konuşmaya gelmiştim."

"Halinden belli oluyor. Çekinme söyle. Duyacaklarım medyanın duyduklarım kadar ağır değildir eminim." Baran adamın bu sözü üzerine gerildi. Zaten kaskatı olan vücudu, çekindikçe daha da çekingen biri olmasına neden oluyordu. Derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi. Gözlerini adamın üzerine dikti ve Esmâ'nın kaçınılma işleminde parmağı olduğunda başlayarak bazı

önemsiz ayrıntıları atlayıp gerçeği anlattı. Ahmet Bey duydukları karşısında buz kesmişti. En yakınındaki kişinin ailesine bu denli zarar verdiğini ve bir tanecik kızının kaçınılmasında parmağı olduğunu duyduğunda ne düşüneceğini bilemedi. Ama sözünü kesmeden Baran'ı dikkatlice dinledi. Yılların tecrübesiyle konuyu tam olarak anlayıp dinlemeden hüküm vermemeye gibi bir özelliği vardı. Bu yüzden sustu. Genç adamın başladığı sözlerini önemli konuları kafasında bir köşeye ayırarak dinledi.

"Sizinle tanıştıgımdan beri farklı düşünmeye başladım. Yaptıklarımın bir özü olduğunu sanmıyorum, fakat sizin ailemize kötülük etmek gibi bir amacım yoktu. Esmâ'ya âşık olmam bütün her şeyi değiştirdi. Onu hâlâ sevsen de artık onunla olamayacağını anladım. Zaten Esmâ beni istemiyor. Bunu geçenkı kavgamızda anlamışsınızdır, kapıda bana bağırıyordu!"

"Evet, duydum" dedi kuru bir sesle Ahmet Bey. Her zaman yumuşak olan çehresi bu sefer sert bir şekilde çatık kaşları ağırlıyordu. Baran adama doğru göz ucuyla bakarken tekrar konuşmaya başladı.

"Ahmet Bey, hakkımda düşüneceklerinizi az buçuk tahmin ediyorum. Hatta içinizden beni öldürmeyi bile geçiriyor olabilirsiniz. Kızıma bu kadar şeyi yapan bir adama ben nasıl bakardım düşünmek bile istemiyorum. Ama şundan emin olun. Kızınızın namusu hiçbir şekilde ifşal edilmemiştir. Bunun sonucunda onunla evlenmek istemem de en doğru karardır. Fakat kızınız beni istememesi ve oğlunuz Tolga'nın onu Okan'la evlendirmek istemesi üzerine susmak en iyisi olacaktır."

Ahmet Bey, Baran'ın yüzünde gezdirdiği bakışlarından söylediklerinin samimiyetini ölçtü. Sözlerin ne kadar ağır olduğu belliydi. Bunları anlatması bile ayakta alkışlanacak cinstendi. Baran'ın küçük bir çocuk gibi elleriyle oynayıp parmaklarını burması üzerindeki sıkıntının yegâne göstergesiydi. Söyleyecekleri bitmemiş gibi idi.

Baran Ahmet Bey'in suskunluğunu koruması üzerine sözlerine devam etti.

"Ben izninizle holdingdeki ortaklığımı bırakıyorum!" Söylediklerinden sonra derin bir nefes verdi. Sonunda söyleyip kurtulmuştu. Bundan neden bu kadar bu kadar çekindiğini bil-

miyordu. Adamın kabul etmeme gibi durumu olamazdı. Hatta gülerken ortaklığı bozacağına emindi. Ama yine de çekiniyordu. Bakışlarını adama çevirdiğinde yüzünde mutlu olduğuna dair bir işaret aradı ama yoktu! Aksine daha çok kaşlarını çatmıştı. Düşünür gibi bir hali vardı. Baran'ın sabırsız bekleyişini sürdürüyordu. Ahmet Bey'den herhangi bir cevap bekledi ama Ahmet Bey susarak tavrını korudu.

"Bir şey söylemeyecek misiniz?" diye sordu.

Ahmet Bey bakışlarını çevirerek önüne döndü. Bir süre sonra tekrar Baran'a baktı. Dudaklarının arasından çıkacak kelimeler Baran'ın beklediğinden çok çok fazlasıydı.

"Ortaklığı feshetmene izin vermiyorum."

Baranın ağzı şaşkınlıktan açılırken, kaşları hayretle kalmıştı. "Anladım?" dedi inanamazca.

"Söylediklerini dinledim ama senin ortaklığı bozmanı istemiyorum. Bu zaman kadar benim hep iyi bir iş adamı olduğumu söyler dururdun. Ben de şimdi diyorum, sen iyi bir adamın! Kızımı neden kaçırdığını bilmiyorum. Senin holdingimle bir işin olmadığı da belli eğer öyle olsaydı şu ana kadar bizi iflasa sürüklemen gerekirdi. Beni Marmaris'teki yatırma ortaka alman bile kötülük düşünmediğinin göstergesi!"

"A...ama..." Baran itiraz edecek gibi oldu ama Ahmet Bey elini kaldırarak susturdu.

"Söyleyeceklerim bitmedi. Esmâ konusuna gelince..." Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Kızının bu durumlara gelmesinde parmağı bulunabilirdi ama Baran'ın samimiyeti gerçekti. "Tolga'nın Okan ile evlendirmesinin sebebi medyada çıkan haberler yüzündendir. Eğer seninle evlendirmeye kalkarsak büyük bir dedikodu unsuru oluruz. Diyeceksin, şimdi farklı mı? Değil, hatta Esmâ'nın yaptırdığı tekziple birçok gazete ve televizyon bizden ötür diledi. Ama bu tekrar çıkacak aksi bir haber neticesinde gündemde daha uzun kalmamıza yarayabilirdi. Bunu istemiyorum." Susup Baran'ı inceledi. Sözleri can kulağı ile dinliyordu. Hafifçe boğazını temizleyerek devam etti.

"Senin evlenmek istememe nedenlerinde gayet elle tutulur şeyler. Tabii ki kızımın zorla seninle evlenmesini istemem. Eğer istediği Okan'şa evlensin gitsin." Ahmet Bey göz ucuyla Baran'a baktı. Genç adam'ın gerilen yüzünü inceleyerek dişle-

mini sıkıttığını fark edince önüne döndü. Bu sözler tuzaktı. Baran'ın gerçekten Esmâ'yı umursayıp umursamadığını öğrenmek için söylemişti ama görüyordu ki Baran Esmâ'yı halen umursamıyordu. Ne kadar istemediğini söylese de sözlerinin aksini istediği açıktı. Bu zamana kadar görmüş geçirmiş olan Ahmet Bey, Baran'ın aklını başına getirmek için uğraşacaktı. Sevginin kalpten sökülüp atılması, ele sürülen çamur gibi yıkayınca gidecek bir şey değildi. İçine işleyerek her bir hücrelerinde hissedilirdi. Baran'ın sözleri farklı olsa da gözlerindeki anlam hergeçgi dile getiriyordu.

"Senin ortağım olmama karşı değilim. Bunu düşünme bile."

"Gerçekten bunları mı düşünüyorsunuz? Ben, şu an yumruklarınızı nasıl geçiştiririm diye düşünüyordum. Haklısınız sonuçta..."

"Ah evlat! Bırak bu işleri çocuk muyuz?" Elini geçiştirir gibi savurdu. "Aklımdaki tek soru işareti senin Esmâ'yı neden kaçırdığın üzerine. Arkadan birileri vardı değil mi?"

"Evet, ama bundan başka sorunuza cevap vereceğimi sanmıyordum."

"Başka sorum yok!"

Baran şaşkınlıkla arkasına yaslandı. Ahmet Bey tahmininden de zekiymiş. Kaçırma işleminin arkasında biri olup olmadığını açıklama yaparken söylememişti. Ama Ahmet Bey şıp diye anlamıştı. Hakkında araştırma yaptırıyor olabilirdi. İlk tanışmalarında adamı baya sıkıştırmıştı. Ahmet Bey'in de kendisi hakkında araştırma yapması garip değildi. Bakışlarını önüne çevirdi. Bu sohbet düşündüğünden de farklı olmuştu. Holdingleri ayırmayı amaçlarken farklı bir şekilde karşılık bulmuştu. Ahmet Bey'in kararına saygıyla yaklaştı.

"İş hayatıyla özel hayatı birbirinden ayrı tutacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Yıllarımı bu holdingi kurmak için harcadım. Hani hep derler ya, babamın küçücük dükkânından ta buralara kadar yükseldim. Yılların tecrübesiyle de edindiğim bilgilerden iş ve ev hayatını ayrı tuttum. İşimdeki stresi eve, evdeki sıkıntıyı işe taşımadım. Belki de bu yüzden ikisinin de dengesi yerinde..." Sıkıntıyla iç çekti. "Ta ki Esmâ'nın haberlerine kadar!" diye

sözlerini bitirdi Ahmet Bey Karşısındaki sehpanın ahsap işlemelerini inceliyordu.

Baran bakışlarını adama kaldırdı. Konunun dönüp dolup Esmâ'ya gelmesi çok sinir bozucuydu. Adını her duyduğunda istemsiz olarak verdiği tepkiler yüzünden kendine kızılıyordu. Kolundaki saate bakarak artık kalkması gerektiğini düşünüyordu. Tam iki saatir muhabbet ediyorlardı.

Baran oturduğu yerden öne kayarak konuşmaya başladı. "Ahmet Bey müsaadenizle benim kalkmam gerekiyor. Buraya size kararımı açıklamaya gelmişim ama sizin beni şaşırtacağınızı hiç düşünmemiştim. Hâlâ ortak olduğumuz için sevinçliyim. Sizde iyi bir izlenim bıraktığım için ne desem boş. Beni büyük bir anlayışla karşıladığınız için ise hâlâ şaşkınım. Teşekkür ederim." Ahmet Bey sıcak bir babanın o şefkatli gülüşüyle Baran'a elini uzattı. Baran tokalaşmak için uzattığını düşünüp sıkılaşmaya çalıştı fakat Ahmet Bey kalmak için yardım etmesini umarak ona elini uzatmıştı. Yaşlı adam yavaşça yerinden kalkarak doğruldu. Baran'a bakıp tekrar gülümsedi.

"Senin gibi akıllı, çalışkan bir ortak bulmak çok zor olurdu. İnat ederek kararına karşı gelmediğin için teşekkür ederim."

"Asıl ben size teşekkür ederim. Her şey için!" İki erkek birbirlerine saygıyla gülümseyerek tokalaştılar. Ahmet Bey'in gözleri parlıyordu. Baran gibi yakışıklı aynı zamanda zeki birini uzun zamandır görmemişti. Kendi gençliğine benzetiyordu. Kendi oğlu Tolga'nın da onun gibi olması için her şeyi yapardı. İkisini karşılaştırmaya aradaki farkı gördü, Baran'ın azmine hayrandı. İsteddiği her şeyi elde edebiliyordu. Tolga ise öyle değildi. Mantıklı olduğunu düşündüğü her şeyi yapıyordu. Ama bir sorun vardı. Tolga'ya göre olan mutlaka ailesine ters gelen bir düşünce oluyordu. İngiltere'de yaşamaması için az dil dökmemişlerdi. Sonunda kazanan Tolga olmuştu ama birkaç sene sonra tekrar evine dönmüştü. Baran ile aralarında dört yaş olsa da kafa yapısı olarak en az yirmi yaş vardı.

Kızının bu adamı nasıl olup da kaçırdığına inanamıyordu. Baran'ı, oğlu olmasa bile damadı olarak görmeyi ne çok istediğini düşündü. Kızıyla da aralarında bir şeyler yaşanmıştı. Aslında içindeki huzursuzluk, bunu bile bile kızını nasıl Okan ile evlendireceğiydi. Baran'ı sevdiğini söyleyen karısı yanıyordu

olmalıydı. Baran'a göre Esmâ onu istemiyordu, karısına göre kızı deli gibi âşıktı! Kadınların iç dünyasını hiçbir zaman anlamadığı için üzerinde durmadı.

Düşüncelerin içine daldığını fark eden Ahmet Bey, genç adama doğru gülümsedi. Kendinden beş santim daha uzun olduğu için hafifçe boynunu yukarı kaldırmıştı. Baran da bu yaşlı adama doğru gülümseyerek arkasını döndüğü gibi evden çıktı. Ahmet Bey onun kendinden emin ne olursa olsun yenilmez erkekliğiyle gidişini seyretti. Aklına yeni yeni düşünceler gelirken keyifle dudakları yana doğru açıldı. Oğlu ne derse desin, Baran'ı damadı olarak görecekti!

Akşamın karanlığı tüm semt üzerine yayılırken Esmâ, yeni yeni kendine geliyordu. Annesinin isteğiyle fark ettirmeden serumuna eklenilen sakinleştirici sayesinde birkaç saat uyumuştur. Behiye Hanım da bu süre içerisinde kızını merak etmeden sakin kafasıyla oğlu ile güzelce konuşmaya gitmişti. Ama oğlunun nereden aldığını bilmediği katır inadı yüzünden doğru dürüst konuşamamıştı. Tolga kesin kararlıydı! Esmâ ve Okan evlenecekti. Medyadaki haberlerin yanına bir yenisini daha eklemeye gücünün olmadığını söyleyerek annesini ikna etmeye çalışmıştı. Behiye Hanım, Tolga ile mantıklı konuşamayacağını anlayıp yanından ayrılmış, daha sonra yukarı kata çıkarak Okan'ın durumunu kontrol etmişti. Genç adamın yüzü neredeyse tanınmayacak haldeydi. Morluklar ve şişlikler yüzünden, o karizmatik yakışıklılığı yok olmuştu. Tabii geçici bir süre içindi ama uzaktan bakan kişi için sanki sürekli kalacakmış hissi veriyordu. Sağ kolundaki alçı ve beyaz örtünün kenarından gözükken, göğsündeki koruyucu kafesle yatıyordu. Tolga'nın nasıl bu kadar vahşi olabileceğini akıl almıyordu. Her zaman çocuklarını saygılı ve şiddetten uzak olarak yetiştirmiş olan Behiye Hanım, Tolga'nın öfkesinin bu denli dışarı çıkmasına hem şaşırılmış hem de çok kızmıştı. Okan'a uyguladığı şiddetin bu denli acımasız olması akıl alacak gibi değildi. Okan'a daha fazla bakmak daha fazla acı verdiği için, yanından kalkıp dışarı çıktı.

Esmâ, gözlerini derin bir sakinlikte açtı. Odada çıt çıkmıyordu. Hafifçe esneyerek başını yana çevirdi. Büyük beyaz odada yalnızdı. Koltukta oturan annesini göremediği için sevindi. Eğer uyandığını görseydi, ağabeyi ile konuşmaya gitmesine gene karşı çıkar, yatağa yatırmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Esmâ'nın başındakiler yetmezmiş gibi bir de annesiyle çatışmak istemiyordu. Bakışlarını perdeleri açık olan pencereye çevirerek dışarı göz attı. Hava çoktan kararmıştı. Esmâ yatağına yattığı zaman daha öğlendi. Ne kadar çabuk akşam olmuştu böyle?

Genç kadın, üzerindeki ince beyaz örtüyü kenara çekerek oturur pozisyona geçti. Yataktan bacaklarını sarkıtıp ayakbaşılarına doğru kayd. Üzerinde kendi kıyafetleri olduğu için bir de giyinmekle uğraşmayacaktı. Kolundaki serumu dikkatle çekti. Tekrar kanamasını göze alamazdı. Öğlen ağabeyi ile konuşmaya gitmek için sinirle çektiğinden beri serumun iğnesi iç kanama yapmış, şimdiden mosmor olmuştu. Suratını buruşturdu. Pekiyi gözüküyordu. Allah'tan sağlam bir bünyeye sahipti. Kendini çabuk iyileştirmesinin yanında, kan görmekten korkup tiksinişmesi yoktu. Sosyete'deki diğer yaşlılarının aksine bu buyunu da çok seviyordu.

Esmâ, sağlam kolundan destek alarak yere bastı. Gözlerinden hafif bir kararma geçerek görüşü açıldı. Bir iki saniye dikkatli sonra yavaş adımlarla kapıya ilerledi. Birine yakalanmak istemiyordu. Dikkatle kapının kolunu açarak başının ucunu çıkardı. Baktığı tarafta tanıdık birileri yoktu. Kapıyı biraz daha açarak başını tamamen dışarı çıkartıp diğer tarafa baktı. Kapının yanındaki bankta biri vardı. Genç kız hızla dışarı çıktı.

"Pelin!" diye seslendi heyecanla. Biraz önceki korkusunun üzerine daha etkili yine 'birine yakalanma korkusu' doğmuştu içinde.

Pelin oldum olası hastaneleri sevmezdi. Eve gitmeyi düşünmüştü ama Esmâ'yı bu halde bırakıp gitmek de gelmiyordu içinden. Esmâ'nın içerde beyaz örtülü yatakta yattığını gördükçe sandığından daha çok etkileniyordu. Koridorda oturarak

gelen geçeni izlediğinden hem oyalanıyor hem de o görüntüden uzak oluyordu. Birinin kendi adını söylediğinde başını çevirip o yöne doğru baktı. Esmâ'nın olduğunu görünce bir iki saniye algılamı sorunu yaşayıp hızla ayaklanarak yanına gitti.

"Senin burada ne işin var? Serumun bitti mi? Yatakta olman gerekiyor!"

"Evet, bitti." diyerek yalan söyledi.

"Odana gir o zaman, ben de gidip doktoru çağırayım!" dedi büyük abla tavırla. Esmâ aksini belirtircesine başını salladı.

"Hayır! Benim gidip Tolga ile konuşmam gerekiyor. Ayrıca alt tarafı bayıldım. Ne kadar büyütmeye meraklısınız!" diyerek tersledi.

"Senin iyiliğini düşündüğümüz için büyütüyoruz hanımefendi!" diye tersledi Pelin kaşlarını çatarak. Esmâ, Pelin'i kıldığını düşünerek öfkesini biraz azalttı.

"Tamam, affedersin! Pelin benim gerçekten bu hastaneden çıkmam gerekiyor. Artık bunaldım! Hem abim nerede?"

"Kafeterya da olabilir. Arada gelip durumunu kontrol ediyor." dedi Pelin sakince. Esmâ'nun dudakları alayla kıvrıldı.

"Abim beni merak ediyor öyle mi? Bütün bunlara ancak gülerim. Hepsinin suçu!"

"Esmâ, ne düşündüğünü ve ne olduğunu biliyorum. Bari Behiye yengeyi bekle..." Esmâ sertçe elini kaldırıp genç kızı susturdu.

"Asıl ona gözükmemem lazım! Bugün bana ne yaptı bilmiyorum ama bir yatım akşamı ettim. Hâlbuki öğlendi uyuduğum zaman. Uyku ilacı vermiş olabilirler mi? Hayatımda bu kadar uyuduğumu hatırlamıyorum çünkü." dedi Esmâ. Bir kaşını hafifçe çatıp durum değerlendirmesi yaptı. Pelin doğruyu söyleyip söylememek arasında kalmıştı. Ama söylemeye karar verdi. Yalan söylememek gibi bir durumu vardı.

"Evet. Sen yattığın zaman hemşirelere bir doz da sakinleştirici yapmalarını istedi."

"Aha! Görüyorsun işte. Annem bu!" dedi alayla. Tam o sırada iyi insan olan Behiye Hanım, arkasına dönük olan kızının yanına yaklaşıyordu. Geç kaldığı için sadece 'Annem bu! sözünü duyabilmişti.

"Evet, benim!" dedi, sesi sakın çıkıyordu ama altında öksenin olduğu belliydi. Esmâ arkasını dönünce neredeyse annesini çarpıyordu.

"An... Anne!" dedi titrek bir sesle. Hakkında konuşuyordu ama bir anda nereden çıktığını anlayamadığı için sinsî sinsi arkasından yaklaşmasından ürkmüştü.

"Senin neden ayakta olduğunu sormayacağım! Tolga'mın ve senin bu inat huyunu kimden aldığınızı merak ediyorum doğrusu. Ne ona sözüm geçiyor ne de sana! Kendi bildiğinizi okumaya devam edin böyle..." Odanın kapısına giderek açtı ve içeri girdi. Esmâ, Pelin'e anlam dolu bakışlar attı ama onun da Esmâ'dan bir farkı yoktu. Yaşlı kadının arkasından içeri girdi o da.

Behiye Hanım dolaptaki şalını ve çantasını alarak kapakları kapadı.

"Ben eve gidiyorum. Sen ister yat ister yatma beni ilgilen-dirmiyor!" dedi umursamaz bir tavırla. Esmâ annesini iyi tanı-yordu. Kırıldığını hemen hissederti. Tolga ile ne olduğunu bilmiyordu ama annesini kurmuş olacaktı. Sinirini de Esmâ'dan çıkarıyordu. Genç kadın sesini çıkarmadan annesinin yanına gidip hafif pembe olan yumuşak yanaklarına öpücük kondurdu.

"Anneciğim benim! Yine kim bastı senin damarına? Abim üzerinden bana laf söylüyorsun. Ne dedi de kırdı seni?" dedi anlayışlı bir sesle.

"Bırak, sarılma! Size karışsam bir dert karışmasam bir dert! Ne yapacağımı şaşırdım."

"Tamam, ben yaptıklarım için özür dilerim ama sakinliğin-min şu an olduğunu bil! Ağabeyim ile konuşmadan bir yere gitmek yok!"

Behiye Hanım kızının kollarını boynundan çekerek sırtını dikleştirdi.

"İyi sen kal burada. Ben eve gidiyorum!"

"Yenge ben de geleyim o zaman, çok yorulmuşum." diyerek lafa girdi Pelin. Esmâ arkasını dönüp Pelin'e şaşkınlıkla bak-tıktan sonra tekrar annesine döndü.

"E o zaman ben de geleyim. Çıkış işlemlerim yapılsın, hep beraber gideriz. Abimle olan savaşım için eve kadar dayanabi-ririm!" Behiye Hanım yan gözle kızına bakarak başını salladı.

Pelin gidip doktoru çağırdı. Esmâ'nın rutin kontrollerini tekrar gözden geçirerek herhangi bir hata olmaması için incele-di. Çıkış kâğıtlarını imzaladıktan sonra Esmâ artık kurtulduğu nu hissetti. Garipti ama kendi özgürlüğünü birileri engellediği zaman, kendini sanki hapis hanedeymiş gibi hissediyordu. Şimdi ise rahatı. Ama bu sadece geçici bir rahatlamaydı. Eve gittiğinde ağabeyi ile yapacağı kavgada tüm vücudu yeniden kası-lacaktı. Başî şiddetli zonklama ile kendini belli edecekti. Nefes alışî düzensizleşecekti! Bütün bunların sonucunda mutlaka özgürlüğü geri alınacaktı. Aksi olduğunu düşünmek bile iste-miyordu!

Genç kadın elinde viski bardağı ile İstanbul'un boğaz man-zaralı evinden dışarıyı seyrediyordu. Keyfi yerindeydi. Serin bavanın teninde bıraktığı ferahlığını hissederken gözlerini ka-padı. Bir süre sakinliği dinledi. Ama bir telefon her şeyi silip götürmüştü. Gözlerini sinirle açarak huzurunu bozan kişinin kim olduğunu öğrenmek için odada ilerleyip sehpanın üzerin-den telefonunu aldı. Ekrandaki numarayı görünce kaşlarını çattı. Acil durum olmadıkça aramasını istememişti. 'Umarım huzurumun kaçmasına değer!' diye geçirdi içinden. Telefonu açarak sinirli bir tavırla kulağına götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Efendim, size hastanedeyiz diye haber vermiştim. Akşama doğru Esmâ Hanım'ın annesini takibe aldım. Oğlu Tolga Bey ile konuşmaya gitti. Konuşmalarından öğrendiğim kadarıyla Esmâ Hanım, Okan Doğan ile evlenecekmiş. Tolga Bey anne-sine karşı çıkarak kesin olarak evleneceklerini belirtti daha sonra. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm." dedi karşıdaki adam.

Sarışın kadın zaferle gülmüştü. Bu duyduğu en harika şey-di.

"Kesin eminsin değil mi? Eğer öyle bir şey yoksa hayatının geri kalanını göremeyeceğin için üzölmeye başlasan iyi eder-sin!"

"Evet, evet. Eminim efendim."

"Güzel öyleyse. Sana yeni görev, Esmâ'yı takip etmeyi bırak. Tolga'yı takip edeceksin. Nereye giderse haberim olsun!"

"Peki efendim!" Genç kadın telefonunu kapadıktan sonra koltuğa doğru fırlattı. Telefon bir iki kere zıpladıktan sonra yere düşmeden koltuğun üzerinde kaldı. Genç kadın elindeki bardağı ile tekrar pencerenin önüne giderek derin bir nefesle havayı içine çekti. Bu ne harika bir gündü böyle? Keyfi iki kat daha artarak zaferle kahkahalar attı. Esmâ'nın Okan ile evlenecek olması yılın haberi idi. Bu işlerin bu kadar kolay olması, Tolga ve Okan'ın sayesindeydi. Bu erkek milletinin davranışlarını ne kadar sığdı! Kardeşinin hayatını bir kalemde silip atmaya çok şaşırtıcıydı doğrusu. Genç kadın, Tolga ile hiçbir diyaloga bulunmadığı için en büyük yardımcısının o olduğunu bilemedi. Öfkesinin saman alevi gibi olması, kendi işinin sonuna geldiğinin belirtisiydi. Artık amacına ulaşmıştı. Kendini geri çekerek, zaferinin tadını çıkaracaktı. Olayların bu kadar hızlı olacağını bilseydi, Tolga'ya o zarfı daha önce gönderirdi. Artık olan olmuştu. Hem de harika olmuştu! Genç kadın elindeki içki bardağını tek içişte bitirip kenara koydu. Ne harika bir gece bu böyle?

Arkasından kollar beline dolanırken hafif bir kasıldı. Zafer sarhoşluğunun içinde yakışıklı sevgilisini unutmuştu. En büyük destekçisini bir kenara koymak hiç kendisine yakışmamıştı.

"Kimle konuşuyordun sevgilim?" Adamın dudakları ensesinde geziyor ve değdiği yeri öpücükler içerisinde bırakıyordu.

"Şu Baran var ya, onun sevgilisini Okan Doğan ile evlendiriyorlarmış. Ne kadar üzülürüm bilemezsin." dedi sahte bir üzümlüyle. Adam kadını kendisine çevirdi.

"Şu Baran Gökdağ'ın peşini ne zaman bırakacaksın?" Kadının suratını bu sefer ciddi anlamda sallandırdı. Ama timsah gözyaşları kadar yalandı!

"Bana yaptıklarını biliyorsun. Hayatımı mahvetti. Öcümü almam lazım Ömer, intikamımı almam konusunda yardım edeceğini söylemiştin. Sakın beni yalnız bırakma! Hem senin ortak olacağın tatil köyünü satın aldı. Ona kızgın olman lazım." diyerek adamı kıskırtmaya çalıştı. Kara gözlü yakışıklı, hafif bir tebessümle kadını kendine tamamen yapıştırdı.

"Sen hep benim ol, ne istersen yaparım! Sana güveniyorum."

Hazne Ailesi, akşam yemeğine yetişmişlerdi. Ahmet Bey yemeğe geçmek için yattığı yerden kalkarken tüm ev ahalisi kapıdan içeri girmişti. Kızının iyi olduğunu gören Ahmet Bey biraz olsun ferahlamıştı. Geri kalan şeyleri, odalarına çıkınca kansından öğrenebilirdi. Yemeklerini büyük bir sessizlik içinde yedikten sonra kahvelerini içmek üzere verandadaki rahat koltuklara kurulmuşlardı. Esmâ göz ucuyla kahvesini yudumlayan Tolga'ya bakıp duruyordu. İçinde söylemek isteyip söyleyemediği şeylerin baskısı vardı. İçini kemiriyorlarmış gibi sıkıntı veriyordu. Dili konuşmak için ataklar yapıyor ama Esmâ kendini sıkıyordu. Dilini ısırması bile bir fayda sağlamıyordu. Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı.

"Abi seninle yalnız olarak konuşabilir miyiz?" dedi sakın bir sesle. Tolga başını kaldırıp kız kardeşine bakma gereksinimi görmeden başını iki yana salladı.

"Hayır." dedi kesin bir kararla.

"Konuşmamız gerekiyor!" Esmâ sakın olmaya çalışıyordu ama böyle giderse sakinliği sadece sözde kalacaktı.

Tolga keskin bakışlarını kız kardeşine dikti.

"Sana konuşmak istemediğimi söyledim! Şimdi git başından!" diyerek tersledi. Onun bu sinirinden nefret ediyordu! Tolga ile Esmâ kardeşti. Tolga ne kadar inatçı bir adam ise Esmâ da onun dışı versiyonuydu.

Esmâ ellerini beline dayadı. Sesini her ne kadar sakın çıkarmak için uğraşsa da pek faydalı olacak gibi değildi. Öfkesi başına vurmaya başlamıştı. Midesini hoplatıp duruyordu.

"Burada babamların yanında kavga etmek istemiyorum ama beni zorluyorsun abicim!" dedi Esmâ meydan okuyan bir tavırla.

"Esmâ, güzellikle söylüyorum: Beni rahat bırak!" dedi Tolga, sesi sakindi ama bir insanı donduracak kadar da soğuktu.

Esmâ artık sabrının kırılması ile yalnız kaldığını anlıyınca susmasını gerektirir olduğunu fark etti. Bir adım daha atarak ağabeyinin başına gitti.

"Yeter artık! Hayatının sürekli başkaları tarafından kontrol edilmesinden bıktım. Bu benim hayatım. Senin bugün yaptığın artık son damla oldu. Ben senin hayatına karışmadığım gibi senin de bana karışmaya hakkın yok!" diyerek sonunda patladı. Tolga elindeki kahve fincanını kenardaki sehpa üzerine bırakarak ayağa kalktı. Sertini dikleştirip daha uzun görünerek genç kızın geri adım atarmayı amaçladı ama Esmâ korkusuzdu! Hele ki ağabeyinden!

"Esmâ...ma..." heceleri bastırarak tısladı. Yeşil gözleri birebir aynı olan kardeşininkilerle kesişti.

"Bana Esmâ deme! Hayatına burnunu sokmaktan vazgeç! Okan benim arkadaşım. Sadece arkadaş! Anlıyor musun beni? Kocam olmayacak!" diye bağırıldı. Tüm sabrını konuşmanın öncesinde kaybettiği için, artık onu durduracak bir şey yoktu. İman ağabeyinden ne kadar nefret edebilir? Sorusunun cevabı kesinlikle Esmâ'da idi. Nefret ile sevginin o uç noktasında dolanıyordu. İçindeki sevginin bu denli yok olması kesinlikle Tolga'nın suçuydu. Doğru yaptığına inanarak iki hayatı da mahvediyordu. Esmâ, Okan'ın son halini görmemişti. Pelin'in bahsettiği kadınla az buçuk gözünün önüne görüntüsünü getirebilmişti. Holdingdeyken de pek farklı değildi. Hayatına mal olacak şeyler yaşamıştı. Okan'ın iyiliği her şeyden daha önemliydi. Esmâ onunla evlenerek hayatını cehenneme çevirmeyecekti. Hem kendisinin hem de Okan'ın!

"Peki, söyler misin, kim kocam olacak? O altına yattığın, sen kaçırın Baran mı?" diye sordu acımasızca. Esmâ istem dışı bir adım geriledi.

"Tolga sözlerine dikkat et! Ailenin yanında olduğunu unutma!" diye sakince uyardı onu Ahmet Bey. Diğerleri gibi sessizce tartışmanın bir yere varmasını bekliyordu.

"Se... Sen ne dedin? Bu... Bunu nereden..." Esmâ kekeleyemeye başladı. Tolga'nın nereden öğrendiğini merak ediyordu. Kendisini kesinlikle böyle bir şey söylememişti. Başını çevirip annesine baktı. Kaşları sorgularcasına çatılmıştı. Annesi başını iki yana salladı.

"Ben bir şey söylemedim." dedi çarçabuk.

"Kimselere bakma! Bana çok sevdiğin adam söyledi. Baran'ın gerçekten seninle evleneceğine inanıyor musun? Bana tüm gerçekleri açıkladı bugün. Seninle evlenmek istemediğinin de ahını çizdi." Sözlerinde hiçbir duygu olmadan kızı adeta kalbinden vuruyordu.

"Bu doğru değil!" dedi Esmâ duyduklarını hazmetmeye çalışarak. Ama kolay değildi. Baran'ın sürekli peşinde dolması ve evlenmek için kur yapmasının bir anlamı olmalıydı. Eğer öyle, dört gün önce onu reddetmemiş olsaydı, şimdiye evlenmiş olacaktı. Baran onun tek aşkıydı. Baran içinde kendisi öyleydi! Şimdi Tolga aksini söylese de bu inanılacak gibi değildi.

"Yalan söylüyorsun!" dedi içindeki aşk kırmıtlarına tutunarak. Fakat Tolga yalan söyleyecek biri değildi. Ne olursa olsun, direkt olarak yüzüne karşı söylerdi. Gözlerinin yanmasının akabinde damla damla dolması işini kolaylaştırmıyordu. İçindeki güçlü irade yavaşça etkisini kaybetti.

"Sana yalan söylemekle uğraşacak değilim. En nihayetinde gerçekler daha etkili oluyor!" diye bir de dalga geçti Tolga. Yüzünde tiksinti dolu bir alaycılık ifadesi kendini gösterdi.

Esmâ'nın canı yanıyordu. Tüm vücudu karıncalanmaya başlıyordu. Baran gerçekten evlenmek istemiyor muydu? Ağlamamak için kendisiyle derin bir mücadele içindeydi. Kalbi ritimsiz gelen bir atışla atıyordu. Darbe almış gibi tüm vücudu ağrıyordu.

Behiye Hanım kızının bu perişan haline dayanamayıp anne yüreği ile kızına sarıldı.

"Tolga yeter artık! Hastaneden daha yeni çıktı sayılır. Bu kadar üzme gerek yoktu!" diye azarladı.

"Kendi kaşındı anne! Gerçekleri görmesi gerekiyordu ve şimdi de görüyor. Gerçekleri söyledim diye bana kızamazsınız... Okan toparlanırsa toparlanmaz nişanlanacaklar! Size düğün için bir ay veriyorum. Bu kız, adını-adımızı temize çıkarmadan benden normal bir abi gibi davranmamı beklemeyin!" Tolga öfkeyle söylediği sözlerini bitirir bitirmez, bahçeye inerek garajlara ilerledi. Her ne kadar içten içe farklı düşünceleri de olsa başka türlü davranamazdı. Aracını garajdan kibri çıkarak, evin sınırlarından uzaklaştı. Düz yola gelince ibreyi yükselte-

cek şekilde gazı bastı. Esmâ'yı seviyordu. Küçük, çekilmez kardeşi de olsa nihayetinde kendi canındandı. Ona böyle bir cezayı uygun görecer bir tek Esmâ'ya değil kendisine de ceza veriyordu. Hayatı boyunca çekeceği bir vicdan azabıydı. Ama bir yandan da en doğrusuydu. Medyaya yeteri kadar rezil olmuşlardı. Bu şekilde devam etmesine göz yumamazdı. Özel hayatlarını bir tek Esmâ ile gündeme açmışlardı. Bundan sonra öyle olmayacak ve evleneceklerdi. Sinirle direksiyonu sıkı. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı!

Genç adam bir eline içki şişesini diğer eline dolu olan bardağını alarak, çalışma odasına girdi. Kapıyı ayağı ile tekmeleyerek arkasından kapadı. Perişan bir hali vardı. Eve gelirken az da olsa keyfi yerindeydi. Ahmet Bey'in ortaklığı feshetmediği için mutiydu. Ama tamamen değildi. Belki bu dostluğun bozulması en iyisi olacaktı. Hazne ailesiyle arasındaki bağları koparmak istemişti. Fakat bir yanı o görünmez bağların korunması gerektiğini söylüyordu. Ortaklık devam ettiği sürece Esmâ'yı göreceğ olması hem de en yakın arkadaşının karısı olarak, gerçekten acı vericiydi. Onun olan şeyi başkasının elinde görmek hayatının geri kalanının mutsuzluk dolu geçeceğini gösteriyordu. Kendisine kızmalıydı. Eğer evlenmek isteseydi, önüne çıkan tüm engelleri aşardı. Fakat istememişti. Bu konuda suçluysdu. Onu bilerek kendi elleri ile Okan'a bırakmıştı. Ne yaşayacağını bilse bile, bir daha dönüp arkasına bakmayacaktı. Esmâ'yı içinde öldürmeye çalıştığı her dakika kendi canının yandığını görüyordu. Bunu engelleyemezdi. Kesin kararını vermişti. Bir daha Esmâ ile olamayacaktı!

Çalışma odasının kapısı çalınmadan açıldı. Baran beşten sonra saymadığı bardağını kafasına dikerken göz ucuyla geleni görmüş, umursamamıştı.

"Öf şu kokuya bak! Ne yapıyorsun sen burada?" dedi Betül kolundan dolayı yüzünü buruşturmuştu. Hızla yürüyüp pencereyi açtı. Arkasını dönerek, bir bardağı daha kafasına dikmeye çalışan Baran'ın elini tuttu.

"Bırak!" diye tersledi Baran. Kaşlarını çatmıştı. Gömleğinin üst düğmeleri aşağı kadar açılmıştı. Sınirden parmaklarının arasından geçirdiği saçları dağınıktı. Yüzünde, sızmak ile gerçeklik arasında bocalamanın verdiği şaşkın bir ifade vardı. Betül onun öfkesine aldırmandan elindeki bardağı sertçe çekip aldı. Masanın üzerindeki boşalmış şişeyi de alarak odanın köşesinde bir yere bıraktı. Baran yerinden kalkmak için hamle yaptı ama sonu başarısızlıkla sonuçlandı. Bir ayağını tam yere basmadan yüz üstü yeri boyladı. Betül küçük bir çığlık atıp hemen masanın öbür tarafına geçti.

"Abi sen ne yapıyorsun? Ne vardı bu kadar içecek?" diye azarladı. İri adamı sırt üstü çevirmek için omuzlarından tuttu ama kendi gücü yetmiyordu. Ayağı kalkarak kapıya gitti. Dışarı çıkıp bahçedeki Burak'ı çağırmaya koştu. Biraz sonra genç adam ile beraber gelen Betül, çalışma odasına girince ağabeyini yerde oturmuş, sırtını kütüphanenin çekmesine dayadığını gördü. Yanına koştu.

"Abi!" diye cıyıkladı. "Ne oldu sana? Neden içtin bu kadar?" diye sordu. Sesi öfkenin etkisini kaybederek acıma şeklinde çıkmıştı.

"Onu kaybettim!" dedi Baran yan aralık gözlerle.

"Kimi? Esmâ'yı mı?"

"Evet! Kimle evleniyor biliyor musun?" Konuşurken bazı kelimeleri yuvarlıyordu. Yeterince sarhoş olamadığına karar verdi. Etrafına bakarak Betül'ün kenara koyduğu şişeyi aradı.

"Kimle?" diye sordu Betül kaşlarını çatarak.

"En yakın arkadaşımız olan kişiyle! Okan ile..." dedi, sende birazdan ağlayacakmış hissi vardı.

"Ne?" diye cıyıkladı genç kız.

"Burak, şurada şişe olacak getirsene?" dedi Baran elini kaldırmadan diğer tarafını göstererek. Burak yerinden bile kıpırdamamıştı. Duydukları karşısında oda şaşkınlığını saklamadı.

"Hey... Sana diyorum!" diyerek sesini yükseltti Baran. Burak'ın kıpırdamadığını görünce kendisi yana dönerek birbirine dolanan bacaklarını açmaya çalıştı. Vücudu uyuşmuştu ama beyni uyuşmuyordu. Hâlâ o acıyı hissediyordu. Güçlü görün-

meye çalısın da birazdan ağlayacakmış gibi hissediyor ve o hissi bir türlü yok edemiyordu.

"Dur burada abi!" diye azarladı Betül.

"Burak beni Betül! Çıkin gidin odadan! Beni rahat bırakın!"

Betül başını kaldırıp Burak'a doğru "Odasına götürelim." dedi. Genç adam bir kere başını sallayıp yerde kalmak için debelenip duran Baran'ı tutup tek bir hamlede kaldırdı. Gençliğinde boks ile uğraştığı için Baran gibi cüssesi olan şeyleri zorlanmadan kaldırılabiliyordu. Koltukaltından belini kavrayıp elini sıkıca tuttu. Ayakları birbirine dolansa da Baran da elinden geldiğince ona yardım etti. Yalpalayarak düşmeden odaya çıkabilmişlerdi. Genç adamı yatağına yatırdıktan sonra Burak geri çekildi. Betül yatağına yaklaşıp ağabeyinin ayak kablalarını çıkarttı. Odayı tarayan bakışlarını görünce yüzüne doğru eğildi. "Onu kaybettim!" diye mırıldandı acıyla Baran. Betül başını salladı.

"Sen onu kaybetmezsin. Seni sevi..."

"Ben onu bıraktım Bet. Kendi ellerimle..." Baran kendini sarhoş gibi hissetmese de vücudunu etkilemişti. Göz kapakları ona karşı çıkarak aşağı doğru indikçe indi ta ki tamamen kapanmaya kadar!

Genç kız Baran'un sızmadan önceki son sözlerini zar zor duyabilmişti. Kendi elleriyle Okan'a teslim mi etmişti yani? Bu için poşini bırakacak değildi. Esmâ ile acil olarak görüşmesi gerekiyordu. Bütün saçmalıkları ancak o çözebilirdi.

Tolga önündeki bardakları durmaksızın kafasına dikeyordu. İçinden sürekli bir şeyler söyleyerek rahatsız eden vicdanı susturmanın başka yolu yoktu. Sarhoş olmalı ve kendinden geçmeliydi. Neden bu kadar sorun olduğunu bilmiyordu. Tolga'nun bilmek bilmeyen gururu, sözünün arkasında durmaması ve kardeşinin hayatına karışmasını söylüyordu. Okan ile evlenmesi çözüm değildi. Bunu Tolga da biliyordu. Barmenin doldurduğu bardağı tekrar kafasına daktı. Düşünmemesi gerekiyordu. Düşünmemesi!

Geldiğinden beri bir saat geçmişti. Yanındaki sandalyeye birinin oturup koluna süründüğünü hissedince başını çevirdi. Puslu gözleri odaklanmakta zorluk çekiyordu. Birkaç kere kırıştırarak gözlerini kısı. Görebildiği tek şey harika mavi gözler olduğuuydu.

"Merhaba" dedi güzel gözlü kadın.

"Merhaba" dedi Tolga da kadına kibar davranmaya çalışarak. Bu gözlerin nasıl bu kadar çekici geldiğini anlamamıştı. Gözlerini kadının yüzünden gezdirmeye çalıştı ama onu en çok çarpan o bir çift mavi gözdü.

"Size eşlik edebilir miyim?" diye sordu genç kadın. Tolga kadının yalnız olduğunu anladı. Kafasını dağıtmasına belki bir yardımı dokunurdu.

"Ne içersiniz?" diye sordu en yakışıklı hali ile. Genç kadının mavi gözlerinde bir parlama görünce rahatladı. Barmene ne içeceğini söyleyerek Tolga ile seviyeli bir sohbete girdi.

Saatler birbirini kovaladı. Gecenin yarısını geçmişti. Tolga'nın iyice küfelik olduğunu anlayan kadın amacına ulaştığı için gülümsedi. Şimdi tek bir sorun kalmıştı! Cep telefonunu çıkartarak yakın yardımcısını aradı. Adamın gelmesi on dakikanın daha geçmesine ve Tolga'nın saçmalayarak bir şeyler söylemesine neden olmuştu. Bunların içinde Esmâ ve Baran hakkında bilgileri de içeriyordu. Genç kadın en güzel gülümsemesi ile gülererek Tolga'ya daha fazla yanıştı.

"Evim boş gidelim mi?" dedi kulağına sonra dudaklarına kırsı bir öpücük kondurdu. Bu adamı daha fazla şevklendirmişti. Gülümsedi.

"Gidelim!" Tam o sırada genç kadının yardımcısı geldi. Tolga içkinin etkisiyle farklı dünyalarda gidip geliyordu. Birinin onu sırtlanıp arabaya yatırdığını dahi fark etmedi. Yol boyunca bir şeyler mırıldanıp durdu. Yarım saat sonra hiç tanımadığı bir odada yatağına yatırıldığında da her şeyden habersiz etrafına sersemce gülümsüyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sordu güzel gözlü kadın.

"İsmini sormadım hiç?" Tolga yaptığı şeye aptalca sırıttı. Genç kadın adamın üzerindeki kileri teker teker çıkartırken o da genç adama gülümsedi.

"Adım Gülşah!"

1. Ay Sonra

Genç kadın dikkatle aynadan kendisine bakıyordu. Üzerindeki yeşil saten elbisesi sanki kefeniyemiş gibi soğuktu. Giymeyi hiç mi hiç istememişti. Mağazadan alırken bile ölçülerini görevli kişiye söylemiş, elbiseyi onlara seçtirmişti. Modelinde bir sorun yoktu. Zevkleri gerçekten güzeldi. Tek sorun o güne özel alınmış olmasıydı. Birkaç saat sonra kendi nişanı yapılacaktı. Dünyanın en mutlu gelini kendisi olmalıydı ama nişanlanacağı kişiye gelince durum değişiyordu. Okan ile evlenmemek için diretmesi ağabeyi ile yaptığı o geceki kavgada son bulmuştu. Bir daha hiçbir şekilde karşı karşıya gelmemişlerdi. Sadece bu sabah kahvaltıda bakışları kesişmiş anında başka yöne çevirmişlerdi. Esmâ'nın sessiz çığlıklarını bir tek Pelin duymuş ama onun da elinden bir şey gelmemişti.

Tolga'ya göre birkaç gün sonra nişanlanmaları iyiydi. Ama Okan'ın iyileşme sürecini bahane ederek nişan gününü uzatmışlardı. Pelin her şekilde Esmâ'nın yanındaydı. Kendi çapında bir şeyler yapıyor, kuzenine nasıl yardımcı olur buna kafa yoruyordu. Medyada çıkan haberlerden sonra bu işin peşine düşmüştü. Laf arasında Esmâ'dan aldığı bilgileri toparlayarak işi kurcalamaya başlamış ve kendi tanıdıkları yüksek mevkideki insanlarla iletişime geçerek yardım almıştı. Sonunda eline geçen sadece bir isim ve simaydı.

Gülşah!

Bu ismi öğrendiğinde Esmâ'ya söylemeyi amaçlamıştı. Ama genç kadının başındaki derdi yeterince ağırken, yüklerinin üzerine bir de bunu eklemeyecekti. Zaten Esmâ medyanın peşini bıraktığı için umurunda bile değildi. Sadece sürekli bahsettiği Gülşah gerçekten Baran'ın eski nişanlısı mı bunu merak ediyordu. Bu kadının tesadüf olmamasını umarak nişanın olup bitmesine kadar bekleyecekti. Daha sonra genç kadınıla açıkça konuşabilirdi.

Esmâ, üzerindeki elbisenin modeline tekrar baktı. İnce fizikine tam oturmuş, düz saten bir elbiseydi. Gözlerinin rengi ile uyumlu olduğu için Esmâ'ya ayrı bir hava vermişti. Boyundan askılı, hafif dekolteliydi. Belinde gümüş renklenden işlemeler vardı. Belinin kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Vücudu güzeldi fakat yüzünde hiçbir kas hareket etmiyordu. Gülmek için çaba bile sarf etmiyordu. Makyajı yapılmıştı. Saçları ise topuz yapılarak yeşil taşlarla süslenmişti. Kendisini seyretmesi içindeki nefreti daha çok körüklüyor, kendini boş bir beden olarak görüyordu.

Aynaya baktıkça içinde kusma isteği doğmaya başladı. Midesi buruluyordu. Daha fazla bu manzaraya dayanamayarak arkasını döndü. Pencerenin kenarına ilerleyip aşağıya baktı. Nişanlıları İstanbul'un çok lüks bir otelinde yapıyordu. Medyaya kapalı olarak gerçekleştirilecekti. Fakat Tolga'nın isteği üzerine kendi ayarladıkları bir fotoğrafçı gelin ile damadın fotoğraflarını çekerek Tolga'ya gösterecek, izin verdiklerini magazincilere dağıtıracaktı. Bunların hepsi göstermelikti. Dünya üzerinde cehennemi tadıyordu Esmâ. Kimseye karşı koyamadan sadece istenileni yerine getiren bir kuklaydı. His-siz, duygudan hiçbir şekilde nasibini almamış bir bedendi. Ağ-lamak için göz pınarları bile kurumuştu. Kendini belli eden tek bir şey vardı. Kalbi!

Hâlâ Baran için atan kalbi! Ağabeyinin söylediği sözleri, babası da onaylayınca Esmâ'nın dünyası tepe taklak olmuştu. En çok sevdiği kişi bile ona arkasını dönerek uzaklaşmıştı. Her gece yatağa başını koyduğunda Baran'ın güzel yüzü ve o semp-tik gülüşü ile uykuya dalyordu. Bu akşamdan sonra o yüz değişecekti. Tabii bu kendisi izin verdiği takdirde gerçekleşecekti. Okan'ı eşi olarak görmüyordu. Görmesi gerekiyordu belki ama Okan'ın da onunla evlenmek istememesi olayları biraz olsun durgunlaştırıyordu.

Odanın kapısı çalındı. Biraz sonra açılarak içeri biri girdi. Esmâ arkasına yavaşça dönerek gelen kişiye baktı.

"Yalnızsın. Ben de başın kalabalıktır, konuşamayız diye düşünmüştüm." dedi Okan sakince.

O da Esmâ'nın nişanlılığıyla ve kendi gözleriyle aynı renk olan kravattı ve siyah takımıyla çok yakışıklı görünüyordu.

Kolu açıdaydı. Yüzündeki bazı ufak tefek yaralar iyileşmişti, fakat morluklar kendini koruyordu. Soran herkese küçük bir kaza geçirdiğini söylüyordu. Tolga ve Baran'dan dayak yediğini aileden ve sekreterleri Nergis'ten başka kimse bilmiyordu. Duyulması hoş olmayan dedikoduların çıkmasına bir neden daha vermekten başka bir işe yaramazdı.

"Herkesi gönderdim. Yalnız olmak güzelli"

"Katılıyorum." Okan da pencereye yaklaşarak aşağı bir göz attı. Davetlilerin çoğu gelmişti. Başını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı.

"Bu kadar şeye gerek yoktu." dedi aşağıdaki daveti göstererek.

"Biliyorum." dedi Esmâ dışlerinin arasında.

"Esmâ..." Genç kadın ona bakmadı. Kollarını göğüs hizasında bağlayarak sırtını pencereye dönmüş bir vaziyette duruyordu.

"Esmâ yüzüne bakar mısın?" Genç kadın başını sertçe çevirip öfkeyle nişanlısı olacak olan adama baktı.

"Buraya kadar gelmiş olabiliriz fakat geç değil. Aşağıdaki insanların ne düşündüğü umurumda değil. Eğer sen..."

"Hayır! Buradan dönüş yok. Bu gece bu nişan olacak."

"Emin misin?"

"Evet!"

Okan sustu. Konuştukça genç kadının ağlamaklı bir hale büründüğünü görmüştü. Esmâ yutkunup duruyordu. Boğazına oturan lanet yurru da neydi böyle? Bir türlü gitmiyordu.

"Seninle... Başka bir durumda olsaydık, bu nişandan kimse beni vazgeçiremezdi." Genç kadının dudağı alaycılıkla kıvrıldı.

"Şimdi de sevinebilirsin. Bak eşin olma yolunda durmaksızın ilerliyorum."

"Bu şekilde seninle evlenmek istemiyorum. Bu durumda değil! Sen kalbine söz geçiremiyorken, kalbin bir başka adama atıken değil!" Okan sustu. Esmâ ise gözlerine dolmuş olan yaşları geri göndermek için kendisiyle kavgâ edip duruyordu. Okan derin bir nefes alarak sözlerine devam etti.

"En yakın arkadaşımın kalp evliliği yapmış karısıyla değil!" diyerek sözlerini bitirdi. Esmâ hızla başını çevirdi.

"Yanılıyorsun!" dedi sertçe. "O benden vazgeçti. Karısı falan değilim."

"Evlilik illa bir çift yüzük veya beyaz bir kâğıda atılan iki imzadan ibaret değildir. Gözlerin ve kalbin bir başka vücut ile bir hareket etmesidir." Esmâ başını çevirdi. İçeriden yanakları kızışıyor ve kendini zor tutuyordu. Birazdan bir damla düşebilirdi. Okan yerinden hareketlenerek tam Esmâ'nın önünde durdu. Genç kadının topukluları adamın uzun boyunca yetişmişti. Göz göze geldiler. "Çok uzun zamandır seni izliyorum. Kalbini bilemem ama gözlerinde gördüğüm şey bana ait olmadıklarınıydı. Daha fazlasını da gördüm." Okan susarak genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Bu dolan yaşlar bile benim için değil. Sana tüm kalbimle söylüyorum! Baran buraya gelse seni seve seve ona teslim ederim." Okan'ın bu hareketi karşısında Esmâ gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı ve birkaç damlasını dışarı attı.

"Yapma!" dedi Esmâ acıyla. Okan genç kadını kendisine çekerek omzunu açtı. En son böyle dururlarken paparazziye yakalanmışlardı. Okan'ın aklına gelince genç kadını pencerenin önünden biraz daha kendisine çekerek uzaklaştı. Her an her şey olabilir. Esmâ başını Okan'ın omzuna dayayarak ağladı.

"Sana şimdi söylesem daha iyi sanırım." dedi sıkıntıyla Okan. Esmâ başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Gözlerinden düşen damlaları kurulayarak karşısındaki adamın söyleyeceklerini bekledi.

Okan bir adım geriledi. Elleri kızın elini bir dakika olsun bırakmıyordu. Söyleyecekleri Esmâ'nın tepkisi kalamayacak kadar önemli bir durumu teşkil ediyordu.

"Nişana..." dudağını ısırdı. Söyleyip söylememek arasında kalmıştı. "Nişana Baran da geliyor." Sözlerini bir çırpıda söyledikten sonra nefesini tuttu. Esmâ da tutmuştu. Kulakları doğru duyup duymamak arasında bir yerdedi. Akli, neden geliyor sorusuna bir çözüm arıyordu. Kendisi bulamayınca Okan'a döndü.

"Neden?" diye sordu beklenti dolu gözlerle. Okan ciğerlerindeki havayı serbest bıraktı.

"Geçen beni aradı. Nişan gününü kendisine bizzat iletmemi istedi. Ben de isteğini yaptım."

Esmâ hayretle bakakaldı. Sonra acıyla güldü.

"Bunu neden yaptın? Okan bil..."

"Tamam! Evet! Biliyorum!" Okan sözünü sertçe kesti. Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Sesini yumuşatarak "Esmâ, eğer bu yola giriyorsak bunu o da görmeli. Sonuçta o istemiyor diye sen dedin..." diye konuyu açıkladı. Esmâ'dan bir cevap beklodi ama genç kadın donmuş gibiydi. Aklında hala onu görünce vereceği tepki vardı. Sevdiği bir adam karşında dururken nasıl başka biri ile yüzük takacaktı bilmiyordu. Huzursuzluğunu hissetti. Bacaklarındaki tüm güç çekilmişti. Geriye doğru yalpalayınca, Okan hemen sağlam kolunu beline dolayarak koltuklara götürdü. Yavaşça oturup kendiside yanına iliyti.

"Ben yapamam." dedi Esmâ çok üzgündü. Gözlerine tekrar yaşlar dolmaya başlamıştı. Eski sağlam karakterli yapısının dönme-yi ne kadar çok istedi.

"Yapmalısın. Ben hep yanında olacağım."

"Gözlerinin içine bakarak bunu yapamam."

"Esmâ, seni istemiyorsa bu onun suçu! Ayrıca bu inadin ne den bu kadar uzadığını bilmiyorum."

"Bana, yaptıklarını ödetiyor."

"Sen ne yaptın ki?"

"O beni istediği zaman ben istemedim. Ne kadar acı çektim biliyor musun? Ama onun teklifini kabul edip onunla olamadım diye bana bunu uygun gördü. En zor zamanımda bıraktı beni..."

"O zaman ondan intikamını al! Karşısında mutlu bir gelin gibi görün. O sana ödetiyse sen de ona ödet. Kendi elleriyle seni bir başkasına teslim ediyorsa ya gerçekten seni umursamıyordur ya da kendini deniyordur."

"Nasıl yani?"

"Erkek dünyası çok farklıdır. Kendince planları olduğuna eminim. Belki de mazoşist biridir, sevdiği kadını başkasının kolları arasında görünce çekeceği acıdan hoşlanıyordur?" Okan Esmâ'nın kafasının karışıklığını belli eden kaş çatışını fark edince hafifçe gülümsedi.

"Boş ver şimdi bunları, senin ilk düşünmen gereken şey kendi isteklerin. Mutluluğun! Başkaları için kendini üzme-kten vazgeç!" Okan gözleri ile kızın vücuduna şöyle bir göz attı.

"Kaç kilo verdin?"

"Anlamadım?"

"Bu olaylar olmadan önce daha kiloluydun. Şimdi sırt kemiklerini görüyorum. Üzüntün tüm vücudunu yiyip bitiriyor. Kendine bu kadar zarar verme!"

Okan'ın bu kadar anlayışlı olması gerçekten şaşırtıcıydı. Her zaman iyi birer arkadaş olmuşlardı. Okan'ın kendisini sevdiğini söylediği gün arkadaşlıkları hafif sallantıya girmişti fakat Okan durumu kurtararak, sadece arkadaş kalmak istediğini belirtmişti. Zaten sevgisi aşktan uzaktı. Hoşlanmaktan öte bir çizgide duruyordu. Saygısı ve sevgisi sonsuzdu. Onun böyle üzgün olması Okan'ın her defasında acı çekmesine neden oluyordu. Bütün bu olayların sebebi olarak kendisini suçlu görmesi yeterince ağırdı. Bir de genç kadının böyle üzgün olması her şeyi daha karmaşık hale getirmişti.

Odanın kapısı açıldı. İçeri Behiye Hanım ve Pelin girdi. İkisi de nişan için özenle hazırlanmışlardı. Her ne kadar Esmâ için bir anlamı olmasa da ailesinin adı için önemliydi. Fiyasko çıkmadan bir an önce bu gecenin bitmesini diledi.

"Rahatsız etmiyoruz, değil mi?" diye sordu Pelin çekinerek.

"Hazır mısın Esmâ?" diye sordu Behiye Hanım. Kızının suratını asık görünce nedense şaşırmadı. Evden otele getirmekte zorlanmıştı. İnatçı bir keçi gibi ayak diretmişti. Ama sonunda buraya gelmiş ve tüm hazırlıkları tamamlanmıştı. Esmâ yerinden kalktı. Okan da onunla beraber ayaklanmıştı.

"Sen ağladın mı?" diye sordu Pelin. Genç kızın göz makyajının akmış olduğunu fark etmişti. Esmâ hemen aynanın önüne giderek tuvalet masasından bir peçete aldı. Gözaltılarını temizleyerek, göz pınarlarındaki birkaç damlayı da peçete ile gözle-rinden aldı. Pelin eline rimeli aldı. Esmâ'nın makyajını tazeledikten sonra genç kadın arkasını döndü.

"Hazırım anne. Artık şu gece bitsin!"

Odadakiler birbirlerine baktı. Esmâ ile Okan göz göze geldi. Genç adam, güzel gelinin yanına gelip sağlam kolunu uzattı. Esmâ kola doğru şöyle bir baktı. İçinden bir ses 'yapma' dese de dinlemedi. Kendi kolunu adamın kolunun kıvrımlarından içeri soktu. Beraber odadan çıktılar. Arkadan Behiye Hanım ve Pelin takip ediyordu.

Asansörden aşağı kata inip nişan töreninin yapılacağı havuz başına doğru ilerlediler. Etraftaki insanlar gelin ve damadın ne kadar güzel göründüklerini düşünüyorlardı. İkisi de birbirleriyle uyum içindeydi. Ama Esmâ surat asmaya devam ediyordu. Okan yan gözle genç kadına baktı.

"Gülümse!" Esmâ ters bir bakış atmak için adama dönmüştü ama aklına Baran ile ilgili söyledikleri gelince yanak kanları luprlandı. Dudakları yana doğru yayılarak tebessüm eden bir hale büründü. Okan, hiç yoktan iyidir diye düşündü.

"Çok güzelsin," dedi biraz sonra. Bütün gece dilinin ucuna getirmişti fakat olayların karmaşıklığı ve uygunsuzluğu söylemesine izin vermemişti. Genç kadın önüne döndü. Gülümsemesi biraz daha genişledi ama sadece dudaklarda kaldı. Gözleri kalbindeki acıyı temsil ediyordu.

"Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklısın." Birbirleri ile girdikleri diyalog tüm sinirlerin boşalmasına neden olmuştu. Okan güldü.

"Teşekkür ederim," dedi ve beraber otelin kapısından çıkan havuzun kenarına inen merdivenlere geldiler. Bütün konuklar onlara döndü. Alkışlar birbiri ardına başlarken Esmâ gözleri ile çevreyi tarıyordu. Okan'ın söylememesini dilerdi. En başta söyleyerek bazarlıklı olmasını istemişti ama Esmâ öyle hissetmiyordu. Onu bir saniye olsun görmek istediği için deli gibi konukların yüzlerini inceledi. Ama o aralarında yoktu.

Nişan kurdelesini kesilmesi için bütün herkes bir araya toplanmıştı. Ahmet Bey'in kesmesi uygun görülerek makas ona verilmişti. Kısa bir konuşmadan sonra gençlere döndü.

"Uzun bir beraberlik geçirmenizi ve mutluluklarınızın uzun olmasını dilerim." Gözleri genç kızın gözleri ile kesişti. Ahmet Bey her ne kadar gülüyor olsa da onunda Esmâ'dan altta kalır yanı yoktu. Bütün hafta boyunca Esmâ ve Baran'ı bir araya getirmeye uğraşsa da yaptığı tüm plan boşa gitmişti. Sanki bilerek işlerine taş konuluyordu. Kimseye bahsetmediği planları garip bir şekilde terse dönerken sonunda nişan gününe gelmişti. Damadı olmasını istediği kişi ise olaya hiçbir müdahale bulunmamıştı. Baran'ın olayları bu kadar büyütüp tüm meydana Okan'a bırakması akıllı olacak şey değildi. Esmâ'yı severken en yakın arkadaşı ile olmasına izin vermek delilikti.

Acı çekerek kendi eli ile salmıştı. Baran'ın ne düşündüğünü bilmiyordu. Fakat nasıl bir planı varsa çok geçmeden bayata geçirmesini umdu.

Ahmet Bey, klasik kırmızı kurdeleyi tutarak makasın arasına aldı. Esmâ kurdeleye bakacak gücü içinde bulamıyordu. Kaderi de böyle bir kurdele gibi kesiliyordu. Sevmediği bir adamla! Yüzündeki hafif tebessümü kaybetmeden başını kaldırdı. Bakışlarını topluluğa çevirdi. Kendilerine gölen yüzle bakan insanları tek tek inceledi. Ta ki...

Baran!

Genç kadın o sert simayı görünce nefesini tuttu. Bacaklarındaki güç çekilmişti. Ayakta durmakta zorlandığını hissediyordu. Gözlerini ayırmadan karşıdaki adama bakmayı sürdürdü. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Sert çehresi ile tam kendisine bakıyordu. Gözlerini kırpmaksızın kendi gözlerinden içine akıyordu. Baran'ın bu kadar yakışıklı olması suçtu! Bir günah kadar çekici, iri vücuduna giydiği siyah takımı ile bir şeyleri belli ediyordu. *Yastayım!* Kuzguni siyah saçları ve gri parlaklıkları ile Esmâ'nın kalbinin coşturdukcâ coşturuyordu. *Ah ne olur bakma bana öyle!*

"Hayırlı uğurlu olsun!" dedi Ahmet Bey kızının olmayan mutluluğunu tüm dünyaya haykırarcasına. Makasın kurdeleyi keserkenki çıkardığı o ses, genç kadının gerçekleri kavramasına yetti. Artık yanındaki adam ile nişanlanmıştı. Karşısındakıyla aralarında her şey bitmişti! İstemeyerek de olsa bakışlarını Baran'dan alarak yana döndü. Okan ile göz göze geldiğinde genç adamın anlam dolu bakışlarıyla karşılaştı. *Güçlü ol! Bunu o istedi!*

Esmâ bir tek buna tutundu. İçinde yoktan var ettiği o güç tanesine arkasını yaslayarak git gide kuvvetlendiğini hissetti. Bütün bunları o istemişti. Eğer bu kadar uzatmasaydı, şu an yapılan nişan onlarınki olacaktı. Bütün suç Esmâ'da olabilirdi. Davranışları nedeniyle genç adamın böyle bir karar vermesine sebebiyet vermiş olabilirdi. Ama bunu uzatmamak Baran'ın elindeydi. Kendilerine bu denli acı vermeleri gerekli miydi?

Okan alkışlar eşliğinden genç kadına doğru döndü. Esmâ, yanaklarından öpmek için eğilirken Okan, beklemediği bir şey yaptı. Dudaklarından öptü! Esmâ bir anda buz kesildi. Bunca

kalabalığın en önemlisi Baran'ın gözleri önünde dudaklarına kısa bir öpücük kondurmuştu. Büyütecek kadar önemli bir öpücük değildi. Sadece kısa bir dokunuştur ama Esmâ için o kadar büyüktü ki ayrılınca kimseye fark ettirmeden Okan'ı çimdikledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyerek dişlerinin arasından tısladı. Öfkesi burnundan çıkacak gibiydi.

"Gölümse hayatım. Biz artık nişanlıyız."

"Bunu yapmamalıydın!" Ahmet Bey kızını öpmek için düşünce konuşmaları yarıda kesildi. Gözleri topluluğun arasında geziniyordu. Baran'ı aradı ama bulamadı.

Tebriklerin ardı arkası kesilecek gibi değildi. Sonunda Okan da bunaldı ve orkestraya müziğe girmelerini işaret etti. Esmâ'yı kolundan tuttuğu gibi dans pisti için ayarlanmış olan alana götürdü. Kızı kollarına alarak müzik eşliğinde dansa başladılar. Okan genç kadının yüzüne doğru eğildi. Neredeyse yarım saat tir somurtuyordu.

"Esmâ gülümser misin?"

Genç kadın öfkeli bakışlarını Okan'a doğru kaldırdı.

"Yaptığın şey çok fenaydı!"

"Nişanlı olduğumuzu hatırlatırım."

"Ben de sana formaliteden nişanlandığımızı hatırlatırım. Daha bir saat önce seninle ne konuştuk?"

"Konuşuklarımızı iyi hatırlıyorsan, seninle nişanlı olduğumu ona göstererek acı çektiirmeyi düşünüyorduk."

"Ama bu kadar ileri giderek değildi!"

Okan öfkeyle nefes aldı. Kendisine sakın olmasını söylüyordu ama Esmâ'nın dedikleri ile daha çok öfkeleniyordu. Eğer Baran'a acı çektiirmesini istiyorsa bunu kurallarına göre yapmalıydı. Kalbinin halen onda olduğunu ama başkasıyla nişanlandığını göstererek başaramazdı.

"Öpücükten sonra yok oldu! Benim daha farklı düşünceğim vardı." Sesi o kadar acınası bir halde çıkmıştı ki Okan sinirini bir kenara bırakarak tekrar bakışlarını genç kadına çevirdi.

"O hâlâ burada."

Esmâ başını o kadar hızlı kaldırmıştı ki Okan'ın burnuna çarpacaktı.

"Nerede? Gilmemiş mi?" dedi heyecanlı. Kalbi de sesindeki heyecan ile ritmini hızlandırmıştı.

"Evet, çaktırmadan bar tarafına bak. Şu an bardaklar arasında kaybolmuş, birbiri ardına kafasına diyor. Dur yavaş... Çaktırmadan bak! Unutma bu durumda olmak onunda suçu!" Esmâ Okan'a başını sallayarak anladığını belirtti, dans bahanesi ile döndüler. Bar kısmına doğru göz ucuyla baktı. Baran bardağı daha yuvarlarken gözlerini ayırmadan dans eden çifti izliyordu. Esmâ ile göz göze geldiler. Baran bardağı yavaşça masaya bıraktı. O kadar dağılmış bir hali vardı ki Esmâ sarhoş olduğuna kanaat getirdi.

Konuklar, çiftin arkasından dans etmeye başlayınca pist kalabalıklaşmaya başlamıştı. Baran son olmasını umduğu bardağı tepesine dikerek, dünyada en çok korktuğu görüntünün tam karşısında duruyor, kendisine olmadık acılar veriyordu. Gerçekten mazoşistlik damarı tutmuştu. Buraya gelmeye bilirdi, şu an başka kadınların kollarında, kusana kadar içki içip kendinden geçebilirdi. Ama o nişana gelmek istemişti. Bizzat Okan ile konuşmuş, kendisine nişan gününü haber vermesini istemişti. Ve şu an buradaydı. O acı tablo gözlerinin tam önündeydi. Sevdigi kadın, en yakın arkadaşı ile nişanlanmıştı. Birkaç güne kalmaz karısı bile olurdu. Ve bütün suç kendisindeydi! Bir bardağı daha öfkeyle ağzında yuvarladı. Gözleri Esmâ ile karşılaşınca ağzındaki koca yudumu mideye gönderdi. Elindeki bardağı masaya bıraktı ve kendinden emin bir o kadar dengesiz yürüyüşü ile piste daldı. Nişanlı çiftin yanına gidince genç kadın hemen ellerini Okan'ın üzerinden çekerek Baran'a döndü.

"Damat bey, gelininiz ile dans etmeme müsaade eder misiniz?" Gözleri Okan'ın üzerindeydi. Esmâ olduğu yerde heyecanlandı. Gözleri ile Okan'a yalvaran bakışlar atarak tekrar Baran'a döndü. Okan sıkıtiyla iç çekti. Esmâ'ya çevirdiği gözleri ne kadar istekli olduğunu belirtir cinstendi. Onun büyülesine mutlu olması kendisini de mutlu ediyordu. Baran'a biraz daha acı çektiirmekti maksadı fakat gerçekleştiremeden pes etti.

"Tabii Baran!" Okan, Esmâ'yı Baran'a bırakarak arkasını döndüğü gibi pistten çıktı. Doğru yapıp yapmadığından emin olamadı ama Esmâ'nın gözlerinde gördüğü o şey, verdiği kara-

rin doğru olduğunu belli ediyordu. Bar kısmını ilerlerken köşede duran tanıdık bir simayı fark etti. Göz göze gelince olduğu yerde durdu. Ayakları tereddüt etti. Ama fazla dayanamadı ve ağaçların altında duran Betül'ün yanına gitti.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum." Betül gri gözlemme uyumlu, bir elbise giymişti.

"Ben de beklemiyordum, bir anda kendimi burada buldum."

Okan genç kıza şöyle bir bakarak başını piste çevirdi. Esmâ ile Baran'ın göz göze, samimi bir şekilde dans ettiğini görünce tekrar Betül'e döndü.

"Abini almaya mı geldin?" diye sordu başıyla dans edenleri göstererek.

"Aslında seninle konuşmaya gelmiştim."

"Benimle mi?"

"Evet. Daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?"

"O kadar önemli yani?"

"Benim açından evet!" Okan genç kadının gözlerindeki ısrarı fark edince ne konuşacağını merak ederek başını salladı.

"Önden buyurun leydim."

Betül ile beraber otelin yanındaki yoldan ilerleyerek kimselere yakalanmadan arka kapıdan içeri girdiler. Otelin lobisine ilerleyerek koltuklara oturdular.

"Seni dinliyorum."

Betül derin bir nefes alarak koltukta öne doğru kaydı. Soru-cakları ve alacağı cevaplar çok önemliydi. Esmâ ile konuşma girişiminde eline hiçbir şey geçmemiştir. İsteddiği cevapları alamadığı için ağabeyinin durumuna bir çare üretmiyordu. Baran'ın son haftalarda neler çektiğini kendisinden başka kimse bilemezdi. O dağ gibi adamın acılar içinde kıvrandığını ve kendini içinden ayıramayan bir alkolik olduğunu bir tek kendisi görmüştü. Onun acısını kendi acısıydı. Böyle bir durumda olmasını istemiyordu. Esmâ'nın gerçekten tüm köprüleri yıkıp yıkmadığını bilmeliydi. Nişana ağabeyi ile gelmişti. Bahçede kendine bir yer bularak tüm nişanı uzaktan izlemişti. Baran'ı da tabii... Okan bazı cevapları ona vermeden buradan çıkamayacaktı. Tüm nişanı dağıtmayı dahi göze alabilirdi. Betül'ün inandından kimsenin kurtulamayacağı bilinen bir şey olduğu için

Okan'ın da başka şansı kalmıyordu. Bugün bir şeyler açıklığa kavuşacaktı!

Baran, Okan'ın yanlarından ayrılmasıyla genç kadını belinden kavrayarak kendisine çekti. Bir an olsun gözlerini ondan ayıramıyordu. Baran Okan'dan birkaç santim uzun olduğu için başını eğmek zorunda kalmıştı. Esmâ ise bakışlarında kaybolacağını bildiği için sürekli başını yukarı kaldırmaktan kaçınıyordu. Sonunda dayanamadı ve bakışları o muhteşem parlaklıklarla buluştu. Bir süre birbirlerine bakarak ağır ağır dans ettiler. İkisi de sadece bunu bekliliyor gibi sakin ve bir o kadar huzurluydular. Etraflarındaki insanlar bir anda kaybolmuş gibiydi. Dünya sadece onların etrafında dönüyordu. Kulaklarına bir tek orkestranın çaldığı slow parça geliyor, danslarına bir anlam katıyordu.

Suskunlukları, müziğin çabuk bitimi ve yoğun istek üzerine başka bir slow parçanın başlamasıyla son buldu.

"Onun kollarındayken mutlu musun?" diye acıyla sordu Baran. Bunu dile getirmek o kadar zordu ki alacağı cevaptan da bir o kadar korkuyordu. Esmâ'nın aşk dolu bakışları soru karşısında öfkeli bir çift taşa dönmüştü. Duygudan yoksun, gerçeği hatırlatan soğuk bakışlara...

"Bunu isteyen sen olduğunu sanıyordum? Yoksa yanıliyor muyum?" Baran hiçbir şey söylemedi. Aynı yerde sallandıkları nı fark edince yavaşça dönerek konum değiştirdiler.

"Buraya neden geldin Baran?" diye sordu Esmâ soğuk bir sesle. Gerçeklerin yüzüne çarpması kalbinin sızısını yükselterek ağır bir yükmiş gibi sol tarafında duruyordu. Baran başını sola doğru yatırıp genç kadından yayılan o mis kokuyu içine çekti. Ah lanet olsun onu o kadar özlemişti ki kolundan tuttuğu gibi buradan götürür ve kendi kadını yapabiliirdi. Ama gururu ona tükürdüğünü yalatmamak için koyduğu irade duvarına çarpmasını sağlıyor, bu fikirleri gerçekleştirmesine izin vermiyordu. Bu kadar zordu! Gururlanmanın yeri değildi fakat başka türlü de gelmiyordu içinden.

"Seni görmeye" dedi alçak bir sesle. Esmâ inanmak istemiyordu ama Baran'ın sesi sanki acı çekiyormuş gibi gergin çıktı.

"Kendine işkence etmeye mi?" diye alayla sordu.

"Acı çektiğimi görmek ister miydin?" Baran'ın ifadesiz yüzünden hiçbir şey anlamayınca Esmâ başını eğerek göz temasını kesti. Belindeki güçlü parmakların kıpırtısıyla bir anda vücudu kasıldı. Baran bunca kişinin gözü önünde adeta onu okuyordu. Buna sinirlenmesi gerekirdi. Ama parmakları sihirli dokunuşlar içerisindymiş gibi genç kadını mayıstıyor, tüm sinirini sökülüp alıyordu. Kollarında eridiğini hissedince kalp anışlarına ve beyecanlanan nefesine aldırmadan başını kaldırdı.

"Yapma!" dedi sertçe.

"Dokunuşlarına hâlâ tepkisiz kalamıyorsun." Bunu bir umutla şöyle de genç kızın gözlerinde parlayan ateşi görmüştü.

"Dokunuşlarına vücudum tepki verebilir ama senin hakkındaki fikirlerim duygudan yoksun!" Baran hüzünlü bir iç çekişle bakışlarını etrafa çevirdi. Esmâ'ya bakmak kalbini doldursa da onun keskin bir bıçak gibi kalbini deşen sözleri canını daha fazla yakıyordu.

"Ne zaman karısı oluyorsun?" Baran tekrar başını eğdi. Ona bu soruları sormaması gerekiyordu. Genç kadının cevap vermekten kaçındığını bile daha fazla üsteliyor ve ters tepki almasına neden oluyordu. Ama Baran sormadan edemiyordu. Onun bir ömür karısı olmasını istemiyordu. Ve kahretsin ki bu kendi suçuydu!

Esmâ alayla gülererek başını geri attı. Baran, onun alaycı gülerken bile ne kadar harika olduğunu düşünüyordu.

"En kısa zamanda!" Gülmesini keserek soğuk bir gülümsemeyi dudaklarına oturttu. Karşısındaki adamın canını yakabilmek için uğraştıkça uğraşmak istiyordu. "Sevinebilirsin Baran Bey, ne de olsa amacımız buydu. En yakın arkadaşınıza sevdiğini söylediğiniz kadını bırakmak gerçekten..." Dudaklarını sıkarak yaptığının çok yerinde bir hareket olduğunu gösterir gibi başını salladı. "Çok erkekçe bir davranış! Tebrik ederim." Gülümsemesi solarak yüzünü adama yaklaştırdı. İkisimin de gözlerindeki alev içlerindeki arzu, aşk ve öfkyle harmanlan-

mıştı. Baktıkları yeri tutuşturabilir, içlerindeki tutkuyla körükleyebilirlerdi! "Erkeğim sendin! Kendi ellerinle beni en yakın arkadaşına verdin! Mutluluğumu sakın sorgulamaya kalkma! İstedığın gibi artık onun geliniyim..." Baran dansi kesince Esmâ da olduğu yerde kaldı.

Esmâ'nın sözleri ağırlaştıkça Baran, çığlık atma isteği ile dolmuştu. Canı yarım saat öncesinden daha çok yanıyordu. Esmâ sözlerinin gerçeğini vurgulamak için parmağını havaya kaldırıp kurdelesini sallanan alyansını gösterdi. "Bu da kanıtı!" Baran incecik belinden bastırarak kendisine adeta yapıştırdı. Esmâ istemsiz şekilde gerilerken etraftaki insanlara göz atıyordu. İki eliyle Baran'ın göğsünden itti fakat bir milim kıpırdamamıştı.

"Burak beni!"

"Bunları gerçekten söylemiyorsun değil mi?" dişlerinin arasından soğuk bir şekilde usladı. İtmekten vazgeçen Esmâ, başını dikleştirerek koyulaşmış gözlerle baktı.

"Gerçekleri duymak istemiyorsan, bana soru sorma!" Konuşmaları bitse bile gözleri konuşmaya devam ediyordu. İkisimin de nefesi hızlanmıştı. Baran fark ettirmiyordu ama Esmâ'nın dolgun göğüsleri elbiseyi yükseltip alçaltıyordu. Baran, gözlerini kırıştırarak etrafına şöyle bir bakındı. Kimsenin umurunda değillerdi. Dans ederek pistin kenarına geldiklerinden haberi yoktu. İnsanlar dansa kendini kaptırmış, onların bulunduğu yere bakmıyorlardı. Ama Baran bu kalabalığın içinde daha fazla duramazdı. Nefes alıştı zora girmişken Esmâ ile yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Genç kadını bileğinden tuttuğu gibi hızla arkasını döndü. Büyük adımlarla ilerliyordu. Esmâ arkasından tökezledi. Adımlarını daha rahat atabilmek için eteklerinden tutarak elbiseyi yukarı kaldırdı. Topuklularla adama yetişemediği için koşar adımlarla ilerledi. Bir rezalet çıkmaması için çenesini kapalı tuttu. Ama içinde patlamaya yüz tutmuş bir volkan fukur fukur kaynıyordu.

"Baran yavaşla!" dedi sertçe. Genç adam duymazlıktan gelerek yürümesini sürdürdü. Otelin arka bahçe kapısına doğru ilerledi. Genç kadın kolunu çekisiyordu fakat Baran daha fazla sıkarak ona hareket alanını kapattı.

"Kolum acıyor!" diye inledi. Sesi inleme ve öfkeyle karışık bir şekilde çıkmıştı. Kapıdan geçerken bileğini bırakıp elini beline koydu.

"Sakin yanlış bir harekette bulunayım deme! Sana fazlaıyla ödettirim küçük hanım." diyerek tehdit etti kulağına doğru. Kendine biraz çekerek yürümeye başladı. Resepsiyona ilerlerken lobide bir hareketlenme oldu. Bağırışlar ve arkasından kırılan bardaklar Baran ve Esmâ'nın dikkatini çekmişti. Hırlarını çevirip seslerin geldiği yöne baktılar. İkisi de donakalmıştı.

Okan, Betül'ün beline sarılmış, Tolga'nın üzerine yürümeyi engelliyordu. Baran, Esmâ'yı bıraktı. Koşarak Okan'ın yanına gitti. Kız kardeşinin neden böyle sinirlendiğini anlamamıştı.

"Betül?" diye seslendi. Hem şaşkın hem kızgındı. Betül öfkeli sözlerini yutarak başını ağabeyine çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ne olduğunu anlamaya çalışarak. Tolga gömlüğünü silen garsona izin vermiş, öfkeli gözleri ile Betül'e bakıyordu.

"Baran senin abin mi? Hiç şaşırmadım!" Baran'ın şaşkın bakışları soğuk bir hal alırken Betül'e döndü.

"Sana ne oluyor diye sordum?" dedi bastırarak. Betül biraz sakinleşmişti. Okan onu bırakınca olduğu yerde silkelenmiş, Esmâ ağabeyinin yanına gitti. Betül den bir yanıt gelmediğini görünce kendisi olaya müdahale etti.

"Abi ne oldu?"

"Bu cadı, senin Okan ile nişanlanmanı hazmedememiş. Garsonu bana doğru itince taşıdığı sıcak çay üstüme döküldü." dedi tiksinererek. Canının yandığı belli oluyordu. Garsonun elindeki bezi kaptı ve kendisi silmeye başladı. Yan gözle hâlâ Betül'e bakıyordu.

"Doğru mu Betül?" diye sordu Baran, kardeşinin böyle bir olay çıkarmasına hiç şaşırmamıştı. Kaç gündür kendisini sıkıştırıp duruyordu. Sonunda o da patlamıştı.

"Doğru! Bütün her şey bu adı adamın başının altında çıkıyor." dedi nefretle. Okan hiçbir şey söylemeden kenarda durmuş, olayları seyreliyordu. İki ağabey ve iki kardeş karşılıklı durarak kollarını paylaşmaya çalışır gibi bir görüntü çizmişlerdi.

"Sustur su kardeşini Baran!" Tolga, Betül'ün üzerine yürümek için hamle yapınca Esmâ ve Baran kendini ortaya attılar. Fakat Baran kardeşini korumak amacıyla, Tolga'nın sözlerine karşılık adamın yüz şeklini değiştirmek için adım atmıştı. Araya Esmâ girmeseydi, Tolga yere serilmiş olabilirdi. Durmasını sağlayan tek kişiydi Esmâ!

Esmâ, ellerini Tolga'nın göğsüne koyarak onu durdurdu. Fakat arkasında Baran'ı hissedince yüzünü hemen ona döndü.

"Baran yapma!" Genç adamın gözlerindeki öfkeyi görünce kendi içindeki öfke yok olmuştu. Çivi çiviye söker dedikleri bu olsa gerek. Betül'ün neden böyle yaptığını anlamamıştı ama bir rezalet çıkmasını engellemeliydi. Baran'ın, Tolga'ya olan soğuk bakışlarına karşılık yumuşatmak için ellerini adamın göğsüne koydu. Bu temas Baran'ı uyarmış ve gözlerini kadına çevirmesine neden olmuştu. Esmâ'nın gözlerinde öfkenin yerine yalvaran bir ifade görünce bakışlarını yumuşattı. Yüzü gerginliğini korurken, biraz önce öfkeyle yapacağı düşünceleri bir kenara savurdu. Esmâ, ona ağabeyi için yalvarıyordu. Başka bir şey için değildi. Gözleri parmağında sallanan kurdeleye kayınca içindeki tüm dalların kırılıp kendisinin gürül gürül çağlayan nehre dâştığını hissetti. Bundan sonra tek başınaydı. Esmâ ile aralarındaki her şey bitmişti. Kendi hayatına bakması gerekiyordu ya da hayatının sonuna gelmesi! Böyle yaşayamacağı gün gibi ortadaydı. Yanında bir hareketlenme olunca gözlerini o tarafa çevirdi. Okan gelmişti. Müstakbel karısını başka adamlara dokundugunu görünce sinirlenmiş olabileceğini düşündü Baran. İçinden öğürerek kusmak geliyordu. Buna nasıl izin vermişti? Son kez Esmâ'sının gözlerine bakarak arkasını döndü. Betül'ün yanına gidip kolundan tuttuğu gibi sürükleyerek otelden çıktı.

Esmâ, Baran'ın arkasından boş gözlerle bakıyordu. Gitme diyemedi. Derse birçok şeyi mahvedecekti. Son bakışında birçok şeyi söylemişti. *Bu sefer her şey bitti!*

...

Nişanın ertesi günü Esmâ, verandada çayını içiyordu. Dün gecenin bitmiş olabileceğine inanması çok zordu. Her şeyin üst

Öste gelip mahvolması an meselesiydi. Allahaan fazla uyan sürmemişti. Baranlar gittikten sonra etraftaki otel müşterileri kendi işlerine bakarak başlarını çevirmişlerdi. Esmâ ve Okan nişan alanına gitseler bile hiçbir konuşmamıştı.

Derin bir nefes çekti içine. O stresli günden kurtulmuştu. Parmagında parlayan sarı renkli alyansa gözleri kaydı. Elindeki çayı bir kenara bırakarak yüzüğü çıkartıp eliyle oynadı. İçinde dönün tarihi yazıyordu. Ve tabii Okan! Sıradan şeylerden nefret ediyordu. Hayatı bundan böyle mutsuz ev kadınlarından farklı geçmeyecekti. Sevmediği bir adam ile bir ömür geçirme düşüncesi nefret edilecek bir durumdu. Bir iki seneye kalmaz, kucağına bir de çocuk alırdı. Elini karnına koydu. Bir kaç hafta önce bebeğinin olduğunu sanarak ne kadar mutlu hissetmişti kendini. Baran'ın bebeğini dünyaya getirmek hayatı boyunca yapacağı en mantıklı şeydi. Aynı zamanda en güzeliydi. Ona bezeyen harika bir erkek çocuk! Kız da olabilirdi. Betül'ü seviyordu. Ağabeyine benzerliği ile aynı ona benzer bir kız çocuğunu da isteyebilirdi. Ama ne yazık ki mutluluğu kısa sürmüştü. Şimdi hayatının daha farklı olacağını bilse de artık elinden hiçbir şey gelmiyordu. Okan ile evlenecekti!

"Günaydın!" dedi arkasından ince bir ses. Esmâ, huzla yüzüğü parmağına geçirerek başını çevirdi. Pelin de eline aldığı çay fincanını masaya bırakarak oturdu.

"Günaydın." dedi Esmâ da gülümseyerek karşılık verdi.

"Nasil hissediyorsun?" Pelin çayını eline alırken yüzüğü gösterdi. Esmâ elini havada savurdu.

"Yeni nişanlanmış bir gelinden çok uzağım."

"Söze dökmene gerek yok aslında, yüzünden belli oluyor." dedi Pelin gülerek.

"Bugün keyfin yerinde bakıyorum."

"Aslında seninle konuşmam gerekiyor. Nişanın geçmesini bekliyordum."

Esmâ yerinde kıpırdanıp kuzenine döndü.

"Dinliyorum."

Pelin çayından bir yudum aldı. Esmâ'ya dönerek ilk kızı bir inceledi. Söyleyecekleri gerçekten kolay değildi.

"Bana, birkaç hafta önce bir şeyler anlatmıştın. Baran ile ilgili..."

Esmâ başını salladı.

"Eski nişanlisinin adının Gülşah olduğunu söylemiştin." Esmâ gerildi. Gülşah adının her geçtiği yerde tüyleri diken diken oluyor ve içindeki nefretin ne denli büyük olduğunu görüyordu.

"Pelin, konuyu uzatmadan sadede gel!" dedi sertçe.

"Ben de onu yapmaya çalışıyorum ama ilk önce senin ruh halini bir analiz edeyim dedim."

"Benim ruh halim gayet iyi. Ama o adı duyduğumda öfke-me sahip olamıyorum."

"Seni anlıyorum! Bak tamam, direkt anlatıyorum. Soru sorma her şeyi baştan anlatacağım." Esmâ tekrar başını sallayarak kuzenini bekledi. Pelin derin bir nefesle konuşmaya başladı.

"Senin Okan ile ilgili çıkan haberlerin, hele de bir gün sonra bu kadar abartılarak ortaya çıkması beni biraz şüphelendirdi. Ben de üst makamlardaki tanıdıklarımla konuştum. Bu işin arkasında kimin olduğunu, bu haberleri böyle sallayarak yayınlattırın kim olduğunu öğrenmek istedim. Ve bingo! Bil bakalım kim çıktı?" Esmâ söylenenleri can kulağı ile dinliyordu. Gözlerini kıstı. Aklına tek bir isim geliyordu.

"Gü... Gülşah mı?" derken kekeleyordu.

"Evet tatlım! Hepsi o cadının işiymiş."

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Dediğim gibi tanıdıklarım ile konuştum. Ama ilginç olan kısım, bunun bir holding tarafından yapılmış olması. Türkiye'nin en güçlü isimlerinden biriymiş. İsmi bana herhangi bir sorun olur diye vermedi. Aslında ben de pek üstelemedim öğrenmek için." Esmâ kusacağını hissetti. Yüzünün rengi kaçarken konuşmak için zorladı kendini.

"Baran mı?"

Pelin'in gözleri hayretle açıldı.

"Ah hayır! Bak sadece bunu sordum. SkyMountain mı, diye sordum. Bana hayır bundan eminim dedi. Hem düşüncene Baran neden böyle bir şey yapsın? Seni Okan'a vermiş olabilir ama dün gece gördüm. Gözleri seni kaybetme korkusu ile bakıyordu." Esmâ'nın yüzü asıldı.

"Aslında bunu ben de düşündüm. Dünkü sorularında sanki geri adım atmamı beklemiş gibi bir hali vardı. Okan'ı sevmeyemediğini sordu."

"Ah dur bir dakika! Sen de evet dedin?"

"Hayır. Bir cevap vermedim. Sadece istediğinin bu olduğunu söyledim. Senin o cevabı evet olarak algıladı. Dün gece giderken bana o bakışını asla unutamam." Esmâ'nın gözleri doldu. "Bu sefer kesin olarak onu kaybettim!"

"Esmâ! Her şeyin bir yolu vardır. Her zaman çıkmaza girdiğimiz de bir şekilde kurtulmadık mı? Hayat böyle. Sıkıştıyor, seni ölecekmiş gibi hissettiriyor. Arkasından bir güneş açıp her şeyi siliyor."

"Ya bu güneş, benim Okan ile evlenmemse?"

"Senin kalbinin Okan'ı istemediğini biliyorum." Pelin gözlerini kustu. Adı gibi emindi. Esmâ, Okan'ı sevmiyordu. Bunu defalarca duymuştu ama bir sevgi kırıntısına şahit olursa kendi karmaşık duygularını dizginleyecekti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Okan'a karşı bir şeyler hissetmesi gerçekten işleri çıkma sokabilirdi. Televizyonda ilk gördüğü andan itibaren içinde garip duyguların olduğunu fark etmişti. Hatta Esmâ'ya aralarında bir şey yoksa kendisinin sulanacağını bile şakayla dile getirmişti. Aradan geçen zamanlarda yakından tanıdığından kendi içinde de heyecanlı bir şeylerin olduğunu görmüştü. Okan gülünce çok tatlı oluyordu. Yanaklarında çıkan gamzeleri ona çocuksu ve aynı zamanda çekici bir görüntü veriyordu. Elbette kuzeni ile nişanlanıyordu. Esmâ sevsydi, kendini frenleri ama onunda kalbi bir başka adam için atıyordu. Bu kendisine biraz da olsa umut vermişti.

"İstemiyorsun değil mi?" diye sordu yine de. Esmâ'nın ona çıldırcağı gibi attığı bakış, sorunun ne kadar saçma olduğunu gösterir cinstendi. Pelin yutkunarak konuşmasına devam etti.

"Yani sevmeyemediğini biliyorum. Ama... Yine de..."

"Ah Pelin yeter! Okan'ı bir şekilde seviyorum. O da daima arkadaşım olarak kalmasıyla. Onunla evlenmek, dünya evine girmek değil, cehenneme girmek! Asla mutlu olamayacağım..."

"İşte bu yüzden seninle evlenmek istemiyorum." dedi Okan. Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki kapıda durup kendilerini dinleyen Okan'ı fark etmemişlerdi. Esmâ ve Pelin irkilerek kollarına dönünce Okan, yaslanmış olduğu kapıdan ayrılarak yanlarına geldi. Pelin'in yanındaki sandalyeye oturup kızlara baktı.

"Sen ne zamandan beri oradasın?" diye sordu Esmâ biraz mahcup bir ifade ile.

"Baran'ın seninle danışa konuştuğu şeyleri duyacak kadar. Gerçekten öyle mi sordu?" Pelin ile Esmâ birbirlerine kaçamak bakış attı. Sonra başını sallayan Esmâ elindeki çayının son yudumunu aldı.

"Planımız işe yaradı."

"Evet. Onu kaybettim." dedi Esmâ sabit gözlerle. Okan arkasına yaslanarak haylaz bir gülümseme ile Esmâ'ya baktı.

"Seni nasıl kıskandığını bir bilsen! O son bakışında her anı çıkarıma. Mesela... Tolga'nın üzerine yürürken sen araya girince nasıl sakinledin. En önemlisi gözlerinde seni kolundan tutup götürmemek için kendisini ne kadar zorlayan bir ifade vardı. Ben yanınıza gelince, bir şeyleri fark etti ve arkasını dönüp gitti. Emin ol doğru yoldayız." Pelin gözlerini devirdi.

"Okan, Esmâ'yı umutlandırma." Okan omuz silkti.

"Ben umutlandırmıyorum. Baran'ın hareketlerinin ne demek olduğunu biliyorum ve öyle konuşuyorum."

Pelin ve Esmâ birbirlerine baktılar. Esmâ'nın yüzü tekrar asılmıştı. Bu evlilik işi gerçekten çok uzamıştı. Okan ile ayrılma kimsenin haberi olmazdı. Tolga'dan gizlemeleri önemliydi. Zaten eve sadece geceleri uğruyordu. Gündüzleri Hazne Holding'e gelip işlerini bitiriyor, akşamları bir başka yerde ateşini söndürüyordu. Esmâ, tanıdığını sandığı ağabeyini aslında hiç tanımadığını fark edince ister istemez üzülüyordu. Kendi hayatının bir düzeni olmadığı gibi kendisinininkine de böyle karışıp perişan hale sokabiliyordu. Artık aralarındaki ağabey kardeş durumunun çekilmez bir noktaya vardığını görebek üzülmeye engel olamadı. Başını kaldırıp biraz uzanmak için izin istedi. Okan ve Pelin, anlayışla karşılayarak ona izin verdiler. Esmâ odasına çıkarken Pelin, Okan'a döndü.

"Esmâ'nın durumu hiç iyi değil." Okan sıkıntıyla iç çekti. Sandalyesinde kaykılarak Pelin'e doğru döndü.

"Bunun farkındayım."

"Bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?"

"Sen bir şeyler düşündün mü? Aklıma güzel bir plan geliyor. Gidip Baran'a 'Al, ben nişanlandım ama seninle evlenmiyorum' diyemem!" Okan'ın konuşması o kadar komikti ki Pelin bu can sıkıcı durumda sakın ifadesini koruyamadı ve güldü. Okan, yan gözle genç kızı izliyordu. Neden güldüğünü anlamıştı fakat garip bir biçimde gülüşünün ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Esmâ'ya olan duygusu aşk değildi. Sevgiydi. Belki de bu yüzden ona karşı bu kadar iyimserdi ve arkadaşının sevdiği olarak bakıyordu. Tabii ki dün geceki öpüşmeleri numaralandı. Esmâ'nın kalbi böylesine kırık olmasaydı bir umut gerçek sevgili olabilirlerdi. Ama her zamanki düşüncesi, başkasını seven bir kadını istemediğiydi. Şimdi ise Pelin'in gülüşünde çekici bir yan hissetmişti. Pelin'in zekâsını seviyordu. Kafasına koyduğu her şeyi yerine getirebiliyordu. Güçlü bir kadın karakterdi. Kendisi hakkındaki fikirlerini öğrenmek istedi bir an.

"Bizim evliliğimiz hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye sordu ciddiyetle. Pelin gülüşünü keserek ciddileşti. Okan tarafından böyle bir soru beklemiyordu. Biraz düşündü. Sonra başını kaldırıp Okan'ın yemyeşil gözlerine baktı.

"Yanlış olduğumu tabii ki de!"

"Evlenirsek peki..."

"İkinizin de mutsuz olacağını."

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?" Pelin bu soruyla şaşkınlığını saklayamadı.

"Be... Ben..." Pelin söyleyecek bir şeyler düşünürken kekelemişti. Okan geri çekilerek arkasına yaslandı.

"Anladım!" dedi Okan haylaz gülüşüyle. Pelin'in yanakları kızardı.

"Neyi anladın?" diye sordu hayretle.

"Benden hoşlandığını!" Pelin'in yüz rengi şekilden şekle giriyordu. Esmâ'dan konuşurken bir anda konunun kendisine gelme hızı inanılmazdı.

"Bunu da nereden çıkarttın ki?" diye sordu. Okan kollarını göğsünde bağlayıp gülümsedi. "Birkaç ay öncesine kadar çap-

kın bir erkek olduğumu unutma! Kadınları iyi tanıyorum." Pelin son sözünü atlayarak konuyu çevirdi.

"Evet biliyorum. Amerika'ya kadar gelmişti ünün!" dedi içtani bir sırıtışla.

"Sahi mi? Bak gör!" dedi Okan kendinden gurur duyan bir ifadeyle.

"Londra'da çektiirdiğin çıplak fotoğrafların Amerika'ya kadar gelmesi... Bence de büyük bir başarı. Kızların ayrılmayı bayıldığını eminim."

Okan'ın gözleri irileşti. Yutkunarak yerinde kıpırdandı.

"Gerçekten mi?" diye sordu huzursuzca. Pelin başını salladı.

"Evet! Gerçekten kızları çeken bir sızıgın var." Pelin bunu söylerken utanma belirtisi göstermemişti. Sanki zaman ters dönmüş gibi Okan'ın yanakları kızarmış, Pelin'in yüzüne hain bir sırıtış yerleşmişti.

"İnceledin mi bir de?"

"Valla, dergide karşıma çıkınca bakmadan edemedim."

"Hadi ya!"

"Ya!"

Okan yan gözle karşısında gülmek ile gülmemek arasında kalan genç kıza bakınca gözlerini kıstı.

"Yalan söylüyorsun değil mi?"

"Asla! Sadece senin olduğunu bilmiyordum. Burada seni görünce kafama takılmıştı, ben de Amerika'daki arkadaşımın rica ettim. Bana fotoğrafı yolladı. İstersen gidip getireyim?" Pelin kalkmak için hamle yapınca Okan hemen eline yapıştı. Sandalyesini kıza doğru yaklaştırıp parmağını dudaklarına koydu.

"Şşşt... Kimse bilmesin!"

"Neden? Örnek damat portrene zarar gelmesin mi istiyorsun?"

"Senin de diline düşmüşüm bakıyorum?"

"Aslında insan sıkışınca, bir başkasının bam teline dokunuyor, ister istemez."

"Ben seni sıkıstırmadım sadece bir şey öğrenmek istedim!"

"Neyi? Senden hoşlandığımı mı?"

"Evet! Benden hoşlanıyorsun, inkâr etme!"

"Evet, senden hoşlanıyorum!"

"İyi!" Okan, genç kız ile o kadar yakınlaşmıştı ki öfkeli nefesleri birbirlerinin yüzüne vuruyordu. Okan bu yakınlık karşısında duramadı. Kız gözlerinde garip bir bakış vardı. Kendisini çeken bir bakıştı! Yakınlığın getirdiği samimiyetten bakışları dudaklarına kaydı. O pembe dudakları öpmek isteği ile doldu ve bir anda nerede olduğunu unutup genç kızın dudaklarına yapıştı. Pelin öpmeyi bekliyordu. Okan'dan hoşlanması ve onun da karşılıklı olabileceği düşüncesi içinde baharın gelmesi gibiydi. Dudaklarının buluşmasını geceleri hayal ederek uykuya dahi yordu. Şimdi ise hayali gerçekleşmişti. Dudaklarındaki baskı yumuşak olduğu kadar sertti de. Alabileceği her şeyi almak isteyen bir yapısı vardı. Beklenti ve arzu doluydu. Sabah olmasına rağmen kimse verandaya gelmediğinden onları bir kişi bile görmemişti. Zaten görse de umursayacaklarını sanmıyorlardı. İkisi de bu öpüşmenin aslında hayatlarının birleşmesini temsil eden bir başlangıç olarak görüyorlardı. Durumun karmaşıklığı, onlar için artık karmaşık değildi. Okan'ın başkasını seven bir kadınla nişanlı olması ve nişanlı olduğu kadının kuzeninden hoşlanması gerçekten sorun değildi. Dudakları ayrılırken ikisinin de düşünceleri bu yöneydi. Öpüşme kısa sürmüş olabilirdi ama dudaklardan birbirine aktarılan duygular aynıydı. Karşı konulamaz bir tutku!

Salı günü, Türkiye'deki tüm holdinglerin patronları için verilen partiye Esmâ ve Okan da davet edilmişti. Okan'ın kendi holdingi olması sebebiyle nişanlısını da yanında götürmesinde hiçbir sakınca yoktu. Ta ki Esmâ'nın gitmek istememesine kadar! Okan'ın yalvarması bir sonuç vermiyince Pelin'den yardım istemişti. Aralarındaki etkileşim, genç kız tarafından biraz garip bulunsâ da bu partiye gitmesinin en doğru karar olduğunu fark etmiş ve Esmâ'yı ikna ederek onu giydirmişti. Kırmızı renkte, göğüs dekoltesi, uzun ve basenlerine kadar açılan derin yurtmacı ile çok iddialı bir kıyafet giydirecek Esmâ'yı adeta şoka uğratmıştı. Giymek için ısrar etse de Pelin'e karşı koyamadığından kabul etmişti. Kumral saçlarını

omuzlarına doğru salarak, tüm erkekleri bir kez daha baştan çıkartacak güzelliğe bürünmüştü. Pelin eşerinin karşısına geçerek alımlı bir gözle bakınca böyle harika bir iş çıkardığı için kendisiyle gurur duydı. Aslında onu böyle giydirmek Okan için tehlikeliydi. Ama bir yandan en doğru karardı. Çünkü Bahar'da bu partiye gidiyordu. Kesin olarak bilmiyordu ama içinden bir ses geleceğini söyleyerek, bir tanecik kuzenini güzel göstermek istiyordu. Aralarının düzelme ihtimaline karşılık başka şans yoktu. Her şeyden habersiz olan Esmâ ise kuzeninin kararlarına boyun eğerek aşağı inmmişti.

Hazne Holding'i temsilen Tolga gidecekti. Ahmet Bey, parti için çok yorgun olduğunu söylemiş ve yerini gençlere bırakmıştı. Evden çıkarken hep beraber çıkmışlar, ama kardeşler birbirlerine bakma nezaketinde bile bulunmamışlardı. Aralarındaki problemin ne zaman çözüleceğini Behiye Hanım ve Ahmet Bey merak içinde bekliyorlardı. Onlara hiç yakışmayacak davranışlar sergilemeleri Behiye Hanım'ı gerçekten üzüyordu.

Araçlar, İstanbul'un en gösterişli otellerinden birinin önünde durdu. Parti manzaralı olması sebebiyle otelin terasında yapılıyordu. Okan araçtan inerek, kırmızı renkte göz kamaştıran nişanlısının elinden tutarak araçtan çıkardı.

"Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle."

"Teşekkürler." Okan gülümseyerek eline bir öpücük kondurdu. Esmâ hafifçe gülümseyerek araçtan inen Tolga'ya göz attı. Yanında hiçbir kadının bulunmaması çok ilginçti. Normalde tek olmazdı ama buraya gelirken kimseyi getirmemişti. Esmâ'nın artık umurunda bile değildi. Ama yine de aklına takılmıştı. Birkaç haftadır sıkıntılı halleri gözden kaçmıyordu. Tolga'nın gözleri kendisine kayınca hemen başını çevirip Okan'ın koluna girerek otele girdi. Asansörle yukarı çıkuklarında kadınların şıklık yarışında olduğu gördü. Sosyetenin en sevdiği şeyler partilerdi. En güzel olma yarışında savaş vererek güzel olmak için sınırları zorluyorlardı. Esmâ hem yaşı gereği hem de Türkiye'nin bilinen holdingleri ile ilişkisi olduğundan önemli biriydi. Güzelliği ise dillere destandı. Saf bir güzelliği olduğu için birçok yaşı ilerlemiş kadınları bile kıskandırıyordu.

Terasa girdiklerinde tüm gözler ikisine kaymıştı. Yaptıkları söküceyi büyük bir zafer duygusuyla hissetti. Mutlu değildi. Aşk hayatı saklı kutulara konularak denizin derinliklerine bırakılmıştı. Artık hayatının yanındaki adamdan ibaret olduğunu bildiği için en azından daha farklı şeylerden zevk almaya çalışabiliyordu. Hayatı boyunca hiç ilgisini çekmeyen gösterişli kıyafetlerin ve kışkırtıcı yüzlerin kendisine bu denli bakması bile kendisini iyi hissetmesine neden olmuştu. Farklı bir Esmâ'ya bürünmek canını yaksada bu artık böyleydi.

"Binleri gelmeyecek değil mi?" diye sordu yanındaki adama gülümseyerek. Okan Esmâ'nın kimden bahsettiğini anladığı için dışardan bakanlara mutlu olduklarını belli etmek istercesine, Esmâ'nın beline elini koydu ve gülümsedi.

"Hayır, gelmeyeceğini duymuştum. Betül öyle dedi bana."

"Sen onunla konuşuyor musun?"

"Evet. Nişan gocesinde aradaki buzları erittik ama bana hâlâ mesafeli."

"Anladım." Esmâ ile bir masaya geçerek, garsonun servis ettiği içkilerden aldılar. Esmâ sarı renkteki içkisinden bir yudum alırken gözleri ile terasın içini tarıyordu. Birbirinden yakışıklı beylerin hoş sohbet ettiklerini ve kadınlarındaki güzel kadınların kendisine bakarak suratlarını buruşturduğunu görerek gülümsedi. Etrafı tarayan gözleri terasın kapısından içeri giren çiftte kayınca elindeki bardağı titrediydi. Yanındaki adamın kolunu çekştirerek başını çevirdi.

"Hanı gelmeyecekti?"

Okan başını kapıya çevirince Baran ile göz göze geldi.

"Bilmeyorum. Dedim ya Betül bana gelmeyecek dedi. Belki soordan karar değiştirmişti."

Esmâ içindeki buzursuzluğun kendisini göstermeye başladığını hissetti. Tekrar bakışlarını Baran'a çevirdi. Adamın keskin gözleri kendi vücudunda şöyle bir gezerek yanındaki kadına döndü. Esmâ'nın da gözleri kadına kaymıştı. Kumral saçlarını dağınık topuz yapmıştı. Yüzü bir bebek kadar güzeldi. Gülmeye yanaklarında beliren gamzesi kendisinin bile kalp atışlarını hızlandırdığını fark etti. Bu, onu hoş bulduğundan değil, kışkırtıcıydı! O kadar çekici bir gülümsemenin bir zamanlar kendisine ait olan adama döndüğünü görünce karnının tam

ortasında iğrenç bir burulma fark etti. Baran ile her karşılaştığında kendisini ağlamaklı ve hasta hissetmesinden nefret ediyordu. Elinden hiçbir şey gelmediği zamanlar da olan bir duyguydu. Bu adamı hâlâ seviyordu ve işte sonunda en korktuğu şey gerçekleşmişti. Canını bile verecek olduğu adam başka kadının kolundaydı. Birbirlerine gülücükler atarak karşılarındaki masaya geçtiklerinde Esmâ başını çevirdi. Gözleri dolmuştu.

"Ağlama sakın!" dedi Okan biraz korkuyla. Eğer ağlarsa etrafı fotoğraf çekmek için dolanan fotoğrafçıya yakalanırlardı.

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Görebiliyorum." Okan bakışları ile etrafı şöyle bir tarayıp fotoğrafçıyı aradı. "Ah olamaz!"

"Ne oldu?" Arkası dönük olduğu için Esmâ ne olduğunu göremiyordu.

"Buraya geliyorlar."

"Baran mı?" Esmâ arkasını dönünce Baran ile gözleri kesişti. Göz pınarlarına dolmaya başlayan yaşları yok etmekle uğraşmaya başladı.

"İyi akşamlar!" dedi Baran en karizmatik gülümsemesi ile.

"İyi akşamlar Baran, nasılsın?" Baran'ın gözlerinin Esmâ'dan ayrılmasına sebep olan şey Okan'ın sözleriydi. Yanındaki kadını kendisine çekerek, incecik bedenini sardı. Esmâ'nın gözleri istemsiz olarak bu harekete kaydılar. Bir zamanlar kendisine dokunan bu ellerin şimdi bir başka kadına dokunduğunu görmek işkence gibiydi.

"Çok iyiyim. Sen nasılsın?" diye sordu sakın bir şekilde. Halinden memnun gibi bir hali vardı. Rolünü gerçekten iyi oynadığını fark etti Esmâ. İçinde kopan fırtınaları fark ettirmemeye çalışsa da gözlerinden anlayabiliyordu. Yanındaki genç kadın, Esmâ'ya gülümseyerek bakıyordu.

"Baran bizi tanıştırmayacak sanırım." Tokalaşmak için elini uzattı. Erkekleri baştan çıkartacak olan o gamzeli gülüşü ile konuşmaya başladı.

"Adım Ebru!" Esmâ farkında olmadan elini kaldırmış, ince uzun eller ile buluşmuş olan elini hafifçe sallamıştı.

"Esmâ!" dedi ve bir anda suratı buruştu. Eliyle ağzını kapatarak ağzından kaçan küçük bir öğürmeyi saklamaya çalıştı.

Fakat masadaki herkes duymuştu. Ebru, yaşkınlıkla bakarken, Baran her bir kasının kasıldığını hissetti. Okan, Esmâ'nın fire verdiğini görünce hemen izin isteyip Esmâ'yı kimseye fark ettirmeden terastan çıkardı ve kadınlar tuvaletine doğru götürmeye başladı.

"Okan bırak beni!"

"Nereye bırakıyorum. Kadının üzerine kusuyordun neredeyse?"

"Okan, tamam! Kusacak değilim. Sadece o kadının elini nasıl tuttuğuma inanmadım."

"Bundan daha fazlası var!"

"Hayır yok. Okan lütfen ben iyiyim! Şimdi gidip, diğer komuklarla ilgilen. İkimizin de ortadan kaybolması fark edilmesin. Ben de birazdan gelirim."

Okan'ın tereddüdünü fark edince genç adamı itti.

"Hadi Okan!"

"Tamam, bir şey olursa, telefon et."

"Ederim." Okan genç kadına kararsız bir bakış atıp arkasını döndüğü gibi terasa ilerledi. Esmâ da dönüp kadınlar tuvaletine girdi. Aynada kendisine baktı bir süre. Midesi hâlâ bulanıyordu. Baran'ın kız arkadaşıyla tokalaşmıştı. Bundan iğrenç bir durum olamazdı! İçindeki nefreti ve iğrenme hissini atamıyordu. Sağ eline baktı. Biraz önce o kadının elini tutmuştu! Tekrar kusma isteği ile dolan vücudunu lavaboya yaklaşıp adeta derisini kazır gibi elini yıkamaya başladı. Baran ve Ebru! Esmâ değil! Gözlerine dolan yaşları kendisini sıkarak geri atmaya çalıştı. Derin nefesler çekti içine. Kalbindeki acıyı dindirecek hiçbir yol yoktu! Baran'dan nefret ediyordu. Başka kadınlara dokunduğu için, kendisini arkadaşına bıraktığı için nefret ediyordu! Suyu kapatarak, kâğıt havlu ile elini kuruladı. Makyajını imceledikten sonra son kez çektiği nefesle kapıya ilerledi. Başı önünde dışarı doğru bir adım atmıştı ki iri bir bedenle karşılaştı. Başını kaldırdığında karşısında Baran'ı gördü. Sonra tekrar aynı bir hızla başını aşağı eğdi.

"Çekilir misin önümden?" dedi Esmâ, sesindeki üzgün tını yok olmuyordu. Bu adama karşı zaafinin olmasından nefret ediyordu.

"Hamile misin?" diye sordu Baran keskin ve bir o kadar soğuk bir sesle. Esmâ tekrar bakışlarını adama kaldırdı. Kaşlarını çatmıştı.

"Ne?" diye sordu. Gerçekten doğru anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

"Hamile misin diye sordum." Esmâ dehşet içerisinde ona bakıyordu. Baran ise o kadar soğuktu ki karşındakini gözleriyle donduracakmış gibi duruyordu. Esmâ, bir cevap veremedi. Soru karşısında aklına bir şey gelmiyordu. Baran bir adım atarak kıızı dirseğinden kavrayıp sırtını kapıya yasladı.

"Bana bir cevap ver!" diye üsladı. Esmâ, acıyan kolunu bir kenara bırakarak çaresizce etrafına baktı. Bir iki kişinin terasın kapısında dolandığını görünce yalvaran bir ifade ile Baran'a baktı.

"Lütfen, biri görecekt!" Baran geri çekildi ama genç kadının kolunu bırakmamıştı. Sertçe çekip kadınlar tuvaletinin yanındaki görevli odasına soktu. Işığı açtı ve kapının metal anahtarı ile kilitleyerek kadının kolunu bıraktı.

"Şimdi cevap ver!" Esmâ odaya göz attı. Etrafta temizlik malzemeleri vardı. Burada Baran ile yalnız olduğunu fark edince titredi. Baran'ın öfkeli hali karşısında içinde üzgün yamının yok olduğunu ve güçlü Esmâ'nın varlığını hissedince sırtını dikleştirdi. Dengesiz davranışlarına alışmıştı. Baran'dan uzakta olunca hastaydı ama adam ile ne zaman yalnız kalsa güçlü Esmâ'nın hüküm sürdüğünü görüyordu. Kendisi oluyordu! Baran'ın doğru kişi olduğu her halinden belliydi.

"Sana bir şey açıklamak zorunda değilim!"

"Evet öylesin!"

"Bunu beni arkadaşına satan adam mı söylüyor?" Baran birkaç adımda kadının yanına gelip kolunu sertçe kavradı.

"Benimle oyun oynama! Küçük bir cevap, evet veya hayır!"

"Neden seni ilgilendiriyor!" Esmâ adamı delirtmeyi ne çok sevdiğini düşünürken, acıyan kolunu umursamamak için dişini sıkıyordu. Baran biraz daha sıkarak kendisine çekti.

"Esmâ!" dedi sabrının son demlerinde olduğu belliydi.

"Bana neden seni ilgilendirdiğini söyle, ben de sana gerçeği..." Esmâ, haince sırtınca Baran yanlış anladı. Gözlerini kısarak genç kadını kendisine yasladı. Ensesinde dolandığı saç-

ları ile başını geri doğru çekerek kırmızıya boyanmış olan dudaklarına hıncı sarıyordu. Esmâ'nın canı acıyordu. Ağzından içecekler kaçıyordu ama Baran bir saniye olsun durmadan dudaklarını kendi dudaklarıyla esir alıp sırıç öpmesine devam etti. Zorla da olsa açık ağzından içeri girerek dillerinin kavgası ve genç kızın derinliklerine keşfi ikisini de titretmişti. Esmâ camının acısını bir kenara bırakmayı düşünürken Baran, aniden geri çekildi. İlişi de nefes nefese kalmıştı. Esmâ, adamın beklediği kavrıyı beklediğini başını aşağı eğip ellerine bakışında anladı. Baran da genç kızın ince belinden kendisine baktığını gördü. Gözleri birbirlerinin içineki arzuya kavruyordu.

"Hâlâ... Beni istiyorsun!" dedi Esmâ kesik nefesler içinde.

"Doğru mu?" dedi Baran tok bir sesle. Dudaklarına odaklanmıştı. Hem bir cevap bekliyor, hem de tekrar öpmek için kendisi sıkıyordu.

"Hayır!" Baran cevabı alınca bakışlarını kendisi için yanan gözlerle çevirdi. Kızı orada bırakarak arkasını döndüğü gibi kılıdını açtığı kapıdan dışarı çıktı. Esmâ, gücünün kesildiğini hissedince arkasındaki üst üste konulmuş deterjan kutularından destek aldı. Elbisesini eliyle düzelterek nefesinin düzene girmesini bekledi. Kalbi atlı koşuyormuş gibi sol tarafında hızlı bir şekilde atıyordu. Baran'ın hâlâ kendisini umursadığını görmek çok güzeldi. İstemediğini söyleyerek, her hareketinde bunun aksını gösterdiğinin farkında değil miydi? Esmâ dudaklarının bereliğini umursamadan yere düşmüş olan çantasını eline aldı ve direkt kadının tuvaletine girdi. Ruju öpüşmenin şiddetiyle yanaklarına kadar bulaşmıştı. Esmâ yüzünün şekline bakarak gülmeye başladı. Baran'a olan arzusu dincecek gibi değildi. Poçeteyi ıslatarak yanaklarını ve ağzını silmeye başladı. Baran eğer dudaklarını temizlemeden herkesin içine çıkarsa çok büyük bir rezililiğe içine girecekti. Erkekler tuvaletine girerken görmemişti. Arzularının ikisini de bu şekilde sokacağını nereden bilebilirdi? "Oh olsun!" dedi Esmâ aynadaki yansımaya doğru. İçinden gülmek geliyordu. Ne olursa olsun, Baran ondan vazgeçmemişti!

Bütün gece boyunca, masadan masaya giderek Okan'ın iş adamları ile konuşmasını sabırla dinleyen Esmâ, Baran ile konuşmayı da ihmal etmemişti. Ne zaman başını çevirse genç

adamların gözlerini kendi üzerinde buluyordu. Bu içinde garip bir huzun olmasına neden oluyordu. Okan ne zaman elini beline atsın Baran da ona nispeten Ebru'ya sarılıyordu. Gecenin sonuna doğru Esmâ rahat duramayacağını anladı. Adamın kendisini sevdiğini bilerek ve hissederek nişanlı olan adama doğru sokuldu. Baran da yanındaki kadına sarılırken Esmâ Okan'ın yanından bir iki adım uzaklaştı ve en güzel gülümsemesi ile Baran'a baktı. Baran'ın kendi oyununa düşüğünü görünce içi pıncaklı bir mutlulukla doldu. Baran, Esmâ'nın kendisine gülme sebebini anlayınca, başını iki yana salladı ve bulunduğu yerden yakışıklı gülümsemesini yollayarak Esmâ ile şakalaştı. Okan genç kadına döndü.

"Neye gülüyorsun sen?" diye sordu kendisi de gülümseyordu. Esmâ her haliyle güzeldi. Ama son aylarda 'gülmek' eylemini gerçek anlamda yerine getiremediği için, gülünce göz kamaştıran güzelliğini yeni fark ediyor gibi etkilenecekti. Hep böyle mutlu olmasını istiyordu. Gözleri karşısındaki çocukluk arkadaşına kayınca aynı şekilde güldüğünü gördü. Tekrar Esmâ'ya döndü. Yüzündeki gülümseme biraz azalmıştı.

"Hiç..." dedi Esmâ. Baran'dan tarafa bakarak Okan'a döndü.

"Eve gidelim mi? Yoruldum sanırım."

"Peki gidelim." Esmâ, buraya geldiklerinden beri daha yeni hırladığı ağabeyine bakındı.

"Tolga'yı gördün mü?"

"Sen tuvaletten ayrıldın. Buraya da sadece bir iş adamıyla konuşmaya gelmiş."

"Anladım." Okan diğer tarafında konuşmaya dalmış olan iş adamlarına dönerik partiden ayrıldıklarını haber verip, iyi akşamlar diledikten sonra Esmâ'nın beline koyduğu eli ile genç kadını yönlendirdi. Esmâ ve Okan terasın kapısından çıkarken gözleri Baran'a kaydı. Kendisine hafif bir tebessümle göz kurdurduğu fark edince içindeki kelekelerin ayaklandığını fark etti. Baran ile cilveleşmesi güzeldi. Bir de şu evlilik işine bir çare üretecek çok güzel olacaktı! Neden hâlâ Okan'ın kollarına bırakıyordu ki kendisini?

Esmâ, yarı üzülgün yarı mutlu bir şekilde partiden ayrılırken geçen sabah Pelin'in söyledikleri aklına geldi. Karabulutların

dağıtmaya başlayıp güneşli masmavi gökyüzüne kavuşmaya başladığını hissediyordu. Arabaya binerken çeytani bir oruçla ölüme döndü. Baran bir şeyler yapamıyorsa, kendi yapabiliirdi!

Esmâ, bir önceki gecenin heyecanlı düşünceleriyle yatmış, güzel, enerjik bir sabaha uyanmıştı. Bugün, Hazine Holding'in genel toplantısı vardı. İşlerin gidişatı kontrol edilecek, yeni bir girişim planları için patronların fikirlerine sunulacaktı. Bu Baran'ın da gelecek olduğunu gösteriyordu. Okan ve Esmâ'nın olayları ortaya çıkınca Baran, kendi odasını boşalttırmış işleri kendi holdinginden idare eder olmuştı. Esmâ ile karşılaşmak istememesi genç kızı yaralasa da en doğru karar buydu. Bugün ise tekrar holdinge gelecek ve karşılaşacaklardı. Dün geceden sonra Esmâ'nın içi anlamsız bir heyecanla kıpırdamaya başladı. Yatağından kalkarak ilk güzel bir duş aldı. Elbise dolabında en güzel elbiselerinden birini seçerek üzerine giydi. Göğüs kısmından açık yeşil, dize kadar inen kısmında koyu yeşil renkler yer alıyordu. Esmâ'nın mora olan takıntısı elbiselerinde geçerli değildi. Gözlerini en güzel ortaya çıkaran renkleri daha çok tercih ediyordu. Düz saçlarını perma yaparak farklı bir görünüm vermişti. Makyajını hafifçe yapıp gözlerini daha çok ortaya çıkaran renklerle tamamladıktan sonra geri çekilerek aynada kendisine baktı. Harika görünüyor. Tuvalet masasında en sevdiği kıskırtıcı kadını kokuy, vücudunun belirli bölgelerine sıkarak içine çekti. Yeterli olmadığını düşünüp boyuna, dirseklerinin iç kısmın ve bileklerine sıkarak gülümsedi. Baran'ı etkilemek için uğraşıp duruyordu. Kokunun onu boğmasını istiyor. Parfüm bilgilerinden sıkıktığı bu noktaların kan dolaşımının en güçlü olduğu yerler olduğu için koku kalıcı ve etkileyici olabiliyordu. Eğer adamı kıskırtmazsa kucığına gidip oturmayı bile deneyebilirdi. Esmâ kendisine ne olduğunu biliyordu ama içindeki kadını taraf dün gece itibarıyla baskın çıkmış ve sevdiği adamı arzulamaya başlamıştı. Bu öpüşmelerinin kısıltısına da bağlı olabilirdi. Ve tabii tutku dolu olmasına da...

Esmâ, tepeden tırnağa son kez kendisini kontrol edip çantasını alarak aşağı indi. Pelin ve diğer aile büyükleri kahvaltıda-

da. Esmâ'nın geldiğini görünce Behiye Hanım gülümsedi. Po-
nu'nun surat ifadesi bir garipti. Ahmet Bey de burununu önünde
altını sallayıp duruyordu.

"Günaydın!" dedi Esmâ tüm neçeli haliyle.

"Günaydın kuzen."

"Günaydın kızım, ne kadar güzel ve mutlu görünüyorsun böyle. Nedenini öğrenmeyi çok istiyorum?" dedi Behiye Hanım. Esmâ cevap vermek için ağzını açıyordu ki Ahmet Bey'in burmuş olan suratına gözleri kaydı.

"Off kızım bu ne sabah sabah? Şişenin dibine mi dalıp çıktın?" diye sordu. Esmâ'nın kaşları hayretle yukarı kalktı.

"O kadar etkili mi?"

"Senden önce kokun geldi desem, yerinde olur sanırım." dedi Pelin alayla gülercek.

"Uçar." diyerek omuz silkti Esmâ.

Kahvaltısını güzelce yaparak annesine öpücükler verip babasıyla birlikte arabaya bindi. Babasıyla işe gitmeyi seviyordu. Birkaç haftadır Okan'ın sabahları onu alması nedeniyle birlikte gidemiyorlardı. Bugün her şeyin eskisi gibi olduğunu görmek gerçekten çok güzeldi. Sanki tüm bu Okan konusunu yaşamamış, Tolga ile kavga etmemiş gibiydi. Başını çevirip gülen gözlerle babasına baktı.

"Abim gelmiyor mu?"

"Haylazın eve geldiği var mı diye sorsana. Dün gece de gelmemiş." Ahmet Bey babavari tavırla sinirlenerek camdan dışarı bakmaya başlamıştı. Esmâ buna hiç şaşırmadı. Tolga'nın kızlarla görülmesi ve gazetelere çıkması artık önemli değildi. Aile alışmıştı. Esmâ alışmıştı. Ama gazetede gördüğü her habere sinir olmadan edemiyordu. Kendisi bir kere çıktığında hayatı karamıştı. Tolga çıkınca hiçbir şey olmuyordu. Bazen içinden onunda zoraki bir evliliği olmasını geçirmiyor değildi. Hatta kendisi kumpas kurmayı bile düşünmüştü. Ama artık umurunda olmadığına karar verince kendi hayatına bakmaya başlamıştı.

Holdingdeki odasına çıkarak çantasını bıraktı. Telefonu da sessize alıp elindeki birkaç evrak ile birlikte toplantı odasına ilerlemeye başladı. On dakika sonra tam olarak başlayacaklardı. Asansörün önünden geçerken metal kapının açıldığını fark etti. Başını çevirince tüm ihtişamıyla beraber havayı değiştiren

yakışıklı adama bakakaldı. Yanında avukatları ve birkaç adamayla beraber gelmişti. Esmâ'yı görünce dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Ağır adımlarla ilerleyip olduğu yerde durarak kendisini seyreden harika kadının yanına geldi.

"Günüm aydınlandı!" diye mırıldandı. Genç kadının güzel gözlerinin derinliklerine doğru bakarak toplantı salonuna doğru ilerledi. Arkasından adamları da onu takip edip içeri girmişlerdi. Esmâ halen adamın etkisinde olduğunu hissediyordu. Kendisi onu etkilemeyi amaçlarken, etkilenenin kendisi olması planlarını bozmuştu. Baran'ın neden böyle iyi olduğunu bilmiyordu. Resmen kendisine kur yapıyordu. Esmâ onu tuzağa düşürmeye çalışmıyordu. Kedi fare oyunlarında kendisi kazanmalı ve adamı kendisinin yapmalıydı. Baran'ın ne düşündüğünü bilmiyordu ama can sıkıcı olduğu kesindi. Yüzündeki tembel gülüşe bile âşik sinirlerini bozuyordu. Öfkelenmesi gerekirken gülümsemediğini fark etti. Dudaklarının kıpırdadığından haberi yoktu. Bu adamdaki şeytan tüyünü hiç sevmiyordu. "Günüm aydınlandı!" demişti. Esmâ'nın içinin tekrar kıpır kıpır olması bir tek Baran'ın eseri idi. Esmâ, hayretler içinde gülerek toplantı odasına ilerledi.

Baran ile karşılıklı sandalyelere oturmuşlardı. Bu holdinge geldiği ilk günkü gibiydi. Bir farkla! Esmâ kızgın değildi. Nedeniz bir şekilde sürekli gülümsemek istiyordu. Bunda, karşımadaki adamın etkisi çok büyüktü. Tüm toplantı boyunca kaçamak bakışlarla kendisine bakmış, toplantıyı dinliyorum gibi görünerek kendisine göz kırpmıştı. Liseli âşiklar gibi cilveleşmeleri Esmâ'yı hayretler içinde bıraksa da gülümsemesini engelleyemediği için o da karşılık vermişti.

Karar alıp, yeni bir proje ortaklığına imza atarak toplantıya son vermişlerdi. Ahmet Bey ve Baran bu ortaklıktan gayet memnundular. Ahmet Bey, Baran gibi çalışkan biriyle çalışmakta mutluydu. Tüm toplantı boyunca Esmâ ile bakışmalarını gözlerini kısarak takip etmişti. Esmâ'nın kendisine baktığında yapılan sunumu dinliyorum gibi görünerek gözlerini oraya dikmiş, kızı Baran'a dönünce kendisi de ona dönmüştü. Aralarındaki şeyin hâlâ canlı olması çok güzeldi. Esmâ'yı her zaman mutlu etmek istiyordu. Nişan bozulurdu ama evlilik bozulmazdı. Kendince planları vardı. Tolga'nın bozması ve Esmâ'nın da

tekmelemesiyle iptal olmuş olabilirdi. Fakat once şeyden sonra böyle sevgili gibi gözükmeleri bazı şeylerin bitmediğini gösteriyordu. Ahmet Bey, toplantı sürecinde çok düşünmüştü. Okan ile olan nişanını bozmak için uğraşacaktı. Karısından aldığı bilgilere göre aralarında cinsel anlamda bir birliktelik yaşanmamıştı. Bazı zamanlarda yeğeni Pelin'i de sıkıştırarak birkaç bilgi de ondan almıştı. Esmâ, Okan ile arkadaş olduğunu söylemişti ve onun gibi davranıyordu. Kızının mutluluğu her şeyden önemliydi. Oğluna sözü geçmiyor olabilirdi ama kaderlerini kendisi değiştirmeye çalışacaktı.

...

Okan, sabah Esmâ'yı almaya gitmemişti. Pelin ile bir gün önceden buluşma ayarladıkları için Esmâ'yı babasıyla göndermesine karar vermişti. Pelin, Okan'ın evine gelecek ve bazı şeyleri yoluna koyacaklardı. Kendi hayatları ile ilgili olan konuyu şimdilik kaldırmışlardı. Ortak noktalarında Esmâ vardı. Onun mutlu olmasını sağlamadan kendileri mutlu olmayı beceermeyeceklerdi.

Okan, hizmetçisinden atıştırarak bir şeyler rica etmek için mutfaka giderken cep telefonu çaldı. Okan telefonun ekranındaki ismi okuyunca şaşırdı. Arayan Betül'dü. Telefonu açarak kulağına götürdü.

"Günaydın, rüyanda beni mi gördün?" diye sordu Okan.

"Aslında öyle de denilebilir."

"Peki, aramanı neye borçluyum?"

"Seninle acil olarak konuşmam lazım!"

"Hiç şaşırmadım. Konu ne?"

"Esmâ ve Baran desem yeterince açıklamış olur muyum?"

"Fazlasıyla. Bana gel, Esmâ'nın kuzeni Pelin'i tanıyor musun bilmiyorum ama onunla da bu sabah için sözleşmiştik. Tam da söz ettiğin kişi hakkında konuşacaklık."

"Ah kalp kalbe karşı desene!"

"Dramatikleşmeyelim lütfen. Hadi bekliyorum."

"Peki görüşürüz." Okan telefonu kapatarak gülümsedi. Betül'ün çatlak hallerini seviyordu. Mutfaka girip, hizmetçisine siparişlerini verdi. Salona giderken kapı çaldı. Kendisinin ya-

pacak işleri olmadığı için gidip kapıya bakmaya karar verdi. Mutfaktan çıkan kız durdurarak "Ben bakarım!" dedi. Kapıya ilerleyip açınca geleni gördüğü için mutlulukla gülümsedi.

"Hoş geldin Pelin, erkencisin?" dedi genç kıızı içeri alırken Pelin gülümsedi.

"Evde yapacak iş bulamadım. Ben de geleyim dedim. Bir sakıncası yok ya?" İlk defa Okan'ın evine giriyordu. Çekinik halleri Okan'ın daha çok gülümsemesine neden oldu.

"Hayır yok." Beraber salona ilerlediler. Pelin üzerindeki ceket çıkarıp kenara koyarken Okan ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bir süre sonra konuşmaya başladılar.

"Betül'ü tanıyor musun? Baran'ın kız kardeşi..."

Pelin başını salladı. "Esmâ anlatmıştı. Aralarında arkadaşlık başlamış fakat senin durumunla bozulmuştu."

"Evet, ama nişan günü Betül ile aramdaki sorunları hallettik. Mantıklı kızdır. Küçüklüğümüzden beri tanırım. Kardeşim gibidir desem tam yer... Biraz önce aradı. O da Esmâ ve Baran hakkında konuşmak istedi benimle. Ben de eve çağırdım." Okan susup genç kızın bir tepki vermesini bekledi. "Senin için bir sakıncası yok değil mi? Ne de olsa baş başa..." Pelin konuşmanın gidişatından rahatsızlık duyarak başını salladı.

"Hayır yok! Aksine mutlu olurum. Ne de olsa biz işin içinden çıkabilmiş değiliz. Bir başka göz durumu farklı bir açıdan tahlil edebilir." Okan gülümseyerek Pelin'in yanındaki boş yere geçti.

"Ne güzel dedin öyle?" dedi hülyalı bakışlarla. Pelin gülümsedi.

"Okan Bey, bana sarkıyor musunuz?"

"Hiç öyle şey olur mu? Evime kız atmadım, kendi ayağı ile geldi. Masumlugum buradan kanıtlanıyor."

Pelin küçük bir kahrkaha attı.

"Çok masum gerçekten!" Okan da genç kıza katılıp gülmeye başladı.

Yarım saat sonra tekrar kapı çaldı. Bu sefer hizmetçi kız gidip kapıya baktı. Salona gelen Betül çifti görünce dudaklarından ılık çaldı.

"Okan Bey, manita mı yaptık?" Pelin'in kaşlarını çatıttığını görünce Betül, çantasını koltuğa bırakarak genç kızın oturduğu

urafa doğru ilerledi. Pelin de ayağa kalkmıştı. Okan iki kıızı uyarırken sırtmasına engel olamıyordu.

"Pelin, sen Betül'ün kusuruna bakma! Biraz patavatsızdır da." Betül, Pelin'e gülümseyerek Okan'a döndü. Yanagından öpmek için uzanırken "Sensin patavatsız!" dedi çocuk gibi.

Pelin, Betül'ü ilk defa görüyordu. Ağabeyine benzerliği gerçekten ilginçti. Esmâ ve Tolga gibi sadece göz ve saç rengi benzerlikleri yoktu. Yüz tipi olarak da benziyorlardı. Baran'ın biraz yumuşak ve gülen yüzlü halini Betül almıştı. İki kardeşin bu kadar benzemesi ilginçti. İkiz olsalar ancak yüzleri biçimleri bu kadar benzerdi. Yüzündeki gülümseme ile içinde bazı şeylerin ona karşı sempati beslemeye başladığını fark etti.

Koltuklara geçip koyu bir sohbet koyuldular. Okan, ev sahibesi olduğu için genç bayanlara kendisi hizmet ediyordu. Hizmetçi kızın yaptığı yiyecekleri önlerindeki sehpa ya kendisi taşımış, Pelin ve Betül'den övücü sözler alarak ne kadar hamarat bir erkek olduğunu kanıtlamış oldu. Yerine oturup kendisine servis açarken telefonu çaldı.

"Efendim." dedi telefonun ekranına bakmadan direkt açıp kulağı ile omuzu arasına sıkıştırmıştı.

"Okan neredesin?"

"Esmâ?"

"Evet, benim!"

"Şey... Evdeyim. Ne oldu?"

"İyi bir yere gitme, sana geliyorum." Okan sırtmaya başlarken Betül göz kırparak ne oldu der gibi baktı.

"Gel, gel. Kız partisi veriyorum evde." dedi Okan. Bugün ne olduğunu bilmiyordu ama tüm bayanların ona gelme gibi bir durumu vardı.

"Kız partisi mi?"

"Evet, hadi gelince görürsün."

"Tamam, yarım saate oradayım." Telefonu kapattıktan sonra elindeki tabağı, kenara koyarak kızlara döndü.

"Esmâ da partimize geliyor."

"Ah olamaz. Güya onun hakkında konuşacaktık. Keşke başka şeylerden bahsedeceğimize bu konudan konuşsaydık!" dedi Betül suratını buruşturarak. Okan omuz silkti.

"Esmâ'nın yanına konuşsanız da bozulmaz o."

"Ne bileyim.."

"Diğer türlü arkasından konuşacaktık. Bence de burada olsun o da konuşmamızı dinlesin."

"Siz öyle diyorsunuz.."

Hep beraber yiyeceklerden ve Okan'ın evi hakkında konuşurlarken kapının çalınması ile Okan yerinden kalkıp nişanlığını karşılamaya gitti. Hizmetçi kız ondan önce davranarak kapıyı açmıştı.

"Hoş geldin, holdingdesin sanıyordum."

"Öyleydi. Toplantıdan çıktım geldim."

"Baran da mı vardı?"

"Evet. Sen, kızlar derken kimden..." Sözü bitiremeden salona ayak basmasıyla karşısında yakından tanıdığı iki kıza görmesi bir oldu.

"Sizler ne yapıyorsunuz burada?" Betül ve Pelin birbirlerine bakarak sınıtılar. Esmâ ilerleyip ikisini de öptükten sonra boş gördüğü bir koltuğa oturdu.

"Allah'ım ne kadar şanslıyım. Üç güzel bayan şu an evimde! Hem de kendi ayaklarıyla geldiler." Okan'ın ellerini iki yana açarak başını yukarıya çevirmiş hali dua ediyormuş gibi bir görüntü verse de kafasına yediği üç yastıkla kendisine gelmesi biraz zaman aldı.

"Hey hey, tamam sakın olun! Şakaydı!" Bayanlar güldürken, Okan da yerini alarak birbirlerine baktılar.

"E benimle ne konuşacaktın?" diye sordu Okan, şakayı bir yana bırakmış ciddileşmişti.

"Sen ne kadar hödük birisin, nişanına servis getirsene!" dedi Betül yanında oturan Okan'ı dürtükleyerek. Okan Esmâ'ya dönerken şaşkınlı baktı.

"Hakikaten! Affedersin Esmâ, bu güzel bayanlar aklımı aldılar." dedi. Pelin ve Betül kahkaha atarak bu sabah ne kadar göldüklerini düşünüyorlardı. Pelin, Betül'ün Okan'ı ağabey olarak gördüğünü fark ettiğinden rahattı. Kiskanmak için kendine bir rakip çıkmış olmayacaktı. Esmâ da sayılmazdı ama sonuçta nişanlılardı. Bu da birçok şeyi değiştirdi.

Okan elinde servis tabakları ile gelerek, Esmâ'nın önüne bıraktı.

"Evet dinliyorum."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum fakat..." gözleri Betül'e kaydı. "Betül beni eleştirebilirsin, bu sonuçta seni de ilgilendiriyor." Betül elindekileri sehpanın üzerine koyarak genç kadına baktı.

"Açıksa konuşursan hepimiz ananız sanırım kuzen." dedi Pelin yanından. Esmâ derin bir nefes alarak Okan'a bakiş attı.

"Nişanı bozuyorum." Okan hiç istifini bozmadı.

"Nasıl? Neden? Sonucunu düşündün mü?" diye sorularını sordu bir tek.

"Evet, sonunda evleneceğim!" dedi Esmâ gözleri ışıltı ışıltı.

"Bunun benimle ne alakası var?" diye sordu Betül.

"Evleneceğim kişi senin abin." Pelin'in gözleri kocaman açıldı.

"Baran sana teklif mi etti?" diye sordu hayretle.

"Tam olarak sayılmaz."

"Esmâ, şunu düzgün anlatır mısın?" dedi Okan, kafasının karşıtuğı belliydi.

"Ben Baran'ı evliliğe zorlayarak evleneceğim. Hatta silah zoruyla desem yerinde olur."

Etrafı derin bir sessizlik kapladı. Üç çift göz, Esmâ'ya deli görmüş gibi bakıyordu. Genç kadın, biraz mahcup bir ifade üçüne de teker teker baktı.

"Hatun bulmuş planı, bizim düşünmeye gerek kalmadı." dedi Pelin komik şiveli tarzı konuşmasıyla. Esmâ dehşetle ona döndü.

"Ne demek bizim bulmamıza gerek kalmadı?"

"Buraya, seni ve Baran'ı nasıl birleştiririz diye konuşmaya gelmiştik. Sen gelmeseydin üç kafa bu konu üzerinde çalışacaktı" dedi Betül. Yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki birazdan öfkelenecekmış gibi duruyordu ama dudakları gülmemek için kendini zor tutar gibi bir hal içerisindeydi. Esmâ buna bir anlam veremedi Okan'a döndü. Gözlerini kısmış, kendisini inceliyordu.

"Okan bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. Burada asıl önemli olan kişi oydu. Kırılıp incinmesini istemezdi. Ne kadar zoraki de olsa Okan da kurbandı nihayetinde.

"Planını düşünüyorum. Bunu nasıl hayata geçirmeyi amaçlıyorsun?" Esmâ, kınıldığına dair bir belirti ile karşılaşmayınca derin iç çekti. Gözlerine şeytani parıltılar yerleşmişti.

"Şöyle olacak..."

Esmâ, sabahın köründe beyaz bir elbise giyerek saçlarını dağınık topuz yaptı. Ses çıkarmamaya dikkat ediyordu. Bugün önemli bir gündü. Planları doğru giderse eğer, akşama evli bir kadın olacaktı! Aynada son kontrollerini yaparak odasının kapısını açtı. Kendisi kadar sık olmasa da günlük kuyafetlerinden biraz daha abiyeye kaçan bir elbise giymiş olan Pelin ile karşılaştı. İki genç kadın ellerine aldıkları ayakkabıları ile ses çıkarmadan merdivenlerden inerek dış kapıya varmışlardı.

"Metin Abi'ye söyledim, arabayı garajdan çıkartarak kapıya getirmi."

"Tamam. Bir şey unuttuğum değil mi?" diye sordu Esmâ. Aklına unuttuğu bir şey varmış gibi geliyor ve bu biraz huzursuz hissettiriyordu.

"Ayakkabının altına adımı yazmayı unutmamız dışında hayır." Esmâ kükürtüsünün sesini kimse duymasın diye eliyle ağzını örterek ayakkabılarını ayağına geçirdi. Pelin de aynı şekilde giyip üstüne çeki düzen vererek kapıdaki araca doğru ilerledi. Esmâ çok heyecanlıydı. Sabahın bu saatinde yıldırım nikâhı olması olağanüstü bir durumdu. Bunun için Burak'a özel bir teşekkür borçluysa. Bütün ayarlamaları kendisi yapmıştı. Gizliden Baran'ın nüfus cüzdanını aşırarak bilgileri kopyalaması ve nikâh gününe zor da olsa getirecek olması kolay bir iş olmasa gerektili. Burak'ı ayarlamakta Betül'ün işi olmuştu. Telefonla konuşup bütün işlerin tıkırında olduğunu söyleyince Esmâ sevinçten ne yapacağını şaşırmış ve küçük bir çığlık atarak annesinin odaya gelmesine neden olmuştu. Esmâ mutluysa! Hayallerindeki gibi bir düğün olmayacaktı ama bunca arbededen sonra sevdiği adam ile evlenecek olması gerçekten güzeldi.

Arabayı kullanan Pelin, nikâh dairesine gelerek aracını park etti. Esmâ ve Pelin araçtan inip girişe doğru ilerlerken iki araç kapıya yanaştı. Araçların birinden Baran indi. Çatık kaşları ile Esmâ'ya bakıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışan ifadesi arkalarında durmuş olan araca kaymıştı. İçinden Okan ve Betül'ün çıktığını görünce kaş çatışı daha da sertleşti.

"Burada neler oluyor böyle?" diye sordu. Şoför koltuğundan inen Burak silahını çıkartarak Baran'ın ensesine dayadı. Burak silahının horozunu indirdi. Çıkan metal sesi hissedince Baran gerildi.

"Burak sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kusura bakmayın Baran Bey, emir büyük yerden geldi."

"Senin emirlerini ben veriyorum. Tıpkı masasını verdiğim gibi... Kimmiş o büyük emri veren kişi?" Baran arkasını dönmeye çalışınca Burak, silahı ensesine biraz serçe bastırdı.

"Kıpırdamayın lütfen!"

"Beni vuracağına inanmıyorum."

"Abi hadi gel!"

Baran yerinden kıpırdamayınca Burak elindeki silahı hızla pantolonuna tutturup Okan ile birlikte Baran'm kollarını tutarak aynı anda arkaya kıvrıldılar. Ama az da olsa canını yakmaktı. Esmâ'nın kalbi sızlasa da başka yol bulamamıştı. Sessizce durarak kapının önünde Burak ve Okan'ın Baran'ı nasıl sıkı tuttuklarını ve adamın yüzündeki acı ifadesini izledi.

"Kahretsin, siz nesiniz böyle? Burak kolumu bırak, yoksa çok kötü şeyler olacak!" diye tısladı. Gerçekten canı acıyordu ve tehditlerini gerçekleştirebilmek için boş bir an gözlüyordu.

"Abi, milleti tehdit etmeyi bırak ve o ayaklarını hareket ettir."

"Betül, burada neler dönüyor?" Okan, Baran'm kolunu biraz daha kıvrınca Baran acıyla kasıldı.

"Okan, buradan kurtulunca ilk işim kafanı vücudundan ayırmak olacak! Gereklessiz bir şeyi taşımana gerek yok değil mi? Ahhhh! Tamam, kıldınız kolumu!"

"İlerle dostum!" dedi Okan Baran'ın kulağına doğru.

"Sabah sabah, resmen adam zorluyorlar. Eminim buralarda bir kamera vardır." dedi Baran, onları oyalamaya çalışıyordu fakat ikisi de bir an olsun tutuşlarını gevşetmiyorlardı.

"Ben kısa bir süre için onları kapattırdım Baran Bey."

"Bunu nasıl yaptığını sormayacağım bile Burak..." Baran adım atmayınca Betül olduğu yerde ayağını yere vurdu. Bu şekilde aynı keçiye simgeliyordu. Baran aklına gelen düşünceyle sırtınmak istedi fakat bu sefer Burak'ın kolunu kıvrmasıyla acı dolu iniltiyle sağa doğru eğildi.

"Janet olsun! Burak seni kovuyorum."

"Ben işe alırım. Hadi abi seni bekliyoruz, yürü lütfen"

"Burada ne olduğunu söylemeden bir adım atmam Bet!"

"Birazdan göreceksin zaten." Baran gözlerini yukarıdaki yazıya çevirdi.

"Ösküdar Evlenme Dairesi mi?"

"Okuma yazma biliyor muyş cidden" dedi Okan alayla. Baran başını çevirip öfkeli gözlerle arkadaşına baktı.

"Esmâ ile evliliğini scyretmeye mi getirdin beni?" diye tısladı. Esmâ bunu duymuştu. Artık yerinde sakın duramayacağıını anlayınca öfkeli bir şekilde gidip Baran'ın önünde durdu. Baran'ın soğuk gözleri önüne dönünce Esmâ'ya şöyle bir baktı. Üzerinde dizine kadar gelen bol, beyaz bir elbise vardı. Kaşlarını çatarak kendisine bakıyordu.

"Hayır, seni aptal! Seninle ben evleniyorum."

Baran'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Yüzündeki öfke anında silinerek yerini sakın bir ifadeye bıraktı. Kaşları ilk çatılıyor sonra hayretle kalkıyordu.

"Bu... Yok artık!"

"Doğru söylüyor! Valla bu kararı verirken kimse önüne geçemedi." diye açıkladı Okan. Baran gözlerini karşısındaki bu kadından alamıyordu. Gözlerindeki öfkeyi görünce gerçekten kararlı olduğunu anladı.

"Siz ciddisiniz?"

"Şaka yapar gibi bir halimiz var mı? Ensene demin gerçek bir silah dayanmıştı." dedi Okan.

"Kendi nikâhıma yaka paça gireceğimi nereden çıkardınız peki?"

"Çıkarmadık. Gireceksin. Yürü Burak." dedi Okan. Baran'ı bağırarak merdivenlerden çıkardılar. Baran'ın gücü iki erkeğe yetmiyordu. Burak bile tek başına tutsa ona karşı gelecek gücü yoktu Baran'ın. Burak eskiden boks yapmış kendisinden birkaç santim uzun bir adamdı. Gücü onunla eş değer bile tutulamazdı. Kaygan fayans yerde ayakları direktmeye kalktığıında kayıyor ve onu götürenlere kolaylık sağlamış oluyordu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

"Bu nikâh olacak Baran, kaçışın yok!"

"Siz hangi hakla benim hayatıma karışıyorsunuz?"

"Sen Esmâ'yı bana bıraktığından beri... Ne kadar inatçıydın böyle? Sevdiğin kadınla evleniyorsun, mutlu olup kendin için evlenmeye?"

"Bilmediğin şeylere burnunu sokma." Baran ne kadar kızdırse elin, nikâh salonuna girmişlerdi. Zor da olsa gelin ve damadın tarafına geçerek sandalyeye oturmuşlar, omuzlarından bastırarak kalkmasını engellemişlerdi. Yanına Esmâ da oturunca kuzgun gözleri ona kaydı.

"Bu resmen zoraki bir evlilik!" diye çıkıştı adam.

"Ben hayatta o kadar zoraki şeylerle karşılaştım ki senin ki ikimiz için de en hayırlısı olacak aşkım!" dedi Esmâ. Baran'ın davranışlarına kırıkla da içine atarak şu ana odaklandı. Birazdan muallâk atacaklardı.

"Aşkım mı?" Baran gerçek anlamda dehşete düşmüştü. Rijyoda falan olmalıydı. Gerçekten onu evlenmesi için zorluyor değillerdi değil mi?

"Okan Bey, gidip nikâh memurunu çağırır mısınız?" diye sordu Burak. Okan başını sallayarak Burak'ı gözcü olarak Baran'ın başında bırakıp platformun diğer tarafından ilerlemeye başladı. Pelin, elinde fotoğraf makinesi ile aşağıda konuk koltuklarından kalkarak önlerine geldi.

"Gelmeyeyin gençler!" Esmâ sırtarak Baran'a doğru yanaştı. Baran ise sormuyordu.

"Damat Bey, pek bir suratsız Esmâ, sen bir ömür ne yapacaksın böyle?"

"Orası bana özel!" Baran'a zafer dolu bakış attı. Baran ise ona ters bir bakış ile karşılıdı.

"Sensizle evlenmem!"

"Neden?"

"Beni zorluyorsun, şu hale bak! Benim adamımı bana karşı kullanıyorsun."

Esmâ başını kaldırıp Burak'a baktı.

"Burak, her şey için çok teşekkür ederim." Burak'ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Rica ederim Esmâ Hanım. Mutluluklar dilerim."

Esmâ bakışlarını indirerek kendisine hala öfke ile bakan adama yanaştı.

"Mutlu olacağız."

"Zoraki bir şekilde? Asla!"

"Peki sevgilim." Diğer taraftan Okan yanında yarı uykulu, cüppesini ters giymiş nikâh memuru ile salona geldi. Adama sandalyesine oturtan Okan, cüppesini düzeltmeye çalışıyordu. Nikâh memuru Okan'a ters bir bakış atınca Okan, kenara çekildi. Memur, elindeki büyük defteri açıp çifti bulmaya çalıştı. Nikâh işlemleri bir hafta önceden ayarlanmıştı. Sabahın köründe olması gerekmiyordu fakat Burak onu sabah holdinge giderken getirebileceğini söylediği için o saatte kıyılıyordu. Nikâh memuru boğazını temizleyerek çifte baktı. Damadın öfkeli bakışları kendisine dönmüştü. Omuzlarından tutan iri yarı adama şöyle bir bakıp biraz da ürkererek önüne döndü.

"Burada, mutlu olan iki çifti birleştirmek için bulunuyoruz." diyerek söz başladı memur.

"Hiç de bile!" dedi Baran itiraz edercesine. Nikâh memuru şaşkınlıkla bakınca Okan adamın omzuna elini koydu.

"Devam edelim efendim."

"Öhüm... Evet! Şey... Hastalıkta, sağlıkta, iyi günde kötü günde, siz Esmâ Hazne hiçbir baskı altında kalmadan Baran Gökdağ'ı kocalığa kabul ediyor musunuz?" Esmâ başını çevirip parlayan gözlerle yanındaki adama baktı. Baran ona öfkeyle baksa da içindeki adamın düşüncelerinin daha farklı bir şekilde hareket ettiğini biliyordu.

"Evet!" dedi mutlulukla. Sonunda istediği olmuştu. Onun karşı oluyordu. Nikâh memuru tekrar deftere dönerek başını kaldırdı.

"Hastalıkta, sağlıkta, iyi günde kötü günde siz Baran Gökdağ, Esmâ Hazne'yi karlıığa kabul ediyor musunuz?"

"Hayır!" Bütün gözler ona şaşkınlıkla dönerken Esmâ, gözlerini kısarak ona baktı.

"Evet de!" dedi Esmâ bastırarak.

"Hayır!" dedi Baran ona nispeten. Okan olaya müdahale ederek nikâh memuruna "Evet dedi memur bey siz geri kalanı yapın." diyerek nikâh memurunu önüne çevirmeye çalıştı. Okan Memur tekrar Okan'a ters bakış atınca gerilemesine sebep olmuştu.

"Evet, mi bayır mı?" diye sordu tekrar Baran kendinden emin bir şekilde "Hayır!" dedi. Burak omuzlarından sıkınca Baran'ın surat ifadesi değişti.

"Bir yaşına daha girdim. Daha önce gelini zorladıklarını görmüştüm ama ilk kez bir damadı zorladıklarını görüyorum. Erkek tarafından biri var mı burada?" diye sordu memur. Betül elini kaldırarak kahkahasını saklamaya çalıştı.

"Ben kız kardeşiyim Memur Bey! Siz abime bakmayın, istediği bir şeyi yerine getiriyoruz fakat nikâhından daha on beş dakika önce haberi olduğu için biraz öfkeli."

"Neden sabahın bir köründe beni yatağımdan çıkartıyorsunuz belli oluyor." diye söylendi memur. Okan'ın sabrı taşacak gibiydi.

"Memur Bey, hadi kuyun artık şu nikâhı!"

"Peki tamam. Ama bir daha omzuma dokunursanız bu iş yatar!" diyerek öfkeli bir şekilde bakan memuru gören Pelin'in ağzından bir kahkaha kaçtı. Okan gerileyerek adamdan bir adım uzaklaştı. Memur Bey Baran'ı evet demiş gibi kabul etti. Başım kaldırıp ayaktaki dört kişiye göz attı.

"Şahit lazım."

"Ah nasıl unuttuk!" diye söylendi Betül. Platformun merdivenlerinden çıkarak masaya geldi.

"Ben Esmâ'nın şahidi olurum."

"Bozacının şahidi seni..." diye söylendi Baran. Betül ağabeyine mutlulukla göz kırparak memura döndü.

"Nüfus cüzdanınızı alabilir miyim?" Betül küçük çantasından çıkartarak memura uzattı.

"Diğer şahit kim?"

"Baran'ın şahidin olayım mı?" diye sordu Okan.

"O adamı şahit dahi istemiyorum." diye tısladı Baran oturduğu yerde kıpırdanarak. Esmâ, Okan'a üzgünce bir bakış atıp Pelin'e döndü. Genç kadının kendisine baktığını görünce fotoğraf çekmeyi bırakarak o da platforma çıktı ve nüfus cüzdanını memura uzattı.

"Hiçbir şeyi düzgün yapamıyoruz. Böyle nikâh olmaz!" diye homurdanarak deftere döndü memur. Herkesin suratında bir sırıtma yer alıyordu. Memur önündeki defteri geline uzattı. Esmâ imzasını attı. Baran da imzasını atınca resmen evlenmiş

olacaklardı. Okan defteri Baran'ın önüne koyup kalemi zorla tuttu. Baran imza atmayınca Burak tekrar omuzlarından sıktı. Can acısıyla boş olan kısmı imzalarken Betül olduğu yerden bağırdı.

"Ayağına bas Esmâ!" Esmâ normal bir nikâh ile evlenmemiş olabildi ama gerçek bir gelin gibi mutluluk doluydu. Baran'ın ayağına basınca ikinci acıyla suratını buruşturdu adam. Ters bir şekilde bakmasını sürdürüyordu. Nikâh memuru kırmızı renkteki, evlilik cüzdanlarını imzaladı.

"Ayağa kalkalım lütfen!" dedi. Her şeyi normal seyrinde yapmaya çalışarak. Burak, Baran'ı koltuk altından tutarak ayağa kaldırdı. Baran artık zorluk çıkartmıyordu. Ne de olsa bu saatten sonra yanındaki kadınla evlenmişti. Karı koca olmaları gerçekten inanılır gibi değildi. Yarım saatte tüm hayatı değişmişti. Artık evli bir adamdı.

"Ösküdar Belediyesinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum! Buyurun bu da evlilik cüzdanınız..." Kırmızı defteri Esmâ kaparcasına alarak mutlulukla Baran'a döndü. Adamın burnunun ucuna getirerek salladı.

"Artık kocamsın!"

"Kâğıt üzerinde öyleyim."

"Gerçekte de olacaksın!" Esmâ, aksi adamın yakasından tutarak dudaklarına yapıştı. Sonunda karı koca olmuşlardı. Zoraki bir evlilik olabildi ama ikisi de kalpten bunu istiyordu. Esmâ'nın planı gerçekten işe yaramıştı. Her zaman istediğini bir şekilde elde bırıydı. Sonunda sevdiği adamı kendisinin yapmayı da başarmıştı. Baran zorluk çıkartsa da önemli değildi. Boşanmak da öyle kolay değildi. Birlikte yaşamasalar bile sürekli bir araya gelecek bağları oluşmuştu. Esmâ dudaklarını kıpırdatsa da Baran karşılık vermiyordu. Oyunun kuralları değişmişti. Artık Esmâ Baran ile oynayacaktı!

Esmâ başım geri çekerek aslında halinden memnun olan adamın gözlerine baktı.

"Kocamsın artık sevgilim." dedi ısıldayan yemyeşil gözlerle. Baran'ın gözlerinde ışık parlayıp yok oldu. Artık evlenmiş olabilirlerdi. Ama bu pes edeceği anlamına gelmiyordu. Esmâ'ya biraz daha çektiirebilirdi. Evliliklerinin apar topar olmasından bir şey anlamamıştı. Ama üzerinden binlerce yük kal-

mişti. Esmâ'yı artık başkalarının kollarında düşünmeyecekti. Okan ile evlenecek olduğu korkusu ortadan kalkmıştı. Esmâ, sadece kendisinin. Başkasının değildi. Kolundan tutup eve götürmeyi ve ömür boyu dışarı çıkmamayı düşündü. Ama diğerleri de olmak üzere kendi oyunu bitmemişti. İnat ederek genç kızın kollarını boynundan çözdü.

"Bir karım olduğuna bana sürekli hatırlatma olur mu?" diye sordu sert bir sesle. Rol yeteneğine hayrandı. Cieri çekilerek suratını dikleştirdi. Burak onu çoktan bırakmıştı. Önemli olan imzaydı. Bu işte hallediğuna göre bir sorun kalmamıştı.

"Abicim tebrik ederim."

"Bunu sonra görüşeceğiz..." Baran ona da ters bir şekilde bakarak arkasını döndüğü gibi salondan çıktı. Nikâh memuru arkada Betül ve Pelin'e şahit imzasını attırıyordu. Esmâ elinde kırmızı defteriyle Baran'ın peşinden koştu. Genç adamı nikâh dairesinin girişinde yakaladı.

"Nereye gidiyorsun? Bugün evlendik, bizim için özel bir gün!" dedi sinirle.

"Öyle mi? Nedense zorlandığım için hiçbir tat alamadım ben!"

"Kendin gelir miydin?"

"Hayır!"

"Bu yaptığın çok kaba!"

"Bana nazik davrandıklarını söyleyebilir misin? Bu oyunların bana sökmeyi Bayan Gökdağ!"

"Abi!" diye bağırarak Betül. Okan yılışık bir şekilde sınıtarak Esmâ'dan tarafa durup Baran'dan uzaklaştı.

"Dostum, gerdeğe girmezseniz düğün olmaz!" dedi gülerek.

"Artık serbest olduğuma göre kafanı kopartmam için bir sebep yok değil mi?" Baran, Okan'a doğru sinsi adımlar atarken Betül önüne geçip durdurdu.

"Ah daha ilk günden karını dul mu bırakacaksın?" Baran'ın surat ifadesi değişti. Bahsettikleri kişi kendisi değilmiş gibi geliyordu hâlâ kulağa.

"Allah'ım delirtmeye mi uğraşıyorsunuz beni?" diye inledi. Esmâ sakince yanına gidip koluna girdi.

"Öyle deme kocacığım." Baran kolunu silkeleyince Esmâ sendeledi. Gözlerini kısarak elini beline koydu.

"Akşam görüşeceğiz!" dedi kızgınlıkla. Baran merdivenlerden inerken başını çevirdi. "Gelirsem görüşürüz!" Aracının yanına giderek kapısını açtı. Konağa baktığında anahtarın durduğunu gördü. Araca binmeden başını kaldırdı. İşaret parmağını Burak'a doğru sallayarak "Sen bugün gözümde görülmelisin" diye homurdandı. Aracına bindiği gibi yerde tekerlek cayırtaşı kopartarak nikâh dairesinin önünden uzaklaştı. Esmâ özgün bir şekilde suratını sallandırdı. Bunun olacağını az buçuk tahmin etmişti. Yanında olmasını ne kadar çok istediğini fark edince bir yanının boşlukta kalmış gibi hissediyordu. Pelin genç kadının bu haline üzülüp kolunu omuzlarına atarak sarıldı.

"Özümce, artık senin ne de olsa..." Esmâ başını kaldırıncaya göz kırptı. Gerçekten artık onundu! Baran'ın karısıydı. Her şey çok bızlı gelişmiş olabilirdi. Ama sonucu güzel olmuştu.

Genç kadın Betül ve Burak'a teşekkürlerini sunarak veda- laştı. Okan da işlerinin olduğunu söyleyip ayrıldı. Burak ve Betül'ün SkyMountain holdinge bırakmayı teklif edince arabasız kaldıklarından kabul etmişlerdi. Baran Burak'ı görmek istemiyordu, ama yanına gitmeden de yapamazdı. Her şeyi baştan anlatmalıydı. Kavga edeceklerse de etmeli- lerdi. Olacağı varsa zaten kaçılmazdı. Burak ile Baran'ın arası hiçbir zaman açık olamamıştı. İki taraftan biri sinirini çıkartmak için kavga etmek istese, haksız olan taraf ona izin vermişti. Tabii patron olduğu için Burak her zaman haksız olan taraf oluyordu. Baran da sinirini çıkartacak başka yollar bularak Burak ile dövüşmek- ten kaçıyordu. Aralarındaki özel bağları Betül bile çözmemiş- ti. Ama onların iyi olmasını seviyordu.

Pelin ile Esmâ aralarına binerek evin yolunu tuttu. Esmâ kolundaki ince saatine baktı. Tam bir saat önce bekâr biri ola- rak evden çıkmıştı. Şimdi ise evli olarak dönüyordu. Elindeki kırmızı defteri sıkıca tutarak üzerindeki kırmızı kabartmayı okşadı. Bu defter hayatının erkeği ile evlendiğini simgeliyordu. Mutluydu. Baran'ın huysuzlukları bile güzeldi. Dün aralarında geçen yasak aşk cilvelaşmaları, ertesi günü karı koca olarak son bulmuştu. Esmâ'nın heyecanı tekrar artmaya başladı. Be- hiye Hanım ve Ahmet Bey kızacaklardı. Ama kendisinin mutlu olmasını her zaman söylüyorlardı ve Esmâ şu an çok ama çok

mutluydu. Pelin aracı ile demir kapıdan geçerek evin giriş kapısında durdu. İki genç kadın araçtan inip kapıya ilerledi. Esmâ derin nefesler alıyordu. Çalışanlarından Neslişah, kapıyı açarak gülümsekti. Biraz yaşımış gibiydi. Sabahın sekizinde nereden geldiklerini anlamayan bir hali vardı.

"Hoş geldiniz efendim." dedi yine de. Esmâ ve Pelin içeri girerek ilk salona baktılar. Kimseyi göremeyince verandaya çıktılar. Ahmet Bey ve Behiye Hanım kahvaltı ediyorlardı.

İki genç kadını görünce kaşlarını çatılar.

"Neredesiniz siz? Biraz önce ikinizin de odasına girdim boştu." Behiye Hanım üzerlerindeki kıyafete bakınca daha çok kaşlarını çatı.

"Bu kıyafetler de ne?" diye sordu merakla. Ahmet Bey'in gözü Esmâ'nın elinde sallanan kırmızı şeye kaymıştı.

"O ne Esmâ?" diye sordu elindekini işaret ederek Esmâ hızla elini arkasına götürdü.

"Anne, baba, size söylemem gereken çok önemli bir şey var."

İki yaşlı insan arkalarına yaslanarak gelecek yeni bir felaket için kendilerini hazırlamaya koyuldular. Ahmet Bey istemsiz bir şekilde elini kalbine götürdü. Behiye Hanım başını tutmak için elini havaya kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu korkarak. Esmâ, ailesinin fazla hüzne boğulduğunu görerek gülümsekti.

"Korkmayın kötü bir şey değil." dedi hemen. Ama ikisi de kulaklarını açarak Esmâ'nın söyleyeceklerine odaklandılar. Pelin, arkadan Esmâ'ya destek verir gibi sırtına elini koydu. Sonra geçip boş sandalyelerden birine geçti.

"Ben evlendim!" dedi Esmâ fazla uzatmadan. Behiye Hanım'ın gözleri inileşirken, Ahmet Bey elini kalbinden çekerek oturduğu sandalyenin kolunu kavradı. Umduğu kişi ile olması istiyordu.

"Ki... Kimle?" diye sordu Behiye Hanım. Sesi titremeye başlamıştı.

"Baran'la..." dedi Esmâ hüzünlü bir gülümseme ile. Gözlerine yaşlar dolmuştu. Mutluluk ve heyecan bir araya gelince fazla reaksiyon göstermesine neden olmuştu. Behiye Hanım, ne zaman olduğunu düşünürken kızını tebrik etmeyi bile aklına

getirmemişti. Ahmet Bey de kolunu sıktığı sandalyeden güç alarak ayağa kalktı. Derin bir nefes alarak ayakta kızının yanına gitti. Yüzü ifadesizdi ama içinde birbiri ardına patlayan hava fişekler vardı. Sonunda kızı başarmış, istediğini elde etmişti. Nasıl yaptığını biliyordu ama bir kez daha kendi bildiğini okuduğunu görüyordu. Buna sinirlenmesi ve kızması gerekirdi. Kızının gözlerine bakınca aslında kızılacak bir durum değil, olması gerekenin olduğunu görüyordu. Bir tanecik Esmâ'sı sonunda mutlu olmuştu. Baran tarafından olayları bilmiyordu. Daha sonra öğrenebilirdi ama kızının gözlerindeki ateşi görünce hiçbir şeyin önemli olmadığına karar verdi. Elleriyle zayıf yüzünü kavradı. Esmâ'nın göz pınarlarındaki damlalar ışıltıyla parlıyordu. Başını aşağı eğerek alnına bir öpücük kondurdu. Esmâ başını kaldırırken gözlerinden damlayan birkaç damlayı elinin tersiyle sildi.

"Bana kızmadın mı baba?" Ahmet Bey ifadesizdi ama gözlerindeki şefkat kızının içini ısıtıyordu.

"Olması gereken olduğu için mi kızacaktım? Allah biliyor ya! Baran'ı ilk gördüğümde beri damadım olmasını istedim. Annen sizin aranızdaki olayı söyleyince ilk bir kızdım. Ama sonra doğrusunun bu olduğuna karar verdim. Baran, insan olarak iyi biri, senin de kocan oldu. Bir tanecik kızımı ne olduğu belirsiz, zengin züppelerine vereceğime adam gibi birine veririm olur bitir. Hoş vermeme gerek kalmadı. Kızım kendisini vermiş ama..."

"Ahmet!" dedi hayretle Behiye Hanım. Adam karısına dönüp başını salladı.

"Her neyse, nasıl olduğunu sormayacağım ama mutlu olduğunu görüyorum. Bir baba, kızının mutluluğunu görmekten başka ne ister ki?"

Esmâ'nın gözlerinden damlalar kesilmeyecekmiş gibi akmaya başladı. Babasının ona kızmaması güzel bir şeydi. Hatta en harika şeydi! İçinde bir kenarda en çok babasının karşı çıkma korkusu vardı. Belki daha kötüsü, kalp krizi geçirmesi gibi! Ama umduğu gibi olmamıştı. Sevdiği adamı onaylayarak tebrik etmesi içindeki güzel duyguları çıkartmıştı.

"Baba seni çok seviyorum!" Yaşlı adamın boynuna sılcaca sarılınca Ahmet Bey kızına gülümsemeye başladı. Esmâ daha fazla sıkarken şakayla karışık azarladı kızı.

"Yeter, mutlu haberi verdin. Öldürmeye mi çalışıyorsun beni?" Esmâ mahcup bir tavırla gerileyerek gözlerindeki yaşları sildi. Behiye Hanım, oturduğu sandalyeden kalkıp kocasının yanında durdu. Yüzünde hala şaşkınlık vardı.

"Anne?" dedi Esmâ bir tepki beklerken.

"Hâlâ manulmuş şaşkınlım. Hangi ara evlendin, hiçbir şey anlamadım."

"Her şeyi anlatacağım! Tebrik etmeyecek misin?"

"Aslında kucagıma yatırıp popona şaplaklar atsam yerinde olur. Kızımı telli duvaklı gelin edecektim ben."

Esmâ annesine gözyaşları içinde gülümseyerek, sinirden pembeleşmiş olan yanaklarına öpücükler kondurdu.

"Aslında damat da pek memnun değil bu evlilikten." dedi Pelin. Her şey yoluna girmişti. Bazı pürüzler dışında rahat bir nefes alabiliirdi.

"Nedenmiş?" diye sordu Ahmet Bey eski yerine geçerken.

"Nikâhtan yarım saat önce haberi oldu!"

Behiye Hanım kızına sarılacakken durdu. Kaşlarını çatarak Esmâ'ya baktı. Pelinin söylediklerinden bir şey anlamamıştı.

"Nasıl?"

"Silah zoruyla evlenen bir kocam oldu." dedi Esmâ yüzünde çarpık bir sırıtişla. Behiye Hanım kızının çıplak kollarını sıkarak çimdik attı ve canını acıttı.

"Ne haklar karıştırdın sen?"

"Ahh! Anne yapma!"

"Behiye, kızını dövme yaşı geçti." dedi Ahmet Bey bıyık altı bir gülümseme ile.

"O hâlâ benim gözümde küçük bir kız."

"Evli bir de unutmayalım!" dedi Pelin gülererek. Behiye Hanım sıkımayı bırakarak kızını kolundan çekip yanındaki sandalyeye oturttu.

"En başından anlatın bakalım. Nasıl oldu şu olay?" Pelin ve Esmâ birbirlerine bakarak aile büyüklerine döndüler. Planın Esmâ'dan çıktığını, Betül, Okan, Burak ve Pelin'in yardımlarıyla zoraki bir şekilde Baran ile evlendiğini açıkladılar. Ahmet

Bey ve Behiye Hanım, kızlarının böyle bir işe cesaret edebilmesini şaşkın gözlerle seyrettiler. Hayretler içinde kalmışlardı. Ahmet Bey sonuçtan memnun olduğu için gülümsemeye başlamıştı. En çok da Baran'ın başına boş silah dayanınca dolu olduğunu sandığı zamanki yüz şeklini Pelin esprili bir şekilde dile getirince tüm aile kâhkahalara boğulmuştu. Esmâ'nın mutluluğu anlatılamayacak bir boyuttaydı. Herkes gülüp eğleniyordu. Farklı bir şekilde evlenmişti. Elindeki cüzdanı alan annesi, ikisinin yan yana olan fotoğraflarına bakarak sevecenlikle gülümsemiş, biricik kızının sonunda istediği adam ile evlendiğini düşünerek mutlu olmuştu. Hâlâ içinde düğün, gelinlik gibi kadınsal şeyler ukde kalsa da kızının gözlerindeki mutluluğun bunları yok edeceğini düşünüyordu. Bundan sonra bir ömür mutlu olacaktı.

Esmâ, kahvaltıdan sonra odasına çıkarak üzerini değiştirmiş ve sabah alamadığı uykusunu tamamlamak için dinlenmeye çekilmişti. Mutluluktan, kalbi hiç yavaşlamayacakmış gibi hızlı ve güçlü bir şekilde çarpıyordu. Birbirlerini seviyorlardı. Baran'ın ters hali ve isteksizliği sözdeydi. Onca olaydan sonra aralarındaki arzu hiç yok olmamıştı. Esmâ bunu hissediyordu. Tam kalbinde hem de! Gözlerini yummasını engelleyen güzel düşüncelerin biraz sonra etkisini kaybederek kendisini uykuya çekmesini gülümseyerek müsaade etti.

Telefonu yanı başında çalınca korkuyla yataktan fırladı. Ne olduğunu anlamayan çalışan ifadesi ile şaşkınlıkla etrafına bakarken telefonun çaldığını duyup başını yastığa attı. Derin bir nefes alarak komodine uzanıp telefonu parmakların ucunda çekerek ekrana bakmadan kulağına götürdü.

"Efendim." dedi uyuklu bir sesle.

"Esmâ?" Esmâ, karşıdan gelen kadife sesi duyunca tekrar fırladı. Korkuyla çarpmaya başlayan kalbi bu sefer aşk ile atıyordu.

"Baran?"

"Benim. Sen... İyi misin? Sesin biraz garip geliyor."

"İyiyim. Uyuyordum ondandır."

"Affedersin o zaman."

"Önemli değil."

İki tarafta konuşmayınca Esmâ, dudaklarını ısırdı.

"Sen ne için aramıştın?" dedi biraz sonra.

"Seninle yüz yüze konuşmak istediklerim var. Ne de olsa artık karımsın değil mi?"

"Evet, peki ama saat kaç?"

"12'yi çeyrek geçiyor. Bir saate hazır olursan, öğle yemeği ni birlikte yiyeceğiz mi?"

"Tamam, hazırlanıyorum."

"Tam 1 saat sonra, evin önüne geleceğim."

"Tamam."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz." İki de konuşmanın bitmesini istemese de kapatmışlardı. Yemeği birlikte yiyeceklerdi, bu daha güzeldi. Sabah evlendiklerini hatırlayınca sırttı. Kim hayatının en önemli kararını sabah verirdi ki? Tüm anormalliklerin ancak kendisini bulması bir rastlantı olmasa gerekti. Esmâ, düşünce-lerle karışık kafasını toparlayıp, 1 saatlik süresi olduğunu hatırlayınca yataktan banyoya doğru ışık hızıyla dalış yaptı. İyi bir duşu ihtiyacı vardı. 10 dakika kadar oyalandıktan sonra saçlarını kurutarak şekil verdi. Gözlerinin altı biraz şişmişti. Makyajını da tamamladıktan sonra kendisini elbise dolabında buldu. Eline geçen tüm kıyafetleri havaya atıyordu. Bir türlü gözüne güzel gözükken bir şey bulamadı. En sonunda aklına Baran'ın, gözlerini ne kadar çok sevdiği geldi. Üzerine yeşil bir badi giyerek, altına beyaz kumaş pantolon giydi. Aynada kendisini süzerken gözleri telefondaki saate kaydı. 5 dakikası kalmıştı. Elbise seçmekten ne kadar nefret ettiğini bir kez daha hatırlayarak ceketini, çantasını ve kıyafetlerine uyan ayakkabılarını giyerek odasından çıktı. Öğle yemeği için haber vermeye gelen annesini merdivenlerde yakaladı.

"Nereye gidiyorsun yine?" diye sordu şaşırılmış bir hali vardı.

"Baran ile yemek yiyeceğim anne. Sonra görüşürüz." Kadının yanına hızlıca bir öpücük kondurup düşmeden merdivenleri inmeye başladı. Evin kapısından çıkınca, koşturarak büyük demir kapıya geldi. Korumalara gülümseyip dışarı adım atınca

derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp caddenin şöyle bir tararken Baran'ın aracını gördü. Biraz yukarı da park etmiş kendisini bekliyordu. Esmâ, araca doğru ilerlerken Baran araçtan inerek onu karşıladı.

"Bekletmedim ya?" diye sordu. Koştuğu için yanakları kızarmıştı. Baran, alıcı gözle karısına şöyle bir baktı. Bu güzellik abidesi artık onun karısı mıydı? Holdinge gittiğinden beri onu düşünüyordu. Sabahki olanlar rüya gibi geliyordu. Sabahın sekizinde evli bir adam olarak güne başlamıştı. Haber vermeden zoraki bir şekilde evlenmişti ama sonucundan memnundu. O zaman göstermese de düşününce gerçekten istediğinin olduğunu görüyordu. Zaten kızdığı nokta kendisine haber verilmeden arkasından işlerin çevrilmiş olduğuydu. Daha sonra Burak, kendisine nasıl bir kumpas kurulduğunu anlatmış ve Baran'ı hayretler içinde bırakmıştı. Burak, Baran'ı evinde çalışma odasında pijamaları ile çalıştığını görerek, gizlice odasına girmiş ve nüfus cüzdanındaki gerekli bilgileri not etmişti. Fotokopi gereksinimini de Betül'ün yardımıyla yerine getirmişti. Daha sonra sağlık raporu için illegal yollardan her şeyi tamamlamıştı. Burak'ın her zaman plancı bir kişilik olduğunu biliyordu ama bunları öğrendikten sonra şapka çıkartacağına karar verdi.

Karısını fazla süzdüğünü fark edince hafifçe gülümsedi.

"Tam vaktinde geldin. Dakik kadınları nedense seviyorum."

"Kendin gibi oldukları için mi?"

"Olabilir." Esmâ, ön koltuğa oturunca Baran kapıyı yavaşça kapatıp şoför koltuğuna yerleşti.

"Nereye gidelim istersin?" diye sordu aracı çalıştırırken.

"Fark etmez, sen karar ver." dedi Esmâ, Baran'ın zevklerine güveniyordu. Baran hiçbir şey söylemeden, sadece başını salladı. Yarım saat sonra Boğaz'da çok şık bir restorana gelmişlerdi. Esmâ ile denize yakın bir masaya geçerek bir süre manzaranın tadını çıkarttılar. Siparişlerini garson alıp uzaklaşınca gözleri keşişti.

"Evlendiğimize inanamıyorum." dedi Baran şaşkınlıkla sırıtırıp. Esmâ sadece tebessüm etmişti. Baran'ın ruh halini anlamaya çalışıyordu.

"Bana kızgın değil misin?" diye sordu yavaşça.

"Neden? Evlendik diye mi?"

"O da var. Seni zorladım."

"Evet, ama sonucu güzel oldu değil mi?" Baran haylaz bir gülümseme ile sırıtınca Esmâ'nın kaşları havaya kalktı.

"Sabah öyle demiyordun ama..." dedi sakince.

"Şimdi diyorum." Esmâ'ya göz kırpınca genç kadın daha çok dehşete düştü. Sabah istemediğini düşünüp üzüldüğü aklı-na gelince Baran'a öfkelenmeye başladığını hissetti. Ama bu küçük bir öfke tozu gibi bir şeydi.

"Gerçekten, planını öğrenince neredeyse dudagım uçukla-yocaktı. Senden böyle ataklar beklemiyordum." Esmâ'nın do-dakları seğirdi.

"Ben de kendimden beklemiyordum. Sen toplantıda kafamı karıştırdın."

"Suçsuz olduğumu söyleyebilir misin? Ben sana bakınca, ayılıp bayıldın ama..."

"Hiç de öyle bir şey yapmadım!" Baran uzanıp karısının dudagina parmağını koydu. Amacı sadece susturmaktı. Parmakları doldun dudaklara değince farkında olmadan okşamaya başladı. Esmâ, Baran'ın bu hareketi karşısında donakalırken bakışlarının alev aldığını fark etti. Gözleri kenarda durup ken-dilerine bırık altından sırttan garsonu fark edince hemen arka-sına yaslanıp adamın parmaklarından kurtuldu. Baran da ne yapıpını fark ederek olduğu yerde kıpırdandı.

"Sana söylemem gereken önemli şeyler var." dedi büyük bir ciddiyetle. Tam o sırada garson elinde tabaklarla gelerek ko-nuşmayı kesti. Baran ve Esmâ bir süre konuşmadan sadece yemeklerine yöneldiler. Baran karşındaki güzel kadını dikkat-le incelerken doyduğuna karar verip arkasına yaslandı. Esmâ, kafasında düşüncelerle yemeğe o kadar odaklanmıştı ki Ba-ran'ın kendisini izlediğinden haberi yoktu. Söyleyeceği önemli şeyin ne olduğu üzerinde düşünüp duruyordu. Acaba boşanmak mı isteyecekti? Ama söylediklerini düşününce evlilikten mem-nundu. Boşanmak istemeyecekti. Peki neydi? Çaresizlikle ba-şını kaldırıncı gri parlaklıklarla buluştu. Baran'ın gözlerindeki şeye anlam veremedi. Elindeki çatalı kenara koyarak Baran'a beklenti dolu gözlerle baktı.

"Dinliyorum." dedi sabırsızca.

"Bir süre için yurtdışına gidiyorum. Akşam uçagım kalkı-yor." dedi lafı dolandırmadan. Esmâ'nın surat ifadesi şaşkınlık-tan özgünlüğe doğru yol alıyordu. Kalbinde güçlü bir ağrı his-setti.

"Ne kadar bir süre?" diye sordu sesinin titrememesini uma-rak.

"En az 2 ay!" dedi acımasızca. Evlendiklerini ve aralarında-lı sorunu halletmeleri gerekirken onun yurtdışına gitmesi man-daklı değildi. Baran bunun farkındaydı. Ama Amerika'daki ortaklarının sorun çıkartması üzerine yapabilecek bir şeyi yok-tu.

"Ben?" diye sordu Esmâ gözlerine dolan yaşları akıtmamak için çabalararak.

"Okulun başladı. Son senen!"

"Bu... Bir bahane mi?" Esmâ Baran'ın gözlerinde parlayıp sönen ışığı fark edince tezinin doğruluğunu anlamış oldu.

"Bahane değil ama nedenlerden biri... Diğeri ise seninle aramdaki her şeyi düşünüp düzene sokmak istiyorum. Hiçbir şeyi normal yaşamadık. Evliliğimiz bile silah zoruyla oldu. Sözde değil, gerçekten ensemden o metal şeyi hissettim." Esmâ durumun ciddiyetinin üzerine söylemek istemezdi ama hüzünlü bir gülümseme ile dudaklarını yukarı doğru kıvrırdı.

"İç boştu."

"Anlamadım."

"Burak tüm mermileri boşaltmıştı. Tetiğe bassa bile vurul-mazdın."

"Ama... O..." Baran, Esmâ'nın değişen ifadesini fark edin-ce içinden bir küfür savurdu. Burak ona her şeyi anlatmamıştı. Boş bir silahtan korkarak evlendiğine inanamıyordu. Böyle çocukça şeylere malzeme olmuş ve bir güzel kanmıştı.

"Biraz önce dediğin gibi, sonucu güzel oldu değil mi?" diye sordu Esmâ gülümseyerek. Ortamı biraz yumuşatmak istiyor-du. Baran'ın soğuk bir ifadeye büründüğü görerek herhangi bir sorunun çıkmasını istemedi. Baran da göz ucuyla takip ettiği karısının yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştuğunu fark ederek başını salladı.

"Güzel oldu gerçekten. Ama dediğim gibi, bazı şeyleri yo-luna koymalıyım. Buna işlerim de dâhil."

"Senin yerine bir başkası gidemez mi?"

"Bu konuda gidemez. Kurulan düzeni bir şekilde yıkmaya çalışan birkaç insanın çıkardığı pisliği temizlemeliyim. İçsile-
rin isyanını da buradan halledemem."

"Ama..."

"Merak etme." Esmâ'nın endişesi içinde büyüdükçe büyü-
dü. Nedense garip bir korkuyla savaş veriyordu. Ya orada bir
şey olursa?

"Tek mi gideceksin?"

"Hayır, Burak da benimle geliyor."

"Oh, rahatladım. Senin tek olmanı istemiyorum."

"Ben de aynı şekilde sana söyleyecektim. Betül kendi evin-
de kalmak için dirotiyor. Senin benim evime geçmeni istemiyo-
rum. Tek kalmaya izin veremem. İstersen babanın evinde kal,
ben döndüğümde evimize geçersin. İstemezsen de Betül'ün
evinde kız kızı kalabilirsin. Ama ben her ihtimale karşı sizi
gözlemlemeleri için adamları bilgilendireceğim."

"Hayır, hayır! Gerek yok buna!"

"Bak Esmâ Hanım, artık benim karım olduğuna göre, kafa-
nın bildiği her şeyi yapamazsın. Kararlarıma uyman gereki-
yor."

"Kocam olduğunu unutmuyorum fakat adamlar gereksiz
Betül'ün peşine ver tamam, ama benim için gereksiz."

"Karar verilmiştir."

"Baran..." dedi cilveli bir şekilde. İnatlaşmanın bir yere va-
ramayacağını biliyordu o da en önemli silahından birini çıkar-
arak işveli bir şekilde bakış attı kocasına. Baran arkasına yas-
lanarak gözlerini kapattı.

"Adımı söylemene bayılıyorum." Ve sonra ekledi: "Ama
kararım kesindir!" Baran'ı ilk etkilediğini düşünüp sevinirken
arkasından hiçbir etkisinin dokunmadığını görünce Esmâ deh-
şete düşmüştü. Normal evli çiftler gibi şu an başka işlevsel
şeylere odaklanmaları gerekmez miydi? Kendisini utanmaz
hissedecekti ama sonuçta o evli bir kadındı. Hem daha önce
beraber olduğu biriydi. Bunca aydan sonra içindeki kadını
tarafı ortaya çıkarsa fena mı olurdu? Esmâ yerinde kıpırdana-
rak kocasına baktı.

"Uçak saatine kadar ne yapacaksın?"

"Seni eve bıraktıktan sonra holdinge gideceğim. Toparlaya-
cağımı bazı evraklar var daha sonra eve gidip hazırlanacağım."

"Şey... Buradan direkt eve gitsek?" Esmâ karşısındaki
adama çekinikçe bakıyordu. Baran'ın gözleri kısıldı. Esmâ'nın
bir şeyleri belli etmeye çalıştığını anlamıştı. Eline geçtiği bu
kodu kullanmaya karar vererek masaya doğru eğildi.

"Neden?" Esmâ bu soruyla irkildi. Ne diyeceğini düşünüp
durdu. Karşısındaki adamın beklenti dolu bir biçimde kendisine
baktığını fark edince yutkunup konuşmaya başladı.

"Şey... Hani evliyiz ya?"

"Evet?"

"Gerçekten anlamıyor musun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum gerçekten."

"Karı koca olmanın sadece imzadan ibaret olmadığını bili-
yorsun değil mi?"

"Evet!"

"Bunun için senin de biraz yardım etmen gerekmez mi?"

"Ne için?"

"Sen kesinlikle insanı çıldırtırsın."

"Evet, çıldırtıcı bir etkim var, doğru."

"Hah o konu işte!"

"Hangi konu?" Esmâ'nın öfkeyle burnundan solğunu gö-
rünce oyununu bir kenara bıraktı.

"Seninle temiz bir başlangıç yapmak istiyorum Esmâ." dedi
sakin ve ciddi bir şekilde. "Her ne kadar şu an seni eve götür-
mek için çıldırıyor olsam da iki ay kadar uzun bir süre sana
hasret yaşayamam. O güzel tadını aldıktan sonra her günüm
bana azap gelir. İşlerimi düzene koyamadan, seninle bir düzen
kuramadan bugünlük kocalık haklarımı senden istemeyece-
ğim." Esmâ, bu cevapla beraber girdiği duygusal çöküntüden
kurtulmuştu. İki ay çok uzun bir süreydi. Ama bunu özlemekle
ve sonrasında mutlu geçireceği günleri düşünerek atlatacaktı.
Hem okulu vardı. Kafasını dağıtmaya kolaylaşacaktı. Hala içten
içe gitmesini istemeyen bir yer vardı ve işini hiç kolaylaştırmı-
yordu.

Başka şeylerden sohbet ederek zamanı geçirmişlerdi. Baran
saatine bakarak kalkma vaktinin geldiğini fark etti. Esmâ ile
araca ilerleyip bindiler. Baran, tek kelime etmeden genç kızı

evine getirmişti. Esmâ'nın araçtan inmesini beklerken hiçbir harekette bulunmadığını görünce ona doğru eğildi.

"Esmâ?" dedi. Genç kız başını kaldırmayınca, kendisi uzanıp çenesinden hafifçe kavrayarak kendisine çevirdi. Gözleri buğulanmıştı. Esmâ'nın elinde olmadan damlalar bir bir düşün Baran'ın kalbine hançer saplanmış gibi hissediyordu.

"Gitme!" dedi Esmâ fısıltıyla. Baran, fikirlerini değiştirmek için kendisini zorlasa da işler önemliydi. Karısı olduğu için artık Esmâ'yı düşünmeyecek, gözü arkada kalmaaycaktı. O da böyle yapmasa iyiydi ama...

Baran düşünceleri bir kenara bırakarak dudaklarına eğildi. Aşkla uzun bir öpücük verdi ona. Esmâ karşılıksız bırakmamıştı. Hızla adamın boynuna doladığı kollarıyla biraz daha çekti kendine. Baran, aracı tam evin önüne çekmediği için şanslıydı. Korumalara görsel bir şölen sunmak istemezlerdi. Baran'ın arzulu öpüşmesi, Esmâ'nın kadını inlemeleriyle farklı bir boyuta geçmeye hazırlandı. Baran genç kadına son öpücüklerini verirken başını geriye doğru çekti. Esmâ'nın ağlaması kesilmişti. Gözleri ise istekli bir kadının tutkulularıyla doluydu.

"Daha fazla iletme!" dedi Baran nefes nefese. Esmâ derin bir iç çekti. Daha fazlasını hiç bu kadar çok istememişti. Başını çevirip nerede olduklarına göz atınca gerçeği kavradı. İstemese de başını sallayarak kabul etti.

"İki ay sonra hiç ayrılmayacağız!" dedi Baran tutkulu bir sesle.

"Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Benim de sana."

"İlk önce sen söyle..."

"Seni seviyorum." Esmâ'nın gözleri tekrar doldu. Baran ona sevdiğini hiç söylememişti. Birbirlerini sevdiklerini biliyorlardı ama dile getirerek açık bir şekilde söylememişlerdi. Esmâ'nın gözleri mutlulukla yaşları kabul ederek dışa doğru aktı.

"Ben de seni seviyorum." dedi çatlak bir sesle. Baran parmaklarının ucuyla yaşlarını silerek yüzüne öpücükler kondurdu.

"Ağlama, kıyamıyorum o güzel yaşlarına!" dedi canı acıyarak. Esmâ biraz toparlanıp adamın ellerinden kurtuldu. Gözyaşlarını durdurmak zor olsa da yanaklarındaki yaşları kurulumuştu.

başını çevirip hüznü de olsa kendisine bakan güzel gri gözlerle odaklandı. Uzanıp bu sefer kısa ama sevgi dolu bir öpücük verdi adama.

"Seni ömrümün sonuna kadar beklerim ama sen yine de beni fazla bekletme!" Baran gülümseyerek Esmâ'ya kısa öpücük verdi.

"En kısa zaman da döneceğim. Seni seviyorum, bir tanecek kanım!" Esmâ bu söz üzerine bu sefer mutlulukla gülümsedi. Burnunu kibarca çekerek farkında olmadan akan birkaç damla yı sildi. Çantasını eline alarak kapıyı açtı. İnecek gücü kendinde bulamayınca adama son kez ve özlemle kocaman bir öpücük vererek araçtan indi. Kapatmadan başını eğdi.

"Vardığında ara..."

"Amerika'ya gidiyorum, sen büyük ihtimal uyuyor olursun."

"Olsun. İyi olduğunu bildikten sonra uykusuz kalsam da önemli değil."

"Peki arayacağım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Esmâ gülümseyerek kapıyı kapattı. Baran araçtan inmemişti. İnecek gücü kendinde bulamamıştı. Eğer inerse Esmâ'ya sarılacak ve bırakmayacaktı. Tam kavuşmuşken bu ayrılık olmamıştı. Ama işlerin buraya geleceğini daha önceden tahmin edemezdi. Belki birkaç hafta önce öğrense planlarını değiştirebilirdi. Kendisinden başka kimse bilmiyordu. Burak'ın haberi olmadığı için Esmâ'nın da olmamıştı. Bilse şu an evli olurlar mıydı bilmiyordu. Demir kapıdan içeri girerken son kez dönüp kendisine bakan biricik karısının gülümsemesini görünce içinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Esmâ'yı deli gibi seviyordu. Sonunda aşkları evlilikle mühürlenmişti. Giderken aklı arkada kalmayacaktı. Bu sabaha kadar Okan ile evlenecek olma korkusu tüm hücrelerini ele geçirmişken, kendisinin evlenmesi mucizevi bir olay gibiydi. Bir günde hayatı değişmişti. Ama olumlu yönde gelişmişti. Esmâ'sı ile bir ömür... Kulağa çok hoş geliyordu. Esmâ kapıdan içeri girince kendisi de aracı çalıştırıp holdinge doğru sürdü. Bir an önce işlerini yoluna koymalı ve karısını bekletmeden dönmeliydi.

Birkaç gündür Tolga eve uğramıyordu. Behiye Hanım, onu düşünerek kendisini farkında olmadan hasta etmiş, halsizlik ile yataklara düşerek oğlunun gelmesini beklemişti. Esmâ, ağabeyinin sorumsuz davranışlarına alışık biriydi. Ama annesini bu duruma getirmesi sinirlerini bozuyordu. Telefonlarına çıkmadığı gibi bir haber de vermiyordu. Esmâ, salona inerek bir pazar gününü sinirle geçirmeye başladı. Pelin neredeyse bir aydır yanlarındaydı. Onun varlığı kendisine güç verdiği için gülmeyi hiç istemiyordu. Koltukta yanına otururken gözlerini kurpu.

"Hayırdır, tırnaklarını mı yiyorsun sen yine?" Esmâ dudaklarına dayanmış olan parmaklarını fark edince hemen elini çekti.

"Tolga'ya sinirliyim."

"Hâlâ bir haber yok mu?"

"Yok, biraz önce aradım. Çalıyor ama açmıyor. Mesaj attım tık yok! Annemin durumunu görüyorsun."

"Bence, iyi bir dayacağı hak ediyor."

"Kimmiş o dayacağı hak eden bakayım?" Esmâ ve Pelin oturdıkları yerden korkuyla zıplayarak başlarını çevirdiler. Salona ilerlemekte olan dedesi Kemal Bey'i görünce Esmâ yerinden fırlayarak hemen yaşlı adama doğru koştu.

"Dede, seni çok özledim. Nereledesin?"

"Ben de seni özledim deli kız." Kemal Bey, sıkıca sarıldı torununa. Neredeyse bir yıldır görmüyordu. Kaçırılma olaylarından sonra yurtdışına çıkmış, iki gün önce dönmüştü. Eve döndüğünü öğrendikten sonra olayları akışına bırakarak planının tıkırında işleyip işlemeyeceğini izlemişti. Türkiye'ye yeni geldiği için ailesinden bir bilgisi yoktu. Torununun omzuna kolunu atarak beraber koltuklara ilerlediler. Pelin de ayağa kalkarak yaşlı adama sarıldı.

"Hoş geldin Kemal Amca." dedi gülümseyerek.

"Hoş bulduk Pelincim. Senin de burada olman ne güzel! E ev halkı nerede?" Esmâ suratını buruşturarak Pelin'e baktı. Yılların tecrübesiyle harmanlanmış olan yaşlı adam bu kaçamak bakışları yakalamıştı.

"Neler oldu bakalım?" diye sordu kendine has tatlılığıyla. Esmâ dedesine dönerek gülümsemeye benzer bir hareketle dudaklarını buruşturdu.

"Neler olmadı ki dede? Nereledesin sen? Kayboldun resmen..."

"Sen ilk önce nelerin olduğunu bana anlat bakalım? Hem..." Başını çevirip merdivenlerden tarafa bakmak için başını çevirdi. "Behiye nerede?" diye sordu merakla. Esmâ, özgünce suratını sarkıttı.

"Hasta, odasında yatıyor." Ahmet Bey'in kaşları havaya kalktı.

"Hasta mı? Bu kız ne zaman gelsem yatakta yatıyor. Nasıl iş bu?"

Esmâ, oturduğu yerde kıpırdanarak sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

"Sen ne zaman geldin ki?" diye sordu.

"Sen kaçırıldığın zaman, bir ara uğramıştım. Babana maddi destek çıktım hatta."

"Ah tamam! Doğru, sonra holdingin hisselerini satmaya karar verdi."

"Ben ondan para istemedim, pul istemedim. Kendisi ödeyeceğini söyledi." dedi aksi bir şekilde. Elini havada sallayarak geçiştirdi. "Söyle bakalım, holdingin ortağı kim?" Esmâ'nın suratında aniden gülücükler belirdi. Kemal Bey, kızın bu mutluluğuna hayra yormak için bir kaşını kaldırdı.

"Sen tanırısın belki dede, hoş tanımadığın kimse yok."

"Adını şöyle bakalım, tanıyor muyuz yoksa tanımıyor muyuz anlarız."

"Baran Gökdağ!" dedi heyecanla. İsmi telaffuz ederken bile mutlulukla doluyordu. Onun karısı olduğunu bir saniye olsun unutmaman yaşıyordu. Âşık olmak ne kadar güzeldi. Kalbinin bir adam için atması anlatılmaz bir duyguydu.

Ahmet Bey, başını anladığına dair sallayarak göz ucuyla kızın hareketlerini izledi. Pelin'e mutlulukla gülümsüyordu. İkisi arasında gidip gelen gözlerini Esmâ, yakalayınca hemen önüne döndü. Suratındaki gülümsemeyi az da olsa silmişti.

"Sen niye öyle pişmiş kelle gibi gülüyorsun?" diye sordu bıyık altından sırtarak. Esmâ, dedesinin bu haylaz yüz ifadesi karşısında daha çok sırtmaya başladı. Gerçeği söyleyip söylememek arasında kalmıştı. Ne diyeceğini çok merak ediyordu ama ters tepkiye de maruz kalmak istemiyordu.

"Dede, sana çok önemli bir şey söyleyeceğim. Ama kızacağından hem eminim..." Yaşlı adamın gözlerine baktı. "Hem de değilim!" dedi ve dudagını ısırды. Yaşlı adamın kalın kaşları oynayıp duruyordu. Bu sefer ne olduğunu anlamaya çalışan bir ifade ile genç kadına baktı.

"Ne oldu? Sen küçükken de böyleydin, yaramazlık yapınca bemen dudaklarını dişlerdin." Esmâ dudagını dişlemekten vazgeçip dedesine gülümsedi. Yaşlı adamın kendisinden bir cevap beklediğini görünce sağ ayağını altına çekerek adama doğru yaklaştı. İçinden söyleyeceklerine sinirlenmemesi için dua ediyordu.

"Ben evlendim dede!" diye direkt konuya girdi. Yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı.

"Evlendin mi?"

"Evet!"

"Kiminle?"

"Baran Gökdağ ile..." Esmâ suçlu bir şekilde tekrar dudaklarını ısırmağa başladı. Kocaman açılmış gözleri ile dedesinin hareketlerini izliyordu. Birazdan bağırıp çağırmaya başlardı. Kemal Bey yerinde kıpırdandı. Suratı ifadesizleşti. Yan gözle bir Esmâ'ya birde Pelin'e baktı. Arkasından boğazını temizledi. Esmâ, gözlerini kapattı. Dedesi kendini hazırlamış, azarlamağa başlayacaktı. Nefesini tutarak bekledi.

"Sen bu oğlanı seviyor musun?" diye sordu birden. Esmâ, bir gözünü açarak dedesine baktı. Doğru mu duymuştu? Dedesinin sakın tavrı karşısında dehşete düştü. Baran'da şeytan tüymü mü vardı? Kime söylese sakinlikle karşılanıyordu.

"E...evet," dedi kekeleyerek. Dedesi gülümseyerek ensesinden tuttuğu gibi kendisine çekti.

"Tebrik ederim kızım."

"Dede?"

"Hi?"

"Sen iyisin değil mi? Tansiyonun falan yerinde yani..." Elini adamın alınına koyarak ateşini kontrol etmişti.

"Niye soruyorsun?" Esmâ'nın elini tutarak alından çekti.

"Smirlenme belirtisi göstermen gerekiyor. En olmadı başgürmalısın."

"Neden?"

"Dede ne demek neden? Torunun gizlice evlendi."

"Gizli mi evlendiniz?"

"Evet, Kemal Amca! Hatta damadın başına silah dayadık, öyle evet dedi." Pelin katılarak gülmeye başlayınca Esmâ'nın gözleri dehşetle irileşti. Her şeyi söyleme der gibi sinirle Pelin'e bakışlar attı. Dedesi Pelin'in söylediklerini duyunca Esmâ'ya döndü.

"Doğru mu bu?"

"Evet dede!" dedi gözlerini devirerek. Kemal Bey koca göbeğini tutarak Pelin gibi güçlüsünden bir kahkaha attı. "Bak hele bizim küçük cadı neler yapmış?"

"Dede ya..."

"Demek zoraki bir kocan var he? Nerede çağır bakayım ben de tanışmak istiyorum."

"Zoraki değil! O da sonucundan çok memnun!" İnatçı bir tavırla burnunu dikti. Dedesine ve Pelin'e kırılmış gibi bir ifade ile bakarak toparlandı. "Tanışman şimdilik mümkün değil dedem. Kendisi Amerika'da!"

"Ne yapıyor orada?"

"İş ile ilgili sorunlar var onları halledip gelecek."

"Ne zaman?"

"İki ay sonra."

"Oh! Karısını nasıl bırakmaya karar verdi?"

"Dede, benim okulum var. Ondan bıraktı. Yoksa ben de onunla gidecektim."

"Peki, öyle olsun."

"Sen tanıyor musun onu?"

"Belki..." diye şüpheli bir cevap verdi. Kemal Bey'in gözlerinden sakladığı bir şeyler olduğu belliydi. Esmâ gözlerini kısıarak dedesini sorgularcasına baktı. Kemal Bey istemediği bir şey olduğunun da kimse onu fikrinden vazgeçiremezdi. Sorgulamak ise kimsenin haddine değildi. Esmâ tek kişi olabilirdi. Ama bu konuda ona söyleyecek şimdilik bir şeyi yoktu. Konuyu değiştirmek için başka konu açtı.

"Ahmet nerede?"

"Abimi bulmak için birkaç yere bakmaya gitti."

"Tolga nerede ki?"

"Biz de bilmiyoruz. Birkaç gündür haber alamadık."

"Annen onun için mi hasta oldu?"

"Evet, özünüsünden."

"Bu kadın hep çocuklarından çekiyor. Ah Behiye ah..."

"Dede benim ne kabahatim var?"

Kemal Bey tam ağzını açıp senin bir suçun yok diyecekti ki sözlerini yutarak ayağa kalktı.

"Ben annene bakmaya gidiyorum. Gelince kaçırılma olaylarından başlayıp yaşadığın şeyleri anlatacağsın." dedi otoriter bir sesle. Esma hiçbir şey söyleyemeden dedesinin arkasından bakmakla yetindi.

Ahmet Bey, pazar günü olduğu için Tolga'nın takılabileceği her yeri gezmiş, tanıdığı arkadaşlarıyla konuşmuştu. Hiçbir yerde bulamayınca en son aklına holding gelmişti. Şöförle oraya gitmesi için talimatı verdikten sonra düşünmeye başladı. Pazar günleri holding kapalı olurdu. Başını dinlemek için oraya gidip uyuması da beklenir bir şeydi. Tolga'nın neden bu kadar dağıldığını bilmiyordu. Kardeşinin olaylarından sonra tarunamaz biri haline gelmişti. Bir sorunu olduğunda açıkça konuşan oğlu gitmiş yerine kendi halinde takılıp kendi fikirlerince yaşayana, dik kafalı, asabi biri gelmişti.

Şöför holdingin bahçe kapısından içeri girerken Ahmet Bey aracı durdurdu. Kendi camını indirip kapıdaki güvenliğe seslendi.

"Tolga buraya geldi mi?" diye sordu. Koruma görevlisi başını salladı.

"Evet efendim. Dün nöbet tutan görevli söyledi. Hâlâ holdingde." Ahmet Bey başını salladı.

"Tamam, sağ ol." dedikten sonra şöförü kapıdan içeri girerek büyük kapının önünde durdu. Ahmet Bey onun araçtan inmesini beklemeden kendisi indi. Kapıdan içeri girerek asansörlere ilerledi. Asansörün numarası kendi odasının bir altındaki katta durmuştu. Orası misafir odası için tasarlanmıştı. Eğer uyuyorsa o koltuklarda sızması olabildi. Başka bir şekilde orası Tolga'yı alakadar edecek şeylerin bulunmadığı bir kattı. Asansör aşağı inince binip katın numarasına bastı.

Biraz sonra kata gelmiş olan Ahmet Bey, misafir odasına doğru ilerlerken aklına fırcalamak için iyi sebepler sıralamaya başladı. Aralık kapıyı yavaşça açtığı anda içerisinin felaket derecede alkol koktuğunu fark etti. Pencereye ilerleyip camı açtı. Suratını buruşturarak koltukta yayılmış olan oğlunun yanına gitti.

"Tolga..." diye seslendi. Schpanın üzerinde Tolga'nın boşaltmış olduğu şişeleri görünce tekrar oğluna döndü. Bu sefer eğilip sarsmaya başlamıştı.

"Tolga uyan!"

"Ya git başımdan kadın..." diye homurdandı. Kaşlarını çatmış, gözleri uykulu doluydu. Ahmet Bey sinirlenmemek için kendini zorluyordu.

"Bana kadın dediğinin hesabını sen ayılınca soracağım! Tolga aç gözlerini..." Bu sefer daha fena bir şekilde sarsarak bağırıyordu. Tolga bir anda irkilip koltukta geriledi. Boş gözlerle etrafına baktı. Babasına odaklanması saniyelerini almıştı. Sonra gözlerini kısarak kurumuş dudaklarını ıslattı.

"Baba?" dedi şaşkın bir şekilde.

"Baba ya! Buranın hali ne böyle? 26 yaşında koca eşek oldun, hâlâ serseri delikanlılar gibi takılıyorsun. Kendine verdğin zararı bana verme bari! Burası iş yeri, babanın şirketi ve patron yarısısın diye kendinin sanma!"

Tolga'nın suratı buruştu. Gözlerinden uykuyu akıyordu ama en büyük sorunu babasını başında bağırıyor oluşuydu.

"Baba, söylediklerinin her bir kelimesine kadar haklısın ama ne olur, rica ediyorum bağırma!" Ahmet Bey olduğu yerde sırtını dikleştirdi. Oğlunun başını tuttuğunu görünce ister istemez biraz yumuşadı.

"Pekâlâ. Git elini yüzünü yıka. Seni odamda bekliyorum." dedi ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Asansöre ilerleyip bir üst kattaki odasına çıkarak kapıyı açık bıraktı. Pencerenin kenarına gidip manzaralı ofisinden dışarıyı seyretti. Öfke, midisini hop oturtup hop kaldırıyordu. Sinirden ağrımaya da başlamıştı. Oğlunun sorumsuz hareketlerine anlam veremiyordu. Gelince kendisi nedenini anlatsa iyi olurdu. Yoksa düşünmekten ve Tolga'nın davranışlarından ülser olacaktı.

Biraz sonra asansörün kata gelince çınlayan zil sesini duyan Ahmet Bey, arkasını dönercek masasına ilerledi. Sandalyesine oturup oğlunun içeri girmesini bekledi. Tolga pantolonundan çıkan gri gömleğini içine sokmaya çalışarak odaya girdi. Babasının kendisine kızmayı bekleyen suçlu çocuklar gibi kapının önünde durdu.

"Geç otur şuraya." diyerek masanın karşısındaki karşılıklı koltuklardan birini gösterdi. Tolga, babasının dediğini yerine getirip koltuğa yavaşça oturdu. Başını öndeydi. Ahmet Bey'in gözlerine bakamıyormuş gibi bir hali vardı. Biraz önce söylediklerinde kesinlikle haklıydı. Sadece ses tonunda sorun vardı ve bu da çekilmez bir durum yaratmıştı. Ahmet Bey derin bir nefes alıp sakinleşti.

"Dört gündür neredesin?"

"Arkadaşlarımda kaldım."

"Hangisinde?"

"Sen tanımazsın."

"Tolga?" dedi öfkelenmemeye çalışarak. Tolga ürkekçe başını çevirip babasına baktı.

"Kim o arkadaş?"

"Bayan arkadaş baba!" diyerek itiraf etti. Ahmet Bey ve Behiye Hanım çocuklarının her zaman doğruyu söylemeleri için küçükliğünden alıştırmışlar ve bu konuya çok önem vermişlerdi.

"Aşık mısın?" diye sordu doğru bir cevap vermesini umarak.

"Pek sayılmaz." dedi Tolga.

"Kim peki?"

"Dediğim gibi tanıyabileceğin biri değil. Amerika da mankenlik yapan bir Türk!" Oğlunun manken ile birlikte olduğunu duyunca hiç şaşırmadı. Yakışıklı ve zengindi. Ama neden böyle perişan olduğunu açıklamıyordu.

"Tolga, bir sorunun mu var?"

"Evet, baba." diyerek dürüstçe cevapladı.

"Bana anlat!"

"Amerikan babaları gibi, seninle dertleşmemi mi istiyor-sun?" diyerek alayla güldü. Ahmet Bey yerinden kalkarak Tolga'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Hafif kaşlarını çatmıştı.

"Ben senin babanı. Her zaman iyiliğini ister, bunun için çalışırım. Dört gündür eve uğramıyorsun, merak etmek elbette bizim hakkımız. Bana yeterli bir açıklama yapmadan buradan gideceğini sanma!" Tolga olduğu yerde kıpırdandı.

"Baba sana anlatacağım bir şey yok."

"Öyle durmuyorsun Tolga."

Tolga yerinden kalkarak odada birkaç tur attı. Eliyle yüzünü sıvazlayıp tekrar gelip yerine oturdu.

"Vicdan azabı çekiyorum baba." dedi fiziksel acı çekiyormuş gibi de suratını buruşturmuştu.

"Hangi konuda?" Ahmet Bey kaşlarını daha da çok çatı. Oğlunu böyle kedere sokan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışı-
lı.

"Esmâ'yı Okan ile zorla evlendirecek hata yapıyorum!" Ahmet Bey'in kaşları havaya kalktı. Arkasına yaslanarak oğlunu incelemeye başladı.

"İstemediğin bir şeyi neden yaptın?"

"Doğru gelmişti. Medya, Baran'ın istememesi... Hepsini toplayınca başka bir şey bulamadım. Bir ara gerçekten hamile sandım. Sonra annemin yeğeni olan Nilay aradı. Esmâ ile beraber annemin de hastaneye geldiğini ama hamile olmadığını tahlillere bakarak kendisinin söylediğini anlattı. O yalan haberlerin nasıl çıktığını bilmiyor. Sekreterleri de iki gün sonra işten çıkmış. Sanırım yalan haber onun işiydi."

"Öğrendikten sonra neden bu işi durdurdun? Neden nişanlarını yapmaya bu kadar direttin?"

"Tökürdüğümü yalamak istemedim."

"Sence iyi mi oldu?"

Tolga saçlarının arasından geçirdiği parmaklarıyla saçlarını çekip kollarını dizlerine yasladı. Ağlamaklı bir hali vardı.

"Hayır! Kahretsin, hayır! İçimdeki huzursuzluk bitmiyor. Bu durumun nasıl düzeleceğini bilmiyorum." Çaresizlik her hücesini ele geçirmişti. İçinde kocaman bir sızı vardı. Bu durumu düzeltmeden de etkisini kaybedip normal bir hayata başlamasına izin vermeyecekti. Ahmet Bey işaret parmağı ile dudaklarını sıvazlayıp duruyordu. Oğlunun acı çekerek hatasını anlaması güzeldi. Bir süre daha susarak aklının iyice başına gelmesini bekledi. En sonunda yerinde kıpırdandı.

"Senin bir şey yapmana gerek kalmadı." dedi sabit bir sesle Tolga anlamazca başını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Esmâ, Baran ile evlendi."

"Ne?" dedi irilemiş şışkın gözleriyle. Yüzündeki dehşet ifadesi ile sanki bir yerden düşüyormuş gibi iki yandan kolunun altına tutundu. Ahmet Bey Tolga'nın tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Şaşkınlık evet vardı. Buna karşı çıkacak gücü var mıydı bunu bilmiyordu.

"Doğru duydun. Sen evin yolunu unutunca tabii haberi olmadı." Hafiften laf çarpınca Tolga oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Çatık kaşları arasında evliliği düşünüyordu. Haberi olmaması ilginçti. Her şekilde öğrenebilirdi. Ama istihbaratları bu sefer bir işe yaramamıştı.

"Ne zaman?" diye sordu olayı iyi kavramak için.

"Geçen sah."

"Nasıl?"

"Orası önemli değil. Kardeşin artık Baran'ın karısı! Okan ile nişanı atıldı. Sevinçbilirsin. Tökürdüğünü yalamadan işler yoluna girdi." Ahmet Bey yerinden kalkarak masasına geçti. Tolga önüne çevirdiği gözleri ile parmaklarına bakıyordu. Babasının sözlerini düşündü. Evet, her şey bitmişti. Olaylara kendisi karışmadan düzen sağlanmıştı. Nasıl olduğunu merak etse de en önemli şeyi unutuyordu.

"Baran, eskiden nişanlıymış biliyor muydun baba? Esmâ yüzünden ayrılmışlar." dedi sakince bir şekilde. Ahmet Bey masaya doğru eğilip kollarını dayadı.

"Bunu sen nereden biliyorsun?"

"Öğrendim işte... Sen biliyor muydun?" Ahmet Bey tekrar arkasına yaslandı. Behiye ona birkaç şey söylemişti. Baran'ın nişanlı olduğunu ama istemediği için nişanı bozduğunu biliyordu. Bunun Esmâ ile ilgili değil Baran ile ilgili olduğunu biliyordu.

"Biliyordum. Ama bilmen gereken bir şey var ki..." Ahmet Bey'in telefonu çalınca, sözü kesildi. Ceketinin cebinden telefonu çıkarıp ekrandaki yazıyı okudu. Açarak kulağına götürdü.

"Efendim kızım."

"Baba abimi buldun mu?"

"Evet buldum."

"Nerdeymiş beyefendi?"

"Holdingde."

"Ah orada ne yaptığını sormayacağım bile. Neyse dedem geldi. Öğle yemeğine geliyorsunuz değil mi?"

"Evet, birazdan geliyoruz. Annen nasıl?" diye sorunca Tolga başını kaldırıp babasına baktı. Annesine ne olduğunu merak etti.

"Dedemden azarı yitince toparlandı. Yemeğe iniyor. Mutlu haberi verince kendisine geleceğinden eminim."

"Tamam. Birazdan oradayız."

"Tamam babacığım." Ahmet Bey telefonu kapatınca Tolga masaya yaklaştı.

"Anneme ne oldu?"

"İkinci krizi seninle yaşadı. Sen eve gelmeyince paranoyaklığı tuttu. Yataklara düştü. Esmâ'nın olayı elinde değildi, sence hiç bir şey yapmadın."

"Baba... Bilemezdim ki..."

"Hadi hadi... Bir ailen olduğunu her fırsatta hatırlatarak ve böyle seni takiple yaşayamam. Ya kendine çeki düzen verisin ya da eski hayatına, İngiltere'deki düzenine geri dönersin. İstanbul'un havası mı çarptı sana anlamadım ki? Neyse..." Ahmet Bey ayağa kalktı. "Düş önüme, eve gidiyoruz." Tolga yerinden kalkarak babasıyla beraber asansöre ilerledi. Suçluydu. Annesine zarar vermek en son isteyeceği şeydi. Bilerek yapmamıştı ama olduysa telafisini yapmalıydı. Holdingten dışarı çıktılar. Tolga yavaşça babasına döndü.

"Arabem garajda. Arkandan geliyorum." diyerek bilgilendirdi. Ahmet Bey oğluna şüpheyle bakarak parmağını kaldırdı.

"Bana bak! Sakın kaçayım deme!"

"Baba ne demek o ya! Artık sözüme bile mi güvenmiyorsun?" Tolga'nın üzerine fazla gittiğini düşünerek geri çekildi. Başını salladı.

"Bendeki güveni suiistimal ediyorsun. Al arabanı, biraz sonra evde ol!" dedi otoriter bir şekilde. Tolga sadece başını sallamakla yetinmişti. Baba oğul ayrılarak arabalarına doğru yol aldılar.

Eve vardıklarında Behiye Hanım oğlunu kapıda karşıladı. Yakışıklı oğlunun boynuna sarılarak annelik duygusu ile sevgisini ona geçürmeye başladı. "Neredesin sen? Nasıl merak ettim biliyor musun?" Yeşil gözleri buğulanarak bakıyordu. Tolga, annesinin uykusuzluktan çökmüş gözaltlarına, rengi kaçmış suratına bakarak bundan kendisinin sorumlu olduğunu hatırlayıp biraz daha üzüldü. "Anneciğim, özür dilerim. Seni üzmem istemedim!" dedi kendi gözleri dölarak. Behiye Hanım, ne kadar kuzmak istese de her anne gibi çabuk yumuşamaya mahkûmdu. Elinden bir başkası gelmezdi. Anne yüreği o kadar sıcaktı ki dışarı da donmaya çalışan çocuklarını görerek dolsun diyemez onu kendi göğsünde ısıtırdı. İşte bu yüzden çocuklarına babasından daha çok üzüldü yataklara düşmeye kadar işi ciddileştiriyordu. Elinden olan bir şey değildi. Ama üzülmekten de edemiyordu. Her anne, melek bir kalbe sahipti!

Esmâ, kapının pervazına yaslanarak annesi ile ağabeyinin sarılmalarını izliyordu. İster istemez gözleri sulanmıştı. Bir parmağı ile gözünün kıyısında kalan yaşı sildi.

"Bu kadar duygusallık yetsin mi Behiye? Hadi eve, kamım acıktı benim..." Ahmet Bey ana-oğlun sarılmalarını izlerken duygusallaşmıştı. Kendi rahmetli annesi aklına gelmişti. Bu haylaz oğlu annesinin kıymetini bilse iyi olacaktı yoksa iyi bir dayığı ona vermekten çekinmezdi. Milleti hareket ettirmek için ilk kendisi kapıya doğru yol aldı. Esmâ, annesi ile ağabeyinin sarılmalarını kıskanmıştı. O da babasının yanına gidip kolunu adamın hafif göbekli beline doladı. Babası, yaşına göre atletik bir adamdı. Ama yine de hafif bir göbeğinin çıkmasına engel olamamıştı. Esmâ da buna bayılıyordu. Aklına Baran geldi. Onda bir gram yağ yoktu. Hatay'daki özel gecelerini hatırlayınca titredi. O koca bedeni ne kadar özlemişti. Bu anda aklına geldiği için kendine kızdı.

"Üşüdün mü sen?" diye sordu babası başını aşağı eğerek.

"Yok babacığım." Esmâ başını adamın göğsüne dayayarak eve girdiler. Yüzünde gülümseme oluşmuştu.

2 Ay Sonra

Tolga elindeki anahtar ile sevgilisinin evine gırıyordu. Kapıyı aralık açarak kafasını uzattı. Gelecek herhangi bir sesi dinledi. Bir şey duymayınca kapıyı tam açarak içeri girdi. Anahtarı yavaşça deliğinden çıkarıp cebine koydu. Diğer elinde çiçek buketi vardı. Sessiz adımlarla ilerledi. Genç kadını görebilmek adına etrafa bakıyordu. Salonda ve mutfakta bulamayınca odasına doğru yöneldi. Kapıyı açınca banyodan gelen su sesleri ile hafifçe gülümsedi. Odaya girip arkasından yavaşça kapıyı kapadı. Banyonun kapısı yarı aralıktı. Kendisi elindeki buketi yatağın üzerine bırakarak geniş odada ilk bakınca göremeyeceği bir yere saklandı. Bir süre sonra genç kadın bornozuna sarılmış bir şekilde kapıdan çıkınca Tolga nefesini tuttu. Bu kadını seviyordu. Aşık olacak derece de değildi ama yatakta çok iyi olduğunu biliyordu. Bu, aralarındaki şeyi güçlü tutmaya yetiyordu. Genç kadın yatağın üzerindeki buketi görünce olduğu yerde durdu. Sonra eğilip kucağına aldı. Tolga yerinden çıkarak kadına arkasından sarıldı. Genç kadın korkuyla irkilererek arkasını döndü.

"Ah, beni korkuttun!" diye çıkıştı kaşlarını çatarak. Tolga ona gülümseyerek dudaklarına eğildi.

"Seni çok özledim."

Gülşah, genç adamın ne istediğini çok iyi biliyordu. Ve tabii en çok neyi özlediğini de. Hiç çekinmeden ona istediğini verecekti. Tolga'nın bornozun kemerini çözdüğünü fark edince gerileyerek yatağa uzandı. Tolga, bir kadının bu kadar anlayışlı olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

Hızlı bir yakınlaşmanın ardından ikisi de yatakta dinlenmeye çekildi. Genç kadın başını adamın göğsüne yaslayıp aklındaki soruları sormaya başladı.

"Beni hiç özlemedin mi?"

"Özledim tabii. Biraz önce kanıtlamadım mı?" diyerek sırtı Eliyle kadının pürüzsüz sırtını okuyordu. Gülşah haince sırttı.

"Bana haber vermeden gitmen canımı sıkmadı değil!" diyerek konuşmasına devam etti Tolga.

"İşlerim vardı." diyerek kestirip attı. Tolga'nın daha fazla sorgulamamasını umdu. Sessiz geçen birkaç dakika sonra ya-
vaşça sordu.

"Kız kardeşin ile barıştın mı?" dedi çekinerek. Alacağı cevap önemli bilgiler içeriyordu. Genç adam derin bir nefes aldı.

"Evet, barıştım." Gülşah'ın bir tepki vermesini bekledi. Umduğu gibi olmayınca konuşmasına devam etti.

"Bu seni nasıl etkiler bilmiyorum ama Esmâ ile Baran evlenmişler!" Gülşah buz kesti. Midesi şiddetli bir kasılma ile kasılırken başının dönmesini geçirmeye çalışıyordu. Doğru mu duymuştu? Gerçekten evlenmişler miydi? İçindeki kışkıklık ve öfke kalp atışlarını hızlandırıp nefesini düzensiz bir hale sokmuştu.

"Sen... Doğru mu bu?"

"Evet!" Tolga başını eğerek göğsünde yatan kadının yüzünü, çenesinden kavrayıp kendisine çevirdi. Mavi gözleri gün ışığına rağmen koyulaşmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Genç kadının bakışlarından pekiyi olduğu söylenemezdi. Ama Gülşah başını salladı.

"Evet... Evet, iyiyim." Göğsünden başını kaldırıp yataktan kalkmaya çalıştı. Tolga incecik kolunu tutup genç kadını kendisine çevirdi.

"Gülşah?" Gülşah başını diğer tarafa çevirdi.

"Sana iyiyim dedim!" dedi dişlerini sıkarak. Sesinin düzgün çıkmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Hâlâ ona öfke dolu musun?" diye sordu şüpheyle Tolga. Gülşah, davranışının aşırı olarak genç adamı huylandırdığını fark edince yüzüne sahte bir gülümseme oturtup başını çevirdi.

"Hayır tatlım. Sadece biraz şaşırdım o kadar. Ben artık kız kardeşine kızmıyorum. Baran ile aramdaki şey tam 5 ay önce bitmişti. Sadece içimde hafiften bir hazmedememe vardı. Baran'ın davranışlarını takıntılı hale getirmiştim. Ama artık gözlerim açıldı. Gerçeği karşında görebiliyorum." Tolga'ya işveli

bir şekilde bakınca genç adamın surat ifadesi yumuşadı. Gülşah'ın bu kadar cilveli olması bazen işleri kolaylaştırıyordu. Kardeşine düşmanlık besleyen bir kadınla olması doğru değildi. Fakat aralarında bir bağ oluşmuştu. Bu aşk değildi. Tutku ve alışkanlık olabilirdi. Birbirlerinden kopmama gibi bir durumları vardı. Gülşah yataktan kalkmak için dönünce suratındaki gülümsemeyi silerek soğuk, intikam hırsıyla yanan bir kadın ruhu haline bürünmüştü. Banyoya tekrar girerek arkasından kapıyı kapattı. Bu Esmâ'dan artık kurtulmalıydı. Tekrar Baran ile birlikte olamayacaktı, ama onların da olmasına izin vermeyecekti!

Esmâ sabahın köründe hazırlanarak evden çıktı. Kimseye görünmemiştii. Sadece hizmetçileri Neslişah'a haber vermiş, merak etmemelerini Baran'ın geleceği için sürpriz yapmaya gittiğini söylemişti. Genç kız gülümseyerek ona iyi şanslar dilemişti. Esmâ, arabasına atladığı gibi direk Baran'ın evine gidince asıl sürpriz ile kendisinin karşılaştığında habersizdi. Kapıda Burak durmuş birkaç adamla konuşuyordu. Esmâ aracını içeri sokarken Burak'ın gözleri kendisine kayınca konuşmayı keserek şoför tarafına geçti.

"Siz ne zaman geldiniz?"

"Dün gece."

"Bana neden haber vermediniz?"

"Baran Bey'in özel sürprizi vardı fakat bir işe yaramayacak gibi..." Esmâ kaşlarını çatarak öfkeyle eve doğru baktı.

"Evet yaramayacak!" Burak'ın dudakları seğirdi. Baran'ın işi yaştı. Esmâ'ya mini düğün gecesi hazırlama telaşına girmek için kollarını sıvamıştı. Akşam geleceğini söyleyerek genç kadını bilgilendirmiş ve evde olmasını istemişti. Baş başa kutlayacakları özel bir gece olacaktı. Düğün gecelerini simgeleyen cinstendi. Ama Esmâ erken gelecek tüm sürprizi bozmuştu. Esmâ'nın düğündüğü gece sürprizi de kendi elinde patlamıştı.

Esmâ çantasını aldığı gibi evin kapısı çalınca yardımcıları olan Berrin Hanım kapıyı açtı.

"Baran Bey nerede?" diye sordu öfkeli bir şekilde.

"Odasında efendim." dedi kadın korkuyla irileşmiş gözlerini açarak. Esmâ kadına bir baş işaretini yaparak merdivenlere yollandı. Baran'ın evine hiç gelmemişti. Evin adresini de hiç ara-
Betül den almıştı. Odasını doğru bulmayı umarak Gut kata çık-
Karşısında beş tane kapı vardı. Üst katı katmıyordu bile. Göz-
leri ile her bir kapıya baktı. Hepsisi kapalıydı. Esmâ, artık o pi-
piti yapmaya girişecekti ki kapı açılma sesini duyunca başı o
tarafa döndü. Baran, üzerinde eşofmanı ile dışarı çıkmıştı. Ba-
şını kaldırıncaya olduğu yerde dondu.

"Esmâ?" dedi şoku çabuk atlatarak.

"Bana haber vermedin!" dedi Esmâ kızgın bir şekilde. Adımlarını yavaş ama sertçe atıp ellerini beline koyarak koca-
sının önünde durdu.

"Akşam gelmeni söylemiştim ama?" diye itiraz etti Baran. Hâlâ şaşkındı. Karısına güzel bir sürprizi hazırlamıştı. Bunun
mahvolması an meselesiydi. İçinden yatak odasına girmemesi
için dua etmeye başladı.

"Ben de sana sürpriz yapmak için erken gelmiştim." Baran
yatak odasına çaktırmadan bir bakış atarak hemen kapıyla Es-
ma'nın arasına geçti. Karısına eğilip kokusunu içine çekerek
ona sarıldı. Amacı bir yandan karısını uzaklaştırmaktı. Ama
Esmâ bir kere işkillenmişti. İki aydır özlediği kocasının hasreti,
bir merak ile silinip gitmişti sanki. Esmâ, Baran'ı kendisinden
iterek uzaklaştırdı.

"İçeride ne saklıyorsun sen?" diye sordu. Aklına başka ka-
dın gibi saçma şeyler gelmemişti ama sakladığı bir şeyler oldu-
ğu kesindi. Ve Esmâ bir şeyi öğrenmek için hiç bu kadar çaba-
ladığını hatırlamıyordu. Baran, onun geçmesine müsaade et-
meden ellerini kendi ellerine hapsetti ve öptü.

"Önemli değil hayatım. Hadi ge..."

"Hayır çekil!" Baran'ın iterek uzaklaştırmaya çalışsa da
genç adam yerinden kıpırdamıyordu.

"Bir şey yok orada Esmâ..."

"Var, saklıyorsun benden! Çekil, bakmak istiyorum."

"İzin vermezsen?"

"Küser giderim!" dedi çocuk gibi. Baran'ın dudaklarını kı-
pırdanmaya başladı ama savaşı kaybettğini en başından beri
biliyordu.

"Tüm sürprizimi bozdun!"

"Bana haber vermeyerek sen de benimkini bozdun! Özledik
kocacığım" dedi zafer dolu bir gülümseme ile. Baran'ın gözleri
perlemeye başlamıştı. Kenara çekilerek kapıyı açtı. Esmâ içeri
izli adımlarla girip gördükleri karşısında olduğu yerde dona
kaldı.

"Bu..." diyebilirdi sadece. Gördükleri kelimelere dökemeye-
cek kadar güzeldi. Geniş yatak mor saten örtüler ile düzenlen-
mişti. Kenarlarda mor güllerin içinde olduğu beyaz vazolar
vardı. Yatakların yanındaki iki komodinin üzerinde ise mor
vazoların içinde beyaz gül bulunuyordu. Perdeler morun bir
tonuyla renklenmişti. Esmâ gözlerinin dolmaya başladığını
anlayınca arkasındaki adama döndü.

"Mor sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Annenden birkaç tüyo aldım."

"Ne? O da mı geldiğini biliyordu?"

"Evet, ama sakın kızma. Tembihlenmişti."

Esmâ'nın gözlerinden iki damla yaş düşünce Baran kapıyı
kapatarak çok özlediği karısının yanına geldi. Şu iki ay sanki
hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti. Her boş vakitte telefonla
konuşmuşlardı. Fakat hasret hiç dinmiyordu. Sonunda uçak
Türkiye'ye indiğinde derin bir nefes almıştı. Karısı için en
güzel olan şeyleri düşünerek onu mutlu etmeye çalışmıştı.
Sürprizi elinde patlamış olabilirdi ama Esmâ'nın mutluluğu
gözlerinden okunuyordu. Damla... Damla...

"Seni çok özledim!" dedi Esmâ. Baran onun incecik bede-
nine sarılarak kendisine bastırdı. Cinsel anlamda da onu isti-
yordu ama ilk önce kendi kalbinin Esmâ'nın aşk için atan kalbi
ile birlikte atmasını dinlemeye ihtiyacı vardı. Onu sıkıca sar-
dı. Yüzünü yumuşacık olan boynuna gömdü. O çok özlediği ka-
dını kokuyu içine çektikçe çekti. Esmâ başını kaldırıncaya Baran
doyasıya gözlerine baktı. Akmayan yaşlarla ıslıdayan mücev-
herlerin derinliklerine daldı. O kadar mutluydu ki saatlerce
Esmâ'yı izlemekle bile hayat bulabilirdi. Bazı şeyleri zamana
bırakmak en iyisiydi. Daha başında kötü olacağını insana his-
settirse de sonunda her şeyi yoluna koyuyordu. Kollarında tut-
tuğu bu varlık için ne kadar çok acı çekmişti. Belki de çekecek-
lerdi!

Esmâ'nın hasretli, aşk ile bakan gözleri ani bir şeytani sırtıyla yer değiştirdi. Baran tek kaşını kaldırıncâ Esmâ güldü.
"Bu oda çok güzel olmuş," dedi büyülenmiş gibi. Baran, Esmâ'nın düşüncesinin bu olmadığını hissediyordu. Ama onun oyununa boyun eğdi.

"Begendiğine sevindim."

"Amaç akşam içinde değil mi?" diye sordu. Gözlerinin koyulaşan arzu dolu bakışlarını görünce Baran ciddiyesini bozmadan başını salladı.

"Evet, akşam için..." Esmâ tekrar şeytani bir şekilde sırtıp elindeki çantayı yere bıraktı. Bir adım geri giderek adamın ellerinden kurtuldu. Üzerindeki yağmurluk ceketini çıkartarak Baran'a bakmayı sürdürdü. Genç adam az buçuk oyunu tahmin etmeye başlamıştı.

"Akşam demiştim ama..." dedi gülmesini tutmaya çalışarak. Esmâ gülümseyerek uzanıp adamın boynuna kollarını doladı.

"Akşam bir daha geliriz!" Esmâ'nın istekliliği genç adamın da işine gelirdi. Aynı hain gülümseme ile genç kadını belinden kavrayıp yukarı kaldırırken aynı duyguların hissiyle kavruluyorlardı.

Dudakları aşk dolu öpücükler tarafında esir alınmıştı. Baran genç kadını yavaşça yatağa yatırarak kendisinde yanına uzandı. Saat daha öğlen bile olmamıştı. Ama açlıkları ikisini de ele geçiriyordu. Dudaklarının birbiri ile ahenkli hareketi bir başka arzu ile derinleşiyordu. Üzerlerindeki kıyafetleri çarçabuk çıkarmışlardı. Baran, karşısındaki güzelliğe bakarken nefesini tuttu. Yazın denize girip güneşlenmediği için teni bembeyazdı. Öpüşmekten kuzarıp şişmiş olan dudakları hariç söt rengi teninin kendisini çektiğini hissetti. Esmâ ise utanmayı bir kenara bırakmıştı. Kocasını isteyen kararlı ve bir o kadar istekli bir kadındı. Bunda utanılacak bir duygu yoktu. Bakire bir kız gibi çekinik takılmayacak, erkeğine istek ve aşkla karşılık verecekti. Kaldı ki bakireyken bile çok çekingen davranmamıştı!

Baran'ın kendisine öyle yoğun bir şekilde bakmasıyla tüm vücudu titredi. Ellerini değmeden gözleri bile etkileyebiliyordu. Adamın boynuna doladığı kollarıyla kara başını kendisine doğru çekti.

Beraber mutlulukla bulutlara doğru çıkarken ikisi de duyuma ulaşmış ve birbirlerine sarılarak düzensiz nefesleri ve hızla çarpan kalpleri eşliğinde gözlerini kapatmışlardı.

Bundan sonrası Esmâ için bir rüyadan farksızdı. Kendisini seven bir kocası vardı. Bir dediğini iki etmediği davranışları ve geceleri mutlulukla geçen dakikaları ile hayatında hiç hissetmediği şeyi hissediyordu. Bir yere ait olduğunu!

Kaçırılması, hayatını daha farklı bir yönde etkilemesi gerekirken aslında ömrünün geri kalanını şekillendirdiğini bilemezdi. Baran'ın koca bir aşk olduğunu, hem kalbini hem vücudunu tereddütsüz bırakabilecek bir insan olduğunu göterek her defasında içinin mutlulukla dolduğunu hissediyordu. Bu adama o kadar âşık ki aralarına girebilecek herhangi bir sorundan ölesiye korkuyordu. Deli gibi âşık olmak böyle bir şey olsa gerek. İşe gittiğinde bile özlemine dayanamayıp hemen telefona sarılarak onu özlediğini söylüyordu. Kendisinin üniversitede son senesi olması dolayısıyla Hazne Holding'de çalışmıyordu. Baran'ın da onu çalıştırma gibi bir arzusu yoktu. Esmâ'ya her şeyi bıraktığı için eğer isterse çalışır, istemezse çalışmazdı. Bunun için fazla konuşarak uzatmamışlardı.

Baran'ın karısına olan tutkusu da hiç bitecek gibi değildi. Geceleri yetmiyormuş gibi Esmâ'nın okul çıkışını bekliyor, sonra kendilerine özel olabilecek bir yer bulup güzel karısını oraya götürüyordu. Esmâ'nın doymak bilmeyen kocasını durdurmanın yolu yoktu. Bazen sarılmak için kocasına gidiyor ama onun muzur elleri ile karşılık buluyordu. Artık durması için işi şakaya vurarak isteksizlik için yemegine bir ilaç koyacağını söylemiş, bu şekilde biraz gerilmesini sağlamıştı. Baran karısının şaka yaptığını biliyordu. Yine de kendisini frenlemeyi bilerek geceleri sabırla bekledi.

Esmâ ailesinin de mutlu olduğunu göterek iki kat keyifleniyordu. Okan ile Pelin gizli bir şekilde evlenerek yılın ikinci gizli evliliği ile Esmâ'nın arkasından gelmişlerdi. Düşünlerine gidememişlerdi fakat Baran ve Esmâ onlara güzel, anlamlı bir

hediye yollamışlardı. İki biblo! Birinde gelin damadı sürekli-
yor, diğerinde damat gelini omuzlayıp zorla götürüyordu. Za-
raki gelin, zoraki damat esprileri iki çift arasında kâhkâha mal-
zemesi olmuştu. Pelin'in haberi olmadan kavgalarının ercesi
sabahı ellerinde kırmızı bir defterle barışmışlardı. Okan ile Ba-
ran'ın barışmasına ise çok seviniyordu. Eskiler hakkında pek
konuşulmamıştı fakat aralarındaki sorun yoluna girmiş, iki
çocukluk arkadaşı buzları eritmişlerdi. Ama ara ara Okan'ın
gözleri Esmâ'ya kayınca Baran'ın gözlerinden kaçmıyordu.
Okan için Esmâ her zaman özel biri olarak kalacaktı!

Yine bir ikindi vakti Esmâ okuldan çıkmış, kapıda onu al-
mak için bekleyen araca doğru ilerliyordu. Baran'ın isteği üze-
rine kendisi özel aracı ile bir yere pek gidiyor sayılmazdı. So-
förün inmesine müsaade etmeden aracın arka koltuğuna geçip
oturdu. Elindeki defterleri koltuğun üzerine bırakarak başını
kaldırdı. Gözleri dikiz aynasındaki yabancı gözlerle kesişince
olduğu yerde kalakaldı.

"Sen de kimsin?" diye sordu. Ama içinden, bir şeylerin yan-
lış gittiğini söyleyen o sesi duymazlıktan gelmesi çok zordu.
Kalp atışları olayın heyecanından reaksiyon göstermişti. Birden
başını çevirip kapıyı açmak için koluna doğru uzandı fakat geç
kalmıştı. Adam, aracın tüm kapıları otomatik olarak kilitleye-
rek arkaya doğru uzandı. Esmâ adamın kollarını itmeye çalışıp
gerilemişti fakat adamın elinde ne olduğunu bilmediği sert bir
şeyle kafasına vurması üzerine kendinden geçti.

Gözlerini açtığı anda hâlâ aracın içindeydi. Olanları hatırla-
ması birkaç dakikasını aldı. Başı çok şiddetli bir şekilde ağrı-
yordu. Elini kaldırıp ağrının geldiği noktaya dokununca hafif
şışlığı fark etti. Adam onun kafasına vurmuştu. Başını kaldıra-
rak oturur pozisyona geçti. Etrafına baktığında kimseyi göre-
medi. O iğrenç adam da yoktu. Aklına adamın tecavüz ettiği
fikri geldi. Fakat kıyafetleri yerinde duruyordu. Bu fikri aklın-
dan atarak kapıya uzanıp açtı. Dışarı çıktığında Aralık ayının
soğuk havasıyla karşılaştı. Bulundukları yer bir tepe gibiydi.
İssiz, kimsenin bulunmadığı bir yerdi. Denizin dalgaları dö-
vüğü uçurumlu tepeleri görüyordu. Sivri kayalıklar sanki bi-
razdan olacak şeyleri haberdar eder gibi kendisine kötü bir
şekilde bakıyordu. Esmâ hayal gücünün etkisinde yokuşa aşağı
duran araçtan uzaklaşarak koşmaya başladı. Kot pantolonu
giydiği için şanslıydı. Rüzgârdan uçan saçlarına aldırmadan
tüm gücüyle koştu. Tam her şeyin bitip kurtulduğunu düşünö-
yordu ki kendisine doğrultulmuş silah ile burun burna geldi.
Tutan kişi uzun zamandır adını bile duymadığı ölesiye nefret
ettiği kadındı.

"Gülşah!" dedi hayretler içerisinde.

"Selam tatlım. Şimdi önüme düş bakalım, geldiğin yolu tek-
rar gidiyoruz."

"Gül... Gülşah saçmalıyorsun, indir şu silahı!" Esmâ'nın ka-
fasında olur olmaz fikirler kendisini baş göstermişti. Buraya
kadar getirdiyse Gülşah'ın kendisi için hiç iyi planları olmadığı
kesindi. Korkmak istemiyordu ama korkuyordu! İçinde titreyen
bir şey vardı. Keskin soğuk ile esen rüzgârdan daha farklı bir
şeydi.

"Yürü!" dedi kısaca. Pek sinirli görünmüyordu. Ama yü-
zündeki bu güzelliğin altındaki kin dolu kişiliği her şeyi mah-
vedebiliyordu. Esmâ her zaman Gülşah'ın güzelliğini düşünüp
saatlerce aynaya baktığı zamanı hatırlıyordu. Baran'ın bu güzel
kadınla bir aralar nişanlı olduğunu hatırlayınca kısa bir kıs-
kançlık gelip geçti. Daha önemli meseleleri vardı. Esmâ'nın

hareket etmediğini görünce bir el havaya ateş etti. Esmâ, çığlık atarak geriledi. Gözyaşları gözüne doluşsa da Gülşah'ın karşısında küçük aciz bir kadın rolünü oynamayacaktı! Kendisi bir zamanlar insanları dize getiren biriydi. Böyle sinip bir kenarda oturacak biri değildi.

Gülşah'ın ateş etmesiyle işin tam olarak ciddiyetini kavradı ve hafif meyilli olan tepenin ucuna doğru yürüdü. İlerledikçe daha çok yükseliyor, yükseldikçe soğuğu ve kızgın dalgaları fark ediyordu. Nerede olduklarını bilmiyordu ama Karadeniz taraflarında olduğunu sanıyordu. Tam olarak uca gelmese de tehlikeli olan bir noktada durdu. Aslında onu oraya kadar götürün sırtından bastırılan silahtı. Gülşah onu öldürmeye getirmişti.

"Yüzünü dön, hesaplaşma vakti!" dedi nefretle. Esmâ ya-vaşça döndü. Silahı elinden nasıl alacağına dair planlar kurmaya başlamıştı. Gülşah silahı o kadar sert kavramıştı ki kolay alınacak gibi değildi. Burada biri zarar görecekti. Bunun kendisi olmamasını içten içe ummaya başlamıştı.

"Senden nefret ediyorum!" dedi suratını buruşturarak.

"Biliyorum. Ama nişanınin bozulma sebebi olarak beni göremezsin Gülşah!" dedi bir umut sakinleştirmeye çalışacaktı.

"Sensin tabii! Baran'ın gözü seni gördü."

"Gülşah, bu Baran'ın kararıydı. Ben olmasam da senden ayrılacaktı! Lütfen... Lütfen bırak o silahı."

Gülşah alayla kahkaha attı.

"Ne oldu? Bana yalvaracak mısın?"

"İşin o kısmına geleceğimizi sanmıyorum. Gülşah mantıklı ol! Öfken resmen seni ele geçiriyor. Kininin kurbanı olma!"

"Kes sesini! Baran'a olan aşkım ne kadar büyüktü biliyor musun? Amerika'dan dönünce..."

"Gülşah bunları bana an..."

"Kes dedim sana!" Öfkeyle bir el daha havaya ateş edip tekrar Esmâ'ya doğrulttu. Masmavi gözleri deli gibi bakıyordu. Akmayan yaşlarla parlamaya başlamıştı. Esmâ olduğu yerde kulaklarını kapatmaya çalışıyor ve Gülşah'ın delilik halinden çıkmasını ve mantıklı düşünmesini istiyordu.

"Sözümü bir daha kesersen, diğer kurşunun hedefi sen olursun Esmâ!"

"Tamam söz."

"Nerde kalmıştık? Heh... Amerika'dan dönünce, Baran ile evlenmeyi planlıyordum. Aslında bu Baran'ın fikriydi. Beni uçaşa bindirirken ne kadar özleyeceğini söylemişti. Döndüm bir de baktım ki..." Sahte bir mutlulukla gülen yüzü anında nefretle kasıldı. "Sosyetenin Asi Gülü" diye bilinen bir mahlûk, gelip nişanımı elimden almıştı!" Silahı deli gibi sallayarak Esmâ'ya bir adım daha yaklaştı. Esmâ istemsiz olarak bir adım gerileyince uçuşuma biraz daha yaklaştığını fark etti.

"Gülşah... Yapma!"

"Neyi tatlım? Seni öldürmeyeyim mi? Ama sen benim hayatımı mahvettin, bu ne olacak?"

"Sen sadece gerçeği kabullenemiyorsun Gülşah. Sizin ayrılmıştığınızda çıkan ben değilim. Baran istemedi seni! Hayat'ın ayrıldıktan sonra benim peşime düştü. Onu istemediğimi kaç kere söyledim ama seninle arasındaki her şeyin çoktan bitmiş olduğunu söyledi. Seninle de düzgün bir şekilde konuşmuş. Aranızdaki sorun ben değildim Gülşah!"

"Bana deli muamelesi yapma lanet yaratık! Baran'a büyük yaptın. Gözleri boyadın ve onu yoldan çıkardın! Nişanlısından ayırdın. Sen olmasaydın... Şimdi onun yatağında ve hayatında ben olacaktım!"

"Gülşah... Bir hata yapma!"

"Hayır! Ben yapmayacağım. Sen kendin yapacaksın. Uçuşumu görüyor musun? Aşağıda seni bekleyen çok sivri kayalar var. Eminim, düştüğünde hemen ölürsün. Sana acı çektiğim istemiyorum." Esmâ artık dişlerini sıkmaktan çok sıkılmıştı.

"Lanet olsun şimdi yaptığın ne?" diye bağırды. Gülşah, Esmâ'dan böyle bir davranış beklemediği için silahı kafasına dayayarak tiksinierek baktı ona.

"Çök yere ve benden af dile!" Esmâ çökmedi.

"Sana çök dedim! Biraz önce dediğim gibi kurşunun hedefi olmak istemezsin değil mi?"

"Gülşah yapma lütfen!" Esmâ istemese de yere çömeldi. Başına dayalı olan silahı hissetmemeye çalışıyordu. Gülşah, Esmâ'dan gelebilecek herhangi bir atağı göze alamadığı için bir adım uzaklaştı. Esmâ, öfkeli ama çaresiz bakışlarını gözünü dönmüş kadına çevirdi.

"Senden öcümü ala ala bitmez! O kadar acı çektiyordum sana bana misin demedin! Köküllere bir şey olmaz derler, gerçekten haklılar mı? Senin aileni dağıtmak istedim, yine birleştiniz!" Esmâ kollarını çattı. Aileni dağıtmaktan kastı neydi?

"Anlamadım!"

"Kaz kafalısn çünkü! Baran nasıl olur da senin gibi sünepe ve aptal biriyle evlenir bilemiyorum..."

"Aileme zarar mı verdin?"

"Ah evet! İnanır mısın yaptığım en büyük zevklerden biriyi. di. Okan ile gazetelere düşmenin kimin eseri olduğunu sanıyorsun?" Bunu o kadar gururlu bir şekilde söylemişti ki duyan kişiyi bile başarısından etkileyebilirdi. Esmâ'nın mide bulantıları heşladı. Taşlı yerden destek alarak başının dönmelerini engellemeye çalıştı.

"Çok boşuna gittiği belli! Ama senin olduğunu biliyor. dum!" diyerek Gülşah'ı şaşırttı.

"Hadi ya?" Gülşah omuz silerek konuşmasına devam etti.

"Peki, yakışıklı abinin bana yardımlarını hiçe mi sayacak-sın?" dedi zafer dolu bir gülümseme ile. Esmâ başını kaldırıp hayretle baktı. İşte şimdi şaşırtmayı başarmıştı.

"Tolga ne yaptı?" diye sordu sesi titremeye başlamıştı.

"İlk olarak yatağına şenlendirdi dememe gerek yok sanı-rım!" Küçük bir kahkaha attı. Esmâ'nın başından aşağı kaynar sular döküldü. Gülşah ile Tolga'nın beraber olduğunu bilmi-yordu. Ağabeyinin nasıl bir midesi vardı böyle de kız kardeşi-nin düşmanı olan kadın ile yatabilirdi?

"Baran'ın eski nişanlısı olduğumu bile bile yatağıma girdi. Hiç düşünabiliyor musun? Bazı erkekler gerçekten midersiz olabilir. Aslında ona da kızmamak lazım. Benim gibi vücudu olan her kadın erkeği yola getirebilir. Baran tadımı aldığı için bıkılmış olabilir ama..." Esmâ duydukları karşısında o kadar dehşete düşmüştü ki midesindeki burulmayı kontrol edemedi ve Gülşah'ın ayaklarının az biraz ilerisine kustu. İçindekileri dışarı çıkarırken Gülşah iğrenme dolu gözlerle bakıyordu.

"İyy... Midemi bulandırma sürtük!" Esmâ içindekileri çı-kartırken fazla bir şey yemediği için şülkretti. Bu kadının önün-de böylesine rezil bir duruma girmek istemezdi. Duydukları o kadar iğrençti ki kendisini kontrol etmesi güçleşmişti. Ağzını

elinin tersiyle silerek arkasını döndü. Gülşah, tiksintiyle kendi-sine bakıyordu.

"Bana... Olan nefretin, Baran'a olan..." Bir bulantı ile tek-rar suratı buruştu ama kusacak bir şey kalmadığı için sadece öğürmekle yetindi. "...Saplantılı halinden geliyor." diyerek sözlerini bitirdi. Gülşah ona tepeden şöyle bir bakarak gülüm-se-di.

"Olabilir. Ama senden ne kadar nefret ettiğimi daha gös-termedim bile..." Genç kadının ceketini ensesinden kavradığı bir köpek gibi yürütüp uçurumun kenarına getirdi. İkisi de o kadar uça duruyorlardı ki bir denge kaybında düşmeleri an-meselesiydi. Esmâ, Gülşah'ın yaptıkları ve söyledikler karşı-sında gözyaşlarına engel olamadı. Gelen her damlayı geri gön-derecek gücü çoktan kaybetmişti. Tolga'nın bu kadar adileşe-ceğini hiç düşünmezdi. Gözlerinden yaşlar akarken bir yandan da uçuşuma gitmemek için directmiş ama boş bir çabayla kal-mıştı.

"Yeter... Yapma..." diye yalvardı Esmâ gözyaşları içeri-sinde. Gülşah artık zıvanadan çıkmıştı. Mantığını kaybedeli çok olmuştu fakat içinde hep bir umudu vardı. Şimdi ise boşu-na kendisini kandırdığını ve Gülşah'ın geri dönülemez bir yola girdiğini görüyordu. Başını kaldırıp onu itmeye çalışan kolunu tuttu.

"Ne olur yapma!"

"Yürü, seni pislik cadı! Hayatımı mahvettin. Sen de kahrol, öl, geber kurtulayım artık senden. Yeter!" diye bağırdı. Çıldır-dığı için gözlerinden yaşlar geliyordu. Esmâ, elindeki silahı görmek almak için tam hamle yapıyordu ki bir silah sesi ve ardından yüzüne sıçrayan kanlar onu durdurdu. Donmuş bir şekilde Gülşah'ın cansız bedeninin kanlar içerisinde önüne düşüşünü izledi. Bir süre boş boş baktı. Gözlerindeki yaşlar da kendisi gibi donmuştu sanki. Akmıyor, oldukları yerde duru-yordu. Esmâ bir süre sonra kendine gelir gibi olup olayları idrak etmeye çalıştı. Gülşah vurulmuştu! Kendisi değil, bir başkası vurmuştu. Boğazından vurulduğu için şah damarından fışkıran tüm kanın, nasıl Esmâ'nın üzerine sıçradığı anlaşılmış-tı. Esmâ hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Hareket etmeyi bile unutmuştu. Ne kadar süre öyle durduğunu bilmiyordu ama

biri omzuna dokunup onu yerden kaldırıncı kendine gelir gibi oldu. Esma başını yavaşça kaldırıp bembeyaz bir surat ifadesi ile yanındaki uzun adama baktı.

"Esma Hanım iyi misiniz?" diye sordu adam. Siyah gözleri ürktüğü derecede bakıyordu ama sesi yumuşaktı.

"Bilmem." dedi Esma şokun etkisiyle.

"Esma Hanım, beni iyi dinleyin!" Genç kadının ayakta ben-delediğini görünce kollarından tutarak ayakta durmasına yardımcı oldu. Esma'nın kendisini dinlemek için kaşlarını çatıldığını fark edince konuşmaya başladı. "Gülşah'ı ben vurdum. Abiniz Tolga ile olan ilişkisini saklayarak beni kullandı. Aslında onu da kullandı. İmtikam duygusunu bu denli güçlü yaşadığını bil-miyordum. Ona tüm imkanları sağladım. Onu sevdiğimi san-dım, âşık olmadığım için şanslıyım sanırım. Eğer ben onu öl-dürmeseydim, o sizi öldürecekti."

"Anladım."

"Bu gördüklerinizi unutmanızı isteyeceğim."

"Siz kimsiniz?"

"Esma..." Aşağıdan biri ona bağırınca adam başını çevirdi. Esma hâlâ boş gözlerle adamın yüzüne bakıyordu. Saçlarının kenarlarından kulaşmaya başladığını fark etti. Sıkıntıdan sıkı-tığı dişlerinin dalgalandırdığı gamzeli yüzü inceledi.

"Esma?" diye bağırdı bir tandık ses. Biraz sonra yokuşu çıkmış yanına gelmişti. Baran'ı gören adam karısını nazikçe ona doğru itirdi.

"Karını al ve hemen gidin buradan!" dedi sertçe. Baran, her an bayılacakmış gibi duran karısına sarılarak adama döndü. Daha önce bir kere karşılaşmışlardı. Baran gördüğü bir yüzü unutmadığı için kim olduğunu biliyordu.

"Ömer ne oldu?" diye sordu korkuyla.

Adam başıyla az ileriye gösterince Baran, gözlerini o yöne çevirdi. Gülşah'ın cansız bedeni kanlar içerisinde yerde yatı-yordu. Gözleri irileşerek tekrar karısına döndü. Esma'nın göz-leri kapanmaya yüz tutmuştu. Saçı, yüzü ve üzeri kan lekeleri ile kaplanmıştı. Esma'nın iyi olduğunu görünce ne kadar ferah-ladığını bir tek kendisi bilirdi. Tekrar adama döndü. Hâlâ bura-da durduklarını fark edince eliyle gitmelerini işaret etti.

"Ben burayı hallederim. Siz gidin!" dedi. Baran, Esma'yı kucagina alarak arabasına doğru yürüdü. Esma konuşmuyor, boş gözlerle bakıyordu. Olaylar gözünün önünde olmuştı. Üze-rine kan gelecek kadar yakınındaysa gördüklerini kolay kolay unutacak gibi değildi. Anlamadığı kısım nasıl olduğuydu. Yo-kuş yukarı çıkarken Ömer'in silahını pantolonuna sıkıştırdığını görmüştü. Gülşah ile düşmanlığını anlamaması ayrı bir konuy-du. Esma'ya dönünce suratının ne kadar beyazladığını gördü. Kalbi korkuyla çarparak arabaya doğru koşmaya başladı.

Genç kadını ön koltuğa yavaşça oturttu. Kapıyı kapadıktan sonra şoför koltuğuna geçti. Esma az ilerdeki aracı gösteriyor-du.

"Çantam... Çantam içinde!" dedi. Bu durumda çantasını düşünmesi ilginçti. Esma'nın aklına başka bir şey gelmemişti. Baran hemen araçtan inerek diğer aracın yanına koştu. Koltuk-ları gözleriyle taradı. Arka koltuktaki Esma'nın eşyalarını gö-rünce kapıyı açarak içeri uzandı. Eşyaları alarak tekrar kendi aracına koştu. Bir an önce binip oradan uzaklaşmak için can atıyordu. Esma kendinden geçecek gibiydi. Bir an gözleri gider gibi olup tekrar açıldı. Baran korkuyla baş etmeye çalıştı. Kaç insan gözlerinin önündeki bir cinayete kayıtsız kalabilirdi ki? Baran yan gözle Esma'yı inceledi. Kimsenin kalamayacağına karar verdi. Gaza basabildiği kadar bastı. Esma'yı kendine getirtmek için konuşmaya başladı.

"Hayatım, bak yanımdayım artık korkma!" Esma'ya dönüp bir tepki bekledi. Gelmeyince konuşmasına devam etti.

"Bir tanem, hastaneye gidiyoruz şimdi. Biraz daha dayan olur mu?" Esma başını çevirmedi. Hâlâ kapanmak ile kapan-mamak arasında kalan gözleri ile ileriye bakıyordu.

"Beni evime götür!" dedi halsizce. Baran Esma'ya döndü.

"Peki sevgilim. Sen kendini iyi hissediyorsan eve gideriz. Betül de çok meraklandı." Baran aklına gelen her şeyi dile getirince iyi saçmaladığını düşündü. Yanındaki karısını bu halde görmek ne kadar acı vericiydi.

"Hayır!" diyen Esma'nın sesini duyunca tekrar başını çevir-di.

"Babamın evine götür beni..." dedi Esmâ. Baran şaşırdı. Bu halde onların evine gitmesi doğru olmazdı. Ahmet Bey ve Behiye Hanım'ın kaçınılma işinden bir habercileri yoktu.

"Hayatım, onları da telaşlandırmayalım. Senin bu halini görürlerse çok üzüldükler..." Yumuşak ses tonuyla Esmâ'yı ikna etmeyi umdu.

"Evime gitmek istiyorum!" diyen Esmâ geri adım atmaz bir haldeydi. Baran tek bir söz etmedi. Önüne dönüp baba evine doğru arabayı sürdü.

Bir saat sonra geldikleri villanın kapısından içeri girerken Esmâ hâlâ kendindeydi. Bayılmamıştı fakat etrafa bağırıp çağırma veya hıçkırarak ağlama belirtileri de göstermemişti. Baran gittikçe endişeleniyordu. Aracı yavaşça evin önünde durdurdu. Başını çevirip Esmâ'yı kontrol etmek istedi. Genç kadın geldiklerini gördüğü için aracın kapısını açıp hiçbir şey demeden araçtan indi. Sendeleyerek yürüyordu. Baran hızla araçtan inerek Esmâ'nın yanına koştu. Ama Esmâ garip bir biçimde soğuktu. Baran'ın ellerini iterek kendisini tutmasını engelledi.

"Esmâ?" diye fısıldadı. Esmâ'nın dönüp bakacak mecali bile yoktu. İçindeki son güç kırıntılarıyla kapıya gidip zili uzun uzun çaldı. Neslişah, zilin bu kadar ısrarla çalmasına şaşırmıştı. Esmâ ve Baran'ı görünce rahatlayan bir ifadeye büründü ama rahatlığı çarçabuk korkuyla bir çığlık atmasına neden olmuştu. Esmâ'nın her yeri kan içerisindeydi. Yüzünün bembeyaz olması da olayların daha ciddi olduğunu gösteriyordu. Ahmet Bey ve Behiye Hanım çığlık sesini duyarak kapıya geldiler. Merakla Neslişah'a oradan Baran'a ve en sonunda kızlarına baktılar.

"Allah'ım, ne oldu?" diye feryat koparıp kızının yanına koştu Behiye Hanım. Esmâ annesinin sesini duyunca nereden geldiğini bilmediği yaşları gözlerinden akıtmaya başladı. Ayakta birkaç kere sallandı ve sonunda bacakları vücudunu taşıyamakta vazgeçerek yere oturmasına neden oldu. Behiye Hanım, Ahmet Bey ve Baran kızını kaldırmak için yere eğilirken Esmâ, Baran'ı sert bir şekilde itti.

"Bana dokunma! Her şey senin yüzünden oldu. Benim yüzünden oldu." diyerek hıçkırımlar içinde ağlamaya başladı. O kadar şiddetli ağlıyordu ki kriz geçiriyormuş gibi bir hali vardı. Baran bu sözler üzerine dondu. Esmâ'nın onu istemediğini

anlayamayacak kadar onu çok severken bu davranışlarının geçeceğini umdu. Behiye Hanım yerde oturmuş, kanlar içerisinde ağlayan kızını kontrol etti. Hiçbir yerinde kesik veya yara yoktu. Bu kanların nereden geldiğini anlayamadı. Yerde diz çökmüş halde kızına bakan damadını hafifçe sarstı.

"Baran, ne oldu oğlum? Bu kanlar ne?" diye sordu üzgün ve endişeli bir şekilde. Kızı böyle ağlarken kendisinin de gözleri doluyordu. Bir de konuyu tam olarak anlasa iyi olacaktı. Baran, Esmâ'dan gözlerini ayıramıyordu. Yanındaki kadının sözlerini bile duymadı. Behiye Hanım, Ahmet Bey ile baktı. Ahmet Bey bu sefer devreye girerek Baran'ın omzuna elini koydu.

"Baran..." diyerek sarstı. Baran kendine gelip anlamaz gözlerle kendisine bakınca konuşmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Esmâ'yı odasına çıkaralım. Size her şeyi anlatacağım." dedi ses tonu kalın çıkıyordu ve de üzgün. Ahmet Bey başını sallayarak birbiri ardına yaşlarını döken kızına döndü. Baran'ın ona dokunmasını istemiyordu. Kendisi müdahale ederek kızını belinden kavrayıp ayağa kaldırdı. Esmâ'nın adım atacak hali yoktu. Yaşına göre belini zorlamaması gerektiği için Baran devreye girdi. Esmâ'nın gözleri kapalıydı. Transa geçmiş gibi bir hali olduğundan onu kucaklayan adamın kimliğini bilemedi. Yavaşça yatağına yatırılınca Behiye Hanım hemen kızını sarsmaya ve ağlamasını durdurmak için bir şeyler yapmaya başladı.

"Esmâ..." dedi ama Esmâ hâlâ ağlıyordu.

"Esmâ, gözlerini aç! Esmâ..." diye bağırdı. Esmâ, gözlerini açarak boş gözlerle tavana doğru baktı. Aslında gördüğü şey odasının tavanı değil, Gülşah'ın nefret dolu gözlerle kendisine bakan yüzüydü. Arkasından gözleri önünde öldüğünü gördü. Ağlaması daha çok şiddetlendi. Gözleri yatağın kenarında oturmuş, perişan haldeki adama kaydı.

"Git buradan! Git..."

"Esmâ yapma böyle... Benim hiçbir suçum yok!"

"Gülşah hepimizin suçu... Haklıydı! Haklıydı! Ben kötü bir kadınam..." Behiye Hanım söylenenlerden hiç bir şey anlamadı. Kriz geçirmeye başlayan Esmâ'ya döndü. Vücudu şiddetli bir şekilde kasılmaya başladı.

"Git... Git buradan..." diye bağırdı Baran'a doğru. Genç adam içinde kalkacak gücü bulamıyordu. Ahmet Bey olayların merakı içinde kavrulurken Baran'ın yanına gidip ona yardımı oldu ve ayağa kaldırdı. Baran gözlerini yataktaki karısından ayıramıyordu. Odadan çıkarken bile gözleri ona doğru dönüyordu. Tamamen odadan çıkarak Ahmet Bey ile aşağı indi. Ahmet Bey, korkuyla merdivenin başında bekleyen hizmetçi kızı baktı.

"Bizim Doktor Hasan'ı çağır!" dedi. Genç kız hemen baştı. la onaylayıp telefon defterine koştu. Baran adımlarını neredeyse sürür olmuştı. Koltuğa ne zaman geldiğinden habersiz kendini bıraktı. Ahmet Bey yanına oturdu.

"Baran..." diyerek nazikçe seslendi. Baran, değil seslenmeyi duyacak, kendinde bile değildi. Sabahtan beri süre gelen korku, arkasından biricik karısının onu istememesi kendini harabe gibi hissetmesine neden oluyordu. Duvarları yıkılmış, zarar vermeye açık bir ortam gibi savunmasızdı. Boş gözleri anlamsızca yere odaklanmış turluyordu. Dizlerine dayadığı dirsekleri çökmüş omuzlarına destek oluyordu. Ahmet Bey, damadının bu sakın hali karşısında daha çok endişelendi. Koltukta biraz daha kaykılarak Baran'a yaklaştı. Elini sırtına koydu.

"Baran, oğlum!"

Baran, hızla kafasını çevirdi. Düşüncelerinin aniden kesilmesi kendisinin tepeden aşağı düşüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Efendim baba?" dedi dalgınca.

"Ne oldu? Neden böylesin? Esma neden seni istemiyor?"

Baran oturduğu yerde kıpırdandı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sıkıntıyla iç çekti.

"Her gün Esma'yı okuldan almak için görevlendirilen şoför bugün tenha bir yerde kısırmışlar. Aynı araçla bir şoför, Esma'nın çıkışına gitmiş. Yandan park ettiği için plakasına bakmamış Esma sanırım, binmiş. Aracın içinde ne olduğunu bilmiyorum ama Esma'yı kaçırmışlar. Burak ile beraber ben de hokidingeydim. Burak'a telefon geldi." Sustu. Dudaklarını sıktı. O andaki hissini tekrar hatırlamıştı. Kalbindeki korkunun her geçen dakika da daha da büyüdüğünü nasıl unutulabilirdi ki? Ahmet Bey, çatık kaşlarla olayı dinliyordu. Baran'ın anlatıp

bitirmesini bekleyecek sonra mantıklı sorularını yöneltecekti. Genç adamın suratındaki hüznün kendi içini dağladı. Onun Esma'yı nasıl sevdiğini iyi biliyordu. Kızının bu adamın yanında güvende olduğu çok açıktı. Kaçırılmada suçu yoktu. Kaç aydır tehlikeli olabilecek bir şey yaşanmamıştı. Esma'yı kaçırmamanın asıl nedenini çok merak ediyordu.

"Sonra..." diye devam etmesi için teşvik etti.

"Telefon eden Esma'nın şoförü Mehdi Bey'di. Araçta baygın olarak kendine geldiğini ve bayılılmadan önce adamların ona 'Esma Hanım'ını biz karşılayacağız bugün...' şeklinde bir şeyler dediklerini söyledi. Burak ile ilk anlam veremedik, düşmanlarımız yok neden kaçırılınsın? Sonra polis arkadaşlarımdan birini aradım. Esma'nın okulunun oradaki mobese kameralarından aracı takibe aldı. Adım adım ilerleyerek bir noktaya kadar geldik. Arkasından telefon geldi. Bu sefer bana! Arayan..." Baran yine sustu. Sözcükler boğazına takılıyordu. Bir nedenle de olsa kendisinin bu kaçırılma işinin ilgilendirdiğini söylemek kolay değildi.

"Baran, arayan kimdi?" diye sordu Ahmet Bey sabırsızca.

"Eski nişanlım... Gülşah!" Baran sinirden dişlerini sıkıyordu. Yan gözle Ahmet Bey'e baktı. Yaşlı adam geri doğru yaslandı. Soluk alıştı biraz düzensizleşmiş gibiydi ama yine de fenalaşmış değildi. Gülşah'ın kızından ne kadar nefret ettiği artık bilinen bir şey olmuştı. Ona zarar gelmediği için Allah'a çokça dua etmeliydi. Öldürebilirdi de!

"Gülşah, telefonda aptalca şeyler söyledi. Esma'nın..." Derin bir nefes aldı. "Cesedi almam için Şile'ye gelmemi söyledi. Onunla çok eskiden gittiğim bir tepe vardı. Aşağısı uçurum..."

"Eeee?" dedi sabırsızca Ahmet Bey artık gerisini de öğrenmek istiyordu. Sabrı tükenmişti. O an orada değildi ama oradaymış gibi heyecanlanmıştı. Yorgun kalbine böyle stresli şeyler gelmemeliydi. Baran yerinde dönerek Ahmet Bey'e baktı.

"Baba? Sen iyi misin?" diye sordu üzgünce. Bunları anlatmak bile zorken, kızının böyle tehlikeler atlattığını duyması hiç kolay olmasa gerekti. Ayrıca yaşlı adama bir kriz gelsin istemezdi. Kendisi anlatmak istemiyordu. Ahmet Bey'in ısrarları ona anlatıyordu.

"İyiymi ben... İyiyim! Devam et sen, sonra ne oldu?" dedi elini havada savurarak. Baran kararsızdı ama adamın aksi tavır-
larının başladığını görünce hızla anlatmaya başladı.

"Oraya gittim. Ben gittiğimde her şey bitmişti. Bir adam Esmâ'yı destekleyerek ayakta tutuyordu. Yanlarına gittiğimde Esmâ'yı da alıp gitmemi söyledi. Ne oldu diye sorduğunda, bana olmuş en kötü şeyi işaret etti. Uçurum tam kenarında yerde Gülşah'ın cansız bedeni yatıyordu. O adamı bir kere gördüm ama Gülşah ile aralarında ne geçti bilmiyorum. Onu vermişti. Sonra Esmâ'yı arabama bindirip eve geldim. Bu kadar!" Baran öfkeyle yerinden kalkıp salonda iki tur attı. Elle-riyle yüzünü sıvazlayarak ağlayacakmış gibi suratını buruşturdu.

"Benden nefret ediyorsun! Yukarıda gördün... Odadan kovdu beni... Beni! Bir tanecik kocasını... Bu kadar nefret edecek ne yaptığımı bilmiyorum. Gülşah ile aralarında ne geçti bilmiyorum. Bunları hak etmiyorum!" Ahmet Bey, koskoca adamın kendi ufak kız için darmadağın olduğunu görünce yerinden kalktı. Kalp atışları normal seyrine gelmese bile sakinleşmeye başlamıştı. Baran'ın yanına gidip elini sırtına koydu.

"Esmâ, gördüklerinin şokunu atlatabilmiş belli. Üstü başının neden kan olduğu böylece açıklandı. Demek ki vurulduğu an çok yakınındaymış. Ona da biraz hak ver..."

"Veriyorum baba! Bütün hakları ona veriyorum ama bu beni istememesini açıklamıyor... Arabada gelirken eve götürceğimi söylediğimde buraya gelmek istediğini söyledin. Benden iğreniyor. Kapıda yere oturduğu zamanı hatırlayın!" Baran Ahmet Bey'in ellerinden kurtularak salonun duvarına gidip başını duvara yasladı ve gözlerini kapadı. Bu yaşadıkları çok ağırdı. Artık nefes alamıyordu. Kravatını arabada çıkartmıştı. Gömleğinin ilk düğmesi açıldı ama yetmiyormuş gibiydi. Boğuluyordu. Eli gömleğinin ikinci düğmesine gitti, iligini açarken arkasını döndü.

"Baba, ben biraz dışarı çıkıyorum. Doktor gelince beni de çağırır mısınız?" diye sordu olmuş gözleriyle. Ahmet Bey yorgun bir şekilde başını salladı.

"Çağırırım oğlum!" Baran büyük salonun bahçeye açılan kapısına giderek dışarı çıktı. Onu derin bir soğuk karşıladı.

Aralık soğuğu tüm etkisini gösterip donduracakmış gibi esiyordu. Rüzgâr, üzerine doğru gelerek tüm gücünü, etrafını saran bir anaför gibi göstermesi genç adam için ayarlanmıştı sanki. Dışı üşüyor, içindeki alevle yanıyordu. İroni her ekseninden belli oluyordu. Esmâ... Canının yanmasını sağlayan tek kişi Esmâ'ydı! İstememesi için bir neden söylese belki kabul ederdi. Biraz durup düşündü. Başını iki yana salladı. Hayır, kabul edemezdi! Bunca engellerin üstesinden gelerek evlenmişlerdi. Sonunda beraber geçirecekleri hayatın temellerini birlikte atmışlardı. Bütün bu badirelerden sonra istememesi... Akıl alacak gibi değildi. Baran kabul edemiyordu. Onu seviyordu. Canından çok sevdiği karsını böyle kolayca bırakamazdı. Rüzgâr kulaklarının tam kenarından korkutucu bir uguldamayla geçerek yok oldu. Her şey açıldı. Onu kaybediyordu!

Baran, sıkıntıyla paltosunun yakasını kaldırdı. Gözlerine dolan iri taneleri yok etmek için kendini sıkıyordu. Bir kadın gibi gözyaşı dökmek ona göre değildi. Erkekler ağlamaz, çeklinde iddiaları yoktu. Sadece olaylar kesinleşmeden ağlamak istemiyordu. Biliyordu, eğer ağlarsa onu kimse susturamayacaktı!

Verandada durmayı sürdürdü. Başını her an fırtına çıkarcakmış gibi göğü saran karabulutlara çevirdi. Esmâ'nın en çok sevdiği şeylerden biri bu karabulutlardı. En koyu halinden açık olan kısımlara göre kendince ruh halini tanımlardı. Bir keresinde Baran ile aracı İstanbul'un manzaralı bir tepesine çekerek birbirlerine sıkıca sarılmış bir vaziyette izlemişlerdi. Her zaman karabulutları sevdiğini, biricik aşkının gözlerini hatırlattığı için onlara olan hayranlığının daha çok olduğunu söylemişti. Arkasından kopan iri taneli yağmur damlaları başlayınca Esmâ sevinçten oturduğu yerde zıplamış, kocasına aşk dolu öpücükler vermişti. Bugün de onun seveceği günlerden biriydi. Baran için acıyarak yavaş hareketlerle yer değiştiren bulutları seyretti. Esmâsız yaşayabilecek miydi? Bu soruyu bugün kendine defalarca sormuştu. Cevabı da bir o kadar keskin bir şekilde çarçabuk vermişti: Hayır!

"Baran?" Arkasından gelen kalın bir erkek sesini duyunca o tarafa doğru döndü. Ahmet Bey içeriden başını uzatmış, kendisine bakıyordu. İçeri gelmesi için eliyle işaret yaptı. Baran içeri girince karşısında saçları kırışmış, gözölüklü, 1,70 boylarında

bir adamla karşılaştı. Ahmet Bey adamı tanıtırken Baran'ın ruh halini inceliyordu.

"Hasan Bey, aile doktorumuzdur." Ahmet Bey, kireç gibi olmuş yüzü ve donuklaşmış gözleri bakan damadını içi acıyarak sözdü Doktor Hasan'a dönerek "Esmâ'nın kocası, Baran!" diyerek tanıttı. İki adam tokalaşarak Esmâ'nın odasına ilerlemek için döndüler.

Hasan Bey, muayene sırasında içeride kimseyi istememişti. Esmâ ile yalnız kalıp duruma bakmayı daha çok uygun görmüştü. Behiye Hanım, yaşlı gözlerle odadan çıkarken Baran ile göz göze gelmiş, içindeki hüznü saklayamayarak genç adama doğru ilerleyip kısıcak boyu ile iri adama sarılmıştı. Göğsünde içini çeke çeke ağlarken Baran güçlü durmak için kendini sıkmaktan vücudunda kalıcı fiziki rahatsızlıkların oluşabileceğini düşünüyordu. Şuurunu kaybedecekmiş gibi hissetse de hiçbir şey olmuyordu. Dik durmalı ve az da olsa içindeki kırıntılarla mücadele etmeliydi. On beş dakika sonra dışarı çıkan doktor kapıyı kapatarak aileye şöyle bir baktı.

"Aşağıya inelim konuşuruz. Şimdi sakinleştirici yaptım. Bu onu uyutur." diyerek biraz daha beklemlerini söyledi. Hep beraber aşağı indiler. Koltuklara otururlarken Baran, yorgun gözlerini Hasan Bey'e çevirdi. Konuşacak hali bile yoktu.

"E ne oldu Hasan?" diye sordu Ahmet Bey, beklemekten yorulmuştu.

"Tansiyonu biraz düşüktü. Sorduğum sorulara halsizce cevap verdi. Bir noktaya odaklanmış bakıyor ve ağlıyordu. Fiziki olarak bir sorunu yok. Ama durumu bana biraz garip geldi. Esmâ'yı küçüklüğünden beri tanırım. Enerjik kızın bu hale gelmesi gerçekten çok şaşırtıcı. Sizden bana ne olduğunu anlatmanızı istiyorum. Bu durum ruhsal açıdan bir sorun gibi gözüküyor. Tedaviyi düzgün yapabilmem için ne olduğunu bilmeliyim." Hasan Bey, odada bulunan üç kişiye teker teker baktı. Ahmet Bey, Baran'a, anlatayım mı der gibi bir bakış yolladı. Baran halsizce başını sallayıp ayağa kalktı. Pencerenin önüne giderek yağmur atıştırmaya başlayan gökyüzünü seyretti. Ahmet Bey, Hasan'a güvendiği için Baran'ın ona aktardıklarını kısaca özet geçti. Hasan Bey, duydukları karşısında dehşete düşse de sırlarını saklayacağı için söz verdi. Burnunun kemeri-

ni sıkarak bir şeyler düşündü. Sonra ceketinin cebinden telefonunu çıkartıp birini aradı. Kapadıktan sonra Ahmet Bey'e ve Behiye Hanım'a döndü.

"Bu durum benim yapabileceklerimi aşıyor. Esmâ'nın çok ciddi bir şekilde depresyona girdiği belli! Şimdi aradığım genç bir psikolog arkadaşımı. Ali İhsan'ı buraya çağırdım. Güvenilir biridir. Genç olmasının yanında epey bilgilidir de. Olayları ona da anlatmanızı istiyorum. Yardım alınmadan Esmâ'nın düzeleceğini de sanmam." Behiye Hanım'ın gözlerinden birer damla daha aktı. Kızının ona anlattıklarını nasıl söyleyecekti Baran'a?

Bir saat sonra psikolog Ali İhsan Bey gelmişti. 1,85 boylarında, genç bir doktordu. Kahverengi gözleri kendisinden emin bir şekilde bakıyordu. Yaşının genç olmasının bir önemi yokmuş gibi özgüveni kuvvetli bir şekilde duran dik duruşu, odaklıları etkilemişti. Herkesle tek tek tanışarak koltuklara geçip oturdular.

Aile üyeleri üzgün bir şekilde duruma çare bulmasını umuyorlardı. Hasan Bey, öğrendiklerini genç arkadaşına anlattı. Kendi bilgileri bitince Ahmet Bey de birkaç bilgi kattı. Sona Behiye Hanım kalmıştı. Baran'm ise söyleyecek hiçbir söz yoktu. Kayınpederi olayı güzelce izah etmişti zaten. Behiye Hanım çaresizce damadına baktı. Baran ise bir noktaya odaklanmış artık bir şeylerin sonuca varmasını bekliyordu. Yanındaki yaşlı kadının kendisine baktığından habersizdi.

"Benim söyleyeceklerim sanırım bir noktaya çıkmamıza yarar." dedi üzgün bir şekilde. Baran hâlâ başını kaldırmamıştı. Yaşlı kadın odadaki diğer üç erkeğe döndü.

"Esmâ biraz önce bana her şeyi anlattı." Baran bunu duyunca hızla başını çevirdi. Yüzü tekrar gerilmişti. Ama bir yandan da can gelmiş gibi gözleri keskin bir şekilde bakıyordu. Ahmet Bey kaşlarını çatı.

"Hadi anlat Behiye!" diyerek karısını teşvik etti. Behiye Hanım derinden bir iç çekerek Ali İhsan Bey'e döndü. Gülşah'ın Esmâ ile paylaştığı tüm konuşmayı kızının ona aktardığı gibi odadakilere aktardı. Baran her kelimde daha da çok şaşıırıyordu. Hayretler içinde kayınvalidesinin ağzından çıkan kelimeleri dinliyordu. Yaşlı kadın konuşmasını bitirince yerinden

kalktı. Öfkeyle salonda dolaştı. Bir elini beline dayayarak diğer elini ağzına götürdü.

"Beni bunun için mi suçluyor? Nasıl olur da böyle düşündü? Gülşah'ın saplantısını besleyecek hiçbir harekette bulunmadım. O beni istedikçe kaçtım. Kaç kere holdinge geldi, kovdum."

"Belki de bu yüzden size bu kadar takıntılıdır." diye araya Ali İhsan Bey. Tüm başlar genç adama dönünce konuşmaya başladı.

"Sizden umduğu hareketin karşılığını bulamayınca daha çok hırslandığını anlıyorum. Bu yüzden onun öfkesini, sizin ters tepkiniz beslemiş olabilir. Gülşah ile ne kadar zamandır sevgi-lyidiniz?" Baran gözlerini kıstı.

"Sizinle özel hayatımı konuşacak değilim" dedi soğuk bir şekilde.

"Burada sizin özel hayatınızı konuşuyoruz, çünkü Esma Hanım'ın durumuna bir çare arıyoruz. Yardımcı olmazsanız, Gülşah'a ne olduğunu, dolayısıyla Esma Hanım'a olan düş-manlığının ne derece etkileyici olduğunu anlayamayacağız."

Behiye Hanım yerinden kalkarak çıldırmış gibi bakan da-madının yanına gitti.

"Baran oğlum, biraz sakin ol!"

"Olamıyorum!" diye homurdandı.

"Olursun, gel otur. Esma iyi olacak..."

Baran yaşlı kadını tersleyemediğinden usulca gidip yanına oturdu. Ali İhsan Bey'in halen kendisinden bir cevap bekledi-gini görünce sıkıntıyla iç çekti.

"Gülşah ile üç senedir tanışıyorum, bir senedir de nişanlı kaldım. Birkaç ayılgına Amerika'daki bir defile için gitmesi gerekti. Aramızdaki, cinselliğin getirdiği bir birlikteliktir. Hiçbir zaman ona kalkıp da seni seviyorum demedim. Bunu o da çok iyi bildi. Bu senenin mayıs ayına kadar topu topu 3,4 kere ko-nuştuk. Fazlası dahi olmadı. Ondan ayrılmak için nedenler düşünürken Esma ile tanıştım ve sevgili olduk." Yan gözle Ahmet Bey'e bakınca yaşlı adamın yüzünde anlayışlı, hüzünlü bir gülümseme oluştu. "Gülşah'ın geldiğini gün, Esma gördü. Gülşah halen nişanlı olduğumuzu sanıyordu. Bu konuları o gelince konuşacaktık fakat habersiz olarak evime geldi. Esma ile kavgı ettim ve ayrıldık. Gülşah'a aramızdaki birlikteliğin

zaten bittığını anlatmak için ona defalarca dil döktüm. Anla-namakta direndi. Daha sonra Esma ile sevgili olduğumu öğ-rendi. Ben de Gülşah'ın artık peşimi bıraktığını ve gerçekleri anladığını sanıyordum. Şimdi tüm bu kötülüklerin altında yatan kişinin Gülşah olduğunu duyunca ne hissedeceğimi bilmiyo-rum. Sadece Esma'yı sevdiğimi biliyordum. Ama Gülşah hiç-bir zaman bunu anlamamış!" Sözlerini bitirirken yüzünde iğ-rendiğini belli eden bir ifade vardı. Ali İhsan Bey yerinde ha-fifçe kıpırdanıp düşünmeye başladı. Biraz sonra Baran'a dön-dü.

"Bu anlattıklarınızdan sonra Esma Hanım'ın sizi istememesi normal! Kendinde bir nevi suçluluk duygusu oluşmuş. Gözleri önünde vurulması ise onda travma etkisi yaratmış. Olayların bu kadar karmaşıklaşması mantıklı düşünme yetisini kaybettiğini gösteriyor. Şu an Esma Hanım'a, travma sonrası stres bozuklu-ğu tanısını konulabilir. Biraz dinlenmeye ve mantıklı düşün-meye ihtiyacı var. Sizi görmek istemiyorsa, üzülerek söyleme-liyim ki ondan uzak durun. İstedikleri ne ise onu yapın. Bir süre sonra kendisini toparlayacaktır. Antidepresan ilaçları kul-lanmasını pek tavsiye etmem. Zaten benim ilaç yazmaya yet-kim yoktur. Bunu psikiyatr yapar. Psikolojik bozukluğunun etkisiyle uyuyacak ve mantıklı düşünmek için uğraşmayacaktır. Sizden nefret etmesinin kalıcı olduğunu sanmıyorum. Biraz önce dediğim gibi zamanla düzelebilir. Burada olayların acısını sizden çıkartmak istiyor. Onun günah keçisisiniz. Sizden anla-yış bekleyerek uzak durmanızı söyleyebilirim bir tek." Baran her bir kelime de midesine daha fazla yumruk yedi. Nefesi kesik kesik almaya başladı. Boğuluyormuş gibi hissetmesi onu daha fazla çıkmaza sokuyordu. Sinirliydi, öfkeliydi, üzgündü! Gözleri tekrar donuklaştı. Oturduğu yerden kalkarak Hasan Bey'e döndü.

"Esma uyuyor mu dediniz?" diye sordu. Doktor bir an şa-şırdı.

"Sakinleştirici etkisini göstermiştir şimdiye. Uyuyordur ya-nı..." dedi. Baran bir kere başını sallayıp kimseye bir şey söy-lemekten Esma'nın odasına çıkmak için merdivenlere yöneldi. Kalbi gümbürdüyordu. Onu son kez görecekti. Aklına gelen şeyleri yapmak ölüme gitmek gibi olsa da elinden başka bir şey

gelmiyordu. Eğer psikolog öyle söylüyorsa başka türlü olduğunu yapamazdı. Esmâ'sız nasıl yaşayacağını bilemiyordu. Zaman ilerledikçe görcekti. Düşünmesi gerekmiyordu değil mi?

Esmâ'nın odasının kapısına gelince kolunu yavaşça indirdi. İçeriye başını uzatınca geniş yatağında melekler gibi uyuyan Esmâ'ya baktı. Geniş cüssesini içeri sokarak arkasından aynı yavaşlıkla kapıyı kapadı. Biricik karısından gözlerini ayıramıyordu. Sessizce yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Güzel saçları yastığa dağılmıştı. İri kirpikleri güzel yeşil zümrütlerini narin bir çekilde kapamıştı. Aşağıda Ahmet Bey ile konuşurken Behiye Hanım, Esmâ'ya düş aldırmaşa benziyordu. Saçları hafif nemli, yüzü tertemizdi. Gülşah'ın pis kanından arınmıştı. Humuna Esmâ'nın o çok sevdiği yasemin kokusu geldi. Her zaman düş jelini özel alır ve bu kokuya bayılırdı. Baran'ın burunun içinden süzülerek son kez içine çekilmesine izin vermiş gibi koku, adamın etrafını sardı. Baran üzgündü. Ama şu an değildi sanki. Esmâ'nın yanında böyle sakince yatınca tüm dertlerini kapının önünde bırakmış gibi ferah hissediyordu. Bugün yaşadıkları sanki bir kâbustu! Başını yavaşça Esmâ'nın yastığına dayayıp yanına uzandı. Genç kadının yüzü kendisine dönük olduğu için yüz yüze yatıyorlardı. Karnına kadar çekili olan örtülerin üzerine koyduğu bir eline ve naif bir şekilde inip kalkan göğsüne baktı. Bu güzel kadın onundu. Ateşli geceleri beraber yaşamış, o tüm zorluklara göğüs germiş karısıydı. Elini uzatsa dokunabilecekti ama artık ona yasak olan biriydi. İçindeki acı tam kalbinde tekrar sızlayarak Baran'a varlığını hatırlattı. Odaya ilk geldiğinde kendisini istemediğini nasıl bağırıldığını hatırladı. Kendisini istemiyordu. Uyansa yine istemeyecekti! Bu masumluluğu sanki şeytanla işbirliği içine girecek ve onun etkisi altında kendisinden nefret edecekti. Gülşah'ın öldüğüne sevinmesi gerekirdi ama bu hale gelmeleri onun suçuydu. Öldürülmeseydi, Esmâ'nın yanında yine yatıyor olurdu. Tek farkla! Toprağın altında...

Esmâ ölse kendisinin de yaşayamayacağını biliyordu. Akli-na gelen bu düşünce kendisini biraz olsun rahatlatmıştı. Gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı. Yüzünü karısının yüzüne yaklaştırdı. Çok az bir mesafe de durarak gözlerini kapadı. Genç kadının derin ama bir o kadar sakin nefesini içine çekerek hisset-

ti. Esmâ Baran'ın nefesiydi. O yaşadıkça, iyi oldukça kendisinin de iyi olacağını hissetti. Eğer ona yasak olaksa olsundu! Bir yerlerde yaşayıp, nefes aldığını bildikçe bunla yetineceğine inandırmaya başladı kendini. Dudaklarını yavaşça karısının dudaklarına götürdü. Hafifçe bastırarak uyandırmadan ona son öpücüğünü verdi. Hemen geri çekilmeden birkaç saniye öyle durdu. Hayatının son öpücüğü olacaktı. Son kez tadını dudaklarına mühürlemek istedi. Narin dokunuşunu yavaşça üzerinde çekerek yataktan kalktı. İzlemeye doyamıyordu. Gözlerini bir saniye olsun ayıramıyordu. Gitmek için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu.

Uyanmadan bu odadan çıkmalıydı. Tekrar nefretini üzerine kusmasını istemezdi. Buna dayanamazdı. Baktıkça bakası, gördükçe içine sokası geldi. Yanına gidip defalarca sarsmaya ve *biz yanlış bir şey yapmadık, tek suçumuz sevmekti* dememek için uğraştı. Gülşah'ın ölümü ölüm değildi. Burada gerçekten ölen bir şey varsa o da içlerindeki birleşmiş sevginin ölerək, ikiye bölünmesiydi. Ve Baran odadan dışarı çıkarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Bundan sonra Esmâ'dan kendisine kalan aşkıyla yaşayacaktı!

Esmâ uzun zamanlar yataktan çıkmamıştı. Yemeğini annesinin zoruyla yiyerek güçsüz düşmekten kurtuldu. Hayata dair hiçbir umudu yok gibiydi. Onun dünyası odası olmuş, yatağından başka düşünceye hiçbir şey olmamıştı. Behiye Hanım, kızının odasına girdiğinde onu yatağında boş bir şekilde bir noktaya baktığını görüyordu. Kızı için deli diyemiyorlardı. Normal bir konuşma içerisine girince tepki veriyor mantıklı bir şekilde konuşuyordu. Psikolog Ali İhsan Bey onun bu davranışına düşünmek adını veriyordu. Kendince geliştirdiği bir yöntemdi Esmâ'nın gözlerinin önüne ölüm anı ve konuşmaları geldikçe huzursuzlaşıyordu. O zamanda kafasını yorganın içine çekerek gözlerini kapatıyordu.

Baran'ın adını ağzına almayışı Behiye Hanım'ı, Ahmet Bey'i en çok da Betül'ü üzüyordu. Olayları öğrendiğindeki şok aklına geldikçe tıyleri diken diken oluyordu. Esmâ'nın başına gelenler kesinlikle talihsizliklerin peşinin bırakmamasından geliyordu. İkisinin arasında kalması ise ayrı bir sorundu. Ağabeyinin hayatından endişeleniyordu. O gün kendisine telefon etmiş ve buralardan gittiğini haber vermişti. Nereye? Nasıl? Hiçbir şekilde açıklamla yapmamıştı. Esmâ'ya ulaşamayınca tek çareyi evine gitmekte bulmuştu. Burak bile yerini bilmiyorsa gerçekten olaylar çok karmaşıklaşmıştı. Kendisi olayları öğrenmeye çalışırken Burak'ı da Baran'ı bulması için görevlendirmişti. Çok uzun zaman sonra Tekirdağ'daki dağ evinde olduğunu öğrenmişlerdi.

Esmâ'nın Betül ile ilgili sorunu yok gibiydi. Yanına geldiğinde onunla konuşuyor ama asla ağabeyinden söz etmiyordu. Betül bir kere konuşacak olunca ona dondurucu gözlerle bakmış ve genç kızın susmasına neden olmuştu. Tolga, olayların aşkında eve gelmiş, babasının dindirilemez öfkesiyle karşılaşmıştı. Gülşah ile girdiği yasak ilişkinin aslında kendisini kullandırmaktan başka bir işe yaramadığını anlamıştı. Ölmesi-ne zerre üzülmeyişini hissedince biraz ferahlamış ama Baran ve Esmâ'nın arasındakileri öğrenince vicdan azabının en büyü-

ğünü çekmişti. Kardeşine bu denli zarar vermesi yenilir yutulur bir şey değildi. İyi olmaya çalıştıkça kötü biri olup çıkmıştı. Esmâ'dan özür dilemek için evine girdiğinde de Baran gibi yakıcı bir nefretle karşılaşmıştı. Aslında Tolga'ya duyduğu nefret daha büyüktü. Gülşah ile girdiği sapkınca ilişkide en çok zararı Esmâ almıştı. Hayatını karartan bir ağabeye sahipti. Bu, canını daha çok yakıyor ve onu görmek istemiyordu. Tolga'ya ne kadar kızsarsa kızsın arkasını dönmeyen tek kişinin annesi olması az da olsa ona destek oluyordu. Tolga yaşadıklarının yüküyle Londra'ya geri dönmeye karar vermiş, çayalarını toparlayıp gitmişti.

Kemal Bey torununa olanları sessizce uzaktan takip ediyordu. Bir süre daha bekleyecekti. Hayatı düzene girmezse kendisi el atacaktı. Esmâ'nın psikolojisinden anlamazdı. Kendi zamandaki büyükleri olsaydı, onu iyi bir pataklarlar ve hasta değilsin sen derlerdi. Baran'dan yana bir suç işlenmediği gibi cezanın ona kesilmesi de doğru değildi. Ailenin en büyüğü olarak duruma tavrını koyacaktı. Sadece biraz beklemesini umuyordu. Allah elbet bir çözüm yolu sunardı!

Esmâ, ocak ayının sonlarına doğru kötüleşmeye başladı. Artık yataкта bile mutlu değildi. İsteksizlik onu alıp götürüyordu. Sevdiği yemeklerden tiksiniyor oldu. Gelen yemekleri de yedikten sonra hemen kusuyordu. Mide bulantıları şiddetli bir biçimde etkisini gösteriyordu. Yataktan sıkılarak ayağa kalkıyor, iki tur attıktan sonra başı dönünce tekrar yatıyordu. Kızının bu haline anlam veremeyen Behiye Hanım, psikolog Ali İhsan Bey'e telefon etmiş ve bu belirtileri söylemişti. Ali İhsan Bey her şeyi psikolojik olarak tanımlamadan önce onu bir hastaneye götürmelerini söylemişti. Esmâ'yı zor da olsa ilk defa dışarı çıkarmışlar, hastaneye gideceklerini Betül'e de haber vermişlerdi. Ağabeyine davranışlarından sonra Betül'e karşı soğuk olacaklarını düşünen Ahmet Bey ve Behiye Hanım, genç kız tarafından anlayışla karşılanmıştı. Betül iyi kızdı. Ağabeyi gibi yüce gönüllüydü. Baran'a da kızmıyorlardı. Gitmek istediği için kimse onu durdurmamıştı. Yaşadıkları kolay değildi. Kendisini nasıl iyi hissedecekse öyle yaşamasına müsaade edeceklerdi.

Tahilleri ile bizzat Hasan Bey ilgilendi. Herkesi odasında eğriyerek elindeki test sonuçlarını inceledi. Gözlüklerinin kenarından nazikçe tutup bir kere daha inceledi. Bir hata yok gibiydi. Beklentisi ve heyecanla bekleyen anne babaya döndü. Yüzünde sevinçli bir gülümseme oluşmuştu. Betül de dâhil odadaki kimse bu gülüşe anlam veremedi. Esmâ ise halsizce, adamın yüzündeki gülümsemenin ne anlama geldiğini çözmediye çalışıyordu. Tahilde 'Bu kız yakında ölecek, böyle sürünene-ğine ölsün daha iyi!' yazan bir yazıyı görmeyi ne çok istediğini düşün-üyordu. Böyle yaşamak çok zordu. Hele kalbinin yarısı yok-ken.

Başında, ayakta bekleyen birinin konuşmaya başladığını fark edince kendi düşüncelerini kenara iterek temiz bir sayfa açtı. Hasan Bey yeniden konuşmaya başlayınca tazecek düşün-çeleri olacaktı ne de olsa.

"Hasan böylecene? Ne çıktı tahilde? Neden gülüyorsunuz?" diye bir biri ardına sorularını suraladı Ahmet Bey. Hasan keyif-le arkasına yaslanarak aileye baktı. Sonra masaya eğilerek kar-şısında oturan marın kıza gülümsedi.

"Böyle halsiz durma bakayım. Her çocuk güçlü bir annesi olmasını ister!" dedi. Doktorun sözleri ortama yıldırım gibi düşerken Esmâ oturduğu yerde dikleşti. Kaşlarını çatarak tavri-nu belli etmeye başladı. Betül anlamayarak doktorun yanına gitti.

"Ne dediniz siz?" diye sordu. Bu soru diğer üç kişinin de di-linin ucundaki soruydu.

"Esmâ hanım!"

İkinci çok, etkisini göstererek kimisinin yüzünde sevinçli bir tebessüm, kimisinde donakalmışlığı tetikledi. Esmâ da bu etki-den nasibini almıştı.

"Ben... Neyim?" diye sordu safça. Kulakları uğulduyordu. Gerçekten duyduğu şey miydi?

"Hamilesin, karından bir bebeğin var. Ona iyi bakman ge-rebiyor!" dedi gözlerine içine doğru bakan kahverengi gözler. Esmâ oturduğu yerden kalktı. Odanın içinde turlarken diğerleri de sessizce ondan bir tepki bekiyorlardı. Esmâ'nın davranışla-rına göre sevineceklerdi. Çünkü hepsinin içinde aynı şey vardı. Bir bebek geliyordu! Küçükük bir bebek doğacaktı! Betül ye-

geninin varlığını duyunca mutluluktan havalara sıçramamak için kendini zor tutmuştu. Baran baba mı olacaktı? Gözlerine yaşlar doldu. Esmâ artık bir tepki verse iyi olacaktı. Yoksa kendini sıklıkla karnına ağrılar görmeye başlamıştı. Gözler Esmâ'nın üzerinden dolaşıp durdu. Genç kadında odada dolaşı-yordu. Eliyle yüzünü kapadı. Ne düşündüğü belli olmasın ister gibi çekmedi. Behiye Hanım, artık sabredemeyip yerinden kalktı. Odayı arşınlayan kızını kolundan tutarak durdurdu. Di-ğer eliyle yavaşça yüzündeki ellerini indirdi. Güzel kıızı ağlı-yordu. Göz pinarlarına dolan yaşları sessizce boşaletiyordu.

"Esmâ?" dedi gözlerinin içine bakarak Behiye Hanım. Kızı-nın neden ağladığını bilmiyordu. Acaba istemiyor muydu? Bu düşünce aklına gelince hiç korkmadığı kadar korktu. O küçü-cük canı ya aldirmaya karar verirse ne yapacaktı? Baran'ı iste-medigi gibi ya onun bir parçasını da istemeseydi? Behiye Ha-nım titremeye başlayınca kızını kendisine çekerek sarıldı. Esmâ da annesine sarılmıştı. Bir süre ağladıktan sonra başını kaldırdı. Behiye Hanım da kızının yanaklarındaki yaşları kuruladı.

"Anne..." dedi hicirirarak. Odadaki herkes bu anı izliyordu ve hepsinin aklına Behiye Hanım'ın düşündüğü gibi kötü dü-şünceler gelmişti. Betül içindeki mutluluk kırıntılarını sığdırdı. Yüzü asılmıştı. Ya istemezse? Sorusu herkesin aklını kurcalı-yordu. Esmâ, bir kere daha hicirirarak akıttığı yaşları elinin tersiyle sildi.

"Benim bir bebeğim olacak!" Hicirirıklar arasında ironik bir şekilde gülmeye çabaladı. Tekrar annesinin boynuna sarılırken nefesini tutmuş bir cevap bekleyen diğer herkesin rahat bir nefes almasına izin verdi. Esmâ da istiyordu. Aldirmak istese böyle olmazdı. Gülüyordu. Uzun zamandır göstermediği tepki-leri veriyordu. Onun gülmesini ne kadar özlediğini düşündü annesi. Bir kez daha kızını kendisine çekerek sıkıca sarıldı.

"Evet, güzel kıyım. Senin bebeğin olacak! Ne kadar harika değil mi?"

"Evet... Evet... Onu çok seveceğim! İyi bir anne olaca-gım..." Gözlerinden yaşlar düşerek sıkıca sarıldı annesine. Geri çekilince onunda ağladığını gördü. Hüzünlü bir gülüşle gülere gözlerini kuruladı. Ama yaşlar durmayacak gibiydi. Betül, tedirginlikle Esmâ'nın yanına yaklaştı. Mavi gözleri

dolmuştu. İçinden daha fazlası geliyordu ama Esma'dan bir tepki görmeyen nasıl davranacağını bilemiyordu. Belki ters tepki verirdi?

Genç kadın kendisine dönünce ellerini hafifçe kaldırdı. Esma gözlerini kurularla tekrar içkirdi ve mutluluk gözyaşları arasında götümceğini siloce sardı. İki genç insan mutlulukla kucaklaşırken ağızlarından küçük kızsızal, mutluluk çılgınlıkları kaçtı. Hasan Bey kahkahalarla gülerken Ahmet Bey homurdandı. Görünüm kuyusundaki bir yaş parmağıyla sildikten sonra kızlara döndü.

"Yeter bu kadar hanımlar! Sevincinizi eve gittiginizde yaparsınız." dedi. Behiye Hanım kocasına ayıplarcasına baktı.

"Bırak, seviniyorlar. Dede olacaksın, sen de az sevinsene."

"İçimden sevinmediğimi ne biliyorsun?" diye tatlı bir şekilde bormurdu. Betül ile Esma gözyaşları içerisinde ayrılarak birbirlerini bırakmadan ayakta dikildiler. Esma kaçınıcı kez kuruladığını bilmediği yanaklarını tekrar kurulayarak babasına döndü. Güzel gülüşünü babasına doğru gönderdi. Sonra doktora döndü.

"Hasan Bey, kadın doğum uzmanıyla görüşmek istiyorum. Benim için şimdiye bir şeyler ayarlayabilir misiniz?" diye sordu yumuşakça. Hasan, genç kızın bu mutluluğuna şahit oldukça daha çok mutlu oldu. Başını salladı.

"Ne yapabileceğimize bir bakalım!" dedi ve masasındaki telefona uzandı.

Randevuyu alarak hep beraber odadan çıktılar. Betül ile Esma birbirlerini bırakmıyorlardı. İki genç kadın çocuk gibi mutluydular. Bir alt kata inerek kadın doğum doktorunun kapısından içeri girdiler. Ahmet Bey dışarıda kalmayı uygun göyerek beyecanı kadınlara bıraktı. Burada şu an tek olmak istemezdi. Vicdanı sızladı. Baran'ın da bu mutlu haberi almasını hiç olmadığı kadar istediğini düşündü. Ama hayat şartları, kader onları ayrı bir hayata sürüklemişti. Hâlâ evlilerdi ve hâlâ Baran onu seviyordu. Betül'den öğrendikleri kadıyla her konuşmada Esma'yı soruyor ve bilgileri alıyordu. Bununla yaşamaya kendisini alıştırmış olmalıydı. Elden başkası gelmeyince...

Esma, sodyeye yatarak karnını açtı. Doktor Nefise Hanım gülen yüzüyle sandalyesine oturarak, karnına jeli sürdü. Sonra ultrason aletini karnına dayayarak büyük siyah ekrana baktı. Jelin üzerinde ilerleyerek karnında dolaştı. Esma çok heyecanlıydı. Gözlerindeki yaşlar kurumuş, merakla doktorun hareketlerini izliyordu. Başında bekleyen annesi ve Betül bu mucizevi ana odaklanmışlar, heyecanla bekliyorlardı. Doktor yüzünde geniş bir gülümseme ile döndü.

"Bakın işte burada!" diyerek ekranda gösterdi. Behiye Hanım'ın gözleri doldu. Torununu az da olsa görünce içi mutlulukla doldu. Betül ise 'Yeğen' adının ne kadar harika olduğunu düşünerek ekrana kilitlendi.

"Anne, bak..." Esma annesinin elini sıkıca tuttu. Bebeği... Dünyada en çok istediği şey gerçek olmuştu. Hem de hayattan kopmayı düşündüğü bir zamanda! Mucizevi bebeği... Annesini hayata bağlamıştı. Esma'nın gözleri tekrar doldu. Gözleri bir an için doktorun yüzüne kayınca yüzündeki gülümseme yok oldu.

"Ne oldu doktor?" diye sordu endişeyle. Nefise Hanım Esma'ya bakarak tekrar gülümsedi.

"Korkmayın bir şey yok!" dedi yatıştırıcı bir yumuşaklıkla. Bir şey olacak diye Esma'nın aklı çıkıyordu.

"Eğer sorun varsa söyleyen lütfen!" diye belirtti Esma. Tam olarak sakinleşmiş sayılmazdı.

"Hayır! Bu bir sorun değil."

"Anlamadım?" dedi Esma kaşlarını çatarak.

"Demek istediğim, birer tane eşya alacağınıza iki tane almanız. İkizlerinize hamilesiniz!" Esma'nın yüzündeki endişe anında kayboldu. İfadeless bir şekilde doktora bakıyordu. Betül'ün ağzından hayret nidası kaçarken, Behiye Hanım kızının elini sıkı ve ağlamaya başladı.

"İkizlerim mi?"

"Evet! Çift yumurta ikizi..."

"Ah bu harika Esma! Şimdi benim iki tane mi yeğenim olacak?"

"Sanırım..." dedi Esma duyduklarının şokuyla hiçbir tepki veremiyordu. Derin bir nefes alarak tekrar doktora döndü.

"Kaç aylık hamileyim?" diye sordu.

"İki buçuk aylık." diye yanıtladı doktor.

"Cinsiyetleri belli mi?"

"Daha değil, bir buçuk ay sonra anlaşılmaya başlar." Esma başını çevirip annesine ve Betül'e baktı.

"İkizlerim... İnanamıyorum!" Sonunda yeni idrak etmiş, İki demek iki kat fazla sevgi demekti. Bebekleri olacaktı. Bu harika bir şeydi!

Doktorun yanından çıkınca herkesin yüzünde kocaman bir gülümse vardı. Kapının yanındaki banklarda oturan Ahmet Bey hemen ayağa fırladı. Bir bir yüzleri inceledikten sonra başını çevirdi.

"Eee?" diye sordu sabırsızca.

"Baba..." dedi Esma, yan gözle annesine bakıp tekrar babasına döndü. "Benim iki tane bebeğim olacak. İkizlere hamileyim!" dedi büyük bir coşkuyla. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi gümürdüyordu. Ahmet Bey kaşlarını kaldırdı. Durumu ilk anda anlamak gerçekten zordu. Birkaç saniye sonra gözlerinde yaşlarla kızını kendine çekerek sıkıca sarıldı. Hamile olduğunu duyduğunda tebrik edememişti. Şimdi bu iki haberle birlikte sevgiyle sarıldı. Başına öpücükler kondurdu. Esma'yı geri çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Alnına baba sevgisi dolu büyük bir öpücük kondurdu.

"Tebrik ederim bir tanem! Hayırlısıyla gelsinler inşallah. Hay Allah, duyuyor musun Behiye? İki tane torunumuz oluyormuş."

"Duymaz olur muyum Ahmet? Ne güzel, sonunda işler yoluna giriyor..." Esma annesinin bu sözleriyle geri çekildi. Gülümsemesi biraz solmuştu. Betül yanlarında mutlu aile tablosunu incelerken çekinik bir tavırla Esma'ya yaklaştı.

"Esma..." diye seslenip kızın kendisine döndürdü. "Burası yeri ve zamanı değil biliyorum. Fakat..." Sustu. Söyleyecekleri için yanlış anlaşılacak istemiyordu. Ahmet Bey ve Behiye Hanım'a hızla bakarak Esma'ya döndü.

"Biliyorsun, abim... Bebekleri söyleyecek misin?" Esma'nın gülümsemesi tamamen soldu. Hissiz gözleri ile başını indirdi. Ne düşündüğü anlaşılıyordu. Behiye Hanım nefesini tuttu. Bunca aydan sonra ilk defa Baran'ın adını duyunca tepki vermemişti. Asık suratında da ne hissettiği belli değildi. Betül

nefesini tutmuş bir vaziyette cevabı bekledi. Esma bir karara varmış gibi başını kaldırdı.

"Hayır, Betül söyleme!" dedi. Genç kız nefesini verdi ama kalbinde büyük bir acı hissetti.

"Hi... Hiç mi söylemeyeceksin?" diye sordu. Esma hızla başını salladı.

"Bir gün söyleyeceğim. İkizleri babasız bırakmak hakkım değil!" dedi sakin bir şekilde. Ama ses tonu düz çıkıyordu. Hiçbir duygu olmadan, sade bir şekilde. Betül bu cevapla biraz olsun rahatladı. Esma'nın zamana ihtiyacı olduğu belliydi. Başını aşağı yukarı sallayarak kabul ettiğini gösterdi. Esma genç kıza doğru hafifçe gülümseyip çıkışa doğru ilerledi. Ahmet Bey ve Behiye Hanım da rahat bir nefes almıştı. Torunun babasız bir şekilde büyümesine asla gönülleri el vermezdi. Hele Baran gibi bir erkeğe bunu yapamazlardı. Kızlarının arkasından iş çevirmek zorunda kalmadıkları için huzurluydular. Esma'nın arkasından hastaneden çıktılar.

Esma akşam yemeğinden sonra direkt yatağa gitti. Yorgun değildi. Uykusu da yoktu. Sadece bebeklerinin yanında olduğunu hissederek onlarla yatmak istiyordu. Ellerini karnına koyarak yatağına uzandı. Üşümek için üzerine örtüleri çekti. Ellerini çıplak karnının üzerine koyarak gözlerini kapadı. Fiziki olarak bir şey hissetmesi mümkün değildi. Ama artık içindeydi. Onlara hiç olmadığı kadar sevgisini verecekti. O kadar çok sevecekti ki çocukları fazla sevgiden mutluluk sarhoşu olacaktı. Esma'nın aklına küçücük kıyafetler geliyordu. Artık onların içine girebilecek iki tane bebeği olacaktı. İlk hamilelik heyecanını hatırlayınca ne kadar mutlu olduğunu ve arkasından ne kadar hüzünlendiğini hatırladı. Şimdi iki bebetten birinin telafi olarak Allah tarafından kendisine bahşedildiğini hissediyordu. Bir buçuk aydır, derin depresyondaki halinden sonunda kurtulmuştu. Eski enerjik Esma'nın yavaş yavaş kendini bulması güzeldi. Gülşah ile olan korkularını artık unutmuştu. Yaşadıkları kolay değildi ama sonunda üstesinden gelmişti. Artık kötülük ortadan kalktığına göre bebeklerini temiz bir dünyaya getirebilirdi. Onlara hiçbir şey olmadan, sağlıklı büyütebilirdi. Kapalı gözleri ve yüzündeki mutlu tebessüm silindi.

Hâlâ boşluk vardı! Tablo bu kadar parçadan oluşmuyordu. Tam olarak nedenini bilmediği bir şekilde Baran'ı kendinden uzaklaştırmıştı. Bir anda ondan iğrenmişti. Onun bunları hak etmediğini ise üzerindeki lanet kalktığında anladı. Artık mantıklı düşünemiyordu. Haksızlıkla haklı arasındaki farkı sonuna bulmuştu. Ne kadar söylemeye korksa da onu çok özlemişti!

Çağırması için bir telefon yeterliydi. Ama gelecek mi? Endişesi bu sefer kendisini gösterdi. Ya gelmezse? Baran hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bildiği bir şey varsa o da ilk yaptığı gibi onu tersledikten sonra peşinden gitmesi gerektiğiydi. Korkuları, endişeleri, kararsızlıkları kendisini kötü hissettirmeye başlarken hemen gözlerini açtı. Bebeklerini tehlikeye atıyordu. Bir keresinde bir dergide, hamile bir kadının stresten uzak durması gerektiğini okumuştur. Bebeklerini bu şekilde tehlikeye atamazdı! Yani başındaki gece lambasının ışığını kapatarak örtüyü sıkıca üzerine çekti. Karnı kapattı ve cenin pozisyonunda, tıpkı bebekleri gibi yan yattı. Kollarını karnına doladı. Yüzünde güzel bir gülümseme oluştu. Ağzından tane tane dökülen "Yağmur, Yiğit!" adlarını söyledi hoş bir yavaşlıkta. Babası gibi yiğit, yağmur tanesi gibi narin olan kendisi...

Sıcaklığın onda verdiği etkile gözleri karanlığa doğru kapandı. İlk defa yatağının bu kadar kalabalık olduğunu hissetti. Bebekleri ona güç veriyordu. Yağmur ve Yiğit! Daha cinsiyetleri bile belli değildi. Ama Esmâ hissediyordu. Kızı ve oğlu olacaktı!

Rüyasında da Baran'ı gördü. Ona aşk ile sarıldığı günleri... Geceleri birlikte geçen o zevk dolu dakikaları... Arkasından Gülşah'ın o güneş gibi deli bakan yakıcı mavi gözleri... Kötu kahkahası kulaklarında yankılanırken, Esmâ'nın üzerine doğru yürüyerek boğazından vurulması... Ve sözler: "Seni Baran'dan ayırdım! Mutlu olamadınız! Ölümü hak ediyorsun Esmâ!" Arkasından Baran'ın görüntüleri tekrar geldi. Gülen gri gözlerle kendisine bakıyordu. Sonra bir kaza oldu... Nerede ve nasıl olduğu belli değildi. Sadece ölü bir adam vardı. Esmâ koşarak aracın yanına gitti. Kan gölünün içinde tanıdık bir sima...

"Baran!"

Adını haykırarak uyandı. Nefesler içinde kalmıştı. Eli hemen karnına gitti. Sanki onların hissedip hissetmediklerini

anlamak istermiş gibi elini karnına koydu. Ter içindeydi. Başucundaki lambaya uzanarak ışığı yaktı. Saat sabahın beşi olmuştu. Öncü dönüp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Karmaşık bir rüyaydı. Mutluluk ve hüznü bir arada yaşamıştı. Baran'm ölmesi ise... Bunu anlatmaya kelineler yetmezdi. Derin derin nefesler çekti içine. Yatakta boş boş tavanı seyredip sakinleşmeye çalıştı. Kafasının içinde fikirler fırtınası dönüp duruyordu. Biri diğerini kovalıyor ve bir sonuca varmaya çalışıyordu. Esmâ, yaptıklarını ve yapacaklarını tekrar gözden geçirdi. Sonra sıcacık yatağından kalkarak telefonuna sarıldı. Bir yandan Betül'ü arıyor diğer yandan elbise odasına ilerliyordu.

"Alo?" Karşı taraftan uyuklu bir ses geldi.

"Betül... Benim Esmâ! Seni bu saatte uyandırdığım için özür dilerim. Baran nerede?" diye sordu lafı uzatmadan.

"Esmâ?" dedi Betül, toparlanmaya çalışan bir sesi vardı.

"Evet."

"Dur bir dakika, bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece Baran'ın nerede olduğunu soruyorum."

"Baran... Şey... O..."

"Evet?"

"Ya o dağ evinde."

"Orası neresi?"

"Ben sana adresi mesajla yollarım şimdi. Bana ne olduğunu söyle? Daha hava bile karanlık. Nereden geldi aklına Baran?"

"Bir rüya diyelim. Mesajımı bekliyorum. Çok acil Betül!"

"Tamam!"

"Görüşürüz. Tekrar kusura bakma!" Esmâ telefonu kapatıp bir kenara koydu. Eline aldığı çantaya dağ evine uygun kıyafetler doldurdu. Şubatın soğuşuna girmişlerdi. Artık tek başına değildi. Üşütüp hasta olmaması gerekiyordu. Bebeklerine iyi bakan bir anne gibi her konuda dikkatli olmalıydı. Baran'a gitme kararı çok ani olmuştu ama kalbinin heyecanla gümürdediğini hissedince doğru yaptığını anlıyordu. Eşyalarını çantasına tıkarken gözü boy aynasına takıldı. Elindekileri bırakıp doğruldu. Vücudunu inceledi. Karnı belli oluyordu. Daha önce hiç kendisiyle ilgilenmediği için bu farkı anlayamamıştı. Hafif basenlerden de kilo almaya başladığını fark etti. İçinde garip bir sevinç oluştu.

Biraz sonra mesaj geldi. Betül'ün uykusu sersemliği ile adresi doğru yazıp göndermiş olmasını umdu. Telefondaki adresi okuyup kaşlarını çatı. Yatağının yanındaki komodine giderek çekmeceyi açtı. Küçük bir notepad çıkararak üzerine birkaç kelime yazdı. Ailesinin merak etmesini istemezdi. Kendi üzerini sıkıca giyinerek çantasını alıp dışarı çıktı. Aşağı sessizce inip notu yemek masasının üzerine bıraktı. Kahvaltı için Neslişah mutlaka görür ve ailesine haber verirdi. Hızla kapıdan dışarı çıkarak garaja ilerledi. Aracına binip villanın demir kapısına geldi. Güvenlik görevlisi kapıyı açarken bir diğeri Esmâ'nın şoför tarafına geldi. Genç kadın acele ediyordu ama yine de konuşmadan gidemezdi.

"Esmâ Hanım? İyi misiniz, bir şey yok ya?"

"Hayır yok!"

"İsterseniz şoförlerden biri..."

"Hayır, sağ olun!" Esmâ adamın yüzüne karşı camı kapatarak gazı bastığı gibi yola çıktı. Yolu uzundu. Havanın karlı olması ve herhangi bir sorun için kendi spor arabasının çivili lastiklerden olması işine gelmişti. Tekirdağ'ın karının ne kadar şiddetli olduğunu biliyordu. Televizyonlardan yeteri kadar görüyordu. Baran'ın orada olduğunu bildikçe karın tehlikelerinden korkmadan amacına doğru ilerledi. Kocasını çok özlemişti.

"Babanıza gidiyoruz, bebeklerim... Babanıza!"

Baran, dizine kadar kara gömülmüş olan yolu elinde küreği ile temizliyordu. Gece çok kötü kar yağmıştı. Saçaklardan buzlar sarkıyordu. Tehlike yaratmaması için ilk olarak küreği ile buzları düşürdü. Sonra araç yolunu temizlemişti. İşine devam edip tek katlı dağ evinin etrafından giden yolun karını küredti. Gün aydınlandığından beri bununla uğraşıyordu. Küreme işi bitince şömine için odun kesmeye başladı. Hareket ettiği için aşumuyordu. Her gün yaptığı gibi rutin işlerini yapıyordu. Artık her şeyden elini eteğini çekmişti. İşleri Burak'a devrederek idare etmesine izin vermiş, çıkan bazı sorunlarda uzaktan yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Uzayan saçları hafif kaşlarına inerken, yüzünü siyah sakallar kaplamıştı. Hayatında farklı bir şey yaşamadan ilerliyordu. Hiçbir heyecan, tatlılık yoktu. Bunun nedeni apaçıktı. Arada kız kardeşinden aldığı bilgiler doğrultusunda hayatını sürdürüp gidiyordu. Hayattan bir şey isteyecek durumda değildi. Hiçbir beklentisi yoktu! Umutları ve geleceği bir kalemde yok olmuştu. Kendi tabiriyle ot gibi yaşamak en doğrusuydu ve yerindeydi. Bu hayatından da memnundu!

Kestiği odunları içeri taşıdıktan sonra paltosunu çıkartıp kuruması için bıraktı. Küçük salon ile bir olan küçük mutfağına giderek sıcak, koyu bir çay koydu. İşine başlamadan önce ocağı koymuştu. Eline aldığı kupa bardağı ile şöminenin önündeki büyük yastığa doğru giderken bir ses duydu. Kulaklarını açarak sesin geldiği yöne odaklandı. Biraz sonra bahçenin içine giren bir aracın sesini duydu. Baran kaşlarını çatarak öfkelenmeye başladığını hissetti. Burak veya Betül, hangisi gelmişse iyi bir azar işitecekti. Kimsenin rahatsız etmemesini yüzlerce kez tekrarlamıştı! Yine kendilerine göre hareket ediyorsa gazabına da uğrayacaklardı. Baran elindeki bardağı kenara koyarak kapıya çıktı. Gelen aracı görünce olduğu yerde donakaldı. Gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. Bu gerçek olamazdı. Gördükleri kesinlikle doğru değildi. Bu araç kırmızıydı. Betül'ün veya Burak'ın aracı gibi siyah değildi! Kalbi heyecanla çarpmaya

başlayınca gözlerini ayırmadan araştıran men narin silüete odaklandı. Kafasında şapkasıyla kendisine bakan bu narin çiçek... Esmâ'ydı! Kalbi bir an daha hızlı atmaya başladı. Burada ne işi vardı? Gerçekten burada mıydı? Hayal olmasını istemeyecek kadar onu çok özlemişti. Genç kadın bir süre kendisini izledikten sonra arka koltuğa dönerek mor bir çanta çıkardı. Yeni temzilenmiş yolda ilerleyip kendisine doğru yaklaşıyordu. Baran kalbinin hiç olmadığı kadar çarpmasıyla tekrar hayata bağlanmaya başladığını hissediyordu.

Genç kadın, karşısındaki bu harika adama bakarken soğukun ona aldırmadığını düşündü. Üzerindeki lacivert kazağı ile o kadar yenilmez duruyordu ki böyle bir adamı sevmenin ne kadar harika bir şey olduğunu hissetti. Her şey çok çabuk olmuştuk. Ona çok büyük haksızlık etmişti. İki ay ona eziyet ettirmişti. Ama düşününce kendisinin elinde olan bir şey değildi. Bir an gelen ve karşı konulamaz bir virüs gibiydi.

Kötü düşünceleri kafasından atmak istiyor ve koşup adamın boynuna yüzünü gömerek, defalarca ona seni seviyorum demek istiyordu. Çantası elinde yavaşça ilerlerken bir saniye olsun gözünü kırpmadı. Ahşap üç basamaklı merdiveni çıkarak tam adamın önünde durdu. Elindeki çantayı yere bıraktı. Gözleri bir kere keşmişti. Bir daha kimse onu ayıracak gibi gözüküyordu. Baran ikisini de şaşırtan bir şey yaptı. Başını çevirdi. Görmek yeterince acı veriyordu, başını eğdi ve kapadı. Bu gözleri tekrar görmeyi o kadar istemişti ki bir kere olsun onu uzaktan izlemek için İstanbul'a dönmeyi düşünmüştü.

Esmâ'nın ağzı kurumuştu. Diliyle dudaklarını yalayarak ıslattı ve yutkundu.

"Merhaba" dedi yumuşak bir şekilde. Baran derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Genç kadına bakmadan arkasını döndü.

Omuzunun üzerinden "İçeri girelim! Dışarı soğuk..." diyerek içeri girdi. Dışarı gerçekten dondurucu etkisini göstermeye başlamıştı. İkisinin de içeri girmesi daha sağlıklıydı. Esmâ bu karşılamayla biraz bozuldu. Suratını sallandırırsa da adamın haklı olduğunu hissediyordu. Hem de iliklerine kadar! Yerdeki çantasını alarak içeri girdi. Baran kapıda bekliyordu. O içeri girince kapıyı örterek, şöminenin önündeki iki kişilik koltuğa oturdu. Esmâ kapıda öyle kalakaldığını biliyordu. Elindeki

çantayı kenara koyarak soyunmaya başladı. İçerisi sıcaktı. Fazla büyük olmamakla birlikte şömine evi sıcaklık etmişti. Esmâ ısınmaya başladığını hissedince başındaki, kulaklarını da örtün şapkasını ve eldivenlerini çıkartarak askıya astığı pehtosunun ceplerine tıktırdı. Ev tündüden ahşaptı. Televizyon yoktu. Şöminenin karşısında bir koltuk köşelerde süs için bir iki çaya, avcılık için bir de duvarda silah bulunuyordu. Kullanılabilecek gibi değildi. Tarihi olduğu belli oluyordu. Esmâ'nın en çok gözüne takılansa Amerikan mutfağı olmasıydı. Çok şirin gözüküyordu. Bu kadar incelemenin yetmesi gerektiğini düşünüp gözlerini şömineye diken adamın yanına gidip oturdu. O da aynı şekilde ateşin sarı, turuncu dansını izledi.

"Buraya neden geldiğini sormayacak mısın?" diye sordu Esmâ bir süre sonra. Sessizlik uzadıkça sabırsızlığı artıyordu.

"Hayır!" dedi yanındaki adam. Esmâ yavaşça başını çevirdi. Sakallar yüzünü kaplamıştı. Tıraş olmadığı her halinden belliydi. Kendisine bakmasını beklememişti ama bu kadar hırpani şekilde göreceğini de tahmin etmemişti.

"Evine dön!" dedi keskin bir dille Baran. Yanında oldukça gücünü kaybediyordu. Aylarca onsuz kalabilmek için savaş vermişken şimdi o gücünün silinip tekrar Esmâ'sız duramayan bir adam olma yoluna girmişti.

"Hayır!" dedi genç kadın. Baran gözlerini çevirdi. Yakıcı derecede koyulaşmış grilikleri parlıyordu.

"Buraya neden geldiğini bilmiyorum ama..."

"Açıklamama izin vermiyorsun!"

"İstemiyorum! Ben burada bir düzen kurdum. Senin de kendi düzenine dönmeyi istemekten başka bir şey istemiyorum!" Baran tekrar gözlerini ateşe çevirdi. İçinden geçen bunlar değildi. Ama canı çok yanıyordu. Daha farklısını söyleyemezdi. Boşanmak için mi gelmişti acaba? Baran nefesinin azar azar kesilmeye başladığını hissetmiş gibi nefes alışını düzensizleşmişti.

Esmâ, Baran'ın kızgın olduğunu her halinden anlıyordu. Gerçek Esmâ'nın sözleri değildi. Onu istememesi gerçek değildi. Neden kızırıyordu ki? Esmâ hızla düşünerek bir karara vardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum! Bundan sonra burada kalacağım..." Baran çok etkisiyle başını çevirdi. Hayır, boyanmak istemiyordu! Aksine yanında kalmak istiyordu! Baran uzanıp dudaklarına öpücük kondurmak için kendini zor tuttu. Ifade-sizliğini koruyarak yanından kalktı. Madem genç kadın yanın-da kalacaktı, biraz tadını çıkarmalıydı. Arkasını Esmâ'ya dö-nünce dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Karısı geri döndüyordu! Muthu olmakla birlikte kalbine keskin bir acı saplarsa da Es-mâ'nın kararlı gözlerinde gerçek aşkını görebiliyordu. O Es-mâ'ydi!

Baran, mutfığa giderek gecikmiş olan kahvaltısını hazırladı. Esmâ'yla konuşmadı. Genç kadın kendi haline bırakarak ya-pacaklarını uzaktan izlemeye başladı. Sessizce kahvaltıyı hazır-larken Esmâ da evi geziyordu. Fazla bir şeyi yoktu. Bir banyo-su ve bir de yatak odası vardı. Küçük odada gereksiz eşyaları mûsafir ediyordu. Esmâ eşyalarını yatak odasına bırakarak ban-yoya girdi. Ellerini yıkayarak mutfığa geldi. Baran'ın yarım bıraktığı işi kendi tamamlayarak beraber kahvaltı hazırladılar. İkisinin de arasında konuşma geçmiyordu. Sanki yanlış halin-deydiler. Kahvaltılarını şöminenin başında yaparak birbirlerine bakmaksızın yemeklerini yediler. Baran genç kadının da yeme-sinin bitmesini bekleyerek küçük masayı toparlayıp her şeyi yerleştirdi. O kadar mutluydu ki Esmâ'nın varlığı için bile büt-ün işleri kendisi yapabilirdi. Ama Esmâ oturacak biri değildi. Enerjik bir şekilde kocasına yardım ederek mutfığı toparlamış-tı. İşler bitince ikisi de şöminenin yanına gitti.

Bakışları buluşmasını diye çok uğraş veriyordu Baran. Kal-binin dışarıdan duyulacağını hissediyormuş gibiydi. Yapacak bir şeyler bulamayınca şöminenin maşasıyla ateşi karıştırdı. Yeni atılan odunu sararak kızgın alevlerini onun üzerine de aktardılar. Baran ile Esmâ bu görüntüyü seyretti. Artık bu du-rumun çok uzadığını düşünüp başını kaldırdı. Gözleri Esmâ'ya kaydı.

"Buraya neden geldin?" Esmâ gözlerini çevirdi.

"Sen buradasın diye tabii ki!" dedi bastırarak. Baran tekrar ateşe döndü.

"İstedğin gerçekten bu mu?" diye sordu alçak bir sesle.

"Kesinlikle..." Esmâ'nın kararlılığı Baran'ın umutlarını da-ha da çok artırdı. Elini kaldırıp sakallarını sıvazladı. Mağara adamı şeklinde dolaşıyordu. Şehre inerek bir berbere gitse iyi olacaktı. Tekrar gözlerini kadına çevirdi.

"Benim şehre inmem gerekiyor. Bir iki saate kalmaz geli-rim. İstedğin bir şey var mı?" diye sordu. Esmâ başını iki yana sallayarak kocaman yeşil gözleri ile Baran'dan farklı bir tepki bekledi ama umduğu gibi olmadı. Genç adam paltosunu giye-rek evden çıktı. Esmâ'nın aracı yolu kapatmıştı. O çıkmadan kendi aracını çıkartamazdı. Tekrar eve dönüp kapıya yanaşmış-tı ki Esmâ kapıyı açtı. Elinde kendi anahtarını sallıyordu. Baran eline alırken "Benim aracımla git! Tekerleklerim civilil!" diye-rek bilgilendirdi. Baran elinde anahtarla kararsız bir şekilde kalakaldı. Sonra başını sallayıp kabul ettiğini gösterdi. Arkasını dönerек genç kadının aracına bindi. Kendi cipi kadar geniş değildi ama karısının arabasıydı. Aracın içindeki yasemin ko-kusu Baran'ın tüm hücrelerini yumuşatmaya başlamıştı. Es-mâ'nın bunu bilerek mi aracı kullanmasını istediğini bilmiyor-du. Dikkatle kapıdan çıkarak yola girdi. Esmâ'nın döndüğüne inanması kolay olmayacaktı. Çocuk gibi sevinçliydi!

Esmâ, evde tek başına kalınca sıkıntıyla iç çekti. Ne yapa-cağını düşünüp durdu. Temizlik yapmak geldi aklına. Etrafa baktığında tozunu alabilecek bir şeyleri bulamadı. Olan eşyala-rında tozu yoktu. Baran'ın temizlik yaptığı belliydi. Elini kar-nına koyarak yatak odasına girdi. İki kişilik yatak ve gömme ahashap bir dolap vardı. Esmâ içini açtı. Kocasının kıslık kıyafet-leri vardı. Bir tane kazağı askısından çekip çıkardı. İki yanın-dan tutarak yüzüne götürdü. Baran'ın kokusu vardı. Deterjan ile yıkanmış olsa da koklayınca onun kokusunu duymaması-masına imkân yoktu. Eline aldığı gri kazakla birlikte yatağa gitti. Battaniye ve yorgani kaldırarak içine girdi. Yatağın karşı tarafında şömine vardı. Ateşi azdı ama yine de yanıyordu. İçe-risinin hafif serin olmasına karşı biraz daha örtündü. Başını yastığa çevirerek Baran'ın gerçekten kokusunu aldı. Hafif ba-harat ve parfüm kokuyordu. Bu etkiyi tüm benliğinde hissetti. Elini tekrar karnına dayadı. Diğer eliyle de kazağı kendine bastırdı. Bebekleri ve babası buluşacaktı. Yakışıklı kocasını ne kadar çok seviyordu. Keşke bütün bunlar hiç yaşanmamış ol-

ıydı! Sıcaklığın ve etileyici kokunun ferahlığıyla uykuya daldı. Saatlerce araba kullanmıştı. Bebeklerini çok yorduğunu hissediyormuş gibi dinlenmeye ihtiyaç duydu. Göz kapakları indikçe indi. Sonunda tamamen kapandı.

Baran, eve geldiğinde Esmâ'yı salonda bulamadı. Mutfaka göz atışında orada da göremedi. Paltosunu çıkartarak poşetleri mutfaka bıraktı ve yatak odasına doğru ilerledi. Kapı hafif aralıktı. Yavaşça itirdi. Başını içeri doğru uzattığında yatağındaki ufak bedeni gördü. Onu en son uyur bir halde bırakmıştı. Yanına giderek kendi kazağını sarılmış bir vaziyette mişil mişil uyuyan karısını seyretti. O kadar masumdu ki artık özülmesi gerekmiyordu. Kendi ayağı ile kocasına gelmişti. Bu iyileştigini gösteriyordu. Esmâ'sı ona geri dönmüştü! Baran'ın kalbi tekrar mutlulukla doldu. Kapıya ilerleyerek yavaşça kapattı. Uyanmasını istemezdi. Dilediği kadar uyuyabilirdi. Mutfaka giderek aldıklarını dolaba yerleştirdi. Bir ara berbete de uğramış ve eski yakışıklı haline tekrar dönmüştü. Esmâ'nın her zaman sineklaydı tırışı sevdiğini biliyordu. Pürüzsüz yanaklarını öpmeye dayanamadığı bir gerçektir. Tekrar eski mutlu günlere dönerler miydi biliyordu. Esmâ'ya konuşma fırsatı tanımadığı için bunu da bilemeyecekti.

Aşam yemeğini hazırlamıştı. Esmâ'nın uyanmasını bekleyecek, gelmezse uyandırmak zorunda kalacaktı. Kahvaltıyı geç yaptıkları için öğle yemeği yememişlerdi. Aslında Esmâ uyanmadığı için Baran da kendine hazırlamamıştı. Çok uyuduğunu düşünse de genç karısına kıyarak onu kaldırmamıştı.

Esmâ gözlerini açınca havanın karardığını gördü. Hemen toparlanıp harlanmış ateşe göz attı. Yeni odunlar yanıyordu. Baran çoktan gelmiş olmalıydı. Yatağından çıkarak ilk olarak banyoya gitti. Elini yüzünü yıkayıp ihtiyaçlarını giderdikten sonra salona ilerledi. Baran ateşin başında oturuyordu.

"Çok uyumuşum, keşke uyandırsaydın" dedi hâlâ uykulu bir sesle. Baran genç kadına heyecanla dönüp onun uykudan şişmiş gözlerinin ne kadar tatlı bir görünüm verdiğini düşünüyordu. Kendisi gibi yerdeki mindere oturarak ateşe yaklaşmıştı.

"Rahatsız etmek istemedim." dedi ve yerinden kalkarak mutfakta hazırlanmış olduğu yemek tepsisini şöminenin önüne getirdi. Esmâ Baran'ın yüzüne bakmaya doyamıyordu. Sakalla-

rının kesilip saçlarının kısalıldığını görünce ilk şaşırması sonrasına gülümsemişti. Baran bunu görmezden gelerek önündeki yemeğe odaklandı.

Yine bir sessizliğin etkisiyle yemeklerini sessizce yrdiler. Esmâ son lokmasını da yutmayı amaçlarken bir anda gelen mide bulantısı tüm bedenini ele geçirdi. Elini bızla ağzına kapadı. Baran ilk endişeyle baktı arkasından gözlerini kısarak genç kadının beyazlamış yüzünü inceledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Esmâ başını sallayıp iyi olduğunu ifade etti. İkinci bulantı midesini burarken oturduğu yerden kalkarak tuvalete koştu. Artık iyi değildi. Baran da arkasından giderek tam kapanmamış olan kapıyı açtı. Esmâ yeddiği yemekleri çıkarırken arkasından Baran'ın varlığını hissetti. Öğürmesinin arasından "Git! Beni böyle görmeni istemiyorum!" diye bağırdı. Ama Baran'ın gitmeye niyeti yoktu. Genç kadın içindekileri boşaltıp sifonun düşmesine basarak lavaboya döndü. Saçlarının bağlı olduğu şükrederek ağzını yıkamaya çalıştı. Kusmanın etkisiyle halsiz kaldığından kolunu kıpırdatacak gücü kendisinde bulamadı. Baran arkasından yanaşarak avucuna aldığı su ile yüzüne ve ağzına su çarptı. Küçük bir çocuk gibiydi. Başını kaldırıp Baran'ın aynadaki yansımalarına baktı. Hâlâ çatık kaşlarla kendisine bakıyordu. Ağzı yüzü iyice temizlenince suyu kapatarak havluyla genç kadının yüzünü kuruladı. Yürümeye mecali olmadığı için bedenini sardı ve ateşin başına götürdü. Bu sefer koltuğa oturup kendide yanına oturdu.

"Üşüttün mü bugün? Odadaki ateş az mı geldi?" diye endişeyle sordu. Baran'ın kendisinden bir cevap beklediğini görebek sustu. Hamile olduğunu söylese miydi? Daha romantik bir anda söylemenin daha doğru olduğunu düşünerek başını salladı.

"Sanırım üşüttüm. Ama odadaki ateş iyiydi. Yorganın içine girince kendi sıcaklığında ısındım. Sabah çok erkenden yola çıkmıştım. Ondan üşümüşümdür!" diye açıkladı. Baran cevabı yeterli bulmuyormuş gibi dik dik kendisine baktı. Esmâ'nın da aynı bakışla kendisine baktığını görünce başını çevirdi.

"Yediklerini de çıkardın. Başka bir şey yapayım mı? Bulantın için iyi olur. Şimdi bir de nane limon hazırlarım." Baran

söylödiklerini yerine getirmek için koltuktan kalkıyordu ki Esmâ hemen koluna yapıştı. Başını çeviren adam hayretle karısına baktı.

"Hayır! Zahmet etmene gerek yok. Sadece böyle oturalım. Yemek veya çay istemiyorum." dedi yumuşakça. Zaten isteye de sesi çıkabilecek gibi değildi. Baran başını salladı. Tekrar koltuğa arkasını yaslarken Esmâ da yanına kıvrılıp başını göğsüne yasladı. Baran kolunu karısına dolarken onu ne kadar özlediğini düşünüp duruyordu.

Bir süre öyle oturduktan sonra Baran başını eğdi. Genç karısının yüzüne baktığında çoktan uyumuş olduğu fark etti. Kazanını hafif çekerek kolundaki saate baktı. Ona geliyorodu. Kendisi için erkendi. Esmâ ise uykusunu alamamışa benziyordu. Mide bulantısı çok şiddetli olmuştu. Elini yavaşça alnına dayadı. Ateşi yoktu. Üşütüp hasta olmasını hele de kendisi yüzünden hiç istemezdi. Baran karısının başını biraz geri doğru yatırarak sol koluna aldı. Vücudunu yavaşça kavrayıp ayağa kalktı. Yatak odasına girerek ilk ateşi kontrol etti. Sabaha kadar sönmedi. Birkaç odun atmak için tekrar geleceğini kendine hatırlattı. Esmâ'yı zaten açık olan yatağa yatırdı. Üzerindeki kazığı çıkarsa iyi olacaktı ama caharırken uyanması kaçınılmaz olurdu. Boğazlı olduğu için rahatsız edebilirdi. Çizmelerini çıkartarak ayaklarını örtünün altına doğru nazikçe bıraktı. Üzerini sıkıca örtüp alnına doğru eğildi ve ona küçük bir öpücük verdi. Yeterince rahat olduğundan emin olduktan sonra odadan çıkarak şöminenin yanındaki odunluktan yeni odunlar alıp tekrar odaya geldi. Şöminenin ateşini harladuktan sonra odunları atıp tutuşmasını bekledi. Biraz sonra odaya sıcaklık yayıldı. Baran çömeldiği yerden kalkıp karısına baktı. İzlemeye doyamıyordu. Yanında yatma fikri aklına geldi. Bir iki dakika sonra bu fikirden caydı ve yanından kalktı. Dolaptan, ses çıkartmamaya dikkat ederek bir örtü çıkardı. Odanın kapısını sessizce kapatıp salona gitti. Bu gece rahatlıkla uyuyabilirdi. Minderleri birleştirerek şöminenin yanında kendine yatak hazırladı. Üstünü örterek yüzünde tatlı bir gülümseme ile uykuya daldı. Yarın hayatlarının temellerini tekrar birlikte atacaklardı!

Genç kadın geceyi çok rahat ve kâbussuz bir şekilde geçirmişti. Mutfaktaki takırtıları duymasa biraz daha uyuyabilirdi.

Yatağın hemen yanındaki komodine elini attı. Bu evde hiç saat görmemişti. Aslında zamana ihtiyaç da yoktu. Mutlu olduktan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. Fakat mutluluk başı sonu belli olmayan, sonsuzluk kadar uzak bir okyanustu ve kendisi de tam ortasındaydı. Nereye baksa boşluk görüyordu. Baran'dan yana bir yakınlık görmediği için nasıl davranacağını bilmiyordu. Sabırlı olması gerekiyordu.

Uyku akan gözlerinden bir tanesini kapamış, diğerini yarım açarak cep telefonuna ulaşmıştı. Tekrar sıcacık yorganın arasına girerek telefonun ekranını açtı. Saat 10.00 olmuştu. Telefonu sessizde bıraktığı için bir de mesaj görünüyordu. Genç kadın, mesajı açarak yazılara odaklanmaya başladı.

'Sevgililer günün kutlu olsun, Yenge! Durumlar nasıl? :D
Gönderen: Betül '

Esmâ, mesajı bir daha okudu. Sonra mesajı kapatıp takvime baktı. 14 Şubat yazıyordu. Nedense gözlerindeki uyku bir anda yok olmuştu. İçinde hareketlenen bir şeyler ona yataktan kalkmasını ve çılgınca şeyler yapmasını söyliyordu. Nereden geldiği belli olmayan enerji topu vücuduna çarparak her hücrelerine dağılmış gibiydi. İçi kıpır kıpır ediyordu. Esmâ, yorganı kenara savurarak yataktan fırladı. Gece bir ara uyanmış çoraplarını çıkartmayı düşünmüştü ama sonra soğuk olduğunu hissetmiş ve çorapları ile yatmıştı. Çantasına giderek ayağındakileri çıkartıp dışarıya uygun çoraplarını giydi. Dünden kalma üzerindeki kotu ve kazığı bir başkasıyla değiştirmişti. Dışarıdaki havanın eksilerde olduğunu hissediyordu. Şömineye rağmen yatağın içinde buz tutmuştu. Başını çevirip ateşe baktı. Yeni odunlar atılmıştı. Demek ki Baran sabah kalkarak direk buraya gelmişti. Odanın içi sıcak olduğu için üşümeden üstünü değiştirip saçına biraz şekil verdi. Yarı aralık kapıdan çıktı. İlk olarak banyoya gidip ihtiyaçlarını karşıladı. Çıktıktan sonra salon ile birleştirilmiş olan mutfaka adımını attı. Genç adam şöminenin karşısında oturmuş, elindeki kitabını okuyordu. Diğer elinde de kulplu bardağında çay tutuyordu. Genç kadının geldiğini hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp kısa bir bakış attıktan sonra tekrar kitabına döndü. Genç kadın buna bozulmamıştı ama

nodeme bu adamı her gördüğünde hem aşkı hem de acıyı hissetmesi çok ironikti. Belki de bu aralarındaki mesafenin örneği idi. Ama bu hali bile çok çekiciydi. Tabii gidip öpmek istemesi ayrıydı.

Mutfaka baktığında bir tabakta, omlet ve yanına diğer kahvaltıların yerleştirildiğini gördü. Baran yine yapmıştı yapcağını. Genç kadın hafifçe gülümseyerek ocakta dumanı tüten çaydanlıktan kendisine çay doldurdu. Aynı bardağın bir çayın da Baran'ın elinde olduğunu fark etti. Bu genç kadını daha çok mutlu etti. Tablağın yanına iki dilim kepekli ekmeği koyarak tabağını eline aldı. Diğer eline de çayını alarak Baran'ın oturduğu yerdeki minderin kenarına ilişti. Elindekilerle rahat ortamı sağlması biraz zor olmuştu ama Baran'a sürünerek bir şekilde yerleşmişti. Genç adam hiç istifini bozmadan genç kadının yaslanmasına izin verdi. Esmâ, tabağını eline aldı ve içine çayını koydu. Çayını da biraz daha yakınına alarak dökmeyecek şekilde yere koydu. Ateşin başında yanındaki adam ile birlikte güzelce kahvaltısını yaptı. Bekler onu kurt gibi acıktığından tüm tabağı silip süpürmüştü. Çayının son yudumunu da alarak yanında halen kitabını okumaya çalışan adama döndü.

"Kahvaltı için teşekkür ederim"

"Rica ederim."

Genç adam başını çevirme gereği bile duymamıştı. Esmâ birazcık bozulsa da bir şey demedi. Elindeki tabağı ve bardağı dikkat ederek yerinden kalktı. Mutfaka gidip kirlileri sudan geçirerek makineye yerleştirdi. Odasına girip kabanını giydi. Eldivenini ve kulaklarını sıkıca örtecek beresini başına geçirdi. Eldiveni ayağına kar botlarını giydi. Ev güzeldi ama dışarı buz dolabı kadar soğuktu. Odasından çıkıp salona ilerledi. Dış kapı şöminenin karşı tarafında kaldığı için genç adam ayak seslerinin gittiği yöne doğru döndü. Genç kadının hazırlanmış dışarı çıktığını görünce kaşlarını çatı. Hasta olacaktı, ne yapıyordu bu kadını?

"Bu soğukta donmaya niyetlendiğini görüyorum. Dikkat et de kardan kadına dönme!" dedi Baran. Sözleri alaycılıkla çıksa da yüzü sertti.

"Sen de gelir, burnuma havuç takarsın fena mı olur?" dedi Esmâ da aynı ciddiyette. İkisi de birbirleriyle şakalaşıyordu ama kimse ödülmüyordu.

"Bu soğukta şöminenin karşısında kitap okumak gibi önemli bir işim var. Lütfen donarsan beni çağırma." Baran onu denemek için umursamaz gibi davranıyordu ama içi içine sığınıyordu. Ölüme dönerek kapıya sırtını verdi. Esmâ sinirlenmişti.

"Merak etme! Hörcelerime kadar da donsam sana seslenmemi!" sözünü söyleyerek hisımla evden çıktı. Ama sözleri onun tezini doğrulamaya yetmişti. Dışarı kan donduran cinsatendi. Tipili yağın karda on metre ilerisi görünmüyordu. Kar, araba yolunu da yavaştan kapamaya başlamıştı. Baran'ın her sabah küredığı yol dünden bu güne yirmi santim yükselmışti. Esmâ ayağındaki karı silkeleyerek düşmeden iki basamak merdiveni inip yola doğru birkaç adım attı. Soğuktu ama hava sakindi. Tabii uguldayan rüzgârın sesi korkunç olmasa, güzeldi.

Genç kadın etrafı şöyle bir taradı. Evin yanından giden taş yol kapanmıştı ama yol okduğu balen belli olduğu için Esmâ o tarafa doğru ilerledi. Karda zar zor adımlarını atsa da ilerledi. Kar temizlenmediği için Esmâ'nın dizinin biraz aşağısına kadar geliyordu. Esmâ yolu tekmeleyerek açtı. Evin kenarından arka bahçeye geldi. Burada küçük bir çardak vardı. Masanın üzerinde ise beş santim kar oluşmuştu. Şöyle bir etrafa göz atan Esmâ, bakışlarını masaya çevirdi. Masanın üzerinde tahta gibi bir şey vardı. Ona doğru yaklaştı. Eliyle geliş güzel bir kalp çizdi. Görüntü çok hoşuna gittiği için biraz daha şekil verdi ve kenarlarındaki karı kürdü. Pasta şeklinde ortaya bir kalp çıkmıştı. Kardan Pasta! Baran'a kardan kadın olmamıştı ama pastasını yapmıştı.

Esmâ gülümsedi. Etrafta üstünü süsleyecek bir şeyler aradı. Ama yoktu. Masanın kenarlarında bir yerin karını elleriyle temizledi. Bir şey bulma umudu içindeydi. Sonunda çamurlaşmış kum buldu. Yazın çardağı tamir ediyor olmalıydı. Yoksa bu kumun burada ne işi olacağını tartışılırdı. Esmâ ise ganimet bulmuş gibi sevindi. Eldiveni kirletiyordu ama yine de umursamadan eline aldığı kum ile pastasının üzerine E ve B harflerini yazdı. Kar biraz bozulmuştu ama sonucu güzel olmuştu. Biraz sonra arkasında bir hareketlenme hissetti. Aslında gördü-

gü bir şey değildi. Kalpten hissetmişti. Arkasına bakınca Baran'ın da kabanına sarınmış başına siyah berecini takmış olduğunu gördü. Yüzündeki renkli olan tek şey gözlerindeki parlaklıklardı. Hedefinde kendisinin olduğunu fark edince istemsiz olarak ürperdi. Bu soğuktan gelen bir ürperme değildi. Hızla başını çevirip masaya baktı.

"Bak kalp yaptım. Nasıl olmuş?" diye sordu çocuğu bir neşyle. Baran yanına gelerek masanın üzerine baktı.

E & B, Esmâ ve Baran!

"Sevgililer Günü diye mi yaptın?"

"Biliyor muydun?"

"Tarihlerle aram hep iyi olmuştur." Genç adamın yüzü hâlâ ciddiye. Gözleri ise alev alev yanıyordu. Esmâ yine de fark etmeden yaptığı şahesere dikkatle baktı. Baran'ın bakışları genç kadının suratında geziyordu. Yüzündeki her bir mutluluğu kendi içinde hissediyormuş gibi izledi. Ama içindeki kötülük bir anda kendini gösterdi ve biraz daha masaya yaklaşarak kalbin üstünden bastırıldığı gibi kardan pastayı yok etti.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Ben onun için çok uğraşmıştım!" diye çıkıştı genç kadın sinirle. Biraz önceki neşesi anında yeşil gözlerin öfkeyle parlaması şeklinde yer değiştirmişti.

"Sevgili olan çiftlerin bunları yapması gerekir. Üzerindeki harflerin bir anlamı yok. Başka şeylerle uğraşabilirsin."

"Senin için bir anlamı olmayabilir ama ben çok uğraşmıştım." dedi çocuğu bir itirazla. Çok kırıldığı belli oluyordu. Biraz daha zorlarsa oturup ağlayabilirdi.

"Ben şehre iniyorum. İki saate kalmaz gelirim." Baran yaptığı kötülüğü arkasında bırakarak umursamazca cipine ilerledi. Arabasına bindiği gibi dağ evinin sınırlarından çıktı. Esmâ ise Baran'ın bıraktığı viraneye içi acıyarak bakıyordu.

"Çok duygusuzsun! İkimiz için bir şeyler yapıyordum." Gözünden bir iki damla yaş düşerken, Baran'ın yarım bıraktığı işi tamamlayarak tahtanın üzerindeki tüm kârı elinin tersiyle temizledi. Elini kamına koydu. Arkasını döndüğü gibi evin yolunu tuttu. Üzerindeki tüm kârı silkeleyerek döktü. Paltosunu askiye asıp öfkeyle yürüdü. Direkt odasına girip kapıyı sertçe çarptı. Sinirini çıkartmaya çalışıyordu ama bir etkisi olmuyordu. Direk kendini yatağa bıraktı. Yorganı da tepesine çekerek

uyumaya çalıştı. Sinirinden dudaklarını, yanaklarını ısıtıyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyordu ama dışarıdan araba sesi geldiğini duyarak uykunun kollarına sığındı.

..

Esmâ öğle yemeğine yine uyanmamıştı. Baran da genç kıızı zorlanmamıştı. Saatler ilerledi.

Akşam olmuş, hava erkenden kararmıştı. Karın yansıması ile hâlâ aydınlıkmiş gibi görünse de zifiri karanlık olduğu beliydi. Genç kadın telefonunun saatine bakınca 21.00 olduğunu gördü. Neredeyse kesintisiz bir uykuyu çekmişti. Tüm gün uyumuş olmasının etkisiyle acıkmamış gibiydi ama artık kalkması gerektiğini biliyordu. Uyandığı için midesi açlıkla buruldu. Genç kadın suratını buruşturarak ayaklarını yataktan sarkıttı. Sersemlemişti. 10 saatir uyuyordu. Bu kesinlikle rekoruydu. Bebeklerin bu kadar uykuyu yaptığını ve yordugunu hiç fark etmemişti. Kapıda bir hareketlenme fark edince başını çevirdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu genç adam sakın bir şekilde. Odanın içi karanlıktı ama salonun ışığı adamın arkasından içeri süzülüyordu.

"Harika! Sen?" diye sordu alaycılıkla. Ama ses telleri uykuyu yüzünden çatallaşmış, boğuk bir şekilde çıkmıştı. Kış uykusuna yatmış gibi hissediyordu kendini. Ne vardı bu kadar uyuyacak?

"İstersen ihtiyaçlarını karşıla, sonra seninle bir yere gitmemiz gerekiyor." dedi Baran ciddiyetle.

"Şuradan şuraya gidecek halim yok. Sen istediğin yere gidebilirsin."

"Kendi isteğinle gelmeni tercih ederim."

"Kibarlık sana yakışmıyor. Odunun teki olduğunu saklamana gerek yok." Aklına kardan pastasını yıktığı gelince tekrar sinirlenmişti. Boğazını temizleyerek eski sesini geri kazandı.

"Ettiğin hakaretleri duymazdan geliyorum. Beş dakika içinde salona gelmezsen, içimdeki odunluğu bu sefer gerçekten kanıtlarım. Bir dağ adamı ile karşılaşmak istemezsin değil mi?"

"Çünkü onun yarısını bile görmedin..." Esmâ, Baran'ın sözlerini bitirmesini beklemeyen yerinden doğrulmuştu. Ayakta durmak biraz zorluk çekse de dengesini çabucak toparlayarak kapıya ilerledi. Genç adamın yanından sürtünmemeye dikkat ederek geçti. İlk olarak lavaboya gitti. Yüzüne vurduğu soğuk su onu kendine getirmişti. Odasına girip dışarı kıyafetlerini giyerek çıktı. Salonunda genç adamında üzerini giymiş bir vaziyette kendisini beklediğini gördü. Esmâ paltosunu da giyinerek başını çevirdi. Baran karısı için ilerleyip kapıyı açtı. Esmâ dışarıya çıkınca kendisi de çıktı. Kapıyı kapattıktan sonra genç kadının sağ kolunu dirseğinden kavrayarak yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu merakla.

"Gidince görürsün" Ağzından başka bir şey çıkmamıştı. Genç kadın öfkelenmişti. Ona böyle dokunması hem sinirini artırıyor hem de bu soğukta sarılma istediğini yükseltiyordu. Hoş hava da o kadar soğuk değildi. Şaşırtıcı derece de sakindi. Gündüz olan tipi kesilmişti. Şimdi sakın bir şekilde yavaş yavaş kar atıyordu. Çok romantik bir an olduğu kesindi. Ama yanındaki adamın romantiklikten anladığı da meçhuldü. "*Buk gene aklıma kardan, kalpli pastam geldi*" diye geçirdi içinden. Evin arka tarafına doğru giderlerken birden adam kavradığı kolunu bıraktı ve arkadan beline sarıldı. Parmakları hafifçe karnına dokunuyordu. Esmâ daha ne olduğunu anlamadan gözlerinin kapandığını hissetti.

"Ne oluyor ya?" diye bağırdı. Aynı zamanda adamın belindeki ve gözlerindeki elini itirmeye çalışıyordu. Belindeki eli çok güçlüydü. Karşı koydukları daha da sıkı. Bebeklerine zarar geleceğini düşünerek ondan vazgeçip gözlerinin önündeki eline iki eliyle saldırdı. Ama adamı kıpırdatamamıştı bile. Kollarında kıvrılırken yürüttüğünden habersizdi.

"Bırak beni!" Adam bırakmadı.

"Sana bırak diyorum zorba adam!" Baran birden bırakınca dengesini toparlayamadı yüzüstü karın içine düştü.

"Bıraktım." dedi Baran pervasızca. Genç kadın ne olduğunun şokunu atlatınca başını kaldırdı. Tüm yüzü kar olmuştu. Ağzına giren soğuk kar parçalarının bazısını dili ile yalayarak eritti. Yüzündekileri ise eliyle temizledi ama bu daha çok kar olmasına neden olmuştu.

"Hep bana zarar ver zaten!" diye homurdandı. Aslında kendisinin ona verdiği zararı konuşsalar Baran'ın 1-0 önde olduğunu görürdü. Derin bir nefes aldı. Sakinleşmişti. Ama üstü başı kar olmuştu. Elleriyle destek alarak oturur pozisyona geçti. Genç adam karşısındaki güzelliği fark etmesini bekliyordu ama Esmâ öfke ile üzerini temizlemeye odaklandığı için az ilerisindeki şeyi göremiyordu. En sonundan silkelenerek ayağa kalktı. Adama nefret dolu bakışlarını yolladıktan sonra şöyle bir etrafa baktı. Başını sağa çevirince ise kalakaldı.

"Nas..." dedi ama sözlerinin gerisi gelmedi. O yöne doğru bir adım attı ama dengesini kaybederek tekrar kara düştü. Oturarak ilerideki güzelliğe bakıyordu. Arkasından adam onu kavrayarak ayağa kaldırdı. Yavaşça yürütüp hazırladığı mindere oturttu. Esmâ şaşkınlıktan konuşamıyordu.

Baran genç kadının kalbini kırdığını bildiği için ona sürpriz hazırlamıştı. Aslında bu sürprizi için hazırladığı bir oyundu. Bu akşamdan itibaren aralarındaki sorunu halledeceklerdi. Karısının ona gelmesini güzellekle kabul edecekleri ama onunda şartları olacaktı. Ne olursa olsun bir daha özlümek istemiyordu!

Genç kadının uyumasından istifade, karın da sakinleşmesi ile arka bahçenin karını biraz küreyerek kendine rahat bir alan ayarlamıştı. Daha sonra tahtalardan karın üstünü kapatmış ve üzerine alttan soğuk almayacak şekilde örtüler ve minderlerle tamamlamıştı. Eğer Esmâ da kabul ederse oturdukları yerde arklarından üşümek için kalın battaniyeler getirmişti. Tam ortasına kocaman bir ateş yakarak çevredeki karı eritmeye ve oturacakları yeri ısıtmaya başlamıştı. Evde hazırladığı yemekleri geniş tepsiye koyarak karın üzerine bırakmıştı.

Kendini nasıl affettireceğini bilmiyordu. Bu yaptıkları ise içinde nasıl bir romantikliği sakladığını gösteriyordu. Baran bile kendinden bu kadar şey beklemiyordu. Ama sadece yapmak istiyordu. Esmâ'sına karşı bir şeyler için uğraşmak onda inanılmaz bir enerji doğmasına neden oluyordu. Yaptıkça yapası geliyordu. Tabii en önemli sürprizini sona saklamıştı! Aldığı mumlari da yakarak oturacakları yerin çevresine yerleştirirdi. Her şey hazırdu. Esmâ'yı uyandırarak buraya getirmesi gerekiyordu ve işte buradaydı! İçi kıpır kıpırdı.

Geç kadın halen tek kelime etmemişti. Biraz sonra başını kaldırarak hâlâ ayakta bekleyen adama döndü.

"Bunları sen mi yaptın?"

"İnanılmaz değil mi? Bir odundan neler çıkıyormuş, Allah'ın hikmeti işte!" Genç kadının yanına oturdu. Temas etmelerine bir iki santim kalmıştı ama genç adam Esma'nın davranışlarını kestiremediği için nasıl hareket etmesi gerektiğini bilemedi.

"Sana öyle dediğim için özür dilerim." dedi Esma mahcubiyle.

"Affedildi."

"Bunlar için çok uğraşmış olmalısın."

"Sence değmiş midir?" Genç adamın keskin bakışları genç kadına döndü. Ortada yanan ateşin temsili gibi arzu doluydu. Esma gözle görülür bir biçimde titredi. Bu adamın her bakışında böyle olması gerekmiyordu.

"Üşüdün mü? Al bunu sırtına..." diyerek kenardaki battaniyeyi kadının etrafına sardı ama Esma elinin tersi ile iterek "Güşümedim," dedi. Baran tepsideki yiyeceklerle doğru eğildi.

"Ne içersin bilemedim. Şarap mı? Yoksa sıcak bir şeyler mi?" Her ikisi de mevcuttu. Her şeyi düşünen bir adamla olmak kadar harika bir şey yoktu. Esma adama aşık oldukça sevgisi daha fazla büyüdüğünü hissediyordu. Biraz önce nefret ettiğini düşünürken bütün arkasından bunları hissetmesi çok garipti. Daha fenası onu istemediğini söyleyerek iki ay onsuz yaşamıştı!

"Sıcak bir şeyler!" dedi sakince. Bebekleri varken alkol kullanamazdı. Baran termostan kahveleri doldurdu. Yemeğin yanında kahve pek uymamıştı ama en azından sıcaktı. Genç kadına uzattı. Esma elindeki eldiveni çıkartarak parmaklarını sıcak bardakta ısıttı. Sessizce yemeklerini yediler. Kimseden çıt çıkmıyordu. Yemekten sonra tepsiyi kenara koydular. Esma biraz daha adama yanaşmıştı. Arkasındaki battaniyeyi adamın sırtına atarken kendisi de öbür tarafından sarındı. Artık birbirlerine sıkıca yanaşmışlardı. Genç kadın başını hafifçe kaldırdı. Adamda aşağı eğdi. Dudaklarının arasında birkaç santim vardı. Gözleri ise birbirlerine odaklanmıştı.

"Teşekkür ederim."

"Kalbi yok ettiğim için halen bana kızgın mısın?"

"Unuttum bile. Ama aklıma getirirsen kızabilirim."

"Peki, şu tarafa bakar mısın?" Baran kendi tarafından bir yeri göstererek genç kadının bakması için biraz geri çekildi. Esma göremiyordu. Dizlerinin üzerine çıkarak ileriye baktı. Yerde açık açık 'Esma Baran' yazıyordu. Genç kadının ağzından küçük bir yaşkınlık nidası döküldü. Geldiğinden beri fark etmemişti. Genç bir gülümseme ile adama doğru baktı.

"Pasta kadar harika olmadı ama ben de bir şeyler yaptım," dedi biraz mahcup bir ifade ile. Genç kadının gözleri parladı ve adamın boynuna sıkıca sarıldı. Beresinin altında bile olsa adamın erkeksi kokusunu içine çekti. Onu o kadar özlemişti ki...

Ne kadar geçtiğini bilmiyordu ama geri çekilme vaktinin geldiğini hissedince geriledi. Adamın bakışları da kendisine arzu dolu bir şekilde bakıyordu. Tekrar yerine yerleşerek battaniyeye sarıldı. Bu sefer Baran'ın kollarının arasına girmişti. Baran da genç kadını sarmalayarak kendisine bastırmıştı.

"Aslında sürprizim bu kadar değil," dedi ve kabanının cebine uzanarak bir kutu çıkardı. Kadife kutunun rengi klasik kırmızı değil mordu! Esma'nın en sevdiği rengi...

Kutuyu genç kadına uzatarak açmasını bekledi. Esma heyecanla eline aldı ve dikkatle açtı. İçinde iki tane yüzük vardı.

"Çantanı biraz karıştırdım. Parmak ölçünü almam gerekiyordu. Evlendik ama yüzüklerimiz eksikti. Hep daha romantik bir anda parmağına yüzük takmak istemiştım. Bugüne kısmetmiş..." diye açıkladı Baran. Esma sesini çıkartmadan iki yüzüğü de eline aldı. Kendi yüzüğünün içinde bir şeyler yazıyordu. Ateşe doğru tuttu. İçindekini okuyunca nefesi kesildi.

Son nefesime kadar...

Yaşlı gözleri ile genç adama döndü. Baran elindeki yüzüğü alarak Esma'nın narin parmağını geçirdi.

"İyi bir başlangıç yapamadık. Burada, şu anda her şeyi unutup bu anın tadını çıkarır mısın benimle? Ve bu yüzüğü son nefesine kadar takar mısın?"

Esma'nın gözlerinden damla damla yaş düşerken ağzından dökülen kelimeler Baran'ın öpücüğü ile son buldu.

"Son nefesime kadar..."

Baran, Esmâ'nun dudaklarından dökülen kelimelerin büyüyle kaplanmıştı. Esmâ'ya olan aşkını kelimelere dökeniyecik kadar çok seviyordu. Onun yanında olması bile dünyanın en harika şeyiydi. Nefesiydi! Bütün gün kızı delirtene kadar uğraşmıştı ama gönülünü almak için de çok çalışmıştı. Yüzüklerinin olmayışı büyük bir eksiklik gibiydi. Onca ay içinde bir araya gelmeleri zor olmuştu. Baran'ın yerinde olmayan tavırları, kendisinin haksız yere adamı istememesi sebebiyle bir süre ayrı kalmışlardı ama ikisinin de tutunduğu çok önemli şeyleri vardı. Birincisi içindeki aşklarıydı. Diğeri ise evlilikleri! Esmâ için bir neden daha vardı! Bebekleri! Normal şartlarda olmasa da sıradanlıktan çok uzaktı.

Baran, kendi yüzüğünü parmağına geçirip genç kadını kucaklayarak ayağa kalktı. Dudaklarını birbirlerinden ayıramıyorlardı. Güçlü olması sebebiyle Esmâ'nın hafif vücudunu taşımakta zorlanmıyordu. Tüm hazırlıklarını arkasında bırakarak evin yolunu tuttu. Karın yoğunluğuna dikkat ederek adımlarını attı. Genç kadın ile birlikte kara gömülmek güzel olsa da Esmâ'nın ösütmesini istemezdi. Evin önüne geldiğinde genç kadını yere bırakmadan, yan dönerek dirseği ile kapının kolunu aşağı bastırdı. Kapı açılınca içeri girip arkasından ayağı ile kapadı Esmâ adama gülücükler atıyordu. Hâlâ indirmemiş olduğu için hem mutlu hem de çocuk gibi hissediyordu.

"Hadi indir, kabanımı çıkarayım." dedi Esmâ. Baran başını iki yana salladı. Esmâ'nın yatak odasına doğru giderken kısa bir öpücük daha verdi.

"Olmaz! Ben çıkartacağım."

"Ama..." Baran'ın öpücüğü ile gene bir sözü yarım kalmıştı. Baran odaya girerek sıcaklığını ölçtü. Şöminenin içindeki odunlar daha bitmemişti. Bu onları biraz daha idare ederdi. Baran, Esmâ'yı yatağına yatırıp kendi üzerindeki kabanı çıkardığı gibi yere bıraktı. Başındaki beresini de odanın bir köşesine savurdu. Genç kadının ılıdıyan bakışlarının altında yanına uzandı. Esmâ da başındaki mor bereyi çıkartmıştı. Adama dönüp ellerini ensesine götürdü. Baran da karşılığını eksik bırakmamıştı. Gecenin en ateşli öpücüğü ile karşılıyarak kabanının düğmelerini çözdü. Genç kadının önü tamamen açılmıştı. İçindeki siyah kazağı ortaya çıktı. Baran dudaklarını ayırmadan

elleri ile keşfe çıkarak kazağın üzerinden göğüslerine uzandı. Esmâ'yı ne kadar zamandır böyle hayal ettiğini geçirdi içinden. Birazdan mutluluğu tamamlanacaktı. Kendi içerisindeki heyecanın katlanarak mutluluktan acıya dönüşmesini dudaklarını güzel kadından ayırınca fark etti. Pantolonu sıkıyordu. Ferahlamaya ihtiyacı vardı. Ellerinin halen iş üzerinde olduğunu görünce genç kadının dudaklarına küçük öpücükler kondurdu. "Baran..." dedi Esmâ bir öpüşmeyle daha kendini kaybetmeden.

"Adım senin ağzından çıkınca, kulağa bir melodi gibi geliyor." Baran'ın sözleri ile erimeyecekti. Ona çok önemli bir şey söylemesi gerekiyordu. Bu durumdan söylenecek en acil şey olabilirdi. Genç adam dudaklarından yanaklarına, oradan da boynunun kıvrımlarına öpücükler kondururken Esmâ kendini düşünmeye zorluyordu.

"Du... Dur!" dedi ama Baran durmadı. Esmâ hem gıdıklatıyor hem de arzusunun kollarına koşuyordu. Bebeklerinin varlığını bu gece söylemesi gerekiyordu. Baran ona çok güzel bir barışma hediyesi vermişti. Kendisinin de vermesi gerekiyordu. Ama öpücüklerine karşı koyamadı. Arzusu daha büyük geldi ve ona teslim oldu.

İki ayın acısını çıkarıncasına tutku dolu birliktelik onları esir aldı. İkisinin de canı acıyordu. Kalplerindeki mutluluk bünyelerine fazla gelmişti. Acı tatlı karışımı bir zevkti onlarınki ve sabaha kadar sürdü...

2 Gün Sonra

Güneşli ve açık gündü. Kar yağışı tamamen kesilmiş, bir önceki gecenin yağmur yağması ile karı eritmişti. Yollar çamur ve küçük göletcik yapmasının dışında sorun yoktu. Havanın dondurucu derece de olması şubat ayının belirgin özelliği idi. Daha sıcak olsa durum farklı bir boyuta geçerd. Genç kadın, gözlerini bu güzel güne açarak başını çevirdi. Harika bir geceden sonra çok mutluydu. Yanı başında uyuyan yakışıklı adama bakarak gülümsedi. Saatün erken olması sebebiyle hâlâ uyuyordu. Kendisinin uykusu artık tamamen açılmıştı. Başını sıcak yorganın altından, ömür boyu sadece kendisinin olacak erkeğinin göğsüne yasladı. Güçlü kalp atışlarını dinlerken gözlerini kapattı. Sert göğsünden başını kaldıramıyordu. Her bir hücrelerine bayılıyordu. Onu seviyordu. Zor da olsa kendini geri çekerek yüzüne doğru eğildi. Uzun siyah kirpiklerinin koruduğu gri gözler şu an kapalıydı ama açıldığında Esmâ'nın oksijen alanı genişliyor ve tüm kalbinde hissediyordu. Sevmek ne güzel şeydi!

Kaç saбахtır Baran'ın kahvaltı hazırladığını düşündünce son günün kahvaltısını kendi hazırlamak istedi. Sıcak yataktan ayaklarını sarkıtıp üzerine uzun hırkasını aldı. İlk olarak güzel bir duş alıp ihtiyaçlarını giderdi. Daha sonra mutfığa gidip ses çıkarmamaya dikkat ederek güzel bir omlet yaptı. Baran sabahları omlet yemeği seviyordu. Özellikle peynirli omlete bayılıyordu. Genç kadın harika kokular yayarak, şöminenin önüne küçük, ahşap masayı yerleştirip mutfakta hazırladığı tepsiyi masanın üzerine yerleştirdi. Yanında hazırladığı çay çoktan demlenmişti. Onu da şöminenin yanına taşıyarak genç adamı uyandırmak için yatak odasına gitti. Ama Baran yatakta yoktu. Arkasından biri sarılınca olduğu yerde irkildi. Baran kendisine çekerek yüzünü genç karısının boynuna gömmüştü.

"Beni korkuttun!" diye homurdandı Esmâ. Baran onu biraz daha sarmalayıp küçük bedenini kendi vücuduna hapsedti. Her sarılışında ne kadar göbeklendiğini düşünüyordu. Ama bu Baran için sorun değildi. Göbekli bile olsa yine ona âşık olacak bir kocaydı. Bir iki kilonun lafını etmeyecekti. Elini karnına dayayınca Esmâ biraz irkildi. İlk defa yatak haricinde elini karnına koyuyordu. Bebeği saklamayı hiç istememişti. Baran'ın muzurlukları hiç bitmediğinde o da bir süre sessizliğini korumuştı. Arada kilo için yaptığı esprilere gülerек karşılık veriyordu.

"Harika bir sabah!" dedi Baran karısının kokusunu içine çekerek.

"Evet. Sana omlet yaptım." Baran genç kadının boynuna öpücük kondurup serbest bıraktı. Yüzüne şaşkın bir ifade verdi.

"Vay canına! Sen mi?"

"Evet ben! Hadi, soğuyor gel." Genç adamı elinden tutarak şöminenin önüne götürdü. Karşılıklı minderlere kuruldular. Omlet soğumasın diye üzerini metal kapakla kapamıştı. Baran, genç kadına gülümseyip kapağı kaldırdı. Omletin buharı serbest kalınca yoğun dumanı etrafa yayıldı. Baran hafif eğilip kokuyu içine çekti.

"Nefis kokuyor." Çatalını alıp parçalara ayrılmış olan omletten küçük bir parça alıp ağzına attı.

"Ah! Peynirli hem de!"

Esmâ o anda zaferle gülümsedi.

"Kocamın sevdiği gibi..."

"Farkında mısın? Senin elinden ilk defa bir yemek yiyorum."

"Geçen akşam makarna yapmıştım?"

"Benim pek sevmediğim düşünülürse..."

"Ah, evet! Tamam! Sevdiğin yemeklerin tarifini ver bir ara."

Baran, çatalına taktığı küçük omlet parçasını karısının ağzına doğru götürürken gülümsedi.

"Yakında öğrenirsin." Göz kırptı. Esmâ'nın kalp atışları bir üst ritme geçerken bu harika adamla yaşayacağı gün ve geceleri hızla gözlerinin önünden geçirdi. Heyecanı iki kat artmıştı.

Bebekleri için belki bir süre beklemesi gerekirdi. Zararlı olmasını istemezdi. Bunu doktoruyla konuşmalıydı!

Baran, kendisini beslemekten çok karısını doyuruyordu. Esmâ, ağızındakileri yutarak kendisine gelen çatalın yönünü değiştirdi.

"Kendin ye! Bebek gibi hissediyorum. Kendi yemeğimi kendim yerim!" diyerek küçük çocuk gibi itiraz etti. Baran kaşlarını hafif çatmıştı. Çatal elinde eşine baktı.

"Sana sarıldığımda elime kemik geliyor. Geceleri bir iskeletle yattığımı düşünmemek için kendimi zorluyorum. Hatay'dayken böyle değildin." Baran bunu şaka olarak dile getirmiş ve azarlamıştı ama Esmâ'nın yüzü asılmaya başladı. Genç adam onu kıldığını düşünüp özür dilemek için ağzını açmıştı ki Esmâ'nın başka bir şeyden moralini bozduğunu anlayınca sustu.

"O zaman yememe ve kiloma dikkat ediyordum. Tüm bu olanlar beni çok üzdü. Normal kilomdan 5 kilo daha zayıfım. Ama yakında kilo alırım merak etme." Esmâ'nın ne demek istediğini anlamadığı için bozulduğunu düşündü Baran.

"Senin her halini seviyorum, küçüğüm." Gözlerinin tekrar mutluluktan parladığını görünce ellerini çekti.

"Ama zayıf olmanı istemiyorum. O yüzden seni kendi elle-rimle besleyip kilo aldıracağım. Geçmişin seni bu kadar üzmesine izin vermemeliydim." Baran sustu. Tabagındaki zeytin tanesini çatalı ile oynarken konuşmaya başladı.

"Kaç gündür birlikteyiz. Eski konuları hiç açmadık... Ama konuşmanın vakti geldi sanırım." Tekrar başını kaldırdı. Sıratı ifadesiz bir şekilde bürünmüştü. Esmâ, adamın bu ruh haline bürünmesinin arkasından, kendisini üzecek şeyler söyleyeceğini anladı. Bu konuların konuşulması gerekiyordu. Nedenleri ve çıkan sonuçları bilmeliydi. Konuyu değiştirmeye çalışarak olayları daha fazla çıkmaza sokmak istemiyordu. Üzülecekler-se de şimdi olmalıydı. Sonra olduğunda daha fazla ağırlaşı-bilirdi. Kaldı ki artık üzölmek istemiyordu!

"Seninle neden evlenmek istemediğimi biliyor musun?" Ba-sını kaldırarak Esmâ'nın gözlerinin içine baktı.

"Okan ile hakkımda çıkan haberler için diye biliyorum." Baran başını iki yana salladı.

"O sadece küçük bir bahaneydi. Aslında seni istemediğimi söyleyerek, beni terslediğin günlerdeki hissimi az da olsa sana da yaşatmak istemiştim. Arkasından Okan ile seni yemek yer-ken gördüm. Siz oradan çıktıktan sonra Gülşah..." Esmâ'nın bakışları keskinleşti. Gözleri bir anda öfkeyle renk değiştirerek karardı.

"Gülşah, bana senin Okan ile çekilmiş fotoğraflarını göster-di. Tıpkı sevgili gibi, Okan sana gül veriyordu. Sen de mutlulukla onun boynuna sarılıyordun." Baran o fotoğrafları hatırla-yınca içinde küçük bir acı hissetti. O günleri unutmamıştı. Unutması da mümkün değildi. Esmâ kaşlarını çatarak öne doğ-ru eğildi.

"O günü hatırlıyorum. Ama senin sandığın gibi bir sevgili durumu olmadı."

"Biliyorum. Ama o fotoğraflar o kadar gerçekçiydi ki ne hissedeceğimi bilemedim. Gülşah bana sizin sevgili olduğunuzu söyledi. Beni kandırdığınızı..."

"Asla! Gerçekten buna inandın mı?"

"Sana söylüyorum işte! Bana hiçbir açıklama yapmadan reddetmen, arkasından Okan ile yemek ve fotoğraflar! Psikolo-jik çöküntü veya kafa karışıklığı... Ne dersen de! Ama o an için inandım. Beni neden istemediğini açıklasaydın belki böyle olmazdı. O yemek olayının ertesi günü seni Okan ile gazeteler-de ve televizyonda görünce ben..." Baran parmaklarını saçları-nın arasından geçirdi. Konu bir anda alev almış gibi hararetini yükseltmişti. Esmâ ile kavgâ etmeleri kaçınılmazdı. Ama bu konunun konuşulup bitmesi gerekiyordu. Aksi takdirde içinde kalacak ve en mutlu anında soru işareti olarak kendisini belli edecekti. Sıkıntıyla devam etti.

"Sizin beraber olduğunuzu düşünerek seni serbest bıraktım. Peşine düşmekten vazgeçtim. Her şeyden vazgeçtim! Hazine Holding'in ortaklığının feshi için babana gittim. Sen, o sıra hastanedeydin. Tolga Okan'ı dövmüştü. İkinizi de acile kal-dırmıştık. Senin sağlığının iyi olduğunu öğrendikten sonra babanın yanına gittim. Ama benim kararına karşı çıktı. Her şeyi anlattığım halde -kızının kaçırılmasına yardım ettiğimi vurguladığım halde- bana, benim kadar yetenekli bir ortak bu-lamayacağımı söyledi." Esmâ'nın da kafası çok karışmıştı.

"Peki Tolga? Bana senin beni istemediğini söyledi. Ona ne söyledin."

"Sadece evlenmek istemediğimi söyledim. Tabii ona da gerçekleri açıkladım. Seninle sevgili olup ayrıldığımızı ve artık... Seni istemediğimi!"

Esmâ, hüznü ve bir o kadar alaycı bir gülümseme ile güldü.

"Ne kadar ironik değil mi? Birbirimizi istemediğimizi söyleyerek aslında ikimiz de birbirimize yalan söylüyorduk."

Baran'ın yüzü acıyla kasıldı.

"Hayatım boyunca yaptığım en büyük hata!"

Esmâ o günleri tekrar yaşıyormuş gibi hissederek ürperdi. Bir anda üşümüştü sanki. Şömineden tarafa doğru yanaşarak ateşin küçük alevlerini seyretti.

"Ortaklığı ve arkadaşlığı pekiştirmek için babamın seni aklam yemegine davet ettiği aşkımı hatırlıyor musun? Seni kapıya kadar götürmeye gittiğimi seni istemediğimi ne kadar inandırıcı bir şekilde yüzüne vurmuştum. Sözlerim yetmemiş, tokat bile atmıştım. O gün sen gittikten sonra dünyalar başıma yıkıldı. Sana kızyordum. Hatay'dan beri kızgındım!" Başını çevirip fiziksel işkence görüyormuş gibi suratı kasılan yakışıklı adama baktı.

"Gülşah'tan bana bahsetmediğin içindi! Seni seviyordum. Dünyada kimseyi sevmeyeceğimi düşünerek sana âşık olmuştum. Beraberliğimizin ilk sabahında, nişanlının olduğunu gördüğümde hissettiğim acıyı tahmin bile edemezsin. Bir de bunun kadınca tarafı var. Kendimi Gülşah'ın yerine koydum. Çok sevdiğim nişanlım beni bir başkasıyla aldatırsa, durumun ne kadar doğru olacağını düşündüm. Hatta sana nişanlına gitmen için ısrar ettim. Ama içimde bir ses vardı. Sesini kimseye duyuramayan o ses senin için 'Gitme' diyordu. Dinlemedim!"

Baran oturduğu yerde duramadı. Bütün söylenenler kızgın bir demir gibi tenine değiyor ve onu yakıyordu. Ruhsal acı, fiziksel dönerken kalbinin ağrıdığını hissettirince yerinden kalkıp masayı kenara çekti. Esmâ'ya yaklaşarak sıkıca sarı o küçük bedenini. Mis kokulu saçlarına gömdü yüzünü ve gözlerini kapattı. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Kollarının

arasında olduğunu hissederek onu daha çok sevmeye, onunla olmaya ihtiyacı vardı.

"Seni seviyorum..." Derin bir nefesle saçlarından yayılan o harika kokuyu içine çekti. "Sensiz geçirdiğim günlerin kazası yok! Bu durum için söyleyecek hiçbir sözüm yok! Geçmişini temizleyemem ama geleceği güzel yapabilirim. Senin için yapamayacağım hiç bir şey yok derken bunu gerçekten söylüyordum..." Genç kadını geri doğru çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Esmâ'nın yeşil zümrütleri yaşlarla parlıyordu. Heyecanla gülümsedi.

"Seni seviyorum Esmâ! Hem de geriye kalan tüm hayatımı önüne sererek kadar! Hayır! Sereceğim de... Senin ellerine bırakacağım, aynı kalbim gibi. Ve sen onu ellerinde tuttuğun ben yaşayacağım. Sensiz olmaktan artık çok yorulduğum. Öleceksem de senin yanında öleceğim."

Esmâ'nın gözlerinden damlalar iri taneler şeklinde dökülmeye başladı. Kırpışması bile onları gidermeye yetmedi. Ardı ardına gözlerine hücum etti. Baran konuşmasına devam ediyordu. Kimsenin onu susturmasına izin vermeyecekti.

"Hunharca katlettiğin umutlarımdan son kırıntılarını, küçük bir çocuğun parçalanmış oyuncuğu için gözlerinden yaşlar dökerek sessizce uzandı çamurun içinden, ellerini kirletme korkusu olmadan topladım. Tekrar eskiye döndüremedim! Acılar içerisinde koydum bir kenara... Umutsuzluk denizinde, karamsarlığın dibine vururken güneş gibi doğdun hayatıma, Esmâ! Başını deli gibi iki yana salladı. "Bundan sonra olmaz... Bir daha ne sensizliğe dayanırım ne de gitmek için baş koyduğum o yolda ilerlemene müsaade ederim! Benimsin sen... Ne kadar nefret edip istemesen de senden asla vazgeçmem!" Baran'ın sözleri Esmâ'yı kalbinden vuruyordu. Aşkla söylenen bu sözlerle kayıtsız kalamazdı.

"Ah Baran!" diye inleyerek dudaklarına aşkla öpücükler kondurdu. İçindekileri dile getirip kendisi ilanı aşk yapmamıştı. Baran müsaade etmemişti ama kendisi de öpücükleriyle ve en önemlisi gözyaşları ile ona kanıtlıyordu. Dudaklarını ayırıp boynuna sıkıca doladı kollarını. Kocasının aşk ile kalbinden çıkan sözlerini tekrar ediyordu aklından. Bu adamı sevmek... Düşüncesi bile kendisini cennete hissetmesine neden oluyor-

du. Baran dünyada eşi benzeri olmayan bir adamdı. O aşkta! Esmâ'nın biricik aşkıydı. Yüzünü çevirerek boynuna gömdü. İçine çektiğinde o harika kokuyu. Sabah tıraş olmuş pürüzsüz cildi yanaklarına yumuşacık değiyordu. Losyonun kokusu burnundan içeri süzülürken gözlerine yeni yaşlar doldu. Baran'ın erkeksi kokusu onun hayat suyuydu. Sardıkça sardı. Baran gerileyerek sırtını koltuğa dayadı. Esmâ'yı kucagına oturttu. İncecik beline doladığı kolu ile kendisine daha çok çekerken, diğer eli ile yumuşak saçlarını okşuyordu.

"Seni seviyorum Baran!" Gözlerinden yaşlar döküldü. Boynuna öpücükler kondurdu. Artık zamanydı. Onunda bilmeye hakkı vardı. Kendisine böyle âşık olan adama aynı değerde hediye vermeliydi. Dudaklarını kulağına dayadı.

"Yağmur ve Yiğit!" diye fısıldadı kısaca. Baran'ın sırtında dolaşan elleri bir saniye için durdu.

"Kim onlar?" diye sordu boğuk bir sesle. O kadar mutluydu ki gözleri dolmuştu. Mutluluktan bile olsa ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Esmâ gerileyince genç kadının yüzüne baktı. Gözlerinden taneler dökülüyordu. Parmakları ile sildi.

"Ailemize yeni katılacak üyeler..." dedi ağlamaklı bir gülüşle. Baran gülererek kaşlarını kaldırdı. Sözlerinin anlamı kavrayamamıştı.

"Anlamadım?" Esmâ küçük bir kahkaha attı.

"Baran, ben hamileyim... Allah'ın bize hediyesi!" Esmâ o kadar mutluydu ki aşkla adamı öptü. Baran donakaldığı için bir tepki veremiyordu. Öpüşmesine bile karşılık veremedi. Esmâ mutlulukla geri çekildi. Baran gülmeyi kesmişti. Kaşlarını çatmış kendisine bakıyordu.

"Baran?" dedi Esmâ gülen bir yüzle. Adamdan bir hareket göremeyince omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "Aşkım?" dedi merakla. Baran'a kal geldiği belliydi. Genç adam gözlerini kırıştırmaya başlayarak başını karısının karnına çevirdi.

"Sen... Ne?" diye sordu şaşkınca.

"Bebeğimiz olacak! Hatta bebeklerimiz. Aşkım ikizimiz oluyor!" Baran, hayatında yapmadığı şeyi yaptı! Ve ağlamaya başladı. Grilikleri anında kızarıklığa dönüştü. Karısını kendine çekerek yüzünü göğüslerine gömdü.

"Allah'im, bu gerçek mi?"

"Evet! İkiz olduklarını duyunca ben de çok şaşırdım. İki tane bebeğimiz... Baba oluyorsun bir tanem!" Baran hıçkırıklar içinde ağlarken başını kaldırıp karısının yanına, alınına, dudaklarına aşk ile öpücükler kondurdu. Esmâ nefesinin kesildiğini biliyordu. Az da olsa yetinmeye çalışarak kocasına, bütün onsuz geçen günlerin acısını çıkarıncasına karşılık verdi.

"Demek... Kilolu değildin!"

"Hayır, değildim!" Baran tekrar onu öptü. Başını kaldırıp alınına, yanaklarına, burnuna yüzünde öpülmedik yer bırakmayacak şekilde tekrar tekrar öptü.

"Mide bulantın da hastalık değildi?" Baran'ın inanmakta zorluk çektiği belliydi. Esmâ sabırla başını salladı. "Değildi!"

Bir Kaç Ay Sonra

Genç kadın oturmaktan o kadar bunalmıştı ki masanın kenarlarından destek alarak ayağa kalktı. İkiz bebeklerini taşımaya hiç kolay değildi. Nedense bu onu durdurmuyordu. Enerjikliği sürekli üzerindeydi. Güneşin yakıcı sıcağı değdiği yeri kavuruyordu. Serin yerde oturmak güzeldi ama bir yere kadardı! Fazlası sıkıyordu. Elini bahçıvan pantolonunun üzerinden karnına koyarak merdivenleri indi. Ağaçların gölgelediği toprak yoldan ilerleyerek yürümek istiyordu. Temmuzun o güzel kokusunu içine çekti. Bebeklerinin doğmasına az bir zaman kalmıştı. Temiz hava solumak için Baran ile Hatay'daki çiftliğe taşınmışlardı. Burada hem mutluymuş hem de daha organik şeyler yiyerek sağlıklı yaşıyordu. Fatma Annesi onu kendi elleriyle besliyor ve kendisine dikkat etmediği zamanlarda azarlıyordu. Esmâ, toprak yolda ilerlerken Seyis'i gördü.

"Hanımım, nereye?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bütün çalışanlar Baran'ın tembihlemesi üzerine dikkatliydiler. Esmâ nereye giderse efendilerine rapor ediyordular. Esmâ bu kadarı fazla diye düşünmüştü fakat Baran geri adım atmamış ve üç kişinin canının kendi canından daha önemli olduğunu vurgulayarak kendi kararından vazgeçirmişti.

"Bu yolda biraz yürüyeceğim. Bir şey yok!" dedi adama doğru gülümseyerek.

"Ben de geleyim?" Esmâ başını iki yana salladı.

"Sadece yürüyeceğim, sorun yok, tamam!" Adam başını eğerek eve doğru yürüdü. Esmâ da derin bir nefes alıp adımlarını az da olsa hızlandırdı. Yol kenarındaki gülleri koklayarak ilerlemesini sürdürdü. Biraz sonra karşısına elma ağacı çıktı. Okan ile ilk tanışması bu elma ağacı yüzünden olmuştu. O anısı aklına gelince gülümsedi. Dallarda sallanmakta olan sulu elmaları görünce canının çektiğini hissetti. Şimdi bir tanesini koparıp çocuklarıyla beraber vitamini alsaydı?

Esmâ gözlerini kısarak şeytanı bir şekilde etrafını kontrol etti. Kimsenin göz hapsinde değildi. Seyis de çoktan gitmişti. Esmâ ağacın etrafında dolaşarak arkasına geçti. İlk olarak dalları kontrol etti. Çıkma derecesinin ne kadar zorlayıcı olduğunu hesapladı. Adım atma açısı fazla geniş değildi. Koca karnıyla çıkmasında bir sorun olmazdı. Karnında bir tekme hissedince oğlunun veya kızının da çıkmasını istediğini anladı. Elini karnına koyarak gülümsedi. Evet çıkacaktı!

Esmâ ilk olarak sağ bacağına kaldırdı ağacın gövdesine dayadı. Sonra iki eliyle kendisini yukarı çekerek diğer ayağını sağlam bir dala koydu. Ağacın dalları sanki çıkacağını biliyor-muş gibi hiç zorlamamıştı. Kendini rahat ve güçlü bir dala dayayarak kendisini güvene aldı. İşte başarmıştı. Aşağı bakınca biraz başı döndü. Hemen kaldırıp kafasının yanındaki elmayı kopartıp sulu bir şekilde ısırıldı. Tadı harikaydı. Mis gibi elma kokuyordu. İlk elmasını yiyerek çöpünü ileri doğru savurdu. Arkasından bir tane daha kopardı. Ne de olsa üç kişiydi. Üç tane yemesi gerekiyordu. Karnı tok olduğu için daha bile fazlasını yiyebilirdi. Evde Baran'ında olmayışı büyük bir şanstı. Böyle oturduğunu görse nasıl kızacaktı kim bilir? Esmâ omuz silkerek bir elmasını ısırıp diğer elmaları da ceplerine doldurdu.

Genç adam merkezdeki işlerini çarçabuk bitirmişti. Karısını bir saat için bile olsa çok özlemişti. Atılacak imzaları ve kontrol edilecek dosyaları incelemiş sekreterine vermişti. Arabasına atladığı gibi çiftliğe gelerek karısının her zaman oturmakta hoşlandığı verandaya gitti. Orada bulamayınca arka taraftaki havuzun başına gitti. Ama orada da yoktu. Kaşlarını çatarak arkasını döndü. Mutfağa girerken Fatma annesini gördü.

"Esmâ nerede sütanne?" diye sordu.

"Bilmem ki oğlum, en son kapının önünde oturuyordu." dedi. Seyis mutfağa gelirken Baran'a döndü.

"Ağam, hanımım toprak yoldan yürüyeceğini söyledi bana," dedi. Baran daha çok kaşlarını çatarak hızla yürümeye başladı. Üzerindeki takım elbisesi biraz tozlanmıştı ama önemli değildi. İçinden bir ses Esmâ için endişelenmesi gerektiğini söylüyordu. Yol boyunca ilerleyip deli gibi etrafı taradı. Sonra gözleri bir ağaca takıldı. Bir kere baktığı için ne olduğunu an-

lamamıştı. İkinci kere kafasını çevirip gözlerini kustı. Sonra hayretle açıldı. Koşarak ağacın altına gitti.

"Esmâ?" diye kükredi. Esmâ arkasından gelen adamı görmediği için dibinde bağırınca korkmuştu. Elindeki elmayı düşürüp yere baktı. Baran, aşağıdan ona yakıcı bir öfkeyle bakıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Nasıl çıktın oraya?" diye bağırdı. Genç kadın böyle olacağını biliyordu. Başını kaldırıp elinin uzandığı bir yerden elma kopardı ve ısırıdı.

"Kolay çıktım. Bu kadar büyüttüm!"

"Büyütme mi? Sen aklını mı kaçırdın? Oradan düşersen üçünüzün de ölebileceği hiç aklına gelmedi mi? Ya koca karınla nasıl becerdin bunu?" Baran hayretler içerisindeydi. Esmâ'nın bir denge kaybında aşağı düşeceği gün gibi ortadaydı.

"Kolay oldu diyorum ya! Ne yapayım elmalar çok güzeldi."

"Tok evin aç kedisi! Hay Yarabbi!" Baran gözlerini bir dakika olsun karısından ayırmadan cebinden telefonunu çıkarıdı.

"Alo Burak, bizim seralara giden yola bir merdiven getirin. Bu çatlak kadın elma ağacına çıkmış! Çabuk olun!" diye bağırdı. İçini hem korku hem de korkunç derece de öfke sarmıştı.

"Sakın kıpırdama!"

"Bir şey olmaz!" Esmâ aşağıya bakınca tekrar başı döndü. Elindeki elma düşerken eli bir an için boşluğa geldi ve yan döndü. Ama diğer eliyle sıkıca tutunduğundan düşme gibi bir durumu olmadı.

"Esmâ!" diye bağırdı Baran. Kalbi sanki ağzından çıkacak gibi atıyordu. Az kalsın düşüyordu! Aşağıda kalarak hiçbir şey yapmadan duramıyordu. Ağaca çıksa Esmâ düşerken tutma gibi bir durumu olamazdı. Çaresizce bekledi.

"Sen aşağı indiğinde görüreceğiz! Deli kadın, evde tonlarca elma var, ağaca çıkmak nereden geldi aklına?"

Esmâ kükürdü.

"Çok çekici gözüktüler gözüme..."

"Aşağıya indiğinde çekiciyi göreceksin... Aman! Sakın kıpırdama!" Esmâ, artık elma komasına girecekti. Fakat o kadar lezzetliydi ki bir tane daha yemekten kendini alamadı.

"Biz üç kişiyiz, sen tek kişi! Hiçbir şey yapamazsın!" Esmâ'dan ısıarak çığnemeye başladı.

"İstersen basketbol, istersen de futbol takımı doğur, o ağaçtan indiğinde gazabımdan nasibini alacaksın!" dedi Baran. Kasılmaktan her yeri ağrıyordu. Burak ile adamlarının elinde merdivenle gelmesi üzerine hemen ağaca dayadılar. Esmâ elindeki elmadan bir ısırık daha alınca yüzü asıldı. Vücudunda garip bir şeyler oluyordu. Karnında, hafif bir ağrı hissetti.

"Hadi gel, dikkat et!" Elindeki ve cebine doldurduğu elmaları gösterdi.

"Bunları ne yapayım?"

"Ya at şunları elinden! Bas şuraya," Esmâ Baran'ın gösterdiği yere ayağını attı. O kadar yüksekte değildi ama korkmuştu.

"Ayy... İnemiyorum, atlasam mı?"

Baran'ın gözleri kocaman oldu. "Ah hayır hayır..." bir yer daha gösterip basmasını işaret etti. Esmâ zor da olsa merdivence ayağını bastı. Sonra Baran'ın onu sıkıca tutmasıyla yavaşça yere indi. Dengesini toparlaması için Baran gene onu tutarken Esmâ doğruldu ve gülmeye başladı. Baran hala öfke topu şeklindeydi.

"Gülme!"

"Ama çok zevkliydi!"

"Konuşma Esmâ!"

"Ama ne yapayım? Elimde değildi, elmaları görünce gözüm karardı, kendimi kaybettim!" Esmâ tekrar gülmeye başladı. Sonra aniden iki büküm oldu. Baran da onunla eğildi.

"Esmâ?" dedi korkuyla. Genç kadının yüzü bembeyaz oldu. "Esmâ ne oldu?"

"Ben... Ahhh!" dedi. Karnı kasılmaya başlamıştı.

"Burak, koş arabayı getir!" diyerek kükredi Baran. "Esmâ... Kasılmaların mı başladı!"

"Bebek... Bebekler geliyor Baran!" Korku dolu gözleriyle kocasına baktı. Baran donmuştu! Daha 3 haftaları vardı!

Esmâ, uzun geçen saatler sonra ikizlerini dünyaya getirmişti. Ahmet Bey ve Behiye Hanım İstanbul'dan acil olarak Ba-

ran'ın özel uçağı ile gelmişlerdi. Çok heyecanlıydılar. Aileleri ne yeni katılacak olan ikizleri görmek için can atmışlardı. Beklerin haberi onların gelmesinden çok sonra gelmişti. Yağmur ve Yiğit dünyaya gelince tüm aile mutluluk sarhoş olmuştu. Fakat Baran'ın durumu pekiyi değildi. Esmâ içeride ikizleri doğururken kendisi kapının önünde dokuz doğurmuştu. Hemşireler ve doktorlar Baran'ın aksi hareketlerine gülüp geçiyorlardı. Onu sakinleştirmek de Burak'a düşmüştü. Betül Amerika'da olduğu için gelmesi uzun sürmüştü. Haberi duyunca da oda sevincinden ne yapacağını şaşırmıştı.

Anne, odaya alınıp ma aile sevinçli bir şekilde ikizleri görmeye gelince curcuna çıkmış, kalabalık ama mutlu bir şekilde anıları olmuştu. Baran ile Esmâ geceyi hastaneye geçirirken konuşmadan sadece bebeklerine ve birbirlerine bakarak aşklarını fısıldamışlardı. Mucizeleri artık kucaklarındaydı. Yağmur ve Yiğit aşklarının meyveleriydi!

Esmâ ve Baran, bebeklerinin kirkından sonra İstanbul'a gelmişlerdi. Hem Behiye Hanım'ın ısrarı hem de Baran'ın işleri sebebiyle uygun görülmüştü. Esmâ, yaşadığı Gülşah olayından sonra son sene okula gidememişti. Son seneyi tekrar okumak için bebekleri annesine bırakması her açıdan rahat olmuştu. Baran çocukları için ölüyordu. Her akşam holdingden erken geliyor bazen hiç gitmiyordu. Esmâ'nın onu zorlaması yüzünden gitmek durumunda kalıyordu.

Bebekleri iki aylık olduğunda Esmâ artık düzenini kurmuştu. Okuluna sıkı bir güvenlik önlemi ile gidiyor ve öyle geliyordu. Baran o kötü günlerin geçtiğini bilse de yine rahat edemiyordu. Esmâ da sesini çıkarmadan kabul etmişti.

Esmâ, çok mutluydu. Evli, mutlu, çocuklu olmak dünyasını değiştirmişti. Bunu değiştiren tek bir kalp olması çok güzeldi. Baran'ın bu kadar harika bir eş ve çok iyi bir baba olacağını hiç tahmin etmezdi. Her gece yaşadıkları ateşli gecelerden sonra mutluluğunun bir gün bitecek endişesini yaşıyordu. Kalbini üçe bölmüştü. İkisini çocukları alıyordu. Baran ise daha fazlasını isteyerek arada ona talıyordu. Mutluluk sarhoşu olmak gerçekten güzeldi. Aynı duygular Baran içinde geçerliydi. Sevginin en güzeli karşılıklı olmasıydı. Acıtsa da sonunda mutluluğu eksik olmuyordu.

Esmâ okuldan çıkarken telefonunu çıkarıp ekranına baktı. Baran iki günlüğüne Londra'ya gitmişti. Bunun için çok üzgündü, onu çok özlemişti. En önemlisi bugün onların evlilik yıldönümüydü. Sabahın bir saatinde telefon ederek kutlamıştı. Esmâ'ya bu bile yeterdi ama yanında olmasını çok istiyordu. Telefonunun ekranının ne bir arama ne de bir mesaj göremeyince tekrar cebine koydu. Her zamanki gibi siyah araç onu bekliyordu. İlerledi. İlk olarak şoförü kontrol etti. Tanıdık yüzü görünce rahat bir şekilde kapıyı açmaya uzandı. Bir el kolunu tutunca korkuyla arkasını döndü. Kendisine sırtarak bakan Burak'ı ve Faruk'u görünce rahat bir nefes aldı.

"Esmâ Hanım, lütfen araca sessizce binin!" dedi direkt Burak. Esmâ şaşırdı. Gözleri kocaman açılırken dudakları kıpırdanmaya başladı ve arkasından bir kahkaha attı. Yine aynı oluyordu! Kendisini ilk kaçırıkları zaman da ne dediyse aynı şeyleri tekrar ediyordu. Burak ciddiyetini bozmadan devam etti.

"Lütfen Esmâ Hanım!" dedi düz bir sesle.

"Sizinle hiçbir yere gelmem!" dedi Esmâ sırtıtmamak için dudaklarını ısınyordu.

"Zorluk çıkartmayın ve araca binin!" diyerek ısrarını sürdürdü. Esmâ biraz daha diretecekti ki aklına Baran'ın ona bir sürprizi olduğu geldi. Hemen arkasını dönüp araca bindi. Oyununa giderken de devam edebilirdi. Arka koltuğa oturup diğer kapıya doğru kaydı. Burak da yanına oturmuştu. Direkt ileriye bakıyordu. Aynı konseptte uygun bir şekilde davranıyorlardı. Diğer adam da ön koltuğa geçince araç çalıştı ve havaalanı yoluna ilerlemeye başladı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Esmâ kıkırtı eşliğinde.

"Antakya'ya gidiyorsunuz." dedi. Burak'ın da bıyık altından güldüğü belliydi. Esmâ o anı tekrar gözlerinin önüne getirdi. O zaman hayatının tehlikede olduğunu düşünüp nasıl da endişelenmişti. Şimdi o adamdan iki tane çocuğu vardı.

"Nereye gittiğimizi sormuştum? Yanlış anlaşıldım sanırım." diye konuşmasına devam etti.

Adam yavaşça başını çevirip Esmâ'ya kısa bir bakış attıktan sonra tekrar önüne döndü.

"Doğru söyledim Esmâ Hanım. Antakya'ya gidiyoruz." Aynı cevabı yineledi adam da. Esmâ ise dayanamadı ve yine bir kahkaha attı.

"Antakya" Tekrar etti "Hani şu diğer adı Hatay olan. Ak deniz'de?" Burak da sonunda dayanamadı ve genç kadınla beraber kahkahasını attı. Hiç kimse bilemezdi ki sonucunun böyle güzel bir şey olacağını.

Araç çiftliğin bahçesine girdi. Esmâ, araçtan inince Burak yanına geldi. Beraber içeri girdiler. Esmâ her yerde Baran'ı arıyordu. Yol boyunca sürprizinin ne olacağını düşünüp durdu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Burak ile beraber salona girince şöminenin karşısında arkası dönük olan Baran'ı gördü.

"Efendim biz geldik!" dedi Burak ciddiyetini korumaya çalışarak Esmâ'nın da dudakları titriyordu. Kahkahasını saklamak için dudaklarını ısırı. Baran arkasını dönünce gözleri kocaman açıldı ve artık kendini tutamayarak güçlősünden kahkaha attı. Krize girmiş gibiydi. Karşısındaki şey çok komikti. Burak ve Baran, Esmâ'nın gülmesini beklerken kendi gülmelemini tutmaya çalışıyorlardı ama pek başarılı değillerdi. İkisi de dişlerini göstererek gülmeye başlamışlardı.

"Ba... Baran!" dedi zorlukla Esmâ. Baran birkaç adımla karısının yanına geldi.

"Bu... Bu ne hal?" Esmâ tekrar gülmeye başladı. Biraz sonra Burak dışarı çıktı.

Esmâ da çok gülmekten karının ağrımaya başladığını hissedince gözlerindeki yaşları silerek gülmeyi kesti. Baran kesinlikle çılgının tekiydi. The Godfather filmindeki Marlon Brando gibi giyinmişti. Siyah smokini ile çok çekici olsa da komikti. Esmâ ilk geldiğinde onu mafya babası olmakla itham etmişti. Baran'ın bu şekilde giyinmesi kesinlikle komedi filmlerinden fırlama gibiydi. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamıştı. Siyah saçlarını geriye doğru taramıştı. Sol yakasına kırmızı gül tutturmayı da ihmal etmemişti. Bir tek eksik olan bıyık.

"Gülmeyiniz lütfen Esmâ Hanım!"

"Elimde değil ki mafya babacığım..."

Baran karısına gülerек ellerini iki yana açtı "Sürprizimi nasıl buldun?"

Esmâ dudaklarını hayretle sıkı. Topodan tırnağa şöyle bir bakarak tekrar kahkaha attı.

"Komik!"

"Ah... Maskara olmak için giyinmedim!" diyerek şakadan azarladı. Esmâ yerinden kalkıp kocasının yanına gitti. Dudaklarına öpücük vererek geri çekildi.

"Smokin ile çok yakışıklı görünüyorsun!" dedi aşk dolu parlayan gözlerle. Ama yine de gülmeyi bekleyen bir tarafı vardı.

"Bana yalan söyledin değil mi? Londra'ya hiç gitmedin?" diyerek konuşmasına devam etti.

"Gitmedim! Bugün nasıl güdebildim ki?" Baran eğilip karısına yumuşacık bir öpücük verdi. Esmâ arkasını dönmeye çalışırken Baran tuttu.

"Ne oldu?"

"Annemi aramam lazım, dolaptaki sütü çocuklara versin. Bu gece sanırım eve gidemeyiz?" Baran gülümsedi. "Aramam! Ben az önce arayıp haber verdim. Bugün evlilik yıldönümümüzü kutlayacağımızı biliyor." Esmâ kocasının her şeyi düşünmesine bayılıyordu. Gülümseyerek sıkıca sarıldı ona. Baran geri çekilerek karısının elini tuttu. Eylülün sonu olmasına rağmen sonbahar havası ılık. Karısıyla beraber önceden hazırlanmış olan verandaya çıktılar. Mor güllerle aşıp korkuluklar süslenmişti. Beyaz bir gül de masanın ortasında duruyordu. Esmâ yavaşça masaya ilerledi. Mor bir kutu ve beyaz gül yan yanaydı. Baran da arkasından giderek karısına sarıldı. Elini karnına koydu. Esmâ biraz kilolu. Ama bu ona çok yakışıyordu. İkiz çocuk doğurmasına rağmen formu yerindeydi.

Esmâ kutuyu açtı. İçinde çok güzel bir kolye vardı. Kolyenin ortasında büyük, oval yeşil bir taş vardı. Kenarlarını küçük gri taşlar süslüyordu. Onun etrafını da mor taşlar süslemişti. Özel bir yapıma benziyordu. Belki de antikaydı. Esmâ'nın pırlantalarla işi olmazdı ama bu kolyenin anlamını çok merak ediyordu.

"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun sevgilim!" diye fısıldadı kulağına. Esmâ sırtını kocasına yasladı.

"Bu kolye çok güzel!"

"Gerçekten beğendin mi?"

"Evet!" Esmâ beğenmişti ama hâlâ merak ediyordu. "Yeni değil, eski bir kolye. Bir anısı mı var?"

"Evet..." Baran genç karısını kendine çevirip ellerini beline koydu.

"Bu kolye benim annemindi, ona da annesinden kalmış! Babam ölmeden önce bana bu kolyeyi vermişti. Hikâyesini anlattı! Anneannemin imkânsız aşkından bir hediyeymiş. Bu kolye büyük bir aşk görmüş. Anneannem başka bir adam ile evlenmiş ama aşkını hiçbir zaman unutmamış. Ölüncü anneme kalmış, o da babama büyük bir aşk ile bağlanmış ve işte şimdi bana kaldı..." Kolyeyi alarak Esmâ'nın boynuna taktı. Karısının teninin üzerinde harika görünüyordu.

"Bizim aşkımız da çok güçlü..."

"Anneannen için özüldüm!"

"Belki de böylesi daha iyiydi!" dedi Baran pek özülmüş gibi durmuyordu. "Bu kolye sanki sana gelmek için yaratılmış! Ortasındaki taş senin gözlerin, kenarlarındaki taş benim gözlerim ve mor... Senin en çok sevdiğin renk!" Esmâ kolyeyi biraz daha inceleyince başım kaldırdı. Gözleri parlıyordu.

"Gerçekten öyle!"

"Seni seviyorum sevgilim!" Esmâ'nın gözleri ışıldadı.

"Seni seviyorum sevgilim!"

Sözlerini dudaklarıyla mühürlemişlerdi. Akşama az bir zaman kalmıştı. Baran, Burak'a bir işaret yollayarak Esmâ ile beraber havuz başına ilerledi. Genç kadın o kadar mutluydu ki artık canı acıyordu. Mutfaktan geçerek bahçeye çıktılar. Baran, Esmâ'nın gözlerini kapadı, yavaş adımlarla ilerledi. Esmâ, yine bir sürpriz ile karşılaşacaktı. Sessizce bekledi.

"İşte..." Ellerini gözlerinin önünden çekince Esmâ da gözlerini açtı. Karşısında harika bir masa vardı. Havuzun üzerinde güllerden seni seviyorum yazıyordu. Özel olarak Baran tarafından yapılmıştı. Esmâ, arkasını dönerek kocasına sarıldı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Sen çok kötüsün!" dedi geri çekilirken. Baran'ın gülümsemesi azaldı.

"Neden?"

"Sürekli beni ağlatıyorsun! Bir daha ağlatmak istemiyordun göya..."

"Küçüğüm, seni mutlu etmekten başka biri işim yok!"

"Yapma!" dedi çocuksu bir itirazla. Gözlerinden yaşlar düşerken Baran burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Bir daha seninle aramda yalan olmadan, sadece aşkımız için yaşamak istiyorum!" dedi boğuk bir sesle. Aklına eski günler gelmişti. O kadar eski değildi. Bir sene önce yaşadıkları sanki asırlar önce yaşanmış gibi geliyordu. Esmâ gözlerindeki yaşları temizleyerek geri çekildi. Suratı ciddiye.

"Hayır!" dedi sertçe. Baran genç kadının bir anda neden sinirlendiğini anlamamıştı. "Senin bana açıklamadığın bir şey daha var!" Baran kaşlarını çatı.

"Ne o?"

"Beni kaçırmam için talimat verenin kim olduğunu söylemedin!" dedi. Hiçbir zaman konu açılmamıştı. Baran unutulup gittiğini düşünürken Esmâ hiç aklından çıkarmamıştı. Bugün kaçırırken yine aklına gelmişti. Bu gece bir cevap almak istiyordu! Baran onu şaşırttı. Kısa bir kahkaha attı. "Ah aşkım benim..." dedi içten gelen bir sesle. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" Esmâ başını salladı.

"Peki, öyleyse hazır ol!" Esmâ adamın yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Seni kaçırmamı Kemal Bey istedi! Senin deden yani..." Esmâ kaşlarını çatı.

"Ne? Dedem mi?" diye sordu.

"Evet, ta kendisi!"

"İyi ama neden?"

"Bunun açıklamasını ben de merak ediyordum. Sen doğum yaptığın gün beni kenara çekti ve her şeyi anlattı. Seni kaçırmamı istemesinin nedeni, senin bana âşık olacağım tahmin etmesiymiş." Esmâ'nın gözleri hayretle açıldı.

"Gerçekten mi?"

"Evet! Duyunca ben de şaşırmıştım!"

"Sen dedemi tanıyorsun, torunu olduğumu bilmiyor muydun?" Baran derin bir nefes aldı. Masadan bir sandalye çekerek oturdu. Karısını da kucağına oturttu.

"Ben Kemal Amca ile babamın sayesinde tanıştım. Babam ölünce kimsesiz bir genç olarak kalmıştım. Kötü birkaç olaya karıştım. Burak ile de öyle tanıştım zaten. Kemal Amca beni pistikten kurtararak bana yol gösterdi. Kendi düzenimi kurunca Burak'ı da yanıma aldım. Fazla tanımadım. İş ve arada derilemek haricinde görüşmezdik bile."

"Evet dedem, çok gezgindir." dedi Esmâ. Duyduklarına inanması güçtü. Gerçekten dedesi böyle bir emir vermiş miydi? Bu adamdan korkulurdu!

"Soyadlarınız bile aynı değildi. Ailesini kurcalamak hiç aklıma gelmedi. Her zaman kara bir adam olarak tanıdım. Bana gösterdiği yönü buydu. Sonra bir gün benim yanıma geldi ve senin ismini vererek araştırmamı, bu süre seni kaçıracak yanıma almanızı söyledi. Ona eskiden kalmış olan bir vefa borcum vardı. Aslında kabul etmeyecektim. Kara defterimi kapatmıştım. Kemal Amca yaptığı iyilikler karşılığında bunu isteyince zor da olsa kabul ettim. Seni araştırırken deden ile hiç fotoğrafını görmedim! Anne tarafından deden olduğunu bile bilmiyordum. Daha ilginç, soyadı zaten senin annenin kızlık soyadı ile aynı değildi! Hiçbir şekilde anlayamazdım. Ama şunu söylemeliyim senin deden gerçekten istediği şeyi yapıyor!" Esmâ kalakalmıştı. Bir tanecik, o komik dedesinin böyle işler çevirdiğini öğrenmek çok ilginçti. Ne hissedeceğini bilemiyordu. Şaşkınlık üzerine şaşkınlık geçirdi.

"Ben dedemle hiç medya önüne çıkmadım. O, ünü sevmeyen Holding davetlerine bile başka birilerini yollar, kendisi sürekli gezer. Bir durduğu yerde uzun kalamaz!"

"İşte ben de bu yüzden senin, onun torunu olduğunu bilemedim. Emirleri ondan aldım. Vakti gelince de İstanbul'a yola çıktım." Baran sustu. Söyleyecek daha çok şeyi vardı. Genç karısının yüzüne bakınca dalgın bir şekilde smokininin cebindeki gül ile oynadığını fark etti. Bir şeyler düşünür gibi hali vardı.

"Ne oldu?"

"Sadece düşünüyordum!"

"Neyi?"

"Dedemin böyle bir işi nasıl düşündüğünü? Yani sana âşık olmayabilirdim de?" Baran başını sallayarak anlayışla gülümsedi.

"Kemal Amca olarak tanıdığım adamın senin deden olduğunu öğrendiğimde çok şaşırdım. Seninle evlendikten sonra Amerika'ya gitmişim ya hani? Döndüğüm bir vakit holdinge geldi. Her şeyi anlattı. Orada öğrendim! Sana hiç bir şey söylememem için beni ikna etti. Ben de sustum."

Esmâ bir kaşını kaldırdı.

"Neden sana âşık olmamı istemiş?"

"Ah, asıl mesele ve en büyüğü... Bu kolye ile de ilgisi var!" Esmâ'nın gözleri hayretle kısıldı bu sefer.

"Anncannemin yasak aşkı, senin deden Kemal'miş!" Esmâ oturduğu yerden kalkıp Baran'dan uzaklaştı.

"Yok artık!" Baran kollarını iki yana açtı.

"Ben de duyunca böyle şok olmuştum."

"Nasıl ya? Ben hep anncanneme âşık olarak gördüm onu..."

"Onu da seviyormuş ama benim anncannemi hiç unutmamış. Doğu taraflarında bilirsin büyükler ne derse o olur. Deden ve anncannem Zarife, başkalarıyla evlenmişler, ama birbirlerini sevmekten hiç vazgeçmemişler." Baran ayağa kalkarak duyduklarından dolayı şoka uğramış olan karısına sarıldı.

"Dolaylı yoldan da olsa dedenden sana kolye geldi!" dedi Baran gülümseyerek. Esmâ geri çekildi. Şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra gözünden bir damla yaş aktı.

"Onlar için üzül dülm!" dedi biraz sonra. Baran karısının çenesinden hafifçe kavrayıp başını yukarı kaldırdı.

"Üzülme aşkım! Onların aşkı kader yüzünden ayrıldı. Biz ise o kaderimizi tekrar baştan yaşadık. Aşkımız ile! İki bebeğimiz ile..." Esmâ'nın alnına öpücük kondurdu. Kollarını karısına dolayarak kendine çekti.

"Dedenin, biricik aşkının torunu ile kendi torununu evlendirmesi gerçekten takdir edilecek bir durum. Benim aklıma dahi gelmezdi! Ama sonucu güzel oldu." Kollarını biraz daha sıkılaştırdı. "Seni ilk ne zaman sevdim biliyor musun? Çiflik evinde, bana o ilk bakışında seni sevdim. Dünyanın en harika gözlerini bana öfkeyle çevirdiğinde ise sana âşık oldum! Seni başta şımarık bir kız sanmıştım. Seninle uğraşarak hem zaman

Öldürecek hem de seni sınır edecektim. Ama planlarım senin o yumruğun ile değişti. Hayatıma da bir o kadar sert bir biçimde girdin! Rehine me âşık olmak kitabımda yoktu! Sen onu koca bir aşk romanına çevirdin. Sadece kendin olarak! Sadece benim olarak..."

YAZAR NOTU

Esma ve Baran'ın aşk dolu hikâyesi burada son buluyor diye üzülmeyin. Aşka İnat adlı devam kitabımız ile Burak ve Betül'ün çekişmeli aşk dolu hikâyesini okurken, Baran ve Esma'nın dört sene sonra üç çocuğu ile geçen mutlu günlerini okuyabilirsiniz.

Tek yapmanız gereken;

www.facebook.com/SumeyyeAkarcayHikayeleri sayfasını ziyaret etmek.

TEŞEKKÜRLER...

Bana doğuştan gelen yazma becerisini verdiği için Allah'a binlerce kere şükürler olsun!

İlk olarak, yayıncım Uğur Ziya Bey'e, editörüm Banu Hanım'a, bitmeyen isteklerimi bıkmadan – ki bıktırdığıma eminim – yerine getirdiği için grafikerim Tuğsad Bey'e çok teşekkür ederim.

Bana ve kitabıma destek olan o kadar çok insan var ki hepsini tek tek yazmak imkânsız. Ama bazıları var ki adlarını duyduğum zaman hayatıma renk kattıklarını bir kez daha hissediyorum.

Bu kitap Esma ve Baran'ın aşk dolu maceralarından çok başarının kanıtıdır. Her geçen emek dolu dakikanın elle tutulur, kitap olarak can bulmuş halidir. Ve bana başaracağımı söyleyen canım arkadaşım Fatma Kulak'a, Zeynep Gizem Şenel Gencer'e, başrol karakterime adıyla hayat veren Esmenur Özdemir'e, Elif Güder'e, Melodim; moralimin sıfır noktasına indiği her an da onu yükselten Behiye Yıldırım'a, danışwomam; esprileri ile gülme krizine sokup çılgın mizahı ile destek olan dostum Ebru Subay'a, her manyak düşünceme